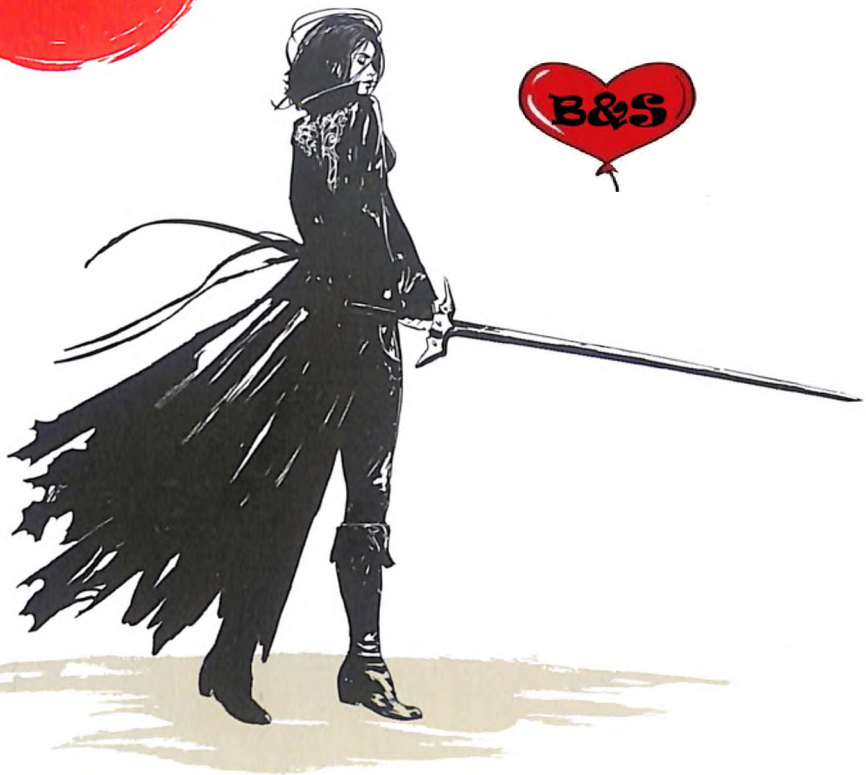
BRANDON SANDERSON

SAVAŞ RİTMİ

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ DÖRDÜNCÜ ROMAN

1. CİLT

AKILÇELEN kitaplar

Çok uzun zamandır sakladığımız sırlar var. İzleyerek. Uyumadan. Sonsuzca. Çok yakında, artık bize ait olmayacaklar.

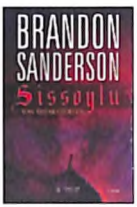
Üç Olan Bir yakalanmış ruhu arıyor ama bunun farkında değil. Hapsedilmiş spreni, o kadar uzun zaman önce unutulmuş olanı... Bilgiyi, Roshar'ın bütün halklarını lanetleyecek olan bilgiyi bulmak için kendi ruhunu zamanında özgür bırakabilecek mi?

Yenik Asker mızrağı seviyor, kendi etine saplanmış olduğu halde. Yürüyor, her zaman, ışık olmadan karanlığın içine doğru. Yanında kendi kendine tutuşturabileceğinin dışında hiçbir ışık olmadan.

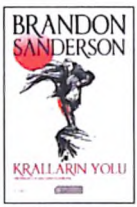
Arızalı Kız Kardeş hatalarını görüyor, kendisinin hata olduğunu düşünüyor. Atalarından çok uzakta sanki ama onu omuzlarında zafere ve o en önemli sessizliğe doğru taşıdıklarının farkında değil.

Ve en önemli olanı, Makinelerin Anası büyük bir baloda yalancılarla dans ediyor. Onların maskelerini düşürmek, gizli sırlarını bulmak ve dünyaya açık etmek zorunda. En kötü yalanların kendi kendine söyledikleri olduğunu kabul etmeye mecbur.

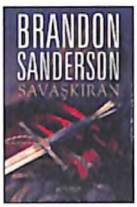
Eğer bunu yaparsa, sırlarımız en sonunda gerçekler haline gelecekler.

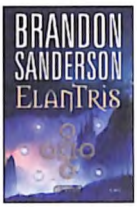
Sissoylu (6 Kitap)

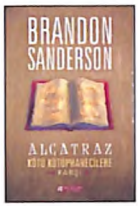
Fırtınaışığı Arşivi (4 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

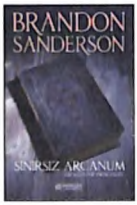
Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

İsimsiz'in Çocukları

Sınırsız Arcanum

www.akilcelenkitaplar.com

/akilcelenkitaplar

/akilcelenkitaplar

ISBN 978-625-7586-02-3

105 TL

KDV Hariçtir

SAVAŞ RİTMİ

BRANDON SANDERSON

SAVAŞ RİTMİ

BİRİNCİ CİLT

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

Dördüncü Roman

Çeviren
Deniz Evliyagil

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 29041

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Rhythm of War, Brandon Sanderson

© 2020 Dragonsteel Entertainment LLC

İç görseller: Dan dos Santos, Ben McSweeney, Isaác Steward, Miranda Meeks, Kelley Harris, Howard Lyon

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.
Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-625-7586-02-3

Ankara, 2022

Çeviri : Deniz Evliyagil
Redaktör : Selcan Yıldız, Can Sevinç, Eralp Ersoy
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Baskı : Osmanlı Matbaacılık
Plastikçiler Sitesi 1536. Sokak, No: 40
Yenimahalle/Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:
lodos
Business Design & Development

Hayal gücümü çizgilere döken
Isaac Stewart'a.

ÖN SÖZ VE TEŞEKKÜRLER

Sizlere Fırtınaışığı Arşivi'nin dördüncü romanı Savaş Ritmi'ni sunmaktan gurur duyuyorum. Bu seriye başlayalı on yıl oldu ve hikâyenin gelişip tüm bu yıllar boyunca kurduğum hayalleri gerçekleştirdiğini görmek giderek daha tatmin edici bir deneyim oluyor. Mesela bu kitabın sonundaki sahnelerden biri, yirmi yıldan uzun süre önce bu seri için ilk hayal ettiklerim arasında.

Fırtınaışığı Arşivi'nin bu dizisinin son kitabına yaklaşıyoruz. (Bu seriyi, beş kitaptan oluşan iki ana olay örgüsü, iki set olarak planlıyorum.) Bunca yıl benimle kaldığınız için teşekkür ederim! Hedefim kitapları zamanında çıkarmaya devam etmek. Ve her zaman olduğu gibi bu kitap için de teslim süreleri sıkışıktı ve kitabı yetiştirmek için pek çok insan uzun saatlerini buna verdi. Liste biraz uzun olacak ama her biri çabaları için takdir edilmeyi sonuna dek hak ediyor.

Bu romanda, Tor Books'taki baş editörüm yorulmak nedir bilmeyen, dakik bir editör olan Devi Pillai'ydi ve Fırtınaışığı Arşivi için muhteşem bir destek verdi. Bu kitap, uzun süredir editörlüğümü yapan ve bu seriye ilk yıllarında kılavuzluk ettiği için hâlâ büyük bir teşekkürü hak eden Moshe Feder'siz ilk Kozmer kitabımdı. Bu geçişin kolay ve sorunsuz olmasındaki yardımlarından dolayı Devi'ye özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Her zamanki gibi bir teşekkür de yayın hayatında bana ilk şansımı veren Tom Doherty'ye gidiyor. Devi'yle Tom'un Tor'da bu kitap üzerinde bizimle birlikte çalışan ekibi; Rachel Bass, Peter Lutjen, Rafal Gibek ve Heather Saunders'tan oluşuyordu.

Birleşik Krallık'taki yayıncım Golloncz'da, tüm süreç boyunca editoryal destek sağlayan ve aynı zamanda kitapların harika görünmesi için tüm gücüyle çalışan Gillian Redfearn'e özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Redaktörümüz her zaman harika bir insan olan Terry McGarry'ydi ve ilk kez bu kitapta aramıza katılan Kristina Kugler de stil/satır editörlüğümüzü yaptı. Bir Kozmer kitabında Kristina'yla çalışmayı uzun zamandır istiyordum ve bu kitapta muhteşem bir iş çıkardı.

Sesli kitapta yapımcımız Steve Wagner'dı. Ve dünyanın en iyi sesli kitap anlatıcıları olan Michael Kramer ve Kate Reading seriye döndü. Bu destansı fantastik serinin elli saati aşan kayıtlarının üstesinden

gelerek bizi büyülemeye devam ettikleri için onlara gönülden teşekkür ediyorum.

Bu kitaptaki ajansım, Joshua Bilmes liderliğinde JABberwocky Literary Agency'ydi. Bilmes'in yardımcılığını Susan Velazquez, Karen Bourne ve Valentina Sainato üstlendi. Birleşik Krallık'taki temsilcimiz ise Zeno Literary Agency'den John Berlyne oldu. Çalışmaları ve benim adıma verdikleri mücadele için onlara minnettarım.

Kendi şirketim Dragonsteel Entertainment'ta yöneticimiz sevgili eşim Emily Sanderson. Başkan yardımcımız ve editoryal direktörümüz Peter Ahlstrom'u anlatmaya kelimeler yetmez ve sanat yönetmenimiz de Isaac Stewart. Normalde onun ismiyle aptal bir oyun yapardım ama bu kitabın ona adandığı düşünülürse onu bu defalık rahat bırakmaya karar verdim. Isaac bizim birbirinden güzel haritalarımızın yaratıcısı olmakla kalmıyor, aynı zamanda beni eşimle tanıştıran kişi. (Hem de birbirimizi hiç tanımazken.) Dolayısıyla eğer bir gün onunla karşılaşma şansınız olursa kitabınızı ona imzalatın ve en sevdiğiniz LEGO setleriyle ilgili hikâyelerinizi karşılıklı olarak paylaşın mutlaka.

Dragonsteel Entertainment'ta ayrıca süreklilik editörümüz Karen Ahlstrom ile depo yöneticimiz ve CFO'muz Kara Stewart da var. Adam Horne benim kurum içi yayıncım, kişisel asistanım ve işlerin yürümesini sağlayan, "Ben hallederim!" adamım. Diğer çalışanlarımız ise Kathleen Dorsey Sanderson, Emily "Mem" Grange, Lex Wilhite ve Michael Bateman. Size tişörtlerinizi, posterlerinizi ve imzalı kitaplarını ulaştıranlar onlar. Onların yardımcıları, ekibimizin "mini minileri" ise Jacob, Hazel, Isabel, Matthew, Audrey, Tori ve Joe. Onların yanı sıra tüm gönüllülere, özellikle de her zaman müthiş işler çıkaran Christi Jacobson'a teşekkür ederim.

Savaş Ritmi'ne katkıda bulunan illüstratörler sanatlarını icra ederken sadece pandemi ve trajedi ile karşı karşıya kalmadı, bazıları işlerini teslim ederken kelimenin gerçek anlamıyla fırtınalara göğüs gerdi. Yeteneklerine ve bağlılıklarına hayranım ve hepsine gönülden teşekkürlerimi sunmakla kalmıyor, aynı zamanda bu çalkantılı zamanlarda onlara huzur diliyorum.

Kariyerimin en büyük mutluluklarından biri Michael Whelan'la çalışmak. Serinin muhteşem görsellerini yaratmak uğruna kendi kişisel projelerini bir kenara bırakacak kadar kitapları desteklediği için onur duyuyorum. Bu kapak illüstrasyonlarından sadece bir tekine bile minnettar olurdum, dolayısıyla Savaş Ritmi'nde de sihrini konuşturduğu ve bence şu ana kadarki en iyi Fırtınaışığı kapağını yarattığı

için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Bu hiç şüphesiz bir başyapıt ve beni büyüledi.

Oathbringer'da kitabın ön ve arka kapak içlerine Elçilerin portrelerini koymuştuk ve bu geleneğe burada da devam ediyoruz. Bu kitabın yazım aşamasının başlarında, iki tanesini sonraki kitaba saklamamız gerekeceğini bilerek geri kalan altı Elçi'nin çizimini sipariş etmiştik. İşi alan sanatçıların her biri ortaya bir başyapıt çıkardı. Donato'nun Elçi Talenelat'ı yorgun ama yine de muzaffer ve onun bu karaktere dair muhteşem vizyonuna hayran kaldım. Miranda Meeks, Fırtınaışığı Arşivi'nin yabancısı değil zaten –her fırsatta onunla çalışmaya bayılıyoruz– ve onun Elçi Battah'ı da soylu ve gizemli. Bir süredir işlerinin hayranı olduğum Karla Ortiz bize Elçi Chanaranach ile Elçi Nalan'ın olağanüstü, neredeyse mükemmele yakın çizimlerini getirdi. Son olarak Magali Villeneuve'nin Elçi Pailiah ve Elçi Kelek'i de çok çarpıcı ve muhteşem oldu. Bu son ikisinin yağlıboya versiyonları için Howard Lyon onunla birlikte çalıştı; onlar da nihayetinde diğerlerinin yanında yerini alacak.

Dan dos Santos yaşayan bir efsane ve iyi bir arkadaş. Şarkıcıları farklı bir tür olarak ama yine de okurun duygusal bağ kurabileceği şekilde canlandırmak gibi zorlu bir işin üstesinden gelerek bu kitaptaki moda klasörlerine kendi özgün stilini getirdi. Bence bu ince çizgi üzerinde yürürken harika bir iş çıkardı.

McSweeney, Dragonsteel ekibine tam zamanlı olarak bu yıl katıldı ve kitap onun en iyi eserlerinden bazılarını içeriyor. Özellikle Shallan'ın spren sayfaları, Roshar'ın görsel estetiğini oluşturmaya büyük katkı sağlıyor. Ben'in Urithiru'nun avlusuyla ilgili detaylı çiziminin şehrin heybetini yansıtmaktaki başarısına bayıldım; burada bazı mimari detaylar için Alex Schneider'a da ayrıca teşekkür ederim.

Bir büyük teşekkür de bana yirminci yüzyılın başlarından Alpnose Mucha'nın ürün tasarımlarını hatırlatan kusursuz bir tasarım anlayışıyla baştan beri Navani'nin not defterine hayat veren Fırtınaışığı ekibinin değişmez üyesi Kelley Harris'e.

Ayrıca bu kitabın perde arkasında pek çok başka sanatçı ve katkıda bulunan başka kişiler oldu ve onlar da büyük bir teşekkürü hak ediyor. Teşekkürler Miranda Meeks, Howard Lyon, Shawn Boyles, Cori Boyles, Jacob, Isabel, Rachel, Sophie ve Hayley Lazo.

Bu kitapta bize birkaç çok önemli uzman da yardımcı oldu. Tarihi savaş sanatları konusundaki danışmanımız Shad "Shadiversity" Brooks'tu. Carl Fisk de bu konudaki uzmanlığını bizimle paylaştı. Fakat

eğer yanlış anladığım bir şey olduysa sorumlusu onlar değildir. Çok büyük bir ihtimalle ya onlara göstermediğim veya değiştirmeyi unuttuğum bir şeydir.

Çoklu Kişilik Bozukluğu konusunda uzmanımız Britt Martin'di. Bu kitaplarda zihinsel hastalıkları tasvir etmekte nasıl daha iyi olacağım konusunda bana verdiği geribildirimlere gerçekten minnettarım. Beni ilerlemeye teşvik etmek için daima oradaydı; bu romanda bizim gizli Parlayan Şövalye'miz oldu.

Bir özel teşekkür de cinselliğin belli bir yönüne dair verdikleri detaylı geribildirimle dört beta okurumuza gidiyor: Paige Phillips, Alyx Hoge, Blue ve First Last. Kitap sizin katkılarınızla daha iyi oldu.

Bu kitapta yazı ekibimiz Kaylynn ZoBell, Kathleen Dorsey Sanderson, Eric James Stone, Darci Stone, Alan Layton, Ben "soyadımı lütfen bir defalık olsun doğru yazabilir misin, Brandon" Olzedixploxipllentivar, Ethan Skarstedt, Karen Ahlstrom, Peter Ahlstrom, Emily Sanderson ve Howard Tayler'dan oluştu. Ve onlardan daha neşeli bir ekip daha bulamazsınız. Romanı hâle yola sokmama yardımcı olmak için her hafta bu kitaptan geniş bölümler okuyup mütemadiyen yaptığım büyük değişikliklerle boğuştular.

Bu kitap için beta okurlarımızı oluşturan uzman ekibimizde şu isimler yer aldı: Brian T. Hill, Jessica Ashcraft, Sumejja Muratagić-Tadić, Joshua "Jofwu" Harkey, Kellyn Neumann, Jory "Jor the Bouncer" Phillips (Tebrikler, Jory!), Drew Mc-Caffrey, Lauren McCaffrey, Liliana Klein, Evgeni "Argent" Kirilov, Darci Cole, Brandon Cole, Joe Deardeuff, Austin Hussey, Eliyahu Berelowitz Levin, Megan Kanne, Alyx Hoge, Trae Cooper, Deana Covel Whitney, Richard Fife, Christina Goodman, Bob Kluttz, Oren Meiron, Paige Vest, Becca Reppert, Ben Reppert, Ted Herman, Ian McNatt, Kalyani Poluri, Rahul Pantula, Gary Singer, Lingting "Botanica" Xu, Ross Newberry, David Behrens, Tim Challener, Matthew Wiens, Giulia Costantini, Alice Arneson, Paige Phillips, Ravi Persaud, Bao Pham, Aubree Pham, Adam Hussey, Nikki Ramsay, Joel D. Phillips, Zenef Mark Lindberg, Tyler Patrick, Marnie Peterson, Lyndsey Luther, Mi'chelle Walker, Josh Walker, Jayden King, Eric Lake ve Chris Kluwe.

Beta okur yorumları koordinatörümüz, kendisi de mükemmel bir yazar olan Peter Orulli'ydi.

Gama okurlarımız, beta okurlarımızın çoğunun yanı sıra şu isimlerden oluştu: Chris McGrath, Joao Menezes Morais, Brian Magnant, David Fallon, Rob West, Shivam Bhatt, Todd Singer, Jessie Bell, Jeff

Tucker, Jesse Salomon, Shannon Nelson, James Anderson, Frankie Jerome, Zoe Larsen, Linnea Lindstrom, Aaron Ford, Poonam Desai, Ram Shoham, Jennifer Neal, Glen Vogelaar, Taylor Cole, Heather Clinger, Donita Orders, Rachel Little, Suzanne Musin, William "aberdasher," Christopher Cottingham, Kurt Manwaring, Chris Macy, Jacob Hunsaker, Aaron Biggs, Amit Shteinheart, Kendra Wilson, Sam Baskin ve Alex Rasmussen.

Bunu okuyanlar arasından pek çoğunuzun beta veya gama okur ekiplerine katılmak istediğinizi biliyorum ama bunun hayal ettiğiniz kadar eğlenceli olmadığını bilmelisiniz. Bu kişiler kitabı genellikle çok sınırlı bir zamanda okumak zorunda kalıyorlar ve okudukları da bitmemiş hâli oluyor. Kitabı geri kalanlarınız için daha iyi yapabilmek uğruna pek çok bakımdan kitabın en iyi hâlini deneyimle şansından vazgeçip daha az keyif almaya razı oluyorlar. Onların emeklerine ve geribildirimlerine minnettarım. Bu kitap onların çabalarıyla çok daha iyi oldu.

Biliyorum epeyce geniş bir listeydi. Her kitapta biraz daha büyüyor. Fakat bu insanların her birine, gerçekten içtenlikle minnettarım. Sık sık söylediğim gibi, kapakta benim ismim yazıyor ama bu romanlar aslında kendini bu işe adamış çok sayıda kişinin bilgisi ve yeteneğiyle bir ekip çalışmasının ürünü.

Onların sayesinde artık Fırtınaışığı Arşivi'nin dördüncü kitabı Savaş Ritmi'ni keşfetmeye başlayabilirsiniz. Keyifli bir yolculuk dilerim.

İÇİNDEKİLER

Dördüncü Roman: Savaş Ritmi

Giriş: -Mış Gibi Yapmak 21

Birinci Kısım: Yükler 37

Ara Söz 313

İkinci Kısım: Çağrımız 333

Ara Söz 619

Ars Arcanum 649

ÇİZİMLER

Not: *Başlıklar da dâhil olmak üzere, çizimlerin çoğu hikâyenin ilerleyen kısımlarına dair ipuçları içermektedir. Bu yüzden, başlıkları okumak ya da çizimlere göz gezdirmek okuma deneyiminizi kötü anlamda etkileyebilir.*

Roshar Haritası 14-15

Shallan'ın Eskiz Defteri: Urithiru 18

Shallan'ın Eskiz Defteri: Avlu 19

Navani'nin Not Defteri: Dördüncü Köprü 69

Navani'nin Not Defteri: Arnist Metodu 102

Klasör: Modern Şarkıcı Modası 169

Ruhlar Denizi'nin Bir Kısmı 334

Shallan'ın Eskiz Defteri: Sisspreni 362

Shallan'ın Eskiz Defteri: Muğlaklar 386

Shallan'ın Eskiz Defteri: Külspreni 445

Shallan'ın Eskiz Defteri: Şerefsprenleri 517

Navani'nin Not Defteri: Kristal Sütun Odası 576

Shallan'ın Eskiz Defteri: Terbiyesprenleri 628

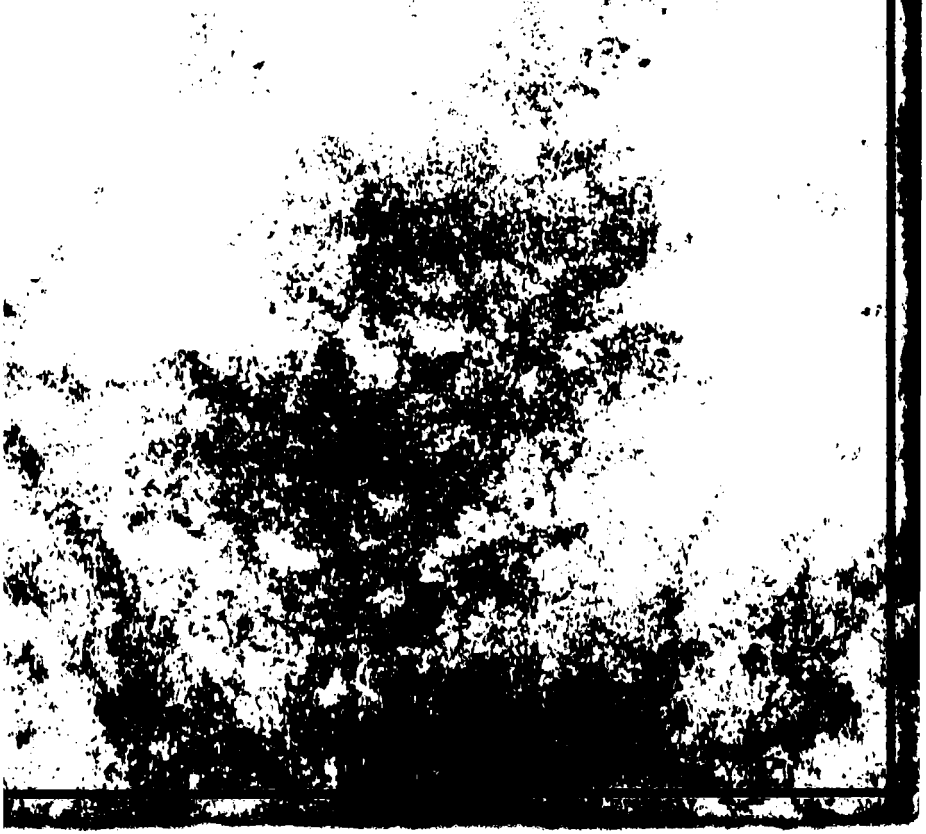

Roshar
SONSUZ OKYANUS
Ruthi Elorim
RESHİ
Kasitor
İRİ
Kurth
Reshi
öEila
BABATHARN
Panatham
Saf Göl
Shinovar
Alimian Denizi
ALMIA
DESH
AZİR
Fu Namur
Urithiru
Azimir
Yeddaw
TAFORI
TASHU
EMUL
BÜYÜK
Essenulex Dar
TUKAR
MARAT
RÜZGÂR YÖNÜ
FIRTINA YÖNÜ
K
G
GÜNEY UMMAN

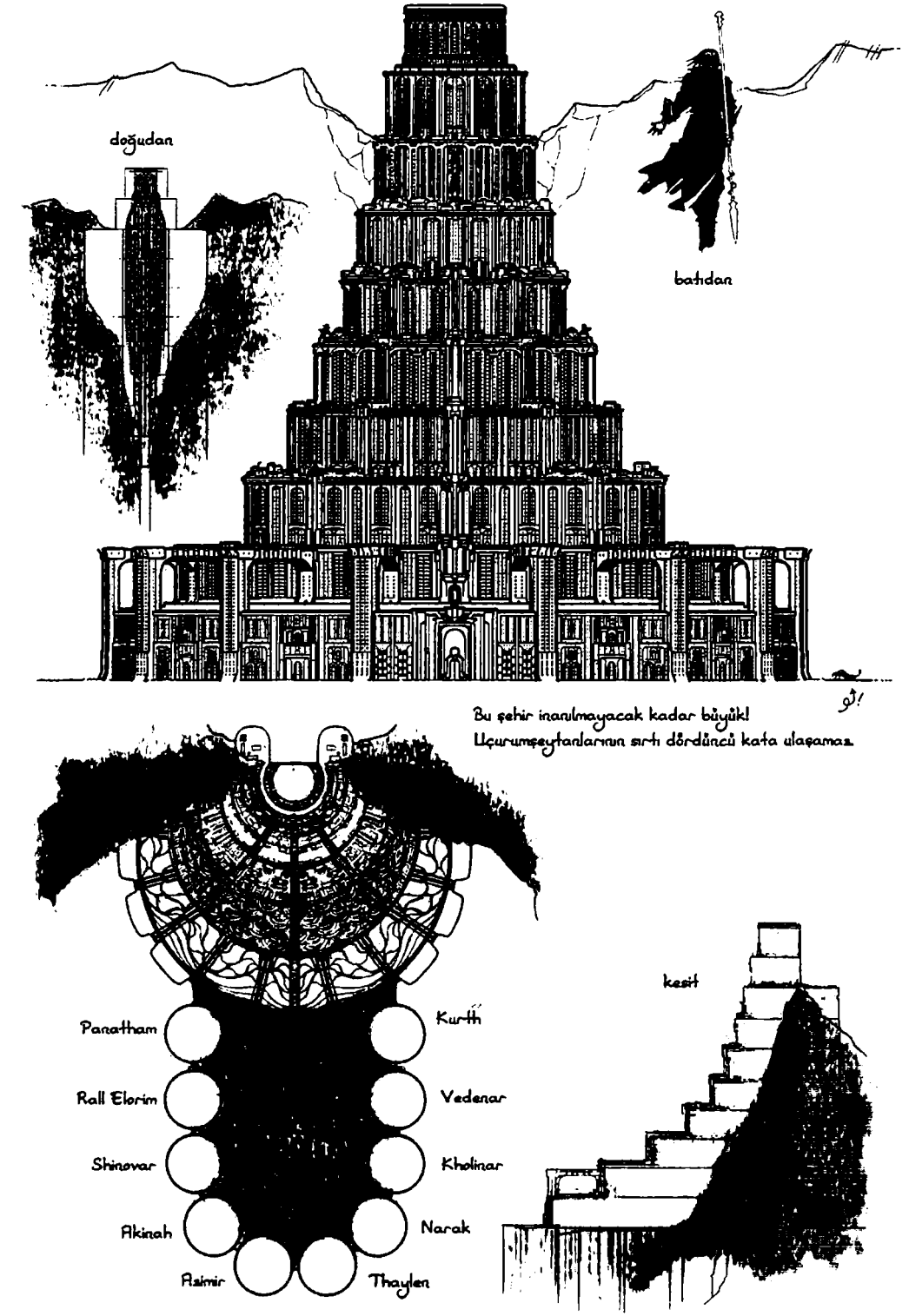

BUĞU OKYANUSU
ADALARI
Denizi
AKAK
Northgrip
Yaş Kumba
Varikeu
Ru Parat
Etanar
Valathy
Kholinar
Shulin
BAYLAH KEVED
TU
BAYLAND
Silnasen
Vedenar
Dumadari
Rathalas
ALETHKAR
Tarat Denizi
Karanak
Shattered Plains
Kharbranth
BUZDIYAR
Uzunkas
Boğazı
Dhaylen Şehri
Sığ Mezarlar
KOKENLER OKYANUSU
MAJESTELERİ KRAL GAVİLAR KHOLİN İÇİN
HARİTACILIĞIN SHULİN TARAFINDAN HAZIRLANMASI
İLHAMIYLA
İLHAMIYLA
1167

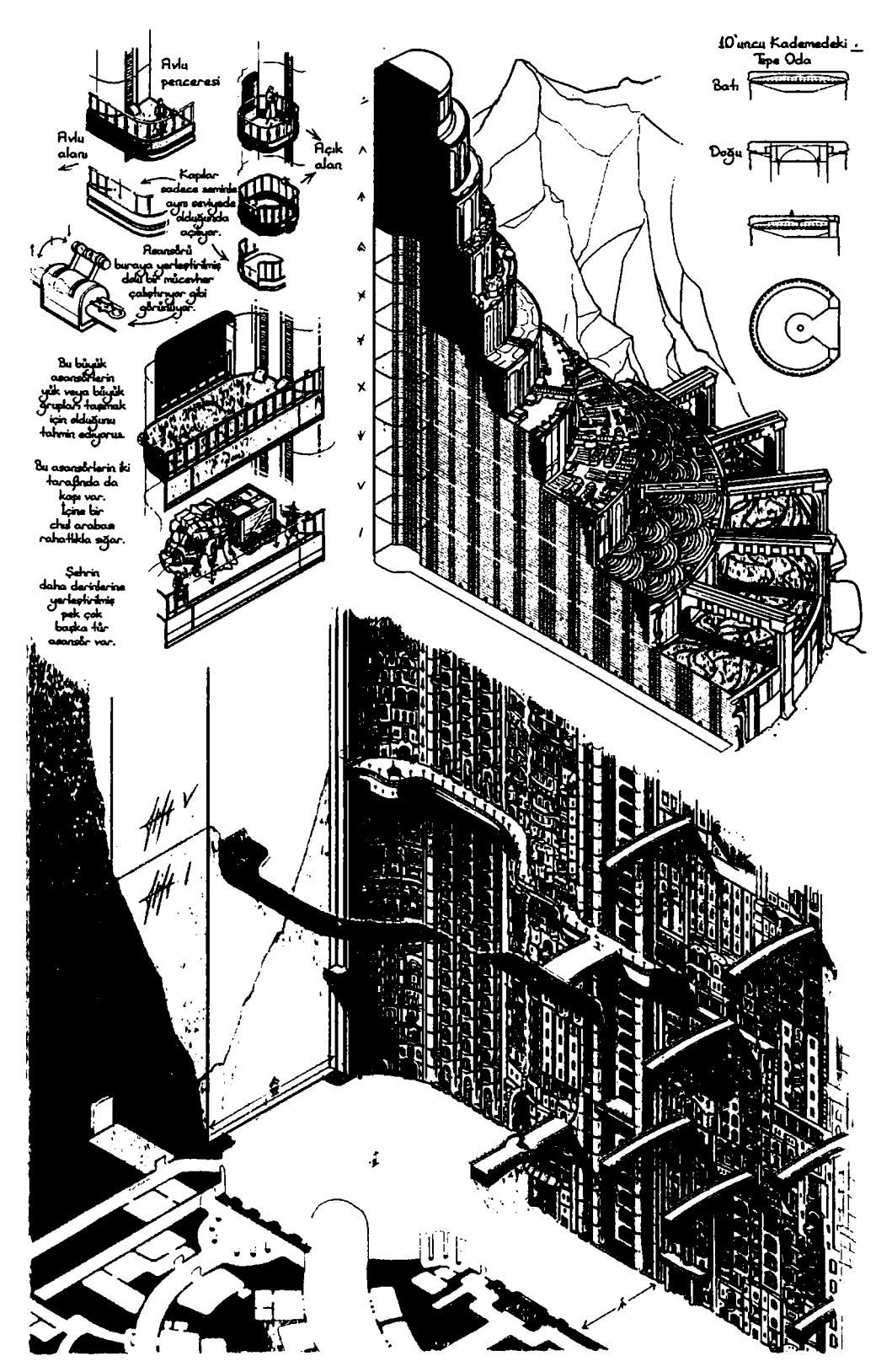
FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ

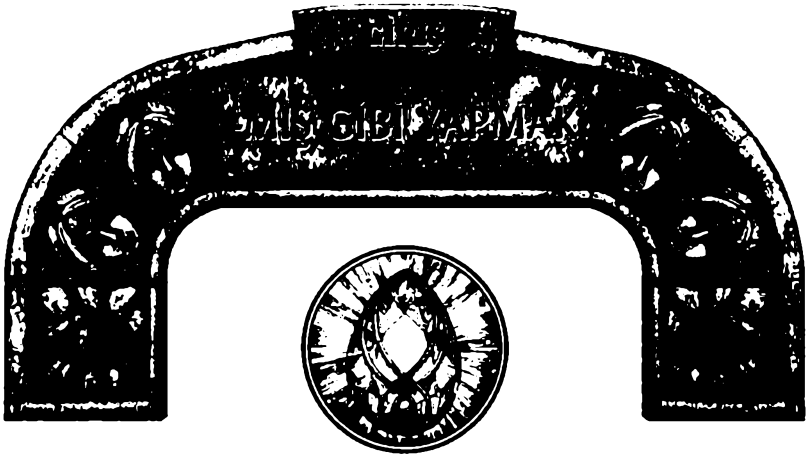
DÖRDÜNCÜ ROMAN

SAVAŞ RİTMİ

doğudan
batıdan
Bu şehir inanılmayacak kadar büyük!
Uçurumşeytanlarının sırtı dördüncü kata ulaşamaz.
Panatham
Kurth
Rall Elorim
Vedenar
Shinovar
Kholinar
Akinah
Narak
Asimir
Thaylen
kesit

10'uncu Kademedeki Tepe Oda
Batı
Doğu
Avlu penceresi
Avlu alanı
Açık alan
Kapılar sadece zeminle aynı seviyede olduğunda açılıyor.
Asansörü buraya yerleştirmiş deli bir mücevher çalıştırıyor gibi görünüyor.
Bu büyük asansörlerin yük veya büyük grupları taşımak için olduğunu tahmin ediyorum.
Bu asansörlerin iki tarafında da kapı var. İçine bir otel arabası rahatlıkla sığar.
Şehrin daha derinlerine yerleştirilmiş pek çok başka tür asansör var.

YEDİ YIL ÖNCE

Tabii ki Parshendiler davullarını çalmak istiyordu.

Tabii ki Gavilar onlara davulları çalabileceklerini söylemişti.

Tabii ki Navani'yi uyarmak aklına gelmemişti.

"Davulların büyüklüğünü gördünüz mü?" dedi Maratham ellerini siyah saçlarının arasından geçirirken. "Onları nereye koyacağız? Ayrıca kocanız tüm yabancı kodamanlan davet ettiği için tamamen doluyuz. Biz nasıl..."

"Yukarıdaki balo salonunda daha seçkin bir ziyafet düzenleriz," dedi Navani sakin tavrını koruyarak, "ve kralın sofrasıyla birlikte davulları da oraya koyarız."

Mutfaklardaki herkes paniğin eşindeydi. Aşçı yamaklan bir o tarafa bir bu tarafa koşuyor, tencereler çınlıyor, yerden fışkıran beklentisprenleri flamalar gibi dalgalanıyordu. Gavilar sadece yüceprensleri değil akrabalarını da davet etmişti. Ve şehirdeki tüm yücebeyleri. Ayrıca iki kat büyük bir Dilenci Ziyafeti istemişti. Ve şimdi de... davul mu?

"Herkesi alt kattaki ziyafet salonunda işe koştuk bile!" diye haykırdı Maratham. "Elimde yukarıyı hazırlayacak hizmetkâr yok."

"Bu akşam sarayda normalin iki katı asker dolanıyor," dedi Navani. "Hazırlıklara yardım etmeleri için yanına *onları* veririz." Güç gösterisi yapmak için fazladan muhafız görevlendirmek mi? İşte bunu yapacağı konusunda Gavilar'a her zaman güvenebilirdiniz.

Diğer her şey için yanında Navani vardı.

"İşe yarayabilir," dedi Maratham. "Ayak altında dolaşmalarındansa o hödükleri çalıştırmak iyi olur. Bu durumda iki ana ziyafet salonu hazırlayacağız, öyle mi? Tamamdır. Şimdi, derin bir nefes alayım..." Kısa boylu saray organizatörü, buharı tüten koca bir tencere deniz ürünü taşıyan aşçı yamağını sıyırıp geçerek hızla uzaklaştı.

Navani aşçının geçmesi için kenara çekildi. Adam teşekkür babında başını salladı. Hizmetkârlar onun mutfaklara gelişinden huzursuz olmayı uzun süre önce bırakmıştı. İşlerini düzgün yapmalarının yeterli olduğunu onlara açıkça göstermişti.

Alttan alta devam eden gerginliğe rağmen şimdi işleri kontrol altına almışa benziyorlardı. Gerçi erken saatlerde üç tahıl fıçısında kurtçuk bulduklarında bayağı bir korkuya kapılmışlardı. Neyse ki Berrakbey Amaram'ın kendi askerleri için stoku vardı ve Navani o tahılları Amaram'ın elinden almayı başarmıştı. Şu anda, manastırdan getirdikleri fazladan aşçıların da yardımıyla Gavilar'ın davet ettiği tüm bu insanları gerçekten doyurabilecekler gibi görünüyordu.

Kimin hangi ziyafet salonuna alınacağı konusunda talimat vermem lazım, diye düşündü mutfaklardan çıkıp saray bahçesine adım atarken. *Ve her ikisinde de boş yer bırakmak gerek. Kimin elinde davetiyeyle çıkageleceği belli olmaz.*

Bahçelerden geçerek sarayın yan kapılarına doğru yürüdü. Bu yoldan giderse daha az ayak altında olur ve hizmetkârların önünden çekilmek için sağa sola kaçışmak zorunda kalmazdı. Yürürken bir yandan da tüm fenerlerin yerine yerleştirildiğinden emin olmak için gözleriyle etrafı taradı. Henüz güneş batmamıştı ama bu akşam Kholinar Sarayı'nın ışıl ışıl olmasını istiyordu.

Dur bir saniye. Şurada çeşmelerin yanında duran Elhokar'ın karısı Aesudan mıydı? Gelininin içeride misafirleri karşılıyor olması gerekirdi. İncecik bir kadın olan Aesudan uzun saçlarını her renkten birer mücevherle ışıldayan bir topuz yapmıştı. Tüm bu renkler bir arada fazla çiğ duruyordu; Navani aynı rengin tonlarında birkaç basit taşı tercih ederdi. Fakat bu sayede iki yaşlı ardentle sohbet eden Aesudan kolayca göze çarpıyordu.

Parlak ve küstah fırtınalar adına... Bu sanatçı ve usta artifabrian Rushur Kris'ti. Ne zaman gelmişti? Onu kim davet etmişti? Elinde, üzerine çiçek resmi çizilmiş küçük bir kutu vardı. Yoksa bu... yeni fabriallarından biri olabilir miydi?

Aklındaki diğer her şey uçup giderken Navani gruba doğru çekildiğini hissetti. Sıcaklığın değişmesini sağlayarak nasıl ısıtma fabrialı

yapabilmişti? Navani çizimleri görmüştü ama usta sanatçının kendisiyle konuşma imkânı bulmak...

Aesudan, Navani'yi gördü ve ışıl ışıl gülümsedi. Gülümsemesi içten görünüyordu, biraz sıra dışıydı; en azından karşısındaki Navani olduğunda. Navani, Aesudan'ın ona karşı suratsızlığını şahsına yönelik bir hakaret olarak görmemeye çalışıyordu; kayınvalidesini tehdit olarak görmek her kadının hakkıydı. Özellikle de kızın yeteneksizliği bu kadar bariz olduğunda.

Navani onun gülümsemesine karşılık verip sohbete dâhil olmaya ve kutuya daha yakından göz atmaya çalıştıysa da Aesudan onun koluna giriverdi. "Anne! Görüşmemizi tamamen unutmuşum. Bazen nasıl da unutkan oluyorum. Çok üzgünüm Ardent Kris, ama hemen gitmem lazım."

Aesudan, Navani'yi çekiştirip gerisin geri mutfağa doğru sürükledi. "*Kelek*'e şükür, iyi ki geldin anne. Adam korkunç sıkıcı."

"Sıkıcı mı?" dedi Navani omzunun üstünden arkaya bakarak. "Neden bahsediyordu?"

"Mücevherlerden. Ve sonra diğer mücevherlerden. Ve sprenden ve spren kutularından ve *fırtınalardan*! Sıkıldığımı anlar sanmıştım oysa! Konuşacağım *önemli* insanlar var daha. Yüceprenslerin eşleri, bu toprakların en iyi generalleri... Herkes vahşi parshmenleri görmeye gelmiş. Bense bahçelerde *ardentler* tarafından esir alınıyorum! Oğlun beni ortada bırakıp kaçtı, inanabiliyor musun? Onu bir elime geçireyim..."

Navani kolunu çekip kendini Aesudan'dan kurtardı. "Birinin o ardentlerle ilgilenmesi lazım. Neden gelmişler?"

"Bana sorma," dedi Aesudan. "Gavilar onları bir şey için çağırmış ama sonra Elhokar'dan onlarla ilgilenmesini istemiş. Ayıp bence. Gerçekten!"

Gavilar dünyanın en önde gelen artifabrianlarından birini Kholinar'a davet etmiş ve bunu Navani'ye *söyleme* zahmetine girmemiş miydi? Büyük bir dikkatle bastırıp içine hapsettiği öfkesi derinlerde bir yerde kıpırdandı. Ah, o herif. *Fırtına kapası* herif. Nasıl... O nasıl...

Fokur fokur kaynayan kan havuzları gibi öfkesprenleri ayaklarının dibinde birikmeye başladı. *Sakin ol Navani*, dedi zihninin mantıklı tarafı. *Belki de bir hediye olarak seni ardentle tanıştırmak gibi bir niyeti vardı*. Kendini zorlayarak öfkesini bastırdı.

"Berrakhanım!" diye seslendi biri mutfaklardan. "Berrakhanım Navani! Ah, lütfen! Bir sorunumuz var."

"Aesudan," dedi Navani. Bakışları hâlâ, şimdi yavaşça manastıra doğru yürümekte olan ardentin üzerindeydi. "Mutfaklarda neye ihtiyaçları varsa sen yardımcı olabilir misin? Ben..."

Fakat Aesudan çoktan bahçelerdeki başka bir gruba –güçlü yücebey generallerden oluşan bir gruba– doğru seğirtmişti bile. Navani derin bir nefes aldı ve içinde yükselen yeni öfke dalgasını bastırdı. Aesudan güya görgü kurallarına ve adaba çok önem verdiğini iddia ederdi ama erkekler arasındaki bir sohbete dâhil olmak için kocasını yanına alma zahmetine bile girmiyordu.

"Berrakhanım!" diye seslendi aşçı yine, elini sallayarak.

Navani son bir kez ardente doğru baktı, ardından çenesini sıktı ve eteğinin yerdeki süs şistkabuklarına takılmamaya dikkat ederek hızla mutfaklara doğru yürüdü. "Yine ne oldu?"

"Şarap," dedi aşçı. "Elimizde Clavendah da Yakut Tezgâhı da kalmamış."

"Nasıl olur?" dedi Navani. "Bir sürü yedek..." Aşçıyla bakıştılar. Cevap ortadaydı. Dalinar şarap stokunun yerini bulmuş olmalıydı yine. Kendisi ve arkadaşları için fıçı aşırmada epey ustalaşmıştı. Keşke bunun yarısı kadar çabayı krallığın ihtiyaçları için gösterseydi.

"Benim kendi stokum var," dedi Navani cebinden defterini çıkararak. Kol yeninin içindeki emineliyle defteri tutup bir şeyler yazdı. "Manastırdaki Ardent Talanah'a emanet ediyorum. Bunu ona göster. Almana izin verecektir."

"Teşekkürler Berrakhanım," dedi aşçı notu alarak. Adam kapıdan çıkarken Navani ana sarayın merdivenlerinde oyalanan vekilharcı gördü. Beyaz sakallı, parmakları yüzüklerle dolu bir adamdı. Sol elindeki yüzüklerle oynuyordu. Tüh.

"Ne oldu?" diye sordu Navani ona doğru yürüyerek.

"Yücebey Rine Hatham geldi ve kralla görüşmesini soruyor. Hatırlarsınız, Majesteleri bu gece Rine ile konuşacağına söz vermişti. Hani şey hakkında..."

"Sınır anlaşmazlığı ve hatalı haritalar hakkında, evet," dedi Navani iç geçirerek. "Peki kocam nerede?"

"Bilmiyoruz Berrakhanım," dedi vekilharç. "En son Berrakbey Amaram'la ve bazı... sıra dışı şahıslarla..."

Saraydaki hizmetkârlar, Gavilar'ın aniden ve habersizce çıkagelen, nadiren isimlerini söyleyen yeni arkadaşlarına böyle diyordu. Navani, Gavilar'ın olabileceği yerleri aklından geçirirken dişlerini gıcırdattı. İşini bölerse Gavilar çok sinirlenirdi. Eh, iyi. Navani'nin her şeyle

ve herkesle ilgilendiğini varsaymak yerine şu anda misafirleriyle bizzat ilgileniyor olması gerekirdi.

Fakat ne yazık ki şu anda... Eh, her şeyle ve herkesle Navani ilgilenmek zorundaydı.

Tedirgin vekilharcın peşinden, misafirlerin ziyafet hazır olana dek müzik, içki ve şiirle ağırlandıkları büyük hole yürüdü. Diğerleri başhizmetkârlar eşliğinde, bu gecenin asıl ilginçliği olan Parshendileri görmeye gitmişlerdi. Alethkar Kralı her gün konuşabilen gizemli bir parshmen grubuyla anlaşma imzalamıyordu.

Navani, Yücebey Rine'dan Gavilar adına özür dileyip haritalara kendisi bakmayı teklif etti. Bunun ardından, kralla görüşme vaadiyle saraya gelmiş bir dizi sabırsız erkek ve kadın tarafından durduruldu.

Açıkgözleri kaygılarının farkında oldukları konusunda rahatlattı. Haksızlıkların soruşturulacağına dair söz verdi. Kraldan şahsi davetiye almanın onu gerçekten *görmek* anlamına geldiğini zannedenlerin incinmiş duygularını teskin etti. Şu sıralar kralı görmek, eğer 'sıra dışı şahıslar'dan değilseniz, zor bulunur bir ayrıcalıktı.

Tabii bu arada misafirler gelmeye devam ediyordu. Burnundan soluyan Gavilar'ın o gün erken saatlerde ona verdiği son güncel listede ismi bulunmayanlar.

Vev'in altın anahtarları adına! Navani kendini zorlayarak misafirler için dostane bir yüz takındı. Gülümsedi, güldü, el salladı. Defterindeki listeleri ve hatırlatma notlarını kullanarak onlara ailelerini, yeni doğan çocuklarını ve en sevdikleri baltatazılarını sordu. Ticari durumları hakkında sorular dile getirdi, hangi *açıkgözlerin* diğerlerini görmezden geldiğine dair notlar aldı. Kısacası tam bir kraliçe gibi davrandı.

Duygusal açıdan ağır bir işti ama bu onun göreviydi. Belki bir gün günlerini fabriallarla ilgilenerek ve âlimmiş gibi yaparak geçirmesi mümkün olurdu. Ama bugün işini yapacaktı. Bir parçası kendini yalancı gibi hissetse de. Kadim soyu ne kadar prestijli olsa da endişeleri ona aslında sadece bir başkasının kıyafetlerini giymiş cahil bir köylü kızı olduğunu fısıldıyordu.

Bu kendine güvensizlik hissi son zamanlarda güçlenmeye başlamıştı. *Sakin ol. Sakin ol.* Bu tarz düşüncelere yer yoktu. Salonda bir tur attı; Aesudan'ın Elhokar'ı bulduğunu ve bir defalığına olsun başka erkekler yerine onunla sohbet ettiğini görünce memnun oldu. Elhokar babasının yokluğunda ziyafetten önceki partiye ev sahipliği yapmaktan mutlu görünüyordu. Adolin'le Renarin de kaskatı üniformala-

rı içinde oradaydı. Adolin, genç kadınlardan oluşan küçük bir grubu etrafında toplamıştı, Renarin ise abisinin yanında dikilirken rahatsız ve cılız görünüyordu.

Ve... bir de Dalinar vardı. Dimdik duruyordu. Her nasılsa salondaki tüm erkeklerden uzun boyluydu. Henüz sarhoş olmamıştı ve insanlar tıpkı soğuk bir gecede ateşe yanaşır gibi onun etrafında dolanıyordu; bir yandan yakın durmaya çalışırken bir yandan varlığının yakıcı sıcaklığından endişe ederek. Zihne çakılıp kalan gözleri tutkuyla yanıyordu.

Aydınlık fırtınalar adına! Navani izin istedi ve basamakları çıktı. Burası aşağısı kadar sıcak değildi. Salondan ayrılması iyi olmamıştı; zaten kraldan yoksun kalmışlardı ve şimdi bir de kraliçe ortadan kaybolursa soru sormaya başlayacaklardı. Yine de kısa bir süreliğine onsuz da idare edebilirlerdi herhâlde. Ayrıca burada Gavilar'ın gizlenme yerlerinden bir tanesini kontrol edebilecekti.

Zindanı andıran koridorlarda ilerledi; anlamadığı bir dilde konuşarak davulları taşıyan Parshendilerin yanından geçti. Niye üst katta daha fazla doğal ışık, birkaç tane daha pencere yoktu ki? Bu konuyu Gavilar'a açmıştı ama o bu şekilde olmasını tercih ediyordu. Böylesi ona gizlenecek daha fazla yer sağlıyordu.

İşte, diye düşündü koridorların kesiştiği yerde durup. *Sesler geliyor.*

"... onları Braize'e götürüp getirebilmek bir anlam ifade etmiyor," dedi biri. "Bu hedeflenen mesafenin yanında devede kulak."

"Daha birkaç yıl önce bu da imkânsızdı," dedi derinden gelen güçlü bir ses. Gavilar. "Bu bir kanıt. Bağlantı kopmamış ve kutu seyahat etmeyi sağlıyor. Senin istediğin kadar uzağa olmasa da yolculuğa bir yerlerden başlamamız lazım."

Navani köşeden başını uzatıp baktı. Kısa koridorun sonunda, seslerin ona kadar ulaşmasına olanak veren aralık kapıyı görebiliyordu. Evet, Gavilar tam da beklediği yerde bir toplantı yapıyordu: Navani'nin çalışma odasında. İkinci katın köşesinde, hoş bir penceresi olan küçük ve şirin bir odadaydı burası. Navani'nin pek seyrek zaman bulup kullandığı ama insanların Gavilar'ı aramayı akıl edemeyeceği bir yer.

Aralık kapıdan içeri göz atmak için yaklaştı. Gavilar Kholin'in bir odayı tek başına dolduracak kadar iri bir cüssesi vardı. Sakallıydı ama sakal onda demode durmuyordu... bu sakal, onun için bir klasikti. Eski Alethkar'ın canlı bir tasviri, hayat bulmuş bir tablo gibi. Ba-

zıları onun bir moda başlatabileceğini düşündüyse de ancak birkaç kişi bu imajı kotarabilmişti.

Bunun ötesinde, Gavilar'ın etrafındaki havada bir... değişiklik vardı. Doğaüstü veya akıl dışı bir şey değil. Bu sadece... Eh, insan Gavilar'ın istediği her şeyi, gelenekleri veya mantığı hiçe sayma pahasına yapabileceğini kabul ederdi. O yaptı mı olurdu bir şekilde. Hep olmuştu.

Kral, Navani'nin belli belirsiz hatırladığı iki adamla konuşuyordu. Yanağında doğum lekesi olan uzun boylu bir Makabaki ile daha kısa boylu, yuvarlak yüzlü ve küçük burunlu bir Vorin. Batılı sefirler oldukları söyleniyordu ama herhangi bir krallık ismi vermemişlerdi.

Makabaki kollarını göğsünde kavuşturmuş, kitaplığa yaslanmıştı; yüzü tamamen ifadesizdi. Ellerini ovuşturup duran Vorin, Navani'ye saray vekilharcını hatırlattı. Gerçi bu adam çok daha genç görünüyordu. Belki... yirmilerinde ya da otuzlarında. Hayır, daha yaşlı olabilirdi.

Gavilar'la adamların arasındaki masaya küreler ve mücevherler yayılmıştı. Onları gördüğünde Navani'nin nefesi kesildi. Çeşit çeşit renk ve parlaklıklarda sıralanmışlardı ama bir kısmı tuhaf bir şekilde yanlış görünüyordu. Etraflarındaki rengi emen minik, mor, karanlık çukurlar gibi ışığın tersi olan bir şeyle parlıyorlardı.

Navarin daha önce hiç buna benzer bir şey görmemişti ama içine spren hapsolmuş mücevherler çok tuhaf görüntüler ve etkiler yaratabilirdi. Bunlar... fabriallar için olmalıydı. Gavilar küreler, bu tuhaf ışık ve seçkin artifabrianlarla ne yapıyordu? Ve neden ona bundan hiç bahsetmemişti?

Gavilar aniden doğruldu ve Navani hiç ses çıkarmamış olmasına rağmen kapıya doğru baktı. Gözleri buluştu. Böylece Navani sanki içeri girmek üzereymiş gibi kapıyı itip ardına kadar açtı. Gizlice kulak misafiri oluyor değildi, o bu sarayın kraliçesiydi. İstediği her yere girebilirdi; *hele de* söz konusu olan kendi çalışma odasıysa.

"Hayatım," dedi. "Aşağıda misafirler seni merak ediyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadın herhâlde."

"Beyler," dedi Gavilar, iki sefire, "izninizi istemem gerekiyor."

Tedirgin görünen Vorin bir elini seyrek saçlarının arasından geçirdi. "Proje hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum Gavilar. Ayrıca bu gece bizlerden birinin daha burada olduğunu bilmen lazım. Onun son eserini gördüm."

"Meridas ve diğerleriyle toplantım var," dedi Gavilar. "Bana daha fazla bilgi vereceklerdir. Ondan sonra yine konuşuruz."

"Hayır," dedi Makabaki. Sesi keskindi. "Konuşacağımızı sanmıyorum."

"Burada çok daha fazlası var Nale!" dedi Vorin. Yine de odadan çıkan arkadaşını takip etti. "Bu çok önemli. Bir çıkış istiyorum. Tek yol da bu..."

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Navani, Gavilar kapıyı adamların ardından kapatırken. "Bunlar sefir değil. Kim bunlar?"

Gavilar cevap vermedi. Temkinli hareketlerle masadaki küreleri alıp bir keseye yerleştirmeye başladı.

Navani öne atılıp birini eline aldı. "Bunlar ne? Böyle parlayan küreleri nereden buldun? Bunun davet ettiğin şu artifabrianlarla bir ilgisi var mı?" Bir cevap, bir tür açıklama bekleyerek Gavilar'a baktı.

Gavilar bunun yerine ondaki küreyi almak için elini uzattı. "Bunların seninle bir ilgisi yok Navani. Sen ziyafete dön."

Navani parmaklarını kürenin etrafına kapattı. "Seni idare etmeyi sürdüreyim diye mi? Yücebey Rine'a sınır anlaşmazlığı konusunda arabuluculuk yapma sözü vermek için *bu geceyi* mi buldun? Aşağıda kaç kişi seni görmeyi bekliyor haberin var mı? Üstelik ziyafet başlamadan önce *başka bir* toplantıya daha gideceğini söylüyorsun. Misafirlerini görmezden mi geleceksin?"

"Biliyor musun," dedi Gavilar yumuşak bir sesle, "sürekli soru sormandan çok yoruldum kadın."

"O zaman arada birkaçına cevap vermeyi denesen. Karına senin adına haftanın günlerini takip etmek için yapılmış bir makine gibi davranmak yerine insan gibi davransan yepyeni bir tecrübe olurdu!"

Gavilar küreyi vermesi için elini salladı.

Navani içgüdüsel olarak küreyi daha sıkı kavradı. "Neden? *Neden* beni ısrarla böyle dışarıda tutuyorsun? Lütfen, söyle bana."

"Senin başa çıkamayacağın sırlarla uğraşıyorum Navani. Girıştiğim işin boyutlarını bilseydin..."

Navani kaşlarını çattı. Neyin boyutlarını? Alethkar'ı zaten fethetmişti. Yüceprensleri birleştirmişti. Gözlerini Sahipsiz Tepeler'e dikmesiyle ilgili bir şey miydi? Garip bir parshmen kabilesinden başka kimsenin yaşamadığı o vahşi toprakların, Gavilar'ın kısa süre önce başardıklarının yanında esamesi okunmazdı.

Gavilar elini tutup parmaklarını zorla açtı ve küreyi aldı. Navani mücadele etmedi; mücadele etseydi Gavilar'ın tepkisi iyi olmazdı. Navani'ye karşı hiçbir zaman kuvvet kullanmamıştı, o şekilde değil... Ama sözler söylemişti. Yorumlar. Tehditler.

Gavilar o tuhaf, göz alıcı küreyi aldı ve diğerlerini koyduğu keseye koydu. Son noktayı koyarcasına kesenin ağzını sıktı, ardından cebine attı.

"Beni cezalandırıyorsun, değil mi?" diye sordu Navani. "Fabrialları ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Beni üzeceğini bildiğin için *özellikle* böyle yapıyorsun."

"Belki de," dedi Gavilar, "bir şey söylemeden önce bir durup düşünmeyi öğrenirsin Navani. Belki dedikoduların bedelinin tehlikeli olduğunu öğrenirsin."

Yine mi bu, diye düşündü Navani. "Bir şey *olmadı*, Gavilar."

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Gavilar. "Sarayın umurunda mı sanıyorsun? Onlar için yalanla gerçek arasında bir fark yok."

Navani bunun doğru olduğunu fark etti. Ona ihanet edip etmemesi Gavilar'ın umurunda değildi; ki ihanet etmemişti. Ama söylediği bazı şeyler, bastırılması güç dedikodulara yol açmıştı.

Gavilar'ın tek umursadığı ardında nasıl bir isim bırakacağıydı. Büyük bir kral, büyük bir lider olarak bilinmek istiyordu. Bu arzu ona daima itici güç olmuş ama son zamanlarda başka bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Kendine sorup duruyordu: Alethkar'ın en büyük kralı olarak hatırlanacak mıydı? Atalarıyla, Sunmaker gibi krallarla, rekabet edebilir miydi?

Bir kralın tebaası eğer onun karısını bile kontrol edemediğini düşünürse bu, onun şöhretini, mirasını lekelemez miydi? Gavilar eğer karısının içten içe kardeşini sevdiğini biliyorsa o krallıktan ne hayır gelirdi? Bu açıdan, o çok önemli mirasında bir kusur oluşturuyordu Navani.

"Kızınla konuş," dedi Gavilar kapıya doğru dönerken. "Amaram'ın gururunu onarmayı başardım sanırım. Onu geri isteyebilir, üstelik kızın vakti daralıyor. Başka talibi çıkması zor. Meridas'ı tekrar reddederse kızdan kurtulmak için muhtemelen krallığın yarısına ödeme yapmam gerekecek."

Navani burnunu çekti. "Onunla *sen* konuş. Bu kadar önemliyse belki bir defa olsun bir şeyi de *kendin* yaparsın. Ayrıca Amaram umurumda değil. Jasnah daha iyisini bulabilir."

Gavilar dondu kaldı, ardından dönüp arkasına baktı ve alçak sesle, tane tane konuştu. "Jasnah ona verdiğim talimata uyacak ve Amaram'la *evlenecek*! Kiliseyi inkâr ederek ünlü olma hayalini bir kenara bırakacak. Kızın kibri bütün ailenin ismini lekeliyor."

Navani öne doğru bir adım attı ve en az onunki kadar soğuk bir sesle konuştu. "O kızın seni hâlâ sevdiğinin farkındasın, değil mi Gavilar? Hepsi seviyor. Elhokar, Dalinar, oğlanlar... Sana tapıyorlar. Gerçekte nasıl biri olduğunu görmelerini istediğinden emin misin? Senin mirasın *onlar*. Onlara özenli davran. Nasıl hatırlanacağını onlar belirleyecek."

"Benim büyüklüğüm hatırlanacak Navani. Dalinar ya da oğlum gibi vasat insanların çabaları bunu değiştiremez. Bu arada Elhokar'ın vasatlık seviyesine bile çıkabileceğinden şüpheliyim açıkçası."

"Peki ya ben?" dedi Navani. "Senin hikâyeni yazabilirim. Hayatını. Yaptığını düşündüğün, başardığını düşündüğün her şey... Hepsi gelip geçici, Gavilar. Erkekleri gelecek kuşaklara *kâğıt üzerindeki kelimeler* anlatır. Beni hiçe sayıyorsun ama hayatta en değer verdiğin şey benim elimde. Beni çok zorlarsan o şeyin ümüğünü sıkıveririm."

Gavilar karşılık olarak ne bağırdı ne öfkelendi. Ama gözlerindeki o buz gibi boşluk, krallıklar yutup geriye sadece karanlık bırakacak güçteydi. Elini uzatıp nazikçe Navani'nin çenesini tuttu. Bir zamanların o tutku dolu jestinin kötü bir taklidi.

Bu, bir tokattan çok daha acı vericiydi.

"Seni neden uzak tutuyorum biliyor musun Navani?" dedi yumuşak bir tonla. "Sence gerçeği kaldırabilir misin?"

"Bir dene. Değişiklik olur."

"Buna değmezsin Navani. Âlim olduğunu iddia ediyorsun ama hani keşiflerin? Işık üzerinde çalışıyorsun ama ışığın tersisin. Işığı yok eden bir şeysin. Zamanını mutfaklarda pisliğin içinde debelenerek ve birtakım önemsiz *açıkgözler* bir haritadaki çizgilerin doğruluğunu fark edecek mi acaba diye takıntı yaparak geçiriyorsun.

"Bunlar büyük insanların yapacağı şeyler değil. Sen âlim değilsin. Onlara yakın olmaktan hoşlanıyorsun sadece. Sen artifabrian değilsin. Cicili bicili şeylerden hoşlanan bir kadınsın sadece. Kendi başına bir ismin, bir başarın, bir potansiyelin yok. Seni özel kılan ne varsa, hepsi de başka insanlardan kaynaklanıyor. Bir gücün yok; güç sahibi erkeklerle evlenmekten hoşlanıyorsun sadece."

"Sen ne cüretle..."

"İstediğin kadar inkâr et Navani," diye sözünü kesti Gavilar. "Kardeşlerden birine âşık olup ötekiyle evlendiğini inkâr et. Tiksindiğin bir adama tapıyormuş gibi davrandın. Sırf onun kral olacağını bildiğin için."

Navani başını diğer tarafa çevirip çenesindeki elden kurtuldu, irkilerek geri çekildi. Gözlerini yumdu ve gözyaşlarının yanaklarından

süzüldüğünü fark etti. Gerçek Gavilar'ın ima ettiğinden çok daha karmaşıktı. İkisini de sevmişti ama Dalinar'ın tutkusu onu korkutmuştu, bu yüzden Gavilar daha güvenli bir seçim gibi gelmişti.

Yine de Gavilar'ın suçlamalarında bir doğruluk payı vardı. Kendini kandırabilir, Dalinar'ı ciddi bir şekilde değerlendirdiğini ama sonunda Gavilar'ı seçeceğinin herkesin malumu olduğunu söyleyebilirdi. Öyle de yapmıştı. İkisi arasında daha etkili olan oydu.

"Para ve güç nerede fazlaysa oraya gittin," dedi Gavilar. "Her sıradan fahişenin yapacağı gibi. Hakkımda istediğini yaz. İstediğini söyle, bağır çağır, ilan et. Senin suçlamalarından daha uzun yaşayacağım ve mirasım direnecek. Tanrılar katına girmenin, mitler âlemine karışmanın yolunu keşfettim ve bir kez onlara katıldım mı krallığım asla sona ermeyecek. Benim asla sonum gelmeyecek."

Sonra Gavilar odadan çıktı, kapıyı ardından yavaşça kapattı. Tartışırken bile durumun kontrolü ondaydı.

Navani titreyerek masanın yanındaki, öfkesprenleriyle –utançsprenleriyle– kaynayan koltuğa çöktü. Utançsprenleri, beyaz ve kırmızı gül yaprakları gibi etrafında uçuştu.

Öfkeyle titriyordu. Gavilar'a duyduğu öfkeyle. Karşı koymadığı için kendine duyduğu öfkeyle. Dünyaya duyduğu öfkeyle. Çünkü Gavilar'ın söylediklerinin kısmen de olsa doğru olduğunu biliyordu.

Hayır. Onun yalanlarının senin gerçeğin hâline gelmesine izin verme. Karşı koy. Dişlerini sıktı, gözlerini açıp biraz yağlıboya ve kâğıt bulmak için masasını karıştırdı.

Her bir çizgiye büyük bir özen göstererek çizmeye başladı. Guruyu –Gavilar'a bir şey kanıtlamak istercesine– onu aşırı titiz ve mükemmel olmaya zorluyordu. Bu onu genelde yatıştırırdı. Muntazam çizgilerin kelimelere, boyanın ve kâğıdın anlamlı bir şeye dönüşmesi.

Sonuçta bugüne dek yaptığı en iyi ründualarından biri ortaya çıktı. Şöyle yazmıştı: *Ölüm. Hediye. Ölüm.* Her bir rünü, Gavilar'ın kale veya kılıç arması şeklinde çizmişti.

Lamba alevinde coşkuyla parlayarak yandı dua; derken Navani'nin katarsisi utanca dönüştü. Ne yapıyordu böyle? Kocasının ölümü için dua mı ediyordu? Utançsprenleri dalga dalga geri döndü.

Bu noktaya nasıl gelmişlerdi? Kavgaları giderek kötüleşiyordu. Onun böyle bir adam olmadığını biliyordu. Son zamanlarda ona gösterdiği yüzü gerçek o değildi. Dalinar'la veya Sadeas'la, hatta –genellikle– Jasnah'yla konuşurken böyle değildi.

Gavilar bundan daha iyiydi. Navani bunu onun da bildiğini düşü-

nüyordu. Yarın çiçek gönderecekti. Yanında bir özür değil belki ama bir hediyeyle. Hediye de genellikle bilezik olurdu.

Evet, Gavilar daha iyi davranması gerektiğini biliyordu. Ama... Ama Navani bir şekilde onun içindeki canavarı ortaya çıkarıyordu. O da bir şekilde Navani'nin zayıf yanlarını... Navani eminelinin içini masaya vurdu, diğer eliyle alnını ovuşturdu.

Fırtınalar adına! Çok da uzun sayılmayacak bir süre önce birlikte oturup kuracakları krallık için planlar yapıyorlardı. Şimdiyse en keskin bıçaklanna uzanmadan –bıçağı ancak uzun yılların yakınlığı sonucu bilinebilecek en acı verici noktalara saplamadan– konuştukları nadirdi.

Kendini zorlayarak toparlandı, makyajını tazeleyip saçlarını düzeltti. Navani belki onun söylediği gibi biri olabilirdi ama Gavilar'ın kendisi de şansı yaver giden ve iyi adamları peşine takılmaya ikna etme kabiliyetine sahip taşralı bir hayduttan başka bir şey değildi.

Eğer böyle bir adam kral gibi yapabiliyorsa, Navani de kraliçeymiş gibi yapabilirdi. Her şey bir yana bir krallıkları vardı.

Hiç olmazsa içlerinden biri o krallığı yönetmeyi denemeliydi.

Navani'nin, her şey olup bitene dek suikasttan haberi olmadı.

Ziyafet boyunca örnek bir kraliyet ailesiydiler; ayrı ayrı kendi masalarına liderlik ederken birbirlerine karşı sıcak ve samimiydiler. Sonra Gavilar kaçmak için bir bahane bulur bulmaz ayrıldı. En azından yemeğin bitmesini beklemişti.

Navani misafirlerini yolcu etmek için aşağı indi. Gavilar'ın *kasten* kimseyi küçük düşürmek gibi bir maksadı olmadığını göstermeye çalıştı. Çok yorgun düşmüştü sadece. Evet, yakında resmî görüşmeler yapacağından emindi. Fırtına geçtiğinde elbette onları ziyaret etmeyi çok isterlerdi...

Her gülümsediğinde yüzü çatlayıp yarılacak gibi olana dek böyle devam etti. Bir haberci kız koşarak yanına geldiğinde rahat bir nefes aldı. Pahalı bir vazonun kırıldığını veya Dalinar'ın masada horladığını duymayı bekleyerek gitmekte olan misafirlerden uzaklaştı.

Bunun yerine haberci kız onu saray vekilharcına götürdü. Vekilharcın yüzü matemin resmi gibiydi. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, elleri titriyordu. Yaşlı adam ona uzandı, dengesini sağlamak istercesine koluna girdi. Yanaklarından yaşlar boşanıyor, seyrek sakalına karışıyordu.

Onu böyle görünce Navani adamı hiç ismiyle düşünmediğini hatta onu nadiren bir insan olarak düşündüğünü fark etti. Ona genelde sarayın demirbaşı gibi, ön taraftaki heykellerden biri gibi davranırdı. Gavilar'ın kendisine davrandığı gibi.

"Gereh," dedi Navani utanarak adamın elini tutup. "Ne oldu? İyi misin? Seni çok mu yorduk yoksa..."

"Kral," dedi yaşlı adam boğulurcasına. "Ah, Berrakhanım, kralımızı aldılar! O parshmenler. O *barbarlar*. O... O *canavarlar*."

Navani'nin ilk aklına gelen, Gavilar'ın saraydan kaçmanın bir yolunu bulduğu ve herkesin onun kaçırıldığını sandığı oldu. *Of, Gavilar...* diye düşündü, onun şehirde karanlık bir odada sıra dışı ziyaretçileriyle gizli şeyler konuştuğunu hayal ederek.

Gereh onu daha sıkı tuttu. "Berrakhanım, onu *öldürdüler*. Kral Gavilar öldü."

"İmkânsız," dedi Navani. "Bu topraklardaki, belki tüm dünyadaki en güçlü adam o. Çevresi Paredarlarla çevrili. Yanılıyorsun Gereh. O..."

O fırtınalar kadar dayanıklı. Tabii bu doğru değildi. Daha ziyade Gavilar'ın insanların onun hakkında düşünmesini istediği şeydi bu. *Benim asla sonum gelmeyecek...* Böyle şeyler söylediğinde ona inanmamak zordu.

Gerçeğin iliklerine işleyip onu bir kış yağmuru gibi üşütmesi için Navani'nin önce cesedi görmesi gerekti. Gavilar ambardaki masanın üstünde kanlar içinde yatıyor, muhafızlar bir açıklama bekleyen korkmuş saray hizmetkârlarını zorla ambardan uzak tutuyordu.

Navani onun başında durdu. Sakalına bulaşmış kana, parçalanmış Parezırhına, nefes almıyor olmasına ve etini yaran korkunç yaralara rağmen... O zaman bile işin içinde bir hile mi var diye düşünmeden edemedi. Gözlerinin önündeki şey imkânsızdı. Gavilar Kholin diğer insanlar gibi öylece ölemezdi.

Ona çöken balkonu, yukarıdan düştükten sonra Gavilar'ın cansız bedenini buldukları yeri gösterdiler. Jasnah'nın olan biteni gördüğünü söylediler. Her daim soğukkanlı olan kız şimdi köşede oturmuş, yumruğunu sıktığı emineli ağzında, ağlıyordu.

Ancak o zaman Navani'nin etrafında, kınlan ışığın oluşturduğu üçgenler gibi şoksprenleri belirdi. Ancak o zaman inandı.

Gavilar Kholin ölmüştü.

Sadeas, Navani'yi yan tarafa çekti ve içten bir üzüntüyle, olaydaki kendi rolünü anlattı. Navani garip bir bağlantısızlık hissiyle uyuşmuş

gibi dinledi. Öyle meşguldü ki Parshendilerin büyük bölümünün gizlice sarayı terk ettiklerini fark etmemişti. Uşakları saldırıya geçmeden saniyeler önce karanlığa karışmışlardı. Liderleri onların kaçışını perdelemek için geride kalmıştı.

Navani sersemlemiş şekilde tekrar ambara döndü. Gavilar Kholin'in soğuk bedeninin yanına. Ondan geriye kalan şeye. Hizmetkârların ve hekimlerin yüzlerine bakılırsa Navani'nin derin bir kedere gömülmesini bekliyorlardı. Hatta belki ağıtlar yakmasını. Elbette oda acısprenleriyle doluydu. Duvarlarda büyüyen dişler gibi seyrek sepelek birkaç elemspreni bile vardı.

Navani bunlara *yakın* bir şey hissediyordu. Hüzün mü? Hayır, tam olarak değil. Pişmanlık. Eğer gerçekten öldüyse, o zaman... evet, buydu. Son gerçek konuşmaları yine bir kavga olmuştu. Bunun artık geriye dönüşü yoktu. Bundan önce kendine bir şekilde barışmanın yolunu bulacaklarını söyleyip durmuştu hep. Dikenli yollardan geçip bir şekilde eski hâllerine dönmenin yolunu bulacaklarını. Eskisi gibi sevgi dolu değilse de en azından yine aynı tarafta olacaklarını.

Bir daha asla olmayacaktı bu. Bitmişti. Gavilar ölmüştü, o dul kalmıştı ve... fırtınalar adına, bunun için *dua* etmişti. Bu düşünce bıçak gibi saplandı. Bir öfke anında yazdığı o aptal duayı Yaradan'ın dikkate almadığını ummaktan başka çaresi yoktu. Bir yanı Gavilar'dan nefret etse de onun ölmesini gerçekten istememişti. İstemiş miydi?

Hayır. Hayır, bu şekilde bitmemeliydi. Ve böylece bir şey daha hissetti. Acıma.

Masanın üstünde biriken kan gölünün içinde öylece yatan Gavilar Kholin'in cesedi onun büyük planlarına son ve en ağır hakaret gibiydi. Ölümsüz olduğunu düşünüyordu, değil mi? Büyük bir hedefe, onunla paylaşamayacağı kadar önemli bir hedefe ulaşmayı düşünüyordu. Eh, Fırtınaların Babası ve Dünyanın Anası, istediği kadar yüce olsun, onun arzusunu görmezden gelmişlerdi.

Hissetmediği şey kederdi. Gavilar'in ölümü anlamlıydı ama ona bir anlam ifade etmiyordu. Çocuklarının onun nasıl bir adama dönüştüğünü öğrenmek zorunda kalmamasının bir yolu olması haricinde.

Büyüklük bende kalsın Gavilar, diye düşündü gözlerini kapatarak. *Bir zamanlar olduğun insan hatırına, dünyanın seni böyle bilmesine izin vereceğim. İsmini, mirasını yaşatacağım.*

Sonra durdu. Parezıhrı –daha doğrusu üzerindeki Zırh– bel kısmından kırılmıştı. Elini cebine uzattı ve parmakları domuz derisine do-

kundu. O akşam Gavilar'ın pek böbürlendiği kürelerin durduğu keseyi çıkardı ama kese boştu.

Fırtınalar adına! Onları nereye koymuş olabilirdi?

Odada biri öksürünce, kocasının ceplerini karıştırmasının kim bilir nasıl göründüğünün farkına vardı aniden. Navani saçlarındaki küreleri çıkarıp keseye koydu, ardından keseyi kocasının eline koyarak alnını onun yaralı göğsüne yasladı. Böylece sanki ölümüyle birlikte Navani'nin ışığının onun ışığına dönüştüğünün simgesi olarak ona hediyelerini geri veriyormuş gibi görünürdü.

Ardından Navani, yüzüne kocasının kanı bulaşmış olarak ayağa kalktı ve göstere göstere kendini toparladı. Sonraki saatlerde, bu haberle altüst olan şehirdeki karmaşayı organize etmeye çalışırken adı duygusuza, duyarsıza çıkacak diye korktu. Fakat anlaşılan oydu ki insanlar onun metanetini rahatlatıcı bulmuşlardı.

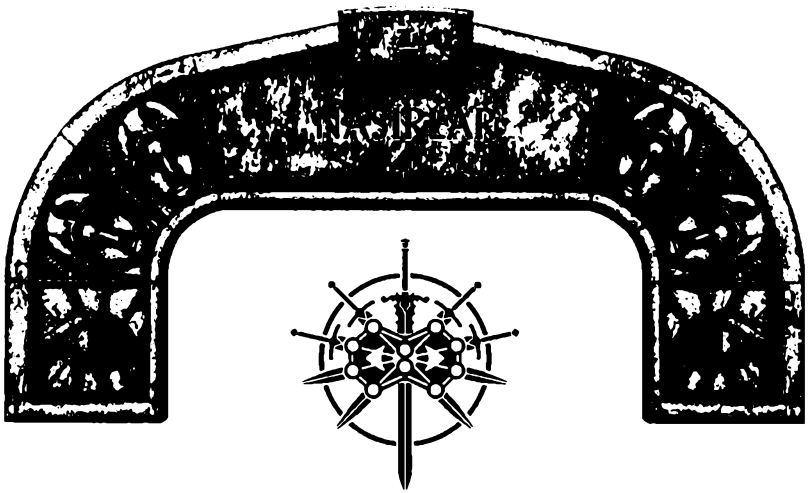
Kral ölmüştü ama krallık yaşamaya devam edecekti. Gavilar'ın bu hayatı terk edişi de yaşaması gibi olmuştu: Navani'nin arkasından toparlamak zorunda kaldığı büyük bir kargaşa yaratarak.

BİRİNCİ KISIM

KALADİN • S[illegible]N • NAVANİ •

VE [illegible]RİN

Önce bir sprenin yaklaşmasını sağlamalısınız.

Mücevherin cinsi önemli; belli bazı mücevherler, bazı sprenlerin daha fazla ilgisini çeker. Ayrıca spreni bildiği ve sevdiği bir şeyle sakinleştirmek hayati önem taşır. Alevsprenleri için iyi bir ateş şarttır mesela.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Lirin iskorbüt hastalığı var mı diye çocuğun dişetlerini kontrol ederken böylesine soğukkanlı kalabilmesinden etkilendi. Yıllar süren hekimlik eğitimi bugün meyvelerini veriyordu. Elleri titremesin diye yaptığı nefes egzersizleri de ameliyat sırasında olduğu kadar casuslukta da işe yarıyordu.

"Alın," dedi çocuğun annesine, cebinden oyulmuş kabuktan küçük bir pusula çıkararak. "Bunu yemek çadırındaki kadına gösterin. Size oğlunuz için bir şerbet verecek. O şerbeti her sabah oğlunuza içirdiğinizden emin olun."

"Çok teşekkürler," dedi kadın ağır bir Herdaz aksanıyla. Oğlunu biraz daha yakınına çekti, ardından endişeli gözlerle Lirin'e baktı. "Eğer... Eğer bir çocuk... bulunursa..."

"Eğer diğer çocuğunuzdan haber alırsak size hemen haber verilmesini sağlayacağım," diye söz verdi Lirin. "Başınız sağ olsun."

Kadın başını sallayıp yanaklarını sildi ve çocuğunu şehrin dışındaki gözcü karakoluna götürdü. Burada bir grup silahlı parshmen,

kadının başlığını kaldırarak suratını Kaynaşıkların gönderdiği çizimle karşılaştırdı. Lirin'in karısı Hesina da talimatlara uygun olarak açıklamaları okumak için oradaydı.

Arkalarında Hearthstone'un üstüne sabah sisi çökmüştü. Kasaba karanlık gölge öbeklerinden ibaret görünüyordu. Tümör gibi yamru yumru öbekler. Lirin binaların arasındaki tenteleri zorlukla seçebiliyordu. Bu tenteler Herdaz'dan akın akın gelen mültecilere iğreti bir barınak sağlıyordu. Yollar kapatılmıştı ve sislerin arasında tabak tıkırtısı, insan konuşmaları gibi hayalet sesler yükseliyordu.

Bu derme çatma barınakların fırtınada ayakta kalması imkânsızdı tabii ama hızlı bir şekilde sökülüp kaldırılabiliyorlardı. Onlar da olmasa kalacak başka yer yoktu. İnsanlar birkaç saatliğine fırtınasığınaklarına doluşabilirdi ama o şekilde yaşamaları mümkün değildi.

Lirin döndü ve giriş hakkı almak için bekleyenlerin oluşturduğu sıraya baktı. Minik toz girdapları gibi havada dönüp duran açlıksprenleri ve yorgunluksprenlerinin eşlik ettiği sıra uzayıp gidiyor, sisin içinde kayboluyordu. Fırtınalar adına! Hearthstone daha kaç kişi alabilirdi? Bu kadar insan ta buralara, iç kısımlara kadar geldiğine göre, sınırdaki kasabalar tıka basa dolmuş olmalıydı.

Dinmezfırtına geleli ve Alethkar düşeli bir yıldan daha fazla olmuştu. Alethkar'ın kuzeybatısındaki küçük komşusu Herdaz ülkesinin bir şekilde savaşmaya devam ettiği koca bir yıl. Düşman iki ay önce nihayet krallığı haritadan silmeye karar vermiş, bunun hemen ardından mülteci sayısı hızla artmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi, askerler savaşırken, tarlalan ayaklar altında çiğnenen sıradan insanlar açlığa mahkûm olmuş ve evlerini terk etmek zorunda kalmışlardı.

Hearthstone'da ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir zamanlar Roshone'un köşkünü koruyan, şimdi ise silah taşımaları yasaklanmış Aric ve diğer adamlar sırayı organize ediyor, Lirin tarafından muayene edilmeyen hiç kimsenin kasabaya girmesine izin vermiyorlardı. Lirin, Berrakhanım Abiajan'ı, herkesi tek tek muayene etmesinin çok önemli olduğu konusunda ikna etmişti. Berrakhanım salgından korkuyor, Lirin ise sadece tedaviye ihtiyacı olanlara müdahale etmek istiyordu.

Berrakhanım'ın askerleri sıranın aşağısına doğru ilerliyordu, tetiktelerdi. Kılıç taşıyan parshmenler. Okumayı öğreniyor, 'şarkıcı' diye çağrılmak istiyorlardı. Uyanmalarından bir yıl sonra bile bu hâlâ Lirin'e biraz tuhaf geliyordu. Ama ona neydi ki? Bazı açılardan pek az şey değişmişti. Eski bildik çatışmalar, tıpkı Alethi berrakbeyleri gibi parshmenleri de kolayca tüketiyordu. Gücün tadını alanlar daha fazlasını

istiyor, ardından kılıç zoruyla bunun peşine düşüyorlardı. Sıradan insanlar yaralanıyor ve Lirin'e de onların yaralarını dikmek düşüyordu.

İşine geri döndü. Bugün bakacağı en azından yüz mülteci daha vardı. Onların arasında bir yerde, tüm bu acıların büyük bölümünün sorumlusu olan adam gizleniyordu. Lirin'in bugün bu kadar gergin olmasının sebebi de oydu. Ama bir sonraki adam o değildi; savaşta kolunu kaybetmiş olan hırpani bir Alethi'ydi. Lirin adamın yarasını kontrol etti ama yaralanmasının üstünden birkaç ay geçmişti ve bu aşamada Lirin'in derin izler konusunda yapabileceği bir şey yoktu yoktu.

Lirin parmağını adamın yüzünün önünde sağa sola hareket ettirerek gözleriyle takip etmesini izledi. *Şok*, diye düşündü. "Bana söylemediğin daha yeni bir yaran var mı?"

"Yara değil," diye fısıldadı adam. "Ama haydutlar... Karımı aldılar hekim bey. Onu aldılar. Beni bir ağaca bağlayıp öylece bıraktılar. Sonra kahkahalar atarak yürüyüp gittiler..."

Of. Zihinsel şok Lirin'in neşterle kesip çıkarabileceği bir şey değildi. "Kasabaya girdiğinde," dedi, "on dört numaralı çadıra git. Oradaki kadınlara seni benim gönderdiğimi söyle."

Adam dalgın dalgın başını salladı. Ne dediğini anlamış mıydı? Adamın görünüşünü aklına yazdı: Arkada farklı yöne kıvrılmış bir tutam olan kırlaşmış saçlar, sol yanağının üst kısmında üç büyük ben, tabii bir de tek kolu yok... Lirin bu gece çadıra bir uğrayıp ona bakmayı zihnine not etti. Oradaki yardımcıları intihar eğilimi olabilecek mültecileri gözetim altında tutuyordu. Sayıları Lirin'in tek başına altından kalkabileceğinin çok üstündeydi.

"Devam et," dedi Lirin adamı nazikçe kasabadan tarafa doğru iteleyerek. "On dört numaralı çadır. Unutma. Başın sağ olsun."

Adam uzaklaştı.

"Bunu ne de kolay söylüyorsun," dedi bir ses arkasında.

Lirin döndü ve hemen saygıyla eğildi. Yeni şehirhanımı Abiajan bembeyaz tenli, yanaklarında mermer damarları gibi incecik kırmızı desenler olan bir parshmen kadındı.

"Berrakhanım," dedi Lirin. "Pardon, ne dediniz?"

"O adama başın sağ olsun dedin," dedi Abiajan. "Bunu hepsine hemencecik söylüyorsun. Oysa ancak bir taş kadar merhametli görünüyorsun. Bu insanlar için hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

"Hissediyorum Berrakhanım," dedi Lirin, "ama kendimi onların acısına kaptırmamalıyım. Hekim olmanın ilk kurallarından biri budur."

"Merak ettim de..." Parshmen kadını, üstündeki havahın örttüğü eminelini kaldırdı. "Ben çocukken kolumu yerine taktığını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Abiajan, Dinmezfırtına'nın ardından diğerleriyle birlikte kaçtıktan sonra Kaynaşıkların verdiği yeni bir isim ve yeni bir görevle dönmüştü. Yanında hepsi de bu bölgeden olan çok sayıda parshmen getirmişti ama Hearthstone'dan gidenler arasından tek dönen Abiajan olmuştu ve arada kalan aylarda yaşadıkları hakkında tek kelime etmemişti.

"Tuhaf bir hatıra," dedi Abiajan. "Şimdi rüya gibi geliyor. Acıyı hatırlıyorum. Paniği. Acımasız bir adamın acımı daha da artırdığını. Tabii şimdi beni iyileştirmeye çalıştığını anlıyorum. Bir köle çocuk için bir sürü zahmete girmiştin."

"Ben hiçbir zaman kimi iyileştirdiğime bakmam Berrakhanım. Köle veya kral, fark etmez."

"Eminim Wistiow'un benim için bayağı bir para ödemiş olmasıyla alakası yoktur." Gözlerini kısarak Lirin'e baktı ve sonra yeniden konuştuğunda, sanki bir şarkının sözlerini okuyormuş gibi kelimeleri belli bir ritimle söyledi. "Benim için de üzülmüş müydün, zihni ondan çalınmış olan zavallı köle çocuk için? Bizim için de sürüklendiğimiz hayat için ağlamış mıydın hekim?"

"Bir hekim asla ağlamamalıdır," dedi Lirin yumuşak bir şekilde. "Hekimlerin ağlama lüksü yoktur."

"Taş gibi," diye tekrarladı Abiajan yine, ardından başını iki yana salladı. "Bu mültecilerde hiç salgınsprenine rastladın mı? O sprenler şehre bir girdi mi herkesi öldürebilir."

"Sprenler hastalığa sebep olmaz," dedi Lirin. "Salgın pis sularla, düzgün yapılmamış lağımlarla ve bazen de hastaların nefesiyle yayılır."

"Batıl inançlar bunlar," dedi Abiajan.

"Elçiler'in bilgeliği," diye cevap verdi Lirin. "Dikkatli olmalıyız." Eski yazmalardan kalan parçaların çevirisinin çevirisinin çevirilerinde, hızla yayılan ve on binlerce insanı öldüren hastalıklardan söz ediliyordu. Okuduğu modern metinlerde böyle bir şeye rastlamamıştı ama batıda tuhaf şeyler olduğuna dair dedikodular duymuştu. Yeni bir salgın olduğunu söylüyorlardı ama detayları kimse bilmiyordu.

Abiajan başka bir yorumda bulunmadan uzaklaştı. Artık asil olan parshmen erkek ve kadınlardan oluşan maiyeti onu takip etti. Kıyafetleri Alethi modasına uygun olsa da renkleri daha açık, daha soluktu.

Kaynaşıklar onlara geçmişte şarkıcıların parlak renklerden sakınarak tenlerindeki desenleri vurgulamayı tercih ettiğini söylemişti.

Lirin, Abiajan'ın ve diğer parshmenlerin davranışlarında bir tür kimlik arayışı olduğunu seziyordu. Aksanları, kıyafetleri, tavırları... Hepsi de bariz Alethi'ydi. Fakat Kaynaşıklar ne zaman atalarından bahsetse büyülenmiş gibi dinliyor ve uzun zaman önce göçüp gitmiş olan o parshmenleri taklit etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Lirin bir sonraki mülteci grubuna döndü. Bir kereliğine olsun eksiksiz bir aile. Lirin'in mutlu olması gerekirdi ama açlıktan kadidi çıkmış beş çocuk ve anne babalarıyla birlikte yedi kişilik bu aileyi beslemenin ne kadar zor olacağını düşünmeden edemedi.

Onlarla işi bittiğinde tanıdık bir sima sıradan çıkıp açlıksprenlerini kovalayarak sıra boyunca yürüyüp ona doğru geldi. Laral artık basit bir hizmetçi elbisesi giyiyor ve eline eldiven takıyor, sırada bekleyen mültecilere kovayla su taşıyordu. Yine de yürüyüşü hizmetçi gibi değildi. Genç kadının, ona zorla yaptırılan hiçbir işin silip atamayacağı bir... kararlılığı vardı. Dünyanın sonu, onu ancak bir zamanlar yaşanan kötü bir hasadın yapacağı kadar rahatsız ediyormuş gibiydi.

Lirin'in yanında durup ona su ikram etti; Lirin'in ısrarıyla, doğrudan kovadan kepçeyle vermek yerine kırbasından yeni bir kâseye boşaltarak.

"Üç kişi sonra sıra onda," diye fısıldadı Lirin suyunu yudumlarken.

Lirin homurdandı.

"Beklediğimden daha kısa," diye devam etti Laral. "Herdaz direnişinin lideri, önemli bir generalmiş güya. Daha ziyade gezgin bir tüccarı andırıyor."

"Dehanın belli bir tipi yoktur Laral," dedi Lirin. Dikkat çekmeden konuşmaya devam edebilsinler diye bir kâse daha su koymasını işaret etti.

"Yine de..." diye başladı Laral, derken sustu. Yanlarından, mermerimsi kırmızı ve siyah damarlı teni, sırtında kılıcıyla uzun boylu bir parshmen olan Durnash geçiyordu. O geçip gittikten sonra yumuşak bir sesle devam etti. "Sana gerçekten şaşıyorum Lirin. Bir kez bile şu gizli generali ihbar etmemizi önermedin."

"Onu idam ederler," dedi Lirin.

"Ama sen de onun suçlu olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Sorumluluğu büyük. Ezici bir düşman kuvvetlerine karşı savaşı devam ettirdi. Ümitsiz bir savaş uğruna adamlarının hayatlarını feda etti."

"Kimileri buna kahramanlık der."

"Kahramanlık, idealist gençlere anlatılan bir efsanedir. Özellikle de senin için canlarını ortaya koymalarını istediğinde. Bu masallar oğullarımdan birini öldürdü ve diğerini de benden aldı. Kahramanlık senin olsun, bana o aptal çatışmalarda yitip giden hayatları geri getir."

Neyse ki en azından sona gelmişler gibi görünüyordu. Herdaz'daki direniş nihayet kırıldığına göre yakında mülteci akınının yavaşlayacağını umuyordu.

Laral açık yeşil gözleriyle onu süzdü. Akıllı kızdı. Lirin, yaşlı Wistiow'un birkaç yıl daha direnmesi ve hayatın başka türlü gelişmesi için neler vermezdi. O zaman Lirin bu genç kadına kızım diyebilirdi ve şu anda Tien'le Kaladin yanı başında hekim olarak çalışıyor olurdu.

"Herdazlı generali ihbar etmeyeceğim," dedi Lirin. "Bana öyle bakmayı kes. Savaştan nefret ediyorum ama kahramanını mahkûm ettirmeyeceğim."

"Oğlun daha sonra onu almaya gelecek mi?"

"Kal'a haber yolladım. Bunun yeterli olması lazım. Sen kocanın, dikkatlerini dağıtmak için hazır olduğundan emin ol."

Laral başını salladı ve kasabanın girişindeki parshmen muhafızlara su vermek için o tarafa yöneldi. Lirin sıradaki birkaç mülteciyi hızlıca muayene etti, derken sıra bir grup pelerinli adama geldi. Lirin ustasının yıllar evvel ameliyat odasında öğrettiği nefes egzersizleriyle hemen kendini sakinleştirdi. İçinde fırtınalar kopsa da pelerinli adamlara yaklaşmalarını işaret ederken elleri titremiyordu.

"Muayene etmem gerekiyor," dedi Lirin. "Böylece sizi sıradan çıkarmam olağandışı görünmez."

"Benimle başla," dedi en kısa boylu olanları. Diğer dördü hareketlenip temkinli bir şekilde onun etrafını sardılar.

"Öyle onu koruyormuş gibi durmasanıza sizi ahmaklar," diye tıslad Lirin. "Gelin, yere oturun. Belki o zaman daha az haydut çetesi gibi görünürsünüz."

Söyleneni yaptılar ve Lirin taburesini lider gibi görünen adamın yanına çekti. Adamın üst dudağının üstünde kırlaşmış incecik bir bıyığı vardı, muhtemelen ellilerindeydi. Güneşte kavrulmuş derisi çoğu Herdazlıdan koyuydu; neredeyse Azish sanılabilirdi. Gözleri koyu kahverengiydi.

"Sen o musun?" diye fısıldadı Lirin, kalp atışını kontrol etmek için kulağını adamın göğsüne dayarken.

"Evet," dedi adam.

Dieno enne Calah. Dieno, Eski Herdazcada 'vizon' anlamına geliyordu. Hesina, 'enne'nin de yüceltme için kullanılan bir saygı ifadesi olduğunu açıklamıştı.

İnsan –Laral'ın da az önce söylediği gibi– Vizon'un Dalinar Kholin ya da Meridas Amaram'la aynı örste şekillenmiş acımasız bir savaşçı gibi görünmesini bekliyordu. Ama Lirin katillerin farklı dış görünüşlere sahip olabileceğini biliyordu. Vizon bir dişi eksik, kısa boylu bir adam olabilirdi ama sıska da olsa vücudu güçlüydü ve Lirin muayene sırasında sadece birkaç yara görmemişti. Hatta bileğindekiler aslında... Bunlar kölelerin derisinde kelepçelerin bıraktığı yara izleriydi.

"Bize sığınacak bir yer sağladığınız için teşekkürler," diye fısıldadı Dieno.

"Benim kararım değildi," dedi Lirin.

"Yine de direnişin varlığını sürdürebilmesi için kaçmasını sağlıyorsunuz. Elçiler sizden razı olsun hekim."

Lirin bandaja uzandı, adamın kolundaki doğru dürüst tedavi edilmemiş bir yarayı sarmaya başladı. "Elçiler hepimizden razı olup bu savaşı bir an önce bitirsinler."

"Evet, Cehennem'den gelen işgalcileri türedikleri yere geri yollasınlar."

Lirin işine devam etti.

"Sen... aynı fikirde değil misin hekim?"

"Direnişiniz başarısız oldu General," dedi Lirin bandajı çekip sıkılaştırarak. "Benim krallığım gibi sizinki de düştü. Savaşa devam etmek sadece daha fazla insanın ölmesine sebep olacak."

"Bu canavarlara itaat etmek niyetinde değilsin herhâlde?"

"Ben kılıcı boynuma kim dayarsa ona itaat ederim General," dedi Lirin. "Hep böyleydi."

İşini bitirdi, ardından generalin yanındaki dört kişiyi de üstünkörü muayene etti. Aralarında kadın yoktu. General ona yollanan mesajları kime okutuyordu?

Lirin adamlardan birinin dizinde bir yara keşfetmiş gibi yaptı ve adam da –biraz yardımla– ikna edici şekilde topallayıp acıyla inledi. Adamın bacağına bir iğne saplamak, minik turuncu eller gibi görünen acısprenlerinin yerden çıkmasına yetmişti.

"Ameliyat etmemiz lazım," dedi Lirin yüksek sesle. "Yoksa bacağını kaybedebilirsin. Hayır, hayır, itiraz yok. Hemen yapacağız."

Aric'ten sedye getirmesini istedi. Sedyeyi general dâhil diğer dör-

dü taşıyacağından Lirin'in artık onları sıradan çıkarmak için bahanesi vardı.

Şimdi tek ihtiyaçları olan, dikkat dağıtacak bir şeydi. Bu da Toralin Roshone şeklinde geldi: Laral'ın kocası eski şehirbeyi. Roshone kasabanın üzerine çökmüş sislerin arasından yalpalaya yalpalaya ortaya çıktı.

Lirin, Vizon'la askerlerine işaret edip onları yavaşça denetim noktasına doğru yönlendirdi. "Silahlı değilsiniz, değil mi?" diye tısladı alçak sesle.

"Dışarıdan görünebilecek silahları yanımıza almadık," diye cevap verdi Vizon. "Ama beni ele verecek olan silahlar değil yüzüm olacak."

"Buna hazırlıklıyız." *Yaradan'a dua edelim de işe yarasın.*

Lirin yaklaştıkça Roshone'u daha açık seçik görebildi. Eski şehirbeyinin yanakları içe göçmüştü; yedi yıl önce oğlunu kaybettiği zaman verdiği kiloların izleri hâlâ belirgindi. Kim bilir neden, belki de çok sevdiği için, sakalını kesmesi emredilmişti ve artık gururla taşıdığı savaşçı takamasını giymiyordu. Bunun yerini krem kazıyıcıların kısa pantolonları ile dizlikleri almıştı.

Bir kolunun altında bir tabure taşıyor ve sürüdüğü tahta bacağı taşlara sürtünürken ağzının içinde mırıl mırıl bir şeyler geveliyordu. Lirin, Roshone'un bu gösteri için sarhoş mu olduğunu, yoksa numara mı yaptığını gerçekten anlamadı. Her koşulda adam tüm dikkati üzerine çekmişti. Denetim noktasındaki parshmenler birbirlerini dürtüklediler ve hoşlarına giden bir şey olduğunda genelde yaptıkları gibi içlerinden biri canlı bir ritim mırıldanmaya başladı.

Roshone yakınlarda bir bina seçip taburesini yerleştirdi, ardından izleyen parshmenlerin ağzına layık bir hamleyle taburenin üstüne çıkmaya çalışıp ıskaladı. Tahta bacağının üzerinde sendelerken az kalsın düşecekti.

Onu izlemeye bayılmışlardı. Yeni uyanmış bu şarkıcıların tümü bir zamanlar bu zengin açıkgözlerden ya birinin ya ötekinin malıydı. Günlerini en pis işlerden birini yaparak geçiren eski şehirbeyinin yalpalayan bir sarhoşa dönüşmesini izlemek onlar için herhangi bir hikâye anlatıcının performansından daha büyüleyiciydi.

Lirin muhafız karakoluna ulaşmıştı. "Bunun acil ameliyata ihtiyacı var," dedi sedyeyi işaret ederek. "Eğer hemen yapmazsak bacağını kaybedebilir. Karım sıradaki diğer mültecilerin oturup beni beklemesini sağlayacak."

Denetimci olarak görevlendirilmiş üç parshmenden sadece Dor

çizimlerle 'yaralı' adamın yüzünü karşılaştırmaya zahmet etti. Vizon tehlikeli mülteciler listesinin en tepesindeydi ama Dor sedyeyi taşıyanlara bakmamıştı bile. Lirin bu tuhaflığı birkaç gün önce fark etmişti: Sıradaki mültecileri sedye taşımak falan gibi bir işte kullandığında denetimciler sadece sedyede yatan kişiye odaklanıyorlardı.

Buna bir de Roshone'un sergilediği eğlenceli gösteri eklendiğinde parshmenlerin denetimi iyice savsaklamasını ummuştu. Yine de Dor resimlerden birinde bir an duraklayınca Lirin ter içinde kaldı. Lirin mektubunda (sığınma için yalvaran bir keşif eriyle birlikte geri dönmüştü) Vizon'u, listede bulunmayacak düşük seviyeli muhafızlarla gelmesi konusunda uyarmıştı. Yoksa...

Diğer iki parshmen, bir binanın çatısında biriken kremi kazımak için sarhoş hâlde oraya ulaşmaya çabalayan Roshone'a bakıp bir kahkaha attı. Dor da dönüp onlara katılırken, umursamaz bir tavırla, eliyle Lirin'e geçmesini işaret etti.

Lirin, biraz ileride bekleyen karısıyla bakıştı. Kadının parshmenlere arkasının dönük olması iyiydi çünkü yüzü şu anda bir Shin gibi solgundu. Gerçi Lirin de muhtemelen daha iyi görünmüyordu. Rahat bir nefes almamak için kendini zor tutarak Vizon ve askerlerin önüne düştü. Onları ameliyathanede gözlerden uzak tutabilirdi, ta ki...

"Durun! Herkes ne yapıyorsa bıraksın!" diye bağırdı arkalarından bir kadın sesi. "Hürmetlerinizi sunmaya hazırlanın!"

Lirin ani bir kaçma arzusuyla sarsıldı. Az kalsın da kaçacaktı ama sedyeyi taşıyan askerler hiç istiflerini bozmadan yürümeye devam ettiler. Evet. Duymamış gibi yap.

"Sen, hekim!" diye bağırdı ses bu defa doğrudan ona. Abiajan'dı. Lirin istemeye istemeye durdu. Zihninde bahaneler cirit atıyordu. Abiajan, Vizon'u tanımadığına inanır mıydı? Aptal Jeber kendini kırbaçlattıktan sonra yaralarını tedavi etmekte ısrar ettiği için Lirin'le şehirhanımı arasında bir süredir zaten soğuk rüzgârlar esiyordu.

Lirin sakin görünmek için elinden geleni yaparak döndü. Abiajan ona doğru seğirtti. Şarkıcıların yüzleri kızarmıyor, öfkeden kıpkırmızı kesilmiyorlardı ama kadının heyecanlandığı apaçıktı. Konuştuğunda kelimelerinde kesik kesik bir ritim vardı. "Benimle gel. Bir ziyaretçimiz var."

Lirin'in söyleneni kavraması biraz zaman aldı. Abiajan ondan bir açıklama talep etmiyordu. Bu... başka bir şeyle mi ilgiliydi?

"Sorun ne Berrakhanım?" diye sordu.

Vizon'la askerleri de durmuştu ve Lirin onların ellerinin pelerinlerinin altına kaydığını görebiliyordu. Dışarıdan görünebilecek silahlarını

getirmediklerini söylemişlerdi. Eğer savaşmaya kalkarlarsa Lirin'e ancak Yaradan yardım edebilirdi...

"Sorun yok," dedi Abiajan hızlı hızlı konuşarak. "Kutsanıyoruz. *Benimle gel.*" Dor'a ve diğer denetçilere baktı. "Herkese duyurun. Ben aksini söyleyinceye kadar kimse kasabaya girip çıkmayacak."

"Berrakhanım," dedi Lirin sedyede yatan adamı işaret ederek. "Bu adamın yarası çok kötü görünmüyor ama eğer hemen ameliyat etmezsem..."

"Beklesin." Vizon'la adamlarına döndü. "Siz beşiniz, bekleyin. Herkes beklesin. Tamam mı? Bekleyin ve... ve sen, hekim, benimle gel."

Lirin'in onu takip etmesini bekleyerek yürümeye başlamıştı bile. Lirin, Vizon'un gözlerinin içine baktı ve beklemelerini işaret etti. Ardından telaşla şehirhanımının arkasından seğirtti. Onu bu derece huzursuz eden ne olabilirdi? Onca zaman asil bir hava takınmaya özen gösterdikten sonra şu anda bundan tamamen vazgeçmişti.

Lirin mültecilerin oluşturduğu kuyruk boyunca yürüyüp kasabanın dışındaki araziyi kat etti ve az sonra cevabı buldu. Sislerin arasında, küçük bir silahlı parshmen birliğinin ortasında, en aşağı iki metre boyunda, iri ve hantal bir şey vardı. Korkunç yaratığın uzun saçlarıyla sakalı kurumuş kan rengindeydi ve sarındığı bir parça kumaşla âdeta kaynaşmış görünüyordu; sanki örtünmek için saçlarını giymiş gibi. Teni simsiyahtı ve gözlerinin altında damarlanmış mermer gibi kırmızı çizgiler göze çarpıyordu.

En önemlisi, Lirin'in şimdiye kadar gördüğü hiçbir kabuğa benzemeyen ve kulaklarının üstünde yükselen paletler –boynuz da olabilirdi– ile tamamlanan tırtıklı bir kabuğu vardı.

Yaratığın gözleri yumuşak bir kırmızıydı. Bir Kaynaşık. Hearthstone'da.

Lirin'in en son Kaynaşık görmesinden bu yana aylar geçmişti ve o da Herdaz cephesine giderken mola veren küçük bir gruptu. Rüzgârda dalgalanan beyaz cübbeleri ve uzun mızraklarıyla havada süzülmüşlerdi. Ruhani bir güzellikleri vardı. Oysa bu yaratığın kabuğu kötücül görünüyordu. Cehennem'den çıkıp gelmiş olmasını bekleyeceğiniz türden bir şeydi.

Kaynaşık, yanında ufacık kalan silüete –savaşformundaki bir parshmen kadına– ritmik bir dille bir şeyler söyledi. *Şarkıcı*, diye hatırlattı Lirin kendine. *Parshmen kadını değil. Kafanın içinde bile doğru terimi kullan ki konuşurken ağzından kaçmasın.*

Savaşformu, Kaynaşık'ın söylediklerini çevirmek için öne çıktı. Lirin'in duyduğu kadarıyla Alethçe bilen Kaynaşıklar bile sanki insan dili konuşmak onların tenezzül etmeyeceği bir şeymiş gibi genellikle tercüman kullanıyorlardı.

"Sen," dedi tercüman, Lirin'e, "hekim misin? Bugün insanları muayene eden sen miydin?"

"Evet," dedi Lirin.

Kaynaşık bir şeyler söyledi ve tercüman yine çevirdi: "Bir casusu arıyoruz. Mülteciler arasında gizlenmiş olabilir."

Lirin ağzının kuruduğunu hissetti. Tepesinde dikilen bu şey, gecenin bir yarısı ateşin etrafında anlatılan hikâyelerde kalmış olması gereken bir iblis, efsane olarak kalması gereken bir kâbustu. Lirin cevap vermek için ağzını açtığında sesi çıkmadı, boğazını temizlemek için öksürmek zorunda kaldı.

Kaynaşık'ın emriyle, yanındaki askerler sıraya doğru ilerledi. Mülteciler geriye kaçıştı, bazıları kaçmaya çalıştı ama Kaynaşık'ın yanında ufacık kalsalar da parshmenler savaşformundayken çok güçlü ve inanılmaz hızlılardı. Onlar kaçanları yakalarken diğerleri sıradakilerin başlıklarını açıp yüzlerini kontrol etmeye başladı.

Sakın arkanı dönüp Vizon'dan tarafa bakma, Lirin. Gergin görünme.

"Biz..." dedi Lirin. "Biz herkesi tek tek kontrol ettik, bize verilen çizimlerle karşılaştırdık. Sözüme güvenin. Çok dikkat ediyoruz. Bu zavallı mültecileri korkutmanıza gerek yok."

Tercüman, Lirin'in söylediklerini Kaynaşık'a çevirmediyse de yaratık hemen kendi dilinde konuştu.

"Bizim aradığımız o listelerde yok," dedi tercüman. "Genç bir adam. En tehlikeli casuslardan. Bu mültecilere kıyasla daha dinç ve güçlü olmalı ama zayıf düşmüş gibi yapmış olabilir."

"Herhangi biri olabilir," dedi Lirin. Bugün onun şanslı günü olabilir miydi? Bu sadece bir tesadüf olabilir miydi? Belki de bu olanların Vizon'la bir alakası yoktu. Fırtına bulutları arasından sızan güneş ışığı gibi bir an içine bir umut ışığı doldu.

"Bu adamı hatırlaman lazım," diye devam etti tercüman. "Bir insana göre uzun boylu. Omuzlarına kadar inen uzun, siyah saçları var. Temiz tıraşlı. Alnı köle damgalarıyla dağlanmış. *Shash* rünü."

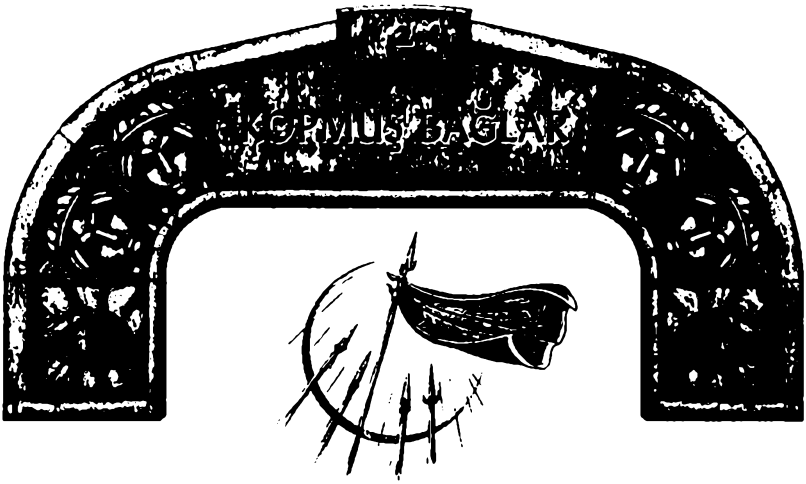
Köle damgası.

Shash. Tehlikeli.

Ah, hayır...

Biraz ileride Kaynaşık'ın askerlerinden biri başka bir pelerinli mültecinin başlığını geri itip aslında Lirin'e çok tanıdık gelmesi gereken bir yüzü ortaya çıkardı. Fakat Kaladin'in dönüştüğü bu haşin adam, Lirin'in hatırladığı hassas gencin ayrıntıdan yoksun, kaba bir kopyası gibi görünüyordu.

Kaladin sahip olduğu güçle aniden şiddetle parlamaya başladı. Lirin'in tüm çabalarına rağmen ölüm bugün Hearthstone'u ziyarete gelmişti.

Sonra sprenin tuzağı incelemesine izin verin. Mücevher tamamen dolu olmamalı ama tamamen sönmüş de olmamalı. Deneyler, yüzde 70 Fırtınaışığı kapasitesinin en iyi sonucu verdiğini gösteriyor.

İşinizi doğru yaparsanız spren müstakbel hapishanesinin büyüsüne kapılır. Taşın etrafında dans eder, bakabilir, etrafında dolanır.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

"Sana fark edileceğimizi söylemiştim," dedi Syl, Kaladin Fırtınaışığı'yla parlarken.

Kaladin cevap olarak homurdandı. Elini öne doğru uzatmasıyla birlikte Syl görkemli bir gümüş mızrak şeklinde belirdi. Silahın aniden belirmesi, onu arayan şarkıcıların geri çekilmelerine neden oldu. Kaladin özellikle babasına bakmaktan kaçınıyordu. İlişkilerine ihanet etmemek için. Ayrıca bakarsa ne göreceğini de biliyordu. Hayal kırıklığı.

Eh, bu yeni bir şey değildi.

Mülteciler panikle kaçıştıysa da Kaynaşık artık onlarla ilgilenmiyordu. İri cüssesiyle Kaladin'e dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu ve gülümsedi.

Sana söylemiştim, dedi Syl, Kaladin'in kafasının içinde. *Benim ne*

kadar zeki olduğumu itiraf edinceye kadar da sana bunu hatırlatmaya devam edeceğim.

"Bu yeni bir tür," dedi Kaladin mızrağı Kaynaşık'a doğru tutarak. "Daha önce bunlardan birini görmüş müydün?"

Hayır. Ama çoğundan daha çirkin görünüyor.

Geçen yıl boyunca yeni tür Kaynaşıklar savaş meydanlarında ortaya çıkıp durmuştu. Kaladin en çok, Rüzgârkoşucu gibi uçabilenlere aşinaydı. Öğrendikleri kadarıyla onlara *sahanay-im* deniyordu; kabaca 'Göklerden Olanlar' demekti.

Diğer Kaynaşıklar uçamıyordu. Tıpkı Parlayanlar gibi, her Kaynaşık türünün de kendine göre güçleri vardı. Jasnah on tür belirlemişti, öte yandan Dalinar –bunu nereden bildiğini açıklamadan– sadece dokuz tür olduğunu söylemişti.

Karşısındaki, Kaladin'in savaştığı yedinci türdü. Ve –rüzgârların izniyle– öldüreceği yedinci olacaktı. Kaladin, Kaynaşık'ı teke tek çarpışmaya davet edercesine mızrağını kaldırdı. Göksellerde bu hep işe yarardı. Fakat bu Kaynaşık elini sallayıp beraberindekilere her yönden Kaladin'e saldırmalarını işaret etti.

Kaladin kendini yukarı doğru Çivileyerek karşılık verdi. O havaya fırlarken Syl otomatikman boyunu uzatıp yerdeki şeylere havadan saldırmak için daha uygun olan bir kargıya dönüştü. Fırtınaışığı Kaladin'in içinde çalkalanıyor, onu harekete geçmeye, *savaşmaya* davet ediyordu. Ama dikkatli olmak zorundaydı. Etraf sivillerle doluydu, üstelik bazıları çok sevdiği insanlardı.

"Bakalım onları uzağa çekebilecek miyiz," dedi Kaladin. Kendini belli bir açıyla aşağıya doğru dalışa geçmek için Çiviledi. Fakat sis ne yazık ki Kaladin'in fazla uzağa gitmesini veya çok yukarı çıkmasını engelliyordu. Yoksa düşmanlarını göremeyebilirdi.

Dikkatli ol, dedi Syl. *Bu yeni Kaynaşık'ın ne gibi güçleri olduğunu bilmiyoruz.*

Biraz ilerideki sisle çevrili silüet aniden kendi içine çöktü ve vücuttan bir şey fırladı. Sprene benzeyen minik bir kırmızı-mor ışık çizgisiydi. Göz açıp kapayıncaya kadar ışık Kaladin'e doğru atıldı, sonra büyüdü ve gerilen deri ile sürtünen taşların çıkardığı sese benzer bir ses çıkararak tekrar Kaynaşık'ın şeklini aldı.

Kaynaşık şimdi havada, Kaladin'in tam önünde duruyordu. Daha Kaladin'in bir şey yapmasına kalmadan Kaynaşık bir eliyle boğazını yakaladı, diğer eliyle üniformasının önünü kavradı.

Syl ciyaklayıp bulanıklaştı ve sise dönüştü. Kargı formu böyle gö-

ğüs göğüse bir çarpışma için fazla hantaldı. Taşımsı kabuğu ve kalın kaslarıyla devasa Kaynaşık'ın ağırlığı, Kaladin'i havadan söküp sırtüstü yere vurdu.

Kaynaşık'ın boğazını sıkan parmakları Kaladin'in nefes almasını engelliyordu ama içinde köpüren Fırtınaışığı'yla Kaladin'in nefes almaya ihtiyacı yoktu zaten. Yine de Kaynaşık'ın ellerini çözüp serbest kalmaya çabaladı. Fırtınababa adına! Bu yaratık çok *güçlüydü*. Parmaklarını kıpırdatmak çeliği bükmeye çalışmak gibiydi. Havadan sökülüp yere vurulmanın sebep olduğu o ilk panik geçince Kaladin kendini topladı ve Syl'i hançer şeklinde çağırdı. Kaynaşık'ın önce sağ elini, sonra sol elini kesti ve parmaklar cansızlaştı.

Elleri iyileşecekti. Kaynaşıklar da tıpkı Parlayanlar gibi Işık kullanarak yaralarını iyileştiriyorlardı. Fakat o anda parmakları işlevsiz kalmışken Kaladin bir homurtuyla ondan kurtuldu. Ardından havaya yükselerek kendini yine yukarıya Çiviledi. Ama daha nefesini toparlamaya fırsat bulamadan, altındaki sisten fırlayan kırmızı-mor ışık kendi etrafında dönerek Kaladin'in arkasına atıldı.

Mengene gibi bir kol arkadan boğazına sarıldı. Bir saniye sonra Kaynaşık onu boynundan bıçakladığında Kaladin omuzlarının arasında keskin bir acıyla sarsıldı.

Kaladin haykırdı ve omuriliği kesilirken uzuvlarının uyuştuğunu hissetti. Fırtınaışığı hızla yarayı iyileştirmeye gittiyse de bu Kaynaşık belli ki Dalgabağlayanlarla savaşmakta deneyimliydi çünkü iyileşmesini engellemek için bıçağı Kaladin'in boynuna tekrar tekrar saplamaya devam ediyordu.

"Kaladin!" dedi Syl etrafında uçuşarak. "Kaladin! Ne yapmalıyım?" Kaladin'in elinde bir kalkana dönüştüyse de uyuşmuş parmakları kalkanı tutamayıp düşürdü. Syl yeniden spren formunu aldı.

Kaynaşık sadece ışık kurdelesi şeklindeyken uçabiliyormuş gibi görünüyordu ama şimdi bir koluyla arkadan Kaladin'in boğazına asılmaya devam ederken darbeleri ustaca ve isabetliydi. Yaratık onu tekrar tekrar bıçaklarken Kaladin onun sıcak nefesini yanağında hissetti. Babasından eğitim almış olan yanı, yarayı analitik olarak değerlendirdi. Omurilik zedelenmesi. Tekrarlayan felç hâli. Kendini iyileştirebilen bir düşmanla baş etmek için akıllıca bir yoldu. Böyle giderse Kaladin'in Fırtınaışığı hızla tükenecekti.

Kaladin'in içindeki asker ise enine boyuna düşünmektense içgüdülerine güveniyordu ve –korkunç bir düşman tarafından kol kilidine alınmış olmasına, havada dönüp duruyor olmasına rağmen– her

bir bıçak darbesinden hemen önce bir anlığına hareket kabiliyeti kazandığını fark etmişti. Böylece vücuduna o karıncalanma hissi geldiği anda Kaladin öne eğildi, ardından kafasını tüm gücüyle geri atıp Kaynaşık'a geçirdi.

Ani bir acı patlaması hissetti ve beyaz bir ışık Kaladin'in görüşünü bulandırdı. Silkindi ve Kaynaşık'ın tutuşunun gevşediğini, derken düştüğünü hissetti. Yaratık, Kaladin'in ceketini yakaladı, cekete tutunarak havada asılı kaldı. Kaladin'in bulanıklaşan görüşünde bir gölgeden ibaretti. Bu da yeterdi. Kaladin elini o şeyin boynuna uzattı ve Syl bir kılıca dönüştü. Mücevherkalbi, kafayı veya boynu Kılıçla kes ve –ne kadar güçlü olursa olsun– Kaynaşıklar ölüyordu.

Kaladin'in görüşü, Kaynaşık'ın göğsünden fırlayan mor-kırmızı ışığı göreceği kadar düzelmişti. Ruhu –veya her neyiyse artık– bir kırmızı ışık kurdelesi hâline geldiğinde vücudunu ardında bırakıyordu. Kaladin'in Kılıcı bu vücudun kafasını kestiyse de o ışık çoktan kaçmıştı.

Fırtına rüzgârları adına. Bu şey şarkıcıdan ziyade sprene benziyordu. Terk edilmiş beden sisin içinde döne döne alçalırken yaraları tamamen iyileşmeye başlayan Kaladin de onu takip etti. Yere düşen cesedin hemen yanına inerken ikinci küre kesesini içine çekti. Bu yaratığı öldürmeyi becerebilir miydi? Parekılıcı, sprenleri keser ama öldüremezdi. Eninde sonunda yeniden formlarına kavuşurlardı.

Kaladin'in yüzünden ter boşanıyor, kalbi göğsünü dövüyordu. Fırtınaışığı onu harekete geçmeye zorladıysa da durup sakinleşti ve Kaynaşıktan bir iz görmeyi umarak sisi taradı. Şehirden başka kimseyi göremeyeceği kadar uzaklaşmışlardı. Etrafta gölgelenmiş tepelerden başka bir şey yoktu. Tepeler de boştu.

Fırtınalar adına. Ramak kalmıştı. Uzun, çok uzun zaman sonra ölüme en çok yaklaştığı andı. En korkutucu olan da Kaynaşık'ın onu büyük bir hızla ve beklenmedik şekilde gafil avlamasıydı. Rüzgârların ve gökyüzünün tek sahibi gibi hissetmenin, çabucak iyileşeceğini bilmenin bazı riskleri vardı.

Kaladin rüzgârı teninde hissederek yavaşça kendi etrafında döndü. Dikkatle, Kaynaşıktan geriye kalan yığına doğru yürüdü. Ceset – ya da işte her neyse– kurumuş ve kırılgan görünüyordu, renkleri solmuştu. Uzun zaman önce ölmüş bir salyangozun kabuğu gibi. Et sanki göz göz ve hafif bir tür taşa dönüşmüştü. Kaladin kopmuş kafayı yerden kaldırıp parmağıyla dürttü. Kafa kül gibi ufalandı. Birkaç saniye sonra beden de onu takip etti ve ardından kabuğun kendisi bile çözünüp dağıldı.

Mor-kırmızı bir ışık çizgisi yan tarafından hızla yaklaştı. Kaladin anında kendini yukarı fırlatarak hemen altında ışıktan maddeleşen Kaynaşık'ın elinden kıl payı kurtuldu. Fakat yaratık yeni bedenini hızla terk edip yeniden ışık formunda Kaladin'in peşinden yukarı atılmıştı bile. Bu kez Kaladin yavaş kaldı ve yaratık –yeniden ışıktan maddeleşerek– onu bacağından yakaladı.

Kaynaşık, beden gücünü kullanarak kendini yukarı çekip Kaladin'in üniformasına tırmandı. Kaladin'in elinde Sylkılıcı belirinceye dek Kaynaşık çoktan bacaklarını onun bedenine dolamış, sol eliyle Kaladin'in kılıç tutan elini yakalayıp yana doğru tutarken kendi sağ kolunu Kaladin'in boğazına dayamıştı. Kaladin, boğazındaki el yüzünden kafasını yukarıda tutmak zorunda kalıyor ve değil yaratığa karşı hamle imkânı yakalamak, onu göremiyordu bile.

Buna gerek de yoktu neyse ki. Bir Rüzgârkoşucuyu tutmak tehlikeli bir şeydi çünkü Kaladin dokunabildiği her şeyi Çivileyebilirdi. Yaratığı uzağa Çivilemek için düşmanının içine Işık doldurmaya girişti. Kaynaşıklar söz konusu olduğunda hep olduğu gibi Işık yine direndiyse de Kaladin'in direnci kırmaya yetecek kadar Işık'ı vardı.

Kaladin kendini de diğer tarafa Çiviledi. Bir süre sonra iki devasa el sanki onları birbirinden ayırmaya çalışıyormuş gibi oldu. Kaynaşık homurdanıp kendi dilinde bir şeyler söyledi. Kaladin Sylkılıç'ı da bırakıp tüm gücünü düşmanı uzağa itmeye odakladı. Kaynaşık şimdi Fırtınaışığı'yla parlıyor, üzerinden ışıl ışıl bir duman yükseliyordu.

Nihayet yaratığın tutuşu gevşedi, derken Pareyayı'ndan atılmış bir ok gibi Kaladin'den uzağa fırladı. Ama bir an sonra, o amansız kırmızı-mor ışık göğsünden fırlayıp yeniden Kaladin'e yöneldi.

Kaladin yine kıl payı kenara çekildi; Kaynaşık maddeleşip ona doğru atılırken kendini aşağı doğru Çiviledi. Onu ıskalayınca Kaynaşık sislerin arasında aşağı düşerek gözden kayboldu. Kaladin ise bir kez daha kendini Fırtınaışığı azalmış hâlde buldu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Dört küre kesesinden üçüncüsünü içine çekti. Bu keseleri üniformalarının iç kısmına dikerek taşımayı öğrenmişlerdi. Kaynaşıklar, Parlayanların küre keselerini kesmeyi biliyordu.

"Vay," dedi Syl, Kaladin'in yanında havada asılı durup. Syl otomatikman onun arkasını gözleyebileceği bir pozisyon almıştı. "Çok iyi, ha?"

"Bundan daha fazlası," dedi Kaladin sisi tarayarak. "Pek çoğundan farklı bir stratejiyle saldırıyor. Benim pek güreş yapmışlığım yok."

Güreş savaş meydanında pek sık görülen bir şey değildi. En azın-

dan disiplinin olduğu savaş meydanlarında. Kaladin düzenli mangalarla talim yapmış ve kılıçta ustalaşmıştı ama kafakoldan nasıl kurtulacağını çalışmasının üzerinden yıllar geçmişti.

"Nerede sence?" diye sordu Syl.

"Bilmiyorum," dedi Kaladin. "Ama onu yenmek zorunda değiliz. Diğerleri gelene kadar onun bizi alt etmesini engellesek yeter."

Birkaç dakikadır etrafı gözlüyorlardı ki Syl bağırdı. "Orada!" dedi, yaratığı gördüğü yönü işaret eden bir ışık kurdelesine dönüşerek.

Kaladin'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu, kendini hemen diğer tarafa Çiviledi. Kaynaşık ortaya çıktıysa da Kaladin çoktan yana çekildiğinden boş havayı kavradı. Yaratığın vücudu düşerken yine çizgi hâlinde ışık fırladı ama Kaladin hızla zikzaklar çizerek Kaynaşık'ı iki kere daha savuşturmayı başardı. Bu yaratık yeni bedenler oluşturmak için Yokışığı kullanıyordu bir şekilde. Her biri, bir tür giysi yerine geçen saçlarla birbirinin aynı bedenlerdi. Her seferinde yeniden doğmuyordu, ışınlanıyordu. Mekânlar arasında geçiş yaparken de o ışık kurdelesini kullanıyordu. Uçabilen Kaynaşıklarla ve Işıkörenlerle benzer güçlere sahip olan Kaynaşıklarla karşılaşmışlardı. Bu da belki Öteyolcuların yeteneklerini taklit eden bir türdü.

Yaratık üçüncü kez maddeleştikten sonra yine kısa süreliğine takibi bıraktı. *Üç kez ışınlandıktan sonra bir süre dinlenmesi gerekiyor,* diye tahmin yürüttü Kaladin. *Her seferinde hızla üç kere saldırdı. O zaman, üç kez saldırdıktan sonra güçlerinin yenilenmesi mi gerekiyor? Ya da... Hayır, muhtemelen bir yere gidip Yokışığı alması gerekiyordur.*

Gerçekten de birkaç dakika sonra kırmızı-mor ışık geri döndü. Kaladin kendini ışığın tam ters tarafına Çivileyip hızlandı. Öyle hızlıydı ki hava etrafında kükrüyordu. Beşinci Çivilemede öyle hızlanmıştı ki kırmızı ışık artık ona yetişemeyip geride ufacık kaldı.

Bana yetişemezsen o kadar da tehlikeli olmuyorsun, öyle mi, diye düşündü Kaladin. Kaynaşık da nihayet aynı sonuca varmıştı ve ışık kurdelesi siste aşağı doğru inişe geçti.

Ne yazık ki Kaynaşık, Kaladin'in Hearthstone'a dönmek isteyeceğini biliyor olmalıydı. Bu yüzden Kaladin devam etmek yerine aşağı doğru uçtu. Sarmaşıklarını nemli zemine özgürce yaymış kayafilizi yumrularıyla kaplı bir tepenin üstüne kondu.

Kaynaşık tepenin aşağısında durmuş, yukarı bakıyordu. Evet... Kuşandığı o koyu kahverengi örtü gerçekten de kafasının tepesinden inerek vücuduna sıkıca dolanmış saçlarıydı. Kaynaşık kolundaki ka-

buk çıkıntısını kırdı ve o tırtıklı, sivri silahı Kaladin'e doğru kaldırdı. Kaladin'in sırtına saldırdığında muhtemelen bıçak olarak bunlardan birini kullanmıştı.

Hem kabuk çıkıntısı hem de saçı, ışınlanırken cisimleri yanında taşıyamadığına işaret ediyordu. Bu yüzden Yokışığı kürelerini de üzerinde taşıyamıyor, Işık almak için bir yerlere gitmesi gerekiyordu.

Syl mızrağa dönüştü. "Ben hazırım," diye seslendi Kaladin. "Gel bakalım."

"Kaçasın diye mi?" diye bağırdı Kaynaşık, Alethçede. Sesi birbirine sürten taşlar gibi pürüzlüydü. "Gözünü dört aç Rüzgârkoşucu. Yakında yine görüşeceğiz." Ardında ufalanan bir ceset daha bırakarak yine kırmızı bir ışık kurdelesine dönüştü ve sisin içinde kayboldu.

Kaladin oturdu ve uzun bir nefes verdi. Fırtınaışığı önünde belirip sisle karıştı. Güneş yükseldikçe sis kaybolacaktı ama şu anda hâlâ araziyi bir battaniye gibi örtüyor, ona ürkütücü ve sahipsiz bir hava veriyordu. Sanki kazara bir rüyanın içine adım atmış gibiydi Kaladin.

Kaladin'in üzerine ani bir bitkinlik çöktü. Her çarpışmadan sonraki o çökme hissi, Fırtınaışığı'nın azalmasına karışıyordu. Daha fazlası da vardı... Gittikçe sıklaşan bir şey.

Mızrak kaybolurken Syl geri gelip tam önünde havada durdu. Uçuşan genç kız kıyafeti yerine bileklerine kadar inen gösterişli ve şık bir elbise giymeyi tercih eder olmuştu. Kaladin değişimin sebebini sorduğunda Adolin'in ona tavsiyede bulunduğunu söylemişti. Uzun mavi-beyaz saçları giderek solup sise dönüşüyordu ve eminelini kapatan bir kol yeni yoktu. Niye olsundu ki? Bırak Vorin olmayı, insan bile değildi.

"Eh," dedi ellerini beline dayayıp, "ona gösterdik."

"Beni az kalsın öldürüyordu; iki kez."

"Ne gösterdiğimizi söylemedim." Kendi etrafında dönüp etrafı kolaçan etti. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi Kaladin.

"Yorgun görünüyorsun."

"Hep öyle diyorsun."

"Çünkü hep öyle görünüyorsun şapşal."

Kaladin ayağa kalktı. "Hareket edince düzelirim."

"Ama sen..."

"Yine aynı şeyi tartışmayalım. Ben iyiyim."

Ayağa kalktığında daha iyi hissetmeye başlamıştı. İçine biraz daha Fırtınaışığı çekti. Uykusuz geceler geri döndüyse ne olmuştu? Daha

önce de çok az uykuyla hayatta kalmıştı. Köle Kaladin bu yeni Kaladin'i duysa çok gülerdi: açıkgöz Paredar, bir evin ve sıcak yemeklerin keyfini çıkaran adam, azıcık uykusu kaçmış diye mi şikâyet ediyordu?

"Hadi," dedi Kaladin. "Eğer burada fark edilirsek..."

"Eğer mi?"

"Fark edildiğimiz için şimdi buraya daha fazla Kaynaşık yollayacaklardır. Gökseller beni yakalamaya gelecek ve bu da görevimizi riske atar. Hadi kasabaya geri dönelim."

Syl kollarını göğsünde kavuşturmuş, beklentiyle ona bakmaya devam ediyordu.

"Tamam," dedi Kaladin. "Sen haklıydın."

"Ve beni daha fazla dinlemen gerekiyor."

"Ve seni daha fazla dinlemem gerekiyor."

"Ve bu yüzden daha çok uyuyacaksın."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi Kaladin havaya yükselirken. "Hadi."

Peçe kimse onu kaçırmadığı için giderek daha fazla sinirleniyordu.

Savaş kampındaki pazarda, tebdili kıyafet, dükkânlara bakıp oyalanarak ilerledi. Takındığı sahte yüzle bir aydan uzun süredir burada doğru insanlara doğru cümleleri kurup duruyordu. Yine de kimse onu kaçırmamıştı. Soyulmamıştı bile. Dünyaya ne oluyordu böyle?

Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, dedi Parlayan, *yüzümüze yumruğu geçirebilirim.*

Parlayan komiklik mi yapıyordu? Peçe bir meyve tezgâhına bakıyormuş gibi yaparken gülümsedi. Parlayan da komiklikler, şakalar yapmaya başladıysa gerçekten durumları ümitsiz olmalıydı. Parlayan genellikle ancak şey kadar komikti, şey kadar...

Genellikle bir Parlayan ancak bir uçurumşeytanı kadar neşelidir, dedi Shallan ortak kişiliklerinde öne çıkarak. *Özellikle de içinde kocaman bir zümrüt olanlar kadar.*

Evet, buydu. Peçe, Shallan'dan ve hatta espriden hoşlanmış görünen Parlayan'dan gelen sıcaklıkla gülümsedi. Geçtiğimiz yıl üçü nihayet rahatlatıcı bir dengeye kavuşmuştu. Eskisi gibi ayrı değillerdi ve kişilikler arasında kolayca geçiş yapıyorlardı.

İşler yolunda gidiyor gibiydi. Bu tabii Peçe'yi endişelendirdi. Fazla mı yolunda gidiyordu ne?

Şimdi buna takılma. Meyve tezgâhını geçti. Bir aydır savaş kamplarında Chanasha diye bir kadının yüzüyle dolaşıyordu. Chanasha, Harap Ovalar'ı geçen kervanlara chul ekipleri kiralayarak alçakgönüllü bir başarı elde eden alt seviye bir açıkgöz tüccardı. Yüzünü bir süreliğine Peçe'nin kullanması için kadına para vermiş ve onu güvenli bir yere yerleştirmişlerdi.

Peçe köşeyi dönüp başka bir sokakta yürümeye başladı. Sadeas'ın savaş kampı vaktiyle bu kampta yaşadığı günlerden hatırladığından pek farklı değildi. Gerçi bir şekilde daha bile kötü durumdaydı. Yolun iyice bir kazınmaya ihtiyacı vardı; kayafilizi polipleri arabaların geçerken sallanıp sarsılmasına sebep oluyordu. Tezgâhların çoğunda malların yakınına bir muhafız dikilmişti. Burası sizi koruması için yerel askerlere güveneceğiniz türden bir yer değildi.

Peçe, tehlikelere karşı ründuası ve başka bazı muskalar satan birkaç şans tüccarını geçti. Fırtınabekçileri yaklaşan fırtınaların ve tarihlerinin listesini satmaya çalışıyordu. Bunları boş verip sağlam çizmeler ve yürüyüş ayakkabıları satan tezgâha yürüdü. Bugünlerde savaş kamplarında en çok bunlar satıyordu. Müşterilerin çoğu burada kısa bir mola veren seyyahlardı. Diğer tüccarlara şöyle bir bakarak da aynı sonuca ulaşmak mümkündü. Uzun yol için tayın satanlar. Arabalar için tamirci dükkânları. Ve elbette Urithiru'da kendine yer bulacak kadar saygın olmayan diğer her şey.

Ayrıca çok sayıda köle ağılı vardı. Neredeyse bir o kadar genelev. Sivillerin büyük kısmı Urithiru'ya taşındığından beri, on savaş kampı da kervanlar için köhne mola yerleri hâline gelmişti bir anda.

Parlayan'ın fısıldaması üzerine, Peçe omzunun üstünden çaktırmadan Adolin'in askerlerine baktı. Bayağı uzaktalardı. İyi. Gerektiğinde Adolin'e haber vermek üzere yakınlarda bir duvardan etrafı izleyen Desen'i gördü.

Her şey yolundaydı ve istihbaratları bugün kaçırılması *gerektiğini* söylemişti. Belki biraz daha mı teşvik gerekiyordu?

Ayakkabıcı sonunda yanına geldi. Tıknaz bir adamdı, beyaz çizgili bir sakalı vardı. Bu kontrast, Shallan'da onun resmini yapma isteği uyandırdı. Bunun üzerine Peçe bir adım geri çekildi ve koleksiyonuna katması için Shallan'ın bir Hatıra almasını sağladı.

"İlginizi çeken bir şey var mı Berrakhanım?" diye sordu adam.

Peçe tekrar yaklaştı. "Ne kadar zamanda şunlardan yüz çift getirebilirsiniz?" diye sordu, Chanasha'nın hep cebinde taşıdığı bir kamışla ayakkabılardan birine dokunarak.

"Yüz çift mi?" diye sordu adam birden canlanarak. "Uzun sürmez Berrakhanım. Bir sonraki teslimatta bir aksilik çıkmazsa, dört gün sonra."

"Harika," dedi Peçe. "Yaşlı Kholin'in aptal kulesinde bir tanıdığım var ve eğer getirebilirsen çok miktarda yükü boşalttırabilirim. Toptan fiyat istiyorum tabii."

"Toptan fiyat mı?" diye tekrarladı adam.

Peçe kamışı havada şaklattı. "Evet, doğal olarak. Urithiru'ya satış yapmak için benim bağlantılarımı kullanmak istiyorsanız doğal olarak en iyi anlaşmayı yapmak isterim."

Adam sakalını ovuşturdu. "Siz... Chanasha Hasareh'siniz, değil mi? Sizi duymuştum."

"Güzel. O zaman oyun oynamadığımı biliyorsun." Öne eğilip kamışla adamın göğsünü dürttü. "Eğer hızlı hareket edersek şu bizim Kholin'in gümrük vergisinden kurtulmanın da bir yolunu biliyorum. Dört gün diyorsun ha? Üç yapmanın bir yolu var mı?"

"Olabilir," dedi ayakkabıcı. "Ama ben yasalara saygılı bir adamım Berrakhanım. Yani... Gümrük vergisini yok saymak yasa dışı olur."

"Kholin'in bu vergileri talep edecek yetkiye sahip olduğunu kabul etseydik yasa dışı olurdu. Ben son baktığımda Kholin bizim kralımız değildi. O istediğini söyleyebilir ama artık fırtınalar değiştiğine göre Elçiler gelip ona haddini bildirecek. Sözüme güven."

İyi işti, diye düşündü Parlayan. *İyi idare ettin.*

Peçe kamışla yine ayakkabıyı tıklattı. "Yüz çift. Üç gün içinde. Detayları halletmesi için kâtibi yolluyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Chanasha pek güleç bir tip değildi, dolayısıyla Peçe de tüccara gülümsemedi. Kamışı kol yenine sıkıştırdı ve adamı kafasıyla hafifçe selamlayıp pazarda yoluna devam etti.

Sence fazla bariz değil miydi, diye sordu Peçe. *Dalinar'ın artık kral olmadığı kısmı biraz aşırıya kaçmadı mı?*

Parlayan emin değildi; imalı konuşmalar onun güçlü olduğu bir alan sayılmazdı. Fakat Shallan durumdan memnundu. Biraz zorlamaları gerekiyordu yoksa asla kaçırılmayacaktı. Onu kaçırmasını istediği kişilerin takıldığını bildiği karanlık bir ara sokağın yakınlarında oyalanmak da işe yaramadı.

Peçe iç geçirmemek için kendini zor tutarak pazarın yakınlarındaki şarap evinin yolunu tuttu. Buraya haftalardır geliyordu ve sahipleri artık onu tanıyordu. İstihbarat, tıpkı ayakkabıcı gibi buranın sahip-

lerinin de Peçe'nin peşinde olduğu Şeref'in Oğulları'ndan olduğunu söylemişti.

Garson Peçe'yi dışarının soğuğundan ve ayak altından uzak bir köşe masaya götürdü. Burada tek başına içkisini içip hesapların üzerinden geçebilirdi.

Hesaplar. Of. Peçe çantasından hesap defterlerini çıkarıp masaya yaydı. Karakteri en iyi şekilde canlandırmak için yapmadıkları yoktu. İllüzyonu eksiksiz sürdürmeleri lazımdı. Ne de olsa gerçek Chanasha hesaplara bakmadan bir gün bile geçirmiyordu. Kadın bunu rahatlatıcı buluyor gibi görünüyordu.

Neyse ki bu kısmı halletmesi için Shallan vardı. Shallan, Sebarial'ın hesaplarını tutarken bu konuda biraz pratik kazanmıştı. Peçe rahatlayarak çekildi ve sahneyi Shallan'a bıraktı. Aslına bakılırsa o kadar da kötü değildi. Shallan, karaktere aykırı olsa da sayfaların yanlarına resimler karalıyordu. Peçe karakteri bir an bile bozmamak hayati öneme sahipmiş gibi davranıyordu ama Shallan arada bir gevşemeye ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Kumarhanelerden birine giderek de gevşeyebiliriz... diye düşündü Peçe.

Bu kadar dikkatli olmalarının bir sebebi de savaş kamplarının Peçe için cezbedici bir yer olmasıydı. Vorin ahlak kurallarının geçerli olmadığı bir yerde kumar oynamak... Hiç soru sormadan ne isterseniz servis eden barlar... Savaş kampları, Dalinar Kholin'in ahlak abidesi idare merkezinden uzakta, harika minik fırtınalardı.

Urithiru tıka basa Rüzgârkoşucularla doluydu; yanlış yere konmuş bir masaya çarpıp da dirseğinizi incitmeyin diye yardımınıza koşacak erkek ve kadınlarla. Burası ise tam tersiydi. Peçe burayı sevebilirdi. O yüzden rolden hiç sapmamak belki de en iyisiydi.

Shallan hesaplara konsantre olmaya çalıştı. Hesapları yapabilirdi; babasının hesap defterlerini tutarken bu konuda eğitim almıştı. Bu şeyden önceydi...

Şeyden önce...

Zamanı gelmiş olabilir, diye fısıldadı Peçe. *İlk ve son kez hatırlamanın vakti gelmiş olabilir. Her şeyi.*

Gelmemişti.

Ama...

Shallan aniden geri çekildi. *Hayır, şu anda bunu düşünemeyiz. Kontrolü al.*

Peçe şarabı geldiğinde arkasına yaslandı. Pekâlâ. İçkisini içip he-

saplarla uğraşıyormuş gibi yaptı. Gerçek şu ki Shallan'a kızamıyordu. Bunun yerine öfkesini İalai Sadeas'a yöneltti. O kadın burada küçük tımarını yönetip kervanlardan kazandığı kârı kendine saklamakla yetinemez miydi? Ama hayır. Korkunç bir ihanet planlamak zorundaydı.

Ve böylece Peçe hesaplara bakıyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi yaptı. Bir içki daha aldı. Kısa süre sonra kafası hafiften bulanmaya başladı. Az kalsın etkiyi yok etmek için içine Fırtınaışığı çekecekti ama sonra vazgeçti. Onu sarhoş edecek kadar içmemişti. Eğer başı dönüyorsa...

Kafasını kaldırdı; gözleri kayıyordu. Şaraba ilaç atmışlardı. *Nihayet*, diye düşündü koltuğa yığılırken.

◆
◆ ◆

"Nasıl zor olabilir ki anlamıyorum," dedi Syl, Kaladin'le birlikte Hearthstone'a yaklaşırlarken. "Siz insanlar abartısız her gün uyuyorsunuz. Bütün hayatınız boyunca uygulamalı alıştırmasını yapıyorsunuz."

"Diyorsun..." Kaladin kasabanın hemen dışına yumuşak bir iniş yaptı.

"Belli ki diyorum, nitekim dedim bile," diye karşılık verdi Syl. Kaladin'in omzunda oturmuş, arkasını kolluyordu. Gamsız gamsız konuşuyordu ama Kaladin onun da kendisi gibi gerildiğini hissedebiliyordu. Sanki hava bile gerilmiş, sıkışmıştı.

Gözlerini dört aç Rüzgârkoşucu. Kaladin, Kaynaşık'ın bıçağını tekrar tekrar sapladığı boynunda hayali bir ağrı hissetti.

"Bebekler bile uyuyabiliyor," diye devam etti Syl. "Sadece sen böylesine basit bir şeyi aşırı zor hâle getirebilirdin zaten."

"Öyle mi?" dedi Kaladin. "Yani sen yapabilir misin?"

"Uzanacaksın. Bir süreliğine ölmüş gibi yapacaksın. Kalkacaksın. Bu kadar. Ah, bir de söz konusu sen olduğuna göre mecburi son adımı eklemeden olmaz: Şikâyet edeceksin."

Kaladin kasabaya doğru yürümeye başladı. Syl karşılık bekliyordu ama cevap verecek havada değildi. Rahatsız olduğundan değil, daha ziyade... yorgun olduğundan.

"Kaladin?" dedi Syl.

Son aylarda Kaladin kendini ilgisini kaybetmiş, dünyadan kopmuş hissediyordu. Son yıllarda... Sanki hayat herkes için bir şekilde devam ederken Kaladin onlardan kopmuş, tüm iletişim beceresini kaybetmiş gibi. Sanki hoide asılı bir tabloymuş da önünden geçip giden hayatı izliyormuş gibiydi.

"İyi," dedi Syl. "Senin rolünü de ben yaparım." Görüntüsü bulandı, derken Kaladin'in mükemmel bir kopyası olarak Kaladin'in omzunda yeniden belirdi. "Evet, evet," diye homurdandı alçak sesle. "Homur homur. Sıraya girin beyler. Fırtına kapası yağmur, zaten korkunç olan havayı daha da kötüleştiriyor. Ayrıca ayak parmaklarını yasaklıyorum."

"Ayak parmakları mı?"

"İnsanlar parmaklarını çarpıp duruyor!" dedi Syl. "Kendinizi yaralayıp durmanıza izin veremem. Dolayısıyla hayır, bundan böyle ayak parmağı yok. Gelecek hafta da ayaksız nasıl oluyor diye bir bakarız. Şimdi git ve bir şeyler ye. Yarın şafaktan önce kalkıp birbirimize kaşlarımızı çatma alıştırması yapacağız."

"*O kadar da* kötü değilim," dedi Kaladin ama gülümsemeden de edemedi. "Ayrıca Kaladin sesin daha ziyade Teft'e benziyor."

Syl eski hâline dönüştü ve kurumla oturdu. Belli ki kendinden memnundu. Kaladin de moralinin düzeldiğini itiraf etmek zorundaydı. *Fırtınalar adına*, diye düşündü. *Onu bulmasam ne hâlde olurdum kim bilir?*

Cevap ortadaydı. Karanlığa atlamış, bir uçurumun dibinde cansız yatıyor olacaktı.

Hearthstone'a yaklaştıklarında nispeten düzenli bir manzarayla karşılaştılar. Mülteciler sıraya geri dönmüştü ve Kaynaşıkla birlikte gelen savaşformundaki şarkıcılar, silahlarını kınlarına kaldırmış, Kaladin'in babasıyla şehirhanımının yakınında bir yerde bekliyordu. Herkes bir sonraki adımının büyük oranda Kaladin'in düellosunun sonucuna bağlı olduğunu kabullenmiş görünüyordu.

Kaladin yürürken önünde hava dalgalanıp gümüş rengi muhteşem bir silaha, Sylmızrağına dönüştü. Şarkıcılar da kendi silahlarını çektiler. Büyük bölümü kılıç taşıyordu.

"İsterseniz kendi başınıza bir Parlayanla savaşabilirsiniz," dedi Kaladin. "Alternatif olarak, olur ya eğer bugün ölmek istemiyorsanız, kasabadaki tüm şarkıcıları toplayıp doğuya, yarım saatlik mesafeye çekilin. Orada kasaba dışındaki çiftliklerde yaşayan insanlar için bir fırtınasığınağı var. Abiajan'ın yolu bildiğine eminim. Günbatımına kadar orada kalırsınız."

Altı asker ona doğru atıldı.

Kaladin iç geçirip içine birkaç küreye denk Fırtınaışığı çekti. Dövüş kabaca otuz saniye sürdü. Şarkıcılardan biri gözleri yanmış hâlde ölmüş, kılıçları kullanılamaz hâle gelen diğerleri geri çekilmişti.

Kimileri bu saldırıda yiğitçe bir yan olduğunu düşünebilirdi. Alethi tarihinin büyük bölümünde sıradan askerler kendilerini Paredarlann üzerine atmaya teşvik edilmişti. Generaller bir Pare kazanmak için ufacık bir ihtimalin bile her türlü riske değdiğini öğretirdi.

Bu başlı başına aptalcaydı, üstelik Kaladin öldürülse de bir Pare düşürmeyecekti. O Parlayan'dı ve askerler bunu biliyordu. Kaladin'in gördüğü kadarıyla şarkıcı askerlerin böyle bir durumda nasıl bir tutum benimseyecekleri büyük oranda hizmet ettikleri Kaynaşık'a bağlıydı. Ve askerlerin kendi hayatlarını böyle şuursuzca ortaya atması, efendileri hakkında pek de hoş şeyler söylemiyordu.

Neyse ki geri kalan beşi, cesurca savaştıkları hâlde artık yenildiklerini söyleyen Abiajan'la diğer Hearthstone şarkıcılarının ikna çabalarını dinledi. Kısa bir süre sonra hepsi toplanmış, hızla kaybolmakta olan sisin içinde ağır adımlarla uzaklaşıyorlardı.

Kaladin bir kere daha havayı kontrol etti. *Artık çok yaklaşmış olmalı,* diye düşündü kontrol noktasına doğru yürürken. Annesi orada bekliyordu. Omuzlarına gelen örülmemiş saçlarının üzerine desenli bir eşarp atmıştı. Kucağında küçük Oroden'le Kaladin'i yarım kucaklayabildi. Oroden onu alması için Kaladin'e uzandı.

"Büyümüşsün," dedi Kaladin, çocuğa.

"Gagadin!" dedi çocuk. Ardından ellerini havaya savurup Syl'i yakalamaya çalıştı. Syl, Kaladin'in ailesine her zaman görünürdü. Her zamanki numaralarını yapıp farklı hayvan şekillerine girerek çocuğun etrafında hoplayıp zıpladı.

"Eee?" dedi Kaladin'in annesi. "Lyn nasıl?"

"İlk sorun *daima* bu olmak zorunda mı?"

"Ana hakkı," dedi Hesina. "Eee?"

"Kaladin'i terk etti," dedi Syl. Şimdi minik bir baltatazısı şeklindeydi. Hayvanın ağzından kelimeler dökülmesi biraz tuhaftı. "Son ziyaretimizin hemen ardından."

"Ah Kaladin," dedi annesi oğlunu bir başka yarım kucaklama için kendine çekerken. "Kaladin nasıl?"

"Rahat iki hafta surat asmıştır," dedi Syl, "ama artık atlattı sayılır."

"Yanı başınızdayım," dedi Kaladin.

"Hiçbir zaman özel hayatıyla ilgili sorulara cevap vermez ki," dedi Hesina. "Annesini başkalarına başvurmaya mecbur eder. İlahi kaynaklara..."

"Gördün mü?" dedi şimdi kremcik formunda gezinen Syl. "Bak o bana nasıl davranacağını biliyor. Hak ettiğim saygı ve ciddiyetle."

"Yoksa sana yine saygısızlık mı ediyor, Syl?"

"Ne kadar muhteşem olduğumu söylemeyeli *en aşağı* bir gün oldu."

"İkinizle aynı anda baş etmek zorunda bırakılmam kesinlikle büyük haksızlık," dedi Kaladin. "Herdazlı general kasabaya girebildi mi?"

Hesina, iki ev arasına sıkışmış alet kulübelerinden birini işaret etti. Öyle sağlam bir yere benzemiyordu; bazı tahtaları son fırtınada yamulmuş ve gevşemişti.

"Dövüşmeye başladığınızda onları oraya sakladım," diye açıkladı Hesina.

Kaladin, Oroden'i ona uzatıp kulübeye yürüdü. "Laral'ı bul ve kasabalıları topla. Bugün büyük bir şey olacak. Kimsenin paniğe kapılmasını istemiyorum."

"Büyük bir şey derken ne kastediyorsun, oğlum?"

"Göreceksin," dedi Kaladin.

"Babanla konuşacak mısın?"

Kaladin tereddüt etti, ardından gözleriyle mültecilerin bulunduğu tarafta sisli araziyi taradı. Kasabalılar tüm bu kargaşaya neyin sebep olduğu görmek için evlerinden çıkmaya başlamışlardı. Babasını göremedi. "Nereye gitti?"

"Dövüştüğün şu parshmenin gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmeye."

"Tabii ki öldü," dedi Kaladin içini çekerek. "Lirin'le sonra ilgilenirim."

Kulübenin kapısını açtığında, diken üstündeki Herdazlılar hançerlerini çekip ona doğrulttu. Kaladin karşılık olarak içine biraz Fırtınaışığı çekip teninden parlak dumanlar yükselmesini sağladı.

"Üç Tanrılar adına," diye fısıldadı uzun boylu, atkuyruklu adam. "Doğruymuş. Dönmüşsünüz."

Bu tepki Kaladin'i altüst etmeye yetmişti. Herdaz özgürlük savaşçılarından biri olarak bu adamın *daha önce* Parlayan görmüş olması gerekirdi. Mükemmel bir dünyada Dalinar'ın ittifak orduları aylardır Herdazlıların özgürlük mücadelesini destekliyor olurdu.

Ama Herdaz'dan herkes vazgeçmişti. Küçük ülkenin çöküşün eşiğinde olduğunu düşünmüşlerdi ve Dalinar'ın orduları Thaylen Meydan Savaşı'nın yaralarını sarmakla meşguldü. Derken Herdaz'dan direniş haberleri gelmeye başlamıştı. Raporların hepsi de Herdaz'ın düşmek üzere olduğunu söylüyordu, dolayısıyla kaynak-

lar daha kazanılabilir cephelere aktarılmıştı. Ama Herdaz dimdik durmaya, yılmadan düşmanı püskürtmeye devam etmişti. Garaz'ın orduları, stratejik önemi olmayan bu küçük ülkede on binlerce adam kaybetmişti.

Herdaz nihayetinde düştüyse de düşmanın burada ödediği bedel, döktüğü kan azımsanacak gibi değildi.

"Vizon hanginiz?" diye sordu Kaladin. Konuşurken ağzından ışıl ışıl Fırtınaışığı taştı.

Uzun boylu adam kulübenin arkasında karanlıkta kalmış silüeti işaret etti. Pelerinli adam yere oturmuş, arka duvara yaslanmıştı. Kaladin başlığın altındaki yüzü göremiyordu.

"Bir efsaneyle şahsen tanışmaktan onur duydum," dedi Kaladin öne doğru bir adım atarak. "İttifak ordusuna katılmanız için size davette bulunmam söylendi. Ülkeniz için elimizden ne geliyorsa yapacağız elbette. Öte yandan Berrakbey Dalinar Kholin'le Kraliçe Jasnah Kholin, bunca zaman düşmana direnen kişiyle bizzat tanışabilmek için sabırsızlanıyor."

Vizon kıpırdamadı. Başı önünde oturmaya devam etti. Nihayet adamlarından biri yanına gidip omzuna dokundu.

Pelerinin yana kaymasıyla birlikte, pelerinin altında bir insan varmış gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş muşamba ruloları açığa çıktı. Kukla mı? Fırtınababa adına!

Askerler de en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Gerçi uzun boylu olan iç geçirip Kaladin'e bıkkın bir bakış attı. "Bunu bazen yapar Berrakbey."

"Neyi yapar? Muşambaya mı dönüşür?"

"Sıvışır," diye açıkladı adam. "Biz fark etmeden yapabilecek mi diye denemeyi seviyor."

Adamlardan biri kulübedeki varillerin arkasını kontrol edip nihayet birinin arkasında gevşemiş tahtaları keşfedince Herdazca bir küfür savurdu. Buradan binalar arasındaki karanlık ara sokağa çıkılıyordu.

"Kasabada bir yerde olduğundan eminim," dedi adam, Kaladin'e. "Bize izini sürmemiz için birkaç dakika zaman tanı."

"Durumun ne kadar tehlikeli olduğu düşünülürse," dedi Kaladin, "açıkçası böyle oyunlar oynamaktan kaçınmasını beklerdim."

"Ah, sen bizim gancho'yu bilmezsin Berrakbeyim," dedi adam. "Bu tam da onun tehlikeli durumlara vereceği türden bir tepki."

"Yakalanmak hiç hoşlanmamak," dedi başka bir adam başını iki yana sallayarak. "Tehlike var, ortadan kaybolmak var."

"Adamlarını terk mi eder?" diye sordu Kaladin şaşkınlıkla.

"Başkalarının asla kurtulamayacağı durumlardan bir şekilde yakayı sıyırmayı öğrenmeden Vizon gibi hayatta kalmayı başaramazsın," dedi uzun boylu Herdazlı. "Eğer tehlikede olsaydık bizi kurtarmak için dönmeye çalışırdı. Dönemezse de... Eh, biz onun korumalarıyız. Zaten o kaçabilsin diye hepimiz canımızı veririz."

"Bize öyle çok ihtiyaç duyduğundan da değil," dedi bir başkası. "Bizzat Ganlos Riera gelse onu yakalayamaz!"

"Peki, eğer onu bulabilirseniz mesajımı iletirsiniz," dedi Kaladin. "Bu kasabadan bir an evvel ayrılmamız gerekiyor. Daha fazla Kaynaşık'ın buraya doğru yola çıktığına inanmak için sebeplerim var."

Herdazlılar ona bir selam verdi. Başka bir ülkenin ordu mensubunu selamlamalarına gerek yoktu aslında. İnsanlar Parlayanlarla karşılaştıklarında tuhaf şeyler yapıyordu.

"Aferin!" dedi Syl kulübeden çıktıklarında. "Sana berrakbey diye hitap ettiklerinde kaşların çatılmadı."

"Neysem oyum," dedi Kaladin. Şimdi Laral ve Berrakbey Roshone'la konuşan annesinin yanından geçti. Biraz ileride babasını gördü. Mültecileri toparlamaya çalışan Roshone'un eski askerlerini organize ediyordu. Kısalan sıraya bakılırsa bazıları kaçmıştı.

Lirin de Kaladin'in yaklaştığını gördü ve dudakları gerildi. Hekim kısa boylu bir adamdı; Kaladin boyunun uzun olmasını annesine borçluydu. Lirin gruptan uzaklaşıp mendiliyle terli yüzünü ve kelleşen kafasını kuruladı, ardından gözlüklerini çıkarıp Kaladin'i beklerken camlarını silmeye başladı.

"Baba," dedi Kaladin.

"Mesajımız *gizlice* gelmeni sağlar diye ümit etmiştim," dedi Lirin alçak sesle.

"Denedim," dedi Kaladin. "Fakat Kaynaşıklar her yere gökyüzünü gözleyen karakollar kurmuşlar. Bir tanesinin yakınındayken sis aniden dağılınca açığa çıktım. Belki görmemişlerdir diye umuyordum ama..." Omuz silkti.

Lirin gözlüğünü geri taktı ve ikisi de onun aklından ne geçtiğini biliyordu. Lirin onu, eğer buraya gelmeye devam ederse Hearthstone'a ölüm getireceği konusunda uyarmıştı. Bugün ölen, ona saldıran şarkıcı olmuştu. Cesedin üstüne kefeni Lirin örtmüştü.

"Ben askerim baba," dedi Kaladin. "Bu insanlar için savaşıyorum."

"Her aptal eline bir mızrak alabilir. Ben senin ellerini daha iyi bir şey için eğittim."

"Ben..." Kaladin derin bir nefes aldı ve kendini tuttu. Derken uzaktan güm güm bir ses duyuldu. *Nihayet*.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Kaladin. "Git yanına ne alman gerekiyorsa topla. Hemen. Gitmemiz lazım."

"Gitmek mi?" dedi Lirin. "Sana açıkça söyledim ya. Kasabanın bana ihtiyacı var. Onları terk etmeyeceğim."

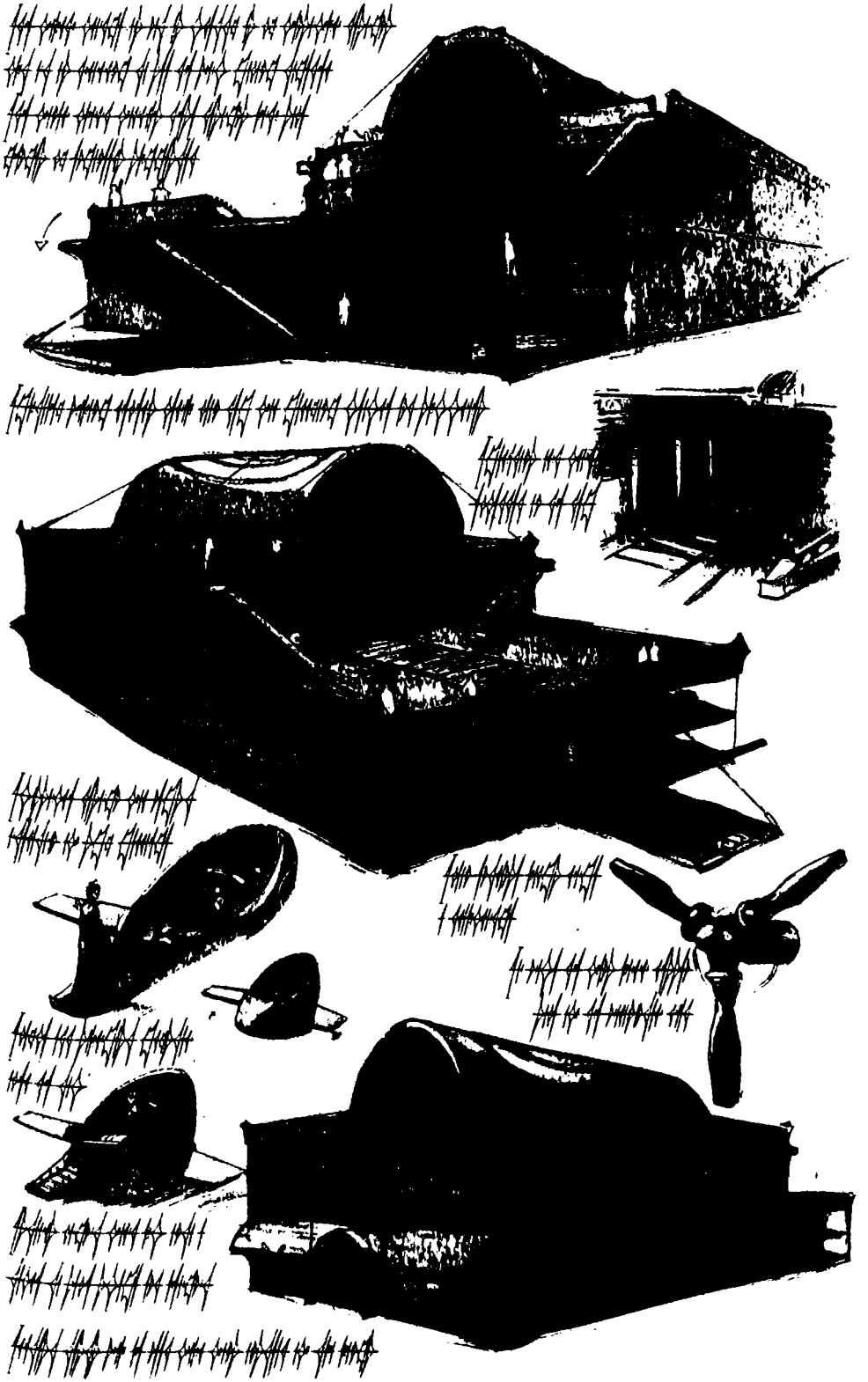
"Biliyorum," dedi Kaladin elini havaya savurarak.

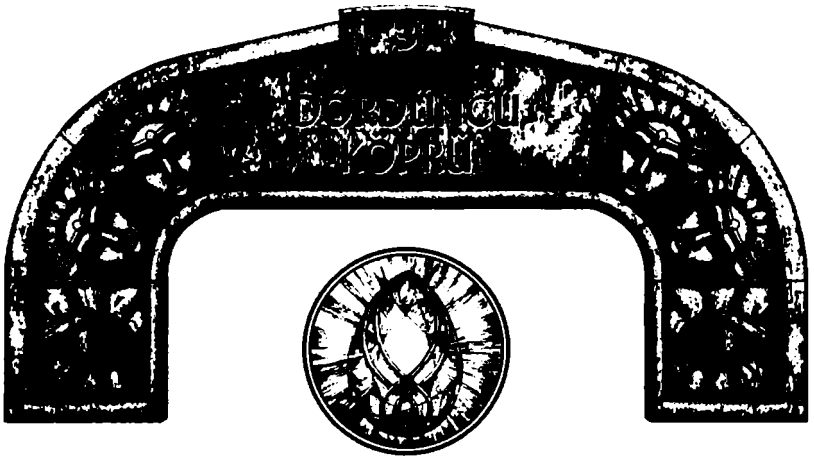
"Sen ne..." Lirin devamını getirmedi çünkü sislerin arasında gökyüzünde aniden devasa bir gölge, havada yavaşça ilerleyen inanılmaz büyüklükte bir taşıt belirmişti. Her iki yanında iki düzine Rüzgârkoşucu belli bir düzen içinde havada süzülüyordu.

Bu bir gemiden ziyade havada süzülen devasa bir platformdu. Her koşulda Lirin'in etrafında mavi duman halkalarını andıran huşusprenleri belirmeye başlamıştı. Eh, Kaladin de Navani'nin platformu uçurduğunu ilk kez görüyordu; doğrusu onun da ağzı açık kalmıştı.

Platform, güneşin önünden geçerken Kaladin'le babasını gölgede bıraktı.

"Gayet açıkça söyledin, evet," dedi Kaladin. "Annemle ikinizin Hearthstone halkını asla terk etmeyeceğinizi kesin bir şekilde belirttin. Ben de onları yanımızda götürmenin yolunu buldum."

Spreni yakalamanın son adımı, mücevherden Fırtınaışığı çekmeyi gerektirdiğinden en zorlu adımdır. Her artifabrian loncasının bu amaçla kullandığı kendine özel teknikler çok gizli tutulur ve sadece loncanın en üst seviyeli üyeleriyle paylaşılır.

En kolay yöntem, Fırtınaışığı ile beslenen bir tür kremcik olan larkin kullanmaktır. Eğer bu yaratıkların soyu neredeyse tamamen tükenmiş olmasaydı tabii mükemmel olurdu ve çok işe yarardı. Aimia'daki savaşlar kısmen bu görünüşte masum minik yaratıklar yüzünden yaşandı.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Navani Kholin uçan platformun yan kısmına yaslandı ve birkaç yüz metre aşağıdaki zemine baktı. Alethkar'ın ne kadar *bereketli* olduğuna şaşırıp durması, yaşadığı yer hakkında çok şey söylüyordu. İskân veya tarım için temizlenmiş yerler dışında her taraftan kayafilizleri fışkırıyordu. Yabani otlar rüzgârda yemyeşil sallanıyor, her tarafta hayatsprenleri uçuşuyordu. Ağaçlar, sıra sıra askerler gibi sımsıkı birbirine dolanmış dallarıyla fırtınalara siper oluyordu.

Harap Ovalar ve Urithiru'nun aksine burada bir şeyler *büyüyordu*. Burası çocukluğunun eviydi ama şu anda çok yabancı geliyordu.

"Keşke öyle aşağı sarkmasanız Berrakhanım," dedi Velat. Orta yaşlı âlim saçlarını rüzgâra karşı sımsıkı örmüştü. Etrafındaki herkese annelik yapmaya çalışıyordu.

Navani –doğal olarak– biraz daha sarktı. Elli yılı aşan ömrünün bir noktasında fevri tepkilerini dizginlemenin yolunu bulacağını sanırdınız. Oysa bunun yerine, sırf canı ne isterse yapabilsin diye güç elde etmenin yolunu buluyor gibi görünüyordu.

Navani'nin uçan platformu aşağıda taşların üzerinde geometrik bir gölge oluşturuyordu. Kasabalılar kümeler hâlinde, ağızları açık yukarı bakarken Kaladin ile diğer Rüzgârkoşucular onların geri çekilmelerini sağlayarak platformun ineceği bir alan açmaya çalışıyorlardı.

"Berrakbey Dalinar," dedi Velat, "siz de söyler misiniz lütfen? Aşağı düşecek şimdi, yemin ederim."

"Bu *Navani'nin* gemisi Velat," dedi Dalinar arka taraftan. Sesi çelik gibi sert, matematik gibi mutlaktı. Navani onun sesini seviyordu. "Bu anın tadını çıkarmasına engel olursam beni gemiden atar muhtemelen."

"Bu anın tadını platformun ortasında çıkarsa olmaz mı? Ya da güverteye güzelce bağlanmış hâlde? İki halatla?"

Rüzgâr açık saçlarını savururken Navani gülümsedi. Hüreliyle küpeşteyi tutuyordu. "Bu alanda insan kalmadı. Emir verelim de yavaş yavaş alçalmaya başlayalım."

Navani bu aracın tasarımına, eski uçurum-bağlayan köprüleri model alarak başlamıştı. Ne de olsa bu bir savaş gemisi değildi, daha ziyade çok sayıda insanı bir yerden bir yere nakletme amacı güdüyordu. Sonuçta ortaya devasa bir ahşap dikdörtgenden farksız bir şey çıkmıştı: otuz metre boyunda, yirmi metre eninde ve üç güverteyi desteklemesi için yaklaşık on metre yüksekliğindeydi.

Üst güvertenin arka kısmına yüksek duvarlarla bir çatı inşa etmişlerdi. Ön kısım, etrafını çevreleyen küpeştelerle açıktaydı. Yolun büyük bölümünde Navani'nin mühendisleri aracı kapalı kısımdan kumanda etmişlerdi. Fakat bugün hassas manevralar yapmaları gerekeceğinden şimdi kumanda merkezini dışarı taşımış, masalarını platformun sağ ön köşesine yerleştirmişlerdi.

Sağ ön, diye düşündü Navani. *Acaba bunun yerine denizcilik terimleri mi kullanmalıyız? Ama okyanusta değiliz ki. Uçuyoruz.*

Uçuyorlardı. İşe yaramıştı! Sadece Harap Ovalar'daki manevralarda ve testlerde işe yaramakla kalmamış, gerçek bir görev için yüzlerce kilometre uçmuştu.

Arkasında bir düzineden fazla ardent mühendis açık havadaki kumanda merkezinde çalışıyordu. Rüzgârkoşucular takımından bir kâtip olan Ka, uzakalem ile emri Urithiru'ya gönderdi. Hareket hâlin-

deyken talimatların tamamını yazamıyorlardı; uzakalemler zorlanıyordu. Fakat kolayca tercüme edilebilecek yanıp sönen ışıklar gönderebiliyorlardı.

Urithiru'da başka bir mühendis grubu gemiyi havada tutan karmaşık mekanizmaları çalıştırıyordu. Aslında gemi, uzakalemlerle aynı teknolojiyi kullanıyordu. Biri hareket ettiğinde diğerleri de ona uygun şekilde hareket ediyordu. Mücevherlerin çiftlenimli iki yarısından biri aşağı indirildiğinde, diğeri nerede olursa olsun havaya yükseliyordu.

Böylece kuvvet transfer ediliyordu. Eğer uzaktaki yarım mücevher ağır bir şeyin altındaysa, sizdeki yarıyı indirmekte zorlanırdınız. Fakat ne yazık ki güçte fazladan bir düşme de oluyordu; iki yarı birbirinden ne kadar uzaksa onları hareket ettirirken o kadar dirençle karşılaşıyordunuz. Yine de eğer bir kalemi hareket ettirebiliyorsanız niye bir gözetleme kulesini hareket ettiremeyesiniz ki? Ya da bir arabayı? Ya da koca bir gemiyi?

Böylece yüzlerce adam ve chul, Urithiru'da geniş bir mücevher ağına bağlı makara sistemlerini çalıştırıyordu. Onlar kulenin yanındaki ovada kendi ağlarındaki mücevherleri indirdiklerinde Navani'nin gemisi havada yükseliyordu.

Harap Ovalar'da chullara bağlı başka bir ağ da geminin ileri veya geri gitmesini sağlıyordu. Asıl ilerleme, alüminyum kullanarak hareketi izole etmeyi ve gücün yönünü değiştirmeyi öğrenmeleri olmuştu. Sonuç olarak chullar bir süre çekip geri dönüyor, mücevherler bu sırada geçici olarak ayrılıyor, sonra chullar diğer yöne yürüyordu ve tüm bunlar olurken gemi düz bir hat boyunca ilerlemeye devam ediyordu.

İşte Navani'nin gemisi, biri yatay hareketi diğeri dikey hareketi yani yüksekliği kontrol eden bu iki mücevher ağı sayesinde havada süzülüyordu.

Onun gemisi. *Onun*. Keşke bunu Elhokar'la paylaşabilseydi. Çoğu insan oğlunu Gavilar'ın yerine geçip kral olmak için çırpınan biri olarak hatırlasa da Navani onu annesinin çizimlerine bayılan, meraklı, araştırmacı bir çocuk olarak hatırlıyordu. Yüksekte olmaya da bayılırdı. Bu güverteden manzaraya bakmaktan kim bilir nasıl zevk alırdı...

Bu gemi üzerinde çalışmak, oğlunun ölümünün ardından ayakta kalmasına epey yardımcı olmuştu. Tabii neticede geminin gerçekleşmesini sağlayan onun matematiği değildi. Çiftlenimli fabriallar ile alüminyum arasındaki etkileşimi Aimia seferi sırasında öğrenmişlerdi. Geminin ayrıca Navani'nin mühendislik çizimlerini de tam olarak

yansıttığı söylenemezdi; onun süslü ilk tasarımlarının yanında geminin son hâli bir parça aleladeydi.

Navani kendisinden daha zeki olan bu insanlara kılavuzluk etmişti sadece. Dolayısıyla geminin çalışmasını izlerken çocuk gibi sırıtmayı hak etmiyordu belki. Yine de sırıttı.

İsim üzerinde bir karara varmak için aylarca düşünüp taşınmıştı. Sonuçta ismin ilhamını da gemi fikrine ilham veren köprülerden almıştı. Özellikle de aylar önce Dalinar'la Adolin'i kaçınılmaz bir ölümden kurtaran köprüden. Navani bu geminin de benzer durumlarla karşılaşan daha nice insanın hayatını kurtaracağını ümit ediyordu.

Böylece dünyanın ilk hava taşıtına *Dördüncü Köprü* ismi verilmişti. Yücemareşal Kaladin'in eski ekibinin izniyle, Navani onların eski köprülerini bunun simgesi olarak güvertenin ortasına gömdürmüştü.

Navani kenardan uzaklaşıp kumanda merkezine doğru yürüdü. Velat'ın rahat bir nefes aldığını duydu; kartograf kadın kendini halatlarla güverteye bağlamıştı. Navani İsasik'i getirmeyi tercih ederdi ama İsasik bu defa da Harap Ovalar'ın doğu kısmının haritasını çizmek için seferdeydi.

Yine de sağlam bir âlim ve mühendis kadrosu vardı. Beyaz sakallı Falilar, Rushu'yla birlikte şemaları gözden geçirirken yardımcılar ve kâtipler bir o tarafa bir bu tarafa koşturup yapısal bütünlüğü veya mücevherlerdeki Fırtınaışığı seviyesini kontrol ediyorlardı. Bu aşamada Navani'ye öylece dikilmek ve önemli görünmekten başka iş düşmüyordu. Navani, Dalinar'ın benzer bir şeyi, savaş stratejisinin hayata geçirilmesi sonrasında generaller için söylediğini hatırlayıp gülümsedi.

Dördüncü Köprü yere indi ve alt kattaki ön kapılar yolcu almak için açıldı. Kapılardan onlarca Hudutaşar inip kasabaya adım attı. Fırtınaışığı'yla parlayarak tuhaf bir şekilde, bir ayaklarını kaldırıp diğeri üzerinde kayarak yürüyorlardı. Tahtanın veya taşın üzerinde de buzdaymış gibi kayabilir ve karşılarına çıkan taşları üzerlerinden zarafetle sıçrayarak geçebilirlerdi.

Gerçi gruptaki son Hudutaşar –geçen yıldan bu yana otuz santim uzamış gibi görünen leylek gibi bir kızdı– sıçrayışı beceremedi ve diğerlerinin kolayca geçtiği bir kayaya takılıverdi. Navani gülüşünü gizlemek için elini ağzına kapattı. Ne yazık ki Parlayan olmak bile sizi ergenlik döneminde sakarlık yapmaktan kurtaramıyordu.

Kasabalıları gemiye Hudutaşarlar bindirecek; yaralı veya hasta olanları iyileştireceklerdi. Rüzgârkoşucular ise gökyüzünde fır dönüp olası bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

Mühendisleri veya askerleri rahatsız etmektense, Thaylen Kraliçesi'nin kocası Prens Kmakl'ın yanına gitti Navani. Fen'in artık yaşlanan kocası bir denizciydi ve Navani onun *Dördüncü Köprü*'nün ilk resmî görevinde bulunmaktan keyif alacağını düşünmüştü. Kmakl onun geldiğini görünce saygıyla eğildi ve uzun kaşlarıyla bıyığı yüzünün iki yanından aşağı sarktı.

"Bizim pek organize olmadığımızı düşünüyorsunuzdur Amiral," dedi Navani ona Thaylence. "Kaptan köşkü yok ve kumanda merkezi de zemine sabitlenmiş birkaç masadan ibaret."

"Biraz garip bir gemi olduğu muhakkak," diye karşılık verdi yaşlı denizci. "Ama kendi tarzında harikulade. Âlimlerinizin konuşmalarını duydum; geminin saatte ortalama on kilometre hız yaptığını tahmin ediyorlar."

Navani başını salladı. Bu görev aslında bir dayanıklılık testi olarak başlamıştı. Hatta yolculuğun en başında Navani gemide bile değildi. *Dördüncü Köprü* haftalarca Buğu Okyanusu üzerinde uçmuş, fırtınalardan korunmak için laitlere ve koylara sığınmıştı. O sefer sırasında geminin tek yolcuları bir avuç mühendisle birkaç denizciydi.

Derken Kaladin'den bu öneri gelmişti. Alethkar'daki tüm bir kasabayı naklederek –ve bu esnada meşhur Herdazlı generali de kurtararak– gemiyi daha zorlu bir dayanıklılık testine tabi tutmak isterler miydi? Dalinar istediklerine karar vermiş ve böylece *Dördüncü Köprü* rotasını değiştirip Alethkar'a yönelmişti.

Navani de dâhil kumanda ekibini ve Parlayanları bu sabah Rüzgârkoşucular gemiye taşımıştı.

"Saatte dokuz kilometre," diye tekrarladı Navani. "En iyi gemilerinize kıyasla pek hızlı sayılmaz."

"Affedersiniz Berrakhanım," dedi Kmakl, "ama bu inanılmaz büyük bir araç. Uçtuğu gerçeğini bir yana bıraksak bile böyle devasa bir şey için saatte on kilometre çok etkileyici." Başını iki yana salladı. "Bu gemi, ilerlemekte olan bir ordudan iki kat hızlı. Üstelik taburlar savaş meydanına hiç yorulmadan ulaşıyor ve cephane desteği için de üstünlük sağlıyor."

Navani gururla gülümsemekten kendini alamadı. "Hâlâ çözülmesi gereken bir sürü sorun var," dedi. "Arka taraftaki pervanelerin hızı hiç artırmıyor. Daha iyi bir şeye ihtiyacımız olacak. İş gücü için gereken insan sayısı da çok fazla."

"Öyle diyorsanız," dedi yaşlı adam. Ardından uzak bir ifade takınıp döndü ve gözlerini ufka dikti.

"Amiral?" dedi Navani. "İyi misiniz?"

"Bir devrin sonu diye düşünüyordum," dedi adam. "İşim, okyanuslar, donanma, her şey değişiyor..."

"Donanmaya yine ihtiyacımız olacak," dedi Navani. "Hava ulaşımı ona destek olacak sadece."

"Olabilir, olabilir. Ama bir anlığına, sıradan gemilerden oluşan bir filonun bunlardan biri tarafından havadan saldırıya uğradığını düşünsenize. Eğitimli okçulara gerek kalmaz. Uçan askerler havadan kaya atarak bir filoyu dakikalar içinde batırabilir..." Kmakl dönüp ona baktı. "Hayatım, bu şeyler yaygınlaşırsa, modası geçen tek şey donanmalar olmaz. Yakında kendi güzel dünyama veda edecek kadar yaşlı olduğuma sevineyim mi yoksa bu yeni dünyayı keşfetme fırsatı bulacak gençleri kıskanayım mı, karar veremiyorum."

Navani ne diyeceğini bilemedi. Rahatlatıcı bir şeyler söylemek istediyse de Kmakl'ın sevgiyle hatırladığı o geçmiş... Eh, o geçmiş sudaki dalgalar gibiydi. Yok olmuş, zamanın okyanusu tarafından yutulmuştu. Navani'yi tabii ki gelecek heyecanlandırıyordu.

Kmakl onun tereddüdünü sezip gülümsedi. "Yaşlı ve huysuz bir denizcinin gevezeliklerine kulak asmayın siz. Bakın, Bağdökümcü size sesleniyor. Gidip bizi yeni ufuklara taşıyın Berrakhanım. Bu işgalcilere karşı başarıya ulaşacağımız yer orası."

Navani veda edercesine Kmakl'ın koluna dokundu, ardından hızla Dalinar'a yöneldi. Dalinar güvertenin ön kısmında duruyor ve Yüce-mareşal Kaladin de yanında gözlüklü bir adamla ona doğru yürüyordu. Adam Rüzgârkoşucunun babasıydı herhâlde ama Navani açıkçası bir benzerlik görmek için hayal gücünü zorlamak zorunda kaldı. Oğlu uzun, baba kısaydı. Oğlun kural tanımaz saçları doğal bir dalgaya sahipti, öte yandan baba kelleşiyordu ve geriye kalan seyrek saçları kısacık kesilmişti.

Fakat Dalinar'ın yanına ulaşıp da Lirin'in gözlerine bakınca benzerlik daha bariz hâle geldi. Aynı yoğun ve hakkınızda çok şey biliyormuş gibi görünen aynı hafiften yargılayıcı bakış. Navani o anda tüm fiziksel farklılıklarına rağmen iki adamın ortak ruhunu gördü.

"Komutanım," dedi Kaladin, Dalinar'a. "Babam, hekimdir."

Dalinar, yaşlı adamı başıyla selamladı. "Lirin Stormblessed. Sizinle tanışmak benim için bir onur."

"Stormblessed mi?" diye tekrarladı Lirin. Ayrıca baş selamı da vermemişti ki tanıştığı kişinin kim olduğu düşünülürse Navani bunu diplomasiye aykırı buldu.

"Oğlunuzun hanesinin ismini aldığınızı düşündüm," dedi Dalinar.

Lirin, belli ki ona bu gelişmeden bahsetmemiş olan oğluna bir bakış attı. Ama başka bir şey söylemedi, onun yerine bakışlarını havagemisine çevirip saygıyla başını salladı.

"Bu muhteşem bir icat," dedi Lirin. "Hekimleri savaş meydanlarına taşıyarak seyyar bir hastane görevi görebilir mi sizce? Bu pek çok hayat kurtarabilir..."

"Dâhiyane bir uygulama alanı," dedi Dalinar. "Gerçi bugünlerde bu görevi Hudutaşarlar üstleniyor genellikle."

"Ah. Elbette." Lirin gözlüklerini düzeltti, derken nihayet Dalinar'a bir parça saygı göstermeyi akıl etti. "Burada yaptığınız şeye minnettarız Yücebey Kholin ama bu aracın içinde ne kadar süre geçireceğimizi söyleyebilir misiniz acaba?"

"Harap Ovalar'a ulaşmamız birkaç hafta sürecek," dedi Dalinar. "Fakat yol boyu rahat etmeniz için erzak, battaniye ve diğer şeyleri dağıtacağız. Bu nakliye görevlerini nasıl daha iyi teçhiz edeceğimizi öğrenmemize yardımcı olmak gibi önemli bir işlev üstleneceksiniz. Ayrıca düşmanın önemli bir merkezin halkını ve tarım topluluğunu ele geçirmesini engelliyoruz."

Lirin düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Neden içeri girip etrafa bir bakmıyorsunuz?" diye önerdi Dalinar. "Ambarlar lüks değil ama yüzlerce kişiye yetecek kadar geniş."

Lirin öneriyi kabul etti; gerçi uzaklaşmadan önce yine başıyla selam vermeyi veya saygılarını sunmayı ihmal etti.

Kaladin geride kaldı. "Babamın davranışı için özür dilerim komutanım. Sürprizlerle arası iyi değildir."

"Sorun değil," dedi Dalinar. "Bu insanların son zamanlarda neler yaşadığını ancak hayal edebilirim."

"Dertleri son bulmamış olabilir komutanım. Bu sabah gözcülük yaparken fark edildim ve daha önce hiç görmediğim türden bir Kaynaşık peşime düşüp Hearthstone'a geldi. Ondan kaçmayı başardım ama yakında daha fazla direnişle karşılaşacağımızdan şüphem yok."

Dalinar renk vermemeye çalışsa da Navani onun dudaklarının hayal kırıklığıyla aşağı kıvrıldığını görebiliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Umanm sis bizi saklar diyeceğim ama bu fazla iyimserlik olur. Gidip diğer Rüzgârkoşucuları uyar ve Hudutaşarlara da tahliyeyi hızlandırmaları için haber gönder."

Kaladin başını salladı. "Fırtınaışığım az kaldı komutanım."

Navani cebinden defterini çıkarırken Dalinar elini kaldırıp Kala-

din'in göğsüne koydu. Etraflarındaki havada belli belirsiz bir... bükülme meydana geldi ve Navani bir an Shadesmar'ı görür gibi oldu. İnsanlarının ruhlarının yerinde süzülen mum alevleri ve cam boncuklarla dolu bir başka âlem. Kısa bir anlığına Navani'ye uzaktan bir çınlama duyuyormuş gibi de geldi. İçinde titreşen saf bir nota.

Tüm bunlar sadece bir an sürdüyse de Navani yine de izlenimlerini yazdı. Dalinar'ın güçleri Fırtınaışığı'nın bileşimi, üç âlem ve –nihai olarak da– tanrının doğasıyla ilişkiliydi. Burada çözülmesi gereken sırlar vardı.

Kaladin'in Işık'ı yenilenirken, teninden gün ışığında bile görülebilen Fırtınaışığı zerreleri yükseldi. Yanında taşıdığı o küreler de yenilenebilirdi. Dalinar bir şekilde âlemler arasından uzanıp Yaradan'ın kendi gücüne –bir zamanlar sadece fırtınalara ve içlerinde yaşayan şeylere özgü o özel güce– dokunmuştu.

Genç Rüzgârkoşucu canlanmış görünüyordu. Güverteyi aştı ve geminin tahtalarının geri kalanından kolayca ayırt edilebilen dikdörtgen şeklindeki "yamanın" önünde diz çöküp elini üzerine koydu. Bu kısım yeni değildi; oklarla delinmiş ve zedelenmişti. Kaladin'in eski köprüsü güverteye monte edilmişti. Şimdi Köprü Dört'ün bütün Rüzgârkoşucuları hava gemisinden ayrılmadan önce daima bu sözsüz ritüeli yerine getiriyordu. Bu sadece bir saniye sürdü, ardından Kaladin havada yükseldi.

Navani, Dalinar'ın omzunun üzerinden notlarını okuduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren gülümsemeyi gizleyerek not almayı bitirdi. Dalinar'ı elinden geldiğince cesaretlendirmesine karşın bu hâlâ kesinlikle çok tuhaf bir deneyimdi.

"Jasnah'nın yaptığım şey hakkında notlar almasına izin verdim zaten," dedi Dalinar. "Buna rağmen her seferinde sen de defterini çıkarıyorsun. Ne bulmayı umuyorsun cevherkalbim?"

"Henüz emin değilim," dedi Navani. "Urithiru'nun doğasıyla ilgili bir tuhaflık var ve eski Parlayanlar hakkında okuduklarımızdan sonra Bağdökümcüler belki kuleyle bağlantı olabilir diye düşünüyorum." Sayfaları karıştırdı ve çizdiği şemalan Dalinar'a gösterdi. Kule şehir Urithiru'nun merkezinde devasa bir mücevher yapı vardı: Bir kristal sütun, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir fabrial. Bu uçan gemi nasıl mühendisler tarafından iskeletine gömülen mücevherlerle çalışıyorsa, kuleye de bir zamanlar bu sütundan güç aktarıldığına giderek daha emin oluyordu. Fakat kule artık çalışmıyordu.

"Sütunu doldurmayı denedim," dedi Dalinar. "İşe yaramadı." Sı-

radan kürelere Fırtınaışığı doldurabiliyordu ama kulenin mücevherleri bir şekilde direnmişti.

"Probleme yanlış bir açıdan yaklaşıyor olmalıyız. Fırtınaışığı hakkında daha çok şey bilseydim çözümün daha basit olacağını düşünmeden edemiyorum."

Navani başını iki yana salladı. *Dördüncü Köprü* olağanüstü bir başarıydı ama çok daha büyük bir görevde başarısızlığa uğruyor olmaktan endişeleniyordu. Urithiru dağların yükseklerindeydi, hiçbir bitkinin yetişmeyeceği kadar soğuktu. Buna rağmen kulenin bir sürü tarlası vardı. İnsanlar bu zorlu doğal koşullarda hayatta kalmakla kalmamış, zenginleşmişlerdi.

Nasıl? Kulede bir zamanlar Kardeş adında güçlü bir spren olduğunu biliyordu. Gecegözcüsü ya da Fırtınababa düzeyinde ve Bağdökümü yapabilen bir spren. Navani bu sprenin ya da belki onun bir insanla ilişkisinin kuleyi çalıştırdığını varsayıyordu. Ne yazık ki Kardeş, Hıyanet'te ölmüştü. Navani bunun hangi seviyede bir "ölüm" olduğundan emin değildi. Kardeş, hâlâ ortalıkta dolaşan Parekılıçların ruhu gibi mi ölüydü? Konuştuğu sprenlerden bazıları Kardeş için "uyuyor" demişlerdi ama bunu nihai bir uyku gibi görüyorlardı sanki.

Cevaplar belirsizdi ve bu da Navani'yi sonuçlara ulaşmak için çabalamak zorunda bırakıyordu. Bir ipucu bulmak umuduyla Dalinar ve onun Fırtınababa'yla bağı üzerinde çalışıyordu.

"Demek Alethiler gerçekten uçmayı öğrendi," dedi aksanlı bir ses arkalarından. "Hikâyelere inanmam gerekirdi. Sadece bizim türümüz doğanın kendisine zorbalık edecek kadar inatçıdır."

Navani arkasını döndü... Fakat Dalinar'ın yanında çok yavaş kalmıştı. Dalinar çoktan dönmüş, elini kılıcına atıp Navani ile yabancı sesin arasına girmişti bile. Navani konuşan adamı görmek için Dalinar'ın arkasından başını uzatmak zorunda kaldı.

Kısa boylu bir adamdı. Burnu düz ve bir dişi eksikti. Yüzünde neşeli bir ifade vardı. Yıpranmış pelerinine ve yırtık pırtık pantolonuna bakılırsa bir mülteci olmalıydı. Navani'nin mühendis istasyonunun yanında durmuş, eline *Dördüncü Köprü*'nün rotasının işaretlendiği haritayı almıştı.

Masaların ortasında duran Velat onu görünce ciyakladı, hemen ardından elindeki kâğıdı almak için atıldı.

"Mülteciler alt güvertede toplanıyor," dedi Navani arkadaki basamakları işaret ederek.

"Aferin onlara," dedi Herdazlı adam. "Uçan adamınız benim için

burada yeriniz olduğunu söyledi. Gerçi bir Alethi'ye hizmet etmek hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ömrümün büyük kısmını onlardan uzak durmaya çalışarak geçirdim." Dalinar'ı süzdü. "Alınma ama özellikle de senden Karadiken."

Ah, diye düşündü Navani. Vizon'un insanların beklediği gibi biri olmadığını duymuştu. Bunu bir daha bir düşündü, ardından geminin yan kısımlarından gecikmeli olarak gelen Kobalt Muhafızlara bir bakış attı. Muhafızlar utanmış görünüyordu. Navani elini sallayarak onları savuşturdu. Bu adamın nasıl olup da elini kolunu sallayarak kumanda merkezine çıkabildiği hakkında onlara daha sonra bazı soruları olacaktı tabii.

"Bir zamanlar olduğum kişiden uzak durmayı tercih eden insanları zeki bulurum," dedi Dalinar, Vizon'a. "Fakat bu yeni düşmanlarla yeni bir dönem. Geçmiş didişmelerimizin artık bir önemi yok."

"Uyuşmazlık mı?" dedi adam. "Alethiler buna böyle mi diyor? Evet, evet. Gördüğünüz gibi dilinize çok hâkim değilim. Ben sizin yaptıklarınıza yanlışlıkla 'insanlarıma tecavüz etmek ve yakmak' diyorum."

Vizon cebinden bir şey çıkardı. Velat'ın haritalarından biriydi yine. Omzunun üstünden kontrol edip Velat'ın bakmadığından emin olduktan sonra haritayı yayıp üzerine eğildi.

"Ordumdan geri kalanlar şurası ile Herdaz arasında birbirinden bağımsız dört hendekte gizleniyor," dedi. "Sadece birkaç yüz adamım kaldı. Önce bu uçan makineyi onları kurtarmakta kullanın, sonra konuşalım. Alethilerin kana susamışlığı bunca yıl boyunca sevdiğim pek çok insanın canına mal oldu ama onu –şu meşhur kılıç gibi– başka birine çevirmenin kıymetini kabul etmemek için aptal olmam lazım."

"Tamam, kabul," dedi Dalinar.

Navani bunu kaçırmadı. Navani istediği kadar *Dördüncü Köprü*'nün kendi gemisi olduğunu söylesin, Dalinar onu Vizon'un istediği yere uçurmayı kabul ederken Navani'ye danışmamıştı bile. Navani böyle ayrıntılarla canını sıkmamaya çalıştı. Kocası ona saygı duymadığından değildi. Dalinar ona saygı duyduğunu defalarca kanıtlamıştı. Sadece, Dalinar Kholin daima etraftaki en önemli –ve genellikle de en yetkili– kişi olmaya alışıktı. Bu bir adamın yaklaşan fırtına duvarı gibi aniden öne atılmasına, ihtiyaç olduğunda ani kararlar vermesine yol açardı.

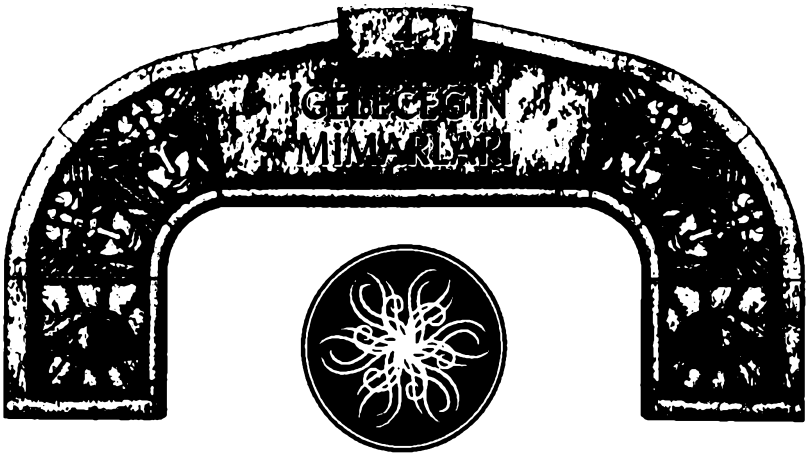
Yine de bu Navani'yi asla yüksek sesle itiraf etmek istemeyeceği kadar rahatsız etti.

Hudutaşarlar tarafından nazikçe yönlendirilen ilk gerçek mülteciler aşağıya gelmeye başlamıştı. Böylece Navani önündeki probleme odaklandı: Herkesin yerleştiğinden ve asgari konforunun sağlandığından emin olmak. Bir plan yapmıştı. Ne yazık ki karşılama, sımsıkı örülmüş koyu renk saçlarıyla bir Rüzgârkoşucu kadın olan Lyn'in güverteye inmesiyle kesildi.

"Kaynaşıklar geliyor komutanım," diye rapor etti Dalinar'a. "Üç grup geliyor."

"Kaladin haklıymış o zaman," dedi Dalinar. "Umarım onları uzaklaştırabiliriz. Eğer Harap Ovalar'a kadar gemiyi taciz etmeye karar verirlerse fırtınalar yardımcımız olsun."

Navani'nin en büyük kâbusu buydu. Bu uçan düşmanlar gemiye saldırabilir, hatta araca hasar verebilirlerdi. Bunu engellemek için bazı önlemler almıştı ve görünüşe göre önlemlerin yeterli olup olmadığına bizzat tanıklık edecekti.

Bir mücevherden Fırtınaışığı çekmek için ben Arnist Metodu kullanıyorum. Bu yöntemde birkaç büyük boş mücevher, sprenin incelemekte olduğu dolu mücevhere yaklaştırılır. Büyük bir mücevher Fırtınaışığı'nı aynı türden küçük mücevherden yavaşça emer. Birkaç büyük mücevher bir araya geldiğindeyse Işık'ı daha çabuk çekerler. Bu metodun problemi, görüldüğü üzere, fabrialınız için sadece bir tane değil, Fırtınaışığı'nı çekebilmek için birkaç büyük mücevhere daha ihtiyacınız olmasıdır.

Thaylenli Vriztl Loncası tarafından yaratılan aşırı büyük mücevher fabrialları başka yöntemlerin de var olması gerektiğini kanıtlar nitelikte. Majesteleri eğer ricamı loncaya iletebilirse, bu sır savaşta hayati öneme sahip olacaktır.

—Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Uyandıklarında Parlayan hemen kontrolü ele aldı ve bir durum değerlendirmesi yaptı. Başına bir çuval geçirilmişti, dolayısıyla o anda kimse yüzünü göremezdi ve Parlayan da kaçıranların dikkatini çekmemek için kıpırdamamaya özellikle dikkat etti. Neyse ki Shallan Işıkörüsünü, bilinçlerini kaybetseler bile yüzlerindeki illüzyonun devam edeceği şekilde sabitlemişti.

Parlayan görünüşe göre bağlanmamıştı ama biri onu omzunda taşıyordu. Chulların kokusunu aldı. Gerçi koku çuvaldan geliyor da olabilirdi.

Vücudu güçlerini harekete geçirip onu iyileştirmiş, normalden daha erken ayılmasını sağlamıştı. Parlayan rol yapmaktan ve sinsice gizlenmekten hoşlanmıyordu ama Peçe'yle Shallan'ın ne yaptıklarını bildiklerine inancı tamdı. Böylece kendi üstüne düşeni yaptı: içinde bulundukları durumun tehlikesini değerlendirdi.

Vücudu iyi durumda gibiydi, gerçi biraz rahatsızdı. Kafası onu taşıyan adamın sırtına çarpıp duruyor, yüzü her adımda çuvala yapışıyordu. Derinde bir yerde Peçe'nin memnuniyetini hissetti. Az kalsın görevden tamamen vazgeçeceklerdi. Çabalarının boşuna olmadığını görmek güzeldi.

Acaba onu nereye götürüyorlardı? Şeref'in Oğulları'nın toplantılarını nerede yaptığı hâlâ bir muammaydı. Shallan'ın ekibi aylar önce aralarına birini sokmayı başarmıştı ama ihtiyaçları olan bilgiye ulaşacak kadar önemli biri değildi. Bunun için bir *açıkgöz* gerekiyordu.

Amaram öldükten sonra tarikatın başına İalai'nin geçtiğinden şüpheleniyorlardı. Başında olduğu grup Harap Ovalar'ın merkezindeki Yeminkapısı'nı ele geçirmeyi planlıyordu. Ne yazık ki Parlayan'ın elinde bunları kanıtlayacak herhangi bir şey yoktu ve sağlam bir kanıt olmadan İalai'ye karşı harekete geçmeyecekti. Dalinar da onunla aynı fikirdeydi. Özellikle de Adolin'in İalai'nin kocasına yaptıklarından sonra.

Adolin'in her ikisinin birden işini bitirmenin bir yolunu bulamaması kötü oldu, diye düşündü Peçe.

Bu doğru olmazdı, diye düşünerek karşılık verdi Parlayan. *İalai o sırada onun için bir tehdit değildi.*

Shallan aynı fikirde değildi ve doğal olarak Peçe de ona katıldı, bu yüzden Parlayan konuyu uzatmadı. Desen'in talimata uyarak onları hâlâ belli bir mesafeden izliyor olmasını umdu. Nihayet bir yerde durduklarında ve Parlayan'ın gruba kabul törenine geçtiklerinde, kurtarılması gerekirse diye spren gidip Adolin'le askerleri getirecekti.

Nihayet kaçıranlar durdu ve kaba eller onu omuzdan indirdi. Yere bırakılırken vücudunu yine gevşek kalmaya zorladı. Taş zemin ıslak ve çamurlu gibiydi. Soğuk bir yer. Çuvalı çıkardıklarında burnuna keskin bir koku çarptı. Kıpırdanmakta gecikince biri kafasından aşağı su boşalttı.

Peçe'nin kontrolü alma vakti gelmişti. İrkilerek "uyandı" ve içgüdüsel ilk tepkisini –bir bıçak kapıp onu sırılsıklam edenin işini bitirme dürtüsünü– bastırdı. Eminelinin kol yeniyle gözlerini sildi ve kendini nemli, küflü bir yerde buldu. Duvarlardaki bitkiler arbede yüzünden kendi içlerine çekilmişlerdi ve gökyüzü çok yukarıda uzak bir çatlaktan ibaret-

ti. Gür bitkilerin ve sarmaşıkların arasında hayatsprenleri dolaşıyordu.

Uçurumlardan birindeydiler. Kelek'in nefesi adına! Kimseye görünmeden onu bir uçurumun dibine nasıl taşımışlardı?

Etrafında her biri avucunda ışıl ışıl parlayan bir elmas broam tutan siyah cübbeli bir grup dikiliyordu. Kuvvetli ışık yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Kukuletaları, onu soktukları çuvaldan ancak bir nebze daha rahat görünüyordu. Cübbelerin her birine Yaradan'ın Çift Gözü işlenmişti. Shallan'ın aklından yıldırım gibi, bunca nakış için acaba hangi terziyi tuttular diye geçti. Ve ona ne demişlerdi? "Evet, üzerine esrarlı kadim sembollerin işlendiği birbirinin aynısı yirmi gizemli cübbe istiyoruz. Şey için, ee, bir kutlama yapacağız da..."

Peçe kendini rolde kalmaya zorlayarak etrafına merak ve şaşkınlıkla baktı, ardından uçurumun duvarına doğru geri geri çekilirken koyu mor kremcikleri ürküttü.

Önce en öndeki silüet konuştu. Sesi kalın ve ekoluydu. "Chanasha Hasareh, iyi ve saygıdeğer bir ismin var. Sıradan İnsanların Elçisi Chanaranach'Elin'in şerefine adlandırılmışsın. Dönmelerini gerçekten istiyor musun?"

"Ben..." Peçe kürelerin ışığından korunmak için bir elini gözlerine kaldırdı. "Nedir bu? Ne oluyor?" *Ve hanginiz İalai Sadeas'sınız?*

"Biz Şeref'in Oğulları'yız," dedi başka biri. Bu defa konuşan bir kadındı ama İalai değildi. "Yeminimiz ve kutsal görevimiz Elçiler'in dönüşünü, fırtınaların dönüşünü ve tanrımızın –Yaradan'ın– dönüşünü müjdelemektir..."

"Ben..." Peçe dudaklarını yaladı. "Ben anlayamıyorum."

"Anlayacaksın," dedi ilk ses. "Seni izliyorduk ve tutkunu kayda değer bulduk. Sahte kral Karadiken'i devirmek ve krallığın meşru sahipleri yüceprenslere geri verildiğini görmek istiyorsun, değil mi? Yaradan'ın adaleti kötülerin üzerine yağsın istiyorsun?"

"Evet, elbette," dedi Peçe.

"Mükemmel," dedi kadın. "Sana olan inancımızı boşa çıkarmadın." Peçe bunun, İalai'nin maiyetinden Ulina olduğuna emindi. Ulina önemsiz bir açıkgöz kâtipken, savaş kamplarında kurulan yeni güç dengesinden sonra hızla yükselmişti.

Ne yazık ki eğer bu Ulina'ysa muhtemelen İalai burada değildi. Yüceprenses onu genellikle bizzat yapmak istemediği işlere gönderirdi. Bu da Peçe'nin hedeflerinden en azından birine ulaşamadığını gösteriyordu. 'Chanasha'yı, İalai'nin özel ilgisini hak edecek kadar önemli biri gibi göstermeyi başaramamıştı.

"Parlayanların dönüşüne biz kılavuzluk ettik," dedi adam. "Neden ortaya çıktıklarını hiç merak etmiş miydin? Tüm bunların –Dinmezfırtına'nın, parshmenlerin uyanışının– neden olduğunu? Tüm bunları *biz* yönetiyoruz. Roshar'ın geleceğinin yüce mimarları *biziz*."

Desen bu yalana çok eğlenirdi. Peçe yetersiz buldu. İyi bir yalan, en güzeli, çok gizli büyük sırlar ima edenlerdi. Bu daha çok bardaki bir ayyaşın kendini acındırarak bedava içki almak için uyduracağı türden bir yalandı. İlginç olmaktan ziyade acınası idi.

Mraize bu gruptan ve onların –aslında hiçbir zaman gitmemiş olan– Elçiler'i geri getirme gayretinden bahsetmişti. Gavilar kendi hedeflerine ulaşmak için onları yönlendirmiş, kaynaklarını –ve kalplerini– sömürmüştü. O dönemde kısa bir süreliğine dünyaya yön vermişlerdi.

Elde ettikleri şan ve şerefin büyük bölümü kralla birlikte yok olmuş ve gerisini de Amaram çarçur etmişti. Bu tarumar olmuş kalıntılar geleceğin mimarları falan değildi. Bunlar ancak eksik bıraktıkları bir işti ve hem Dalinar'ın hem gizlice Mraize'in onlara verdiği bu göreve değeceğinde Parlayan bile hemfikirdi. Şeref'in Oğulları'nı kesin olarak bitirmenin vakti gelmişti.

Peçe başını kaldırıp tarikat üyelerine bakarken temkin ile hayranlık arasında gidip gelen bir yüz ifadesi takındı. "Parlayanlar. Siz Parlayan mısınız?"

"Daha yüce bir şeyiz," dedi adam. "Ama daha fazlasını söylemeden önce yemin etmen gerekiyor."

"Hizmet etme fırsatını kaçırmak istemem," dedi Peçe. "Ama... bu çok ani oldu. Benim gibi insanları tuzağa düşürmek için sahte kral tarafından gönderilen casuslar olmadığınızdan nasıl emin olabilirim?"

"Zamanla her şey aydınlanacak," dedi kadın.

"Peki ya kanıt için ısrar edersem?" dedi Peçe.

Birbirlerine baktılar. Belli ki daha önce aralarına birini katarken hiç dirençle karşılaşmamışlardı.

"Biz Alethkar'ın *meşru* kraliçesine hizmet ediyoruz," dedi kadın sonunda.

"İalai mi?" Peçe bir nefes aldı. "O burada mı?"

"Önce kabul töreni," dedi adam, yanındaki iki kişiye işaret vererek. Adamlar Peçe'ye doğru yürüdü. Biri bayağı uzun boyluydu; cübbesi ancak baldırlarının yarısını örtüyordu. Bariz bir haşinlikle onu kollarından kavrayıp dikleştiren, sonra dizlerinin üzerinde durması için yönlendiren de o oldu.

Bu adamı unutmayın, diye düşündü Peçe, diğeri siyah bir çuval-

dan parlayan bir alet çıkarırken. Fabrial, ışıl ışıl iki lal taşı ile bir dizi iç içe geçmiş tel halkadan oluşuyordu.

Shallan bu tasarımıyla özellikle gurur duyuyordu. Bunu başta fazla cafcaflı bulan Peçe ise bu grup için biçilmiş kaftan olduğunu şimdi anlamıştı. Peçe'ye doğru kaldırıp birtakım düğmelere basarken ona içtenlikle güveniyor gibi bir hâlleri vardı. Laller karardı ve adam, "Üzerinde illüzyon yok," dedi.

Bu aleti onlara satmak gerçekten çok eğlenceli olmuştu. Bir gizemci kılığına giren Peçe aleti kullanarak, önceden dikkatle planlanmış bir senaryoyla kendi Işıkörenlerinden birini 'açığa' çıkarmıştı. Ardından da onlara Shallan'ın istediğinin iki katı bir para istemişti. Bu abartılı fiyat da Şerefin Oğulları'nın aletin gücüne daha da inanmasını sağlamıştı. Yaradan onlara akıl versin!

"Kabul töreni başlasın!" dedi adam. "Elçiler'i, kiliseyi ve Yaradan'ı geri getirmek için her şeyi yapacağına yemin eder misin?"

"Yemin ederim," dedi Peçe.

"Şeref'in Oğulları'na hizmet edeceğine ve onların kutsal görevine sadık kalacağına yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Alethkar'ın gerçek kraliçesi İlalai Sadeas'a yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Dalinar Kholin'in önünde eğilen sahte sprenlere hizmet etmeyeceğine yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Gördün mü?" dedi kadın, yanındakilerden birine dönerek. "Eğer bir Parlayan olsaydı yalan yere yemin edemezdi."

Vah zavallı yumuşak meltem, diye düşündü Peçe. *Bu kadar saf olduğun için şükürler olsun. Hepimiz Bağdökümcü veya o türden değiliz.* Rüzgârkoşucular ya da Semadeşenler tutulmayacak sözler vermekte zorlanabilirdi ama Shallan'ın tarikatı tüm insanların yalan söylediği prensibi üzerine kurulmuştu. Özellikle de kendi kendilerine.

Elbette sprenine ettiği yemini bozmasının bir bedeli olurdu. Ama bu insan müsveddelerine karşı? İki kere düşünmesine bile gerek yoktu. Gerçi Parlayan memnuniyetsizliğini dile getirmedi değil.

"Ayağa kalk, Şeref'in Kızı," dedi adam. "Şimdi, başına yine kukuleta geçirip seni geri götürmeliyiz. Ama merak etme, çok yakında eğitimin ve talimatlarımız için bizden biri seninle temas kuracak."

"Bir saniye," dedi Peçe. "Kraliçe İlalai. Kime hizmet ettiğimi kendime kanıtlamam için onu görmeye ihtiyacım var."

"Belki bir gün bu ayrıcalığı kazanırsın," dedi kadın, kibirli bir sesle. "Bizi iyi hizmet et ve sonunda daha büyük ödüller elde edeceksin."

Aman ne güzel. Peçe bunun ne demek olduğunu biliyordu. Müşkülpesent bir açıkgöz kadın gibi yapmaya devam ederek tarikat içinde azimle basamakları tırmanmak için savaş kamplarında geçireceği daha fazla zaman demekti. Bu dehşet vericiydi.

Ne yazık ki Dalinar, İalai'nin artan nüfuzundan gerçekten endişeliydi. Şu küçük tarikat belki çiğ ve abartılı olabilirdi ama savaşçı bir gücün kontrolsüzce büyümesine izin vermek akıllıca olmazdı. Binlerce hayata mal olan Amaram'ın ihaneti gibi bir olay daha yaşanması riskine giremezlerdi.

Ayrıca Mraize de İalai'nin tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Bu, Peçe'nin kadını alt etmesi için yeterli bir uyarıydı. Dolayısıyla oyuna devam etmek –ve Shallan'la vakit geçirmesi için Adolin'le gizlice görüşmenin yeni yollarını bulmak– zorundalardı. Kız yeterince sevgi görmezse sararıp soluyordu.

Onun hatırı için Peçe son bir kez daha denedi. "Beklemek akıllıca olur mu bilmem," dedi, uzun boylu adam çuvalı tekrar kafasına geçirmeye hazırlanırken. "Biliyorsunuzdur herhâlde, Dalinar Kholin'in yakın çevresinde bağlantılarım var. Eğer uygun şekilde teşvik edilirsem size onun planları hakkında bilgi getirebilirim."

"Bunun da vakti gelir," dedi kadın. "Daha sonra."

"Ne planladığını merak etmiyor musunuz?"

"Zaten biliyoruz," dedi adam kıkırdayarak. "Ona senden çok daha yakın bir kaynağımız var."

Ne?

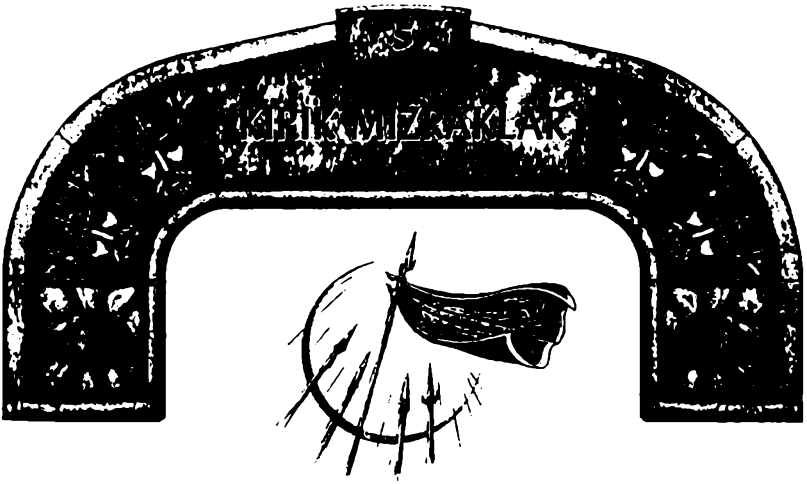
Ne?

Shallan dikkat kesildi. Dalinar'ın yakınında bir casusları mı vardı? Belki de yalan söylüyorlardı. Ama... bu riski alabilir miydi?

Bir şey yapmak zorundayız, diye düşündü. Eğer İalai'nin Dalinar'ın bu kadar yakınında bir casus soktuysa, Dalinar'ın hayatı tehlikede olabilirdi. Peçe'nin yavaş yavaş güven kazanıp yükselmesini bekleyecek vakit yoktu. Muhbirin kim olduğunu hemen öğrenmek zorundalardı.

Peçe geri çekilip yerini Shallan'a bıraktı. Parlayan savaşabilirdi, Peçe yalan söyleyebilirdi... Fakat önlerinde hızla çözülmesi gereken bir problem varsa, Shallan'ın sırası gelmiş demekti.

"Durun," dedi Shallan ayağa kalkıp. Çuvalı kafasına geçirmek için uzanan adamın ellerini itti. "Ben sandığınız kişi değilim."

Eğer bir mücevherdeki Fırtınaışığı yeterince hızlı çekilebilirse, yakındaki spren mücevherin içine sürüklenir. Bu, Fırtınaışığı'nın hızla çekilmesiyle ortaya çıkan, basınç farkının yarattığına benzer bir etkiden kaynaklanır ama bu iki olgunun bilimsel temeli aynı değildir.

Böylece, uygun gördüğünüz şekilde kullanabileceğiniz bir tutsak spreniniz olur.

—Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Rüzgârkoşucular, Kaladin'in etrafına savunma pozisyonunda konuşlandı. Bir gökyılanının asla yapamayacağı şekilde havada asılı durdular: Birbirlerinden eşit uzaklıkta ve hareketsizlerdi.

Aşağıda tahliyenin tüm karmaşasına rağmen mülteciler durmuş, huşusprenleri arasından mavi üniformalı nöbetçilere bakıyorlardı. Rüzgârkoşucuların uçup konmasında bir şekilde doğal bir yan vardı ama bir asker bölüğünün hep birlikte âdeta bir ipin üzerindeymiş gibi havada sıralanmasının oluşturduğu gerçeküstü manzaraya şahitlik etmek apayrı bir şeydi.

Sis neredeyse kalktığından Kaladin uzaktan yaklaşan Gökselleri rahatça görebildi. Düşman yer yer parlak kızıllar dışında donuk, tek renkli savaş kıyafetleri içindeydi. Savaşta bile arkalarından metrelerce uzanan cübbeler giyiyorlardı. Bu cübbeler yürümeye uygun değildi ama uçabiliyorsan niye yürüyecektin ki?

Elçi Ash'ten Kaynaşıklar hakkında çok şey öğrenmişlerdi. Göksellerin her biri kadim varlıklardı; sıradan şarkıcılar bir Kaynaşık ruhuna ev sahipliği yapmak için bedenlerinden ve hayatlarından vazgeçerek kurban edilmişti. Her biri uzun kargılar taşıyordu ve Kaladin onların havadaki rahatlığına gıpta etmeden edemedi. Sanki Kaladin'in yaptığı gibi gökyüzünü fethetmemişler de gökyüzü için doğmuş gibi doğal bir şekilde hareket ediyorlardı. Havadaki zarafetleri Kaladin'in kendini gökyüzüne fırlatılmış bir taş gibi hissetmesine sebep oldu.

Üç sürü, elli dört kişi demekti. Acaba Leshwi de aralarında mıydı? Kaladin öyle olmasını umdu çünkü bir rövanşa ihtiyaçları vardı. Gerçi Leshwi son seferinde öldüğü için onu tanıyabileceğinden emin değildi. Kaladin kazandığını iddia edemezdi. Kaya'nın kızı Şerit, Pareyayı'ndan attığı isabetli bir okla işini bitirmişti.

"Üç sürü fazla bir şey değil, herkese ihtiyacımız yok," diye seslendi Kaladin diğerlerine. "SG4'ten düşük rütbeli silahtarlar, siz yere inip sivilleri koruyun. Size saldırmadıkları sürece Kaynaşıklara saldırmayın. Geri kalanlar, temel savaş formasyonu."

Yeni Rüzgârkoşucular gemiye doğru alçalırken gönülsüzlükleri yüzlerinden okunuyordu ama itiraz etmeyecek kadar disiplinlilerdi. Havada durmaya devam eden daha deneyimliler dâhil silahtarlar henüz kendi sprenleriyle bağ kurmamış olduklarından güçlerini kullanabilmek için yakınlarında gerçek bir Rüzgârkoşucu şövalye bulunması gerekiyordu.

Kaladin'in emrinde şu anda üç yüz Rüzgârkoşucu vardı, gerçi sadece elli tanesi tam şövalyeydi. Köprü Dört'ün hayatta kalmış olan ilk elemanlarının neredeyse hepsi, Kaladin'in Dalinar'ın kampına geçmesinin ardından ona katılan ikinci grubun ise çoğu şimdi bir sprenle bağlanmıştı. Urithiru'dan sonra Rüzgârkoşuculara katılan üçüncü ekiptekilerden bile bağ kuracak spren bulanlar olmuştu.

Sonra ne yazık ki ilerleme durmuştu. Kaladin'e katılıp yemin etmeye hazır çok sayıda kadın ve erkek vardı ama bağlanmaya istekli şerefspreni bulunamıyordu. Kaladin'in bildiği kadarıyla istekli olup da bağı olmayan sadece bir spren vardı.

Ama bu başka zaman çözülecek bir problemdi.

Lopen'le Drehy ellerinde beliren ışıl ışıl Paremızraklarıyla yavaşça süzülerek Kaladin'in yanına geçti. Kaladin kafasının üstüne uzanıp sisten katılaşan mızrağına uzandı ve mızrağı öne doğru uzattı. Rüzgârkoşucular yaklaşan Gökselleri karşılamak için gruptan ayrıldı.

Kaladin olduğu yerde kaldı. Eğer Leshwi gelenler arasındaysa

Kaladin'i görmekte zorlanmayacaktı. İleride ilk Gökseller mızraklarını öne uzatarak Rüzgârkoşucuları karşıladı. Bu bir teke tek dövüş davetiydi. Kaladin'in askerleri hep birlikte düşmanın üstüne çullanmak yerine davetleri kabul ettiler. Dışarıdan birine bu tuhaf gelebilirdi ama Kaladin, Göksellerin kadim –hatta antika– savaş yöntemlerine uymayı öğrenmişti.

Eşleşen Rüzgârkoşucu ve Kaynaşıklar birbirlerinin üzerine atılıp bir beceri gösterisine girişti. Ortaya çıkan görüntü, birbirine doğru akan suyun çarpışıp yanlara saçılmasını andırıyordu. Birkaç saniye içinde tüm Rüzgârkoşucular eşleşmiş, geriye birkaç Kaynaşık kalmıştı.

Küçük çaplı çatışmalarda Gökseller düşmanın üzerine birkaçı birlikte yüklenmektense bire bir dövüşme fırsatı çıkana dek beklemeyi tercih ederdi. Gerçi her zaman böyle olmuyordu; Kaladin iki kere birden fazla Kaynaşıkla dövüşmek zorunda kalmıştı. Öte yandan bu yaratıklarla her karşılaşmasının ardından Kaladin'in onların âdetlerine saygısı biraz daha artıyordu. Düşmanının böyle şerefli olmasını ummazdı.

Henüz eşleşmemiş Kaynaşıkları süzerken içlerinden birine gözü takıldı. Teni sanki parlak kırmızı, siyah ve beyaz boyalar gelişigüzel karıştırılmış gibi bir desene sahip olan uzun boylu bir dişiydi. Hatları farklı olsa da desen neredeyse aynıydı. Ayrıca duruşunda ve siyah-kızıl saçlarının şeklinde farklı bir şeyler vardı.

Kadın da onu gördü ve gülümsedi, ardından mızrağını uzattı. Evet, bu Leshwi'ydi. Kaynaşıkların liderlerinden biri. Diğerlerinden saygı görecek kadar yüksek rütbeliydi ama savaşa girmeyecek kadar yüksek mertebede de değildi. Kaladin'e denk sayılırdı. Kaladin de mızrağını uzattı.

Kadın aniden yukarı yükseldi ve Kaladin de ardından atıldı. Tam o sırada aşağıda bir ışık patlaması oldu. Kaladin bir anlığına Shadesmar'ı gördü ve hızla akan o tuhaf yol yol bulutların olduğu simsiyah bir gökyüzünde uçtu.

Bir güç dalgası savaş meydanının içinden geçerek Rüzgârkoşucuların parlamaya başlamasına sebep oldu. Dalinar dikeyselliği tamamen açmış ve Parlayanların yaklaştıklarında Fırtınaışıklarını yenileyebilecekleri bir kaynağa dönüşmüştü. Bu çok büyük bir avantajdı ve tüm risklere rağmen Bağdökümcü'yü yanlarında getirmelerinin bir sebebi de buydu.

Kaladin, Leshwi'nin arkasından uçarken içinde Fırtınaışığı köpürdü. Leshwi'nin arkasında, diğerlerinin kıyafetlerinden biraz daha

uzun olan kırmızı ve beyaz cübbesi, Leshwi kıvrıldığında ve mızrağını Kaladin'e doğrultup ona doğru pike yaptığında, bu manevralarla uyumlu bir şekilde dalgalandı.

İyi eğitimli Rüzgârkoşucuların bu savaşlarda ciddi üstünlükleri vardı. Göksellerden çok daha hızlılardı ve Paresilahlara erişimleri vardı. Bu avantajların onları yenilmez yapmasını beklerdiniz ama Kaynaşıklar da yaşlı, tecrübeli ve kurnazdı. Bin yıldır güçleriyle pratik yapıyorlardı ve Yokışıklarını tüketmeden sonsuza dek uçabilirlerdi. Yokışığı sadece iyileşmek için ve Kalinar'ın duyduğu kadarıyla bir de arada nadiren Çivileme yaparken kullanıyorlardı.

Ve elbette Kaynaşıkların Kaladin'in askerlerine kıyasla korkunç bir üstünlüğü daha vardı: Ölümsüzlerdi. Öldükleri zaman bir sonraki Dinmezfırtına'da yeniden doğuyorlardı. Bu da Kaladin'in asla göze alamayacağı bir pervasızlıkla savaşmaları anlamına geliyordu. Leshwi'yle karşı karşıya geldiklerinde –mızraklar birbirine çarpıp ikisi de haykırarak silahlarını diğerine saplamak için savurduğunda– ilk geri çekilmek zorunda kalan Kaladin oldu.

Leshwi'nin mızrağı, Parekılıcının kesmesini engelleyen gümüş rengi bir metalle kaplıydı. Daha önemlisi, tabanına bir mücevher yerleştirilmişti. Mızrak bir şekilde ona saplanırsa mücevher Kaladin'in içindeki Fırtınaışığı'nı emecek ve onu kendini iyileştiremez hâle getirecekti. Dalinar'ın dikeyselliğiyle doldurulan bir Parlayan için bile bu ölümcül bir silahtı.

Kaladin çekilir çekilmez Leshwi peşinde dalgalanan cübbesiyle daha derine daldı. Kaladin kendini aşağıya Çivileyerek hızla savaş meydanına doğru düşmeye başladı. Aşağıda her bir çiftin kendi şahsi yarışmasında dans ettiği güzel bir karmaşa hüküm sürüyordu. Gri-mavi giysiler içindeki Göksellerden birini kovalayan Leyten, Kaladin'in tam kafasının üstünden vın diye geçti. Skar, Kaladin'in altından hızla fırladığında az kalsın tam o anda rakibine bir darbe indirmeyi başaran Kara'yla çarpışacaktı.

Fışkıran turuncu şarkıcı kanından birkaç damla Kaladin'in alnına geldi, diğer damlalar da hızla aşağı doğru uçmakta olan Kaladin'i takip etti. Kara'nın henüz Kılıcı yoktu; yoksa Kaladin onun çoktan Üçüncü İdeal'i söylemiş olacağına emindi. Keşke spreni olsaydı.

Kaladin taşlan birkaç santimetreyle sıyırarak zeminin yakınında durdu. Etrafına turuncu kanlar yağıyordu. Biraz ilerisinde, Leshwi çığlık çığlığa bağrışan mültecilerin arasına daldı.

Kaladin, ayakkabıcı Leven ile karısının arasından hızla geçerek ta-

kip etti. Fakat korku dolu çığlıklar onu yavaşlattı. Sivillerden birine çarpma riskini alamazdı. Yükselip havada durdu ve etrafı kolaçan etti.

Lopen hemen yanından geçti. "İyi misin gancho?" diye seslendi Kaladin'e.

"İyiyim," dedi Kaladin.

"Bir molaya ihtiyacın varsa onunla ben savaşayım."

Leshwi diğer tarafta ortaya çıkınca Kaladin, Lopen'i duymazdan gelerek yine onun peşine düştü. Kasabanın en dıştaki binalarını yalayarak geçerlerken fırtına kepenkleri zangırdadı. Kaladin mızrağını bıraktı ve Syl kafasının yanında bir ışık kurdelesi olarak belirdi. Kendini Çivileyerek genel yönünü belirlerken daha hassas manevralar için ellerini, kollarını ve vücudunun hatlarını kullanıyordu. Etrafından akan havayla neredeyse yüzüyormuş gibi rotasını belirleyebiliyordu.

Yeni bir Çivilemeyle hızını daha da artırdı ama Leshwi yine aşağıdaki kalabalığın arasına daldı. Hudutaşar Godeke'nin koruması altında bir gruba denk geldiğinde bu dikkatsizliği az kalsın hayatına mal olacaktı. Ama Godeke biraz yavaş kaldı ve Parekılıcı ancak cübbesinin eteğinin ucundan bir parça kesebildi.

Bunun üzerine Leshwi sivillerden uzak durmaya başladı ama yine yere yakın kaldı. Göksel kadın bir Rüzgârkoşucu kadar hızlı gidemezdi, bu yüzden ani dönüşler ve engeller arasında zikzak çizmeyi gerektiren yerlere yoğunlaşıyordu. Kaladin'i hızını düşürmeye ve en güçlü avantajlarından birinden vazgeçmeye zorlayan yerler.

Kaladin izlemeye devam etti. Leshwi çok iyi uçtuğundan bu takip onu bir parça heyecanlandırıyordu. Kadın yine döndü, bu defa *Dördüncü Köprü*'ye doğru gitti. Devasa aracın yanından uçarlarken biraz yavaşlayıp merakla ahşap yapıyı süzdü.

Havagemisi ilgisini çekti, diye düşündü Kaladin. *Araç hakkında mümkün olduğunca bilgi toplamak istiyor.* Jasnah'nın binlerce yıldır yaşayan iki Elçi'yle yaptığı haftalık görüşmelerde, onların da bu yeni icattan çok etkilendiği ortaya çıkmıştı. Ne kadar inanılmaz olsa da görünen oydu ki modern artifabrianlar Elçiler'in bile bilmediği şeyler keşfetmişti.

Kaladin takibi bırakıp büyük geminin üzerinde yükseldi. Kaya'nın, oğluyla beraber aracın kenarında durmuş, mültecilere su dağıttığını gördü. Kaya, Kaladin'in ona işaret ettiğini görünce, iriyarı Boynuzyiyenli yanındaki yığından bir mızrak aldı ve onu havaya Çiviledi. Kaladin ona doğru gelen mızrağı yakalayıp kendini yeniden Leshwi'nin peşine Çiviledi.

Leshwi spiraller çizerek yükselirken Kaladin yine hemen arkasındaydı. Genellikle Kaladin'i çapraşık kovalamacalara sürükleyip yormayı dener, ancak ondan sonra yakın dövüşe yanaşırdı.

Kaladin'in hemen yanında uçan Syl, Kaya'nın attığı mızrağı süzdü. Kaladin kulaklarında uğuldayan rüzgâra rağmen onun küçümseyici hıhlamasını duydu. Ama Syl, Fırtınaışığı'yla doldurulamıyordu. Syl'e Fırtınaışığı doldurmaya çalışmak, zaten ağzına kadar dolu bir kupaya daha fazla su koymaya çalışmak gibiydi.

Leshwi savaş alanına pike yapıp yine zikzaklar çizerek uçmaya başladığında son birkaç dönüş Kaladin'in manevra kabiliyetini sonuna kadar zorladı. Diğerlerinin büyük bölümü mızrak ve Kılıçlarla doğrudan düello yapıyordu. Bazıları arada sırada diğerini kovalamacaya zorlasa da hiçbiri Kaladin gibi çetrefilli manevralara mecbur bırakılmıyordu.

Gözlerini kıstı. Havada dövüşen diğerleri sadece önüne çıkan engellerden ibaret hâle geldi. Bütün varlığını, tüm dikkatini önündeki yaratığı takip etmeye vermişti. Neredeyse havanın kükremesini bile duymaz oldu. Syl önüne geçmiş, ardında Kaladin'in izlemesi için ışıktan bir iz bırakıyordu.

Kaladin garip bir açıyla kıvrılıp dönerken rüzgârsprenleri gökyüzünden fırlayıp yanına geldi, bu sırada Leshwi, Skar ile bir diğer Kaynaşık'ın arasından ok gibi geçiyordu. Kaladin takibe devam etti. İki mızrağın arasındaki boşluktan, yaralanmaktan kıl payı kurtularak geçti ve sonra kendini bir kez daha Çivileyerek Leshwi'yi takip etti. Ter içinde kalmıştı; dönüşün basıncından korunmak için dişlerini kenetledi.

Leshwi arkasına bir göz attıktan sonra yine dalışa geçti. *Dördüncü Köprü*'nün yanından tekrar geçecekti.

Şimdi, diye düşündü Kaladin, Leshwi'nin arkasından pike yaparken silahına Işık doldurarak. Silah elinden kurtulup gitmeye çalıştıysa da zapt etmeyi başardı. Leshwi yere yaklaşırken nihayet mızrağı ona doğru bıraktı.

Leshwi ne yazık ki tam zamanında arkasına baktı, böylece kıl payı mızraktan kaçınmayı becerdi. Mızrak yere çarpıp paramparça oldu. Leshwi kendini toparlayıp müthiş bir manevrayla yükselerek hızla Kaladin'in yanından geçti. Bir anlığına konsantrasyonunu kaybeden Kaladin az kalsın yere toslayacaktı.

Taşların üzerine sert bir iniş yaptı. Fırtınaışığı olmasa kemiklerinin kırılmasına sebep olacak kadar sert bir inişti. Ardından küfredip yuka-

rı baktı. Leshwi eğlenircesine fırıl fırıl dönerek onu geride bırakıp dövüşe devam eden diğer çiftlerin arasında gözden kayboldu. Kendini kaybettirmekten özel bir zevk alıyor gibiydi.

Kaladin yere vurduğu elini sallayarak inledi. Fırtınaışığı burkulmayı saniyeler içinde tedavi ettiyse de, aynı yüksek bir sesin sonradan da insanın zihninde yankılanması gibi, acı da bir süre daha devam etti.

Syl az sonra önünde belirdi. Genç bir kadın şeklindeydi, ellerini beline koymuştu. "Sakın döneyim deme!" diye bağırdı Kaynaşık'ın ardından. "Yoksa biz... ıı... üzerinde uygulayabileceğimiz daha iyi bir hakaret buluruz!" Kaladin'e bir göz attı. "Değil mi?"

"Yakalayabilirdin aslında," dedi Kaladin. "Bensiz, tek başına uçuyor olsaydın."

"Sen olmadan ben ancak bir taş kadar akıllı olurdum. Ve sen de bensiz ancak bir taş kadar uçardın. Bence birbirimiz olmadan ne yapabileceğimize takılmayalım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ayrıca yakalasam ne yapacaktım ki? Ters ters bakacak mıydım? Deşme kısmı için sana ihtiyacım var."

Kaladin homurdanarak ayağa kalktı. Bir saniye sonra beyaz sakallı bir Parlayan alçalarak yanında havada durdu. Perspektifte minicik bir değişikliğin yarattığı fark çok belirgindi. Teft hep biraz... derbeder görünürdü. Hafiften yabani sakalı, hafiften köseleleşmiş teni, çokça yabani ve sert mizacıyla.

Fakat şimdi havada asılı dururken Fırtınaışığı sakalının parlamasına sebep oluyor, bu ona ilahi bir hava katıyordu. Kaya'nın hikâyelerinden fırlamış bilge bir tanrı gibi görünüyordu.

"Kaladin, evlat?" dedi Teft. "Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

"Ben *iyiyim*. Savaş ne durumda?"

"Çoğu hızlı çarpışmalardan ibaret," dedi Teft. "Kelek'e şükür, şimdilik zayiat yok."

"Bizi öldürmekten ziyade *Dördüncü Köprü*'yü yakından incelemekle ilgililer," dedi Kaladin.

"Ah, bak bu mantıklı," dedi Teft. "Onları engellemeye çalışalım mı?"

"Hayır. Navani'nin fabrialları ambarda saklı. Geminin yanında birkaç tur atmakla bir şey öğrenemezler."

Kaladin kasabayı süzdü, ardından havada devam eden savaşa baktı. Göksellerin çabucak geri çekilmesiyle sonuçlanan hızlı çarpış-

malar... "Tüm güçleriyle saldırmıyorlar. Savunmamızı sınıyor ve uçan makineyi inceliyorlar. Herkese haber ver. Rüzgârkoşucular düşmanı kovalamacaya zorlasın ve savunmada kalsınlar. Kaybımızı asgariye indirelim."

Teft selam verirken bir diğer kasabalı grup gemiye bindiriliyordu. Onlara Roshone eşlik ediyordu ve palavracı herif koruması altındaki grubun güvenliğinden gerçekten *endişeli* görünüyordu. Acaba Işıkörenlerle birlikte oyunculuk dersleri almış olabilir miydi?

Geminin tepesinde Dalinar neredeyse içinden geçilmez gibi görünen çok yoğun bir ışıkla parlıyordu. Bunu ilk yaptığında yarattığı devasa ışık sütunu kadar olmasa da bugünkü de doğrudan bakmakta zorlanacağınız kadar güçlüydü.

Geçmişte Kaynaşıkların saldırıları direkt Dalinar'ı hedef alıyordu. Bugün geminin etrafında uçmuş ama Bağdökümcü'ye saldırmamışlardı. Henüz kimsenin bilmediği bir sebepten ondan korkmaya başlamışlardı ve artık sadece sayıca çok üstünlerse ve yer destekleri varsa ona hücum ediyorlardı.

"Ben gidip talimatı ileteyim," dedi Teft, Kaladin'e ama tereddütlü görünüyordu. "İyi olduğundan emin misin evlat?"

"Sormayı kesersen daha iyi olacağım."

"Peki o zaman." Teft gökyüzünde yükseldi.

Kaladin üstünü başını silkelerken yan gözle Syl'e baktı. Önce Lopen, şimdi de Teft ona sanki korunması gerekiyormuş gibi davranmışlardı. Syl insanlara Kaladin'in arkasını kollamalarını mı söylemişti? Sırf son zamanlarda kendini bir parça yorgun hissediyor diye?

Her neyse, bu saçmalıklara ayıracak vakti yoktu. Kırmızı kıyafetli bir Göksel, mızrağını ona doğru uzatmış hâlde yaklaşıyordu. Leshwi değildi ama Kaladin bu meydan okumayı da memnuniyetle kabul etti. Yeniden göklerde olmaya ve uçmaya ihtiyacı vardı.

Tarikat üyeleri, kafalarındaki kukuletaların üzerindeki deliklerden Shallan'a bakarak donakaldılar. Koşuşturan kremciklerin çıkardığı sesler dışında uçuruma bir sessizlik çöktü. Elinde çuval olan uzun boylu adam bile kıpırdamadı. Gerçi bu şaşırtıcı değildi. Adam ondan bir açıklama bekliyordu.

Sandığınız kişi değilim, demişti Shallan şaşırtıcı bir itirafta bulunacakmışçasına.

Şimdi de böyle bir itiraf düşünmeliydi.

Bunun nereye varacağını gerçekten çok merak ediyorum... diye düşündü Parlayan.

"Ben sıradan bir tüccar değilim," dedi Shallan. "Belli ki henüz bana güvenmiyorsunuz ve tahminimce hayat tarzımda birtakım gariplikler gördünüz. Bir açıklama bekliyorsunuz, değil mi?

Tarikatın iki lider üyesi birbirine baktı.

"Elbette," dedi kadın. "Bizden hiçbir şey saklamamalısın."

Adolin'i unutma, diye düşündü Parlayan. *Kargaşa çıkarmak taktiksel olarak yanlış olabilir.*

Şu anda muhtemelen Desen'le birlikte onları izliyor olan Adolin'e, eğer köşeye sıkışırsa, saldırabilmeleri için bir kargaşa yaratacağını söylemişti. Böylece tarikat üyelerini yakalayacaklardı. Fakat bunu şimdi yaparlarsa İalai'yi yakalama şansını kaybedebilirlerdi.

Shallan köşeye sıkışmış olmadığını, bunu bilgi koparmak için yaptığını anlayacaklarını umdu.

"Neden belli zamanlarda savaş kamplarında olmadığımı, bazen ortadan yok olduğumu hiç merak ettiniz mi?" diye sordu Shallan. "Ve neden sahip olmam gerekenden daha çok param olduğunu? Çünkü ikinci bir işim daha var. Gizli bir iş. Urithiru ajanlarının yardımıyla, Kholin artifabrianlarının geliştirdiği planları kopyalıyorum."

"Planlar mı?" diye sordu kadın. "Ne planı?"

"Eminim birkaç hafta önce Narak'tan ayrılan devasa uçan platformla ilgili haberleri duymuşsunuzdur. Onun planları bende. Nasıl çalıştığını tam olarak biliyorum. Natanlı alıcılara ufak çaplı fabrial şemaları satmışlığım da var ama hiç bu büyüklükte satış yapmadım. Bu sırrı satın alabilecek güçte bir alıcı arıyorum."

"Askerî sırları mı satıyorsun?" dedi tarikatçı adamlardan biri. "Başka krallıklara? Bu vatana ihanet!"

Bunu da kafasında aptal bir kukuleta olan ve Kholin hanedanını yıkmaya çalışan bir adam söylüyor, diye düşündü Peçe. *Ah bu insanlar...*

"Sadece Dalinar'ın ailesini meşru hükümdarlar olarak kabul edersek ihanet olur," dedi Shallan. "Ben etmiyorum. Ama eğer Sadeas Evi'nin güçlenmesini gerçekten destekleyebilirsek... O zaman bu sırlar binlerce broam eder. Bunları da Kraliçe Sadeas'la bölüşürüm."

"Ona iletiriz," dedi kadın.

Parlayan, kadına buz gibi, hesaplı bir bakış attı. Bir liderin bakışı. Shallan, Dalinar'ın insanlarla konuşmasını izlerken bu bakışı onlarca kez çizmişti. Kelimelere ihtiyaç duymayacak kadar güçlü birinin bakışı.

Bunu benden alamayacaksın, diyordu bakış. *Bu işin ekmeğini yemek istiyorsan bana yardım ederek sebeplenebilirsin. Kendi başına sahiplenerek değil.*

"Eminim bu bir gün..." diye başladı adam.

"Göster bana," dedi kadın onun sözünü keserek.

Oltaya geldi, diye düşündü Peçe. *Siz ikiniz iyi iş çıkardınız.*

"Planların bir kısmı çantamda," dedi Shallan.

"Çantanı aradık," dedi kadın, yakındakilerden birine çantayı getirmesini işaret ederken. "Plan falan yoktu."

"Onları öyle çantamda uluorta taşıyacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun herhâlde?" Shallan çantayı aldı. Elini çantaya sokarken fark ettirmeden içine biraz Işık çekti ve küçük bir defter çıkardı. Defterin arka sayfasını açtı, ardından kömür kalemini de çıkardı. Herkes başına toplanmadan önce, dikkatli bir şekilde nefesini vererek Işıkörü'yü yerleştirdi. Neyse ki gerçekten planların çizimine yardım etmişti. Yoksa hiç çizmediği bir şeyin Işıkörüsünü yaratması bayağı zordu.

Tarikat liderleri yerlerini alıp omuzlarının üstünden deftere bakmaya başlayıncaya kadar Işıkörü olmuştu bile. Kömür kalemiyle sayfayı taramaya başladığında gizli bir resim ortaya çıkıyormuş gibi göründü.

Senin sıran, dedi Shallan, Peçe'nin kontrolü alması için.

"Planın aslını bu sayfanın üstüne koyup üzerinden geçiyorsunuz," diye açıkladı Peçe. "Ama kalemi iyice bastırmanız lazım. Böylece sayfada izi kalıyor. Kömür kalemiyle karalayınca da ortaya çıkıyor. Bu tabii hepsi değil. Bunu potansiyel alıcılara kanıt olarak göstermek için yanımda taşıyorum."

Shallan karmaşık illüzyonuyla gurur duymadan edemedi. Tam istediği gibi olmuş, kömürü sürer sürmez sihirli bir şekilde karmaşık çizgiler ve formüller ortaya çıkmıştı.

"Ben bundan bir şey anlamıyorum," diye yakındı adam.

Ama kadın biraz daha yaklaştı. "Çuvalı geri tak," dedi sonra. "Onu kraliçeye götürelim. Onunla görüşmesine değecek kadar ilginç olabilir bu."

Tarikat üyelerinden biri defterini aldığında Peçe gerildi. Muhtemelen diğer sayfalara da kömür kalemi sürüp bakacaklardı. Tabii işe yaramayacaktı. Uzun boylu adam başına çuvalı geçirmek için iyice yaklaştı ve ona doğru eğildi.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı adam, Peçe'ye. "Bela kokuyor."

Rolden çıkma Kırmızı, diye düşündü Peçe, başını eğerken. İalai'ye

ulaşmak ve Dalinar'ın maiyetinde gerçekten bir casusu olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Bu da risk almak anlamına geliyordu.

Kırmızı, Şeref'in Oğulları'na soktukları ilk casuslarıydı ama koyugözlü bir işçi olduğundan gerçek anlamda içlerine sızabilecek kadar önemli biri olmamıştı. Peçe umuyordu ki hep birlikte...

Uçurumun yakınlarından sesler yükseldi. Peçe hızla döndüyse de başındaki çuval yüzünden bir şey göremedi. Aydınlık fırtınalar adına! Neydi bu şimdi?

"Takip edilmişiz," dedi erkek lider. "Silah başına! Kholin birlikleri bunlar!"

Hay Cehennem, diye düşündü Peçe. *Parlayan haklıymış.*

Adolin onun başına tekrar çuval geçirildiğini görünce daha fazla risk almamak için grubu esir almaya karar vermişti.

Kaladin ve düşmanı birer darbe indirdiler. Bir isabet, sonra bir isabet daha. Döndüğünde Göksel Olan kargısıyla bir hamle yaptı. Fakat Kaladin mızrakla uykusunda bile savaşacak kadar alıştırma yapmıştı. Fırtınaışığı'yla dolup taşarak havada süzüldü. Vücudu ne yapacağını, hamleyi nasıl bertaraf edeceğini biliyordu.

Kaladin de hamlesini yaptı ve isabet ettirdi. Birbirlerinin etrafında dönerek dans ediyorlardı. Kaladin'in resmî eğitiminin büyük bölümü manga taktiğine yönelik mızrak ve kalkan üzerineydi ama iki elle tutulan uzun mızrakları hep çok sevmişti. Bunda ayrı bir güç, ayrı bir kontrol hissi vardı. Bir silahı bu şekilde daha ustaca yönlendirebiliyordu.

Bu Göksel, Leshwi kadar iyi değildi. Kaladin, düşmanının kolunda bir kesik daha açtı. Paremızrağı, kesiğin etrafındaki eti grileştirmek dışında fiziksel bir zarar vermiyordu. O da az sonra iyileşmişti; ama her iyileşme bir öncekinden daha uzun sürüyordu. Düşmanın Yokışığı azalmaya başlamıştı.

Göksel, dişlerini sıkıp mızrağıyla Kaladin'e isabetli bir vuruş indirmeye çalışırken bir yandan da Kaynaşık şarkılarından birini mırıldanmaya başladı. Kaladin'i bir meydan okuma, bir test olarak görüyorlardı. Onu ilk olarak daima Leshwi alırdı ama eğer dövüşleri bittiyse veya Kaladin onu yendiyse, mutlaka sırada bekleyen bir tane daha olurdu. Kaladin'in bir yanı acaba bu yüzden mi son zamanlarda bu kadar yorgunum diye düşündü. Küçük çarpışmalar bile zahmetliydi, onu hiç boş bırakmıyorlardı.

Ama daha derinde bir yerde sebebin bu olmadığını biliyordu.

Düşmanı yeniden saldırmaya hazırlanırken Kaladin boştaki eliyle kemerindeki bıçaklardan birine uzandı ve bıçağı havaya fırlattı. Kaynaşık bıçaktan kaçınmak için aşırı tepki verdi ve savunması zayıfladı. Bu da Kaladin'in mızrağını düşmanın uyluğuna indirmesine fırsat verdi. Kaynaşıkları yenmek bir dayanıklılık sınavıydı. Onları yeterince yaralarsan yavaşlıyorlardı. Biraz daha yaralarsan iyileşemiyorlardı.

Rakibi şarkısını daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı ve Kaladin artık yaraların iyileşmediğini anladı. Öldürücü darbeyi indirmenin vaktiydi. Bir hamleyi savuşturdu, ardından Syl'i bir çekice dönüştürerek rakibinin silahına indirdi. Bu güçlü darbe, Göksel'in dengesini tamamen kaybetmesine sebep oldu.

Kaladin çekici bırakıp ellerini öne uzattı; Syl anında ellerinin arasında bir mızrak olarak belirdi. Saldırısı isabetliydi ve mızrağı düşmanının tam koluna sapladı. Kaynaşık inlerken Kaladin refleksle mızrağı geri çekip havada çevirdi ve düşmanının boynuna dayadı.

Kaynaşık onun gözlerinin içine baktı, ardından dudaklarını yaladı ve bekledi. Yaratığın Işık'ı tükenmişti ve yavaşça düşmeye başladı; güçleri yok oluyordu.

Onu öldürmenin bir anlamı yok, diye düşündü Kaladin. *Yeniden doğacak.* Bu yine de düşman gücünden birkaç günlüğüne bir Kaynaşık eksilecek demekti.

Zaten saf dışı kaldı, diye düşündü, yaratığın Paremızrağı yarası yüzünden gevşekçe aşağı sarkan ölü koluna bakarak. *Bir ölümün daha ne faydası olacak?*

Kaladin mızrağını indirip yana doğru bir işaret yaptı. "Git," dedi. Bazıları Alethçe anlıyordu.

Kaynaşık başka bir ritimle mırıldandı, ardından diğer elindeki kırık mızrağı Kaladin'e doğru kaldırdı. Mızrağı aşağıdaki taşların üzerine bıraktı. Ardından Kaladin'i başıyla selamladı ve uzaklaştı.

Şimdi, nereye...

Yan tarafından yıldırım hızıyla kırmızı bir ışık kurdelesi geliyordu.

Kaladin anında kendini geriye Çiviledi ve dönüp silahına davrandı. Enerjisinin bir kısmını o kırmızı ışığı gözlemeye ayırdığının farkında bile değildi.

Artık fark edilmiş olduğu için, kırmızı ışık kurdelesi hızla uzaklaştı. Kaladin onu gözleriyle takip etmeye çalıştıysa da aşağıdaki evlerin arasında gözden kaybetti.

Rahat bir nefes aldı. Sis artık tamamen dağılmıştı, bulunduğu yerden Hearthstone'un tamamını görebiliyordu. Küçük evlerden *Dör-*

düncü Köprü'ye doğru bir insan seli akıyordu. Diğer uçta, kasabaya hâkim bir tepenin üstünde şehirbeyinin konağı vardı. Bir zamanlar orası Kaladin'e ne kadar azametli ve etkileyici gelirdi.

"O ışığı gördün mü?" diye sordu Syl'e.

Evet. Şu önceki Kaynaşık'tı. Syl mızrak formunda olduğunda Kaladin onun sesini zihninde duyuyordu.

"Ani tepkim onu kaçırdı," dedi Kaladin.

"Kal," diye seslendi bir kadın sesi. Lyn parlak mavi Alethi üniforması içinde süzülerek yaklaştı. Konuşurken ağzından Fırtınaışığı çıkıyordu. Uzun siyah saçlarını sımsıkı bir kuyruk şeklinde örmüştü, kolunun altında sıradan ama pratik bir kargı taşıyordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Kaladin.

"Emin misin?" diye sordu Lyn. "Dikkatin dağılmışa benziyor. Biri seni sırtından vursun istemem."

"Şimdi umursuyor musun?" diye tersledi Kaladin.

"Elbette umursuyorum," dedi kadın. "Arkadaştan fazlası olmak istememem seni umursamayı bıraktığım anlamına gelmiyor."

Kaladin ona bir göz attıysa da sonra hemen bakışlarını kaçırdı çünkü o yüzde içten bir endişe görebilirdi. İlişkileri doğru değildi. Kaladin de bunu en az onun kadar biliyordu ve hissettiği acının sebebi ilişkilerinin bitmesi değildi. Sırf o değildi.

Ayrılık, içine oturan şeylerden biriydi sadece. Bir başka kayıp.

"*İyiyim,*" dedi Kaladin, ardından Dalinar'ın gücünün sona erdiğini hissederek yan tarafa bir bakış attı. Bir terslik mi vardı?

Hayır, sadece bayağı zaman geçmişti. Dalinar genellikle dikeyselliği bütün savaş boyunca açık tutmaz, küreleri ve Parlayanları belirli aralıklarla doldurmak amacıyla kullanırdı. Açık tutmak onu zorluyordu.

"Havadaki diğer Rüzgârkoşuculara haber ver," dedi Lyn'e. "Onlara daha önce bahsettiğim o yeni Kaynaşık'ı gördüğümü söyle. Kırmızı bir ışık kurdelesi formunda üzerime geldi. Rüzgârsprenine benziyor ama rengi farklı. İnanılmaz hızlı uçabiliyor ve her an bizden birine saldırabilir."

"Tamam..." dedi Lyn. "Yardıma ihtiyacın olmadığına eminsen..."

Kaladin bu yorumu kasıtlı olarak duymazdan gelip gemiye doğru uçtu. Şu yeni Kaynaşık'ın ona saldırması ihtimaline karşılık Dalinar'ın korunduğundan emin olmak istiyordu.

Syl omzuna oturdu ve Kaladin alçalırken ellerini dizlerine koyup onunla birlikte yol aldı.

"Herkes beni yoklayıp duruyor," dedi Kaladin ona. "Ben sanki bir rafın ucunda duran ve her an düşüp tuzla buz olabilecek camdan bir eşyaymışım gibi. Bu senin başının altından mı çıkıyor?"

"Ne? Ekip arkadaşlarının birbirini kollayacak kadar düşünceli olması mı? Ben bunun daha ziyade senin başının altından çıktığını söylerdim."

Kaladin geminin güvertesine indi, ardından başını çevirip doğrudan ona baktı.

"Onlara hiçbir şey söylemedim," dedi Syl. "Kâbusların seni nasıl gerdiğini biliyorum. Herhangi birine onlardan bahsedersem daha kötüleşeceğini de biliyorum."

Harika. Syl'in diğerleriyle konuşması fikrinden hoşlanmamıştı ama bu en azından herkesin niye böyle tuhaf davrandığını açıklardı. Şimdi yukarı çıkmış olan Roshone'la konuşan Dalinar'a doğru yürüdü.

"Kasabanın yeni liderleri tutukluları konağın fırtına kilerinde tutuyor Berrakbeyim," diyordu Roshone eski konutunu işaret ederek. "Şu anda orada sadece iki kişi var ama onları kaderlerine terk etmek olmaz."

"Aynı fikirdeyim," dedi Dalinar. "Hudutaşarlardan birini yollayıp kurtaralım."

"İzniniz olursa ben de eşlik edeyim," dedi Roshone. "Binanın içini biliyorum."

Kaladin burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Şuna bak," diye fısıldadı Syl'e. "Dalinar'ı etkileyecek ya, şimdi kahramanlığı tuttu."

Syl uzanıp Kaladin'in kulağına bir fiske vurunca Kaladin şaşırtıcı derecede keskin bir acıyla irkildi.

"Hey!" dedi.

"Ayyarlık yapmayı kes!"

"Ben ayyarlık yapmı... Ayyar da ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Syl. "Lift söylerken duydum. Neyse ne, senin şu anda ondan olduğuna emin sayılırım."

Kaladin, Godeke'yle birlikte konağa doğru yola çıkan Roshone'a baktı. "Peki," dedi. "Belki değişmiştir. Bir nebze."

Roshone hep olduğu sıradan açıkgözdü. Fakat önceki yıl eski şehirbeyinin başka bir yönüne şahit olmuştu Kaladin. Gerçekten önem veriyor, umursuyormuş gibi görünüyordu. Sanki sorumluluğunu ancak şimdi idrak etmiş gibi.

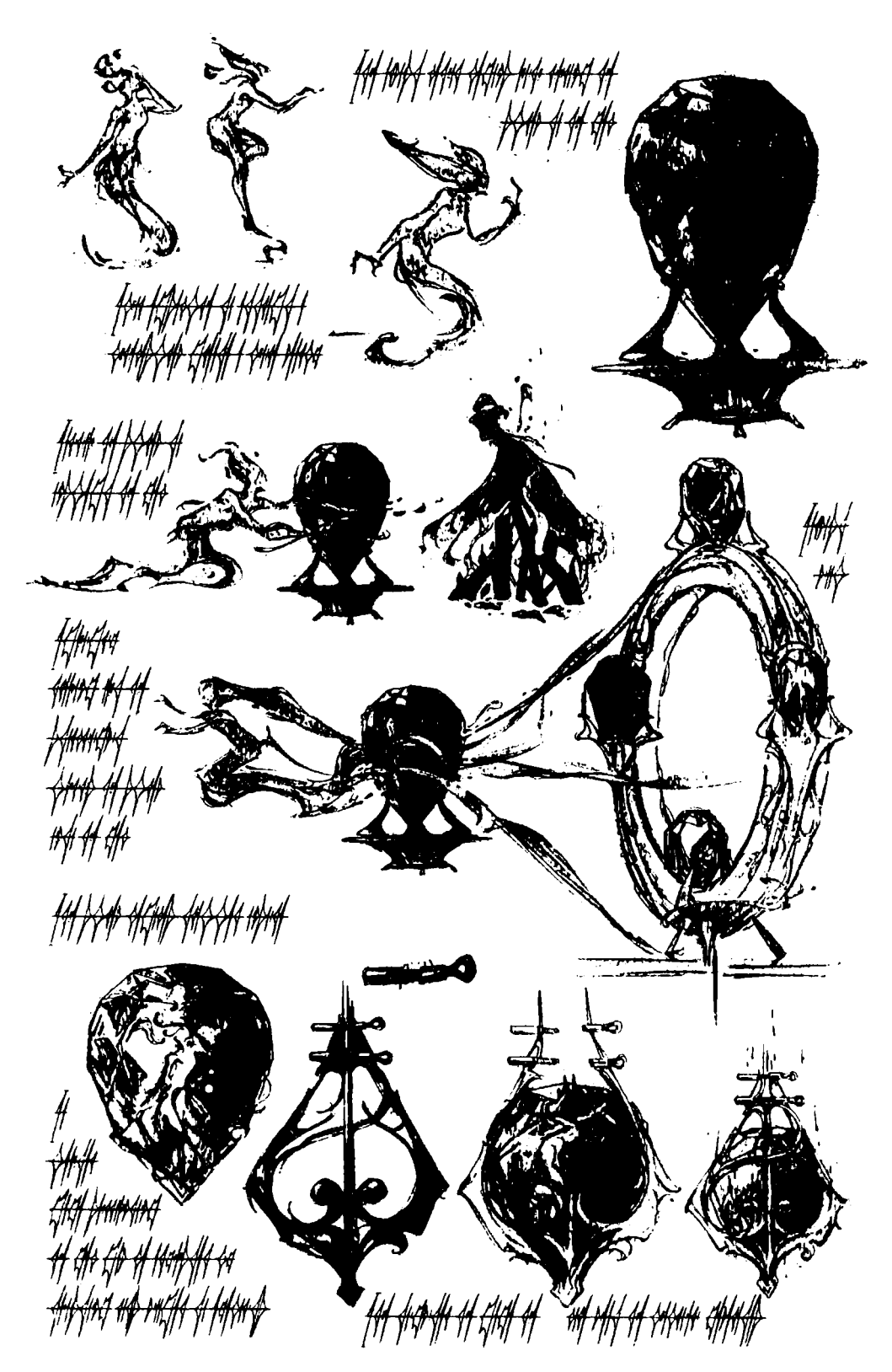
Yine de Tien'in ölümüne sebep olmuştu. Bunun için Kaladin Roshone'u asla affedebileceğini düşünmüyordu. Öte yandan bunun için

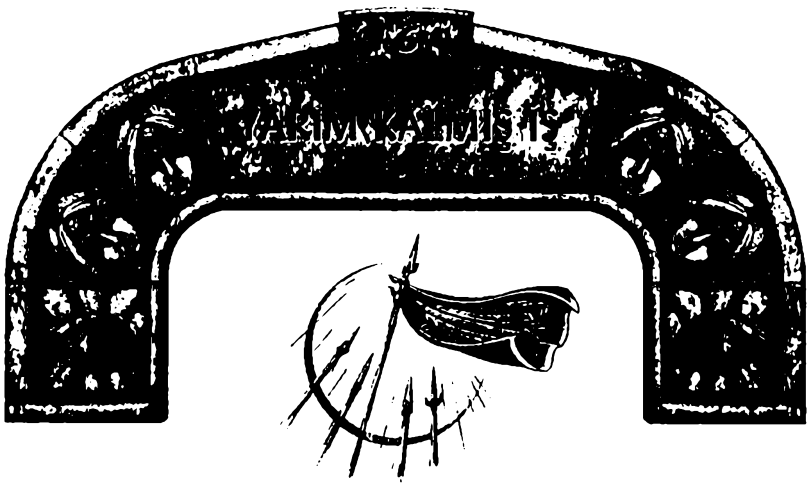
kendini de affetmeye niyeti yoktu. Yani en azından Roshone yalnız değildi.

Kaya'yla Dabbid mültecilere yardım ediyordu. Kaladin onlara tuhaf Kaynaşık'ı yine gördüğünü söyledi. Kaya durumu hemen anlayıp başını salladı ve Amaram'ın eski Pareyayını sırtında taşıyan ve Aimia'da bulduğu tam takım Parezırhını giyen Şerit dâhil daha büyük çocuklarını yanına çağırdı.

Hep birlikte –niyetlerini saklamaya da pek gerek duymadan– Dalinar'a yaklaştılar ve kırmızı bir ışık için gözlerini dört açarak gökyüzünü izlemeye başladılar. Kaladin Sigzil tarafından kovalanan bir Göksel üzerinden hızla geçerken yukarı baktı.

"Bu Leshwi," dedi Kaladin ve havaya yükseldi.

Yakaladığınız sprenle artık çalışan bir fabrial yapmaya başlayabilirsiniz. Artifabrianların en iyi saklanan sırlarından biri de yakalanan bir sprenin farklı metal türlerine farklı şekilde tepki gösterdiğidir. Fabriallar için telden yapılan ve 'kafes' adı verilen çerçeve, aleti kontrol etmek açısından son derece önemlidir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Parlayan başında çuvalla geri geri gitti. Bağrışlar devam ederken parmaklarını ardındaki soğuk taş duvara bastırdı. Evet, bu Adolin'in sesiydi. Korktuğu gibi olm uş, onu kurtarmaya gelmişti.

Parlayan, Parekılıcını çağırıp çuvaldan kurtulmayı ve komploculari teslim olmaya zorlamayı düşündü. Fakat Peçe'yle Shallan'ın arzusunun da farkındaydı. İalai'yle yüz yüze görüşmek istiyorlardı.

Yakınlardan bir sürtünme sesi geldi. Taşın taşa sürtmesinin sesi. Ve... dönen bir mekanizma?

Körlemesine sese doğru yürüdü. "Beni de alın," diye bağırdı. "Beni onlara bırakmayın!"

"Pekâlâ," dedi Ulina yakınlarda bir yerden. "Siz ikiniz, getirin şunu. Sen, kapıyı içerden tut. Mekanizmayı kapatıp bozmaya çalış. Çabuk!"

Sert eller Parlayan'ı omuzlarından kavrayıp çekti ve yankılanan ayak seslerine bakılırsa tünel gibi bir yere soktu. Birbirine sürtünen taşların sesi, uçurumda süregiden dövüşün seslerini kesiyordu. En

azından tarikat üyelerinin uçurumlara nasıl girip çıktığını öğrenmişti. Parlayan tökezleyip özellikle dizlerinin üzerine düştü ki ellerini yere koyabilsin. Düzgün kesilmiş kayalar. Parekılıcı ile yapıldığını tahmin etti.

Adamlar onu zorla ayağa kaldırıp yokuş yukarı itelediler. Artık gerek kalmadığını söyleyip itiraz ettiyse de çuvalı çıkarmadılar.

Eh, tünel gayet mantıklıydı. Diğer herkes Urithiru'ya taşınmadan önce Sadeas ve İalai yıllarca bu savaş kampında kalmıştı. Kendi savaş kamplarından gizli bir kaçış yolu olmasını istemiş olmalılardı. Özellikle de –Adolin'in söylediğine göre– herkesin prensliklerin parçalanıp birbirleriyle savaşacaklarına inandığı Ovalar'daki ilk yıllarında.

Tünelin sonunda bir başka kapıya ulaştılar ve yine seslere bakılırsa kapının açıldığı yerde küçük bir oda vardı. Mahzen olabilirdi. Harap Ovalar'da çok fazla mahzen yoktu, su basmasına karşı korunmasızlardı; yine de zengin açıkgözler şarapları için mahzenleri kullanıyordu.

Komplocular kendi aralarında mırıldanarak ne yapacaklarını konuştular. Dört kişiydiler. Kumaş hışırtıların bakılırsa cübbelerini çıkarıyorlardı. Büyük ihtimalle içlerinde normal giysileri vardı. Kırmızı burada değildi, olsaydı kolunu sıkıp bir şekilde varlığını belli ederdi. Demek ki yalnızdı.

Diğerleri nihayet onu basamaklardan yukarı taşıyıp dışarı çıkardılar. Parlayan ellerinde rüzgârı ve teninde güneşin sıcaklığını hissetti. Kolayca yönlendirilebilen, uysal biriymiş gibi yapıyordu ama olur ya, bu bir tür dalavere çıkar ve bir anda üzerine çullanırlarsa diye de her an saldırıya hazırdı.

Çuvalı kafasından çıkarmadan onu sokaklardan geçirdiler. Shallan'ın inanılmaz, neredeyse doğaüstü bir yön duygusu olduğundan ve yolları ezberleyebildiğinden kontrolü o aldı. İzledikleri rotayı zihnine kaydediyordu. Sinsi *kremcikler* ona iki büyük daire çizdirip sonunda mahzenden çıktıkları yerin hemen yakınında bir noktaya geri getirdiler.

Yukarı doğru yürüyüşleri sadece birkaç dakika sürmüştü. Demek ki savaş kampının doğu kıyısında bir yerde olmalılardı. Belki de kalenin orada. Bu da Kaladin'in ölmeleri için getirilen ezik insan müsveddelerinden Köprü Dört'ü yaratmak için aylar geçirdiği Sadeas'ın eski kereste deposunun yakınında bir yerdeler demekti. Shallan, acaba etrafta yanlarında kafasına çuval geçirilmiş bir kadın sürüklüyor ol-

malarını tuhaf bulan birileri oldu mu diye merak etti. Nihayet onu bir binaya soktuklarında ne kadar altüst olmuş göründüklerine bakılırsa pek de düzgün düşünemiyorlardı. Onu bir sandalyeye oturttular ve ahşabı döven çizmeleriyle çıkıp gittiler.

Az sonra yakınlarda bir odada tartıştıklarını duydu. Peçe dikkatle uzanıp çuvalı kafasından çıkardı. Onu gözlemesi için başına diktikleri tarikat üyesi –çenesinde yara olan uzun boylu adam– çuvalı geri takmasını buyurmadı. Ortasında yuvarlak bir halı olan taş bir odada, kapıya yakın bir yerde, tahta bir sandalyede oturuyordu. Neredeyse çıplak olan odaya halı da pek bir sıcaklık katıyor sayılmazdı. Bu savaş kampı binalarının çoğu kale gibiydi; az sayıda pencere, kısıtlı süsler...

Shallan, Sadeas'ı gürültücü palavracının teki olarak görürdü hep. Fakat bu kaleye benzeyen yer ve kaçmakta kullandıkları tünelden sonra Peçe bu değerlendirmeyi gözden geçirme ihtiyacı duydu. Shallan'ın hatıralarında dolandı ve adamın içinde katıksız bir kurnazlıkla karşılaştı.

Ne yazık ki Shallan'ın İlalai'yle pek anısı yoktu. Ama Peçe dikkatli olması gerektiğine yetecek kadarını biliyordu. Savaş kamplarında bu yeni "krallığı" Yüceprens Thanadal başlatmıştı. İlalai buraya yerleştikten sonra Thanadal ölü bulunmuş, güya bir fahişe tarafından bıçaklanmıştı. Dalinar'ı desteklemeyen Yüceprens Vamah bir gece savaş kamplarından kaçmıştı. Anlaşılan İlalai'nin, Dalinar'ın ona suikast yapılması emri verdiği yalanına kanmıştı.

Böylece savaş kamplarında geriye kalan tek gerçek güç bir anda İlalai Sadeas oluvermişti. Bir ordusu vardı, Şeref'in Oğulları'nı ele geçirmişti ve gelen ticari kervanlardan vergi topluyordu. Bu kadın, sürekli didişip birbirinin mallarına göz koyan açıkgözlerle dolu eski Alethkar'dan geriye kalmış bir yadigâr, bir dikendi.

Peçe yan odadan gelen tartışmaları elinden geldiğince dinledi. Komplocular çatışmada çok fazla kişiyi kaybettikleri için üzgünlerdi. Çılgına dönmüş gibilerdi ve her şey 'dağılıyor' diye endişeleniyorlardı.

Sonunda kapı açıldı ve üç kişi dışarı çıktı. Peçe, Ulina'yı tanıdı. Kadının sesinden o olduğunu tahmin etmişti zaten. Arkalarından Sadeas renkleri içinde bir açıkgöz asker geliyordu.

Asker, Peçe'ye girmesini işaret edince Peçe kalktı ve kafasını kapıdan içeri uzattı. Daracık pencereleri olan, bekleme odasından biraz daha geniş bir odaydı burası. Koltuklar, yastıklar ve halıyla daha sı-

cak bir hava verilmeye çalışılmışsa da yine de kale gibiydi. Açıkgözlerin fırtınalarda sığınmak veya saldırıya uğradıklarında saklanmak için kullandıkları bir yer olmalıydı.

Odanın bir köşesinde, pencerelerden ve duvarlardaki parlayan kürelerden uzakta karanlıkta kalan masada İalai Sadeas oturuyordu. Yanında, yukarı doğru açılan bir kapağı olan büyük bir dolap vardı.

Pekâlâ, diye düşündü Peçe öne doğru yürürken. *Onu bulduk. Onunla ne yapacağımıza karar verdik mi?*

Parlayan'ın ne diyeceğini biliyordu: Suçunu işaret eden bir şey söylemesini sağla ve tepesine bin. Fakat Peçe'nin bu görevde ısrar etmesinin yegâne nedeni Dalinar'la ilgili kanıt toplamak değildi. Hatta Hayaletkanlar, İalai'yi tehdit olarak gördüğü için de yapmamıştı. Peçe'nin bunu yapmasının sebebi, kadının inatla Shallan'ın sevdiği her şeyi tehlikeye atıp durmasıydı.

Dalinar'la Jasnah'nın gözlerini gerçek ödülden ayırmaması gerekiyordu: Alethkar'ı geri almak. Bu yüzden bu yarım kalmış işi Peçe bizzat bitirmeye kararlıydı. Adolin, Yüceprens Sadeas'ı gerçek bir tutku anında öldürmüştü. Peçe onun başladığı işi bitirmeye gelmişti.

Peçe'nin niyeti o gün İalai Sadeas'ı öldürmekti.

Kaladin'in hayatta yaptığı en zor şey, hiçbir şey yapmamaktı. Askerlerinden biri, hünerli ve tehlikeli bir düşmana karşı hayatı pahasına dövüşürken izlemek ve yardım etmek için hiçbir şey yapmamak tam bir işkenceydi.

Leshwi inanılmaz yaşlı bir varlıktı; çok, çok uzun zaman önce ölmüş bir şarkıcının, doğanın gücü olan bir sprene benzeyen bir şeye dönüştürülmüş ruhu. Sigzil yetenekli bir savaşçıydı ama tarikatın en iyisi olmaktan uzaktı. Asıl yeteneği sayılarla arasının iyi olması, diğer kültürler hakkındaki bilgisi ve diğerlerinin aklının başından gitmesine sebep olan durumlarda bile pratik ve kontrollü kalabilmesiydi.

Sigzil çabucak savunmaya çekilmek zorunda kaldı. Leshwi mızrağıyla üzerine daldı, sonra hızla dönüp yan tarafına darbeyi indirdi. Bir saldırıdan diğerine ustalıkla akıyor, Sigzil'i karşılık vermeye fırsat bulamadan kendi etrafında dönüp durmaya zorluyordu.

Kaladin mızrağını sımsıkı kavrayıp kendini öne Çiviledi. Kaladin'in adamlarının Göksellerin şeref anlayışına uyması çok önemliydi. Düşman teke tek dövüşmeyi kabul ettiği müddetçe askerlerinin ağır bir yenilgiye uğrayıp tamamen ortadan kaldırılması gibi bir tehlike yoktu.

Yerdeki kuvvetler birbirlerini acımasızca ezebilirdi ama yukarıda –gökyüzünde– karşılıklı saygıya dayalı bir yöntem bulmuşlardı. Sonunda birbirini öldürecek olsalar da bunu katliam için değil yarışma böyle gerektirdiği için yapan rakiplerin karşılıklı saygısı. Eğer bu dile dökülmemiş kuralı çiğner ve Leshwi'ye karşı birlik olurlarsa bu hassas denge bozulacaktı.

Leshwi öne atıldı ve mızrağını Sigzil'in göğsüne sapladı. Mızrak göğsü delip mavi üniformanın arkasından kan içinde çıktı. Sigzil nefes almaya çabaladı; ağzından Fırtınaışığı sızıyordu. Leshwi yüksek sesle bir ton tutturdu ve mızrağındaki mücevher parlayarak avının içindeki Fırtınaışığı'nı emmeye başladı.

Kaladin inledi. Gözlerinin önünden, ölümüne engel olamadığı diğerleri geçti. Tien. Nalma. Elhokar.

Kendini arkadaşlarının birbirini öldürdüğü, Kholinar sarayındaki o korkunç kâbusun içinde buldu yine. Çığlıklar ve ışıklar ve acı ve kan girdap gibi döne döne tek bir görüntüye dönüştü: Kaladin'in korumaya yemin ettiği bir adam yerde yatıyordu.

Moash'ın mızrağı onu delip geçmişti.

"*Hayır!*" diye bağırdı Kaladin. Böylece durup izleyemezdi. *Yapamazdı*. Kendini öne Çiviledi, derken Leshwi'yle göz göze geldi. Durdu.

Leshwi, Sigzil'in Fırtınaışığı tükenmeden hemen önce mızrağı çekip çıkardı. Sigzil'in daha düşmesine kalmadan Kaladin onu yakalamıştı bile. Sigzil gözlerini kırpıştırıp gümüşi Paremızrağı'nı kavradı.

"Silahını bırak ve onu selamla," dedi Kaladin.

"Ne? Ama komutanım!" Yarası iyileşirken Sigzil'in kaşları çatıldı.

"Silahını bırak ve onu selamla."

Sigzil şaşkın şaşkın söyleneni yaptı. Leshwi de karşılık olarak başını salladı.

"Şimdi gemiye git," dedi Kaladin, "ve savaşın geri kalanında orada otur. Silahtarlarla kal."

"Iı, emredersiniz komutanım," dedi Sigzil. Ceketindeki kanlı deliğe dokunarak gemiye uçtu.

Leshwi yana doğru bir bakış attı. Az ileride, Kaladin'in daha önce yendiği Göksel silahsız bir şekilde havada duruyordu.

Leshwi, Kaladin'in bu yaratığın canını bağışlamasını umursamamalıydı. Her yeni fırtınada yeniden doğan bir varlığa karşı yapılmış aptalca bir jestti. Öte yandan Leshwi de Sigzil öldüğünde yerine onun sprenini kullanan yeni bir Parlayan doğacağını biliyordu muh-

temelen. Yine de bu aynı şey değildi. İşin aslı, Kaladin'in duyduğu rahatlama düşünülürse, arada *çok büyük* bir fark vardı.

Her koşulda Leshwi mızrağını kaldırdığında Kaladin bu meydan okumayı memnuniyetle kabul etti.

Dördüncü Köprü'nün güvertesinde Navani bir aileyi daha saydı ve onları ambarın numaralanmış ve ayrılmış bölümlerinden birine yönlendirdi. Endişeli aileyi orada ardentler karşılayıp yardımcı oluyordu. Battaniyelerini sıkı sıkı kavramış, çoğu burunlarını çeken çocuklar yerlerine yerleştirildi. Anne babalar, içinde giysilerin ve aceleyle toplanmış diğer eşyalarının olduğu çuvalları yerleştirdi.

"Bazıları kasabadan ayrılmayı kabul etmiyor," dedi Ardent Falilar, Navani'ye yavaşça. İsim listesine bakarak bembeyaz sakalını sıvazladı. "Evlerini terk etmektense zulüm altında yaşamaya razılar."

"Kaç kişi?" diye sordu Navani.

"Fazla değil. On beş. Bunun dışında tahliye düşündüğümden çok daha hızlı ilerliyor. Belli ki mülteciler kaçmaya hazırlarmış. Sıradan kasaba halkının büyük bölümü de zaten evlerini parshmenlere bırakıp komşularıyla yaşamak zorunda bırakılmış."

"Niye bu kadar endişelisin o zaman?" diye sordu Navani önündeki listeye bir işaret koyarken. Az ileride Renarin, çocukları ağlayan bir ailenin yanına gitti. Havada küçük bir ışık küresi oluşturup küreyi bir elinden diğerine atmaya başladı. Basit bir şeydi ama çocukların anında gözleri büyüdü ve korkularını unuttular.

Işık topu parlak maviydi. Navani'nin bir yanı topun kırmızı olması gerektiğini düşündü. Renarin'in içinde gizli sprenin gerçek doğasını yansıtması için kırmızı olmalıydı. Bir Yokspreni. Ya da düşman tarafına geçecek kadar ahlaksız, sıradan bir spren. Renarin başta olmak üzere hiçbiri bu gerçekle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Çoğu Parlayan gibi başta Renarin de ne yaptığını tam olarak bilmiyordu ve artık bağ kurulmuş olduğundan geri dönmek için çok geçti.

Renarin spreninin güvenilir olduğunu iddia ediyordu ama güçlerinde bir tuhaflık vardı. Birkaç başka standart Esasgören almışlardı ve hepsi de Shallan gibi illüzyonlar yaratabiliyordu. Renarin bunu yapamıyordu. Sadece ışık çağırabiliyordu ve bu ışıklar bazen tuhaf, doğal olmayan şeyler yapıyordu...

"Hâlâ pek çok şey ters gidebilir!" dedi Falilar, Navani'nin dikkatini yeniden o ana çekerek. "Ya bu insanların ağırlıklarının sebep ola-

cağı ekstra yükü azımsadıysak? Ya zorlanma yüzünden mücevherler planladığımızdan daha hızlı çökerse? Fanlar zaten güç bela çalışıyor. Ortada bir felaket yok Berrakhanım ama *endişelenecek çok şey* var."

Falilar yine sakalını sıvazladı. Bunca endişeden sonra hâlâ sakalı olması bile şaşırtıcıydı.

Navani dostça koluna vurdu. Failar olur ya endişelenecek bir şey bulamazsa muhtemelen delirirdi. "Mücevherleri gözünle bir kontrol et. Sonra da hesaplarının iki kez üzerinden geç."

"Yani üç kez mi?" dedi. "Olur, evet. Kendimi meşgul edeyim. Endişelenmeyi bırakayım." Eli yine sakalına gitti, sonra elini hızla çekip ardent cübbesinin cebine sokuşturdu.

Navani kontrol listesini başka bir ardente uzatıp en üst güverteye çıkan basamakları tırmandı. Dalinar dikeyselliği birazdan tekrar açacağını söylemişti ve o sırada elinde kalemiyle orada olmak istiyordu.

Aşağıda kasabalılar toplanmaya devam ederken bir yandan da tepelerinde devam eden tuhaf savaşı izliyorlardı. Tüm bu seyir merakı yüzünden, Navani'nin büyük bir dikkatle planladığı tahliye planı çöpe gidecekti. Bir dahaki sefere ardentlere, savaş esnasında tahliyenin ne kadar süreceğine dair ikinci bir plan hazırlatacaktı.

Eh, en azından sadece Gökseller gelmişti. Bunlar sivillere pek aldırmaz, onlan savaş meydanındaki engellerden ancak bir gıdım fazla önemserlerdi. Diğer Kaynaşık grupları daha... gaddardı.

Ardentlerin hepsi kasabalılara yardım ve kılavuzluk etmekle görevlendirildiğinden kumanda merkezi şimdi neredeyse boştu. Geriye sadece, önünde açık defteriyle, dalgın dalgın Rüzgârkoşuculan izleyen Rushu kalmıştı.

Nalet. Güzel, genç ardentin kasabanın yiyecek kaynaklannı listeliyor olması *gerekiyordu*. Rushu'nun zekâsı bir küre kadar parlaktı ama yine bir küre gibi eğer ışığı dikkatle odaklanmazsa her yöne dağılma eğilimindeydi.

"Berrakhanım," dedi Rushu, Navani yaklaşırken. "Şunu gördünüz mü? Şuradaki Kaynaşık... Şimdi Yücemareşal Kaladin'le savaşan... Bizim Rüzgârkoşuculardan birini mızrakladıktan sonra gitmesine izin verdi."

"Kaladin'i görünce dikkati dağıldığındandır eminim," dedi Navani, biraz ilerisinde duran Dalinar'a bir göz atarak.

İrikıyım Boynuzyiyenli köprücü, Dalinar'ın hemen yanına konuşlanmıştı ve Rushu'nun belli ki unuttuğu yiyecek çuvallannı inceliyordu. Adamın kızının –Paredar'ın– da yakında durduğu Navani'nin

gözünden kaçmadı. Kaladin artık basit bir koruma olmanın çok yukarısında bir rütbeye sahipti, yine de bir gözü daima Dalinar'ın üzerindeydi. Yaradan onu kutsasın.

"Berrakhanım," dedi Rushu. "Yemin ederim bu savaşta bir tuhaflık var. Rüzgârkoşucuların çoğu savaşmadan boşta uçuyor."

"İhtiyat kuvvetleri Rushu," diye hatırlattı Navani. "Savaş taktikleri için endişelenmeyi kocama bırak da gel. Bizim başka görevlerimiz var."

Rushu bir iç geçirdiyse de söyleneni yaptı ve defterini koltuğunun altına sıkıştırıp Navani'nin peşinden gitti. Dalinar ellerini arkasında bağlamış, savaşı izliyordu. Sonra tam da Navani'nin beklediği gibi, duruşu gevşedi ve ellerini iki yanına indirdi. Görünmeyen bir kumaş tutuyor gibiydi.

Derken Dalinar'ın ellerini kavuşturmasıyla birlikte bir ışık patlamasıyla dikeysellik açıldı. Altın kürecikleri andıran şansprenleri etrafında dolanmaya başladı. Navani bu defa Shadesmar'ı biraz daha iyi görebildi. Ve yine o *tonu* duydu. Bu yeniydi, değil mi? Kendini çizimde yetenekli bulmasa da –en azından Shallan gibi bir ustaya kıyasla çok yetenekli olmasa da– boncuk denizinin üzerindeki tuhaf güneşiyle gördüğü yerin hemen bir resmini yaptı. İsterse Yeminkapılarını kullanarak oraya kendisi de gidebilirdi ama bu görülerde sanki farklı bir şey vardı.

"Sen ne gördün?" diye sordu Rushu'ya.

"Bir şey görmedim Berrakhanım," dedi Rushu. "Ama... bir şey hissettim. Sanki nabız gibi, güçlü bir gümleme. Bir anlığına sanki sonsuzluğa düşüyormuşum gibi geldi..."

"Bunu hemen yaz," dedi Navani. "Unutmadan."

"Peki," dedi Rushu defterini açıp. Kaynaşıklardan birinin peşindeki Kaladin başlarının üzerinden, güverteye tehlikeli olacak kadar yakın bir mesafeden geçince, Rushu hemen başını kaldırıp baktı.

"İşine bak Rushu," dedi Navani.

"Shadesmar'ın çizimlerini ve tasvirini istiyorsanız," dedi Rushu, "Kraliçe Jasnah oraya yaptığı seyahatlerin günlüklerini yayımladı."

"Biliyorum," dedi Navani çizimine ara vermeden. "Ayrıca günlükleri de okudum." Jasnah'nın ona verdiklerini okumuştu en azından. Fırtınalar kapası kadın.

"O zaman niye benim tarifime ihtiyacınız var?" diye sordu Rushu.

"Biz başka bir şey arıyoruz," dedi Navani, Dalinar'a bir göz atıp ve hemen sonra da kamaşan gözlerine elini siper ederek. Ardından göz-

lerini kırpıştırıp Rushu'ya eliyle işaret etti ve kumanda merkezine döndüler. "Shadesmar'ın ötesinde bir yer var. Dalinar'ın gücünü aldığı yer. Çok uzun zaman önce kuleyi bir zamanlar kocam gibi bir Bağdökümcü çalıştırıyordu ve sprenlerin söylediklerinden anladığım kadarıyla kule de kendi gücünü Shadesmar'ın ötesindeki bu yerden alıyormuş.

"Hâlâ bu konuda endişe mi ediyorsunuz Berrakhanım?" Rushu dudaklarını büzdü. "Kulenin sırlarını henüz çözememiş olmamız sizin suçunuz değil. Kimse o bilmeceyi bir kadının –hatta bir kadınlar ordusunun– bir yılda çözmesini bekleyemez."

Navani yüzünü buruşturdu. Kendini bu kadar mı açık ediyordu? "Bu sadece kuleyle ilgili değil Rushu," dedi. "Herkes bu gemiyi övüyor. Berrakbey Kmakl gökyüzünde bir havagemisi filosu hayal ediyor. Dalinar, Kholinar'a bir saldırıda on binlerce askeri nakletmekten bahsediyor. Bence hiçbiri tek bir gemiyi havada tutmak için ne kadar *iş* yapıldığını tam anlamıyla kavramış değiller."

"Gemiyi aşağı yukarı hareket ettirmek için Urithiru'da yüzlerce işçi vinçleri hareket ettiriyor," dedi Rushu başını sallayarak. "Geminin ilerlemesi için onlarca chul kullanılıyor. Her ikisi için de binlerce fabriala gerek var ve hepsinin de boşaldıkça dikeysellikle doldurulması gerekiyor. Manevraları koordine etmek için yarım düzine uzakalem eş zamanlı olarak kullanılıyor. Haklısınız, bunun gibi iki veya üç taneden fazla aracımız olması pek mümkün görünmüyor gerçekten."

"Tabii eğer," dedi Navani parmağını notlarına bastırarak, "eskilerin kuleyi nasıl çalıştırdıklarının sırrını keşfedersek başka. Eğer bu sırrı öğrenirsek, Rushu, Urithiru'yu yeniden kurmakla kalmaz, bu havagemilerine de enerji sağlayabiliriz. Bugüne dek kimsenin hayal bile etmediği fabriallar yaratabiliriz."

Rushu başını eğdi. "İyi," dedi. "Ne düşündüysem yazacağım."

"Bu kadar mı? Sadece... iyi mi?"

"Büyük fikirleri seviyorum Berrakhanım. İşimin sıkıcı olmasını engelliyor." Etrafına baktı. "Yine de ortalıkta boşta gezen bu kadar çok Rüzgârkoşucu olması garip diye düşünüyorum."

"Rushu," dedi Navani alnını ovuşturarak. "Konsantre olmaya çalış."

"Deniyorum. Ama olmuyor işte. Şuradaki mesela. Ne yapıyor o öyle? Gemiyi korumuyor. Mültecilere yardım etmiyor. Dövüşüyor olması gerekmez miydi?"

"Habercidir muhtemelen," dedi Navani. Rushu'nun bakışlarını takip ederek geminin ilerisinde uzanan taş araziye baktı. "Belli ki o..."

Rushu'nun bahsettiği, savaştan uzakta, bir tepenin üzerinde di-

kilen adamı seçtiğinde aniden sustu. Rushu'nun onu Rüzgârkoşucu sanması doğaldı çünkü üstünde Köprü Dört'ün üniforması vardı. En tuhaf şeylere dikkat ederken genellikle en önemli ayrıntıları kaçıran Rushu belki bu adamı zamanında kendi ekiplerinde de görmüş olabilirdi. Köprü Dört'ün Dalinar'ın ordusuna dönüştüğü o ilk aylarda adam daima Kaladin'in yanındaydı.

Rushu'nun kaçırdığı ayrıntı, adamın üstündeki üniformanın siyah olması ve omzunda arma bulunmamasıydı. O ince uzun yüzün ve ince uzun vücudun, yasaklı bir adama ait olmasıydı. Bir haine.

Moash. Navani'nin oğlunu öldüren adam.

Aralarındaki mesafeye rağmen sanki adam Navani'nin gözlerinin içine baktı. Ardından Fırtınaışığı'yla aydınlandı ve tepenin ardında gözden kayboldu.

Navani öylece durdu. Şok içinde donakalmıştı. Ardından bir nefes aldı. Aniden kızgın güneşin altına adım atmış gibi üzerini bir sıcaklık kapladı. Buradaydı. *Katil* buradaydı.

Güvertedeki Rüzgârkoşucu silahtarlardan birine seğirtti. "Çabuk git!" diye bağırdı eliyle gökyüzünü işaret ederek. "Hemen diğerlerini uyar. Hain Moash burada!"

Kaladin, kargaşanın hâkim olduğu savaş meydanında yine Leshwi'yi kovalıyordu. Uçarken askerlerinin ne yaptığına hızlıca bir göz atma fırsatı da bulmuştu ve gördüklerinden memnundu.

Büyük bölümü rakiplerini püskürtmüştü. Göksellerin çoğu uzaklaşmıştı. Gemiye dışardan bakarak keşfedilecek pek az şey olduğunu fark etmişlerdi herhâlde.

Gökseller, yer birliklerinin veya diğer Kaynaşıkların desteği olmadan tüm güçleriyle saldırmak istemiyormuş gibi görünüyorlardı. Sadece birkaç teke tek dövüş devam ediyordu ve onların arasında en hararetlisi de Kaladin'inkiydi. Aslında yine tüm dikkatini kovalamacaya verse iyi ederdi yoksa Leshwi'yi kaybedecekti.

Leshwi'nin peşinde, diğer savaşçıların yanından yöresinden dolanarak geniş bir daire çizerken Kaladin kendi kendine sıntı. Eğitime ilk başladığında bu dönüş gibi manevraların imkânsız olduğunu düşünmüştü. Böyle bir dönüşü gerçekleştirmek için açısı değiştikçe kendini tekrar tekrar Çiviler ve bunu bilinçli bir şekilde düşünmesi bile gerekmeden yaparken, aynı zamanda karşısına çıkan engellerden kaçınmak için rüzgâra göre hareketini belirlemek zorundaydı.

Şimdi bu manevraları yapabiliyordu. Kolayca değilse de düzgün bir şekilde. Yeterli eğitimle Rüzgârkoşucuların daha neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Leshwi savaş alanındaki her bir savaşçının dibinden geçerek Kaladin'i sürekli yönünü ayarlamaya zorlamak ister gibiydi. Bir sınav. Onu zorlamak, gerçekte ne kadar iyi olduğunu görmek istiyordu.

Yaklaşmama izin ver de sana ne kadar iyi olduğumu göstereyim, diye düşündü Kaladin, önünü kesmek için çemberden çıkıp dosdoğru aşağı uçarken. Böylece onu mızrakla vurabileceği kadar yaklaşmıştı.

Leshwi darbeyi savuşturdu, döndü ve diğer tarafa fırladı. Kaladin kendini onun peşinden Çiviledi ve havayı yararak yere paralel uçmaya başladılar. Mızrak mesafesi yakalamak için bir o bir diğeri birbirlerine doğru kıvrılıp duruyorlardı. Mızrağına çarpan rüzgâr ciddi bir engeldi. Bu hızda giderken, âdeta yücefırtınayla düello yapar gibiydiler.

Göz açıp kapayıncaya dek savaş alanından çıkmış, kasabadan uzaklaşmışlardı. Kaladin, Syl'i kılıca dönüştürmüştü ama Leshwi onun hamlesine hazırlıklıydı. Kendi mızrağını kafasına doğru kaldırıp boynuna fırlatarak Kaladin'in bir sonraki saldırısını engelledi.

Kaladin'in boynu kesilmişti ama tüm Fırtınaışığı'nı emecek kadar önemli bir yara değildi. Yine Leshwi'yle aynı hizada kalsa da biraz uzaklaştı. Saçları rüzgârda alnını dövüyordu. Herkesten uzakta yalnız yakalanmamak için savaş alanına doğru yöneldi.

Bu kez Leshwi takip etti. Belli ki Kaladin'in onunla boy ölçüşebileceğine ikna olmuştu ve şimdi dövüşmek istiyordu. Bu kez çizdikleri daire onları kuzeyden konağa doğru götürdü.

Kaladin bu toprakları çok iyi biliyordu. Bu tepelerde Tien'le oynarlardı. İlk kez bir mızrağı, daha doğrusu mızrakmış gibi yaptıkları uzun bir tahta parçasını işte şurada eline almıştı...

Konsantre ol, diye düşündü. *Hatıralara dalmanın sırası değil, dövüş zamanı.*

Ama... Ama burası Sahipsiz Tepeler'de herhangi bir savaş meydanı değildi. Hayatında ilk defa araziyi *biliyordu*. Hem de diğer tüm savaşçılardan daha iyi biliyordu.

Gülümsedi, ardından Leshwi'ye yaklaşıp mızrak dövüşüne girdi. Bu onları hem yavaşlattı hem de biraz doğuya kaymalanna sebep oldu. Kaladin koluna bir darbe indirmesine izin verdi, ardından sanki şaşalamış gibi uzaklaştı. Peşinde Leshwi'yle iyice alçaldı, sonra yere paralel bir şekilde ilerlemeye başladı ve tepelere yöneldi.

İşte, diye düşündü. *Şurası*.

Tepenin yan tarafından dolanırken iyice alçaldı ve kemerinden su matarasını çıkardı. Burada, tepenin rüzgârlara açık tarafında kaya oyularak bir mağara oluşturmuştu. Burası depo olarak kullanılırdı. Gençliğinden beri hep olduğu gibi kapı yine aralıktı ve gün boyu kozalarının içinde saklanarak yağmurun onları uyandırmasını bekleyen lurg kozalarıyla kaplıydı.

Kaladin kapının üzerine matarasındaki suyu serpiştirdi, ardından matarayı yere fırlatıp yandaki tepenin diğer tarafına dolandı. Hâlâ yere çok yakın uçuyor, Leshwi'nin arkasından geldiğini duyabiliyordu. Hışırdayan kumaşın sesine bakılırsa yavaşlamıştı. Yerdeki matarayı buldu.

Kaladin gizlice baktı ve onu tepelerin arasında, yerden en fazla bir metre yukarıda, kıyafetinin kuyruğu kayaların üzerini yalayarak dolanırken buldu. Olduğu yerde yavaşça dönerek Kaladin'in yerini tespit etmeye çalışıyordu.

Bu arada lurglar yağmurun başladığını zannederek kozalardan düşmeye başlamıştı. Etrafta hoplayarak kapının gıcırdamasına sebep oluyorlardı. Leshwi aniden dönüp kargısını onlara doğru çevirdi.

Ve Kaladin atıldı. Leshwi neredeyse anında tepki verdi ama yere bu kadar yakınken uzun kargısı hamle yapmasına engeldi. Vurmadan önce onu çevirip kafasının üstüne kaldırması gerekiyordu ki bu Kaladin'e az önce iyice kısalmış olan Sylmızrağı onun göğsüne savurması için ihtiyacı olan fırsatı sağlamaya yeterliydi.

Kaladin onu omzundan mıhladığında Leshwi acıyla irkildi. Bir sonraki darbeden kaçınmayı başardıysa da yine kargısını çevirmekte zorlandı ve Kaladin bu kez bacağını kesti.

Bir anlığına her şey mücadeleden ibaretti. Leshwi kargısını bırakıp belinden kısa kılıcını çekti ve tam da Kaladin'in beklediği gibi yaklaşıp mızrağını yana iterek onu kolundan yakalamaya çalıştı. Leshwi'nin grileşen teni, Kaladin'in omzundaki yaraya vurup acıyla nefesinin kesilmesine izin verecek kadar yavaş iyileşiyordu. Leshwi yine inledi ve bu kez kılıcıyla Kaladin'in boynuna hamle yaptı ama Kaladin bir anda kolunda beliren Sylkalkanla bunu da savuşturdu.

Leshwi vuracakmış gibi yapıp Kaladin'in geri çekilmesini sağladıktan sonra kargısını kaptığı gibi gökyüzüne fırladı. Kaladin önünde beliren mızrağıyla takip etti ve Leshwi henüz yeterince hızlanamadan onu yakaladı.

Kaladin'in saldırıları karşısında savunmada kalmaya zorlandıkça

Leshwi giderek dikkatsizleşti. Derken Kaladin fırsatı gördü ve Leshwi yine Sylmızrağı bloke ettiği anda mızrağı elinde yok ediverdi.

Ardından –Leshwi boşta kalan bloku yüzünden sendelerken– Kaladin öne atıldı, aynı anda mızrağı tekrar elinde belirdi ve mızrağı onun tam...

Acı.

Leshwi mızrağını tam zamanında çevirip Kaladin'le aynı anda darbeyi indirdi. Kaladin'in mızrağı onun omzuna saplanırken Leshwi'ninki de Kaladin'in diğer taraftaki omzuna isabet etmişti. Kaladin Fırtınaışığı'nın mızrağa aktığını hissetti. Ruhu çekiliyor gibiydi. Kesesindeki yeni doldurulmuş kürelerde kalan Işık'ı emerek dayanmaya çalıştı. Sonra mızrağını, Leshwi'nin gözlerinden yaş gelene dek daha derine itti.

Leshwi gülümsedi. Kaladin de ruhu emilip gidiyor olduğu hâlde geniş bir sırıtmayla karşılık verdi.

İkisi neredeyse aynı anda geri çekildi. Kadın anında boştaki elini omzundaki yaraya götürdü. Kaladin'e bir üşüme geldi. Çok miktarda Fırtınaışığı yarasına hücum ederken üniformasında beliren buzlar çıtırdadı. Bu ona pahalıya mal olmuştu. Fırtınaışığı tehlikeli derecede azalmıştı ve Dalinar yine mola vermiş olmalıydı, dikeysellik kapalıydı.

Havada öylece dururlarken Leshwi onu süzdü. Derken Kaladin çığlıkları duydu.

Şaşkınlıkla seslerin geldiği yöne döndü. İnsanlar yardım mı istiyordu? Evet, şehirbeyinin konağı yanıyor, kırık pencerelerden dumanlar yükseliyordu. Ne oluyordu? Kaladin düelloya kendini öyle kaptırmıştı ki hiçbir şey görmemişti.

Bir gözünü Leshwi'den ayırmadan etrafı taradı. İnsanların büyük bölümü gemiye binmişti ve diğer Rüzgârkoşucular da çekiliyordu. Hudutaşarlar da çoktan gemideydi. Yine de yanan konağın önünde küçük bir grup insan vardı.

İçlerinden biri diğerlerinden neredeyse yarım metre uzundu. Kurumuş kan renginde uzun saçları ve tehlikeli kabuğuyla kırmızı-siyah bir dev. Kırmızı ışık çizgisi hâline dönüşebilen şu sabahki Kaynaşık. Kaladin'den kaçan askerleri yine yanındaydı. Askerler kasabalıları yere yatırıyor, onları silahla tehdit ediyorlardı. Kasabalılardan acı ve panik çığlıkları yükseliyordu.

Kaladin içinde yakıcı bir öfke hissetti. Bu Kaynaşık sivilleri mi hedef alıyordu?

Yanında öfkeli bir mırıltı duydu. Leshwi ona yaklaşmıştı. Kaladin'in

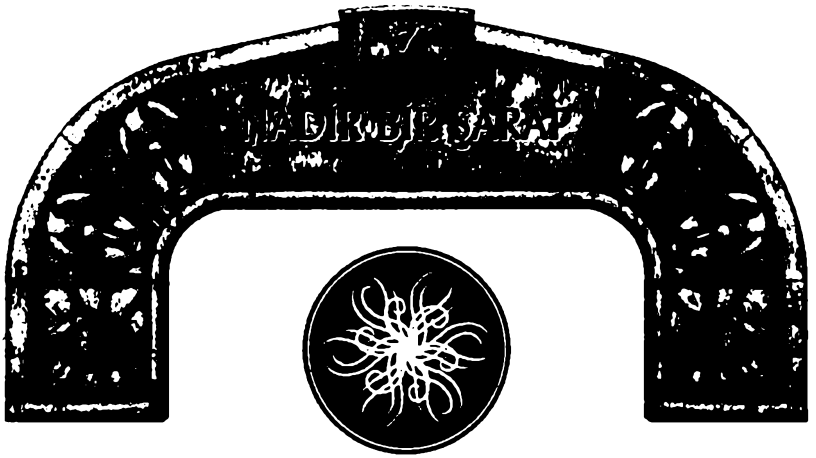
normalde izin vermemesi gereken bir mesafedeydi. Ama saldırmadı. O da Kaynaşık'la askerleri izliyordu ve izlerken öfkeli mırıltısı daha da yoğunlaştı.

Leshwi, Kaladin'e baktı ve başını sallayarak Kaynaşık'la talihsiz kasabalıları işaret etti. Kaladin ne söylediğini anında anladı. *Git. Durdur onu.*

Kaladin hemen atıldı, derken durdu ve mızrağını Leshwi'nin önünde yukarı kaldırıp yere bıraktı. Syl anında buharlaştıysa da Kaladin Leshwi'nin ne demek istediğini anlamış olmasını umdu.

Leshwi gerçekten de gülümsedi, ardından bir eli hâlâ yarasının üstündeyken diğer elindeki mızrağı ucu aşağı gelecek şekilde tuttu. *Berabere*, demek ister gibiydi.

Sonra Leshwi yine başıyla konağı işaret etti. Kaladin'in zaten ısrara ihtiyacı yoktu. Dehşet içindeki insanlara doğru inişe geçti.

İfadenin gücünü kontrol etmeyi sağlayan en önemli iki metal çinko ve pirinçtir. Mücevhere dokunan çinko teller içerideki sprenin kendini daha güçlü göstermesini sağlarken pirinç sprenin geri çekilmesine ve gücünün zayıflamasına sebep olur.

Sprenin yakalanmasının ardından mücevherin düzgün şekilde doldurulması gerektiğini unutmayın. Yapıyı çatlatıp sprenin kaçması riskine girmediğiniz sürece, tel kafeslerin düzgün kullanımı için mücevhere delikler açmak en idealidir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Peçe, İalai Sadeas'a doğru yürüdü. Bu kadının kurnazlığını, becerilerini duymuştu. Bu yüzden karşısında böylesine... yıpranmış bir kadın görünce şaşırmadan edemedi.

İalai Sadeas ortalama boyda bir kadındı. Hiçbir zaman güzelliğiyle ünlü olmasa da Shallan'ın onu son görüşünden bu yana bayağı çökmüştü. Son moda, yanları işlemeli şık bir elbise giymişti ama elbise kadının üzerinde, meyhane duvarındaki kancadan sarkan bir pelerin gibi duruyordu. Yanakları içe kaçmıştı ve elinde boş bir şarap kupası tutuyordu.

"En sonunda benim için de geldin," dedi.

Peçe tereddüt etti. Bu da ne demekti?

Hemen saldır, diye düşündü Peçe. *Kılıç'ı çağır, o kendinden memnun gözleri yuvalarından sök, çıkar.*

Ama kendi kafasına göre hareket edemezdi. Bir dengeleri vardı, önemli bir dengeydi. İçlerinden sadece birinin istediği bir şeyi yapamazlardı. Hele de bu kadar önemli bir karar söz konusu olduğunda. Bu yüzden kendini tuttu. Parlayan, İalai'yi öldürmek istemiyordu. O fazla onurluydu. Peki ya Shallan?

Daha değil, diye düşündü Shallan. *Önce onunla konuş. Ne bildiğini öğren.*

Böylece Peçe rolünü oynamaya devam ederek kadının önünde eğildi. "Kraliçem."

İalai parmaklarını şaklattı ve muhafızla birlikte içerde kalan son tarikat üyeleri de odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar. İalai Sadeas korkak bir tip değildi. Peçe yine de İalai'nin arkasındaki duvarda potansiyel bir kaçış yolu, bir kapı, olduğunu fark etti.

Peçe'yi öyle eğilmiş hâlde bekleterek İalai koltuğunda arkasına yaslandı. "Kraliçe olmak gibi bir niyetim yok," dedi sonunda. "Bu daha ziyade... fazla hevesli takipçilerin yaydığı bir yalan."

"Taht için kimi destekliyorsunuz o zaman? Gaspçı Dalinar'ı veya yasalara aykırı şekilde görevlendirdiği yeğenini değil herhâlde."

İalai, yavaşça doğrulmakta olan Peçe'yi izliyordu. "Geçmişte," dedi, "vârisi desteklemiştim. Elhokar'ın oğlu, Gavilar'ın torunu olan meşru kralı."

"Ama o daha çocuk. Altı yaşında bile değil."

"Onu tahttan eden o sıçanların, büyük amcasıyla halasının boyunduruğundan kurtarmak için acilen harekete geçmek gerekiyor o zaman," dedi İalai. "Yani beni desteklemek demek kraliyet soyuna karşı olmak demek *değil*. Daha iyi, daha istikrarlı ve daha haklı bir Alethi birliği demek."

Akıllıca. Bu kisveye bürünerek İalai kendine alçakgönüllü bir vatansever süsü verebilirdi. Ama... niye bu kadar kötü görünüyordu? Niye böyle bir enkaza dönmüştü? Sadeas'ın ölümü ve Amaram'ın ordusunun ihanetiyle sarsılmıştı. Bu olaylar mı böylesi bir çöküşü tetiklemişti? En önemlisi de Dalinar'ın yakınındaki ajanı kimdi?

İalai şarap kupasının masanın üzerinden yuvarlanıp yere düşerek kırılmasına aldırmadan ayağa kalktı. Peçe'nin yanından geçip dolaba yürüdü, kapağı yukarı kaldırdı. Farklı farklı renklerde onlarca –belki daha fazla– şarap ortaya çıktı.

İalai şarapları incelerken Peçe elini yana indirip Parekılıcı çağırdı. Saldırmak için değil; Desen, Adolin'le birlikte olduğu için. Çağrısı Desen'e yerini bildirecekti. Sonra tam zamanında çağırmayı kesip kılıcın belirmesini engelledi.

Adolin gelip onu bulmak isteyecekti. Ne yazık ki İalai'nin kalesine saldırmak, uçurumdaki bir grup komplocuya baskın yapmaktan daha tehlikeliydi. Dalinar'ın burada hiçbir otoritesi yoktu ve her ne kadar Shallan'ın Adolin'e yaptığı Işıkörü tanınmamasını sağlayacak olsa da Peçe onun ortalıkta dolaşmayı riske edebileceğinden emin değildi.

"Şarap sever misin?" diye sordu İalai.

"Pek susamadım Berrakhanım," dedi Peçe.

"Yine de bana katıl."

Peçe yanına gidip şaraplara baktı. "İyi bir koleksiyon."

"Evet," dedi İalai bir tanesini seçerek. Berrak bir taneydi; tahıl alkolüydü muhtemelen. Fırtınaışığı'yla doldurulmadığından renginden tadı veya cinsi anlaşılmıyordu. "Savaş kamplarındaki geçmiş yılların ürünlerinden numune topluyorum. Elçiler'in unuttuğu bu fırtınadiyarlarının sağlayabildiği birkaç lüksten biri."

İalai içkiyi küçük bir kupaya doldururken Peçe anında yanıldığını anladı. Bir Boynuzyiyen mahsulünün olacağı gibi keskin, güçlü bir kokusu yoktu. Meyveli bir kokuyla karışık hafif bir alkol kokusu geliyordu.

İalai önce Peçe'ye ikram etti. Peçe kabul etti ve bir yudum aldı. Tatlı şarabı gibi şekerli bir tadı vardı. Nasıl berrak yapabilmişlerdi? Çoğu meyve şarabının doğal bir rengi olurdu.

"Zehirlenmekten korkmuyor musun?" diye sordu İalai.

"Niye zehirlenmekten korkayım, Berrakhanım?"

"Bu içki benim için hazırlandı ve öldüğümü görmek isteyecek bir sürü insan var. Benim yakınımda bulunmak tehlikeli olabilir."

"Bugün uçurumdaki baskın gibi mi?"

"İlk kez olmuyor," dedi İalai. Oysa Peçe, Dalinar'ın emrettiği böyle başka bir baskın bilmiyordu. "Düşmanlarımın ıssız, karanlık uçurumlarda bana böyle kolayca saldırabilmesi tuhaf. Öte yandan kaleme saldırmakta geciktiler." Peçe'nin gözlerinin içine dimdik baktı.

Hay Cehennem. Peçe'nin neden burada olduğunu biliyordu.

İalai uzun bir yudum aldı. "Şaraba ne diyorsun?"

"Hoştu."

"Bu kadar mı?" İalai kupasını kaldırıp dipte kalan birkaç damlayı inceledi. "Tatlı. Meyveyle fermente edilmiş, tahılla değil. Bu bana Gavilar'ın şaraphanelerini hatırlattı. Tahmin yürütmem gerekirse Alethi mahsulü derim. Krallık düşmeden önce gelmiş olmalı. Sim üzümünden yapılma. Meyvenin eti berrak olur ve kabuklarını soymak için de epey uğraşırlar. İçinde gerçekten ne olduğu görülür."

Evet, şüpheleniyordu. Bir an sonra karar verilmişti ve Shallan kontrolü ele aldı. Kelime oyunu yapacaklarsa sıra ondaydı.

İalai başka bir şarap seçti. Bu seferki çok açık bir turuncuydu. "Nasıl oldu da Navani'nin planları gibi önemli belgelere erişim elde edebildin?" dedi. "Projeleri söz konusu oldu mu inanılmaz ketumdur. Birinin çalacağından korktuğundan değil, daha ziyade gösterişli sunumlara bayıldığından."

"Kaynaklarımı söyleyemem," dedi Shallan. "Size hizmet edenlerin kimliklerini saklamanın ne kadar önemli olduğunu anlayacağınıza eminim." Bir an düşünürmüş gibi yaptı. "Gerçi belki bir isim paylaşabilirim. Eğer karşılığında ben de bir isim alabilirsem. Krala yakın olan adamınızın ismini. Böylece ikimiz de Kholin maiyetine yaklaşmak için yeni birer isim elde etmiş oluruz."

Bu biraz beceriksizce oldu, dedi Peçe. *Şu anda kontrolde olmak istediğinden emin misin?*

İalai gülümsedi, ardından Shallan'a turuncu şarapla doldurduğu küçük kupayı uzattı. Shallan aldı ama yavan ve tatsız buldu.

"Ee?" dedi İalai kendi kupasından bir yudum alırken.

"Zayıf," dedi Shallan. "Güçsüz. Yine de ağzıma belli belirsiz nahoş bir tat geldi. Bir acılık. Şaraptan arındırılmış olması gereken... rahatsız edici bir şey."

"Öte yandan," dedi İalai, "görüntüsü iyi. Çocukların ve çocukluk edenlerin hoşuna gidecek bir turuncu. Başkalarının önünde görünüşü kurtarmak isteyen insanlar için mükemmel. Acılığa gelince. Bu şarabın asıl olduğu şey o, değil mi? Berbat! Nasıl görünüyor olursa olsun."

"Ama amaç ne ki?" diye sordu Shallan. "Adi bir şarabı böyle şık bir etiketle sunmanın kime ne faydası var?"

"Belki bir süreliğine birilerini kandırabilir," dedi İalai. "Şarap yapımcısına rakiplerine karşı hızlı ve kolay bir üstünlük sağlayabilir. Tabii sonunda sahtekâr olduğu ortaya çıkar ve şarapları da gerçekten *güçlü* ve *asil* olanlar tarafından alt edilir."

"Cesur iddialarda bulunuyorsunuz," dedi Shallan. "Şarap yapımcısının duymasını istemeyebilirsiniz. Çok hiddetlenebilir."

"Bırak duysun. Onun aslında ne olduğunu ikimiz de biliyoruz."

İalai üçüncü şarabı servis etmek için döndüğünde Shallan yine Parekılıcı çağırmaya başladı. Desen'e bulunduğu yere dair bir ipucu daha.

Bu sefer durma, diye düşündü Peçe. *Saldır.*

Güçlerimizle olmak istediğimiz insan bu mu, diye düşündü Parlayan. *Bu yola bir kez girdik mi bu yol bizi nereye götürecek?*

Dalinar Kholin'in açık emirlerine karşı koyarak ona hizmet edebilirler miydi? Dalinar Kholin bunu istemezdi. İstemeliydi muhtemelen, ama istemezdi.

"Ah, işte," dedi İalai. "Mükemmel." Koyu mavi bir taneyi kaldırıp gösterdi. Bu kez önce Shallan'a ikram etmek yerine kendisi bir yudum aldı. "Muhteşem bir şarap ama bu elimizdeki tek. Diğer tüm şişeler bir yangında yok oldu. Bugünden sonra bu da gitmiş olacak."

"Kabullenmiş görünüyorsunuz," dedi Shallan. "Benim bildiğim İalai Sadeas sevdiği şarabın başka bir şişesini daha bulmak için tüm krallıkların altını üstüne getirirdi. Asla pes etmezdi."

"O İalai bu kadar yorgun değildi," dedi. Bir kupa şarabın ağırlığı bile sanki çok fazlaymış gibi eli gevşedi. "Çok uzun zamandır savaşıyorum. Ve artık yalnızım... Bazen gölgeler bile aleyhime çalışıyormuş gibi geliyor." İalai bu kez bir Boynuzyiyen beyazı seçti; mantarı çıkardığı anda Shallan kokusunu almıştı. Ona uzattı. "Sanırım seninki bu. Görünmez. Ölümcül."

Shallan içkiyi almadı.

"Devam et," dedi İalai. "Anlaşma yapmaya çalıştığı hâlde Thanadal'ı öldürdün. Yani bunu denemem boşuna. Vamah kaçtığında izini sürüp öldürdün ve benim de böyle bir şeyden canlı çıkma şansım çok düşük. Bir süreliğine saklanırsam güvende olabilirim diye düşünmüştüm. Ama işte buradasın."

Görünmez. Ölümcül. Battah'ın bilgeliği adına...

Shallan tüm konuşma boyunca, İalai'nin onun Dalinar'ın adamı olduğunu bildiğini düşünmüştü. Ama olan bu değildi. İalai onu Hayaletkan Mraize'in adamı sanıyordu.

"Thanadal'ı *sen* öldürdün," dedi Shallan.

İalai güldü. "Bunu sana o söyledi, değil mi? Kendi adamlanna da mı yalan söylüyorlar?"

Mraize ona İalai'nin Thanadal'ı öldürdüğünü açıkça söylememişti. Ama evet, kesinlikle bunu ima etmişti.

Peçe öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Buraya kendi iradesiyle gelmişti. Tamam, Mraize ona kendisinin ve Hayaletkanlann arzularını çıtlatıp dururdu. Fakat Peçe ona hizmet etmiyordu. Bu görevi... Alethkar'ın iyiliği için üstlenmişti. Ve Adolin'in. Ve...

"Hadi," dedi İalai. "Yap şunu."

Peçe elini yana uzatıp Parekılıcı'nı çağırdı. İalai irkilerek Boynuzyi-

yen beyazını elinden düşürdü. Yerde korkusprenleri kaynaşsa da kadın sadece gözlerini yummakla yetindi.

Hah, dedi canlı bir ses Peçe'nin zihninde. *Neredeyse geldik zaten Peçe! Ne yapıyoruz?*

"Neden bizim ölmemiz gerektiğine karar verdiklerini sana söylediler mi bari?" diye sordu İalai. "Gavilar'dan neden nefret ettiklerini? Ya da Amaram'dan? Thanadal'la ikimizin bir zamanlar sırları bildiğimizi? Şeref'in Oğulları'nda onları asıl korkutanın ne olduğunu?"

Peçe tereddüt etti.

Onu buldun, dedi Desen zihninde. *Dalinar'ın istediği gibi bir kanıtın var mı?*

"Şimdi de Restares'in peşine düşmeni isteyecekler," dedi İalai. "Ama seni de izleyecekler. Olur ya, yeterince yükselirsen, onları tehdit edecek şeyler öğrenirsen. Hiç kendine aslında ne istediklerini sordun mu? Dünyanın sonundan ne elde etmeyi umduklarını?"

"Güç," dedi Peçe.

"Ah, şu belirsiz 'güç'. Hayır, bundan daha net bir şey. Şeref'in Oğulları'nın büyük kısmı sadece tanrılarını geri istiyorlar ama Gavilar daha fazlasını gördü. O tüm dünyaları gördü..."

"Anlat bana," dedi Peçe.

Dışarıdan bağırışlar geldi. Peçe dönüp baktığında kapının kilidinin Parekılıcı ile kesildiğini gördü. Bir saniye sonra, ona verdiği sahte yüzle Adolin bir tekmeyle kapıyı açtı.

Odaya insanlar doluştu. Askerler ve Shallan'ın Işıkören casuslarından beşi.

"Öldüğümde," diye fısıldadı İalai, "odalarımı senden önce aramalarına izin verme. O nadir şarabı bul. O çok... egzotiktir."

"Bilmeceleri bırak," dedi Üçlü. "Bana cevapları ver. Hayaletkanlar ne yapmaya çalışıyor?"

İalai yine gözlerini yumdu. "*Hadi*."

Üçlü bunun yerine Kılıç'ı bıraktı. *Ben öldürmekten yana değilim*, diye düşündü Peçe. Onu öldürmek, Mraize tarafından manipüle edildiği anlamına gelecekti. Bu fikirden *nefret* etmişti.

"Bugün ölmüyorsun," dedi Üçlü. "Sana daha soracaklarım var."

İalai gözlerini kapalı tutmaya devam etti. "Cevap verme fırsatım olmayacak. Buna izin vermezler."

Askerler, İalai'yi teslim almak için yaklaşırken Shallan kendini sakinleştirdi ve kontrolü ele aldı. Peçe'yle Parlayan sonuçtan memnun, geri çekildiler. Onlar bağımsızlardı. Mraize'e ait değillerdi.

Shallan başını iki yana sallayarak Adolin'e doğru yürüdü, ardından yüzüne dokunup illüzyonu yok etti. Onu kendisi olarak görmeye ihtiyacı vardı.

"Kontrol kimde?" diye sordu Adolin yavaşça. Ona bir kese doldurulmuş küre uzattı.

"Shallan," dedi, keseyi askerlerden birinin uçurumdan getirdiği çantasına koyarken. Omzunun üstünden bakınca, askerlerin İalai'yi bağlamakla meşgul olduklarını gördü. Shallan bir kez daha kadının nasıl çökmüş göründüğüne hayret etti.

Adolin, Shallan'ı kendine çekti. "İtiraf etti mi?"

"Etrafında dolandı," dedi Shallan. "Ama sanırım yaptığı şeyin ihanet olduğuna Dalinar'ı ikna edebilirim. Jasnah'yı tahttan indirip yerine Elhokar'ın oğlunu çıkarmak istiyor."

"Ama Gavinor daha çok küçük."

"Onun hamiliğini üstlenecekti," dedi Shallan. "Zaten bu yüzden hain. İktidarı istiyor."

Öte yandan... İalai bundan eski bir plan olarak söz etmişti. Şimdi daha ziyade sadece hayatta kalmaya çalışıyormuş gibiydi. Yüceprensler Thanadal ile Vamah'ı gerçekten Hayaletkanlar mı öldürmüştü?

"Eh," dedi Adolin, "onu gözaltına aldığımıza göre belki orduları da silah bırakır. Şu anda kendi içimizde bir savaşı göze alamayız."

"İshnah," diye seslendi Shallan, casuslarından birine. Kısa boylu Alethi kadın hemen yaklaştı. Bir yıldan uzun süredir Shallan'ın yanındaydı ve ona hizmet eden asker kaçaklarının lideri Vathah'yla birlikte, Shallan'ın en güvendiklerinden biriydi. En güvendiği bir diğer kişi de Shallan'ın yanına aldığı firarilerin lideri Vathah'ydı.

"Buyurun Berrakhanım," dedi İshnah.

"Vathah'yla Beryl'i de yanına alıp şu askerlerle birlikte gidin. İalai'nin kimseyle konuşmadığından emin olun. Gerekirse ağzını bağlayın. İnsanların kafasına girmek için kendince yöntemleri var."

"Anlaşıldı," dedi İshnah. "Önce illüzyonu yapmak ister misiniz?"

Buradan çıkmak için planları basitti: Kendilerini Sadeas Evi muhafızları ve İalai'yi de alt sınıftan biri gibi gösterecek Işıkörüler kullanacaklardı. Böylece muhafızlarının burnunun dibinden yüceprensesleri kaçıracaklardı.

"Evet," dedi Shallan, askerlere elini sallayıp kadını getirmelerini işaret ederek. İalai yürürken gözleri hâlâ kapalıydı, o teslimiyet havasını sürdürüyordu. Shallan, İalai'yi kolundan tuttu ve nefesini bı-

rakıp Işıkörü'nün onu sarıp sarmalamasını sağladı. İalai'nin görünüşü, Shallan'ın geçtiğimiz günlerde yaptığı çizimlerden birine dönüştü. Mutfaklarda çalışan, kırmızı yanaklı ve geniş gülümsemeli bir kadın.

İalai ne böyle iyi bir yüzü hak ediyordu ne de böyle iyi muamele edilmeyi. Shallan, İalai'ye dokunurken ani bir tiksinti hissetti. Bu yaratık ve kocası, Dalinar'a ihanet etmek için korkunç bir plan yapmış ve uygulamaya koymuşlardı. Urithiru'ya geldikten sonra bile İalai her fırsatta Dalinar'ın otoritesini sarsmaya devam etmişti. Eğer bu kadın başarıya ulaşmış olsaydı Adolin, Shallan'la tanışmadan önce ölmüş olurdu. Bu kadını oyunlanna devam edebilsin diye sadece tutuklamakla mı yetineceklerdi?

Shallan kadını bıraktı ve eli çantasına gitti. Ama kontrolü Parlayan aldı hemen. İalai'yi kolundan yakaladı ve Adolin'in askerlerine doğru sürükleyip onlara teslim etti.

"Onu da diğerleriyle birlikte çıkarın," dedi Adolin.

"Geri kalan komplocuları yakaladınız mı?" diye sordu Shallan ona geri yürürken.

"Biz girdiğimizde yan kapıdan kaçmaya çalıştılar ama sanırım hepsini yakalamayı başardık."

İshnah ve Adolin'in en iyiler arasından seçtiği askerleri, görüntüsü farklı ve elleri bağlı İalai'yi kapıdan çıkardılar. Yüceprenses askerlerin arasında iki büklüm duruyordu.

Adolin onun arkasından kaşlarını çatarak baktı.

"Onun Urithiru'yu terk etmesine asla izin vermemeliydik diye düşünüyorsun," dedi Shallan. "Bu kadar ileri gitmeden önce ona ve oluşturduğu tehlikeye son vermiş olsak her şey çok daha kolay olurdu."

"Yine aynı yoldan gitmek istemeyebiliriz diye düşünüyorum," dedi Adolin.

"O yola çoktan çıkmış olabiliriz. Sen Sadeas'ı..."

Adolin'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Hâlâ hiçbir cevabım yok," dedi sonunda. "Hiç oldu mu, onu da bilmiyorum. Ama şimdi burayı bir an evvel didik didik aramalıyız. Babam senin sözün dışında bir delil isteyebilir, mesela suçunu itiraf ettiği bir günlük veya birkaç mektup götürebilirsek acayip işe yarar."

Shallan başını sallayıp Gaz'la Kırmızı'ya işaret etti. Burayı onlara aratacaktı.

Ama İalai ne demişti? *O nadir şarabı bul...* Shallan dolapta sıralanmış şaraplara baktı. Niye bilmece gibi konuşmuştu ki? *Adolin'le*

diğerleri içeri girmek üzereydi, diye düşündü Shallan. *Onların anlamasını istemedi.* Fırtınalar adına, kadın paranoyaklaşmıştı. Ama Shallan'a niye güvenmişti?

Cevap vermeye fırsatım olmayacak. Buna izin vermezler.

"Adolin," dedi Shallan. "Bu işte bir terslik var. İalai'de, benim burada olmamda, bu..."

Bekleme odasından gelen gürültüyle cümlesi yarım kaldı. Shallan içinde kötü bir hisle ne olduğuna bakmak için çıktı. İalai Sadeas'ı sahte yüzüyle, ağzından köpükler gelmiş hâlde yerde yatarken buldu. Askerler dehşetle ona bakıyordu.

Yüceprensesin cansız gözleri tavana dikilmişti. Ölmüştü.

◆
◆ ◆

Kaladin konağın üzerinden dalga dalga yükselen dumanların arasından uçtu. Kasabalıların şu tuhaf Kaynaşık ve askerleri tarafından tehdit edildiği yere doğru dalışa geçti. Yerde yatan ve askerlerden birinin çizmesiyle suratına bastığı adam, konağın bahçıvanı Waber'di.

Bu belli ki tuzak, dedi Syl, Kaladin'in zihninde. *Bu Kaynaşık bir Rüzgârkoşucunun dikkatini çekmek için ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyor: Masum sivillere saldır.*

Haklıydı. Kaladin kendini biraz daha ileride yere inmeye zorladı. Kaynaşık, konağın girişinin hemen yanındaki duvarı parçalayarak bir delik açmıştı. Alevler binanın üst katlarını sarmışsa da deliğin ötesindeki oda karanlıktı, orası yanmıyordu. Tamamen alevler içinde değildi en azından.

Kaladin yere ayak basar basmaz şarkıcılar Waber'le diğerlerini bırakıp taş duvardaki delikten içeri girdi. *Beş asker*, diye gözlemledi Kaladin. *Üçü kılıçlı, ikisi mızraklı.*

Kaynaşık binaya girerken birini de yanında sürükledi. İnce yüzlü, zayıf bir adam olan esirin karnındaki kesikten kanlar akıyordu. Hudutaşar Godeke. Görünen oydu ki Fırtınaışığı tükenmişti. Fırtınalar saklasın da hâlâ yaşıyor olsun. Gerçi Kaynaşık onu yem olarak kullanmak istediğine göre yaşıyor olması ihtimali yüksekti.

Kaladin kırık duvara yöneldi. "Benimle mi dövüşmek istiyorsun Kaynaşık? Gel hadi. Dövüşelim."

Yaratık binanın içindeki karanlıktan kendi ritmik dilinde bir şeyler homurdandı ve askerlerinden biri çevirdi. "Seninle içeride, kaçamayacağın bir yerde dövüşeceğim küçük Rüzgârkoşucu. Çık karşıma."

Bundan hoşlanmadım, dedi Syl.

"Aynı fikirdeyim," diye fısıldadı Kaladin. "Gidip yardım çağırmaya hazır ol."

Kaladin kendini hafiften yukarı –sadece ayaklarına yük binmeyecek kadar yukarı– Çiviledi ve yanan binaya yaklaştı. Bu büyük oda bir zamanlar Kaladin'in babasının Roshone'la yemek yediği, haydutlardan ve uzlaşmadan bahsettikleri yemek salonuydu. Tavan yer yer yanmıştı, yangın yukarıdan ilerliyordu. Tahtalar boyunca alevsprenleri coşkuyla dans ediyordu.

İrikıyım Kaynaşık, iki yanında ikişer askerle tam karşısındaydı. Kaladin'in etrafını çevirmek için öne çıktılar. Beşinci asker neredeydi? İşte, ters dönmüş masanın yanında, mor-siyah parlayan bir şeyle uğraşıyordu. Yokışığı? Bir saniye... O bir fabrial mıydı? Işık aniden soldu.

Kaladin'in güçleri kayboldu.

Kaladin bunu tuhaf bir boğulma hissiyle fark etti. Sanki zihninin üzerine ağır bir şey konmuş gibi oldu. Çivileme iptal olduğundan tüm ağırlığı yeniden ayaklarına bindi.

Syl yutkundu ve mızrak formu yok olurken bir sprene dönüştü. Ve Kaladin, Kılıç'ı çağırmaya çalıştığında hiçbir şey olmadı.

Kaladin hemen geri çekilerek fabrialın etki alanından çıkmaya çalıştı. Fakat askerler anında çevresini sarıp engellediler. Kaladin onu kolayca yenebileceğini düşünürken Paremızrağı ve güçlerine güvenmişti.

Fırtınalar adına! Kaladin bir Çivileme yapmak için gerildi. İçinde hâlâ Fırtınaışığı kükrüyor, onu keskin dumanı solumaktan koruyordu ama şu şey diğer tüm güçlerini baskılamıştı.

Kaynaşık güldü ve Alethçede konuştu. "Parlayanlar! Güçlerinize çok fazla güveniyorsunuz. Ama onlarsız bir hiçsiniz. Savaş sanatında gerçek bir eğitimi olmayan bir köylü çocuğu veya..."

Kaladin sağındaki askere çullandı.

Bu ani hareket, şarkıcının bir çığlık atıp arka üstü devrilmesine sebep oldu. Kaladin adamın elinden mızrağı kaptığı gibi –akıcı bir hareketle– iki eliyle kavradı ve ikinci askeri hakladı.

Solundaki iki asker kendilerini toparlamışlardı, ona doğru atıldılar. Kaladin onu çevreleyen havayı hissederek ikisi arasında hızla dönüp önce mızrağın arkasıyla, aşağıyı hedef almış olan ilk kılıcı, ardından mızrağın ucuyla da yukarıyı hedefleyen ikinci kılıcı yakaladı. Metal ile tahta o tanıdık şangırtıyla buluştu ve Kaladin iki kılıcı da düşürerek dönüşünü tamamladı.

Mızrağını adamlardan birinin karnına indirip onu bir çelmeyle dü-

şürdü ve yere arkadaşının yanına yolladı. Bu askerler iyi eğitimliydi ama geriye kalan son askerin, arkadaşlarının ölmekte olduğunu görünce nasıl donakaldığına bakılırsa henüz pek fazla dövüş görmemişlerdi.

Kaladin neredeyse hiç düşünmeden devam etti ve mızrağını dördüncü askerin boynuna sapladı. *İşte*, diye düşündü Kaladin, beklediği kırmızı ışık kurdelesi ona doğru atıldığında. *Yine arkadan saldıracak.*

Kaladin mızrağı atıp kemerindeki fırlatma bıçağını çekti ve döndü. Bıçağı havaya savurdu ve aynı anda Kaynaşık orada maddeleşmişti. Küçük bıçak, iki parça kabuğun arasından yaratığın boynuna saplandı.

Kaynaşık şok ve acıyla bir ses çıkardı ve gözleri büyüdü.

Tepelerinde yangın tahtaları çıtırdattı ve dev Kaynaşık bir kütük gibi öne doğru devrilip döşemeleri sarsarken üzerine korlar yağdı. Şükürler olsun ki bu defa vücudundan bir kırmızı ışık kurdelesi çıkmadı.

"Oh be," dedi Syl, Kaladin'in omzuna konarken. "Demek onu ışınlanmadan önce yakalarsan öldürebiliyormuşsun."

"En azından Dinmezfırtına ile yeniden doğuncaya dek," dedi Kaladin, öldürdüğü şarkıcıları kontrol ederken. Karnındaki yarayla yavaşça ölmekte olan dışında iki tanesi daha sağdı. Üzerine çullandığı adam ve odanın diğer tarafında olan, hani şu fabrialı aktif hâle getiren beşinci adam.

İlki duvardaki delikten çıkıp kaçmıştı. Diğeri fabrialı bırakmış, korkudan büyümüş gözleri ve elinde kılıcıyla yan yan ilerliyordu.

Adam, Godeke'ye ulaşmaya çalışıyordu. Herhâlde onu rehine olarak kullanacaktı. Kaynaşık kendini Kaladin'e doğru ışınladığında, yaralı Hudutaşar yere devrilmişti. Şu anda hareket ediyordu ama kendi kendine değil... Ufak tefek, cılız bir silüet, Hudutaşar'ı bir bacağından çekerek uzaklaştırıyordu. Kaladin, Lift'in odaya girdiğini görmemişti. Gerçi Lift'in genellikle en beklenmedik anlarda ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı.

"Onu delikten çıkar Lift," dedi Kaladin, son şarkıcıya doğru ilerlerken. "Senin de güçlerin engellendi mi?"

"Evet," dedi Lift. "Bize ne yaptılar böyle?"

"Ben de bunu acayip merak ediyorum," dedi Syl yerdeki alete doğru seğirterek. Metal parçalarıyla çevrili ve üçayak üzerinde duran bir mücevherdi. "Çok tuhaf bir fabrial."

Kaladin mızrağını son şarkıcıya çevirdi. Asker bir an tereddüt et-

tikten sonra kılıcını bırakıp ellerini havaya kaldırdı. Derisi kırmızı-siyah tırtıklı bir desene sahipti.

"Bu fabrial neyin nesi?" diye sordu Kaladin.

"Ben... Ben..." Asker yutkundu. "Bilmiyorum. Bana tabanındaki mücevheri çevirip çalıştırmam söylendi sadece."

"Yokışığıyla çalışıyor," dedi Syl. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Kaladin tavanda biriken dumana bir göz attı. "Lift?" dedi.

"Tamamdır," dedi Lift ve Kaladin mızrağıyla askeri engellemeye devam ederken aletin yanına gitti. Bir an sonra Kaladin'in güçleri dönmüştü. Rahatlayarak bir nefes verdi ve Fırtınaışığı ağzından döküldü. Az ileride Godeke bir nefes aldı ve bir refleksle Fırtınaışığı'nı içine çekti. Yarası iyileşmeye başladı.

Işık'la güçlenen Kaladin askeri kolundan tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve havada asılı kalmasını sağlayacak kadar Fırtınaışığı'yla doldurdu. "Sana kasabadan ayrılmanı söylemiştim," diye homurdandı alçak sesle. "Yüzünü ezberliyorum, desenini, pis kokunu. Eğer seni bir daha görürsem seni Fırtınaışığı'yla öyle bir yukarı fırlatırım ki aşağı düşerken düşünmek için çok ama çok uzun vaktin olur. Anladın mı?"

Şarkıcı uysal bir mırıldanmayla başını salladı. Kaladin Fırtınaışığı'nı geri alıp askerin yere düşmesine sebep oldu. Adam hemen delikten dışarı sıvıştı.

"Burada başka bir insan daha vardı," dedi Lift. "Dilenci kılığında yaşlı bir açıkgöz adam. Binanın dışından izliyordum ve onun Godeke'yle birlikte içeri girdiğini gördüm. Kısa süre sonra şu Kaynaşık duvarı yıktı ve Godeke'yle çıktı ama diğer adamı görmedim."

Roshone. Eski şehirbeyi, Dalinar'a, konağın fırtınakilerinde tutulan kasabalıları kurtarmaya gideceğini söylemişti. Kaladin her ne kadar bununla gurur duymasa da bir an tereddüt etti. Fakat Syl bir bakış atınca dişlerini sıkıp başına salladı.

Doğrusu bu olduğu sürece... diye düşündü.

"Ben onu bulurum," dedi Kaladin. "Sen Godeke'nin iyileştiğinden emin ol ve sonra fabrialı Berrakhanım Navani'ye götür. Onu bayağı ilginç bulacaktır."

Shallan illüzyonu kaldırdığında, ağzında köpüklerle İalai'nin kendi yüzü ortaya çıktı. Adolin'in adamlarından biri nabzını kontrol etti ve başını salladı.

İalai ölmüştü.

"Hay Cehennem!" dedi Adolin çaresizce cesedin başında dikilerek. "Ne oldu?"

Bunu biz yapmadık, diye düşündü Peçe. *Onu öldürmemeye karar vermiştik, değil mi?*

Ben... Shallan'ın kafası uğulduyor, her şey bulanık geliyordu. Bunu o mu yapmıştı? Yapmak istemişti. Ama yapmamıştı, değil mi? Bundan daha kontrollüydü.

Ben yapmadım, diye düşündü Shallan. Yeterince emin sayılırdı.

Peki ne oldu, diye sordu Parlayan.

"Zehir içmiş olmalı," dedi Vathah üzerine eğilerek. "Karabela."

Shallan'ın önce silahtarı sonra casusu olarak, bunca aydan sonra bile eski firari hâlâ Adolin'in askerlerinden nasıl da farklıydı. Vathah fazlasıyla bakımsızdı. Pasaklı değildi ama görüntüye Adolin'in adamları kadar dikkat etmiyordu. Böyle şeylere tenezzül etmediğini göstermek için ceketinin önü açık, saçları dağınıktı.

"Daha önce bu şekilde ölen birini görmüştüm Berrakhanım," diye açıkladı. "Sadeas'ın ordusundayken bir subay kaçak şeyler satıyordu. Yakalandığında tutuklanmaktansa kendini zehirlemişti."

"Zehir aldığını görmedim," dedi İshnah süklüm püklüm. "Üzgünüm."

"Hay fırtınalar kapası," diye mırıldandı Adolin'in askerlerinden biri. "Bu kötü oldu, değil mi? Tam da Karadiken'in en istemediği şeydi. Üzerimize kalan başka bir Sadeas cesedi."

Adolin derin bir nefes aldı. "Elimizde onu asmaya yetecek kadar kanıt var. Babam da bir şekilde kabullenmek zorunda. İalai'nin askerleri bir şeye kalkışmasın diye savaş kamplanna birliklerimizi sevk ederiz. Fırtınalar adına. Bu pisliği aylar önce temizlememiz gerekirdi."

Ardından birkaç askerine işaret etti. "Diğer komplocuların da üzerinde zehir var mı diye bir arayın ve hepsinin ağzını bağlayın. Shallan cesedi halı falan gibi şeye çevirir, böylece dışarı çıkarırız. Gen ve Natem, İalai'nin diğer odadaki eşyalarını gözden geçirin, bakın bakalım işe yarar bir delil bulabilecek misiniz."

"Hayır!" dedi Shallan.

Adolin durdu, ona baktı.

"İalai'nin odasına ben bakarım. Askerler ne arayacağını bilmiyor, ben biliyorum sonuçta. Siz diğer tutuklularla ilgilenin ve binanın geri kalanını arayın."

"İyi fikir," dedi Adolin. Alnını ovuşturdu ama sonra –belki Shal-

lan'ın yakınında, kıvrımlı siyah bir haç gibi minik bir endişespreni belirdiğini görünce– gülümsedi. "Endişelenme," diye ekledi. "Her görevde birkaç pürüz çıkar."

Shallan kendi duygularını ifade etmekten çok onu rahatlatmak için başını salladı. Askerler Adolin'in emirlerini yerine getirmeye giderken İalai'nin cesedinin yanına çömeldi.

İshnah da ona katıldı. "Berrakhanım. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Zehir yutmadı, değil mi?" diye sordu Shallan alçak sesle.

"Bunu bilemem," dedi İshnah. "Ama karabela hakkında biraz bir şey biliyorum..." Kızardı. "Eh, aslında bayağı şey biliyorum. Bizim çete onu rakiplerde kullanırdı. Hazırlanması zordur çünkü tam etkili olması için yaprakları kurutmak, ardından ezip macun hâline getirmek gerekir. Her neyse, yemek en iyi sonucu vermez. Öte yandan kana karıştığında çok hızlı öldürür..." Sustu, kaşlarını çattı. Muhtemelen o da Shallan gibi İalai'nin çok hızlı öldüğünü fark etmişti.

Shallan da karabelayı biliyordu. Bu aralar zehirler üzerine çalışmıştı. *Bir iğne izi bulabilir miyim acaba,* diye düşündü cesedin yanına diz çöktüğü yerde.

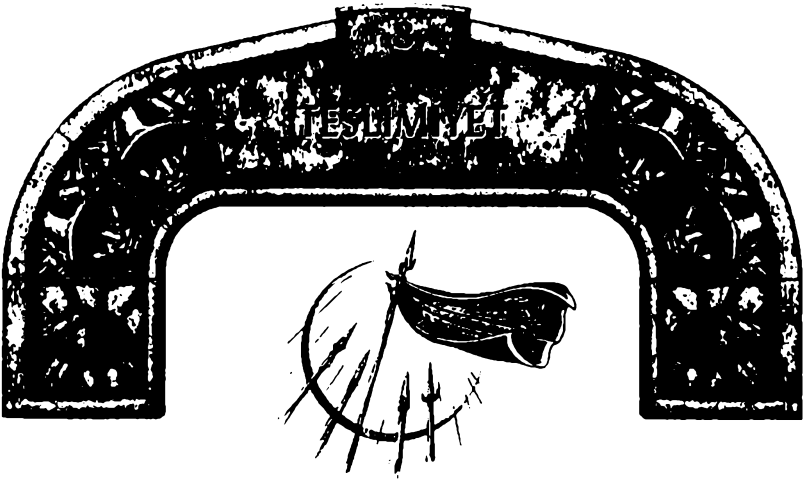
Her koşulda İalai haklı çıkmıştı: Hayaletkanlar, Shallan'ın onu öldüreceğine güvenmemiş ve işi bitirmesi için ikinci bir suikastçı daha göndermişlerdi. Bu da Adolin'in askerleri veya Shallan'ın kendi casusları arasında bir ajanları olduğu anlamına geliyordu. Bu düşünceyle karnına bir sancı saplandı.

Ve bu kişi, İalai'nin Dalinar'ın maiyetine yerleştirdiği casustan ayrıydı. Fırtınalar adına. Shallan'ın kafası allak bullak olmuştu. "Cesedi kontrol et," diye fısıldadı İshnah'ya. "Bak bakalım kendisinin veya başka birinin yaptığına dair bir kanıt bulabilecek misin?

"Tamam Berrakhanım."

Shallan hızla şarap dolabının olduğu diğer odaya geçti. Gaz'la Kırmızı, İalai'nin eşyalarını toplamaya girişmişti bile. Fırtınalar adına, bu ikisine güvenebilir miydi?

Her hâlükârda İalai tahmininde yanılmamıştı. Dolayısıyla bu odada, Mraize'in Shallan'ın öğrenmesini istemeyeceği sırlar olması gayet olasıydı.

Bronz bir kafes, kişiyi yakındaki objeler veya varlıklara karşı uyaran bir ikaz fabrialı yaratabilir. Şu anda bunun için heliodorlar kullanılıyor ve bunun geçerli sebepleri var ama diğer mücevherler de kullanılabilir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Kaladin alevler içindeki odayı geçerken, güçlerini kaybettiği o anın etkisindeydi hâlâ. Bu deneyim onu çok tedirgin etmişti. Gerçek şuydu ki güçlerine fazla bel bağlar olmuştu. Savaşta sınanmış keskin bir mızrağa güvenir gibi. Bir dövüşte silahınızın sizi yarı yolda bırakmasından daha kötü pek az şey vardı.

"O fabriallara çok dikkat etmemiz gerekecek," dedi Kaladin. "Güçlerimizin düşman tarafından bastırılması ihtimali hiç hoşuma gitmedi." Omzunda oturan Syl'e bir göz attı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?"

Syl başını iki yana salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Benim... Kendimi solmuş gibi hissetmeme neden oldu. Sanki burada değilmişim gibi."

Kaladin tamamen yanmış, gölgeler ve kızgın renkler, parlak turuncu ve kırmızı ışıkla dolu odalara girmedi. Şehirbeyleri normal bir evle yetinseydi böyle olmayabilirdi. Ama hayır, farklı olmak, sağlam taştan yapılmış bir ev yerine narin ahşapla dolu bir eve sahip olmak zorundaydılar. Ölmekte olan konakla oyun oynayan aç alevler coşkulu gö-

rünüyordu. Ateşin çıkardığı seslerde keyifli bir tını vardı; kükrüyor ve tıslıyordu. Alevsprenleri, ahşapta siyah bir iz bırakarak yanındaki duvara tırmandı.

İleride mutfak tamamen alevlere teslim olmuştu. Kaladin o ana dek sıcaktan çok etkilenmemişti; Fırtınaışığı tarafından iyileştirilmeden önce yanıklar ancak hafif bir kaşıntıya sebep olabiliyordu. Ateşin kalbinden uzak durduğu sürece sorun olmazdı.

Ne yazık ki bu mümkün olmayabilirdi.

"Kiler nerede?" diye sordu Syl omzundan.

Kaladin, cehennemi andıran mutfakta zar zor görülen bir gölgeden ibaret kapıyı işaret etti.

"Harika," dedi Syl. "Koşacak mısın?"

Kaladin, çok değerli Fırtınaışığı'nın bir zerresini bile ziyan etmeye cesaret edemedi ve konuşmak yerine başıyla onayladı. Gücünü topladı ve mutfağa daldı. Alevler ve duman anında etrafını kuşattı. Yukarıdan gelen ümitsiz bir gıcırtı sesi tavanın pes etmek üzere olduğunun işaretiydi.

Kaladin kendini çabucak yukarı Çivileyerek yanan mutfak tezgâhının üzerinden atladı. Diğer tarafta yere inip omzunu alazlanmış kiler kapısına geçirdi. Gürültüyle devrilen kapıdan korlar ve kurum yağdı.

Kaladin, tepenin yamacındaki taşlara oyulmuş, aşağı doğru eğimli karanlık bir koridora girdi. Mutfaktaki cehennemden uzaklaşırlarken Syl kıkırdadı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin.

"Sırtın yanıyor," dedi Syl.

Hay Cehennem. Ceketin arkasına uzanıp söndürmeye çalıştı. Neyse, Leshwi tarafından mızraklandığında zaten üniforması mahvolmuştu. Leyten'in Kaladin'e üniforma dayandıramamakla ilgili yakınmalarını dinlemek zorunda kalacaktı yine. Rüzgârkoşucuların levazım subayı, Kaladin'in sırf üniforma stokunu eritmek için darbe alıp durduğundan emindi!

Fırtınaışığı'nın sağladığı aydınlıkla yetinerek karanlık taş tünelde ileriye baktı. Tünele girdikten hemen sonra, su basmasını engellemek için yağmur suyunu toplayan çukuru örten bir metal ızgaranın üstünden geçmişti. Açıkgöz aileler, yücefırtınalarda buna benzer fırtınakilerlerine çekilirdi.

Kaladin ahşap evde yaşamanın bir diğer dezavantajı olan su basmasını bir yana bıraksa da taş evler bile zaman zaman fırtınalarda hasar görüyordu. O yüzden kükreyen rüzgârlarla arasına birkaç metre

kaya koymak istediği için birini suçlayamazdı. Çocukken burada Laral'la oynarlardı ama şimdi eskiden olduğundan daha küçükmüş gibi gelmişti. Burayı derin, sonsuz bir tünel olarak hatırlıyordu. Oysa ızgarayı geçtikten biraz sonra aydınlık kiler odasına gelmişti bile.

Kaladin yer altındaki odaya girdiğinde karşı duvara kelepçelenmiş, başları öne düşmüş iki tutukluyla karşılaştı. Birini tanımıyordu, muhtemelen mülteciydi. Diğeriyse Kaladin'in gençliğinden tanıdığı oğlanların babası olan Jeber'di.

"Jeber," dedi Kaladin hızla yaklaşıp. "Roshone'u gördün mü? O..."

Kaladin aniden sustu. İkisinin de kıpırdamadığını fark etmişti. Diz çöküp Jeber'in ince yüzüne daha yakından baktığında içini giderek büyüyen bir endişe kapladı. Yüzü gayet normaldi; biraz solgun olması ve... gözlerinin yerinde dağlanmış iki delik bulunması haricinde. Parekılıcı ile öldürülmüştü.

"Kaladin!" dedi Syl. "Arkanda!"

Kaladin dönerken elini uzatıp Kılıç'ını çağırdı. Kayanın içine yontulmuş oda, kapının solunda geriye doğru eğim yaparak Kaladin'in ilk girdiğinde görmediği bir çıkıntı oluşturmuştu. Orada şahine benzeyen yüzü, yer yer siyah serpiştirilmiş kahverengi saçlarıyla uzun boylu bir adam sessizce duruyordu. Üzerinde Alethi üniformasının siyah versiyonuyla Moash, Berrakbey Roshone'u boynuna dayadığı bir bıçakla önünde tutuyordu. Moash diğer eliyle de sessizce ağlayan şehirbeyinin ağzını kapatmıştı. Yerde korkusprenleri dalgalanıyordu.

Moash hızlı, tek bir darbeyle Roshone'un boğazını kesti ve adamın eski püskü kıyafetlerinin üzerine kanlar fışkırdı.

Roshone taşların üstüne devrildi. Kaladin bağırdı; hatta yardım etmek için atılacaktı ki içindeki hekim başını iki yana salladı. Kesilmiş bir boğaz. Bu hekimlerin iyileştirebileceği türden bir yara değildi.

Yardım edebileceğin bir sonrakine geç, diyor gibiydi babası. *Bu öldü.*

Fırtınalar adına! Lift'i veya Godeke'yi getirmek için de mi çok geçti? Belki onlar... Onlar belki...

Roshone, çaresiz Kaladin'in önünde yerde zayıf bir şekilde kıvrandı. Sonra, Tien'i ölüme göndererek Kaladin'in ailesine hayatı zindan eden adam öylece... kendi kanının oluşturduğu minik bir gölcüğün içinde hayata veda etti.

Kaladin, bıçağını sessizce belindeki kına sokan Moash'a öfkeyle baktı. "Onu kurtarmaya gelmiştin, değil mi Kal?" diye sordu Moash.

"En kötü düşmanlarından birini. İntikamını alıp huzur bulmaktansa onu kurtarmaya koştun."

Kaladin kükreyerek ayağa fırladı. Roshone'un ölümü onu Kholinar sarayındaki o ana götürmüştü. Elhokar'ın göğsünde bir mızrak... Ve Moash... Sanki buna hakkı varmış gibi bir Köprü Dört selamı veren Moash.

Kaladin, Sylmızrağı Moash'a doğrulttu ama uzun boylu adam ona öylece bakmakla yetindi. Koyu kahverengi gözlerinde en ufak bir duygu yoktu. Parekılıcını da çağırmadı.

"Dövüş benimle!" diye bağırdı Kaladin. "Hesaplaşalım!"

"Hayır," dedi Moash ellerini havaya kaldırıp. "Teslim oluyorum."

İshnah, İalai'nin cesedini kontrol ederken Shallan kendini kapıdan cesede bakmaya zorladı. Gözlerini kaçırmak, başka yöne bakmak, başka bir şey düşünmek istiyordu. Zorluklarla yüzleşmek onun için daima bir sorun olmuştu; ama her biri ayrı ayrı yararlı olan üç kişiliği arasında bulduğu dengenin bir kısmı, acısını kabullendiğinde gelmişti. Hak etmemiş olsa bile.

Bu denge işe yarıyordu. Shallan işlevini yerine getiriyordu.

Ama iyiye mi gidiyoruz, diye sordu Peçe. *Yoksa olduğumuz yerde mi sayıyoruz?*

Kötüye gitmemek de kabulüm, diye düşündü Shallan.

Ne zamana kadar, diye sordu Peçe. *Rüzgârda geriye savrulmadan durduğumuz ama ileri de gidemediğimiz bir yılı devirdik şimdiden. Eninde sonunda hatırlaman gerekiyor. Zor şeyleri...*

Hayır. O olmaz. Daha değil. Yapacak şeyleri vardı. Cesede arkasını dönüp önündeki sorunlara odaklandı. Hayaletkanların, Shallan'ın yakın çevresinde de bir casusları var mıydı? Bu fikri sadece mümkün değil epey de olası bulmuştu.

Adolin bugünkü görevlerini başarı olarak görmek isteyebilirdi ve Shallan da Şeref'in Oğulları'nın arasına başarıyla sızmalarının, en azından bir plan yapıp uygulamaya koyabileceğini kanıtladığını kabul edebilirdi. Ama Peçe'nin tüm çabalarına rağmen Mraize tarafından oyuna getirildiği hissinden kurtulamıyordu.

"Burada boş şarap şişelerinden başka bir şey yok," dedi Kırmızı dolabın kapaklarını ve çekmecelerini açarken. "Bekle! Sanırım Gaz'ın mizah anlayışını buldum." Bir şeyi iki parmağıyla tutup kaldırdı. "Yok. Sadece kurumuş bir meyve parçasıymış."

Gaz odanın arkasında, Peçe'nin daha önce fark ettiği kapının ardında küçük bir yatak odası bulmuştu. "Eğer espri anlayışımı bulursan öldür gitsin," diye seslendi oradan. "Senin şakalarına katlanmaya zorlanmamdansa böylesi daha merhametli bir hareket olur Kırmızı."

"Berrakhanım Shallan şakalarımı komik buluyor. Değil mi?"

"Gaz'ı sinirlendiren her şey komiktir Kırmızı," dedi Shallan.

"Eh, ben kendimi de sinirlendiriyorum!" diye seslendi Gaz. Kafasını dışarı uzattı. Yüzü sakallarla kaplıydı ve birkaç ay önce nihayet Fırtınaışığı'nı içine çekmeyi öğrenip de kayıp gözünün yeniden oluşmasını sağladığından şimdi gören iki gözü vardı. "O zaman gezegendeki en komik fırtınalar kapası adam ben olmalıyım. Ne arıyoruz Shallan?"

"Kâğıt, belge, defter," diye cevap verdi Shallan. "Mektup. Yazılı ne olursa."

Diğer ikisi aramaya devam etti. Odada bariz bir belge varsa bulurlardı ama İalai burada daha sıra dışı bir şey, gizli bir şey olduğunu söylemişti. Mraize'in Shallan'da olmasını istemeyeceği bir şey. Odada ilerledi, ardından bir ayağının üzerinde hafifçe dönüp yukarı baktı. Peçe nasıl olmuştu da tavanı çevreleyen, kıl testereyle yapılmış süslemeleri görmemişti. Ve odanın ortasındaki halı tek renkli olabilirdi ama kalın ve konforluydu. Shallan ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp attı, ayaklarının altında yumuşak dokuyu hissederek yürüdü. Oda abartısızdı, doğru ama çıplak da değildi.

Sırlar. Sırlar nerede olabilirdi? Şaraplara bakmak için dolaba yürürken Desen eteğinin üstünde uğuldadı. İalai nadir bir şaraptan bahsetmişti. İpucu bu şaraptı.

Tek tek tatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Shallan gittiği görevlerde çok daha kötü testlere katlanmıştı. Her birinden az az alıp tatmaya başladığını gören Kırmızı bir kaşını kaldırdı.

Şaraplar üzerine uzun uzadıya yorumlar yapan İalai'nin aksine Shallan'a çoğu gayet sıradan geldi. Gerçi bu konuda uzman sayılmazdı; tadı fena olmayan ve onu sarhoş eden her şeyi severdi.

Hazır aklına gelmişken içine biraz Fırtınaışığı çekip alkolün etkisini sıfırladı. Kafasının bulanmasının hiç sırası değildi. Şarapların çoğu sıradan olsa da bir tanesinde tam adını koyamadığı bir şey vardı. Kan gibi koyu kırmızı renkte, tatlı bir şaraptı. Fakat daha önce tattığı hiçbir şaraba benzemiyordu. Meyvemsi bir tadı vardı ama kuvvetli, hatta belki biraz... ağırdı. Doğru kelime bu muydu?

"Burada birkaç mektup buldum," diye seslendi Gaz yatak odasından. "Üzerine el yazısıyla notlar aldığı bazı kitaplar da var."

"Hepsini topla," dedi Shallan. "Sonra bakarız. Benim Adolin'e bir şey sormam gerekiyor."

Sürahiyi alıp Adolin'i bulmaya gitti. Birkaç muhafız kapıda nöbetteydi ama savaş kampından kimse henüz saldırıya uğradıklarını fark etmiş görünmüyordu. Ya da kapıya kimse gelmemişti en azından.

Shallan önce cesetten gözlerini kaçırdıysa da sonra kendini bakmaya zorladı. Bu sırada Adolin onu görmüştü, yanına geldi. "Artık gitmemiz lazım," dedi alçak sesle. "Kaçan muhafızlar oldu. Daha hızlı uzaklaşmak için birkaç Rüzgârkoşucunun bizi almasını isteyebiliriz belki. Hem... Ayakkabıların nerede?"

Shallan elbisesinin altından çıkan çıplak ayaklarına baktı. "Düşünme yetimi kısıtlıyorlardı."

"Düşünme neyini..." Adolin elini hoş bir şekilde karman çorman, siyahla beneklenmiş sarı saçlarının arasından geçirdi. "Aşkım, bazen çok şeker tuhaflıkların var."

"Geri kalan zamanlardaki tuhaflıklarım tatsız." Şarabı kaldırdı. "İç. Bilim için."

Adolin kaşlarını çattıysa da bir yudum aldı, ardından yüzünü buruşturdu.

"Ne bu?" diye sordu Shallan.

"Shin şarabı. Adam gibi alkol fermente etmeyi bilmiyorlar. Aynı tuhaf minik yemişten yapıyorlar hep."

"Egzotik aslında..." dedi Shallan. "Daha gidemeyiz. Desen'le ikimizin açıklığa kavuşturması gereken bir sır var."

"Mmm..." dedi Desen eteğinden. "Keşke benim de çıkaracak ayakkabılarım olsaydı da beynim düzgün çalışsaydı." Durdu. "Aslında bir beynim olduğunu sanmıyorum."

"Hemen geliyorum," dedi Shallan, şarap dolabının bulunduğu odaya dönerek. Kırmızı da küçük yatak odasına, Gaz'ın yanına gitmişti. Yatak odasında ne bir pencere vardı ne de doğru dürüst ayakta duracak kadar yer. Karyolasız bir döşek ve Gaz'ın topladığı notlarla mektupların durduğu bir sandık odaya anca sığmıştı.

İalai bunları bulacaklarını biliyor olmalıydı. İçlerinde birtakım sırlar olabilirdi ama Shallan'ın aradığı sır orada değildi. *İalai sarayı yandıktan sonra buraya taşındı. Şu dolap kadar odada uyudu ve kalesinde saklandı. Ta ki Mraize onu öldürmek için bir değil iki kişi yollayıncaya dek.*

Shin şarabı. İpucu bu muydu? Şarap dolabıyla ilgili bir şey miydi? Shallan dolaba tekrar bir göz attı, ardından eskiz tahtasını çıkardı.

"Desen," dedi, "odadaki desenleri incele."

Desen uğuldadı ve eteğinden çıktı. Sanki zeminin içindeymiş gibi yüzeyi kabartarak, zemini dalgalandırarak ilerledi. Desen odayı araştırırken Shallan da dolabı çizmeye koyuldu.

Bir nesneyi hafızasına yerleştirip ardından bir çizimde dondurmak, o şeyi daha iyi görmesini sağlıyordu. Çekmeceler arasındaki aralıkları, ahşabın kalınlığını bu şekilde daha iyi değerlendirebiliyordu. Çok geçmeden dolapta gizli bölme konabilecek bir yer olmadığını anladı.

Birkaç yaratımsprenini kışkışlayarak ayağa kalktı. Desenler, desenler, desenler. Halıyı inceledi, ardından duvarlarla tavanın birleştiği yerdeki süslemeyi çizmeye başladı. Shinovar. O Shin şarabı gerçekten önemli miydi yoksa yanılıyor muydu?

"Shallan," dedi Desen odanın diğer ucundan. "Bir desen."

Shallan, odanın kuzeybatı köşesinde, Desen'in duvardaki bir kayayı hafiften kabarttığı yere seğirtti. Diz çöküp baktığında taşlarda belli belirsiz bir desen olduğunu fark etti. Zamanla yıpranmış olsa da parmaklarının altında oymaları hissedebiliyordu.

"Bu bina yeni değil," dedi Shallan. "Alethiler savaş kamplarına geldiğinde en azından bir bölümü hâlâ ayakta olmalı. Binayı zaten var olan bir temel üzerine inşa etmişler. Bu işaretler ne? Güçlükle seçebiliyorum."

"Mmm. Belli bir desenle on işaret tekrar ediyor," dedi Desen.

Bu bir rüne benziyor biraz... diye düşündü Shallan. Bu savaş kamplarının tarihi, Çağ Krallıkları'nın ayakta olduğu gölgegünlere kadar gidiyordu. İnsanoğlunun on krallığı. On rün. Shallan kadim rünleri çözebileceğinden emin değildi. Jasnah bile bunda zorlanabilirdi. Ama belki de çözmesi gerekmiyordu.

"Bu taşlar duvarın alt kısmı boyunca devam ediyor," dedi Shallan. "Daha iyi görünen başka bir tane var mı diye bakalım."

Taşlardan birkaçı gerçekten de daha iyi korunmuştu. Her birinde bir rün ve de eski krallıklardan birinin minik bir haritası vardı. Çoğu anlaşılmaz lekelerden ibaretti ama Shinovar'ın dağlarının hilal şekli hemen göze çarpıyordu.

Shin şarabı. Shinovar dağlarının olduğu bir harita. "Üzerine bu şeklin olduğu tüm taşları bul," dedi Desen'e.

Desen de buldu; her on taştan birinde bu şekil vardı. Shallan her birini yokladı ve üçüncü denemesinde taş hafiften oynadı. "İşte," dedi Shallan. "Köşedeki. Bu olmalı."

"Mmm," dedi Desen. "Bir parça kıvrılma var aslında, yani teknik olarak eğri."

Shallan taşı dikkatle yerinden çıkardı. Taşın ardında, masallardaki mücevherlerin çıktığı deliklere benzeyen bir oyukta, minik bir defter buldu. Başını kaldırıp Gaz'la Kırmızı hâlâ diğer odada mı diye kontrol etti. Oradaydılar.

Hay Cehennem, kendi adamlarımdan şüphelenir oldum, diye düşündü Shallan defteri eminkesesine sokuşturup taşı yerine yerleştirirken. Belki de İalai'nin planı karışıklık ve güvensizlik tohumları ekmekti. Ama... Shallan o hâlini gördükten sonra bu teoriyi sorgusuz sualsiz kabul edemezdi. Hayaletkanların onun peşinde olacağına inanmak çok zor değildi; Mraize bir yıl önce Amaram'la İalai'nin yakın çevresine sızmış ama Urithiru'dan kaçtıklarında onlarla gitmemişti.

Shallan deftere bakmaya can atıyordu ama tam o sırada Gaz'la Kırmızı bir yastık kılıfı dolusu not ve mektupla geldiler. "Eğer orada başka bir şey varsa bile," dedi Gaz omzunun üstünden yatak odasını işaret edip, "biz bulamadık."

"Bunlar yeter," dedi Shallan. Adolin ona yanına gelmesini işaret etti. "Hadi çıkalım artık."

Kaladin mızrağını Moash'ın boğazına doğrultmuştu ama tereddüt ediyordu. Onu öldürebilirdi. Onu *öldürmeliydi*. Neden tereddüt ediyordu?

Moash... bir zamanlar onun arkadaşıydı. Ateşin başında, hayatları hakkında konuşarak birlikte saatler geçirmişlerdi. Kaladin, pek çoklarından farklı olarak bu adama kalbini açmıştı. Teft'le Kaya'ya ve işte bir de Moash'a Tien'den bahsetmişti. Roshone'dan. Korkularından.

Moash sadece bir arkadaş da değildi. Köprü Dört'ün sıradan üyelerinden fazlasıydı. Kaladin fırtınalara ve gökyüzüne –ve oradan izleyen biri varsa ona– bu adamları koruyacağına ant içmişti.

Kaladin, Moash'ı koruyamamıştı uğratmıştı. Tıpkı Dunny'yi, Mart'ı ve Jaks'ı hayal koruyamadığı gibi. Ve aralarında en çok Moash'ı kaybetmek acı vermişti. Çünkü o duygusuz gözlerde Kaladin kendini görüyordu.

"Seni piç," diye tısladı Kaladin.

"Haklı gerekçelerim olduğunu inkâr mı edeceksin?" Moash, Roshone'un cesedini tekmeledi. "Ne yaptığını biliyorsun. Bana neye mal olduğunu biliyorsun."

"Bunun için Elhokar'ı öldürdün."

"Çünkü hak etmişti. Tıpkı bunun gibi." Moash başını iki yana sal-

ladı. "Bunu senin için de yaptım Kal. Sen kardeşinin intikamını almayacak, ruhunu fırtınalarda inletecektin."

"Tien'den bahsedeyim deme!" diye bağırdı Kaladin. Kendini düşüyormuş gibi hissetti, kontrolünü kaybeder gibi oldu. Moash'ı, Kral Elhokar'ın ölümünü, Kholinar halkının ve Duvar Muhafızlarının güvenini boşa çıkardıklarını ne zaman düşünse böyle oluyordu.

"Adalet mi istiyorsun?" dedi Kaladin duvara zincirlenmiş cesetleri göstererek. "Jeber ve diğer adama ne diyeceksin? Onları da mı *adalet* için öldürdün?"

"Acıdığım için," dedi Moash. "Unutulmaktan, ölüme terk edilmektense hızlı bir ölüm yeğdir."

"Onları serbest bırakabilirdin!" Kaladin'in mızrağı tutan elleri terliyordu ve... düzgün düşünemiyordu. Fırtınaışığı azalmıştı, neredeyse tükenmek üzereydi.

Kaladin, dedi Syl. *Gidelim artık.*

"Önce şunun icabına bakmalıyız," diye fısıldadı Kaladin. "Ben..."

Ne yapacaktı? Karşısında savunmasız bir hâlde dururken onu öldürecek miydi? Kaladin bu adamı korumaya ant içmişti. Onu...

"Ölecekler, biliyorsun değil mi?" dedi Moash yavaşça.

"Kapa çeneni."

"Sevdiğin herkes, koruyabileceğini sandığın herkes. Hepsi ölecek. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Kapa çeneni dedim!" diye bağırdı Kaladin.

Moash mızrağa doğru bir adım attı. Ellerini yanına indirip bir adım daha attı.

Kaladin tuhaf bir şekilde sindiğini hissetti. Son zamanlarda çok yorulmuştu. Yorgunluğunu görmezden gelip devam etmeye çalıştıysa da aniden üzerine büyük bir ağırlık çöktü. Dövüşürken ve sonra da alevlerin arasından geçerken çok fazla Fırtınaışığı kullanmıştı.

Fırtınaışığı tam o anda bitti ve Kaladin çöktü. Tüm bu savaş boyunca bastırdığı uyuşukluk üzerine hücum etti. Tükenmişti.

Moash'ın arkasında uzakta yangından çatırtılar yükseliyordu. Uzaktan gelen bir gürültü tünelde yankılandı; mutfak tavanı nihayet çökmüştü. Yanan tahta parçaları tünelde yuvarlandı, korlar karanlıkta parlayıp söndü.

"Uçurumu hatırlıyor musun Kal?" diye fısıldadı Moash. "O yağmurlu geceyi? Orada durduğunu, tek kurtuluşunun bu olduğunu bilerek karanlığa baktığını? O zaman biliyordun. Unutmuş gibi yapıyorsun. Ama biliyorsun. Fırtınaların geleceğini bildiğin gibi biliyorsun.

Tüm açıkgözlerin yalancı olduğunu bildiğin gibi biliyorsun. Tek bir cevap var. Tek bir yol. Tek bir son."

"Hayır..." diye fısıldadı Kaladin.

"Ben daha iyi bir yol buldum," dedi Moash. "Suçluluk duymuyorum. Pes ettim ve eğer engellenmemiş olsaydım baştan beri olacağım o insan oldum."

"Bir canavara dönüştün."

"Acını dindirebilirim Kal. İstediğin bu değil mi? Izdırabını sona erdirmek?"

Kaladin bir tür transta gibiydi. Donup kalmıştı. Şeyi izlerken olduğu gibi... Elhokar'ın ölümünü izlerken. O zamandan beri içinde bir kopukluk hissi irin topluyordu.

Hayır, bu daha uzun bir zamandır içinde büyüyordu. Savaşırken, karar verirken onu aciz kılan, arkadaşları ölürken onu felce uğratan bir tohum.

Mızrağı parmaklarının arasından kaydı. Syl bir şey söylüyordu ama... ama onu duyamadı. Sesi uzak bir meltemdi...

"Özgürlüğe giden basit bir yol var," dedi Moash elini uzatıp omzuna koyarken. Rahatlatıcı, tanıdık bir jest. "Sen benim en sevgili arkadaşımsın Kal. Senin acı çekmeni istemiyorum. Özgür olmanı istiyorum."

"Hayır . . ."

"Cevap, var olmayı bırakmakta Kal. Bunu hep biliyordun, değil mi?"

Kaladin gözyaşlarını kovmak için gözlerini kırpıştırdı ve içinde en derinlerde, yağmurdan ve karanlıktan nefret eden o küçük çocuk ruhunun derinliklerine çekilip derlop oldu. Çünkü... acısı dinsin istiyordu.

Çok istiyordu.

"Senden sadece tek bir şey istiyorum," dedi Moash. "Haklı olduğumu kabul etmeni istiyorum. Görmeni istiyorum. Onlar öldükçe hatırla. Onları koruyamadığında ve bu seni yiyip bitirdiğinde, bir yolu olduğunu hatırla. O uçurumun ucunda dur ve karanlığa atla."

Syl çığlık atıyordu ama bu sadece rüzgârdı. Uzak bir rüzgâr...

"Seninle dövüşmeyeceğim Kal," diye fısıldadı Moash. "Kazanılacak bir savaş yok. Biz bu lanetli, acıdan ibaret hayata doğduğumuz anda kaybettik. Bize kalan tek zafer bunu sona erdirmeyi seçmek. Ben bir yolunu buldum. Senin önünde de bir yol var."

Ah Fırtınababa, diye düşündü Kaladin. *Ah Yaradan.*

Ben sadece... Ben sadece sevdiğim insanları artık kaybetmek istemiyorum...

Odada bir ışık patlaması oldu.

Elmas ışığı gibi temiz ve beyaz. Güneş ışığı gibi. Parlak, *saf* ışık.

Moash inleyip döndü, ellerini kapıdan gelen ışığa siper etti. Işığın arkasındaki kişi bir gölgeden ibaretti.

Moash ışıktan geri kaçtı ama aynı anda şeffaf bir başka Moash ışığa doğru gitti. Bir ardıl görüntü gibiydi. Kaladin onun içinde yine Moash'ı gördü ama sanki daha uzun boyluydu ve üzerinde parlak mavi üniforması vardı. Bu Moash kendinden emin bir şekilde elini kaldırdı ve Kaladin göremiyor olsa da bu Moash'ın arkasında insanların toplandığını biliyordu. Korunuyorlardı. Güvendeydiler.

Moash'ın kopyası, elinde beliren Paremızrağı ile parladı.

"Hayır!" diye bağırdı gerçek Moash. "Hayır! Al bunu! Acımı dindir!" Sendeleyerek odanın diğer tarafına çekildi, öfkeyle dolmuştu. Elinde bir Parekılıcı –Beyazlı Suikastçı'nın Kılıcı– belirdi. Onu boşa savurdu. Sonunda başını öne eğdi, dirseğiyle yüzünü örttü ve ışıklar içindeki kopyasının yanından geçip tünelden yukarı koştu.

Kaladin o sıcacık ışığın altında diz çöktü. Evet, sıcaktı. Kaladin'in içi ısınmıştı. Elbette... Eğer bir tanrı varsa... Tanrı Kaladin'i o ışığın içinden izliyordu.

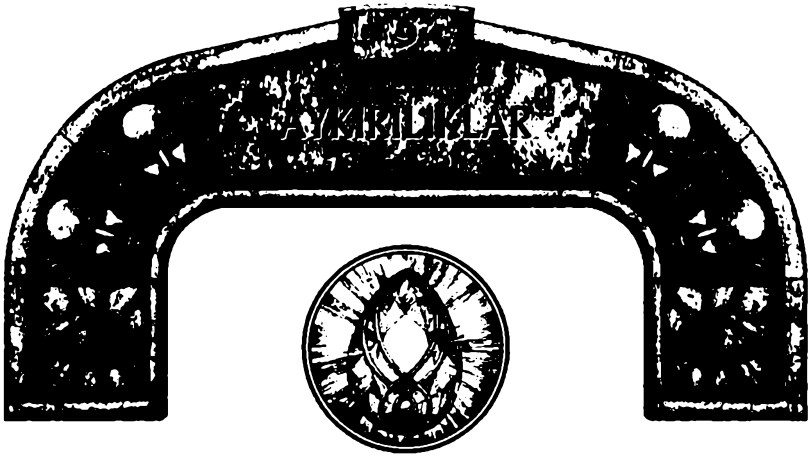
Işık soldu ve sarı-siyah saçlarıyla sırım gibi bir genç adam öne çıkıp Kaladin'i yakaladı.

"Komutanım!" dedi Renarin. "Kaladin? Efendim? İyi misiniz? Fırtınaışığı'nız mı bitti?"

"Ben . . ." Kaladin başını iki yana salladı. "Nasıl. . ."

"Hadi," dedi Renarin onu kaldırmak için kolunun altına girerken. "Kaynaşıklar geri çekildi. Gemi harekete hazır!"

Kaladin uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve Renarin'in kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Kalaylı kafesler, fabrialınızın spreninin hâlihazırdaki kendi niteliğini kuvvetli bir şekilde sergilemesine sebep olur. Mesela bir alevspreni ısı yaratır. Bunlara yükseltici diyoruz. Bu fabriallar Fırtınaışığı'nı diğerlerine göre daha hızlı tüketir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Kaladin kendini toparladığında *Dördüncü Köprü* çoktan gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Küpeştenin yanında durup aşağıda giderek küçülmekte olan –şimdi terk edilmiş– Hearthstone'u seyretti. Bu mesafeden, evler büyüyen yengeçlerin terk ettiği kabukları andırıyordu. İşlevlerini yerine getirmişlerdi ve şimdi oraya buraya saçılmış çöplerden ibaretlerdi.

Bir zamanlar buraya bir kahraman gibi dönmeyi hayal etmişti. Onun yerine dönüşü kasabanın sonunu getirmişti. Doğduğu yeri muhtemelen son kez görüyor olmanın onu bu kadar az üzmesi şaşırtıcıydı.

Eh, burası yıllardır onun yuvası olmamıştı. Gözleri içgüdüsel olarak Köprü Dört'ün askerlerini aradı. Üst güvertede diğer Rüzgârkoşucular ve silahtarların arasındaydılar; toplaşmış, Kaladin'in duyamadığı bir şey konuşuyorlardı.

Artık bayağı kalabalıklardı. Yüzlerce Rüzgârkoşucu. Sadeas'ın ordusunda oldukları o birbirine kenetlenmiş küçük grup gibi davrana-

mayacakları kadar çok kişi. Kaladin'in dudaklarından bir inilti döküldü. Yorgunluktan olsa gerekti.

Güvertede yere çöküp sırtını küpeşteye dayadı. Ardentlerden biri bir kupa sıcak bir şey verince minnetle aldı, derken sıcak içeceğin askerlere değil sadece kasabalılarla mültecilere dağıtıldığını fark etti. O kadar mı kötü görünüyordu?

Evet, diye düşündü kanlı ve yanık üniformasına bakarak. Renarin'in yardımıyla gemiye bindiğini, ona yaltaklanmaya çalışan Rüzgârkoşuculara bağırıp çağırdığını hayal meyal hatırlıyordu. Fırtınaışığı önerip duruyorlardı ama Fırtınaışığı vardı. Damarları Işık'la dolup taşıyordu ama sağladığı enerji ilk kez... zayıf görünüyordu. Solgundu.

Kes şunu, diye azarladı kendi kendini. *Sen bundan çok daha zorlu rüzgârlarda dimdik durdun, Kaladin. Derin bir nefes al. Bu geçecek. Hep geçer.*

İçeceğinden bir yudum aldı. Çorbaydı. Gemi giderek yükselirken sıcak bir şeyler içmek iyi gelmişti. Kasabalıların çoğu kenarlarda toplanmıştı; etraflarında huşusprenleri dolanıyordu. Kaladin gözlerini kapatıp başını geriye yaslarken kendini gülümsemeye zorladı ve ilk birkaç seferde gökyüzüne yükselmenin verdiği o muhteşem hissi hatırlamaya çalıştı.

Bunun yerine kendini diğer karanlık zamanları hatırlarken buldu. Tien'in ölümünü, Elhokar'ı korumayı başaramamasını. Ne kadar aptalca da olsa Elhokar'ın ölümü neredeyse Tien'in kaybı kadar canını yakıyordu. Kraldan öyle çok hoşlanmamıştı. Yine de Elhokar'ın ilk Parlayan İdeali'ni söylemek üzereyken öldüğünü görmek...

Kaladin gözlerini açtı ve Syl'in minyatür bir *Dördüncü Köprü* formunda uçtuğunu gördü. Genelde doğal şeylerin şekline girerdi ama bu formda daha bir acayip görünüyordu. Bu gemi uçmak için yaratılmamıştı. Gerçi Kaladin'in de uçmak için yaratılmadığı ileri sürülebilirdi.

Syl, gösterişli bir elbise giyen genç bir kadına dönüşüp göz hizasına alçaldı. Bir araya toplanmış Rüzgârkoşucuları işaret etti. "Laran'ı kutluyorlar," diye açıkladı. "Biz o yanan binadayken Üçüncü İdeal'i söyledi."

Kaladin homurdandı. "Aferin ona."

"Sen gidip kutlamayacak mısın?"

"Sonra," dedi Kaladin. "Kalabalığın arasına girmek istemiyorum şimdi." İçini çekip kafasını yine küpeşteye yasladı.

Onu niye öldürmedim, diye düşündü. *Parshmenleri ve Kaynaşık-*

ları sırf var oldukları için öldürüyorum ama sıra Moash'la yüzleşmeye gelince donup kaldım. Niye?

Kendini öyle aptal hissediyordu ki. Nasıl bu kadar kolay manipüle edilebilmişti? Niye Moash'ın o kendinden fazla emin suratına mızrağını saplamamış ve dünyayı bir sürü dertten kurtarmamıştı? Hiçbir şey olmasa adamın çenesini kapatmış, ağzından lağım gibi dökülen kelimelere son vermiş olacaktı...

Ölecekler. Sevdiğin herkes, koruyabileceğini sandığın herkes. Hepsi ölecek. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Acını dindirebilirim...

Kaladin kendini zorlayarak gözlerini açtı ve Syl'i karşısında bu defa daha gündelik bir elbiseyle buldu. Dizlerinin aşağısında sise dönüşen, havada uçuşan bir genç kız elbisesi. Normalde olduğundan daha küçük görünüyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi yavaşça. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Kaladin yere baktı.

"İçindeki karanlık bazen daha iyi, bazen daha kötü oluyor," dedi Syl. "Ama son zamanlarda... başka bir şeye dönüşüyor. Çok *yorgun* görünüyorsun."

"İyice dinlenmeye ihtiyacım var sadece," dedi Kaladin. "Sen buna kötü mü diyorsun? Sen bir de beni şeyde görseydin, Hav beni iki kat koşturduğunda..."

Susup gözlerini kaçırdı. Kendine yalan söylemek neyse de... Syl'e yalan söylemek çok daha zordu.

"Moash bana bir şey yaptı," dedi. "Beni bir tür transa soktu."

"Onun yaptığını sanmıyorum Kaladin," diye fısıldadı Syl. "Moash, Şeref Uçurumu'nu nereden biliyordu? Veya orada az kalsın ne yapacağını?"

"Ona bir sürü şey anlattım. Eskiden. Dalinar'ın ordusundayken, Urithiru'dan önce. Şeyden önce..."

O güzel günleri niye hatırlayamıyordu? Gerçek dostlarla ateşin başında oturduğu zamanları...

Az önce içlerinden bir tanesinin, onu kendini öldürmeye ikna etmeye çalıştığı gerçek dostlar.

"Kaladin," dedi Syl, "giderek kötüleşiyor. Yüzündeki bu uzak ifade, bu yorgunluk. Ne zaman Fırtınaışığın tükense böyle oluyor. Sanki... Sanki seni ayakta tutan sadece Fırtınaışığıymış gibi."

Kaladin gözlerini sımsıkı yumdu.

"Rüzgârkoşucuların kayıp raporlarını dinlerken donup kalıyorsun."

Askerlerinin öldüğünü duyduğunda gözünün önüne köprüyle koşmaları geliyordu hep. Çığlıkları duyuyor, havada uçuşan oklar görüyordu...

"Lütfen," diye fısıldadı Syl. "Lütfen bana ne yapacağımı söyle. Ben bunu anlayamıyorum. Öyle çok deniyorum ki. Ama nasıl hissettiğini, niye böyle hissettiğini hiç anlamıyorum."

"Olur da bir gün anlarsan," dedi Kaladin, "bana da anlat, tamam mı?"

Moash'ın söylediklerine niye omuz silkip geçememişti? Niye karşısında dik duramamıştı? Herkes ona bir kahramanmış gibi davranıyordu; niye bir kahraman gibi güneşe yürüyememişti?

Gözlerini açıp çorbasından bir yudum daha aldı ama soğumuştu. Yine de kendini yutmaya zorladı. Askerlerin yemek seçme lüksü yoktu.

Çok geçmeden, Rüzgârkoşucular grubundan biri ayrılıp ona doğru yürüdü. Teft'in üniforması üzerine tam oturuyordu ve sakalı düzgün kesilmişti, yine de artık parlamayan eski bir kaya gibi görünüyordu. Bir tepenin yamacında bulabileceğiniz, nice yağmurların ve rüzgârların izini taşıyan, kim bilir neler görmüş neler geçirmiştir diye merak edeceğiniz türden yosunlu bir kaya.

Teft, Kaladin'in yanına oturmak için eğildi.

"Konuşmak istemiyorum," diye tersledi Kaladin. "Ben iyiyim. Bu kadar abartmanıza gerek yok..."

"Of, kapa çeneni Kal," dedi Teft içini çekip yine de otururken. Ellilerinin başındaydı ama bazen yirmi yıl daha yaşlı bir büyükbaba gibi davranırdı. "Bir dakika içinde gidip şu kızı Üçüncü İdeal'i söylediği için tebrik edeceksin. Çoğumuz gibi onun için de zordu. Senden takdir görmeye ihtiyacı var."

Kaladin'in itirazı dudaklarında öldü. Evet, artık bir yücemareşaldi. Ama gerçek şuydu ki, aldığı çentiği hak eden her asker, zamanı geldiğinde çenesini kapayıp çavuşunun söylediği şeyi yapması gerektiğini bilirdi. O artık çavuşunuz olmasa, artık bir mangada olmasanız bile.

Teft gökyüzüne baktı. "Piç kurusu hâlâ yaşıyor demek ha?"

"İki ay önce Veden sınırındaki savaşta görüldüğü rapor edilmişti," dedi Kaladin.

"Hah, iki ay önce," dedi Teft. "Kendi içlerinden biri şimdiye onu öldürmüştür diye düşünüyordum. Onlar da katlanamamıştır diye."

"Ona Şerefkılıcı vermişler," dedi Kaladin. "Katlanamıyorlarsa bile bunu göstermek için tuhaf bir yol seçmişler."

"Ne dedi?"

"Hepinizin öleceğini."

"Hah! Boş tehditler. Kafayı yedi. Delinin teki."

"Evet," dedi Kaladin. "Deli."

Tehdit değildi gerçi, diye düşündü Kaladin. *Er geç herkesi kaybedeceğim. Bu iş böyle. Hep böyle oluyor.*

"Bizimkilere etrafta gezindiğini söylerim," dedi Teft. "Bizden birilerine saldırabilir." Teft onu süzdü. "Renarin seni yere çökmüş hâlde bulduğunu söyledi. Elinde silah yokmuş. Savaşta donup kalmış gibi."

Teft bu kadarla yetindi, devamını getirmedi. *Savaşta donup kalmış gibi. Yine.* O kadar da sık olmuyordu. Sadece bu kez ve bir de Kholinar'daki o sefer. Ve bir de birkaç ay önce Lopen az kalsın ölecekken. Ve... eh, birkaç başka sefer daha.

"Gidip Laran'la konuşayım," dedi Kaladin ayağa kalkarken.

"Evlat..."

"Bana bunu yapmamı sen söyledin Teft," dedi Kaladin. "Fırtınalar kapası, bırak da yapayım."

Kaladin görevini yerine getirirken Teft geride kaldı. Kaladin herkese dimdik ayakta olduğunu, hâlâ tanıdıkları o harika lider olduğunu gösterdi. Laran'a kendisine göstermesi için yeni Kılıç'ı çağırttırdı ve sprenini kutladı. Az sayıda şerefsprenleri olduğundan onlara özellikle teşekkür etmeye dikkat ederdi.

Sonrasında, tam da umduğu gibi Dalinar, Rüzgârkoşuculardan onu, Navani'yi ve birkaç kişiyi daha Harap Ovalar'a uçurmasını istedi. Parlayanların çoğu bu uzun yolculukta *Dördüncü Köprü*'yü korumak için geride kalacaktı ama komuta heyetine başka işlerde ihtiyaç vardı.

Kaladin, tabii ki kasabalılarla kalmayı tercih eden annesiyle babasına veda ettikten sonra yola çıktı. Neyse ki uçarken etraflarında uğuldayan rüzgâr yüzünden Teft daha fazla soru soramayacaktı.

◆
◆ ◆

Navani aykırılıkları hem seviyor hem onlardan nefret ediyordu. Bir yandan, doğada ya da bilimdeki aykırılıklar mantıklı bir düzenin göstergesiydi. Yüz tane öge bir desen oluşturuyor ve bir tanesi de deseni bozuyorsa, bu öncelikle o desenin ne kadar kayda değer olduğunu gösterirdi. Sapmalar, doğal çeşitliliği vurguluyordu.

Öte yandan, o sapma göze batıyordu. Tam sayılarla dolu bir sayfadaki tek bir kesir gibi. İkinin katlarından oluşan bir dizideki yedi rakamı gibi. Aykırılıklar ona bilgisinin yetersiz olduğunu fısıldıyordu.

Ya da daha da kötüsü, belki de aslında bir dizi olmadığını. Belki her şeyin rastgele bir kargaşadan ibaret olduğunu ve Navani'nin sırf kendi iç huzurunu sağlamak için dünyanın bir mantığı varmış gibi yaptığını.

Navani notlarını karıştırdı. Hiçbir özelliği olmayan yuvarlak bölmesi, ayakta durulamayacak kadar küçüktü. Yere sabitlenmiş bir masa ve tek bir sandalye. Kollarını iki yana açtığında her iki yandaki duvarlara değebiliyordu.

Küreler masaya sabitlenmiş, ağzı kapalı bir kadehte duruyordu. Işık için doğal olarak sadece elmasları getirmişti. Yüzlerce farklı boyda ve renkte mücevherlerin verdiği ışığa tahammül edemiyordu.

İçini çekerek bacaklarını masanın altında ileri uzattı. Bölmede geçirdiği saatlerden sonra ayağa kalkıp biraz yürümenin hasretini çekiyordu. Fakat böyle bir olasılık yoktu, dolayısıyla can sıkıcı sayfaları masasının üzerine yaydı.

Jasnah verilerde tutarsızlıklar bulmaktan hoşlanırdı. Navani'nin kızı çelişkileri yakalamakta başarılıydı; bir şahidin ifadesindeki küçük sapmalar, tarihi bir belgenin taraflı oluşu yüzünden ortaya çıkan soru işaretleri gibi. Jasnah bunları dikkatle takip ederek yeni algılara veya sırlara ulaşırdı.

Jasnah sırlara bayılırdı. Navani'yse sırlardan bıkmıştı. Sırlar Gavilar'ı ne hâle getirmişti... Sonunda dönüştüğü şey her ne haltsa işte! Bugün bile dünyanın dört bir yanındaki artifabrianların açgözlülüğü, sırf ticari sırları saklamak adına yaptıkları, daha geniş kesimleri öğrenmekten, gelişmekten, yaratmaktan alıkoyuyordu.

Kadim Parlayanlar yüzyıllar boyunca ölürken kaybolacak kaç sır saklamış ve Navani'yi her şeyi en baştan keşfetmek zorunda bırakmışlardı? Sandalyenin yanına uzanıp Kaladin'le Lift'in getirdiği fabrialı aldı.

Bu şey hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Dört lal mı vardı? Gördüğü kadarıyla hiçbirinin içinde kıstırılmış bir spren yoktu. Kafesin metalini tanımıyordu ama mücevherlerin kesimini bilmiyordu... Bu şeye bakmak, yabancı bir dili çözmeye çalışmak gibiydi. Parlayanların yeteneklerini nasıl baskılamıştı? Düşman askerlerinin silahlarına ekli olan ve Fırtınaışığı'nı emen mücevherlerle bir ilgisi var mıydı? Bir sürü fırtına kapası sır!

Urithiru'nun merkezindeki mücevher sütunun bir çizimini kaldırdı.

Aynı, diye düşündü, elindeki fabrialı çevirip, sonra da resimdeki benzer görünüşlü bir lal grubuyla karşılaştırarak. Sütundakiler çok büyüktü ama kesimleri, taşların dizilişleri, verdiği *his* aynıydı.

Kulede niye Parlayanların güçlerini baskılayan bir alet olsundu ki? Orası onların eviydi.

Tam tersi olabilir mi, diye düşündü Navani. Yabancı fabrialı bıraktı ve çizimin kenarlarına notlar aldı. *Kaynaşıkların gücünü bastırmanın bir yolu?*

Kuleyle ilgili hâlâ anlamadıkları pek çok şey vardı. Oysa Dalinar'da bir Bağdökümcü yer alıyordu. O ve Fırtınababa'nın, ölüp gitmiş kule spreninin kuleyi ve sütunu çalıştırmak için yaptığı şey neyse aynısını yapabilmesi gerekmez miydi?

İkinci bir resim kaldırdı. Bu defaki daha tanıdık bir alete aitti. Elin üstüne takılan, zincirlerle bağlanmış üç mücevher. Ruhdökümcü.

Ruhdökümcüler uzun zamandır Navani'yi rahatsız ediyordu. Sistemdeki meşhur defo, mantığı olmayan fabriallardı onlar. Navani bir âlim değildi ama fabriallar hakkında çok bilgiliydi. Daima içlerine hapsolmuş sprenin cinsiyle yakından alakalı olarak, çoğunlukla belli unsurları veya duygulan çekerek, yerini belirleyerek veya artırarak belli bir etki gösterirlerdi. Etkileri daima o kadar mantığa uygundu ki fabriallar başarılı bir şekilde yapılmadan çok önce teorik olarak çoktan en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş olurdu.

Bir teknoloji şaheseri olan *Dördüncü Köprü*, birbirine eklenmiş küçük ve basit aletlerin bileşiminden başka bir şey değildi. Bir mücevheri ikiye bölüp çiftlenimli fabrial yap ve al sana uzakalem. Yüzlercesini birlikte çalıştır ve uçan bir gemi yap. Tabii hareket düzlemlerini birbirinden nasıl ayıracağını ve kuvvet vektörlerini çiftlenimli fabriallar üzerinden nasıl uygulayacağını keşfettiğini varsayarsak. Fakat bu keşifler bile çığır açacak değişimlerden ziyade minik gelişmelerdi.

Her basamak belli bir mantıkla bir öncekinin üzerine inşa ediliyordu. Bir kez temel prensipleri anladınız mı her şey belli bir mantığa oturuyordu. Ama Ruhdökümcüler... Onlar tüm kuralları çiğniyordu. Yüzyıllar boyunca insanlar onları kutsal saymıştı. Yaradan'ın yaratıp insanlara iyilik olarak sunduğu bir şey. Bir anlam ifade etmeleri, mantıklı olmaları gerekmiyordu çünkü teknolojik araçlar değil kutsal nesnelerdi.

Ama gerçekten böyle miydi? Ya da Navani üzerinde çalışırsa sonunda onların da sırrını keşfedemez miydi? Yıllar boyunca Ruhdökümü cihazlarının içinde spren olmadığını düşünmüşlerdi. Ama Yeminkapılarıyla birlikte Navani, Shadesmar'a girmişti ve Fiziksel Âlem'deki

her şeyin orada yansıması vardı. İnsanlar, mum alevleri olarak görünüyordu. Sprenler daha büyük, Fiziksel Âlem'de göründüklerinden daha tam bir şekilde görünüyordu.

Ruhdökümcüler ise gözleri kapalı bir şekilde duran tepkisiz minik sprenler şeklindeydi. Yani Ruhdökümcülerin de yakalanmış sprenleri vardı. Şekillerine bakılırsa Parlayan sprenleriydi. Normal fabrialları çalıştırmak için yakalanan hayvana benzer sprenler değil de akıllı sprenlerdi.

Bu sprenler Shadesmar'da kıstırılmışlardı ve Ruhdökümcüleri çalıştırıyordu. *Bu da aynı olabilir mi*, diye düşündü Navani, Kaladin'in bulduğu mücevherli aleti havaya kaldırarak. Bir bağlantı olmalıydı. Belki kuleyle de bir bağlantısı vardı. Kuleyi çalıştıran sırla ilgili bir şey miydi?

Navani yine defterini karıştırıp önceki yıl çizdiği şemalara göz gezdirdi. Kulenin mekanizmasının büyük bölümünü bir araya getirebilmişti. Ruhdökümcüler gibi bunlar da bir şekilde Shadesmar'da kısılı kalmış sprenlerle yaratılmış olsalar da işlevleri modern artifabrianlar tarafından tasarlananlara benziyordu.

Asansörler? Çiftlenimli fabriallar ve dağlardan gelen erimiş karla beslenen bir yeraltı nehrine gizlenmiş su çarkının bileşimiydi. Şehir kuyularındaki suyun sürekli yenilenmesi? Kadim mücevherlerin havaya ve kulenin kat kat aşağısındaki fırtınalara maruz bırakılarak çalıştırdığı çekimli fabrialların zekice bir uygulamasıydı.

Aslına bakılırsa Navani, Urithiru üzerinde ne kadar çalışırsa eskilerin mucizelerinin ardındaki basit fabrial teknolojilerinin o kadar çok farkına varıyordu. Modern artifabrianlar bu tür tasarımları zaten çok ileri taşımışlardı. Navani'nin mühendisleri asansörleri onarmış, yeniden monte edip akım hattını ayarlamış ve orijinal hızlarından çok çok hızlı çalıştırmaya başlamışlardı. Kuyuları ve boruları genişletmişlerdi ve şimdi suyu kulenin daha yukarısına taşıyıp uzun zamandır kullanılmayan kanallara su verebiliyorlardı.

Geçen yıl Navani çok şey öğrenmişti. Neredeyse her şeyi çözebileceğine, zamanın ve yaratılışın kendisinin sırlarına erişebileceğine inanmaya başlamıştı.

Derken yine Ruhdökümcüleri düşündü. Orduları Ruhdökümcüler sayesinde beslenmiş ve yer değiştirmeye devam edebilmişti. Urithiru, Ruhdökümcülerin sağladığı yiyeceğe bağımlıydı. Yılın başında Aimia'da keşfedilen Ruhdökümcü mahzeni, ittifak ordularına inanılmaz bir kaynak sağlamıştı. Bunlar modern tarihin en çok gıpta edilen, en önemli aletleri arasındaydı.

Ama Navani nasıl çalıştıklarını bilmiyordu.

İçini çekip defterini kapattı. Küçük bölmesi bu minik hareketle sarsıldı. Navani kaşlarını çatıp yanındaki duvardaki küçük mandalı açtı. Camın ardından karşısındaki acayip manzaraya baktı: Yanında bir grup insan havada uçuyordu. Rüzgârkoşucular gevşek bir düzen içinde rüzgâra karşı uçuyordu. Navani yüzlerini rüzgâra vermelerinin biraz komik olduğunu onlara söylemişti daha önce. Niye diğer tarafa dönmüyorlardı ki? Aslında nereye gittiklerini görmeleri gerekmiyordu.

Buna karşılık Rüzgârkoşucular uçarken ayaklarının önde olmasının aptalca geldiğini söylemişlerdi ve her ne kadar mantıklı da olsa öyle uçmak istememişlerdi. Göründüğü kadarıyla etraflarındaki havayı yönlendirerek rüzgârın tüm hızıyla yüzlerine çarpmasını engelliyorlardı. Fakat Dalinar'ın böyle bir koruması yoktu. Bir Rüzgârkoşucu sayesinde uçuyor ve azametli burnunun donmaması için bir yüz maskesiyle gözlük takıyordu.

Navani daha rahat bir ulaşım aracı tercih etmişti. 'Bölmesi', bir insanın ancak sığabileceği, hava akışını kolaylaştırmak için önünde ve arkasında giderek incelen uzun uçlar olan ahşap bir küre şeklindeydi. Bu basit araç bir Rüzgârkoşucu tarafından Işık'la dolduruluyor, sonra da göğe Çivileniyordu. Böylece Navani hem daha konforlu bir şekilde uçabiliyor hem de uzun yolculuklar sırasında biraz çalışabiliyordu.

Dalinar yüzünde rüzgârı hissetmeyi sevdiğini iddia etmişti ama Navani onun bu aracı tahtırevanın hava versiyonu gibi gördüğünden şüpheleniyordu. Bir kadın aracı. Okumayı öğrenmeye karar veren bir erkeğin artık geleneksel kadın-erkek yaklaşımlarına çok takılmayacağını düşünebilirdiniz ama erkek egosu en karmaşık fabrialdan daha karmaşık olabiliyordu.

Navani, Dalinar'ın yüzündeki maskeye ve üç kat kıyafetine güldü. Yanında maviler içindeki kıvrak gözcüler oraya buraya seğirtiyordu. Dalinar ise kendini bir gökyılanı sürüsünün arasında bulmuş ve onlardan biriymiş gibi görünmek için elinden geleni yapan bir chul gibi görünüyordu.

Navani o chulu seviyordu. Onun inatçılığını, her bir karar için düşünüp taşınmasını seviyordu. Tutkulu düşünme biçimini seviyordu. Asla Dalinar Kholin'de yarım bir şey görmezdiniz. Bir şeye ilgisini yönelttiğinde tüm kalbini ortaya koyardı ve siz de Yaradan'a onunla başa çıkabilmek için dua ederdiniz.

Navani saatine baktı. Alethkar'dan Harap Ovalar'a gitmek hâlâ

yaklaşık altı saat sürüyor, bu altı saat de ancak Fırtınaışığı için Dalinar'ın gücünü kullanarak üçlü Çivilemeyle mümkün oluyordu.

Neyse ki yolculuğun sonuna gelmişlerdi ve giderek yaklaşan Harap Ovalar'ı görebiliyordu. Navani'nin mühendisleri geçen yıl boyunca platoların çoğunu birbirine bağlayan kalıcı köprüler yapmakla uğraşmıştı. Urithiru'yu beslemek için bir an evvel bölgeyi ekip biçmeye başlamaları gerekiyordu. Bu da İlalai Sadeas ve darbeci yandaşlarıyla uğraşmak demekti. Navani yakında Işıkörenlerden bu konuyla ilgili iyi haberler almayı umuyordu...

Navani tuhaf bir şey fark edince daha iyi görmek için kafasını öne uzattı. Yanındaki duvardan, belli belirsiz yanıp sönen bir kırmızı ışık yansıyordu. Uzakalem ışığı gibi.

İlk hissettiği şey büyük bir panik oldu. Bir şekilde şu tuhaf fabrialı çalıştırmış olabilir miydi? Eğer Rüzgârkoşucuların güçleri bloke olursa bir anda taş gibi yere çakılırdı. Navani'nin kalbi hızlandı, nefesi kesilir gibi oldu.

Aniden düşmeye başlamadı. Ve... ışık fabrialdan gelmiyordu. Arkasına yaslandı, sonra masanın altına göz gezdirdi. İşte, masanın altına mumla minik bir yakut yapıştırılmıştı. Hayır, *yarım* bir yakut. *Uzakalemin bir parçası*, diye düşündü tırnağıyla yakutu sökerken.

Yakutu parmakları arasında tutup yanıp sönen ışığı inceledi. Evet, bu kesinlikle uzakalem yakutuydu. Bir uzakaleme yerleştirildiğinde, yakutun diğer yarısının bulunduğu kişiyle irtibata geçmeyi sağlardı. Buraya belli ki Navani bulsun diye yerleştirilmişti. Ama kim gizlice böyle bir şey yapardı?

Rüzgârkoşucular, Harap Ovalar'ın merkezine yakın bir yerde araçla birlikte alçalmaya başladı. Araç yere yaklaştıkça Navani'nin heyecanı da giderek arttı. Uzakalem hareket hâlindeyken çalışmazdı ama alçalırlarken hemen kendi kalemlerinden birini çıkardı. Durdukları anda, kimse yanına gelmeye fırsat bulamadan hazır olsun diye bulduğu yeni yakutu takıp bir kâğıdın üzerine yerleştirdi.

Yakutu çevirdi, bu bilinmeyen kişinin ona ne söyleyeceğini merakla bekledi.

Yaptığın şeye bir son vermelisin, diye yazdı kalem, eğri büğrü, neredeyse okunaksız bir Alethi kadın yazısıyla. *Hemen.* Durup cevap vermesini bekledi.

Ne tuhaf bir mesajdı. Navani yakutu çevirdi ve yakutun diğer ucundaki kişi için kopyalanacak kendi mesajını yazdı. *Neden bahsettiğini anladığımı sanmıyorum. Kimsin sen? Son vermem gereken bir*

şey yaptığımı düşünmüyorum. Kiminle yazıştığını bilmiyor olabilirsin. Bu uzakalem yanlış yere konmuş olabilir mi?

Navani uzakalemi cevap konumuna getirip yine yakutu çevirdi. Elini çektiğinde kalem, kâğıdın üzerinde dik bir şekilde durdu. Sonra diğer taraftaki kişi yazarken kendi kendine hareket etmeye başladı.

Kim olduğunu biliyorum, yazdı kalem. *Canavar Navani Kholin'sin. Yaşayan herhangi bir insanın sebep olduğundan çok daha fazla acıya sebep oldun.*

Navani başını yana yatırdı. Bu da neydi böyle?

Buna daha fazla seyirci kalamazdım, diye devam etti kalem. *Seni durdurmak zorundaydım.*

Yazıştığı kadın deli falan mıydı? Yakut yeniden yanıp sönmeye başlayarak cevap beklendiğine işaret etti.

Pekâlâ, yazdı Navani. *Neden bana neye son vermemi istediğini söylemiyorsun? Ayrıca bana henüz ismini söylemedin.*

Cevap telaşla yazılmış gibi çok hızlı geldi.

Sprenleri yakalıyorsun. Onları hapsediyorsun. Yüzlercesini. Durmak zorundasın. Dur, yoksa sonuçlarına katlanırsın.

Sprenler? Fabriallar? Bu kadın böyle basit bir şey yüzünden *endişeleniyor* olamazdı değil mi? Sırada ne vardı? Chullara araba çektirdikleri için mi şikâyet edecekti?

Akıllı sprenlerle konuştum, diye yazdı Navani. *Parlayanlarla bağ kuran sprenlerle. Fabriallar için kullandığımız sprenlerin hiçbir şekilde düşünme yetisi olmayan hayvanlar olduğunda hemfikirler. Yaptığımız şey hoşlarına gitmese de canavarca olduğunu düşünmüyorlar. Şerefsprenleri bile aynı fikirde.*

Şerefsprenlerine güvenilmez, yazdı kalem. *Artık güvenilir değiller. Bu yeni tür fabrialları yapmayı bırakmalısın. Buna engel olacağım. Seni uyarıyorum.*

Kalem durdu ve Navani ne kadar uğraşırsa uğraşsın karşıdaki kadından başka bir cevap alamadı.

Urithiru'daki Rüzgârkoşucular cephelerden birine hava desteği vermeleri için çağrılmışlardı ve Kaladin hâlâ Alethkar'daki kendi küçük işiyle meşguldü. Sonuç olarak Shallan'la ekibi Narak'a zor yoldan gitmek zorunda kaldı. Neyse ki "zor yol" şu sıralar o kadar da kötü değildi. Kalıcı köprüler ve anayolu tutan askerler sayesinde, bir zamanlar günler süren yolculuk birkaç saate inmişti.

Shallan'la Adolin, Dalinar'ın birlik bulundurduğu ilk müstahkem platoda yanlarındaki tutukluları askerlere teslim ettiler ve sorgulanmak üzere Narak'a getirilmeleri talimatı verdiler. Ardından kendileri için bir araba talep ettiler. Diğerleri arkalarından daha yavaş gelecekti.

Shallan yolculuk boyunca atların nal seslerini dinleyip, arabanın camından uçurumlarla bölünen parça parça ovaları izleyerek oyalandı. Bir zamanlar platoları ayıran bu uçurumları aşmak büyük meseleydi. Şimdiyse o aşılmaz uçurumları şık bir arabayla geçiyor ve bir Rüzgârkoşucuyla seyahat etmeye kıyasla bunu zahmetli buluyordu. Navani uçan araçlarını daha etkin bir şekilde çalıştırabildiğinde ne olacaktı? Rüzgârkoşucularla uçmayı mı zahmetli bulacaklardı?

Oturduğu yerde ona doğru yaklaşınca Adolin'in sıcaklığını hissetti. Gözlerini yumup âdeta Adolin'in içinde eridi, onu içine çekti. Ruhu ruhuna dokunuyormuş gibi.

"Hey," dedi Adolin. "O kadar da kötü değil. Gerçekten. Babam bu planda çatışma çıkabileceğini biliyordu. İlalai savaş kamplarını huzur içinde yönetseydi, biz de onu kendi hâline bırakırdık. Ama arka bahçemizde bizi devirmeye niyetli bir ordu toplamasına seyirci kalamazdık."

Shallan başını salladı.

"Ama seni endişelendiren başka bir şey, değil mi?" diye sordu Adolin.

"Hayır. Tam olarak değil." Shallan dönüp yüzünü onun göğsüne gömdü. Adolin ceketini çıkarmıştı ve altındaki gömlek Shallan'a talim yaptıktan sonra odaya geldiği zamanları hatırlattı. Adolin daima hemen banyoya girmek isterdi ve Shallan... çok seyrek izin verirdi. Onunla işi bitene kadar izin vermezdi en azından.

Shallan onun göğsüne yaslanmış hâlde, bir süre sessizce yol aldılar. "Asla ısrar etmezsin," dedi Shallan sonunda. "Senden sakladığım sırlar olduğunu bildiğin hâlde."

"Eninde sonunda anlatırsın nasılsa."

Shallan onun gömleğini sıkıca kavradı. "Yine de seni rahatsız ediyor, değil mi?"

Adolin buna hemen cevap vermedi. Her zamanki rahatlatıcı tavrından farklıydı. "Evet," dedi sonunda. "Nasıl etmesin? Sana güveniyorum Shallan. Ama bazen... üçünüze birden güvenebileceğimden emin olamıyorum. Özellikle Peçe'ye."

"O da kendi yöntemleriyle beni korumaya çalışıyor," dedi Shallan.

"Peki ya senin veya benim yapmasını istemeyeceğimiz bir şey yaparsa? Mesela biriyle... fiziksel olarak yakınlaşırsa?"

"Öyle bir endişeye gerek yok," dedi Shallan. "Sana söz veriyorum ve istersen o da söz verir. Bir anlaşmamız var. Endişelerim bizimle ilgili değil Adolin."

"O zaman seni endişelendiren ne?"

Shallan ona biraz daha yaklaştı ve düşünmeden edemedi. Adolin *gerçek* Shallan'ı tanısaydı ne yapardı? Yaptığı şeyleri bilseydi?

Sadece o da değil. Ya Desen bilseydi? Dalinar? Kendi adamları?

Hepsi onu terk ederdi ve hayatı bomboş bir çöle dönerdi. Layığını bulur, yapayalnız kalırdı. Sakladığı gerçekler yüzünden tüm hayatı bir yalandan ibaret olmuştu. Shallan, en iyi tanıdıkları kişi, aralarındaki en sahte maskeydi.

Hayır, dedi Parlayan. *Bununla yüzleşebilirsin. Bununla savaşabilirsin. Olabilecek en kötü ihtimali düşünüyorsun hep.*

Yine de bu ihtimal var, değil mi, diye sordu Shallan. *Öğrenirlerse beni terk etmeleri ihtimali var.*

Parlayan cevap veremedi. Shallan'ın içinde derinlerde bir hareketlenme oldu. Şekilsiz. Shallan kendine bir daha asla yeni bir kişilik yaratmayacağına söz vermişti ve yaratmayacaktı. Şekilsiz gerçek değildi.

Ama bunun ihtimali bile Peçe'yi korkutuyordu. Ve bir şey eğer Peçe'yi korkutuyorsa Shallan'ı dehşete düşürürdü.

"Bir gün anlatırım," dedi Shallan, Adolin'e yavaşça. "Söz. Hazır olduğumda."

Adolin karşılık olarak onun kolunu sıktı. Shallan onu hak etmiyordu. Onun iyiliğini, onun aşkını. Kapana kısılmıştı. Adolin'in ona olan güveni arttıkça Shallan kendini daha kötü hissediyordu. Ve bu kapandan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Lütfen, diye fısıldadı. *Kurtar beni.*

Peçe gönülsüzce kontrolü ele aldı. Doğruldu, artık Adolin'e yaslanmıyordu. Adolin de anlamış gibi hafiften uzaklaştı. Hangisinin kontrolü aldığını ayırt etmek gibi tuhaf bir yeteneği vardı.

"Yardım etmeye çalışıyoruz," dedi Peçe ona. "Ve bütüne bakıldığında bu yıl Shallan için iyi geçti diye düşünüyoruz. Başka bir şeyden konuşsak?"

"Olur," dedi Adolin. "İalai'nin ölümden çok tutuklanmaktan korkmasından konuşabilir miyiz?"

"O... kendini öldürmedi, Adolin," dedi Peçe. "Zehirli iğneyle öldürüldüğünden emin sayılırız."

Adolin oturduğu yerde dikleşti. "Yani ekibimizden biri mi yaptı diyorsun? Benim askerlerimden veya senin casuslarından biri?" Durdu. "Yoksa... sen mi yaptın, Peçe?"

"Ben yapmadım," dedi Peçe. "Ama yapsaydım bu çok mu kötü olurdu? İkimiz de onun ölmesi gerektiğini biliyoruz."

"Savunmasız bir kadındı!"

"Senin Sadeas'a yaptığından çok mu farklı?"

"O bir askerdi," dedi Adolin. "Farkı yaratan bu." Camdan dışarı baktı. "Yani belki. Babam korkunç bir şey yaptığımı düşünüyor. Ama... Haklıydım, Peçe. Ailemi tehdit eden birinin sosyal normların ardına saklanmasına izin vermeyeceğim. Şerefimi benim aleyhime kullanmalarına izin vermeyeceğim. Ve... hay fırtınalar. Böyle şeyler söylüyorum ve..."

"Ve İalai'yi öldürmekten hiç de farklı görünmüyor," dedi Peçe. "Her neyse, İalai'yi ben öldürmedim."

Shallan'ın molası bitmişti; geri geldi. Peçe çekildi ve Shallan yeniden Adolin'e yaslandı. Adolin bir an gerildiyse de ona izin verdi.

Shallan başını onun göğsüne koyup kalp atışlarını dinledi. Yaşamını. İçinde hapsolmuş bir fırtınanın gök gürültüsü gibi atıyordu nabzı. Desen sanki bu nabız sesinin Shallan'ı sakinleştirdiğini hissetmiş gibi tavanda asılı olduğu yerden uğuldamaya başladı.

Shallan bir gün Adolin'e her şeyi anlatacaktı. Birazını anlatmıştı bile. Annesiyle babasından, Jah Keved'deki yaşamından bahsetmişti. Ama en derindeki şeyleri, kendisinin bile hatırlamadığı şeyleri değil. Kendi hafızasında bile sisler içinde kaybolmuş şeyleri ona nasıl anlatabilirdi?

Ona henüz Hayaletkanlardan da bahsetmemişti. Bu sırrı paylaşabileceğinden emin değildi ama... Ama deneyemez miydi? Bir başlasaydı en azından. Peçe ve Parlayan'ın da desteğiyle, anlatmanın bir yolunu aradı. Ne de olsa Dalinar sürekli bir sonraki adımın en önemli adım olduğunu söyleyip duruyordu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Shallan. "Sen gelmeden önce İalai eğer onu tutuklarsam öldürüleceğini ima etti. Bir saldırı olacağını biliyordu. O yüzden ölümünden şüphelendim. Ayrıca Thanadal'ı kendisinin öldürmediğini söyledi. Hayaletkanlar diye başka bir grubun yaptığını söyledi. Hayaletkanların kendisi için de birini yollayacağını düşünüyordu. Öleceğinden emin olmasının sebebi buydu."

"Onların peşindeydik zaten. İalai de liderleriydi."

"Hayır hayatım, o Şeref'in Oğulları'nın lideriydi. Hayaletkanlar farklı bir grup."

Adolin başını kaşıdı. "Bu grup... ağabeyin Helaran'ın olduğu grup mu? Amaram'a saldıranlar onlardı, değil mi? Ve Kaladin onun kim olduğunu bilmeden Helaran'ı öldürmüştü?"

"Onlar Semadeşenlerdi. Artık o kadar gizli bir grup değiller. Düşmana katıldılar..."

"Doğru. Diğer tarafın Parlayanları." Cepheden onlarla ilgili raporlar aldığından bu grubu nispeten anlayabiliyordu. Gecenin karanlığında hareket eden gölgeler, öte yandan, karşı karşıya gelip savaşamayacağı bir şeydi. Bunlarla mücadele etmek Shallan'ın işiydi.

Araba bir dizi tümsekten sarsılarak geçerken Shallan cebine uzandı. Arabacı büyük kayafilizlerinden sakınmaya çalışsa da bu yol düzeltilmemiş olduğundan adamın da yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Hayaletkanlar, hani şu gemimizi batırarak Jasnah'yı öldürmeye çalışan grup," dedi. "Dolayısıyla beni de."

"O zaman Garaz'ın tarafındalar," dedi Adolin.

"Biraz daha karmaşık. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, sırları ele geçirmek istemeleri dışında ne istediklerinden ben de pek emin değilim. Urithiru'ya Jasnah'dan önce ulaşmaya çalışıyorlardı ama onları alt ettik." Aslında onları oraya yönlendirdik daha doğru bir ifade olabilirdi. "O sırları ne için istediklerinden tam olarak emin değilim."

"Güç," dedi Adolin.

Shallan da İalai'ye böyle demişti ama şimdi bu cevap fazla basit görünüyordu. Mraize ve gizemli efendisi İyatil çok titiz, net insanlardı. Belki dünyanın sonunun yaratacağı kargaşa sayesinde zenginlik ve imtiyaz elde etme peşindeydiler sadece. Shallan eğer nihayetinde asıl planlarının böylesine banal olduğunu keşfederse hayal kırıklığına uğrayacağını fark etti. Savaş meydanındaki herhangi bir ceset soyguncusu da başkalarının talihsizliklerinden nemalanmayı bilirdi.

Mraize ise bir avcıydı. Fırsat çıkması için beklemezdi. Fırsatları kendisi yaratırdı.

"Ne o?" diye sordu Adolin, elindeki kitabı işaret ederek.

"Ölmeden önce İalai bana bir ipucu verdi," dedi Shallan. "Söylediklerinden hareketle odasını aradım ve bunu buldum."

"Bu yüzden muhafızların aramasını istemedin," dedi Adolin. "Çünkü içlerinden biri casus, hatta suikastçı olabilirdi. Fırtınalar adına."

"Askerlerini belki bir süreliğine sıkıcı, ücra bir yerde görevlendirmek isteyebilirsin."

"Onlar en iyi adamlarım arasından seçildi!" diye söylendi Adolin.

"En donanımlı adamlar! Oldukça tehlikeli bir gizli görevi çok kısa bir zaman önce başarıyla tamamladılar."

"Bu yüzden onları daha sakin bir görevde biraz dinlendir," dedi Shallan. "Biz meseleyi çözünceye dek. Benim de gözüm kendi adamlarımın üzerinde olacak. Eğer benimkilerden biri çıkarsa askerlerini geri çağırırsın."

Adolin bu öneri karşısında suratını astı. İçlerinden biri casus olabilir diye iyi adamları toplu hâlde cezalandırma fikrinden nefret etmişti. Adolin babasından çok farklı olduğunu iddia edebilirdi ama aslında aynı rengin farklı tonlarıydılar. Genelde, benzer iki renk, birbirinden tamamen farklı renklerden daha uyumsuz görünürdü.

Shallan, ayağının dibinde duran, Gaz'ın topladığı notlarla mektupların durduğu torbayı ayağıyla dürtü. "Bunları babanın kâtiplerine veririz ama bu deftere bizzat bakacağım."

"Ne var içinde?" diye sordu Adolin görmek için eğilerek. Ama defterde resim yoktu.

"Daha hepsini okumadım," dedi Shallan. "İalai'nin Hayaletkanların planlarını çözme çabasına benziyor. Şu sayfa mesela... Casuslarının duyduğu terimlerin ve isimlerin listesi. Onların ne olduklarını anlamaya çalışıyormuş." Shallan parmağını sayfanın aşağısına kaydırdı. "Nalathis, Scadarial. Tal Dain. Tanıdık geliyor mu?"

"Hiçbir anlam ifade etmiyor. Nalathis belki Semadeşen Elçi Nalan'la ilgili olabilir mi?"

İalai de benzerliği fark etmişti ama bunların hiçbir haritada bulamadığı yer isimleri olabileceğini yazmıştı. Belki Dalinar'ın görülerinde gördüğü Hummataşı Kalesi gibi yerlerdi. Çok uzun zaman önce yok olmuş, artık kimsenin adını bile hatırlamadığı yerler.

Sayfalardan birindeki listenin dibinde "Thaidakar" kelimesi daire içine alınmış, yanına not düşülmüştü. *Liderleri o. Ama o kim? İsmi aynı, Mraize gibi daha çok bir unvanı andırıyor. Ama ikisi de bildiğim bir dilde değiller.*

Shallan, Mraize'in Thaidakar kelimesini kullandığına emindi.

"Yani yeni görevimiz bu mu?" diye sordu Adolin. "Şu Hayaletkanların kim olduğunu ve neyin peşinde olduklarını öğreneceğiz ve onları durduracağız." Avuç içine sığan minik defteri Shallan'ın elinden alıp sayfalarını çevirdi. "Bunu Jasnah'ya mı versek acaba?"

"Vereceğiz," dedi Shallan. "Eninde sonunda."

"Pekâlâ." Adolin defteri geri verdi, ardından kolunu Shallan'a dolayıp onu kendine çekti. "Ama bana söz ver. Benimle konuşmadan

bir çılgınlık yapmaya kalkışmayacaksın. Sen derken hepinizi kastediyorum."

"Hayatım," dedi Shallan, "kiminle konuştuğun düşünülürse, benim yapmaya kalktığım *her şey* çılgınca zaten."

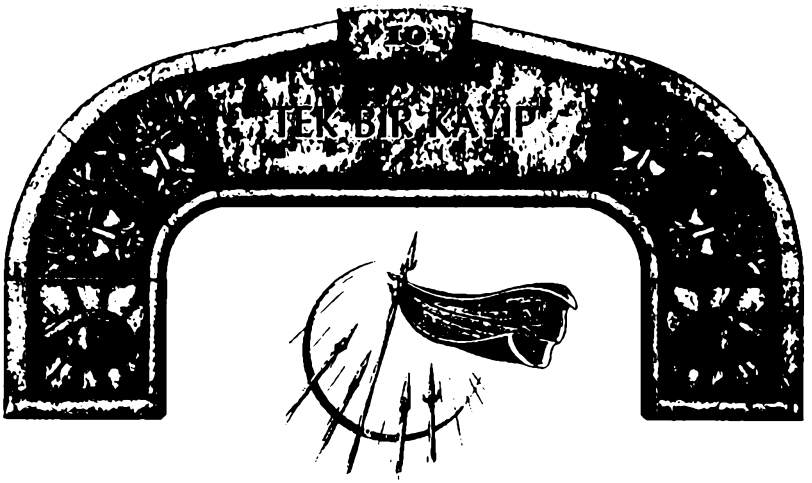
Adolin buna gülümsediyse de sonra rahatlatmak istercesine daha sıkı sarıldı. Shallan onun koluyla göğsü arasındaki oyuğa yerleşti, gerçi Adolin rahat bir yastık işlevi göremeyecek kadar kaslıydı. Böylece okumaya devam etti, ta ki bir saat kadar sonra, Adolin'e konuyu açmasına, konunun etrafında dans etmesine rağmen ona kendisinin Hayaletkanların bir üyesi olduğunu söylemediğini fark edene kadar.

Her neyin peşindeyseler tam göbeğine Shallan'ı yerleştirmeleri büyük olasılıktı. Shallan her ne kadar kendine onları gözetlediğini söyleyip dursa da o ana kadar istedikleri her şeyi eksiksiz yerine getirmişti aslında. Bu da yaklaşan bir kriz demekti. Artık bu sahtekârlığı devam ettiremeyeceği dönüm noktası. Adolin'den sır saklamak onu içten içe yiyip bitiriyordu. Ve Şekilsiz'i besliyor, onu gerçekliğe doğru itiyordu.

Bir çıkış yolu bulmalıydı. Hayaletkanları bırakması, bağlarını koparması gerekiyordu. Yoksa onun kafasına gireceklerdi. Ve kafasının için zaten çok kalabalıktı!

İalai'yi ben öldürmedim yine de, diye düşündü Shallan. *Çok yaklaştım ama ben yapmadım. Demek ki tamamen onların güdümünde değilim.*

Mraize onunla hem bu son görev hem de onun için yaptığı diğer başka şeyler hakkında konuşmak isteyecekti, dolayısıyla yakında ziyaretine gelecekti muhtemelen. Belki o zaman Shallan nihayet kendinde Hayaletkanlardan ayrılacak gücü bulurdu.

Kalay kafesler fabrialın yakınlardaki özellikleri zayıflatmasına neden olur. Örneğin acıriali acıyı hafifletebilir. Daha gelişmiş kafes tasarımlarında hem demir hem de çelik kullanılabileceğine de dikkat edin, hangi metalin mücevhere dokunduğuna bağlı olarak fabrialın kutupluluğu değişir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Harap Ovalar'a yaklaşırlarken Kaladin kendini biraz daha iyi hissediyordu. Açık gökyüzünde, güneşin altında birkaç saatlik uçuş onu daima canlandırırdı. O an, yanan bir binada Moash'ın önünde çöken o adamdan eser kalmamıştı.

Syl yanında bir ışık kurdelesi şeklinde uçuyordu. Kaladin'in Rüzgârkoşucuları Dalinar'la diğerlerini Çivilemişti; Kaladin'in tek yapması gereken, hepsinin önünde uçmak ve kendinden emin görünmekti.

Yunfah'la konuştum yine, dedi Syl zihninde. *Burada, Ovalar'da. Sanırım seninle konuşmak istiyor.*

"O zaman gelip beni görmesini söyle," dedi Kaladin. Sesi rüzgârda kaybolup gittiyse de Syl onu her zaman duyardı.

Syl peşinde birkaç rüzgârspreniyle hızla uçup gitti. Bu mesafeden, Harap Ovalar'ın hatlarını artık seçebiliyordu Kaladin. Böylece eliyle işaret verdi ve tek Çivilemeye düştüler.

Kısa bir süre sonra iki mavi-beyaz ışık kurdelesi ona doğru hızla yaklaştı. Syl'i diğerinden ayırt edebiliyordu bir şekilde. Kaladin'in ne-

redeyse kendi yüzü kadar aşina olduğu kendine özgü bir tonu vardı.

Diğer ışık, Kaladin'in yanında uçarken, bir buluta yaslanmış minik bir yaşlı adam şekline büründü. Spren Yunfah, birkaç ay önce ölen Vratim diye bir Rüzgârkoşucuyla bağ kurmuş olan sprendi. İlk zamanlarda, savaşta bir Parlayan kaybettiklerinde Kaladin spreni de kaybedeceklerinden endişelenmişti. Ne de olsa, Syl ilk Parlayan'ını kaybettikten sonra yüzyıllar süren bir komaya girmişti.

Fakat diğer sprenler durumu daha farklı karşılıyordu. Yine yas tutuyor olsalar da büyük kısmı kısa süre sonra yeniden bağlanmak istiyordu. Çünkü bu, yaşadıkları kaybın acısını atlatmalarına yardımcı oluyordu. Kaladin spren psikolojisini anladığını iddia edemezdi ama Yunfah, Parlayan'ının ölümüyle gayet iyi baş ediyor gibi görünüyordu. Kendi ruhunun bir parçası yok edilmiş gibi değil de cephede bir müttefikini kaybetmiş gibiydi. Başka biriyle bağlanmaya da gerçekten hazır gibi görünüyordu.

Yine de Kaladin'in tam olarak anlayamadığı sebeplerle şu ana dek kimseyle bağ kurmuş değildi. Ve Kaladin'in bildiği kadarıyla aralarındaki tek bağsız şerefspreni oydu.

Diyor ki, dedi Syl, Kaladin'in zihninde, *hâlâ yeni bir şövalye seçme sürecindeymiş. Beş ihtimale indirmiş.*

"Rlain bunlardan biri miymiş peki?"

Yunfah bulutunun üzerinde ayağa kalktı. Maddi bir varlığı olmamasına rağmen uzun sakalı rüzgârda dalgalanıyordu. Syl daha cevap veremeden Kaladin onun duruşundan öfkelendiğini anlamıştı. Syl aracılık yapıyordu çünkü tek bir Çivilemede bile rüzgârın sesi fena hâlde yüksekti.

Hayır, dedi Syl. *Bir düşmana bağlanmasını önerip durduğun için sana sinirlendi.*

"Bulabileceği en yetenekli ve istekli Rüzgârkoşucu o."

Öfkeden deliye dönmüş gibi davranıyor, dedi Syl. Ama bence ısrar edersen kabul edecektir. Sana saygı duyuyor ve şerefsprenleri hiyerarşiye çok önem verir. Bize katılanlar bunu kendi türlerinin ezici çoğunluğuna rağmen yapıyor, dolayısıyla bir yetkili arıyorlar.

Madem öyle. "Yücemareşalin ve üstün olarak," dedi Kaladin, "Rlain'e bir şans vermeden, başka herhangi biriyle bağlanmanı yasaklıyorum."

Yaşlı spren yumruğunu Kaladin'e doğru salladı.

"İki seçeneğin var Yunfah," dedi Kaladin, Syl'i beklemeden. "Ya bana itaat edersin ya da bu âleme adapte olmak için sarf ettiğin tüm

çabayı çöpe atarsın. Bir bağa ihtiyacın var, yoksa zihnini kaybedeceksin. Senin kararsızlığından sıkıldım artık."

Spren ona kötü kötü baktı.

"Emirlere uyacak mısın?"

Spren bir şey söyledi.

Ona kaç gün vakit verdiğini soruyor, dedi Syl.

"On gün," dedi Kaladin. "Ve bu da epey bir cömertlik sayılır."

Yunfah bir şey söyledi, ardından yine bir ışık kurdelesine dönüşerek hızla uzaklaştı. Syl, Kaladin'in başının yanında durdu.

Gitmeden önce, "İyi," dedi, diye açıkladı. *Şimdi en azından Rlain'i bir düşüneceğinden eminim. Shadesmar'a dönmek istemiyor. Bu âlemi fazlasıyla seviyor.*

Kaladin başını salladı. Aldığı bu sonuç, moralini de yükseltmişti. Olur ya işe yararsa, Rlain çok sevinecekti.

Peşinde diğerleriyle, Narak'a doğru inişe geçti Kaladin. Harap Ovalar'ın merkezindeki Narak'ı karakol olarak kullanıyorlardı. Navani'nin mühendisleri bütün platoyu tahkimatlı bir askerî üsse dönüştürüyordu. Doğuya, fırtınalara karşı tabanı en az iki metre genişliğinde sağlam bir duvar inşa ediliyordu. Platonun geri kalanı daha ince bir duvarla çevrelenmişti ve Dinmezfırtına'dan korunmak için paratonerler vardı.

Kaladin duvarın üzerine inip gözleriyle bölgeyi taradı. Mühendisler eski Parshendi binalarının çoğunu yıkmış, sadece en kadim kalıntıları incelemek için bırakmışlardı. Onun etrafında şimdi ikmal depoları, kışlalar ve fırtınasarnıçları yükseliyordu. Uçurumun dibindeki duvar ve açılıp kapanır köprülerle izole edilen bu plato hızla, sıradan yer saldırılarına karşı tamamen korunaklı bir hâle geliyordu.

"Parshendiler modern istihkâm tekniklerini bilseydi ne olurdu, hayal edebiliyor musun?" dedi Kaladin, savrulan yapraklar şeklinde yanından geçen Syl'e. "Ovalar'a bu şekilde birkaç stratejik müstahkem mevki kursalar onları buradan *asla* çıkaramazdık."

"Benim hatırladığım kadarıyla," diye cevap verdi Syl, "onları pek çıkaramadık zaten; bile bile tuzaklarına düşüp canımızın fazla yanmamasını ümit etmiştik."

Az ileride diğer Rüzgârkoşucular Dalinar'ı, bazı Hudutaşarları ve Navani'nin ahşap taşıtını yere indirdi. Bu araç iyi bir fikirdi, gerçi bu boyutlarda bir nesneyi havada tutmak biraz zordu. Aracın dört kanadı bir oka benzemesine neden oluyordu. Navani bu sayede aracın daha iyi uçacağını düşündüğü için iki kanatla başlamışlardı ama bir

Rüzgârkoşucu tarafından Çivilendiğinde, iki kanatlı olan kontrolsüz bir şekilde yukarı savruluyordu.

Kaladin duvardan aşağı atladı. Syl platonun bu tarafındaki eski sütunun etrafında uzun bir yay çizdi. Dış kısmında basamaklar olan yüksek sütun, gözcüler için mükemmel bir yer olmuştu. Rlain bunun eskiden Parshendi törenlerinde kullanıldığını söylemişti ama ilk yapılma amacını o da bilmiyordu. Gölgegünlerdeki gösterişli bir şehrin kalıntıları olan bu yıkıntıların büyük bölümü onlar için bir muammaydı.

Belki bu sütunun anlamını iki Elçi açıklayabilirdi. Buraya yürüyerek mi gelmişlerdi? Ne yazık ki birinin tamamen hayal dünyasında yaşadığı, diğerinin de zaman zaman oraya gidip geldiği düşünülürse Kaladin onların bu konuda ne kadar faydalı olacağından şüpheliydi.

Kaladin bir an evvel Urithiru'ya gitmek istiyordu. İnsanlar tekrar onunla konuşmaya fırsat bulamadan, zorlama kahkahalarla onu neşelendirmeye çalışmadan önce. Narak'ı kumanda eden taburbeyinden rapor almakta olan Dalinar'a doğru yürüdü. Tuhaf bir şekilde Navani hâlâ araçtan inmemişti. Çalışmalarına gömülmüştü herhâlde.

"İlk grubu geri götürmek için izninizi istiyorum komutanım," dedi Kaladin. "Gidip temizlenmek istiyorum."

"Bir saniye Yücemareşal," dedi Dalinar Kaladin'e, yazılı rapora göz gezdirmeye devam ederek. Eskikan dövmesiyle aksi bir adam olan taburbeyi hoşnutsuzluğunu belli ederek başka tarafa baktı.

Dalinar yazılı raporlara geçme sebebinin subaylarını erkeklerin okuması fikrine alıştırmak olduğunu hiç açıkça söylememişti ama Kaladin onun kâğıdı yukarıda tutup arada kendi kendine başını sallayarak bir gösteri yaptığını görebiliyordu.

"Berrakhanım İalai'ye olanlar üzücü," dedi Dalinar. "Kendi hayatına son verme kararının yayımlanmasını sağlarsın. Savaş kamplarının işgalini de onaylıyorum. Harekete geçin."

"Emredersiniz Majesteleri," dedi taburbeyi. Dalinar artık bir kraldı. Hükümdarlar ittifakı, Jasnah'nın hükmettiği Alethkar'dan ayrı bir bölge olan Urithiru'nun kralı olarak onu resmen tanımıştı. Dalinar da buna karşılık olarak başka hiçbir hükümdarın üzerinde bir 'yücekral' olmayacağını resmen ilan etmişti.

Dalinar raporu taburbeyine geri verip sonra Kaladin'e başıyla işaret etti. Yürümeye başlayıp diğerlerinden uzaklaştılar, ardından biraz daha ilerleyip iki Ruhdökülmüş tahıl ambarının arasında durdular. Kral hemen konuşmadı ama Kaladin bu numarayı biliyordu. Bu en eski disiplin taktiklerinden biriydi: Sessizliği uzatırdınız. Böylece

adamlarınız açıklama yapma ihtiyacı hissederek konuşurlardı. Eh, Kaladin bu oltaya gelecek değildi.

Dalinar ona baktı, kanlı ve yanık üniformasını inceledi. Nihayet konuşan da o oldu. "Senin ve askerlerinin düşman Kaynaşıkları yaraladıktan sonra gitmelerine izin verdiğinize dair pek çok rapor aldım."

Kaladin birden rahatladı. Dalinar'ın konuşmak istediği bu muydu?

"Sanırım onlarla bir tür anlaşmaya vardık komutanım," dedi Kaladin. "Gökseller şerefli bir şekilde savaşıyor. Bugün bir tanesinin gitmesine izin verdim. Karşılığında liderleri Leshwi benim adamlarımdan birini öldürmeden bıraktı."

"Bu bir oyun değil evlat," dedi Dalinar. "Bu, başarılı ilk darbeyi kimin vuracağı meselesi değil. Biz burada insanlarımız için tam anlamıyla varoluş mücadelesi veriyoruz."

"Biliyorum," dedi Kaladin hemen. "Ama bu işimize yarayabilir. Onların kurallarıyla oynadığımızda geri durup bizimle teke tek dövüştüklerini siz de gördünüz. Rüzgârkoşuculardan sayıca üstün oldukları düşünülürse, onları teke tek mücadeleye yöneltmek işimize geliyor. Onları öldürmek de bize pek bir avantaj sağlamıyor, sonuçta yeniden doğuyorlar. Fakat onların öldürdükleri her bir adamımız için en baştan yeni bir Rüzgârkoşucu eğitilmesi gerekiyor. Yaralayıp bırakmak ve yaralıyı yaralıyla takas etmek bizim avantajımıza."

"Sen parshmenlerle savaşmayı hiç istemedin," dedi Dalinar. "Orduma ilk katıldığın zaman bile Parshendilere karşı savaşa gönderilmek istememiştin."

"Bizimle şerefli bir şekilde savaşanları öldürme fikrinden hoşlanmıyorum komutanım."

"Onları şerefli bulmak sana tuhaf gelmiyor mu?" diye sordu Dalinar. "Yaradan, Şeref'in ta kendisi, bizim tanrımızdı. Ve onların tanrısı tarafından öldürüldü."

"Eskiden tuhaf geliyordu. Ama komutanım, bizim tanrımız olmadan önce Şeref *onların* tanrısı değil miydi?"

Bu hem eski hem de yeni Parlayanların temellerini kökünden sarsan keşiflerden biriydi. Tarikatların çoğu bu gerçeği bir acayiplik olarak kabul edip yoluna devam etse de çoğu Rüzgârkoşucu bunu yapamamıştı. Dalinar da dâhil. Bu konu her açıldığında Dalinar'ın nasıl irkildiği Kaladin'in gözünden kaçmıyordu.

Bu dünya bir zamanlar tanrısı Şeref olan şarkıcılara aitti. Ta ki insanlar gelip Garaz'ı da beraberlerinde getirinceye dek.

"Tüm bunlar daha büyük bir probleme işaret ediyor," dedi Dalinar.

"Bu savaş, her geçen gün gökyüzüne daha fazla yayılıyor. Navani'nin uçan aracı bu durumu daha da körükleyecek. Daha fazla şerefspreni-ne ve Rüzgârkoşucuya *ihtiyacımız* var."

Kaladin, yanında havada duran Syl'e baktı. Bir an sonra Dalinar da bakışlarını o noktaya çevirdi. Demek Syl ona görünmeye karar vermişti.

"Üzgünüm," dedi Syl yavaşça. "Akrabalarım biraz... huysuz olabiliyor."

"Alethiler kadar Roshar'ın da yaşaması için savaştığımızı görmeleri lazım," dedi Dalinar. "Bunu onların yardımı olmadan yapamayız."

"Kuzenlerime göre *siz* tehlikelisiniz," dedi Syl. "En az şarkıcılar kadar. Parlayan Şövalyelerin ihaneti çok fazlasının ölümüne sebep oldu..."

"Diğer sprenler yola geliyor," dedi Kaladin. "Onlar anlıyorlar."

"Şerefsprenleri daha... katı," dedi Syl. "Çoğu öyle en azından." Omuz silkip utanmış gibi önüne baktı. Syl'in insanlara özgü jestler yapması son zamanlarda öyle sıradanlaşmıştı ki Kaladin artık fark etmiyordu bile.

"Bu konuda bir şey yapmamız lazım," dedi Dalinar. "Aramıza en son yeni bir şerefspreni katılalı sekiz ay oldu." Kaladin'e baktı. "Ama sanırım bunun üzerinde düşünmeye devam edeceğim. Şu anda asıl olarak Gökseller ile Rüzgârkoşucular arasındaki ilişkiden endişeliyim. İki taraf da kendini bütünüyle savaşa vermiyor gibi görünüyor. Ve baskı arttığında savaşamayacağından endişe ettiğim askerlerin savaş meydanında olmasını kabul edemem."

Kaladin, Dalinar'ın gözlerinin içine bakarken ürperdi. Demek öyle. Demek bu konuşma gerçekten de Kaladin hakkındaydı. Ona olan şey hakkında.

Yine.

"Kaladin," dedi Dalinar. "Sen komuta etme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi askerlerden birisin. Büyük bir fedakârlıkla, tutkuyla savaşıyorsun. Sen ordumun en önemli kanadı hâline gelen şeyi tek başına ortaya çıkardın. Üstelik bunu hayal bile edemeyeceğim bir kâbusun içinde yaşarken gerçekleştirdin. Seni tanıyan herkes için ilham kaynağısın."

"Teşekkürler komutanım."

Dalinar başını salladı, ardından elini Kaladin'in omzuna koydu. "Ama senin görevine son vermemin zamanı geldi evlat. Üzgünüm."

Kaladin sarsıldı. Bıçaklanmanın şoku veya ani bir sesle hiç tanı-

madığı bir yerde birdenbire uyanmak gibi bir histi. Karnında iç organları buruldu. Kalbi hızlandı. Vücudunun her bir parçası savaşa hazır bir şekilde alarma geçti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Efendim, nasıl göründüğünü biliyorum."

"Nasıl görünüyor?" diye sordu Dalinar. "Sen kendine teşhis koy Kaladin. Sen nasıl gördüğünü anlat."

Kaladin gözlerini kapattı. *Hayır.*

Dalinar omzunu sıktı. "Hekim değilim ama ben ne gördüğümü anlatabilirim. Çok, çok uzun zamandır cephede ön saflarda olan bir asker. Çok korkunç şeylerden sağ çıkmış, şimdi kendini yokluğa bakarken bulan, bazı şeyleri hatırlamak zorunda kalmasın diye zihni uyuşmuş bir adam. Uyuyamayan, onu sevenleri tersleyen bir asker görüyorum. Hâlâ işini yapıyormuş gibi görünmeye çalışan bir asker. Ama yapamıyor. Bunu o da biliyor."

Kaladin gözlerini açıp Dalinar'ın elini itti. "Bunu yapamazsınız. Rüzgârkoşucuları *ben* kurdum. Onlar *benim* adamlarım. Bunu benden alamazsınız."

"Alacağım çünkü bunu yapmak zorundayım," dedi Dalinar. "Kaladin, eğer senin yerinde başka biri olsaydı onu aylar önce aktif görevden alırdım. Fakat sen sensin ve kendime tüm Rüzgârkoşuculara ihtiyacımız olduğunu söyleyip durdum."

"Bu doğru!"

"İşini yapabilen tüm Rüzgârkoşuculara ihtiyacımız var. Üzgünüm. Seni komutanlıktan alırsam tüm ekibin momentumu yitireceği bir nokta vardı. Artık o noktayı güvenli bir şekilde geride bıraktık. Yine bizimle olacaksın... ama artık göreve çıkmayacaksın."

Kaladin'in ağzından hırlamaya benzer, kendisinin bile inanmakta zorlandığı bir ses çıktı. İçine Fırtınaışığı çekti.

Yine yenilmeyecekti. Kibirli bir *açıkgözün* bir kez daha her şeyini elinden almasına izin vermeyecekti. "Buna inanamıyorum!" dedi Kaladin, ayaklarının dibinde biriken öfkesprenleriyle. "Senin *farklı* olman gerekiyordu. Sen..."

"Neden?" diye sordu Dalinar sakince.

"Ne neden?" diye karşılık verdi Kaladin tersçe.

"Neden ben farklı olayım?"

"Çünkü bizi kullanıp atmıyorsun!" diye bağırdı Kaladin. "Çünkü sen... Çünkü..."

Çünkü adamlarını önemsiyorsun.

Kaladin bir anda çöktü. Kendini aniden küçücük hissetti. Kararlı

bir büyüğünün önünde dikilen bir çocuk gibi. Sendeledi, yanındaki binanın duvarına yaslandı. Syl şaşkın ve endişeli bir şekilde yanında duruyordu. Dalinar'a karşı çıkacak bir şey söylememişti. Neden Kaladin'i desteklemiyordu?

Kaladin yan tarafına baktı. Köprü Dört üyelerinin büyük bölümünü yanında getirmişti. Havagemisini korumak için geride Köprü On Üç'ü ve onların silahtarlarını bırakmıştı.

Bu yüzden uzaktaki avluda duran bir sürü dost yüz gördü. Kaya ve Teft. Renarin. Sigzil, Lyn, Lopen. Leyten ve Peet, Skar ve Drehy. Laran çok kısa bir süre önce tam Parlayan olmuştu. Henüz hiçbiri Dördüncü İdeal'i söylememişti. Kaladin onların da kendisi gibi zorlandığını, hiçbirinin henüz o aşamaya gelmediğini düşünmeyi tercih ediyordu. Ama... Ama ya onun yüzünden kendilerini dizginliyorlarsa? Ya ona duydukları saygı yüzünden böyle yapmaları gerektiği gibi yanlış bir fikre kapıldılarsa?

Tekrar Dalinar'a döndü. "Ya orada olmazsam?" diye ısrar etti. Son bir deneme. "Bensiz savaşırlarken ya bir şey olursa? Ya ben onları korumak için orada olmadığımdan içlerinden biri ölürse?"

"Kaladin," dedi Dalinar yumuşak bir sesle. "Ya sen *yanlarında* olduğun için bir şey olursa? Ya içlerinden biri senin yardıma gelmeni beklediği anda sen yine donup kaldığın için ölürse?"

Kaladin keskin bir nefes aldı. Başını çevirdi, gözyaşlarının aktığını hissederek gözlerini sımsıkı kapadı. Ya...

Fırtınalar adına. Dalinar haklıydı.

Haklıydı.

"Ben..." diye fısıldadı. Neydi Kelimeler?

Kelimeler'i söyleyemedin, diye düşündü. *Söylemen gerekirdi. Bir yıl önce, Dalinar ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında. Bunun yerine darmadağın oldun.*

Kaladin onları asla söylemeyecekti, değil mi? Üçüncü İdeal'de kalmıştı. Sprenler demişti... Pek çok Parlayan'ın sonraki yeminleri edemediğini söylemişlerdi.

Kaladin derin bir nefes alıp kendini gözlerini açmaya zorladı. "Peki şimdi... ben ne yapacağım?"

"Rütbeni kaybetmiyorsun," dedi Dalinar kesin bir tonla. "Eğitim vererek, öğreterek bize bu savaşta yardım etmeni istiyorum. Sakın utanma evlat. *İyi* savaştın. Hiçbir insanın sağ çıkamayacağı şeylerden kurtuldun. Bu tür tecrübeler insanda tıpkı mızrak yarası gibi iz bırakır. Bunu kabullenmek ayıp değil."

Kaladin'in parmakları, hâlâ alnında taşıdığı yara izlerinde dolaştı. Tüm güçlerine rağmen, damgalandıktan bunca yıl sonra bile tamamen iyileşmemişlerdi.

Dalinar boğazını temizledi. Huzursuz olmuş görünüyordu. Kaladin'in yara izini hatırlayınca, yaralardan ve izlerden bahsetmesinin yersiz kaçtığını düşünmüştü muhtemelen. Öyle değildi. Hatta kullandığı metafor özellikle çok yerindeydi.

"Ben... savaşmazsam yeminimi tutabilir miyim?" diye sordu Kaladin. "Onları korumaya yemin ettim."

"Korumanın pek çok farklı yolu var," dedi Dalinar. "Eski zamanlarda tüm Parlayanlar savaşa gitmiyordu. Ben de bu savaşta ön saflarda kılıç sallamadan hizmet etmenin farklı yollarını keşfettim."

Kaladin, Syl'e baktı. O da başını salladı. Evet, bu şekilde de yeminini tutabilirdi.

"Çok sayıda arkadaşının ölümüne tanıklık ettikten sonra destek konumuna alınan ilk meşhur asker sen olmayacaksın," dedi Dalinar, Kaladin'e. "Ötedeki Tanrı'nın izniyle, şerefsprenlerini bize katılmaya ikna edeceğiz ve çok sayıda yeni Rüzgârkoşucu eğitmemiz gerekecek. Her koşulda Parlayanların eğitiminde büyük faydan olacaktır."

"Zarar verebileceğim bir yerde olmayacağım böylece," diye fısıldadı Kaladin. "Çünkü ben bittim."

Dalinar yine bir elini Kaladin'in omzuna koydu, sonra diğer elini kaldırdı; Kaladin'in ona odaklanmasını ister gibi işaret parmağını yukarıda tuttu.

"Savaşın hepimize yaptığı bir şey bu," dedi Dalinar. "Bizi çiğneyip tükürüyor. İyileşmek için kenara çekilmekte utanılacak bir şey yok. Bir mızrak yarasının iyileşmesi için kendine zaman tanımakta bir şerefsizlik olmadığı gibi."

"Yani bir gün savaşa dönecek miyim?" diye sordu Kaladin. "Mola veriyorum, sonra döneceğim, öyle mi?"

"Eğer dönmenin doğru olduğuna karar verirsek. Evet, bu mümkün."

Mümkün, diye düşündü Kaladin. *Ama pek olası değil.* Dalinar muhtemelen savaş yüzünden ruhsal çöküntü yaşayan, savaş yorgunu bir sürü adam görmüştü. Kaladin'in gördüğünden çok daha fazla kişi görmüş olmalıydı. Ama savaşlarda geçen bunca yıl boyunca iyileşen birini hiç görmemişti Kaladin. Bu, insanların atlattığı türden bir şey değildi.

Eğer daha güçlü olsaydı. Niye Kelimeler'i söyleyememişti ki?

"Bunun sorunsuz, doğal bir geçiş olmasının bir yolunu bulacağız,"

diye söz verdi Dalinar. "Diğerlerine sen ne şekilde söylemek istersen öyle söyleyebiliriz. Bununla birlikte, artık geciktirmeyelim. Bu bir rica değil Kaladin. Emir. Şu andan itibaren savaştan uzak duracaksın."

"Emredersiniz efendim," dedi Kaladin.

Dalinar omzunu hafifçe sıktı. "Benim için değerin, öldürebileceğin düşman sayısından ibaret değil. Bunları anlayacak, bu sözleri söyleyecek kadar adam olduğun için değerlisin." Başını sallayıp elini çekti. "Bu bir ceza değil Kaladin. Sana yarın başka emirlerim olacak. Seni çalıştıracağımdan emin olabilirsin. Herkese terfi ettiğini söyleyeceğiz."

Kaladin kendini zorlayarak gülümseyince Dalinar biraz rahatladı. Gülümsemeye devam etmeliydi. Güçlü görünmeliydi.

Anlamasına sakın izin verme.

"Komutanım," dedi Kaladin. "Parlayanların eğitilmesi görevini üstlenebileceğimden emin değilim. Rüzgârkoşucularla birlikte olup onları bensiz ölmeye göndermek... Efendim, bu beni mahveder. Onların havalandığını görüp de yerde kalabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu düşünmemiştim," dedi Dalinar kaşlarını çatarak. "Başka bir görev talep edersen izin vereceğim. Lojistik ya da planlama olabilir. Ya da Thaylenah veya Azir'de sefirliğe ne dersin? Şöhretin sayesinde her yerde baş tacı edilirsin. Her koşulda senin gibi birinin bir köşede oturup krem toplamasına izin verecek değilim. Bunun için fazla değerlisin."

Tabii. Elbette. Beni hayattaki tek önemli şeyden uzak tut, sonra da bana değerli olduğumu söyle. İkimiz de benim bir hiç olduğumu biliyoruz.

Kaladin bu düşüncelerle savaşıp kendini zorlayarak yeniden gülümsedi. "Bunu düşüneceğim efendim. Ama ne istediğime karar vermem biraz uzun sürebilir."

"Pekâlâ," dedi Dalinar. "On günün var. Önümüzdeki on gün içinde bana kararını bildirmeni bekliyorum."

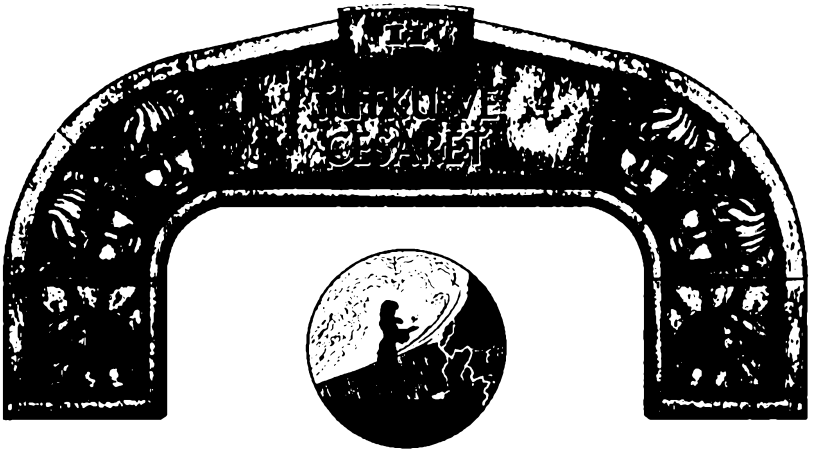
Kaladin başını salladı. Yine gülümsedi ve tam da istediği gibi, bu gülümseme Dalinar'ı endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmeye yetti. Dalinar diğer Rüzgârkoşucuların yanına döndü.

Kaladin karnı burularak ileriye baktı. Arkadaşlarının keyfi yerindeydi; şakalaşıp gülüyorlardı. Bildikleri kadanyla o gün hiç Rüzgârkoşucu kaybetmemişlerdi.

İşin doğrusunu henüz bilmiyorlardı: O gün aslında çok büyük bir kayıp vermişlerdi. Kaladin Stormblessed'i kaybetmişlerdi.

...edilen Khoinata'da hazırlanan bu klasörde, savaşformu...
...ril ve çevik normal bir dişil tasvir ediliyor. Klasik Alethi
...afetlerinin bu yeni versiyonları, şarkıcıların yeni moda
...larını bekleyerek bunları Alethi anlayışıyla
...leştirdikleri ortaya koyuyor.

Demir kafesler bir yakalayıcı -belli bazı maddeleri kendine çeken fabriallar- yaratır. Örneğin, düzgün bir şekilde yapılmış bir duman fabrialı, bir ateşin çıkardığı dumanı toplayıp etrafında tutabilir.

Yeni keşifler itici fabriallar da yaratabileceğimizi gösteriyor ama bu özelliği elde etmek için hangi metali kullanmamız gerektiğini henüz bilmiyoruz.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

"Merdivenlere, hemen! Yukarı!" diye bağırdı Venli, Komuta Ritmi'nde. "Hanım dönüyor!"

Hizmetkârlar kulenin basamaklarını tırmanmaya başladı. Venli'den emir almalarına gerek yoktu ama bu ondan beklenen bir şeydi ve Venli de bu rolde giderek daha iyi oluyordu. Bazılarının yapacağı gibi onları kırbaçlamıyordu –*shanay-im*'lerin çoğu böyle fiziksel cezalardan hoşlanmazdı– ama Vod'u sıradan çıkarıp gömleğiyle kuşağını düzeltti. Onu yeniden diğerlerine doğru itelediğinde Vod teşekkür olarak Takdir'de mırıldandı.

Venli asasını alıp sıranın en sonunda basamakları tırmandı. Önündekiler işformuna ve çevikforma bürünmüşlerdi, bu yüzden Venli sefirformda aralarında sivriliyordu.

Şarkıcı kültüründe bir kişinin olabileceği farklı seviyeler vardı. Kısaca şarkıcılar veya sıradan şarkıcılar diye bilinen normal kişiler işfor-

mu ya da savaşformu gibi sıradan formlara sahipti. Bir de Venli'nin sefirformu gibi güç formları vardı. Bunlar yetki ve güç bakımından bir seviye yukarıdaydı ve mücevherkalbine bir Yokspreni almayı gerektirirdi. Bu sizin zihninizi etkiler, dünyayı nasıl algıladığınızı değiştirirdi. Bu şarkıcılara da Soylular denirdi.

Hiyerarşinin daha yukarısında Kaynaşıklar vardı. Modern bedenlere yerleşen ve vücudun sahibinin ruhunu tamamen yok eden kadim ruhlar. Peki ya onların da üzerinde? Fırtınatortuları ve Yaradılmamış gibi gizemli yaratıklar. Sprene daha yakın ruhlar. Venli onlar hakkında hâlâ pek az şey biliyordu.

Kaynaşıklardan birine hizmet etmek de zaten yeterince zordu. Kulenin etrafında döne döne yükselen basamakları tırmandı. Bu gerçek bir hisar değildi; taş bir sütun ve tahta basamaklardan ibaretti. Gökyüzüne çıkan bir merdivendi bir bakıma. Venli'ye Narak'taki uzun taş sütunu hatırlatıyordu.

Kulenin en tepesinde, başının dönmesine sebep olan bir odaya girdi. Kholinar'a tepeden bakan odanın iki tarafı açıktı ve dikkatsiz bir işçinin otuz metre aşağıdaki şehir sokaklarına düşmesini engelleyecek korkulukları yoktu. Taban sağlam olsa da güvenilmez geliyordu; her an bir çocuğun tekme atıp devirmesini bekleyen, üst üste konmuş taşlardan oluşan iğreti bir kule gibi.

Fırtınaların daha ilk rüzgârda bu odaları yıkması gerekirdi. Fakat şimdiye dek, Kaynaşıkların gözetiminde yapılan yirmi kuleden sadece bir tanesi yücefırtınada yıkılmış ve yeniden inşa edilmesi gerekmişti. O yıkım aşağıdaki evlere büyük zarar vermişti tabii ama Kaynaşıkların yaptıklarında mantık aramak boşa çabaydı zaten.

Venli uzun tırmanış yüzünden ter içinde kalmış hâlde, hizmetkârların önüne geçti. Turuncu-kırmızı uzun saç tutamları ve yanakları ile ellerinin arkasındaki narin kabukla güç formu uzun ve inceydi. Kabuğu zırhtan ziyade bir tür süs gibiydi. Savaşılacak bir form değildi, daha çok huşu uyandırmasını sağlamak ve ona metin ve dilleri tercüme etme gücü vermek içindi.

Venli bir Soylu olmasına rağmen mücevherkalbinin derinliklerinde bir sır saklıyordu; onu Yoksprenin etkisinden koruyan bir arkadaş. Parlayan spreni Tını yavaşça uğuldayarak onu rahatlattı.

Venli ufku taradı, nihayet gökyüzünde onlara doğru yaklaşan noktaları seçebildi. Herkesi boş yere acele ettirmiş olsa da kimse şikâyet etmezdi. Bir Soylu'yu sorgulamazdınız, ayrıca da bir Kaynaşık tarafından cezalandırılmaktansa Venli'nin bağırmasını tercih

ederlerdi. Leshwi adildi ama bu öfkesinin zararsız olduğu anlamına gelmiyordu.

Çok geçmeden *shanay-im* –Göklerden Olanlar– şehre girmişti. Böyle kule odaları sadece en önemliler içindi, dolayısıyla çoğu şehir merkezindeki daha sıradan evlere yöneldi. Leshwi ise Garaz elitlerindendi. En kuvvetlileri değildi ama Kaynaşıkların çoğundan üstündü.

Leshwi'nin üstünlüğünün sebebi kısmen savaşta sergilediği beceriydi ama Venli yüzyıllar boyunca akıl sağlığını korumasının da bir o kadar önemli bir etken olabileceğinden şüpheleniyordu. Aynı şey çok fazla Göksel için söylenemezdi. Üstelik diğer Kaynaşık türlerine kıyasla akılları en sağlam kalanlar onlar olurdu. Bu dokuz türe kendi dillerinde 'damga' diyorlardı. Bu, akla dağlama demirinin sıcaklığını getiren bir kelimeydi; gerçi Venli tenlerinde böyle bir işaret görmemişti.

Leshwi yaklaştığında yavaşladı. Bu kez parlak beyaz ve kırmızı renkte olan seyahat kıyafeti rüzgârda dalgalanıyor, altında ve arkasında rahat on metre uzanıyordu. Saçları da açıktı. Odaya inerken ellerini yana doğru açtı ve hizmetkârlar hemen koşup kıyafetin kancalarını açarak uzun kuyruğu çıkardı. Diğerleri su ve meyve getirdiler; ellerindeki kâseleri ona doğru uzatarak eğiliyorlardı.

Leshwi suya ve meyveye uzanmak için tüm kopçaların açılmasını bekliyordu. Venli'ye doğru baktıysa da herhangi bir ses çıkarmadı, dolayısıyla Venli elinde asayla olduğu yerde dikilmeye devam etti. Leshwi'nin onun yalanlarını fark edeceğine dair o ilk korkularını yeneli uzun zaman olmuştu.

Uzun kuyruk çıktığında başka hizmetkârlar bu kez Leshwi'nin cübbesinden kurtulmasına yardım etti. Birkaçı iç çamaşırlarına bakmamak için gözlerini kaçırsa da Leshwi'nin ölümlülerin edep anlayışını umursadığı yoktu. Utanç'ta tek bir nota mırıldanmadı, gerçi zaten bu son enkarnasyonda erkek vücudundaydı.

Hatta lüks cübbelere sarınıp bir şeyler içtikten sonra tıpkı insanlar gibi bir berber yüzünü tıraş etti. Leshwi erkek vücudundayken çıkan yumuşak ve ince kıllardan olmasına rağmen yüz kıllarından nefret ediyordu. Kaynaşıklar formlarını bir ölçüde etkileyebiliyorlardı. Tenlerindeki desenler kalıcıydı mesela ve bazılarının kendilerine has desenler taşıyan kabukları çıkıyordu. Bu özelliklerini bildiğinizde, bir Kaynaşık'ı farklı bedenlerde de kolayca ayırt edebilirdiniz.

Tabii Venli'nin bir de Shadesmar'a bakabilmek gibi bir becerisi vardı. Bu ona birinin Kaynaşık mı, Soylulardan mı yoksa sıradan bir

şarkıcı mı olduğunu anında söylüyordu. Venli çok gizli bir yerde olmadığı sürece bu yeteneğini kullanmamak için büyük bir çaba gösteriyordu. Eğer birileri Venli'nin –Son Dinleyici'nin, sefirormdaki bir Soylu'nun, Leydi Leshwi'nin Sesi'nin– bir Parlayan Şövalye olduğunu fark ederse bu çok büyük bir facia olurdu.

Ses içinde titreşti. Tını onun düşüncelerini okuyabiliyordu ve Venli de onun ritminden minik sprenin kelimelerini ve niyetini duyabiliyordu. O anda Tını, Venli'ye bir Parlayan Şövalye olmadığını hatırlatmakla meşguldü. Henüz değildi; şimdilik yalnızca Birinci İdeal'i söylemişti. Eğer ilerlemek istiyorsa daha yapması gereken şeyler vardı.

Venli bunu sessizce kabul etti. Tını'nın yakınlarda bir Kaynaşık varken titreşmesinden huzursuz oluyordu. Onu neyin ele vereceğini bilemezdi.

Bu yüzden hizmetkârların arasındaki Dul ve Mazish'e bakmaktan da özellikle kaçındı. En azından yeni hizmetkârı huzuruna getirmelerine kadar. Yeni gelen, siyah teninde parlak kırmızı mermer deseni olan işformunda genç bir dişiydi. Venli, Kayıtsızlık'ta mırıldanıp yeni gelen Shumin adlı kadını inceliyormuş gibi yaptı. Aslında defalarca gizlice buluşmuşlardı.

Nihayet Venli, hâlâ edilen Leshwi'nin yanına yürüdü ve hanımından bir işaret bekledi. Leshwi'nin Tatmin'de mırıldanmasıyla işareti almış oldu.

"Hizmete layık bulundu," dedi Venli, Shumin'i göstererek. "Fırtınaayarcınızın yeni bir yardımcıya ihtiyacı var." Fırtınaayarcı her fırtınadan önce Leshwi'nin Yüksek Oda'daki belli bazı eşyalarının toplanmasını ve sonra yeniden yerleştirilmesini denetlerdi.

Leshwi mırıldandı. İhtiras'ta kısa birkaç nota olmasına rağmen Venli için bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Sefirformda ne kadar uzun kalırsa, formun sağladığı yetenekleri o kadar güçleniyordu. Tüm dilleri konuşabilmekle kalmıyor, hanımının basit bir mırıltısından da ne demek istediğini içgüdüsel olarak anlayıveriyordu. Hatta bu tecrübe Tını'yı anlamasını andırıyordu ürkütücü bir şekilde. Gerçi Tını'yı anlamasının formla bir ilgisi olmadığından emindi.

Leshwi'nin Sesi olarak Venli'nin görevi, hanımının arzularını diğerlerine iletmekti.

"Hanımımız, yeni gelenin kulenin yüksekliğine uyum sağlayıp sağlayamayacağını bilmek istiyor," dedi Venli, Horgörü'de.

Shumin'e işaret etti ve genç dişil tedirgin bir şekilde salonun köşesine gidip kenarda durdu. Salon, hanımın merkezdeki mobilyaların

arasında duran birinin ne kadar yüksekte olduğunu unutmasını sağlayacak kadar büyüktü.

Venli de Shumin'e katıldı. Burada en kenarda dururken yüksekte değilmiş gibi yapmak veya yüksekliği inkâr etmek mümkün değildi. Ayakların en uçta, arkandan sanki güneş altındaki caddelere itmek ister gibi esen rüzgârla... Venli'nin yükseklik korkusu yoktu, yine de bir yanı odanın ortasına koşup kendini zemine atmak istiyordu. Bu kadar yüksekte bulunmak doğru değildi. Burası fırtınabulutlarının ve şimşeklerin mekânıydı; şarkıcıların değil.

Shumin korkudan titriyordu. Birkaç korkusprenini kendine çektiyse de sağlam durmayı başardı. Karşıya baktı ama aşağıya bakmıyordu.

"Tutku," dedi Venli yumuşak bir sesle, en eski ritimlerden biri olan Karar'da. Roshar'ın saf tonlarından biri. "Hatırla, Kaynaşıkların yanında Tutkun seni yüceltir. Bu görevi almak için, korkunu kararlılıkla dengelemelisin."

Kaynaşıklara hizmet etmenin büyük çelişkisiydi bu. İtaat etmeye hazır güleç çocuklar istemiyor, aldıkları hizmetin kusursuz olmasını da bekliyorlardı. Maiyetlerindekilerin güçlü iradelere sahip olmasını arzuluyor ama aynı zamanda onları kontrol etmek, onlara tamamen hükmedebilmek istiyorlardı.

Shumin, Rüzgârlar Ritmi'nde mırıldandı, ardından aşağıdaki şehre baktı. Venli onu bir dakika kadar bu rahatsız pozisyonda tuttuktan sonra mırıldanıp döndü ve geri yürüdü. Shumin hızlı adımlarla onu takip ederken yüzü terden parlıyordu.

"Biraz ürkek," dedi Leshwi, Venli'ye, kendi kadim dillerinde.

"Hepimiz başta ürkektik," diye karşılık verdi Venli. "İyi hizmet edecek. Doğru şarkıları öğrenme şansı verilmeyen biri nasıl Tutku'yla şarkı söylesin?"

Leshwi berberin uzattığı havluyla yüzünü sildi, ardından yanındaki hizmetkârın uzattığı kâseden bir meyve aldı. Meyvenin üzerindeki kusurları inceledi. "Sert ve acımasız görünme çabalarına rağmen onlara karşı merhametlisin. Senin içini görebiliyorum Venli, Son Dinleyici."

Öyle olsaydı, diye düşündü Venli, *şimdiye çoktan ölmüş olurdum.*

"Merhameti desteklerim," dedi Leshwi. "Çok daha kıymetli olan Tutkuların önüne geçmediği sürece." Hızlı bir mırıldanmayla kararını bildirip meyvesini yemeye başladı.

"Kabul edildin," dedi Venli, Shumin'e. "Bağlılıkla hizmet edersen, tanrıların kelimelerini söylemeyi ve kayıp halkların ritmiyle şarkı söylemeyi öğreneceksin."

Shumin memnuniyetini mırıldanıp diğerlerine katılmak için çekildi. Venli, fırtınaayarcısı Dul'a baktı ve o da başıyla onayladı. Böylece bir sonraki konuya geçti.

"Sormama müsaade ederseniz," dedi Venli, Leshwi'ye, "bugün çıktığınız seferde onu öldürdünüz mü?"

"Onu" derken kimi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Leshwi, Rüzgârkoşuculardan, özellikle de genç liderlerinden –ne tanrının ne Elçi'nin kılavuzluğu olmadan bir Parlayan grubu oluşturan genç adamdan– çok etkilenmişti.

Leshwi cevap vermeden önce meyvesini bitirdi. "Oradaydı," dedi sonra. "Ve her ne kadar bana görünmese de spreni de yanındaydı. Dövüştük. Sonuçsuz kaldı. Gerçi korkarım bir daha onunla savaşma fırsatı bulamayabilirim."

Venli merakını dile getirmek için İhtiras'ta mırıldandı.

"Avcı Lezian'ı öldürdü."

"İsmi bilmiyorum," dedi Venli. Unvanına bakılırsa Kaynaşıklardan biri olmalıydı bu. Binlerce yıl yaşındaki bu yaratıkların her birinin, kitaplar doldurmaya yetecek tarihçeleri ve haklarında efsaneleri. Bu defa kimsenin onları kişisel olarak tanımamasına sinirleniyorlardı.

Nitekim Leshwi cevabını Horgörü'de verdi. "Tanıyacaksın. Yeni uyandı ama ölümsüzlerin aklına ve hikâyelerine sızmanın bir yolunu bulur daima. Bununla da iftihar eder."

Geri kalanlarınız farklı mı? Venli bu yorumunu kendine sakladı. Leshwi, Tutku'yu takdir etmekle birlikte iğneleyici yorumlar tamamen farklı bir alandı.

"Başka bir konu var mıydı?" diye sordu Leshwi.

"Son bir şey daha," dedi Venli, yanında epeyce korkmuş bir kadınla geri gelen Dul'u işaret ederek. Kıvrılmış uzun kaşları olan zayıf, neredeyse sıska bir insan kadındı. Mütevazı işçi kıyafetleri içindeydi. "Yeni tasarımlar deneyebilecek bir terzi bulmamı istemiştiniz. Bu kadın bir zamanlar o işi yaparmış."

"Bir insan mı?" dedi Leshwi. "İlginç."

"En iyisini istediniz," dedi Venli. "Halkımız pek çok alanda ustalaşmayı öğrenebiliyor ama bazı mesleklerde uzmanlaşmak için sahip olduğumuz bir yıldan fazlası gerekiyor. O yüzden, eğer işinin ehli bir terzi istiyorsanız bir insana ihtiyacımız var."

Leshwi ayağa kalktı, ardından havaya yükseldi. Gösterişli cübbesi, altın rengi ve siyah bir nehir hâlinde yere doğru dökülürken Venli'ye bir mesaj mırıldandı.

"Ulu hanımımız adını bilmek istiyor," dedi Venli.

"Yokska hanımım," dedi kadın olduğu yerde büzülerek.

"Terzilik mi yapıyordun?" dedi Venli, Leshwi'nin Sesi olarak.

"Evet, bir zamanlar prensleri ve açıkgözleri giydirirdim. Ben... son moda akımlarını biliyorum."

"Sizin modanız ve kıyafetleriniz Kaynaşıklara uymaz," diye Seslendirdi Venli. "Daha önce görmediğin tasarımlar üzerinde çalışacaksın."

"Ben... Ben hizmet etmek için yaşıyorum..." dedi Yokska.

Venli, Leshwi'ye bir göz attı ve hanımının mırıldanma tonundan bu hizmetkârın reddedileceğini anladı. Kadının tavrı yüzünden miydi? Çok mu sinmişti? Belki yeterince hoş görünmüyordu. Gerçi Kaynaşıkları rahatsız edebileceğini düşünerek Yokska'nın şık giyinmesine karşı çıkmıştı Venli.

"İnsan olmaz," dedi Leshwi. "Onu böyle bir göreve terfi ettirmek kendi halkımıza yeterince iyi olmadıkları mesajını verir. Neyse, söyle şuna ayağa kalkıp gözlerimin içine baksın. Bunların çoğu böyle kremcik gibi."

"Bunun için suçlanabilirler mi? Diğer Kaynaşıklar, gözlerinin içine bakan insanları dövüyorlar."

Leshwi Gazap'ta mırıldandı ve Venli de aynı tonda karşılık verdi. Bunun üzerine Leshwi gülümsedi. "Türümde böyle bir problem var," diye kabul etti Leshwi. "Dokuz damganın hepsinin insanlardan beklentisi aynı değil. Yine de bu benim terzim olamaz. Bir insanı Susturan Adam mertebesine yükseltmemiz yeterince yorum ve soruya sebep oluyor zaten. Bizim yumuşak olduğumuzu kanıtlamaya çalışanların eline yeni koz vermeyeceğim. Sen de gizli merhametini kendi türüne sakla Ses. Fakat belki bu insanın, sanatforma bürünmüş bir şarkıcıya ders vermesine izin veririz, böylece ondan işin inceliklerini öğrenir."

Venli kafasını eğip İtaat'te mırıldandı. Karar ne olursa olsun Venli sonuçtan zaten memnun olacaktı çünkü bu daha ziyade hanımının insanlar hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için bir testti. Leshwi Rüzgârkoşuculardan öyle sık söz ediyordu ki Venli onun daha aşağı düzeyde bir insana da sempati duyup duymayacağını merak etmişti.

"İşlerim bitti," dedi Leshwi. "Meditasyon yapacağım. Yüksek Oda'yı boşalt ve yeni hizmetkârın düzgün bir şekilde eğitilip eğitilmediğini kontrol et." Kaynaşık yükseldi ve tavandaki delikten çıkarak bulutlara karıştı.

Venli'nin asasını tahta zemine vurmasıyla hizmetkârlar merdivenlerden inmeye başladı. Birkaçı da insan kadına yardım etti.

Venli, Shumin'i bekletti. Herkes nihayet kendi yoluna gittiğinde onu merdivenlerden kendi odasına indirdi: Basamaklara ulaşmak isteyen birinin geçmesi gereken muhafız odasıydı. Venli'nin pozisyonu, kelimenin tam anlamıyla, Leshwi'ye ulaşmak isteyen birinin geçmesi gereken bir kapıydı.

Dul, yukarı çıkan basamaklara açılan kapağın yanında bekliyordu. Shumin konuşmak üzere ağzına açar gibi olduğunda Venli onu susturdu. Dul'un kapağı kapatıp pencerelerdeki kepenkleri indirmesini beklediler. Mazish de dışarıyı kontrol edip dönmüştü ve kapıyı arkasından kapattı. Dul'la Mazish evliydi. Dinleyecilerin söyleyeceği şekilde eski eşler değil evlilerdi. Zihinleri tamir olduktan sonra bunda ısrar etmişlerdi. İnsanların kölesiyken eşlerdi ve Alethi âdetlerini benimsemişlerdi.

Venli'nin yapacak çok işi vardı. Hem Kaynaşıkların şartlandırmalarına karşı savaşması hem de şarkıcıların bir zamanlar efendileri olanların âdetlerinden kurtulmasına yardım etmesi gerekiyordu. Ama bir kremcik yeterince büyümeden kabuğunu terk etmezdi; Venli de onun kılavuzluğunda bir gün şarkıcıların kendi arzularıyla hem Kaynaşıkların hem insanların üzerlerine yüklediği yükleri atacak cesareti bulacaklarını umuyordu.

"Şimdi konuşabilirsin," dedi Shumin'e. Venli, Güven Ritmi'ni kullanarak. Bu en eski ritimlerden biriydi. Garaz'ın dokunuşuyla yozlaşmamış ritimlerden biri.

"Fırtınababa!" dedi Shumin, Dul'la Mazish'e dönerek. "Çok zordu. Beni resmen kulenin kenarında sallandıracağını söylememiştiniz!"

"Zor olacağı konusunda seni uyardık," dedi Dul, Azar'da.

"Eh, onun dışında fena değildim sanırım," dedi Shumin, Venli'ye bakarak. "Değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz Berrakhanım?"

Dişilin tavrındaki değişiklik Venli'nin içini kaldırdı. Öyle... insanı andırıyordu ki! Konuşurken yaptığı jestlerden lanet okumasına kadar. Öte yandan Kaynaşıklara çok sadık olanların Venli'ye katılması ihtimali pek yoktu. Elindekiyle yetinmesi gerekecekti.

"Fazlasıyla ürkek olman beni endişelendiriyor," dedi Venli. "Kaynaşıklar zayıflıktan hoşlanmaz. Ben de hoşlanmam. Örgütümüz karşı koyma cesaretini gösterecek ve nihayetinde tüm zincirleri kırıp özgür kalacak kadar güçlü olanlardan oluşuyor."

"Ben hazırım," dedi Shumin. "Kaynaşıklara ne zaman saldırıyo-

ruz? Her fırtınada bir sonraki ben miyim, sırada bekleyen Kaynaşık ruhlarından biri şimdi benim zihnimi söküp bedenimi mi alacak diye korkuyorum."

O şekilde olmuyordu. Venli dönüşüme şahit olmuştu; az kalsın onu alacaklardı. Bir Kaynaşık'ın ruhunun bedeninize girebilmesi için bir rıza etmeni olmalıydı.

Fakat bu rızayı tanımlamak zordu. Eğer bir Soylu formuna bürünmüşsen Garaz zihnine girmiş oluyordu. Yeni ritimleriyle yeni formlar kişiliğini, dünyayı görme şeklini değiştiriyordu. Sıradan şarkıcıların bile sürekli beyni şartlandırılır, onlara sürekli olarak kendilerini kurban etmelerinin büyük bir ayrıcalık olduğu söylenirdi.

Venli'nin sonunda kendi halkını tekrar oluşturması gerektiğine karar vermesine sebep olan da bu olmuştu. Kaynaşıklar ve insanlar... Aralarında bir benzerlik vardı. Her ikisi de sıradan olanların zihnine hâkim olma peşindeydi. Her ikisi de karşılarındakinin kişiliği, arzuları, hayalleri gibi "zahmetlerden" arınmış, kullanışlı bedenlerin sağlayacağı faydanın peşine düşmüştü.

Venli bunu yapmamaya kararlıydı. Ona gelenleri kabul edecekti. Eğer onların değişmesini istiyorsa onlara daha iyi bir yol gösterecekti. Bunu Tını önermişti. Seçenek. İzin. Venli'nin dönüşmeye başladığı şey her neyse, temel prensipleri bunlardı.

Bir zamanlar yüzünde bir gülümsemeyle halkına ölüm ve kölelik getirmiş olan biri için bunlar tuhaf düşüncelerdi. Varsın öyle olsun. Arkadaşlarına başını salladı ve kapıyı gözlemek için geri çekildiler. Ardından Shumin'e, duvarın yanında, pencerelerden uzaktaki küçük masasına oturmasını işaret etti.

Konuşmaya başlamadan önce casus var mı diye de kontrol etti. Cebindeki küreden içine az bir miktar Yokışığı çekti. İki tür ışık da kullanabiliyordu: Garaz'ın sağladığı Yokışığı ve Şeref'in eski Fırtınaışığı. Tını'nın söylediğine göre bu yeni bir şeydi. Venli her ne yapıyorsa, daha önce hiç yapılmamıştı.

Bu fikir Eshonai'yi kim bilir nasıl heyecanlandırırdı; bu yüzden Venli ablasının hatırasından güç almaya çalıştı. O Işık'ı kullanarak Shadesmar'a, Bilinçsel Âlem'e baktı. Tını, Endişe'de titreşti. Venli'nin diğer gücünü, taşı biçimlendirme yeteneğini sadece bir kez denemişlerdi ve bunu yapmaları sırsprenlerini çekmişti. Sırsprenleri, şehirde dolaşıp Parlayan Şövalyelerin güçlerini kullandığına dair işaretler arayan özel bir tür sprendi.

Venli sırsprenlerinden kendini ele vermeden kaçmayı başardıysa

da yakalanmasına ramak kalmıştı. Sırsprenleri yakınlarda olduğu sürece Venli'nin yeteneklerini sonuna kadar kullanması mümkün değildi. Neyse ki Shadesmar'a bakmasına olanak sağlayan güç bu şekilde dikkat çekmiyordu.

Gücü sayesinde fiziksel dünyayla üst üste binmiş olan bir dünya görüyordu. Bu ikinci dünya boncuktan okyanuslar, siyah gökyüzünde fazla uzak görünen tuhaf bir güneş ve havada süzülen minik ışıklardan oluşuyordu. Her ruh için bir ışık vardı. Kaynaşıkların ruhları, çarpan bir kalp gibi atan karanlık alevlerdi. Biraz dikkatle, sıradan bir şarkıcının formu için hangi sprene bağlandığını görmeyi de öğrenmişti.

Bazı Yoksprenler kendilerini göstermek istedikleri kişiler dışında herkesten saklanabilirlerdi ama Shadesmar'da bıraktıkları izleri takip edebilen Venli'den hiçbiri saklanamazdı. Yakınlarda bir tane bulunmadığından ve Shumin'in de *mavset-im*'lerden biri olmadığından emin oldu. Başkalarının şeklini taklit edebilen bu Kaynaşıklara, yani *mavset-im*'e veya bir diğer ismiyle Maskelerden Olanlar'a karşı diğer Kaynaşıklar bile temkinli yaklaşıyor gibiydi.

Shumin'in ruhu, tam da Venli'nin beklediği gibi, işforma bürünmesi için küçük bir yerçekimispreniyle bağ kurmuş sıradan bir şarkıcı ruhuydu.

Venli güçlerini kullanmayı bıraktı. Ne zaman istese o tuhaf dünyaya gidebileceğini biliyordu ama Tını onu bu yerin ölümlüler için tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı ve bir kez oraya gittin mi dönmek kolay değildi. Bugünlük şöyle bir bakması yeterliydi.

"Bizim ne olduğumuz bilmelisin," dedi Venli, Shumin'e. "Ve ne olmadığımızı. Biz Kaynaşıkları devirme peşinde değiliz."

"Ama..."

"İsyancı değiliz," dedi Venli. "Muhalif bir grubuz sadece. Bize sunulan seçeneklerden memnun değiliz. Kaynaşık zulmü mü, insan köleliği mi? Nefretin tanrısı mı, yoksa bizi köleliğe terk eden güya şeref tanrısı mı? İkisini de kabul etmiyoruz. Biz dinleyicileriz. Özgürlük için her şeyden, mecbur kalırsak formlarımızdan bile vazgeçmeye hazırız.

"Yeterince üyemiz olduğunda şehirden ayrılıp kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yere gideceğiz. İnsanlar ile Kaynaşıklar arasındaki çatışmalarda tarafsız kalacağız. Tek amacımız, kendi başımıza yaşayıp gelişeceğimiz bir yer bulmak. Kendi toplumumuz, kendi devletimiz, kendi kurallarımızla."

"Ama..." dedi Shumin. "Bizim öylece gitmemize izin vermezler değil mi? Herkesten uzakta güvenli bir yeri nereden bulacağız?"

Bunlar güzel sorulardı. Venli, Sıkıntı'da mırıldandı. Kendine canı sıkılmıştı, Shumin'e değil. Atalarının büyük bir cesaret ve fedakârlık göstererek ilk kaçışları, insanlar ile şarkıcılar arasındaki savaşların sonuna denk gelmişti. Dinleyiciler o karışıklıkta kaçmayı başarmış, kimsenin çözmeye zahmet etmediği bir gizem olmuşlardı.

Ama bu kez farklıydı. Venli farklı olduğunu biliyordu.

Öne eğildi. "Şu anda iki planımız var. İlki, bize sempatiyle yaklaşan Kaynaşıklar bulmak ve onları bunu hak ettiğimize ikna etmek. Kaynaşıklar Tutku'ya ve cesarete büyük saygı duyar."

"Evet, tabii, ama..." Shumin insanlara özgü bir şekilde omuz silkti. Farkında bile değildi. "Tutku'ya saygı duymakla birinin sana küfretmesine izin vermek arasında büyük fark var. Benim gördüğüm kadarıyla Kaynaşıklar onlara açıkça karşı çıkanlara karşı bayağı tahammülsüzler."

"Yanıldığın bir nokta var," dedi Venli, Azar'da. "Kaynaşıkların hepsinin aynı fikirde olduğunu düşünüyorsun."

"Hepsi korkunç bir tanrının ölümsüz hizmetkârları."

"Ama hâlâ bireyler. Her birinin duyguları, düşünceleri, amaçları farklı. Aralarından bazılarının planımızı değerli bulacağına dair umudumu koruyorum."

Zayıf bir umut, diye itiraf etti Venli kendine. Tını da titreşerek ona katıldı. Öte yandan Leshwi... Hanımları düşmanlarına gerçekten saygı duyuyormuş gibi görünüyordu. Gaddar olabilirdi, acımasız olabilirdi ama aynı zamanda başkalarına karşı anlayışlı ve düşünceli de olabiliyordu.

Leshwi, Roshar'ın fethinin sıradan şarkıcılar için olduğunu söylemişti. Belki Venli dinleyiciler için yeni bir vatan planını ona benzer sözler kullanarak anlatabilirdi.

Öte yandan Kaynaşıklar o kadar uzun zamandır savaşıyorlardı ki hâlâ dünyayı şarkıcılara geri vermekten bahsediyor olsalar da, Venli onlar için şarkıcıların özgürlüğünün artık bir anlamı kalmadığından endişe ediyordu. Çoğu için savaş intikam içindi: Düşmanlarını yerle bir etmek, en sonunda hangi tarafın haklı olduğunu kanıtlamak için. Dolayısıyla hem en akli dengesi yerinde hem de en anlayışlı Kaynaşıklar arasında yer alan Leshwi'yi ikna edemezlerse, geriye tek bir seçenekleri kalacaktı. Kaçmak ve saklanmak. Venli'nin ataları bu cesareti göstermişti. Venli kendine karşı dürüst olduğu zamanlarda, aynı manevi güce sahip olduğundan şüphe ediyordu.

Shumin, bir dinleyicinin normalde yapacağı gibi bir ritimde mırıl-

danmak yerine dalgın bir şekilde saçıyla oynuyordu. Saçıyla oynamak sıkıldığına mı işaretti? Belki de Kuşku'da mırıldanmanın insanlardaki karşılığıydı.

"Kaçmak zorunda kalırsak da kaynaklarımız var," dedi Venli.

"Tereddüt ettiğim için kusura bakmayın Berrakhanım," dedi Shumin. "Fırtına kapası şehir duvarlarından daha uzun kaya canavarları çağırdılar. Soyluları ve Kaynaşıkları var. Bana sorarsanız tek şansımız tüm şehir halkını onların aleyhine döndürmek olur."

"Bizim de bir Soylumuz var," dedi Venli kendini işaret ederek. "Mücevherkalbimde bir Yokspreni var Shumin, ben onu yakalamayı ve hapsetmeyi öğrendim. Bana Shadesmar'a bakıp yakınlarda bizi gözetleyen bir spren olup olmadığını görmek gibi güçler sağlıyor."

"Soylu güçleri..." dedi Shumin, odadakilere bakarak. "Peki benim de böyle güçlerim olabilir mi? İrademi Garaz'a teslim etmeden yani?"

"Mümkün," dedi Venli. "Ben süreci iyice çözdükten sonra başkaları da kullanabilir."

Tını onaylamayan bir şekilde titreşti içinde. Küçük spren, Venli'nin tüm gerçeği söylemesini istiyordu. Bir Parlayan olduğunu. Oysa henüz bunun zamanı gelmemişti. Venli olduğu şeyi söylemeden önce sahip olduğu şeyi diğerlerine de sunabileceğinden emin olmak istiyordu. Tını gibi başka sprenlerin de bağlanmaya istekli olduğundan emin olması ve arkadaşlarını bağlanmaya hazırlaması gerekiyordu.

"Çok uzun zaman önce," diye açıkladı Venli, Shumin'e, "şarkıcılar, sprenlerle müttefikti. Sonra insanlar geldi ve savaşlar başladı. O zamanlar yaşananları Kaynaşıklar dışında hatırlayan kalmadı. Ama sprenlerin sonuçta insanları seçtiğini biliyoruz.

"Nihayetinde insanlar onlara ihanet etti. Onları öldürdüler. Bazı sprenler insanlara ikinci bir şans vermeyi seçti ama diğerleri... Eh, tüm Shadesmar halkını temsil eden bir sprenle temas hâlindeyim. Sprenler ikinci bir şansı insanlardan ziyade belki de bizim hak ettiğimizi düşünüyorlar."

"Ne demek bu?" diye sordu Shumin.

"Harekete geçtiğimizde müttefiksiz olmayacağız demek," dedi Venli. "Temel amacımız, diğerlerinin yönetimlerinden ve kanunlarından kaçabileceğimiz bir yer bulmak. Ne istersek o olabileceğimiz, bize yüklenen rollerden kurtulabileceğimiz bir yer."

"Ben varım," dedi Shumin. "Kulağa harika geliyor Berrakhanım. Belki... eğer Garaz tarafından verilmemiş güç formlarımız olursa düşman bizi kendi hâlimize bırakır belki."

Ya öyle olacaktı ya da Garaz kendi yardakçılarının, Venli ve arkadaşlarını gezegenden silmesini sağlayacaktı.

Tını titreşip risk almadan büyük başarılar kazanılamayacağını söyledi. Venli onun böyle şeyler söylemesinden nefret ediyordu. Bu ona ne kadar tehlikeli faaliyetler içinde bulunduğunu hatırlatıyordu. Tekrar Shadesmar'a bir göz atmak için içine biraz Işık çekti. Kimse gözetlemiyordu, dolayısıyla...

Karanlık bir alev aşağı doğru geliyordu.

Leshwi.

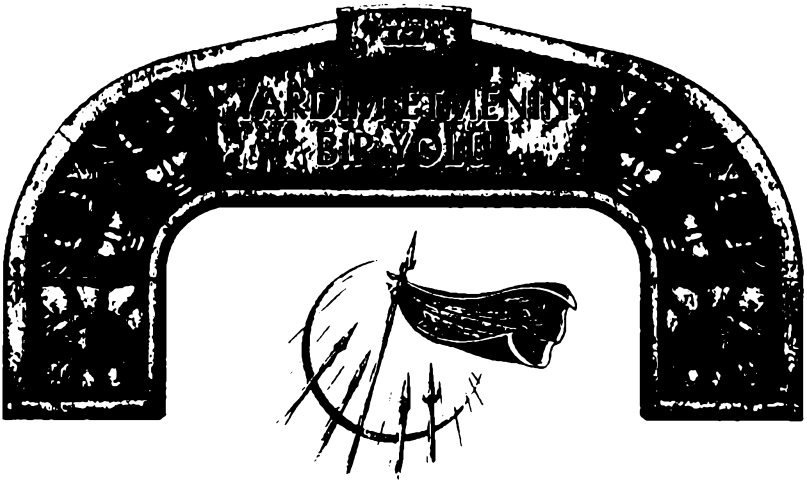
Venli ayağa fırladı, sandalyesi devrildi. Dul'la Mazish acil bir durum olduğunu anladılar, ne yapacaklarını bilemeden etrafa bakıntılar.

"Kepenkleri açın!" dedi Venli. "Çabuk. Bir tuhaflık görmesin!"

Kepenkleri açmışlardı ki kapak tıkırdadı. Leydi Leshwi o muhteşem altın rengi ve siyah kıyafeti basamakları süpürerek içeri girdi. Buraya asla gelmezdi. Ne oluyordu?

Tını, Venli'nin içinde titredi. Yakalanmışlardı. Bu da...

"Hazırlan Son Dinleyici," dedi Leshwi, Izdırap Ritmi'nde. "Bir şeyler oluyor. Tehlikeli bir şeyler. Korkarım savaş çok farklı bir hâl alacak."

Artifabrianlardan bir ricam, fabrial tekniklerini gizlemeyi bırakmaları. Kafeslerde tuzak olarak pek çok metal kullanılıyor ve bu teller kaplanarak başka bir metal gibi görünmesi sağlanıyor ki kendi başına çalışarak işlemi öğrenmeye çalışanların kafası karışsın. Bu belki bir artifabrianı zenginleştirebilir ama sonuçta hepimizi fakirleştiriyor.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Urithiru'ya ulaştıklarında Kaladin'in tek istediği ortadan kaybolmaktı. İnsanların gülüşmelerini dinlemek zorunda kalmayacağı bir yere gitmek... Yüzlercesi bir aradaydı; çoğu da çeşitli Rüzgârkoşucu ekiplerinden silahtarlardı.

Kaladin'in Dabbid'le Rlain dışında silahtarı kalmamıştı. Kaya'nın da spreni yoktu ama o... başka bir şey olmuştu. Kaladin bunun ne olduğundan tam emin olmamakla birlikte Kaya kendine silahtar demiyordu.

Yakında Rlain'in de spreni olacaktı ve o da nihayet ilerleyecekti. Dabbid'se bugün Renarin'le birlikte kasabalılara su ve yiyecek dağıtma görevine çıkmıştı. Dabbid savaş travmasını hiç atlatamamıştı ve Parlayan güçlerine sahip değildi. Silahtardan çok Kaladin'le diğerlerinin göz kulak olması gereken biri sayılırdı.

Diğerlerinin hepsi en azından İkinci İdeal'e yükselmişti. Bu onları tam bir Parlayan yapmasa da silahtardan üstteydiler. Yani bir sprenle

bağlanmışlardı ama henüz bir Kılıç elde etmemişlerdi. Şimdi hep birlikte Yeminkapısı platosunda yürürlerken hepsi de çok neşeliydi ve Kaladin onların mutluluğunu kıskanıyor falan değildi. Bu adamları seviyordu ve hep gülmelerini isterdi.

Fakat şu anda onu da neşelendirmeye çalışmalarından daha acı verici bir şey yoktu. Onlara henüz bir şey söylemediği hâlde canının sıkkın olduğunu fark etmişlerdi. Ne söyleyecekti? Tenzili rütbe? Emeklilik?

Fırtınalar adına! Düşüncesi bile onu hasta ediyordu.

Yürürlerken Lopen ona bilhassa kötü bir espri yaptı. Skar bire bir talim yapmaya çağırdı. Bu da onun yardım teklif etme yoluydu. Kaladin normalde kabul ederdi. Fakat bugün... talim yapmak ona kaybettiği şeyi hatırlatacaktı.

Sigzil takdire şayan bir şekilde kendini zapt ederek ona savaş raporunun yarına kadar bekleyebileceğini söyledi. Fırtınalar adına. Ne kadar kötü görünüyordu ki? Kaladin, derisi çatlayacakmış gibi hissettiren geniş bir gülümseme takındı ve onları savuşturmak için elinden geleni yaptı.

Kaya, Kaladin'i özellikle görmezden gelerek uzak duruyordu. Aralarında onun gerçek ruh hâlini genellikle en iyi anlayan Kaya olurdu. Ayrıca Kaya, Kaladin'in etrafında huysuz bir şekilde dolandıktan sonra nihayet fırlayıp giden Syl'i de görebiliyordu. Syl bir akım yakalamış, havada süzülüyordu. O da Kaladin gibi uçarak rahatlıyordu.

Bunun onu etkilememesi için dikkatli olmalıyım, diye düşündü Kaladin. *Onun için, diğerleri için güçlü görünmeliyim. Benim yüzümden üzülmemeliler.* Bunu incelikle başarabilirdi. Bu son savaşını kazanabilirdi.

Kule şehrin önündeki taşlık açık alanı geçtiler. Kaladin, başını kaldırıp kuleye bakmadan yürümeye devam etmeyi neredeyse becerdi. Heybeti karşısında bu defa şok yaşamadı sayılır. Sadece bir anlığına, böylesi büyük bir şeyin varlığıyla yine şaşaladı. Evet, şu sıralar kule artık olağan sayılırdı.

"Hey," dedi Leyten kulenin girişine ulaştıklarında. "Kaya! Bizim için belki güveç yaparsın? Eski günlerin hatırına."

Kaladin döndü. 'Güveç' bahsi, bulutları dağıtmıştı.

"Ah, bu güzel hava aniden kafanın çalışmasını sağladı görüyorum!" dedi Kaya. "Hatırladın iyi bir yemeğin kıymetini. Ama... bugün olmaz. Bugün bir randevum var."

"Hekimlerle değil, değil mi?" diye seslendi Kara. "Çünkü nefesinin kokusu konusunda bir şey yapabileceklerini sanmam Kaya!"

"Ha!" dedi Kaya, ardından kahkahayı bastı. Öyle ki gülmekten gözünden yaş geldi. Kara sırıttı ama Kaya elini kaldırdı. "Hayır hayır, sanıyorsun musun sen söylediğin şeye güldüğümü? Hava hastası! Gülüyorum düşünmene bunun komik bir espri olduğunu Kara. Ha! *Ha!*"

Kaladin gülümsedi. Bir an için gerçek bir gülümsemeydi.

Ardından küçük gruplara ayrıldılar. Şövalyeler kendi silahtar mangalarının yanına geçti. Kaladin'in arkadaşlarının artık kendi ekipleri vardı. Teft bile bir grubun başına geçti; oysa onun silahtarları Köprü On Üç'teydi ve gemiyi korumak için geride kalmışlardı. Onların da büyük bölümü Parlayan olmuştu. Kaladin, Teft'in kaç silahtarı kaldığını tam bilmiyordu.

Kaladin, Dalinar'ın istediğini yapabilir miydi? Savaşa gitmeden Rüzgârkoşucuların yücemareşali olarak kalabilir miydi? Onlarla omuz omuza savaşmadan, savaşta onlara yardım edemeyeceği hâlde hayatlarının bir parçası olabilir miydi?

Hayır. Tamamen onlardan ayrılmak en iyisiydi.

Birkaç grup onu yanlarına davet ettiyse de Kaladin geri çevirdi. Bir kumandanın olması gerektiği gibi dimdik durdu ve başını salladı. "Sen git asker. Benim yapmam gereken önemli şeyler var, senin saçmalıklarınla uğraşamam," diyen bir baş sallamaydı.

Kimse ısrar etmedi. Keşke etselerdi. Ama artık hepsinin kendi hayatı vardı. Çoğunun aileleri, tümünün görevleri vardı. İlk başlarda onunla birlikte hizmet etmiş olanlar Köprü Dört armalarını hâlâ gururla taşıyorlardı ama Köprü Dört bir zamanlar ait oldukları ekipti. Şimdiden bir efsaneye dönüşmüş, hikâyeleri anlatılan bir ekip.

Kaladin sırtını dik, çenesini yukarıda tuttu ve onlardan ayrılıp kule şehrin artık aşina olduğu koridorlarında ilerlemeye başladı. Duvarlarında doğal katmanların farklı renklerinin oluşturduğu büyüleyici desenleriyle kulenin ana koridorlarının çoğunda küre lambalar sıralanmıştı. Kilitliydiler tabii ama düzenli olarak değiştiriliyorlardı. Bu yer yavaş yavaş gerçekten içinde yaşanıyormuş hissi vermeye başlamıştı. Kaladin ailelerin, işçilerin ve mültecilerin yanından geçti. Yanından gelip geçenler, kürelerle dolu bir kadeh gibi çeşit çeşitti.

Onu selamladılar, önünden çekildiler, hatta çocukların çoğu ona el salladı. Yücemareşal. Kaladin Stormblessed. Odasına ulaşana kadar Kaladin yüzündeki ifadeyi korudu ve bunun için kendiyle gurur duydu.

Sonra içeri girdi ve... bir hiçlikle karşılaştı.

Bir yücebeyin konforlu ve geniş odasına sahipti aslında. Ama öyle

az eşyası vardı ki içerisi bomboş görünüyordu. Balkondan gelen hafif ışık dışında karanlıktı.

Ona sağlanan tüm ayrıcalıklar sanki hayatının gerçekte ne kadar boş olduğunun altını çiziyordu. Unvanlar bir odayı hayatla dolduramazdı. Dönüp kapıyı sımsıkı kapattı.

Ancak ondan sonra çöktü. Koltuğa kadar bile gidemedi. Sırtını kapının yanındaki duvara vererek yere oturdu. Ceketinin düğmelerini açmaya çabaladıysa da öne eğilip parmak boğumlarını derisini delercesine alnına bastırarak, hızlı hızlı soluyup baştan aşağı titreyerek kalakaldı. Yorgunluksprenleri tozdan fıskiyeler gibi etrafında toplandı. Ve taştan oyulmuş baş aşağı suratlar gibi ızdırapsprenleri parlayıp kararak büküldü.

Kaladin ağlayamadı. Gözünden yaş gelmedi. Ağlamak istiyordu çünkü ağlarsa belki biraz rahatlardı. Bunun yerine, eklem yerlerini alnındaki yara izlerine bastırarak öylece dertop oldu, kavrulup gitmeyi diledi. Parekılıcı saplanmış bir insanın gözleri gibi kavrulup kurumak...

Böyle bir anda –karanlık bir odada tek başına yere çökmüş, ızdırapsprenleri tarafından eziyet edilirken– Moash'ın sözleri kulaklarında yankılandı. Bu sözlerdeki gerçeklik inkâr edilemez hâle geliyordu. Parlak güneş ışığının altında her şey yolundaymış gibi yapmak kolaydı. Burada, Kaladin daha net görebiliyordu.

Acı çekmeye devam edeceksin...

Tüm hayatı, fırtınaya bağırarak rüzgârları durdurmaya adanmış nafile bir çabaydı. Fırtınanın umuru değildi.

Hepsi ölecek. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Kalıcı bir şey inşa edemeyeceksen niye deneyecektin ki? Her şey çürüyüp dağılacaktı. Hiçbir şey kalıcı değildi. Aşk bile.

Bir çıkış yolu var...

Kapı tıklatıldı. Kaladin duymazdan geldiyse de kapıdaki kişi ısrarcıydı. Fırtınalar adına. İçeri de dalardı bunlar! Aniden birinin onu bu hâlde bulması düşüncesiyle panikledi, ayağa kalkıp ceketini düzeltti. Derin bir nefes aldı ve ızdırapsprenleri solup yok oldu.

Adolin omzunda hain Syl'le içeri girdi. Demek Syl ona gitmişti. Fırtına kapası Adolin Kholin'i getirmeye?

Genç adam Kholin mavisi bir üniforma giyiyordu ama üniforması nizami değildi. Adolin babasının ne düşüneceğine aldırmadan kendince süsler eklemeye başlamıştı. Üniforması sağlam, hatta biraz sert ve kesimi basit olsa da kol yenleri, çizmelerine uyacak şekilde işlen-

mişti. Ceketi normalden biraz daha uzundu. Biraz Kaladin'in komutan ceketine benzemekle birlikte daha modaya uygundu.

Adolin üniformayı giyiyordu, oysa üniforma Kaladin'i giyerdi; Kaladin için üniforma sadece bir araçtı. Adolin içinse kıyafetinin bir parçası. Yer yer siyah serpiştirilmiş sarı saçlarını nasıl böyle mükemmel bir şekilde dağınık tutabiliyordu? Saçları aynı anda hem tesadüfen böyleymiş hem itinayla uğraşılmış gibi görünüyordu.

Adolin gülümsüyordu tabii. Fırtına kapası herif.

"Buradasın!" dedi Adolin. "Kaya muhtemelen odanda olacağını söyledi."

"Çünkü *yalnız* kalmak istedim," dedi Kaladin.

"Çok fazla akşamını yalnız geçiriyorsun köprücü çocuk," dedi Adolin. Yakınlardaki yorgunluksprenlerine bir göz atıp Kaladin'i kolundan yakaladı. Pek az insanın yapmaya cesaret edebileceği bir şeydi bu.

"Yalnız kalmayı seviyorum," dedi Kaladin.

"Harika. Kulağa korkunç geliyor. Bugün benimle geleceksin. Artık bahane yok. Geçen hafta ve önceki hafta beni ekmene izin verdim."

"Belki de seninle olmak istemiyorumdur Adolin," diye tersledi Kaladin.

Yüceprens bir an tereddüt etti, ardından ona doğru eğilip gözlerini kısarak Kaladin'in yüzüne baktı. Syl kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ Adolin'in omzunda oturuyordu. Kaladin ona sert bir bakış attığında, utanmış gibi yapma nezaketini bile göstermemişti.

"Bana doğruyu söyle," dedi Adolin. "Bana bu akşam seni yalnız bırakmam gerektiğini söyle. Yemin et."

Adolin ısrarla gözlerinin içine bakıyordu. Kaladin kelimeleri bir araya getirmek için elinden geleni yaptıysa da kelimeler ağzından çıkmayınca kendini on aptallar gibi hissetti.

O anda kesinlikle yalnız kalmamalıydı.

"Fırtınalar kapsın seni," dedi Kaladin.

"Hah," dedi Adolin kolundan çekiştirerek. "Hadi bakalım Berrakbey Komutan Yücemareşal Fırtınasurat. Şu ceketi duman kokmayan bir taneyle değiştirip gel. Gülümsemek zorunda değilsin. Konuşmak zorunda değilsin. Eğer üzgün olmak istiyorsan bunu pekâlâ dostlarının arasında da yapabilirsin."

Kaladin kolunu Adolin'den kurtardı ama daha fazla itiraz etmedi. Savaşta giydiği üniformayı bir kenara atıp giyecek yeni bir şeyler buldu. Ama etrafında uçuşan Syl'e yine kötü kötü bakmadan edemedi.

"Adolin mi?" diye seslendi Kaladin giyinirken. "Aklına gele gele Adolin mi geldi?"

"Gözünü korkutamayacağın biri olmalıydı," diye cevap verdi Syl. "O listede taş çatlasın üç isim var. Ve kraliçe de seni kristal bir kadehe filan dönüştürürdü."

Kaladin içini çekti, yüceprens oyalandığını düşünmesin diye odadan çıkıp Adolin'in yanına gitti. Syl havadaki minik adımlarına rağmen ona ayak uydurarak yanında uçarken Kaladin'e bir bakış attı.

"Teşekkürler," dedi Kaladin yavaşça, bakışlarını ileri çevirerek.

Adolin sözünü tuttu. Kaladin'i konuşmaya zorlamadı. Birlikte kulenin merkezinde bulunan ve Navani'nin yerleşim planını kabul eden tüccarların dükkânlarının sıralandığı On Halka'ya gittiler. Tüccarlar plana uymaları karşılığında vergilerde indirim almışlardı; muhafızların çarşıda düzenli olarak devriye gezmesi ve onlara nazik davranması da cabasıydı.

On Halka'da yan yana dizilmiş ahşap dükkânlar düzgün ve düzenli sokaklar oluşturuyordu. Dükkânların hepsi, depoları ve üst katta yaşam alanlarıyla eşit büyüklükteydi. Bu yer, bu düzen adacığı, bir yıl sonra bile çoğunluğun hâlâ kalıcı yapılar yerine tenteleri tercih ettiği Kopuk pazarının geri kalanının verdiği o doğal kargaşa hissiyle tezat oluşturduğundan insana daha bir ilginç geliyordu.

İtiraf etmek gerekirse, çok yüksek tavanlı, kapalı bir mekânın ortasında sıra sıra kalıcı yapılar olması garipti. Kaladin'e asıl tuhaf gelen ise zengin açıkgöz ailelere hizmet veren en lüks dükkânların da tıpkı en sefilleri gibi Navani'nin davetini reddetmiş olmasıydı. Her iki grup da gözetim altında olmayı kabul etmek istememişti. Zengin dükkânlarının hepsi çarşısının dışında, yan koridorlardan birindeydi.

Sonuç olarak On Halka çok lüks olmamakla birlikte saygın bir yerdi; bu ikisi her zaman aynı şey olmayabiliyordu. Adolin'in en sevdiği şarap evi, Jez'in Görevi adını taşıyordu. Kaladin'i daha önce de farklı bahanelerle buraya sürüklemişti, dolayısıyla içerisi tanıdıktı. Mekân, kulenin içinde böyle bir şeye gerek olmamasına rağmen fırtınasığınağı gibi dekore edilmişti; duvarlardaki fabrial saatler Alethkar'daki fırtına tarihlerini gösteriyor, krallık her gün anılıyordu. Hatta bir ardent gelip ründua bile yakmıştı.

Bunun dışında gürültülü bir yerdi. Şarap evinden ziyade meyhaneye yakındı. Adolin arka taraftaki bir bölmeyi ayırtmıştı. Yüceprensin

daha lüks şarap evleri yerine burayı tercih etmesi mekânın sahibi için bir gurur kaynağıydı.

Bu tam Adolin'in yapacağı türden bir şeydi. İçeri girdiklerinde kimse onu eğilerek selamlamadı; bunun yerine tezahürat yapıp kupalarını kaldırdılar. Adolin Kholin ne mesafeli bir berrakbeydi ne de kalesinde oturup –ister despotça ister bilgece olsun– emirler yağdıran bir general. Adolin, adamlarıyla birlikte içen ve emrindeki her bir askerin ismini bilen türden bir generaldi.

Dalinar bunu onaylamıyordu. Çoğu durumda Kaladin de onaylamazdı. Ama... Adolin böyleydi işte. Mesafeli durmaya zorlanırsa deliye dönerdi. Alethilerin tüm geleneksel liderlik kurallarına aykırıydı ama Adolin beceriyordu bir şekilde. Dolayısıyla Kaladin kim oluyordu da eleştiriyordu?

Adolin insanlarla selamlaşırken Kaladin arkaya yürüdü. Mekânın her zamankinden daha kalabalık olduğunu fark etti. Şurada ailesiyle birlikte oturmuş, Boynuzyiyen çamurbirası içen adam Kaya mıydı?

Bu gece bir randevusu olduğunu söylemişti, diye hatırladı Kaladin. Aslında içerde sanki bir tür kutlama var gibiydi. Müşteriler arasında tanıdığı birkaç Rüzgârkoşucu ve Parlayan da vardı ama sayıları fazla değildi. Çoğunluk sıradan insanlardı. Yine de belki askerlerin oranı normalden biraz daha yüksek denebilirdi.

Syl odada uçuşup tek tek masalara göz atmaya başladı. Kaladin eskiden onun bu heyecanını çocukça bulurdu ama artık alışmıştı. Sadece meraklıydı ve öğrenmeye hevesliydi. Eğer bu çocukça bir şeyse, o zaman herkesin biraz daha çocukluk yapmaya ihtiyacı vardı.

İnsanlar Syl'i büyülüyordu. Böyle yerlerde Kaladin onu genelde masadakilere görünmeden kalabalık bir masanın ortasında durmuş hâlde, kâh birinin kâh diğerinin mimiklerini ve yüz ifadelerini taklit etmeye çalışırken bulurdu.

Adolin'in bölmesinde uzun, koyu renk saçlı bir kadın oturuyordu. Beyaz paltosunu yakınlardaki bir çengele asmıştı; üzerinde pantolon ve gömlek vardı. Öne doğru sivrilen geniş kenarlı bir şapka takıyordu.

"Peçe," dedi Kaladin masaya otururken. "Bütün gece seninle miyiz yoksa Shallan da gelecek mi?"

"Muhtemelen sadece ben," dedi Peçe, dibini içmek için kupasını başına dikerken. "Shallan yoğun bir gün geçirdi ve Harap Ovalar'ın saatindeyiz, henüz Urithiru'ya uyum sağlayamadık. Biraz dinlenmek istiyor."

Yorulduğunda geri çekilip başka birine dönüşmek hoş bir şey olsa gerek, diye düşündü Kaladin.

Shallan'ın kişiliklerine üç ayrı insan gibi davranmak bazen zor olabiliyordu ama Shallan böyle istiyordu. Neyse ki etrafındakilere kolaylık olsun diye genelde saç rengini değiştirirdi. Peçe'nin saçları siyahtı, Parlayan için de sarışın olmaya başlamıştı.

Genç garson kız gelip Peçe'nin kupasını koyu kırmızı bir şeyle doldurdu.

"Siz?" diye sordu kız, Kaladin'e.

"Turuncu," dedi Kaladin yavaşça. "Varsa soğuk olsun lütfen."

"Turuncu mu?" diye tekrarladı kız. "Senin gibi bir adamın midesi daha sert bir şeyi kaldırabilir. Kutlama yapıyoruz burada. Peca doldurulmuş çok güzel bir sarımız var, bir Azish meyvesi. Size..."

"Hey," dedi Peçe, çizmelerini gürültüyle masaya uzatıp. "Adam turuncu dedi."

"Ben düşündüm ki..."

"Ne istediyse onu getir. Başka bir şey düşünmene gerek yok."

Kız bu sözlere bozulup uzaklaştı. Kaladin teşekkür mahiyetinde Peçe'ye başını salladıysa da insanların onu savunmak için böyle ortaya atılmamalarını tercih ederdi. Pekâlâ kendi adına konuşabilirdi. Dalinar, Savaş Kuralları'nın en katı yorumuna uymaya devam ettiği sürece Kaladin de uyacaktı. O bir yana... Eh, onu tanıyanlar biliyordu. Kaladin'in morali bozukken alkol acısını unutmasına yardım edecekmiş gibi görünse de aslında daha bile kötü yapıyordu. Alkolün etkisini yok etmek için Fırtınaışığı kullanabilirdi tabii ama bir-iki kupadan sonra Kaladin genellikle... bunu yapmak istemiyordu. Ya da buna hakkı yokmuş gibi hissediyordu. Aynı kapıya çıkardı sonuçta.

"Görevin iyi gitmiş diye duydum," dedi Peçe. "Fırtına kapası burunlarının dibinden koca kasabayı alıp gelmişsiniz. Vizon kurtarılmış. Garaz bunu duyduğunda Kholinar'da kelleler kopacak."

"Bir kasabayı çok umursayacağını sanmam," dedi Kaladin. "Vizon'u kaçırdığımızı da bilmiyor."

"Ne olursa olsun..." dedi Peçe kupasını ona kaldırıp.

"Ya siz?" diye sordu Kaladin.

Peçe ayaklarını masadan indirip Kaladin'e doğru eğildi. "Görmen lazımdı. İalai resmen eriyip bitmiş, iskelete dönmüştü. Onu daha oraya gitmeden yenmişiz. Yine de onu alt etmek keyifliydi."

"Eminim öyledir."

"Birinin onu öldürmesi çok yazık oldu," dedi Peçe. "Dalinar'ın önünde ezilip büzülmesini görmek isterdim."

"Öldürüldü mü?" diye sordu Kaladin. "Nasıl olur?"

"Evet, biri işini bitirdi. Bizimkilerden biri ne yazık ki. Ölmesini isteyen biri rüşvet vermiş olmalı. Ha, bu söylediğim bir sır bu arada. Herkese kendini öldürdüğünü söylüyoruz."

Kaladin etrafına bakındı.

"Burada kimse duymaz," dedi Peçe. "Bu bölme herkesten uzakta."

"Sen yine de askerî sırları ortalık yerde konuşmasan."

Peçe gözlerini devirdi, derken başını iki yana salladı ve saçları sarıya dönerken oturuşu dikleşti. "Sonra Dalinar'dan konuyla ilgili bir rapor al Kaladin. Bu olaydaki gariplikler beni rahatsız ediyor."

"Ben..." dedi Kaladin. "Bakarız. Shallan'ın iyi olduğu konusunda Peçe'yle aynı fikirde misin? Sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğu doğru mu?"

"Yeterince iyi," dedi Parlayan. "Bir denge kurduk. Yeni bir kişilik daha ortaya çıkmadan bir yılı devirdik. Gerçi..."

Kaladin kaşlarını kaldırdı.

"Yarı oluşmuş olanlar var," dedi Parlayan gözlerini kaçırarak. "Üçlü gerçekten idare edebiliyor mu görmek için bekliyorlar. Ya da parçalanıp ortaya çıkmalarına fırsat yaratır mı diye. Gerçek değiller. Benim kadar gerçek değiller. Yine de..." Kaladin'in gözlerinin içine baktı. "Shallan bunu kimseye anlatmamı istemezdi. Ama arkadaşı olarak bilmen gerekiyor."

"Bir yardımım olur mu bilmem," dedi Kaladin. "Şu sıralar ben kendi problemlerimle zor başa çıkıyorum."

"Burada olman yetiyor," dedi Parlayan.

Öyle miydi? Kaladin bu ruh hâlindeyken gittiği her yere içindeki karanlığı da götürüyormuş gibi geliyordu. Niye onunla olmak istesinlerdi ki? O bile kendiyle olmak istemiyordu. Bunlar gerçi belki de Parlayan'dan söylemesi beklenen, onu diğerlerinden ayıran türden sözlerdi.

Adolin masaya geldiğinde Parlayan gülümsedi, ardından başını salladı ve saçları siyaha döndü. Peçe rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Bir anda dertsiz tasasız Peçe'ye dönüşebilmek hoş bir şey olmalıydı.

Adolin yerine yerleşirken garson kız da Kaladin'in içkisiyle geldi. "Eğer sarıyı bir denemek istediğine karar verirsen..." dedi Kaladin'e.

"Teşekkürler Mel," dedi Adolin hemen. "Ama onun bugün içkiye ihtiyacı yok."

Kız, Adolin'e ışıl ışıl gülümsedi. Evli veya değil, yine de ona böyle davranıyorlardı. Ardından garson kız, mutluluktan uçarak uzaklaştı.

Sonuçta yüceprens onunla konuşmuştu. Her ne kadar aslında azarlamış olsa da.

"Damat nasıl?" diye sordu Peçe. Hançerini çıkarıp parmak ucunda dengede tuttu.

"Şaşkın," dedi Adolin.

"Damat mı?" diye sordu Kaladin.

"Düğün var ya," dedi Adolin eliyle salondaki neşeli kalabalığı işaret ederek. "Jor evleniyor hani?"

"Kim?" diye sordu Kaladin.

"Kaladin," dedi Adolin, "sekiz aydır buraya geliyoruz."

"Hiç uğraşma Adolin," diye araya girdi Peçe. "Ona silah doğrultmadıkları sürece Kaladin insanları fark etmiyor."

"Ediyor," dedi Adolin. "İnsanları umursuyor. Ama Kaladin bir asker ve asker gibi düşünüyor. Değil mi köprücü çocuk?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Kaladin, içkisini yudumlarken.

"Kendi ekibin için endişelenmeye koşullandın," dedi Adolin. "Ve fazladan bilgiler öğrenmemeyi. Her iddiasına varım, Kaladin emrinde hizmet eden herkesin yaşını, göz rengini, en sevdiği yemeği biliyordur. Ama bar çalışanlarının isimlerini hatırlamakla uğraşmaz. Babam da böyle."

"Eh," dedi Peçe, "bu gerçekten çok eğlenceli falan ama artık daha önemli şeylerden bahsetmemiz gerekmiyor mu?"

"Ne gibi?" diye sordu Adolin.

"Kaladin'e şimdi kimi ayarlayacağız gibi mesela."

Kaladin az kalsın ağzındaki içkiyi püskürtecekti. "Kimseyi ayarlamanıza ihtiyacım yok!"

"Syl öyle demiyor ama," diye karşılık verdi Peçe.

"Syl daha düne kadar insan çocukların şiddetli bir hapşırıkla burundan fırladığını zannediyordu," dedi Kaladin. "Kendisi bu konularda uzman değil!"

"Mmm," dedi masaları, yumuşak bir uğultuyla titreşerek. "Nereden geliyorlar peki? Hep merak etmişimdir."

Kaladin irkildi ve ancak ondan sonra Desen'in ahşap masada bir dalgalanma olarak durduğunu fark etti. Desen, Syl gibi görünmez değildi ama yakınlardaki cisimlerin dokularına karışıyordu. Ona odaklanınca masa yüzeyinin bir kısmının dairesel bir desenle kabarmış olduğunu, bir şekilde sarnıcın yüzeyi gibi kıpırdanıp dalgalandığını görebiliyordu.

"Sana bebekleri sonra açıklarım Desen," dedi Peçe. "Muhtemelen hayal ettiğinden çok daha karmaşık. Yok... Hayır. Shallan'dan açıklamasını iste. Buna bayılacaktır."

"Mmm," dedi masa. "Rengi değişiyor. Günbatımı gibi. Ya da iltihaplanmış bir yara gibi. Mmm."

Adolin rahat bir şekilde kolunu bar koltuğunun sırtına attı ama Peçe'ye sarılmıyordu. Shallan, Parlayan ya da Peçe'ye dönüştüğünde ikisinin tuhaf bir ilişkisi oluyordu. En azından sürekli aptal âşıklar gibi davrandıkları dönemi atlatmış görünüyorlardı.

"Hanımlar haksız değil köprücü çocuk," dedi Adolin ona. "Lyn seni terk ettiğinden beri daha bir somurtuksun."

"Onunla bir ilgisi yok."

"Yine de biraz eğlenmekten zarar gelmez, ha?" dedi Peçe. Çenesiyle, geçen garsonlardan birini işaret etti. Saçları sıra dışı bir şekilde açık renk olan, uzun boylu bir kadındı. "Şuradaki Hem'e ne dersin? Bayağı uzun."

"Harika. Uzun boylu," dedi Kaladin. "Aşağı yukarı aynı boyda olduğumuza göre kesin çok iyi anlaşırız. Konuşabileceğimiz tüm o uzun boylu insan konularını bir düşünsene. Mesela... Hımm..."

"Of, huysuzluk etmesene," dedi Peçe, omzuna vurarak. "Ona doğru dürüst bakmadın bile. Çok hoş bir kadın. Şu bacaklara bak. Hey, destek çıksana Adolin."

"Çok çekici," dedi Adolin. "Fakat üzerindeki bluz berbat durmuş. Marni'ye garson kıyafetlerinin korkunç olduğunu söylemem lazım. Farklı cilt tonlarına uymaları için en az iki farklı renkte olmalılar."

"Ka'nın kız kardeşine ne dersin?" diye sordu Peçe, Kaladin'e. "Onunla tanışmıştınız, değil mi? Çok akıllı. Sen akıllı kızları seversin."

"Akıllı kızları sevmeyen biri var mı ki?" dedi Kaladin.

"Ben," dedi Peçe elini kaldırarak. "Bana en aptalları getirin lütfen. Onları etkilemek öyle kolay ki."

"Akıllı kızlar..." dedi Adolin çenesini sıvazlayarak. "Ristina'yı Skar'ın kapması kötü oldu. Çok yakışırlardı."

"Adolin," dedi Peçe. "Ristina'nın boyu anca bir buçuk metre."

"Ne olmuş?" dedi Adolin. "Kaladin'i duydun. Boyu umursamıyor."

"Eh, çoğu kadın umursar. Ona denk birini bulman lazım. Lyn'le her şeyi berbat etmesi ne kötü oldu."

"Berbat etmedim..." diye itiraz etti Kaladin.

"Ya şu?" dedi Adolin, meyhaneye yeni gelen birini işaret ederek. Havahlar içinde iki açıkgöz kadındı ama koyugözlerin takıldığı bir şa-

rap evine geldiklerine bakılırsa pek yüksek bir mevkiden olamazlardı. Öte yandan Adolin buradaydı. Ve Nan gibi, mevki gibi şeylere... Jasnah'nın hüküm sürdüğü şu son bir yılda tuhaf bir şekilde daha az önem veriliyordu.

Yeni gelen iki kadından biri, daracık havahının vurguladığı nefis vücuduyla daha gençti. Teni koyu renk, dudakları kıpkırmızıydı. Belli ki dudak boyası kullanmıştı.

"Dakhnah," dedi Adolin. "Babamın generallerinden birinin kızı Kal. Strateji konuşmaya bayılıyor. On dört yaşından beri savaş toplantılarında kâtiplik yapıyor. Sizi tanıştırabilirim."

"Lütfen yapma," dedi Kaladin.

"Dakhnah..." dedi Peçe. "Sen onunla çıkmıştın değil mi?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Adolin, hayatım, kalabalık bir odada bir Herdazlıyı şöyle bir döndürsek, senin çıktığın en az altı kadına çarparsın." Peçe gözlerini kısıp kadını süzdü. "Bunlar gerçek değil, değil mi? İçeriden takviye yapıyor herhâlde, değil mi?"

Adolin başını iki yana salladı.

"*Sen ciddi misin?*" dedi Peçe. "Fırtınababa adına. Benimkileri o kadar büyütmem için en az altı chul yemem lazım. Ele nasıl geliyorlar?"

"Ben nereden bileyim," dedi Adolin.

Peçe ona kötü kötü baktı, ardından omzunu dürttü. "Hadi ama."

Adolin bakışlarını tavana dikti ve içkisinden bir yudum aldı. Gerçi Peçe onu tekrar dürttüğünde gülümsüyordu. "Bu, bir beyefendinin konuşacağı şey değil," dedi havai bir tonla.

"Ben ne beyim ne efendi," dedi Peçe. "Ben senin karınım."

"*Sen* benim karım değilsin."

"Karınla aynı bedeni paylaşıyorum. Yeterince yakın sayılır."

"İkinizin gerçekten çok tuhaf bir ilişkisi var," dedi Kaladin.

Adolin ona yavaşça başını salladı. Sanki, *tahmin bile edemezsin*, diyor gibiydi. Peçe kalan içkisini kafasına dikti, ardından kupasını baş aşağı çevirdi. "Fırtına kapası garson nerede?"

"Sence de yeterince içmedin mi?" diye sordu Adolin.

"Dik oturuyor muyum?"

"Dik oturmayı hafiften andırıyor."

"İşte cevabın," dedi Peçe. Bölmeden çıkmak için yaptığı manevra Adolin'le masanın arasından geçerken vücudunun Adolin'e bol miktarda dokunmasını sağladı. Sonra da bir garson bulmak için kalabalığın arasına daldı.

"Bugün tam formunda," dedi Kaladin.

"Peçe bir aydır şu savaş kamplarındaki kadının kılığında tıkıldı kaldı," diye karşılık verdi Adolin. "Parlayan da o görev yüzünden çok gergindi. Shallan'la birkaç kez buluşabildik, her seferinde gerilimden patlayacak durumdaydı. O da böyle gevşiyor."

Eh, işe yarıyorsa... "İalai Sadeas öldü mü gerçekten?"

"Ne yazık ki. Babam savaş kamplarına bir ordu yolladı bile. İlk raporlara göre adamları teslim olma şartlarını görüşmeye hazırmış. Bunun olacağını biliyorlardı muhtemelen..." Adolin omuz silkti. "Yine de başarısız olmuşum gibi geliyor."

"Bir şey yapman gerekiyordu. Giderek güçleniyorlardı ve kendi hâllerine bırakılamayacak kadar tehlikelilerdi."

"Biliyorum. Ama kendi insanlarımızla savaşmaktan nefret ediyorum. Hep birlikte daha iyiye gidiyor olmalıydık. Daha büyük şeyleri hedeflemeliydik."

Diyor Sadeas'ı öldüren adam, diye düşündü Kaladin. Bu herkesin bildiği bir şey değildi, o yüzden biri duyar diye Kaladin yüksek sesle bir şey söylemedi.

Böylece konuşmaları tıkandı. Kaladin kupasıyla oynamaya koyuldu. Bir kupa daha içmek istiyordu ama bunun için kalabalığın arasında garson aramaya çıkası yoktu. İnsanlar sırayla Jor'a kadeh kaldırıyordu ve Jor yanlarından geçtiğinde Kaladin adamı hatırladığını fark etti. Meyhanenin fedaisiydi; cana yakın bir adamdı. Syl onun omzunda oturuyordu.

Peçe'nin macerası uzun sürmüştü. Kaladin bir an onu bir köşede, *kırboyun* oynarken görür gibi oldu. Şehirde hâlâ Peçe'ye karşı oynamayı kabul eden biri bulunmasına şaşırmadan edemedi.

Neden sonra Adolin ona biraz yaklaştı. Onun içkisi vardı, alkollü bir eflatun içiyordu ama daha kupasını yarılamamıştı bile. Kurallar'a artık harfiyen uymasa da kendince bir denge kurmuş görünüyordu.

"Eee?" dedi Adolin. "Ne oluyor? Belli ki Lyn'le olanlar dışında bir şey var."

"Hani konuşmak zorunda değildim."

"Değilsin." Adolin içkisinden bir yudum alıp bekledi.

Kaladin gözlerini masaya dikti. Shallan masanın bazı yerlerini oymuştu; orada burada çoğu yarım kalmış küçük ama ustalıklı resimler vardı. Kaladin parmağını, bir baltatazısı ile Adolin'e benzeyen bir adamın tasvirinin üzerinde dolaştırdı.

"Baban bugün beni aktif görevden aldı," dedi Kaladin. "O benim artık... savaşa gitmeye uygun olmadığımı düşünüyor."

Adolin uzun bir nefes verdi. "Fırtına kapası adam..."

"O haklı Adolin," dedi Kaladin. "Geçen yıl nasıl beni saraydan çıkarman gerektiğini hatırla?"

"Dövüş sırasında herkes zaman zaman zorlanır," dedi Adolin. "Benim Parezırhıyla bile kafamın karıştığı oldu."

"Bu daha kötü. Ve sıklaşıyor. Ben hekimim Adolin. Böyle problemleri görmek için eğitildim. Dolayısıyla babanın haklı olduğunu biliyorum. Aylardır biliyorum."

"Pekâlâ," dedi Adolin. Başıyla sertçe onayladı. "Öyle olsun. Bu konuda ne yapacağız peki? Nasıl iyileşiyorsun?"

"İyileşmiyorsun. Dabbid var ya, hani benim ekipten? Hani hiç konuşmayan? Savaş travması; tıpkı benimki gibi. Ekibe katıldığından beri aynı."

Adolin sessizleşti. Kaladin onun olası cevapları zihninde tarttığını görebiliyordu. Adolin'in pek çok özelliği vardı ama 'düşündüğünü ele vermemek' bunlardan biri değildi.

Neyse ki beklenen yorumlardan hiçbirini yapmadı. Ne onayladı ne onu neşelendirmeye çalıştı ne pes etmemeye teşvik etti. Gürültülü salonda ikisi bir süre sessizce oturdular. Nihayet Adolin konuştu: "Babam yanılıyor olabilir, biliyorsun değil mi?"

Kaladin omuz silkti.

"O da insan," dedi Adolin. "Şehrin yarısı onun yeniden hayata gelmiş bir tür Elçi olduğunu düşünüyor ama o sadece bir insan. Daha önce yanıldığı oldu. Hem de çok fena."

Dalinar, Adolin'in annesini öldürdü, diye düşündü Kaladin. Bunu herkes biliyordu. Şehir halkı bunu ya okumuş ya dinlemiş ya da Dalinar'ın tuhaf otobiyografisinden öğrenmişti. Karadiken'ın bizzat kendi eliyle yazdığı otobiyografi tamamlanmamıştı ama müsveddeleri ortalıkta dolaşıyordu. Bunlarda Dalinar, kazara karısını öldürmesi de dâhil pek çok şeyi itiraf ediyordu.

"Ben hekim değilim," dedi Adolin. "Ve babamın olduğunun yarısı kadar general değilim. Yine de senin savaştan uzaklaştırılman gerektiğini düşünmüyorum. En azından kalıcı bir şekilde. Başka bir şeye ihtiyacın var."

"Mesela?"

"Keşke bilsem. Sana yardım etmenin bir yolu olmalı. Senin düzgün düşünmeni sağlamanın bir yolu."

"Keşke o kadar basit olsaydı," dedi Kaladin. "Ama sen niye umursuyorsun ki? Ne fark edecek?"

"Sen benim tek köprücümsün," dedi Adolin sırıtarak. "Şimdi başka köprücüyü nereden bulacağım? Hepsi uçup gitmeye başladı." Gülümsemesi soldu. "Ayrıca... Eğer sana yardım etmenin bir yolunu bulabilirsek belki ona yardım etmenin de bir yolunu bulabiliriz." Bakışları salonun diğer tarafındaki Peçe'ye kaydı.

"O iyi," dedi Kaladin. "Bir denge yakaladı. Onun artık iyi olduğunu anlattığını duydun sen de."

"Senin herkese iyi olduğunu söylemen gibi mi?" Adolin onun gözlerinin içine baktı. "Bu doğru değil, o iyi değil. Acı çekiyor. Geçtiğimiz yıl boyunca onun çırpındığına ve şimdi belki daha yavaşça da olsa çok daha derinlere battığına dair işaretler gördüm. Yardıma ihtiyacı var ve ona ihtiyacı olan yardımı verebileceğimden emin değilim."

Masa uğuldadı. "Haklısın," dedi Desen. "Saklamaya çalışıyor ama hâlâ yolunda olmayan şeyler var."

"Sen bir hekim olarak ne diyorsun Kal?" dedi Adolin. "Ne yapayım?"

"Bilmiyorum," dedi Kaladin. "Biz fiziksel rahatsızlıklar üzerine eğitim alıyoruz. Zihinsel hastalıklarda kişiyi ardentlere göndermek dışında ne yapmamız gerektiğine dair bir şey öğrenmiyoruz."

"Ama bu yanlış değil mi?"

"Evet, öyle." Kaladin kaşlarını çattı. Ardentlerin zihinsel hastalar konusunda ne yaptığını bilmiyordu.

"Onlarla mı konuşmalıyım?" diye sordu Desen. "Ardentlerden mi yardım istemeliyim?"

"Olabilir," dedi Kaladin. "Aslında Akıl da yardım etmenin bir yolunu biliyor olabilir. Bu tür şeyler hakkında her şeyi biliyormuşa benziyor."

"Eminim sen de tavsiyede bulunabilirsin Kal," dedi Adolin.

"Ona onu önemsediği göster," dedi Kaladin. "Onu dinle. Teşvik edici ol ama onu mutlu olmaya zorlama. Eğer onun için endişeleniyorsan yalnız bırakma..."

Sustu ve Adolin'e ters bir bakış attı.

Adolin sırıttı. Konu sadece Shallan değildi. Hay Cehennem. Adolin mi onu oyuna getirmişti? Belki gerçekten de daha güçlü bir şey içmeliydi.

"İkiniz için de endişeleniyorum," dedi Adolin. "Yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Bir şekilde."

"Sen fırtına kapası bir aptalsın," dedi Kaladin. "Sana bir spren bulmalıyız. Nasıl oldu da hâlâ bir tarikat seni kapmadı?"

Adolin omuz silkti. "Uygun değilim herhâlde."

"Şu kılıcın yüzünden," dedi Kaladin. "Paredarlar, eski Parelerini bırakırsa daha iyi oluyor. Sen de seninkini bırakmalısın."

"Maya'yı bırakmıyorum."

"Kılıcına ne kadar bağlı olduğunu biliyorum," dedi Kaladin. "Ama Parlayan olursan çok daha iyisine sahip olacaksın. Nasıl olacağını bir düşünsene..."

"Maya'yı bırakmıyorum!" dedi Adolin. "Vazgeç köprücü çocuk." Adolin'in sesindeki kararlılık Kaladin'i şaşırtmıştı. Ama daha fazla ısrar edemeden, Jor evlendiği Kryst'i Adolin'le tanıştırmak için yanlarına geldi.

Adolin çifte bir hediye verdi. Takıldığı şarap evine bir düğün gecesi tesadüfen gelmiş değildi. Hediyesini hazırlayıp gelmişti.

Peçe nihayet oyundan sıkılıp masaya döndüğünde çakırkeyifliği çoktan aşmıştı. Adolin ona takılınca, bu gece Peçe olduğu için şanslı olduğunu söyledi. 'Çünkü Shallan *gerçekten de* alkolü hiç kaldıramıyordu'.

Gece ilerlerken Syl gelip kumar oynamayı öğrenmek istediğini ilan etti. Kaladin, Adolin'in onu çıkardığına giderek daha da memnun oluyordu. Daha iyi hissettiği için değil; hâlâ kendini berbat hissediyor olsa da insanların arasında acısı bir nebze hafiflemişti. Ayrıca insan içinde olmak, güçlü durmayı gerektiriyordu. Öyleymiş gibi yapmayı... Ama sadece görünüşte de olsa Kaladin bazen kendini bile kandırabildiğini fark etti.

Bu dengeli hâli iki saat falan sürdü; ta ki düğün dağılmaya başlayıp da Kaya yanlarına gelinceye dek. Adolin ve Peçe'yle önceden konuşmuş olmalılardı çünkü onu gördüklerinde hemen bölmeden çıkıp Kaladin'le Kaya'nın özel konuşabilmesi için yer açtılar.

Kaya'nın yüzündeki ifade Kaladin'in karnına ağrılar soktu. Demek vakit gelmişti, ha? Onca zaman dururken elbette o da bugün olmalıydı!

"Ovalı," dedi Kaya. "Komutanım."

"Bunu bugün yapmak zorunda mıyız Kaya?" dedi Kaladin. "Pek iyi bir günümde değilim."

"Daha önce de dedin böyle," dedi Kaya. "Ve ondan önce de."

Kaladin başını sallayıp kendini hazırladı.

"Bekledim ben senin istediğin gibi. Amaram'dan halkıma kalan Pareler kutusunda toz toplarken," diye başladı Kaya, iri ellerini masaya bastırarak. "İyiydi öneri. Ailem yorgun düşmüştü seyahat etmekten.

Burada zaman geçirmek iyiydi; arkadaşlarımı tanımaları. Ve Şerit istedi eğitim. Ha! Boynuzyiyen ve Alethi gelenekleri aptalca diyor. Değil halkım arasından çıkan ilk Paredar *nuatoma* değil, genç bir kadın."

"Sen de olabilirdin Kaya," dedi Kaladin. "Kazandığın Parelerle veya kendi spreninle bir Parlayan olabilirdin. Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var."

"Seninleydim. Ama şimdi ihtiyacım var benim bana. Dönme vakti geldi, ula'makai. Komutanım."

"Daha şimdi geleneklerinizin aptalca olduğunu söyledin."

"Öyle kızım için." Kaya kalbini işaret etti. "Değil benim için, Kaladin. Kullandım yayı."

"Hayatımı kurtardın."

"Yaptım bu tercihi çünkü değersin bu fedakârlığa sen." Kaya masanın üzerinden uzanıp elini Kaladin'in omzuna koydu. "Ama gitmezsem şimdi, dönmezsem halkıma yargılanmak için olmaz o fedakârlık. İsterim izninle gitmek. Ama gideceğim her koşulda."

"Yalnız mı?"

"Hah! Konuşacak kimsem olmaz! Gelecek şarkı benimle. Ve küçük çocuklarımız. Kalmak istiyor Şerit ve Hediye. Savaşmamalı Hediye ama savaşacak korkarım. Onun seçimi. Benim seçim bu da."

"Moash dışarıda bir yerlerde Kaya. Sana saldırabilir. Eğer savaşmayacaksan... aileni tehlikeye atabilirsin."

Kaya bir an duraksadıysa da sonra gülümsedi. "Söylüyorlardı Skar'la Drehy benim Tepeler'i görmek istediklerini. Uçururlar belki ailemle beni, zorunda kalmayalım o aptal ovaları yürüyerek geçmeye diye. Böylece korunmuş da oluruz, hı?"

Kaladin başıyla onayladı. Yapabileceği en iyi şey buydu; yanına koruma vermek. Kaya sanki bir şey daha bekliyor gibiydi... Kaladin, onlarla gitmeyi teklif etmesini beklediğini fark etti. Kaya'nın böbürlenip durduğu şu Boynuzyiyen Tepeleri'ni görmek istediğini söylemesini bekliyordu. İri yarı aşçının karman çorman hikâyelerinden anlamak imkânsızdı: Memleketi donmuş ve çorak mıydı yoksa bereketli ve ılık bir cennet mi?

Her koşulda... Kaladin belki de gidebilirdi. Belki bu maceraya uçabilirdi. Kaya'yı evine götürür ve orada kalır veya gidip başka bir yerde kendine bir savaş bulurdu. Dalinar ona engel olamazdı.

Hayır. Kaladin bu fikri hemen kafasından kovdu. Kaçmak çocukça olurdu. Ayrıca Kaya'yla da gidemezdi. Sadece kaçmaktan çekindiğinden değil, Kaya'nın suçlu bulunması durumunda kendini tuta-

bileceğinden şüphe ettiğinden. Boynuzyiyenli, yaptığı şey yüzünden halkının ona vereceği ceza konusunda özellikle sessiz kalmayı tercih etmişti ama Kaladin onların hayattaki rollerinin doğum sırasında belirlenmesi geleneklerini tamamen aptalca buluyordu. Eğer giderse, arkadaşının karanı baltalamak için gitmiş olurdu.

"İzin veriyorum Kaya," dedi Kaladin. "Sana ve sana eşlik etmek için bir süre izin isteyecek herkese. Rüzgârkoşucu şeref muhafızların olacak. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. Olur da Moash'la karşılaşırsanız..."

"Hah," dedi Kaya ayağa kalkarken. "Denesin benim peşime düşmeyi hele. Bu, fırsat verir bana boğazından yakalayıp sıkmaya."

"Sen savaşmıyorsun."

"Değil savaş. İmha o. Öldürebilir aşçı bile kilerinde bulduğu fareyi." Sırıttı. Kaladin onu şaka yaptığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Kaya sarılmak için kollarını iki yana açtı. "Gel. Veda et."

Kaladin kendini transta gibi hissederek ayağa kalktı. "Dönecek misin? Daha sonra... Eğer mümkünse?"

Kaya başını iki yana salladı. "Yaptığımız burada birlikte şey. O bitti. Sanmıyorum bir dahaki buluşmamızın bu dünyada, bu hayatta olacağını."

Kaladin arkadaşına sarıldı. Son bir kemiklerini ezen Boynuzyiyenli kucaklaması. Ayrıldıklarında Kaya ağlıyor ama bir yandan da gülümsüyordu. "Geri verdin bana hayatımı," dedi. "Ediyorum teşekkür bunun için köprücübaşı Kaladin. Üzülme şimdi o hayatı yaşamayı seçiyorum diye."

"Hapse veya daha kötüsüne gidiyorsun ama."

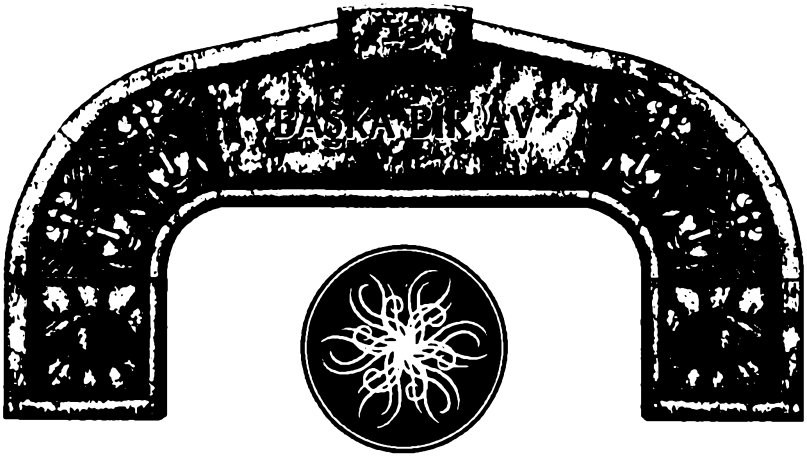
"Tanrılara gidiyorum," dedi Kaya. Bir parmağını kaldırdı. "Burada yaşayan bir tane var. Bir afah'liki. Güçlü ama oyunbaz bir tanrı. Kaybetmemeliydin onun flütünü."

"Ben... Akıl'ın tanrı olduğunu sanmıyorum Kaya."

Kaya, Kaladin'in kafasına vurdu. "Hava hastası. Her zamanki gibi." Sonra gülümsedi ve büyük bir saygıyla eğilerek selam verdi. Kaladin onun daha önce bu şekilde selam verdiğini hiç görmemişti.

Ardından Kaya kapıda onu bekleyen Şarkı'nın yanına yürüdü ve gitti. Sonsuza kadar.

Kaladin koltuğa çöktü. En azından Kaladin'in görevden alınışını görmeyecekti. Kaya geri kalan günlerini –artık ne kadar zamanı kaldıysa– komutanı, ula'makai'si son nefesine kadar güçlü kalmış gibi yaparak geçirebilirdi.

Farklı teknikler kullanılarak daha gelişmiş fabriallar üretilir. Çiftlenimli fabriallar mücevherin -ve içindeki sprenin- dikkatli bir şekilde bölünmesini gerektirir. Eğer işlem doğru bir şekilde yapılırsa her iki yarı da tek bir mücevher gibi davranmaya devam ederler.

Bu amaç doğrultusunda, bölünmeleri kolay ve tepki süreleri hızlı olduğu için geleneksel olarak yakut ve alevsprenleri kullanıldığını belirtmek gerekir. Diğer spren türleri eşit olarak veya bu kadar kolay bölünmez, hatta hiç bölünmeyenler de vardır.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Düğünden sonraki sabah, Shallan Peçe'nin akşamdan kalma oluşuyla uğraşmak zorunda kaldı. Yine. Başı zonkluyordu ve gecenin ilerleyen saatleri zihninde bulanıktı. Fırtına kapası kadın!

Neyse ki biraz Fırtınaışığı ve baş ağrısı için bazı otlar sayesinde, muhasebecileri ve danışmanlarıyla toplantıları bittiğinde kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bir yüceprensin karısıydı ve her ne kadar Alethkar'daki arazileri düşman kontrolünde olsa da Urithiru'nun onda biri Adolin'le ikisine aitti.

Shallan'ın bir Parlayan olarak görevleri yüzünden, maddi işlerinin başına güvenilir birkaç kadın getirmişlerdi. Kocaları da kolluk güçle-

rini ve muhafızları denetliyordu. Toplantı büyük oranda Parlayan'ın verdiği birkaç karar ve Shallan'ın hesapları gözden geçirmesinden ibaretti. Gelecekte yapacak daha çok işi olacaktı ama şimdilik her şey kontrol altındaydı. Adolin, son görevin ardından onun da biraz kendine zaman ayırması gerektiğini söylemişti zaten.

Adolin kendi adına bu zamanı at binerek değerlendiriyordu. Kâtipler görüşme odasından çıktığında Shallan yalnız kaldı. Belki de haftalardır ilk kez oynaması gereken bir rol yoktu. Bir süre mektuplarını ve uzakalem yazışmalarını inceledi, derken dönmelerinden bir gün önce gelen bir mesaja takıldı.

Anlaşma yapıldı. Sprenler gelecek.

Shallan bir an donup mesaja baktı, ardından onu yaktı. Ürperdiğini hissedince artık odasında bir başına olmak istemediğine karar verdi. Böylece ağabeylerini görmeye gitti.

Odaları onunkinden uzak değildi. Shallan gittiğinde sadece Jushu oradaydı. Jushu onu içeri aldı ve son görevi hakkında konuştular. Ardından, onları her ziyaret ettiğinde olduğu gibi, Shallan kendini şöminenin önünde bir şeyler çizerken buldu. Bu çok... doğal geliyordu. Ağabeylerini ziyaret etmek sürekli onlarla sohbet etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Shallan şöminenin önüne oturup bir battaniyenin altına girdi ve birkaç mutlu an boyunca Jah Keved'de evlerinde olduğunu hayal etti. Hayalinde şöminede ateş çatırdıyordu. Az ilerisinde babasıyla üvey annesi, ziyarete gelen ardentlerle sohbet ediyorlardı. Kiliseden gelmiş kişilerin varlığı, babasının düzgün davranmasını sağlıyordu.

Shallan'ın eskiz defterini kullanmasına izin verilmişti çünkü babası onun yeteneğiyle böbürlenmeye bayılırdı. Shallan gözlerini yumup şömineyi çizdi. Her bir tuğla aklına kazınmıştı. Güzel günler. Sıcak günler.

"Hey, ne çiziyorsun?" diye sordu Jushu. "Evdeki şömine mi o?"

Gülümsedi ve aslında konuşan gerçek Jushu olsa da onu da kafasındaki hayale dâhil etti. Dört ağabeyinden biri. Çünkü hafızasında hâlâ dört ağabeyi vardı. Jushu'yla Wikim ikizdi, gerçi Jushu, Wikim'den daha çok gülerdi. Wikim hep düşünceli görünürdü. Ve Balat. Balat yandaki koltukta oturuyor, kendine çok güveniyormuş gibi yapıyordu. Helaran dönmüştü ve Davar kardeşlerin en büyüğü ortalıktayken Balat hep böyle kabarırdı.

Shallan gözlerini açıp etrafında toplanan yaratımsprenlerine baktı. Yaratımsprenleri sıradan eşyaların şekline bürünmüşlerdi. Annesinin

çaydanlığı. Şömine demiri. Buradaki değil, Jah Keved'deki evinden eşyalar. Bir şekilde onun hayallerine cevap veriyorlardı. Bir tanesi Shallan'ın ürpermesine sebep oldu. Yerde sürünen bir kolye.

Aslında evdeki o günler korkunç zamanlardı. Gözyaşları, bağırışlar, dağılan hayatlar. Aynı zamanda tüm ailesini bir arada gördüğü son zamandı.

Ama aslında... Hayır, bütün aile bir arada değildi. Bu hatıra... Shallan'ın annesi... Shallan'ın annesini öldürmesinden sonraya.

Yüzleş bununla, diye düşündü Shallan öfkeyle. *Yok sayma!* Desen burada, Urithiru'daki odanın zemininde dans eden yaratımsprenlerinin arasında ilerledi.

Shallan sadece on bir yaşındaydı. Bundan yedi sene önce. Ve eğer zamanları karıştırmıyorsa, Desen'i küçük bir çocukken görmeye başlamış olmalıydı. Jasnah'nın kendi sprenini görmesinden çok önceydi. Desen'le ilk karşılaşmasını hatırlamıyordu. Çocukken kendini savunmak için Parekılıcı çağırdığı o an dışında, o anıların hepsini silip atmıştı.

Hayır, hepsi burada, diye düşündü Peçe. *Derinlerde Shallan.*

Shallan o anıları göremiyordu. Görmek istemiyordu. Shallan onlardan kaçtıkça, içinde karanlık bir şey kıpırdanıp güçlendi. Şekilsiz. Shallan bu şeyleri yapmış olan kişi olmak istemiyordu. O... o insan... kimse sevemezdi.

Kucağında yarım bitmiş resimle, kalemi sımsıkı kavradı. Elinden geleni yapmış, kişilik bölünmesi yaşayan diğer insanlar hakkındaki çalışmaları okumaya zorlamıştı kendini. Tıbbi kayıtlarda sadece birkaç örneğe rastlamış olsa da yazılanlar onun gibi insanlara ardentlerin bile ucube gözüyle baktığını ima ediyordu. Bu vakaların 'acayip ve eşsiz doğaları' ve 'aklını yitirmişlerin zihinleri hakkında bilgi kaynağı' olduklarını düşünen akademisyenler, kendi iyilikleri için karanlık odalara kilitlenmeleri gerektiğini söylüyordu. Sorunları için bu uzmanlardan birine gitmesi gibi bir seçenek olmadığı ortadaydı.

Anlaşılan bu vakalarda hafıza kaybı hayli yaygın gibi görünüyordu ama Shallan'ın tecrübe ettiği diğer şeyler tamamen farklıydı. Daha da önemlisi, Shallan sürekli hafıza kaybı yaşamıyordu. Dolayısıyla belki de iyiydi. Durumu düzeliyordu.

Her şey iyiye gidiyordu. Kesinlikle öyleydi.

"Fırtınalar adına," dedi Jushu. "Shallan, bu çizdiğin... biraz tuhaf."

Shallan kâğıda baktı. Gözleri kapalı olduğundan pek iyi bir çizim değildi. Ne çizdiğini anlaması birkaç saniye sürdü; evlerindeki şömi-

nenin içinde yanan ruhlar... Alevsprenleri olduğu zannedilebilirdi; tabii eğer ona ve üç ağabeyine bu kadar benzemeselerdi...

Shallan hemen defterini kapattı. Jah Keved'de değildi. Şu anda önünde duran şöminede ateş yanmıyordu. Urithiru'daki bir odanın duvarına yerleştirilmiş, içinde ısıtma fabrialı olan kasvetli bir girintiydi.

Shallan şimdiyi yaşamalıydı. Jushu artık hatıralarındaki tombul, sürekli gülümseyen oğlan değildi. Bir şeyler çalıp kumar parası için rehinciye bırakmasın diye sürekli göz hapsinde tutulması gereken sakallı ve şişman bir adamdı. Onu *iki* kez ısıtma fabrialını çıkarmaya çalışırken yakalamışlardı.

Jushu'nun yüzündeki gülümseme gerçek değildi. Belki de iyimserliğini korumak için elinden geleni yapmaya çalışmaktaydı sadece. Yaradan biliyordu ya, Shallan onu anlıyordu.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordu Jushu. "İğneleme yok mu? Artık hiç espri yapmıyorsun neredeyse."

"Seni tiye alacak kadar çok görmüyorum," dedi Shallan. "Ve diğer insanların beceriksizlikleri seninki kadar ilham verici değil."

Jushu gülümsediyse de irkilmesini saklayamadı ve Shallan aniden utandı. Bu şaka gerçeğe fazla yakındı. Çocukluklarında yaptığı gibi davranamazdı. O zamanlar babalarına duydukları düşmanlık onları birleştiriyordu ve durumla baş etmenin bir yolu da böyle iğneleyici şakalar yapmaktı.

Shallan giderek birbirlerinden uzaklaşmalarından endişe ediyor, bu yüzden neredeyse küstahça bir şekilde onları ziyaret edip duruyordu.

Jushu yiyecek bir şeyler getirmek için kalktı. Shallan bir espri daha yapmak istediyse de vazgeçti. İçini çekerek çantasını karıştırdı ve İalai'nin minik defterini çıkardı. Parçaları bir araya getirerek bazı anlamlar çıkarmaya başlamıştı. Mesela İalai'nin casusları, Hayaletkanların bazı üyelerinin Kayıp Işıklar Denizi'nde yeni bir rotadan bahsettiğini duymuştu. Burası bir yıl önce Shadesmar'da gittikleri yerdi. Aslında defterin üç sayfası baştan aşağı, sprenlerin gizemli dünyasından yerlerle doluydu.

Ele geçirdiğimiz Hayaletkanların eşyaları arasında bir harita gördüm, diye yazmıştı İalai. *Akıl edip kopyasını çıkarmam gerekirdi. Çünkü sonra yangında yok oldu. Aklımda kaldığı kadarıyla şöyle bir şeydi.*

Shallan, İalai'nin kabataslak haritasının altına bazı notlar aldı. Kadın politikada ne kadar becerikliyse, sanatsal yetenekleri de o kadar sınırlıydı. Ama Shallan belki Shadesmar'ın gerçek haritalarını bulup bununla karşılaştırabilirdi.

Kapı açıldı ve muhafızlık görevinden dönen Balat'la bir arkadaşı içeri girdi. Shallan'ın sırtı kapıya dönüktü, dönüp bakmadı. Gelen alçak seslere bakılırsa, Balat'ın karısı Eylita onları koridorda bir yerde karşılamıştı ve Balat'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Geçen yıl içinde Shallan sürpriz bir şekilde bu genç kadına giderek daha çok ısınmıştı. Shallan küçükken ağabeylerini ondan alabilecek herkesi nasıl kıskandığını hâlâ hatırlıyordu. Fakat artık bir yetişkin olarak farklı bakıyordu. Eylita iyi kalpli ve samimiydi. Ve Davar ailesinden birini sevmek için çok özel biri olmak lazımdı.

Shallan defteri incelemeye devam ederken bir yandan da Balat ve Eylita'nın arkadaşlarıyla sohbetlerine kulak kabarttı. Balat'ı bu işe girmesi için Eylita teşvik etmişti. Gerçi Shallan muhafızlığın onun için uygun bir iş olduğundan emin değildi. Balat'ın hayvanlara acı çektirmekten zevk almak gibi bir eğilimi vardı.

Balat, Eylita ve arkadaşları, etleri ve körileri serin tutması için bir soğutma fabrialı bulunan diğer odaya geçti. Hayatları giderek daha konforlu hâle geliyordu ve aslında çok daha fazlası olabilirdi. Shallan'ın bir yüceprensin karısı konumuna yükselmesiyle, isteseler bu evde onlarca hizmetkâr çalıştırabilecek bir duruma gelmişlerdi.

Fakat ağabeyleri hizmetkârlara güvenmiyordu ve zor günlerinde hizmetkârsız yaşamaya alışmışlardı. Üstelik bu fabriallar onlarca kişinin işini yapıyordu zaten. Odun kesip taşıması, taze yiyecek için her gün kulenin mutfağına gitmesi için birine ihtiyaçları yoktu. Shallan bile neredeyse Navani'nin artifabrianlarının onları tembelleştirmesinden korkar olmuştu.

Hizmetkârları olması çoğu açıkgözü çoktan tembelleştirmedi sanki, diye düşündü Shallan. *Dikkatini topla. Hayaletkanlar niye Shadesmar'la bu kadar ilgileniyor? Peçe, bir fikrin var mı?*

Peçe kaşlarını çatıp dalgın bir şekilde sırtını duvara yasladı, ardından biri almasın diye çantasının sapını ayağına doladı. Peçe'ye dönüştüğünde odadaki renkler... soluyordu. Daha doğrusu renkler değişmiyordu da algılayışı değişiyordu. Shallan duvarlardaki doğal katmanları pas rengi diye tarif ederdi, oysa Peçe'ye göre kırmızının tüm tonları sadece kırmızıydı.

Peçe'nin bir gözü balkon kapısındaydı. Balat, Eylita ve Jushu şimdi balkona çıkmışlardı ve şu muhafız olan diğer arkadaşlarıyla şakalaşıyorlardı. Kahkahasprenleri kapının önünde kıpırdandı. Kimdi bu arkadaşları? Shallan bakmaya zahmet etmemişti.

Üzgünüm, dedi Shallan. *Kafam dağınıktı.*

Peçe defterdeki yazılara göz gezdirip önemli noktalara odaklandı. Haritalar, yer isimleri, Shadesmar'da bir şeyi bir yerden bir yere götürmenin maliyeti üzerine fikirler... Peçe henüz Shallan'ın defterinde bir çizimden ibaretken Shallan'ın Hayaletkanlar için üstlendiği ilk görev, Urithiru'yu ve Yeminkapılarını bulmanın bir yolunu arayan Amaram'a casusluk etmekti.

Yeminkapıları... Şu anda asıl olarak taburların ve malzemelerin hızlı bir şekilde nakledilmesinde kullanılıyor olsalar da Yeminkapılarının başka bir işlevi daha vardı. Dalinar'ın âlimlerinin ve Parlayanların geçen yıl kademe kademe çözdükleri üzere, Yeminkapıları aynı zamanda insanları Shadesmar'a götürüp getirmekte de kullanılabiliyordu. Mraize'in istediği bu muydu?

Peçe, Mraize'in hareketlerini büyük bir planın parçası olarak görüyordu: Yeminkapılarını bul, Shadesmar'a güvenli ve sınırlamasız, belki de tamamen onun kontrolünde olan bir geçiş yolu ayarla. Bunu yaparken Jasnah gibi rakipleri ortadan kaldırmaya çalış. Sonra Shadesmar'ın içine bakabilen bir Parlayan'ı grubuna kat. Son olarak da sırları keşfetmeye çalışan diğer gruplara saldır.

Bu durumda onun... Bir saniye. Bu ses?

Peçe aniden kafasını kaldırdı. Ağabeylerinin konuştuğu muhafız. Hay Cehennem. Peçe hemen defteri kapatıp elbisesinin cebine soktu, sonra ayağa kalktı ve hâlâ kontrolde kendisi olmasına rağmen Shallan'a saçlarını kızıla çevirttirdi.

Emin olmak için balkona gizlice bir bakış attıysa da oradakinin Mraize olduğunu çoktan anlamıştı.

Yaralı yüzüyle orada dimdik duruyordu. Üzerinde Balat'ınkinin aynısı, altın rengi ve siyah bir üniforma vardı. Bunlar, Shallan'ın bir Kholin'le evlenmeden önce ittifak kurduğu Sebarial Prensliğinin renkleriydi. Bir yıl kadar önce, Mraize'i yine benzer bir üniformayla İalai'ye hizmet ederken görmüştü.

Üniforma Mraize'in üzerinde iyi durmuyordu. Kötü dikilmiş olduğundan falan değil. Sadece... yakışmıyordu. Bu iş için aynı anda hem fazla yüce hem fazla sertti. Bir muhafızın itaatkâr olması gerekirken o yırtıcıydı, öte yandan muhafızlık bir *açıkgöz* için en düşük iş sayıldığından bunun için fazla kültürlü kalıyordu.

Mraize onu hemen gördü elbette. Daima kapıları gözlerdi. Shallan da bunu ondan öğrenmişti. Rolünü bozmadı, Balat'ın söylediği bir şeye gülmeye devam etti. Fakat rol yapmakta Shallan kadar iyi değildi. Kahkahasından o kibirli tınıyı, gülümsemesinden o sertliği si-

lemiyordu. Karakteri yaşamıyor, onu eğreti bir kıyafet gibi üzerine giyiyordu.

Peçe kollarını göğsünde kavuşturup kapının ağzında durdu. Dağlardan gelen serin bir esintiyle ürperdi. Ağabeyleriyle Mraize üşümüyormuş gibi yapıyorlardı ama nefesleri önlerinde buharlaşıyordu ve balkon demirlerinde sivri uçlu soğuksprenleri bitiyordu. Kulede iç mekânların, kapıyı açık bile bırakmış olsanız, hep sıcak olması ne tuhaftı. Nitekim az sonra Eylita izin istedi ve Peçe'nin yanından gülümseyerek ve elini sallayarak geçip içeri girdi. Ona Shallan karşılık verdi.

Peçe'nin tüm dikkati Mraize'in üzerindeydi. Mraize belli ki Shallan'ın onu ağabeyleriyle birlikte görmesini istemişti. Açıkça tehdit etmek nadiren yaptığı bir şeydi ve bu bir uyarıydı. Hizmetleri karşılığında, ödül olarak ağabeylerini buraya Mraize getirmişti. Ona verdiği şeyi her an geri alabilirdi. Muhafız olarak her gün Balat'ın yanında kılıç talimi yapıyordu. Kazalar olurdu. Shallan bunu düşününce panikledi ama Peçe bu oyunu oynayabilirdi; piyonları sevdiği insanlar bile olsa.

Ağabeylerimizi güvende olacakları bir yere götürmek için her an harekete geçmeye hazır olmalıyız, diye düşündü Parlayan.

Peçe de aynı fikirdeydi. Peki öyle bir yer var mıydı? Yoksa kullanmak için kendisi de birkaç piyon mu toplamalıydı? Bilgiye ihtiyacı vardı. Hayaletkanlar ve Mraize hakkında. Uzun süredir beraber çalışmalarına rağmen adamla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Acaba Mraize ikisinin baş başa konuşabilmesi için nasıl fırsat yaratacaktı? Güya alt seviyeden bir *açıkgöz* muhafız olarak açıkça Shallan'la konuşmayı talep etmesi tuhaf olurdu.

Kısa bir sohbetin ardından Mraize, "Manzaranıza hayran kaldım Balat!" dedi. "Keşke benim de balkonlu bir odam olsaydı. Şu dağlara baksana! Bir dahaki sefere aşağıdaki bahçelerden geçerken seni görebilecek miyim diye yukarı bakacağım. Ama artık kendi odama dönmem lazım."

Sonra Shallan'ı ilk kez o an görüyormuş gibi yapıp telaşla eğilerek selamladı. İyi denemeydi ama biraz abartılıydı. Shallan da kafasını sallayarak onu selamladı ve adam odayı geçip dışarı çıktı. Onunla bahçelerde buluşmak istediği barizdi ama Shallan'ın onun arzusunu yerine getirmek için aceleye etmeye niyeti yoktu.

"Balat," dedi Shallan. "Şu adam. Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Hım? Ne dedin ufaklık?" Balat ona döndü. Burada ilk aylarında Balat'la konuşmaları hep çok tuhaf olmuştu. Balat karşısında hâlâ

Jasnah'yı bulmak için evden ayrılan o ürkek kızı görmeyi bekliyordu. Ağabeyleriyle tekrar bir araya gelmek, Shallan'ın ayrı oldukları dönemde ne kadar değiştiğini anlamasını sağlamıştı.

O üçünün yanında eski hâline dönmemek için tuhaf bir şekilde mücadele etmesi gerekmişti. Daha genç, çekingen hâline geri dönmek istediğinden değil. O hâli bazı yönlerden, yeni kişiliklerinin hiç olmadığı kadar tanıdık geldiğinden.

"O adam," dedi Peçe. "Adı ne?"

"Gobby," dedi Balat. "Eğitim için biraz yaşlı ama yeni askerler alınacağı duyurulduğundan beri daha önce hiç eline kılıç almamış bir sürü insan geliyor."

"İyi mi?" diye sordu Peçe.

"Gobby mi? Yok. Yani idare eder ama çok fazla hata yapıyor. Geçen hafta kazara bir adamın kolunu koparacaktı neredeyse. Yüzbaşı Talanan ne fena azarladı, var ya!" Balat güldü ama Peçe'nin asılan yüzünü görünce sustu.

Shallan kontrolü ele alıp gecikmeli de olsa gülümsedi ama ağabeyleri yemeğe geçmişlerdi bile. Onların masada sohbet etmelerini izlerken içinde bir şeyin kımıldadığını hissetti: Pişmanlık. Aile olarak bir dengeye oturmuşlardı ama Shallan onlarla aynı odadayken yetişkin olmaya bir gün alışabileceğinden şüpheliydi.

Gidip Adolin'i bulmak istedi. Onu aşağıda, hayvanlara ayırdıkları alanda Dalinar'ın atıyla dolaşırken bulabilirdi muhtemelen. Ama onu rahatsız edemezdi. Ryshadium'la zaman geçirmek Adolin'in hayattaki en büyük mutluluklarından biriydi.

En iyisi Mraize'in istediğini yapıp onu bulmaktı.

Ağabeylerinin odasının altındaki küçük alana 'bahçe' demek biraz abartılı kaçıyordu. Evet, bazı Alethi bahçıvanları burada şistkabuk ve diğer süs bitkileri yetiştirmeye başlamıştı ama soğuk hava gelişmelerini engelliyordu. Arada ısıtma fabrialı da kullanılmasına rağmen sonuç gerçek bir bahçeden ziyade yerde renkli çıkıntılardan ibaret kalmıştı. Shallan sadece iki minik hayatspreni görebildi.

Mraize uzak köşede karanlık bir sütun gibi dikiliyor, dağların karlı zirvelerine bakıyordu. Peçe ona sessizce yaklaşmayı denemedi bile; Mraize'in onu çoktan fark ettiğini biliyordu. Ne kadar sessiz olursa olsun Mraize'in onun varlığını hissetmek gibi bir yeteneği vardı. Peçe onun bu yeteneğini taklit etmeye çalışıyordu.

Böylece doğrudan yanına yürüdü. Ceketiyle şapkasını almış, ceketinin önünü soğuğa karşı iliklemişti. Fakat kıyafetiyle yüzünü, Sebarial ordusundan bir muhafız illüzyonuyla gizliyordu. Buluştuklarını bir gören olursa diye.

"Seni yine tebrik etmeliyim küçük bıçak," dedi Mraize ona dönmeden. "Şeref'in Oğulları artık bitmiş sayılır. Geri kalan birkaç üyesi de ayrı ayrı kaçıp saklandı. Dalinar'ın askerleri savaş kamplarında düzeni 'yeniden' sağlarken artık tekrar toparlanmaları çok zor."

"Casuslarından biri İalai'yi öldürdü," dedi Peçe, Mraize'in neye baktığını görmeye çalışırken. Adam büyük bir dikkatle bir şeye bakıyor, bir şeyi takip ediyordu. Ama Peçe kar ve yamaçlardan başka bir şey göremedi.

"Evet," dedi Mraize.

"Birinin omzumun üzerinden izlemesi fikrinden hoşlanmıyorum," dedi Peçe. "Bana güvenmediğin anlamına geliyor."

"Üçünüze güvenmeli miyim? En azından bir yanının... tamamen sadık olmayabileceği gibi bir izlenim edindim."

Peçe nihayet Mraize'in neyi izlediğini görebilmişti. Kanyonlardan birinde küçük bir renkli nokta uçuyordu. Mraize'in evcil tavuğu. Yeşil olan. Mraize keskin bir ıslık çaldı ve ses aşağıda yankılandı. Hayvan onlardan tarafa döndü.

"Bir karar vermelisin," dedi Mraize ona. "Bu flörte daha ne kadar devam edeceksin Peçe? Bizimle daha ne kadar oynayacaksın? Hayaletkan mısın, değil misin? Grubumuzun sağladığı avantajların tadını çıkarıyorsun ama dövmemizi yaptırmayı reddediyorsun."

"Niye beni açık edecek bir şey yaptırmak isteyeyim?"

"Temsil ettiği sadakat yüzünden. Kalıcılığı yüzünden." Mraize onu –illüzyonunu– süzdü. "Tabii sendeki güçlerle hiçbir şey kalıcı değil, ha? Sen sadece geçici şeylerle ilgileniyorsun."

Tavuk kanatlarını yayıp inişe geçtiğinde Mraize konması için kolunu uzattı ve hayvan pençeleriyle paltosunu kavradı. Kocaman kanca gibi gagası ve parlak yeşil tüyleriyle Peçe'nin gördüğü en tuhaf hayvanlardan biriydi. Şu anda ağzında küçük, tüylü bir yaratık taşıyordu. Fare olabilirdi ama farklı görünüyordu.

"O ne?" diye sordu Peçe. "Ne yakalamış?"

"Köstebek," dedi Mraize.

"Ne?"

"Fareye benziyor ama daha farklı. 'Köstebek' kelimesini duymuşsundur. Muhbirler için söylenir hani? Muhbirlere, Shinovar'da yaşa-

yan ve istenmedikleri yerleri kazan bu hayvanlar yüzünden köstebek deniyor. Yüzyıllar içinde Azir'i geçip dağların içine girmişler."

"Her neyse," dedi Peçe.

Yaralı yüzlü adam dudaklarında oynaşan bir gülümsemeyle onu süzdü. "Shallan bunu ilginç bulacak Peçe. Onun hatırı için sormak istemez misin? Shinovarlı istilacı bir tür yavaş yavaş kendine dağlarda yer ediniyor. Roshar'daki hiçbir hayvanın yaşayamayacağı bir yerde. Kürkleri ve uyum sağlama yetenekleri olmadığı için. Anlıyor musun?"

Mraize konuşurken Shallan öne çıktı ve bir Hatıra aldı. Bu küçük yaratığı çizmek zorundaydı. Bu soğukta nasıl hayatta kalıyordu? Belli ki buralarda yiyebileceği bir şey de yoktu.

"Bir avcı, avının saklanmak ve yaşamak için nelere bel bağladığını iyi bilir," dedi Mraize. "Shallan bunu anlıyor; dünyayı anlamaya çalışıyor. Böyle değerli bir bilgiyi çabucak elinin tersiyle itmemelisin Peçe. Böyle şeylerin hiç aklına gelmeyen ama her ikinize de yarar sağlayacak kullanım alanları olur."

Hay Cehennem. Shallan onunla konuşmaktan nefret ediyordu. Kendini onunla aynı fikirde olmak, onu onaylamak, ondan bir şeyler öğrenmek isterken buluyordu. İşin aslını Parlayan fısıldadı: Shallan çocukluğunu bir babanın yapması gereken hiçbir şeyi yapmayıp, yapmaması gereken her şeyi yapan bir babayla geçirmişti. Şimdi bir parçası Mraize'le onun yerini doldurmaya çalışıyordu. Güçlüydü, kendinden emindi ve en önemlisi övgüyü esirgemiyordu.

Mraize'in tavuğu avını bir ayağıyla tutuyor, tıpkı bir insanın elleriyle yiyeceği şekilde yiyordu. Bu hayvan çok tuhaf, çok yabancıydı. Shallan'ın daha önce incelediği yaratıklardan farklı bir şekilde dik duruyordu. Mraize'e öttüğünde neredeyse konuşuyormuş gibi bir ses çıkarıyordu, hatta Shallan arada bazı kelimeler duyduğuna yemin edebilirdi. Bir insanın minik bir taklidi gibiydi.

Shallan kendine ziyafet çeken tavuğun vahşi görüntüsüne daha fazla bakmamak için başını çevirdi. Oysa Mraize yaratığı onaylar bir havayla izliyordu.

"Ne hedeflediğinizi bilmeden Hayaletkanlara tamamen katılamam," dedi Shallan. "İsteklerinizi bilmiyorum. Bunu bilmeden sizinle nasıl birlikte olabilirim?"

"Sonuçta tahmin ediyorsundur," dedi Mraize. "Güçle ilgili elbette."

Shallan kaşlarını çattı. Yani... bu kadar basit miydi gerçekten? Bu adamda aslında var olmayan bir derinlik mi hayal etmişti?

Mraize bir eliyle tavuğunu tutmaya devam ederken diğeriyle cebini karıştırdı. Cebinden bir elmas broam çıkarıp Shallan'ın avucuna koydu ve parmaklarını üzerine kapattı. Shallan'ın yumruğundan bir ışıltı yayıldı.

"Güç," dedi Mraize. "Taşınabilir, kolayca depolanabilir, yenilenebilir. Elinde fırtınaların enerjisini tutuyorsun Peçe. Şiddetli fırtınaların kalbinden sökülüp alınmış vahşi enerji. Ehlileştirilmiş... Sadece güvenli bir ışık kaynağı olarak değil, belli bazı ilgi alanları ve yetenekleri olanların erişimine de açık bir güç."

"Doğru," dedi Peçe yeniden ortaya çıkarak. "Aynı zamanda teknik açıdan değersiz. Çünkü herkes elde edebilir. Değerli olan şey mücevheri."

"Küçük düşünüyorsun," dedi Mraize. "Taşlar kutudan başka bir şey değil. Ancak bir kupa kadar değerliler. Önemli, evet, eğer çölü geçerken yanında sıvı taşımak istiyorsan. Ama değeri yalnızca içindeki şeyden kaynaklanıyor."

"Sen ne tür bir 'çöl' geçeceksin?" diye sordu Peçe. "Yani oturup fırtınayı da bekleyebilirsin istersen."

"Şartlara dayalı düşünme biçiminin içine hapsolmuşsun," dedi Mraize başını iki yana sallayarak. "Senin daha büyük şeyleri görebileceğini, daha büyük hayaller kurabileceğini sanıyordum. Söylesene, Shadesmar'daki yolculuğunda biraz Fırtınaışığı ne kadar değerliydi?"

"Çok," dedi Peçe. "Yani... hedefiniz, Shadesmar'a Fırtınaışığı götürmek mi? Sprenlerde bu kadar istediğin ne var?"

"Bu, küçük bıçak, yanlış soru."

Nalet. Peçe öfkesinin yükseldiğini hissetti. Kendini yeterince kanıtlamamış mıydı? Ona düşük seviyeli bir çırakmış gibi davranmaya nasıl cüret ederdi?

Neyse ki böyle durumlarda onlara kılavuzluk etmesi için Parlayan vardı. Parlayan, Peçe'nin reddettiği dersleri öğrenirdi. Ona çırak gibi davranılmasını umursamazdı; öğrenmeyi seviyordu. Hâlâ bir erkek yüzüne bürünmüş olmalarına rağmen Parlayan Shallan'a saçlarını sarıya çevirttirdi ve duruşunu dikleştirip ellerini arkasında kavuşturdu.

Daha iyi bir soru sormalıydı. "Nalathis," dedi Parlayan. "Scadarial. Ne bunlar?"

"Nalthis. Scadrial." Mraize isimleri farklı bir aksanla tekrarladı. "*Nerede bunlar?* İşte bu mükemmel bir soru Parlayan. Shadesmar'da, bizim kolayca ele geçen ve taşınan Fırtınaışığımızın çok kıymetli olacağı yerler demek yeterli."

İlginç. Parlayan Shadesmar hakkında pek az şey biliyordu ama sprenlerin büyük şehirleri olduğunu ve Fırtınaışığı'nın oralarda önemli olduğunu biliyordu. "Bu yüzden Urithiru'ya Jasnah'dan önce ulaşmak istedin. Yeminkapılarının Shadesmar'a kolayca girilmesini sağlayacağını biliyordun. Bu uzak yerlere ticareti ve seyahati kontrol etmek istiyorsun."

"Harika," dedi Mraize. "Shadesmar üzerinden Roshar'la ticaret tarih boyunca zor olmuştur çünkü doğru düzgün tek bir geçiş noktası vardı ve o da Boynuzyiyenlerin kontrolündeydi. Boynuzyiyenlerle muhatap olmak da pek hoş bir şey değil. Öte yandan Roshar, kozmerdeki pek çok diğer halkın çok istediği bir şeye sahip: Bedava, taşınabilir, kolay erişilebilir güç."

"Daha fazlası olmalı," dedi Parlayan. "Sıkıntı nerede? Sistemin sorunu ne? Bir problem olmasa bana bunları anlatmazdın."

Mraize onu süzdü. "Mükemmel gözlem Parlayan. Normalde pek anlaşamamamız büyük talihsizlik."

"İnsanlara karşı daha dürüst olsaydım daha iyi anlaşırdık," dedi Parlayan. "Senin gibiler midemi kaldırıyor."

"Ne?" dedi Mraize. "Ben mi? Basit bir muhafız?"

"Beceriksizliğiyle tanınan, az kalsın diğer muhafızları öldürecek kadar acemi bir muhafız. Eğer Shallan'ın ağabeylerine bir şey yaparsan Mraize..."

"Bizden olanı incitmeyiz," dedi Mraize.

Bizden biri olmaya devam et, diyordu. Her ne kadar Peçe onlara bayılsa da Parlayan onun oyunlarından nefret ediyordu. Yine de Parlayan kontrolde kaldı. İlerleme kaydetmişti.

"Evet, sorun ne?" diye sordu broamı kaldırıp. "Problem ne?"

"Bu güç bizim Kuşam dediğimiz bir şey," dedi Mraize. "Kuşam, farklı yerlere ve farklı tanrılara bağlı pek çok formda ortaya çıkar. Belli bir bölgeye bağlıdır ve bu da nakledilmesini zorlaştırır. Direnir. Fazla uzağa götürmeye kalkışırsan giderek öyle ağırlaşır ki hareket ettiremezsin.

"Aynı sınırlama kendileri Kuşamlı olan kişileri de etkiliyor. Parlayanlar, sprenler... Roshar'a bağlı olan herkes bu yasalara tabi ve Ashyn veya Braize'in ötesine gidemiyor. Sen buraya hapissin Parlayan."

"Üç gezegen büyüklüğünde bir hapis," dedi Parlayan. "Kendimi pek sınırlandırılmış hissetmiyorum, kusura bakma."

Peçe, öte yandan, saklanıyordu. Böyle şeyler onun gözünü korkutuyordu. Büyük fikirler ve problemler. Shallan ise düşündü... Shal-

lan uçmak, öğrenmek, keşfetmek istiyordu. Ve o ana dek sınırları olduğunu fark etmemiş bile olsa keşif yolculuğunun sınırları olduğunu öğrenmek onu rahatsız etmişti.

Mraize broamı geri aldı. "Bu mücevher ona ihtiyaç duyulan yere gidemiyor. Daha kusursuz bir mücevher Işık'ı bu dünyanın ötesine gitmeye yetecek kadar tutabilir ama yine de Bağlantı sorunu var. Bu minik problem muazzam sorunlar yaratıyor. Ve bu sırrı çözecek olan kişi de muazzam bir güç elde edecek. *Gerçek* güç Parlayan. Dünyaları değiştirecek gücü..."

"Yani bu sırrı çözmek istiyorsun," dedi Parlayan.

"Çözdüm bile," dedi Mraize elini yumruk yaparak. "Fakat planımı uygulamaya sokmak kolay olmayacak. Senin için yeni bir görevim var."

"Biz başka görev istemiyoruz," dedi Parlayan. "Bu iş birliğini sonlandırmanın vakti geldi."

"Bundan emin misin? *Üçünüz* de emin misiniz?"

Parlayan'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Cevabı biliyordu. Hayır, üçü de emin değildi. Gönülsüzce yerini Shallan'a bıraktı. Saçları doğal bir kumral kızıla dönüştü.

"Sana bazı haberlerim var," dedi Shallan. "Burada değilken Sja-anat benimle bağlantıya geçti. Koşullarını kabul etmiş ve bağ kurmak için üyelerinize baksın diye sprenlerinden birini kuleye gönderiyor."

"Koşullar öyle değildi," dedi Mraize. "Bana bağ kuracak bir spren sözü vermişti."

"Geçen yılki başlangıç noktamızı düşünürsen, bence bu kadanna razı olmalısın," dedi Shallan. "Son zamanlarda onunla bağlantıya geçmek bayağı zor oldu. İnsanların Renarin'e davranış şekli onu endişelendiriyor sanırım."

"Hayır," dedi Mraize. "Garaz izliyor. Hepimiz dikkatli olmalıyız. Ben... bunu kabul edeceğim. Vereceğin başka rapor var mı?"

"İalai'nin adamlarının Dalinar'a yakın bir casusu varmış," dedi Shallan. "Yani Şeref'in Oğulları tamamen bitmiş olmayabilir."

"İlginç bir çıkarım ama yanılıyorsun," dedi Mraize. "Şeref'in Oğulları'nın Dalinar'a yakın bir casusu yok. Dalinar'a yakın olan *bizim* casuslarımızdan birinin gönderdiği haberleri ele geçirdiler sadece."

Ah... Bu bazı şeyleri açıklıyordu. İalai'nin Dalinar'a yaklaşma imkânı yoktu ama Hayaletkanların edindiği bilgileri ele geçirmenin bir yolunu bulduysa bu da aynı kapıya çıkardı.

Mraize'in ona asla açıkça yalan söylemediği sonucuna vardı. O zaman...

"Bu durumda iki casus için endişelenmem gerekmiyor," dedi Shallan. "Geriye sadece beni izleyen casusun kaldı. İalai'yi öldüren. Adolin'in muhafızlarından biriydi, değil mi?"

"Saçmalama. O adamlarla ilişkimiz olamaz. Bize sunabilecekleri hiçbir şey yok."

"Kim o zaman?"

"Bu sırrı açık edemem," dedi Mraize. "Sadece, Işıkörenler beni büyülüyor diyelim. Ve senin yakınında birini bulundurmamda korkulacak bir şey yok. Böyle biri... ihtiyaç anında büyük yarar sağlayabilir. İyatil de bana aynı şeyi yapmıştı."

Shallan sinirlendi. Hayaletkan casususun Işıkörenlerden biri olduğunu söylemiş sayılırdı, bu da mantıklıydı. Mraize, askerlerin giremeyeceği yerlerde de Shallan'ı izletebileceği biri olmasını isterdi. Kendi askerlerinden biri miydi o zaman? Ya da İshnah? Yeni silahtarlardan biri? Düşüncesi bile içini kaldırmaya yetiyordu.

"İyatil, Üstat Thaidakar'a rapor verdi," dedi Mraize, "ve o da –ilk siniri geçtikten sonra– Yeminkapılarını bizim kontrol edemeyeceğimizi kabul etti. Fırtınalar dinmek üzereyken esen son rüzgârlar gibi bunda da teskin edici bir yan olduğunu ona açıkladım. Yeminkapılarını Dalinar kontrol ederse Garaz'la da o savaşabilir."

"Bunun size faydası mı var?"

"Bu dünyayı düşmanın ele geçirmesi gibi bir amacımız yok Shallan. Üstat Thaidakar, Fırtınaışığı toplayıp nakletmenin güvenli bir yolunu bulmayı arzuluyor sadece." Mraize elindeki broamı havaya kaldırdı yine. Mücevher, gerçek güneşin yanında minyatür bir güneş gibi parladı.

"Şeref'in Oğulları'na saldırmak niye?" diye sordu Shallan. "Başta anlıyorum, Urithiru'yu bizden önce bulmaya çalışıyorlardı. Ama şimdi? İalai neden bir tehditti?"

"Bak işte bu zekice bir soru," dedi Mraize ve Shallan, Peçe'nin onun tarafından takdir edildiği için duyduğu coşkuyu bastıramadı. "Bu sırrın Gavilar'la bir ilgisi olmalı. Eski kralla. O ne yapıyordu?"

"Hep aynı sorular," dedi Shallan. "Jasnah'nın himayesi altındayken haftalar boyunca onun yaşamını didik didik ettim. Jasnah onun Parekılıçların peşinde olduğunu düşünüyordu."

"Hedefleri bu kadar küçük değildi," Mraize. "İnsanlara büyük güç elde etme ve eski görkemli günlere dönme sözleri vererek yanına çekti. Amaram gibiler bu vaatler yüzünden onu dinledi ama yine aynı sebepten kolayca düşman safına geçtiler. Diğerleri dinî inançları sa-

yesinde kolayca yönlendirildi. Ama Gavilar... O gerçekte ne istiyordu?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Ölümsüzlük. Kısmen... Elçiler gibi olabileceğini düşündü. Bir sır keşfetti. Dinmezfırtına'dan önce elinde Yokışığı vardı. Onu sizin Cehennem dediğiniz Braize'den getirmişti. Işık'ın dünyalar arasında hareketini test ediyordu. Ve ona yakın olan biri cevapları biliyor olabilir. Her koşulda, İalai ya da Şeref'in Oğulları'nın bu sırları açık etmesi riskini alamazdık."

Mraize'in tavuğu yemeğini bitirdi. Eti gagasıyla didikleye didikleye yediği hâlde sonunda leşi bütün bütün yuttu. Sonra tüylerini kabartıp çömeldi. Shallan bu hayvan hakkında pek bir şey bilmiyordu ama soğuktan hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Mraize'in onunla böyle caka satması çok tuhaftı. Ama bu onun kişiliğinin bir parçasıydı muhtemelen; asla sıradan biri olmakla yetinmezdi. Çoğu insan egzotik hayvan beslemeyi değişik bir şey, bir tür acayiplik olarak görürdü. Fakat Shallan bundan daha fazlasının olduğunu düşünmeden edemiyordu. Mraize zaferlerini hatırlatacak andaçlar toplardı. Shallan onun pek çok tuhaf şeye sahip olduğunu görmüştü.

Shallan gözlerini kırptı ve Mraize'in kolunda duran tavuğun bir Hatıra'sını daha aldı.

"Çok daha fazlası var küçük bıçak," dedi Mraize. "Anlayışını değiştirecek, bakış açını genişletecek ve sana bir zamanlar dağ gibi görünen şeyleri minik çakıl taşlarına indirgeyecek şeyler. Öğrenebileceğin bir sürü şey Shallan. Defterinde biriktirebileceğin bir sürü insan, görebileceğin bir sürü manzara..."

"Anlat bana," dedi Shallan kendi içinde hiç beklemediği bir açlık keşfederek. "Bana göster. Öğret."

"Bu tür şeyler çaba ve tecrübe ister," dedi Mraize. "Bana öyle basitçe anlatılamazdı. Sana da anlatılamaz. Sana şimdilik yeterince şey söyledim. Daha fazlası için *sırları avlamalısın*. Onları kendin kazanmalısın."

Shallan ona gözlerini kısarak baktı. "Tamam. Bu sefer ne istiyorsun?"

Mraize o yırtıcı gülümsemesini takındı.

"İstediğin şeyi yapmayı istememi sağlarsın hep," dedi Shallan. "Beni ödülle değil sırların kendisiyle, hatta tehlikeyle cezbediyorsun. Amaram'ın üzerinde çalıştığı şeyin ilgimi çekeceğini biliyordun. İala-

i'yi, Adolin'e tehdit oluşturduğu için durdurmak isteyeceğimi biliyordun. Böylece kendimi hep senin istediğin şeyi yaparken buluyorum. Sırada ne var? Bana ne yaptıracaksın?"

"Sen artık gerçek bir avcı oldun. Sendeki potansiyeli daha en başından görmüştüm." Mraize ona baktı, açık eflatun renkli gözleri bir süre Shallan'ın hâlâ kızıl olan saçlarında oyalandı. "Bir adam var. Restares. İsim tanıdık geldi mi?"

"Onu duymuştum. Şeref'in Oğulları'yla bağlantılıydı, değil mi?" Shallan adamın adını İalai'nin defterini bulmadan önce de duymuş olabilirdi ama asıl olarak defterde birkaç yerde rastlamıştı. İalai onunla temas kurmaya çalışıyordu.

"Bir ara onların liderleriydi," dedi Mraize. "Kurucuları da olabilir, gerçi bundan emin değiliz. Her koşulda, baştan beri onlarla birlikteydi. Ayrıca Gavilar'ın yaptığı şeyin detaylarını da biliyor. Restares bunu bilen yegâne insan olabilir."

"Harika. Onu bulmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Yok, nerede olduğunu biliyoruz," dedi Mraize. "Hiçbir Hayaletkan'ın girmeyi başaramadığı bir şehirden sığınma istedi ve isteği kabul edildi."

"Sizin giremediğiniz bir yer mi var?" dedi Shallan. "Güvenliği bu kadar *sıkı* neresi var ki?"

"Payidar Fazilet denilen kale," dedi Mraize. "Şerefsprenlerinin Shadesmar'daki evi ve başkenti."

Shallan takdir dolu uzun bir ıslık çaldı. İlginç bir şekilde tavuk da sesi taklit etti.

"Görevin bu," dedi Mraize. "Bir şekilde Payidar Fazilet'e git. Şehre gir ve Restares'i bul. Şehirdeki insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez muhtemelen. Hatta belki oradaki tek insan o bile olabilir. Bilmiyoruz."

"Bunu nasıl başaracağım peki?"

"Kaynakların var," dedi Mraize. "Sen ve tanıdıklarının sprenlerle bugüne dek başka hiçbir Hayaletkan'ın kurmayı beceremediği ilişkileriniz var." Mraize'in gözleri, Shallan'ın paltosuna, diğerleri konuşurken hep olduğu gibi sessizce dinleyen Desen'e kaydı. "Bir yolunu bulursun."

"Diyelim bir şekilde yaptım, sonra ne olacak?" dedi Shallan, "Onu öldürmeyeceğim."

"Bu kadar aceleci olma," dedi Mraize. "Onu bulduğunda ne yapacağını anlayacaksın."

"Hiç sanmıyorum."

"Ah, emin ol anlayacaksın. Ve bu görevden başanyla döndüğünde ödülün, hep olduğu gibi, yine en çok açlığını çektiğin şey olacak. Cevaplar. Bütün cevaplar."

Shallan kaşlannı çattı.

"Artık senden hiçbir şey saklamayacağız," dedi Mraize. "Bundan sonra, bildiğimiz her şey senin olacak."

Shallan kollarını göğsünde kavuşturup bu teklifi düşündü. Bir yılı aşkın süredir kendine Hayaletkanlarla çalışmaya devam etmesinin tek sebebinin onların sırlarını öğrenmek olduğunu söyleyip duruyordu. Fakat Peçe onlardan biri olmayı seviyordu. Heyecanı hoşuna gidiyordu. Hatta yakalanma riskinden bile hoşlanıyordu.

Shallan'sa her zaman cevapların peşinde olmuştu. Gerçek sırların. Jasnah bile Shallan'a o kadar da kızamazdı. Onlardaki cevaplara ulaşmak için aralarına sızıyordu. Hayaletkanların tüm sırlarını öğrendiğinde Jasnah'ya gidebilirdi. Büyük ödüle bu kadar yaklaşmışken geri çekilmenin ne faydası olacaktı?

Bunu yapmanın başka bir sebebi daha olduğunu hissedebiliyorum Shallan, diye düşündü Parlayan. *O nedir? Niye bizimle paylaşmıyorsun?*

"Korkmuyor musun?" diye sordu Shallan Mraize'e, Parlayan'ı duymazdan gelerek. "Sırlarınızı öğrenirsem artık beni yemlemeye devam edemeyeceksiniz. Bana artık vaatlerde bulunamayacaksın."

"Eğer bunu yaparsan küçük bıçak," dedi Mraize, "artık vaatlere *ihtiyacın* olmayacak. Şu Restares işini yapıp döndüğünde bana ne istersen sorabilirsin. Bildiğim kadarıyla hepsini cevaplayacağım. Bu dünya hakkında. Parlayanlar hakkında. Diğer yerler hakkında. Sen ve geçmişin hakkında..."

Mraize bu sonuncusunu ilgisini çekmek için söylemişti. Fakat Shallan içten içe titreyerek ürperdi. Bunu her düşündüğünde Şekilsiz biraz daha güçleniyordu.

"Cevaplan öğrendikten sonra artık bizimle iş birliği yapmak istemediğine karar verirsen bizi bırakırsın. Parlayan'ın istediği de bu, değil mi? O zayıf, ama herkesin içinde zayıf bir yan vardır. Sen kendininkine yenilirsen, öyle olsun."

Shallan bunu düşündü.

"Çok samimiyim," dedi Mraize. "Bizden ayrılmanın güvenli olacağına söz veremem; grubun diğer üyeleri senden hoşlanmıyor. Fakat senin ya da sevdiklerinin peşine düşmeyeceğime söz veriyorum.

Ne ben ne *babsk*'ım. Diğerlerini de vazgeçirmek için elimizden geleni yaparız."

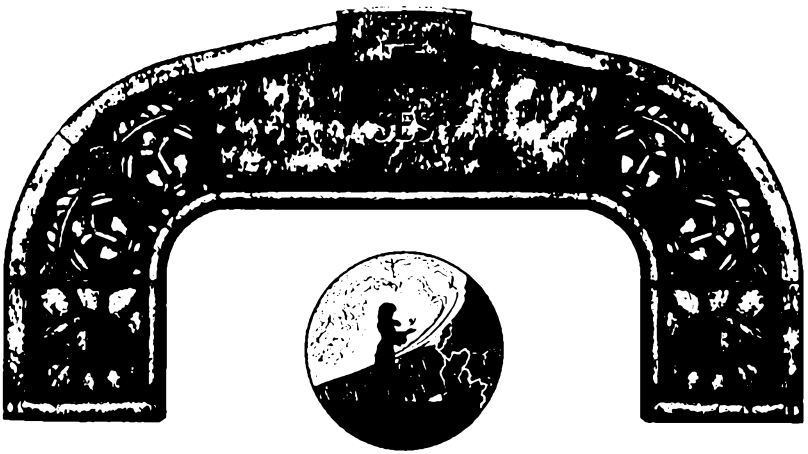
"Buna söz vermek kolay," dedi Shallan, "çünkü Hayaletkanlardan asla ayrılmayacağıma eminsin."

"Şerefsprenlerini ziyaret etmek için bir bahane bul," dedi Mraize. "Sonra konuşalım." Kolunu kaldırıp tavuğunu yine ava yolladı.

Shallan bir söz vermediyse de uzaklaşırken Mraize'in onu yakaladığını biliyordu. Kancayı yutan bir balık gibi oltaya takılmıştı. Çünkü Mraize'in kafasının içinde cevaplar vardı. Dünyanın doğası ve siyasi yapısına ve çok daha ötesine dair cevaplar. Shallan'la ilgili cevaplar. Davar evinin vekilharcı Hayaletkanlardandı. Shallan'ın babasının da onlardan biri olması mümkündü. Mraize bundan bahsetmeye yanaşmıyordu ama Shallan ona –ve ailesine– on yılı aşkın süredir yatırım yapıyor olabileceklerini düşünüyordu.

Mraize, Shallan'ın geçmişiyle ilgili gerçekleri biliyordu. Shallan'ın çocukluk anılarında boşluklar vardı. Eğer istediğini yaparsa Mraize bu boşlukları dolduracaktı.

Ve belki o zaman Peçe nihayet Shallan'ı bütün olmaya zorlayabilirdi.

Tüm mücevherler düşük bir hızla Fırtınaışığı sızdırır. Fakat kristal yapı sağlam olduğu sürece sprenler kaçamazlar. Bu sızıntıyı kontrol altında tutmak önemlidir çünkü fabrialların çoğu çalışırken de Fırtınaışığı kaybeder. Bu sanatın karmaşıklığı bunlarda yatar. Bir de hayati önem taşıyan son bir tür spreni anlamakta: Mantıksprenleri.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Kholinar'daki saray dramatik bir değişim geçirmiş, tabiri caizse yepyeni bir şekle bürünmüştü. Venli burada geçmişe şehirde başka hiçbir yerde olmadığı kadar bakabileceğini ve halkının tarihini görebileceğini hissetti.

Bezemelerle birlikte o sıkıcı insan kalesi de gitmişti. Onun yerinde, orijinal temelleri ve duvarları kullanmakla birlikte özel tasarımıyla onların üzerinde yükselen muhteşem bir yapı vardı. Köşeli hatlar yerine, yan kısımlarda aşağı kadar inen hançer gibi kıvrımlı çıkıntılar bulunan büyük kemerlere sahipti. Tepeye doğru bunlar katlanıyor, çıkıntılar uçlara doğru sivriliyordu.

Sonuç, zirvesi bir tacı andıran kavisli bir konik şekildi. Duvarların üzerinde büyüyen şistkabukların pürüzlü, engebeli görüntüsü sayesinde mimari organik bir his veriyordu. Sarayın kendisi belli belirsiz bir bitkiyi andırıyordu: Alt kısmı şişkin yukarı doğru ince, uzun yapraklar...

Venli, Gerilim'e tutularak yaklaştı. Leshwi'ye şehirde eşlik edip diğer Kaynaşıklarla buluşarak bilgi topladıkları son yirmi dört saat tam bir karmaşa içinde geçmişti. Bunun Leshwi'yi neden alarma geçirdiğini tam olarak anlayamamış olsa da anladığı kadarıyla başka bir türe ait Kaynaşık ruhları uyanmış ve yeniden doğmuşlardı.

Bu beklenmedik bir şey değildi. Bazı Kaynaşıklar, Braize'de pinekliyordu... Veya uyuyordu. Ya da meditasyon yapıyordu. Bunlar zaman zaman gruplar hâlinde uyanıyor ve savaşa katılıyorlardı. Ama bazıları Leshwi'yi özellikle endişelendirmiş, hatta belki de dehşete düşürmüştü. Venli, Leshwi'yle birlikte araştırma yaparak geçirdiği yoğun bir günün ardından sabah bir gök gürültüsüne uyanmıştı. Dinmezfırtına.

Hemen sonrasında da bir mesaj almıştı. En önemli şarkıcılardan oluşan meclis saraya çağrılmıştı. Bir Ses olarak Venli'nin de acilen saraya gitmesi gerekiyordu. Tek başına, zira Leshwi üst katta *shanay-im*'lere ayrılan girişi kullanacaktı.

Venli, sarayın güzel mimarisini inceleyerek yürürken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu mimarinin sıradan olduğu bir devirde yaşayabilseydi keşke. Bu kemerlerle donatılmış koca bir şehir hayal etti. Güzel olduğu kadar tehlikeli de görünüyordu. Tıpkı dünyanın kendisi gibi.

Bunu biz yaptık, diye düşündü Venli. *Eshonai insan ülkelerinden ilk döndüğünde insanların muhteşem eserlerinden Huşu'da bahsetmişti. Ama biz de bunun gibi şeyler yaptık. Şehirlerimiz vardı. Sanatımız vardı. Kültürümüz vardı.*

Sarayın yeniden inşasını, *fannahn-im* adı verilen uzun boylu ve esnek bir Kaynaşık türünden bir grup üstlenmişti. Bunlar Değiştirmelerden Olanlar'dı. Tüm Kaynaşıklar savaşçı olarak yetişse de çoğunun başka yetenekleri de oluyordu. Mühendisler, bilim insanları, mimarlar... Venli, ölümsüzlüğe erişmeden önce belki hepsinin asker olduğunu düşündü ama o zamandan beri türlü alanlarda gelişmek için önlerinde muazzam bir zaman olmuştu.

Bu kadar çok hayat yaşamak nasıldı acaba? Böyle bir bilgeliğe ve kudrete sahip olmak! Böyle şeyler görmek Venli'nin içinde türlü duygular uyandırıyordu. Sadece Huşu değil, aynı zamanda İhtiras. Yeni Kaynaşıklar yapılıyor muydu? Onun gibi biri de ölümsüz olabilir miydi?

Tını içinde uyarıyla titreşti ve Venli kendini zorlayarak bu güdüye karşı koydu. Kolay değildi. Bir Dalgabağlayan olarak hiç zorlanma-

dan bencillikten tamamen uzak olmalıydı. Hiç zorlanmadan yüce gönüllü olmalıydı. Eshonai gibi.

Venli öyle değildi. Bir yanı hâlâ bir zamanlar hayalini kurduğu o yolun özlemini çekiyordu. Dönüşlerini mümkün kıldığı için Kaynaşıklar tarafından kutsanmak, kendi halkı arasında Yoksprenleri dinleyen ilk kişi olduğu için takdire boğulmak... Dinmezfırtına'nın Habercisi. Yaptığı bunca şeyle bir kraliçe olmayı hak etmemiş miydi?

Tını yine uyarıyla titreşti. Bu defa rahatlatıcıydı. Garaz ona asla böyle bir şeref bahşetmezdi. Venli kandırılmıştı. Hırsları büyük acılara ve yıkıma yol açmıştı. Geçmişini ve amaçlarını dengelemenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Kaynaşıkların yönetiminden kaçmaya kararlıydı ama bu onun şarkıcı kültüründen vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Aksine kadim şarkıcılar hakkında ne kadar çok şey öğrenirse daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Basamakların sonuna ulaştı ve iki *fannahn-im*'in yanından geçti. İki metre uzunluğunda esnek bedenleri ve gerisi kabukla kaplı kafalarının sadece en tepesinden fışkıran saçlarıyla iki Değiştirici... Bu ikisi sarayı yeniden inşa eden ekipten değildi çünkü boş gözlerle oturuyorlardı. Tını, Kayıplar Ritmi'nde titreşti. Pek çok Kaynaşık gibi bu ikisinin de zihinleri ölüm ve yeniden doğumun sonsuz döngüsüne teslim olmuştu.

Belki ölümsüzlük o kadar da özenilecek bir şey değildi.

Sarayın giriş holü, geniş merdivenlerle yeniden inşa edilmişti. Duvarlar kaldırılmış ve onlarca oda birleştirilmişti. Büyük salonlarda fırtına sırasında camları kapatmıyor, sadece halıları kaldırıyorlardı.

Venli beşinci kata kadar tırmandı ve Kaynaşıklar tarafından eklenen kule salona girdi. Taç şeklindeki çatının merkezinde silindir şeklinde, geniş bir odaydı. Burası Kaynaşıkların liderleri Dokuzlar'ın eviydi.

Başka Sesler de yavaş yavaş geliyordu. Otuz kadar Ses vardı... Venli'ye, tüm Kaynaşıklar uyanıkken yüz kadar Ses olduğu söylenmişti. Fakat hepsi omuz omuza sıralansa bile bu salon o kadar Ses'i almazdı. Şu anda Sesler efendilerinin önlerinde yerlerini alırken salon giderek kalabalıklaşıyordu.

Leshwi, diğer Göksellerle beraber yerden bir metre kadar yukarıda duruyordu. Venli o tarafa seğirtti. Yukarı baktı ve Leshwi'nin onayıyla, asasının arkasını taş zemine vurarak hanımının hazır olduğunu bildirdi.

Dokuzlar zaten oradaydı elbette. Buradan ayrılamazlardı. Taşa gömülmüşlerdi.

Salonun ortasında, çember şeklinde sıralanmış dokuz sütun yükseliyordu. Ruhdökülerek şekillendirilmişlerdi, içinde insanlar varken. Dokuzlar ebediyen sütunlara karışmış olarak burada yaşıyordu. Burada yine organik bir tasarım vardı; sanki sütunlar Dokuzlar'ın etrafında ağaç gibi büyümüşlerdi.

Dokuzlar'ın göğüs kısmında sütunlar bükülüp sivriliyor, daralıp genişliyor ama kafalarıyla kabuk kaplı omuzlarının üst kısmını açıkta bırakıyordu. Çoğunun en az bir kolu serbestti.

Dokuzlar salona arkaları dönük bir şekilde yere bakıyordu. Bu tuhaf gömülme şekli rahatsız edici, dünya dışıydı. Mide bulandırıcı. Öte yandan onların sonsuz doğalarını vurgulayarak Dokuzlar'a bir daimilik kazandırıyordu. Sütunlar sanki "Onlar taştan daha yaşlı," der gibiydi. "Burada öyle uzun süre yaşadılar ki, terk edilmiş bir şehrin yıkıntılarını saran krem gibi üzerlerinde taşlar büyüdü."

Venli onların adanmışlığı karşısında etkilenmeden edemedi. Böyle kıpırdayamaz hâlde taşa hapsolmak tam bir işkence olmalıydı. Dokuzlar bir şey yemiyor, sadece Garaz'ın Işık'ıyla varlıklarını sürdürüyorlardı. Bu gömülme şekli akıl sağlıkları için de iyi olmasa gerekti.

Öte yandan... eğer bu tutsaklıktan *gerçekten* kurtulmak isteselerdi kendilerini öldürtmeleri yeterdi. Bir Kaynaşık ruhundan bedenden ayrılmasını talep edebilir, gidip başka bir konak araması için ruhunu serbest bırakabilirdi. Hatta insanlar bir ara Kaynaşıkları alt etmek için onları hapsetmeyi denemişlerse de bunun işe yaramadığını görmüşlerdi.

Dolayısıyla Dokuzlar istediklerinde gidebilirlerdi. Böyle bakınca bu mezarlar çirkin, lüzumsuz bir gösteriydi. Nihayetinde bedel ödeyen Dokuzlar değil, vücut bulmak için öldürdükleri zavallı şarkıcılardı.

Dokuzlar yere vuran asaları sayıyor olmalıydı çünkü son efendinin de hazır olduğu bildirildiğinde hepsi aynı anda kafalarını kaldırdı. Venli, eski Kaygı'ya karşılık gelen yeni Izdırap Ritmi'nde alçak sesle mırıldanan Leshwi'ye baktı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Venli, İhtiras'ta. "Uyanan şu yeni Kaynaşıklarla mı ilgili?"

"İzle," diye fısıldayarak karşılık verdi Leshwi. "Ama dikkatli ol. Unutma, benim sahip olduğum güç burada mum ışığı gibi kalır."

Leshwi bir yücehanıma göre alt seviyedeydi. Komutandı ama hâlâ sadece bir askerdi. Bir yandan önemsizlerin kaymak tabakası bir yandan önemlilerin süprüntüsü. Bu yüzden, bu ince çizgide yürürken daima çok dikkatli olurdu.

Dokuzlar hep birlikte mırıldandı, ardından hep bir ağızdan, Venli'nin daha önce hiç duymadığı bir ritimde bir şarkı söylemeye başladılar. Şarkı, Venli'nin baştan aşağı ürpermesine sebep oldu; özellikle de sözleri anlayamadığını fark ettiğinde. Sanki her an anlayacaktı, neredeyse dilinin ucundaydı ama güçleri bu şarkıdan ürküp sinmiş gibiydi. Gerçi... anlayabilse bile zihni muhtemelen anlamını kavramaya yetmezdi.

Bunun sebebi belliydi. Şarkıcıların tanrısı Garaz meclisi izliyordu. Venli onun dokunuşunu, kokusunu biliyordu. Şarkının anlamını Seslerin kavramasını engelleyen oydu.

Şarkı sona erdiğinde salona bir sessizlik çöktü. "Rapor bekliyoruz," dedi Dokuzlar'dan biri sonunda. Venli hangisinin konuştuğunu anlamakta zorlanıyordu çünkü hepsi birbirine dönük duruyordu. "Kuzey Avendla'daki son çarpışmada ne olduğunu bizzat gören biri rapor versin."

Avendla, Alethkar'a onların verdiği isimdi. Venli'nin güçleri kelimenin anlamını anında kavradı. İkinci İlerlemenin Diyarı. Fakat yetenekleri bu kadarla kaldı ne yazık ki ve daha ilginç sorulara cevap bulamadı. Niye oraya bu ismi vermişlerdi ki?

Leshwi mırıldanınca Venli öne çıkıp asasını iki kere yere vurdu ve başı önünde, eğildi.

Leshwi arkasında yükseldiğinde etekleri hışırdadı. "Zandiel'e çizimlerini yaptırıyorum. Büyük bir insan gemisi, görebildiğimiz kadarıyla mücevher kullanmadan kendi gücüyle uçuyordu. Tabii mutlaka içinde bir yerlerde mücevherler gömülü olmalı."

"Çivilemeyle mi uçuyor?" dedi Dokuzlar'dan biri. "Rüzgârkoşucular mı uçuruyor?"

"Hayır," dedi Leshwi. "Öyle görünmüyordu. Bu bir araç, bir makineydi. Kendi artifabrianları tarafından yaratılmış."

Dokuzlar hep birlikte bir şarkıya başladı ve bu acayip şarkı Venli'nin içinde derinlerde bir yerde Tını'nın gergin bir şekilde titreşmesine sebep oldu.

"Çok uzun zamandır yoktuk," dedi Dokuzlar'dan biri. "Bu da insanların iltihap gibi yayılmasına, güç kazanmasına sebep oldu. Hiç bilmediğimiz araçlar yaratıyorlar."

"Onların arkasındayız, önünde değil," dedi bir başkası. "Bu savaşmak için tehlikeli bir konum."

"Hayır," dedi üçüncü. "Spren kafeslerini anlamakta büyük yol kat ettiler ama hâlâ bağlar, yeminlerin gücü, dünyanın tonlarının doğa-

sı hakkında pek az şey biliyorlar. Onlar büyük tapınağın gölgesinde kendine yuva yapan kremciklerden başka bir şey değil. Yaptıkları şeyle gurur duyuyorlar ama etraflarındaki güzelliği kavramaktan acizler."

"Yine de," dedi ilki. "Yine de. Yaptıkları uçan aracı *biz* yapamadık."

"Niye yapacaktık ki? Bizde *shanay-im* var."

Venli eli asasında, eğilmeye devam ediyordu. Bu şekilde durmak giderek daha rahatsız olsa da hâlinden şikâyetçi değildi. Böylesine önemli gelişmelere pek az ölümlü tanık olabilirdi ve buradan edindiği bilgileri bir şekilde avantaja çevireceğinden şüphesi yoktu. Dokuzlar sırf duyulmak için konuşuyordu. İsteseler sessizce de iletişim kurabilirlerdi ama bu toplantılar tam da böyle bir gösteri sergilemek içindi.

"Leshwi," dedi Dokuzlar'dan biri. "Test etmek için yolladığımız baskılayıcı ne oldu? İşe yaradı mı?"

"Yaradı," dedi Leshwi, "fakat ne yazık ki onu kaybettik. İnsanların eline geçti. Bu korkarım onları daha fazla araştırma yapmaya ve yeni keşiflere yöneltecek."

"Başarısız bir yönetim," dedi Kaynaşıklardan biri.

"Bunun için sorumluluk kabul etmiyorum," dedi Leshwi. "Nerede hata yapıldığını anlamak için Avcı'yla konuşmalısınız."

Hepsi resmî tonlarda ve ritimlerde konuşuyorlardı. Venli, Dokuzlar'ın konuşmanın bu şekilde akacağını bildiği izlenimine kapıldı.

"Lezian!" dedi Dokuzlar hep birlikte. "Sen..."

"Ah, kesin tantanayı," dedi biri yüksek sesle. Odanın diğer ucundaki karanlıktan uzun boylu bir Kaynaşık yükseldi.

Leshwi alçaldı ve Venli de doğrulup hanımının önündeki yerine döndü. Şimdi bu yeni Kaynaşık'ı daha iyi görebiliyordu. Daha önce rastlamadığı bir türdü bu. Tırtıklı kabuğu ve kızıl saçlarıyla devasa bir cüssesi vardı. Kıyafet olarak üzerine basit bir siyah kumaş dolamıştı. Ya da... o kıyafet saçları mıydı? Saçlarıyla kumaş birbirine karışmış gibiydi.

Büyüleyiciydi. Kaynaşıkların dokuzuncu cinsi *nex-im*; Kabuklardan Olanlar. Venli onlardan bahsedildiğini duymuştu. Sadece birkaç tane kaldığı düşünülüyordu. Leshwi'nin endişelenmesine sebep olan şu yeni uyanan Kaynaşık bu muydu?

"Lezian, Avcı," dedi Dokuzlar'dan biri. "Sana Fırtınaışığı güçlerini baskılayan çok değerli bir alet teslim edildi. Senden onu test etmen istendi. Alet nerede?"

"Test ettim işte," diye cevabı yapıştırdı Lezian. Sesinde, diğerleri-

nin Dokuzlar'a gösterdiği saygı ve resmiyetten eser yoktu. "İşe yaramadı."

"Emin misin?" diye sordu Dokuzlar. "Adam sana saldırdığında Kuşamlı mıydı?"

"Siz sıradan bir insanın *beni* yenebileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye bastırdı Avcı. "Bu Rüzgârkoşucu, Dördüncü İdeal'den olmalı ki bana böyle bir şeyin henüz olmadığı söylenmişti! Belki de keşif ekiplerimiz Dönüşler arasında geçen uzun zamanda becerilerini kaybetmişlerdir."

Venli'nin arkasında Leshwi, Kibir'de mırıldandı. Bu imadan hoşlanmamıştı.

"Öyle veya böyle," dedi Avcı, "beni öldürdü. Rüzgârkoşucular bize söylenenden çok daha tehlikeliler. Töre gereği artık onu avlamak benim hakkım. Hemen gitmek istiyorum."

İlginç, diye düşündü Venli. Stormblessed'le dövüştüyse Leshwi'nin korktuğu şu yeni uyanan bu olamazdı. Avcı kollarını göğsünde kavuşturup dikilirken Dokuzlar kendi aralarında bu kez alçak sesle şarkı söylemeye başladı. Geçmişte bu değerlendirmelerin dakikalarca sürdüğü olurdu. Kaynaşıkların çoğu beklerken hafiften kıpırdanmaya başladı.

Venli geriye kaykılıp fısıldadı. "Bu kim Hanımım?"

"Bir kahraman," diye karşılık verdi Leshwi, Feragat'ta. "Ve bir aptal. Lezian binlerce yıl önce bir insan tarafından öldürülen ilk Kaynaşık'tı. Bu ölümün utancıyla, hayata döndüğünde tüm kuralları ve mantıklı itirazları yok sayarak sırf onu öldüren adamı bulmak için bir savaşa girdi.

"Hedefine de ulaştı ve bu töre doğdu. Ne zaman öldürülse Lezian her şeyi bir yana bırakıp onu öldüren kişinin peşine düşer. Yedi bin yıldır bir kez bile eli boş dönmedi. Şimdi herkes, Dokuzlar'a katılmaları için seçilenler bile, onun artık avının peşine düşmesini destekliyor."

"Geçmişte öldüğünüzde Braize'e sürgün edildiğinizi sanıyordum. Onu öldüren adamı avlamak için nasıl geri dönebildi?"

Tüm bunlar Venli için hâlâ kafa karıştırıcıydı. İnsanlarla şarkıcılar binlerce yıl boyunca aralanndaki ebedi mücadelede kim bilir kaç tur savaşmıştı. Her yeni saldırı dalgası, Dönüş denen, Kaynaşıklann Roshar'a inmesiyle başlardı. İnsanlar buna Issızlık diyordu.

İnsan Elçiler'in, Kaynaşıkları insanların Cehennem dediği Braize'e hapsetme yönteminin perde arkasında özel bir şey vardı. Kaynaşıklar sadece Elçiler'i işkenceyle pes ettirip Roshar'a geri gönderdiler

mi yeni bir Dönüş başlatabiliyordu. Bu döngü böyle binlerce yıl sürüp gitmişti, ta ki Son Issızlık'ta bir şeyler değişinceye kadar. Bir Elçi ve iradesinin kınlamaması ilgili bir şey.

"Döngüde yanılıyorsun, o kadar basit değil," dedi Leshwi. "Biz sadece Elçiler ölüp orada yanımıza geldiğinde Braize'de hapis kalırdık. O zamana kadar, Dönüş sırasında genelde yıllar hatta on yıllar süren yeniden doğuşlar olurdu ve Elçiler o dönemde insanları savaş için eğitirdi. Elçiler, insanların direnmeye devam edebileceğine ikna olunca, Braize'e dönüp Tecrit'i başlatırdı. Bunun için Elçiler'in ölmesi gerekiyordu."

"Ama... son seferinde ölmediler mi?" dedi Venli. "Burada kaldılar ama siz yine hapsedildiniz."

"Evet..." dedi Leshwi. "Yemin Sözleşmesi'ni tek bir tanelerine bağlı olacak şekilde değiştirmenin bir yolunu buldular." Leshwi başıyla Avcı'yı işaret etti. "Her koşulda, Tecrit başlamadan önce, Avcı daima onu yenen insanları öldürmenin bir yolunu bulmayı başardı. Tecrit başlatıldığı anda kendini öldürür ki insan elinde ölüp kalıcı olarak Braize'e dönmesin.

"Söylediğim gibi, diğerleri de bu töreyi destekliyor. Avcılık yapabilsin diye emir komuta zincirinin dışında davranma izni var. Eğer onu öldüren bir insanın peşinde değilse, o zaman da düşman Parlayanların en güçlüsünün peşine düşer."

"Bu saygın bir Tutku gibi görünüyor," dedi Venli kelimeleri dikkatle seçerek.

"Evet, öyle görünüyor," dedi Leshwi, Horgörü'de. "Belki başka birinde, daha az pervasız birinde, öyle de olurdu. Lezian planlarımızı riske atıp duruyor, stratejilerimizin altını oyuyor. Sayısız görevi mahvetti. Ve giderek de kötüleşiyor. Hepimiz gibi, sanırım..."

"Rüzgârkoşucuların kahramanı tarafından mı öldürüldü?" diye sordu Venli. "Şu Stormblessed dedikleri adam mı?"

"Evet, dün. Ve Lezian ne derse desin, o sırada Parlayan güçleri baskılanmıştı. Stormblessed daha Dördüncü İdeal'de değil. Öyle olsa bilirdim. Bu da Avcı için iki kat utanç demek. Kendine fazla güveniyor, giderek daha dikkatsiz oluyor. Parlayanlar güçlerini yeni elde etmiş olsalar da bu onları küçümsemeyi gerektirmiyor."

"Onlardan hoşlanıyorsunuz," dedi Venli, dikkatle konuya girerek. "Rüzgârkoşuculardan."

Leshwi bir an duraksadı. "Evet," dedi sonra. "Onları hizaya getirdiğimizde sprenleriyle birlikte harika hizmetkârlar olurlar."

Demek yeni fikirlere, yeni düşünce tarzlarına açıktı. Belki yeni dinleyici kavmi fikrine de olumlu yaklaşırdı.

"Beni anons et Ses," dedi Leshwi.

"Şimdi mi?" diye sordu Venli şaşkınlıkla, daldığı düşüncelerden sıyrılarak. "Dokuzlar talebi müzakere ederken mi?"

Leshwi, Komuta'da mırıldandı. Böylece Venli emre uydu, öne çıkıp asasının arkasını yere vurduktan sonra hemen eğildi.

Dokuzlar şarkılarını kesti ve sonrasında içlerinden biri Yıkım'da konuştu. "Ne oluyor Leshwi?"

"Söyleyeceklerim var," diye belirtti Leshwi, Komuta'da. "Avcı kontrolünü kaybediyor. Sağduyusuna ve davranışlarına güvenilemeyecek bir noktaya yaklaşıyor. Sıradan bir insana yenildi. Ona verilen ayrıcalıkların kaldırılmasının zamanı geldi."

Lezian hızla ona dönüp Yıkım'da bağırdı. "Bu ne *cüret*!"

"Böyle bir beyanda bulunmaya mevkiin uygun değil Leshwi," dedi Dokuzlar'dan biri. "Bu aynı anda hem senin üzerinde hem de altında."

"Tutku'mla konuştum," dedi Leshwi. "Avcı'yı öldüren adam beni de öldürdü. Stormblessed'in hayatı için öncelik talep ediyorum. Avcı bu durumda beni beklemek zorunda."

"Töremi biliyorsun!" diye bağırdı Avcı, Leshwi'ye.

"Töreler bozulabilir."

İrikıyım Kaynaşık ona doğru bir adım attı. Venli kendini eğilmiş hâlde kalmaya zorladı. Yine de başını kaldırıp izlemeden edemedi. Avcı çok iriydi, tehditkârdı. Aynı zamanda kontrolünü kaybetmek üzereydi. Konuştuğunda öyle öfkeliydi ki Venli kelimelerinin ritmini yakalayamadı.

"Seni avlayacağım!" diye bağırdı Lezian. "Beni yeminimden döndüremezsin. Benim törem bozulamaz!"

Leshwi istifini bozmadan öylece durmaya devam etti ve Venli bu tartışmada gizli bir niyet olduğunu sezdi. Evet, Dokuzlar Horgörü'de mırıldanıyordu. Avcı kontrolünü kaybederek Tutku'sunu kanıtlamış – ki bu onlar için iyi bir şeydi– ama aynı zamanda akıl sağlığını yitirdiğini kanıtlama riskini de almıştı. Leshwi onu özellikle kışkırtmıştı.

"Leshwi'nin bu adam üzerindeki öncelik talebini kabul ediyoruz," dedi Dokuzlar. "Avcı, Leshwi onunla yeniden dövüşmeden bu adamın peşine düşmeyeceksin."

"Bu benim var oluş amacımı baltalıyor," dedi Avcı, Leshwi'yi işaret ederek. "Sırf nispet olsun diye şöhretimi yok etmek istiyor."

"Dövüşü kaybetmesini ummaktan başka çaren yok," dedi Dokuzlar'dan biri. "Leshwi, bu Rüzgârkoşucuyu sen avlayabilirsin. Fakat şunu da bil, eğer savaş olur ve ortadan kaldırılması gerekirse bu görev başka birine de verilebilir."

"Anladım ve kabul ediyorum," dedi Leshwi.

Hiçbiri onun Rüzgârkoşucuyu korumaya çalıştığının farkında değil, diye düşündü Venli. *Belki kendi bile farkında değil.* Kaynaşıklar arasında bölünmeler, kabul edeceklerinden daha derin çatlaklar vardı. Bu nasıl avantaja çevrilebilirdi?

Tını içinde titreştiyse de Venli bu kez hırsının doğru bir amaca yöneldiğinden emindi. Bu da olmasa, sadece kendine söyleneni yapmaktan ibaret olurdu. Bu özgürlük değildi. Özgürlüğün, eğer peşine düşecekse, doğru amaca yönelmiş hırsa da ihtiyacı vardı.

Avcı belirsiz bir ritimde homurdanmaya devam ederek salondan çıktı. Leshwi, Venli'nin arkasında aşağı inerken Böbürlenme'de mırıldandı.

"Kendinle çok da övünme Leshwi," dedi Dokuzlar'dan biri. "Bu salondaki düşük statünü unutma. Avcı'yı reddetmek için başka sebeplerimiz vardı."

Leshwi başını öne eğdi ve Dokuzlar aralarında konuşmaya geri döndü.

"Yükselebilirsiniz," diye fısıldadı Venli, Leshwi'nin yanındaki yerine geri dönerken. "Hiçbiri sizin kadar zeki değil Hanımım. Size böyle kötü davranmalarına neden izin veriyorsunuz?"

"Ben konumumu özenle seçtim," diye karşılık verdi Leshwi. "Beni bu konuda sorgulama Ses. Bu sana düşmez."

"Özür dilerim," dedi Venli, Izdırap'ta. "Tutku'm, sağduyumun önüne geçti."

"Bu Tutku değil, meraktı sadece." Leshwi gözlerini kıstı. "Dikkatini topla. Meclisin toplanma sebebi bu değildi. Asıl tehlike şimdi geliyor."

Bu uyarı Venli'nin duruşunu dikleştirmesine sebep oldu. Nihayet Dokuzlar şarkılarını kestiler ama Kaynaşıkların liderlerine bir şey söylemediler. Salona sessizlik çöktü. Böylece saniyeler dakikalara dönüştü. Ne oluyordu?

Derken salonun kapısında, arkasından vuran güneş ışığıyla bir karartı belirti. Uzun boylu, başının tepesindeki yüksek sorguç dışında kafasını bir miğfer gibi kaplayan kabuklarla, sarayın inşasını üstlenen *fannahn-im*'lerden bir dişildi. Zengin bir cübbe giymişti; incecik vücudu ve uzun kolları, Venli'nin parmaklarının iki katı uzunluğundaki parmaklarıyla çok zarif görünüyordu.

Leshwi tısladı. "Tanrılar adına, hayır. O olmasın."

"Ne oluyor?" diye sordu Venli, salondan fısıltılar yükselirken. "Kim bu?"

"Onun delirdiğini sanıyordum," dedi Leshwi, Izdırap'ta. "Ama nasıl..."

Uzun boylu Kaynaşık salona girdi, herkes tarafından görülmeyi garantiye almak için olabilir, salonun çevresinden dolaştı. Sonra Venli'nin daha önce, ne kadar yüksek mevkide olursa olsun hiç kimsenin yaptığını görmediği bir şey yaptı. Dokuzlar'ın ortasına yürüdü ve onların gözlerinin içine baktı.

"Bu ne demek Hanımım?" diye sordu Venli.

"Yüzyıllar boyunca o da Dokuzlar'dan biriydi," dedi Leshwi. "Ta ki bunun... arzularını gerçekleştirmesine engel olduğuna karar verene dek. Son Dönüşten ve delirmesinden sonra uykuda kalacaktı... Ama nasılsa..."

"Raboniel, Dilekler Hanımı," dedi Dokuzlar'dan biri. "Bize bir teklifle geldin. Söyle lütfen."

"İnsanlara gelişmeleri için çok fazla vakit verildiğine hiç şüphe yok," dedi Raboniel. "Roshar'da kol geziyorlar. Çelikten silahları, gelişmiş askerî taktikleri var. Bazı alanlarda bizi alt ediyorlar.

"Henüz yapmadıkları tek şey güçlerinde ustalaşmak. Aralarında sadece birkaçı Dördüncü İdeal'de. Hatta belki sadece bir tanesi. Bir de Kardeş öldüğü için henüz kuleye tam erişimleri yok. Şimdi saldırmalıyız. Kuleyi onlardan almalı, ele geçirmeliyiz."

Leshwi, Venli'nin onu ilan etmesini beklemeden öne çıktı. "Bu denendi! Kuleyi ele geçirmeye çalıştık ve başarısız olduk!"

"Ha, o mu?" dedi Raboniel. "Bağdökümcü için oyalama taktiğiydi o sadece. Zaten saldırı asla başarılı olamazdı. Ben yoktum."

"*Yine* mevkiini unuttun Leshwi," dedi Dokuzlar'dan biri. "Artık acaba aklını yitiren sen misin diye merak etmeye başlıyoruz."

Leshwi yerine geri çekilirken Venli otuz Kaynaşık ve Seslerinin gözlerini üzerinde hissetti ve yükselen mırıldanmalarla utandı.

"Baskılama fabriallarını neredeyse mükemmel hâle getirdiniz," dedi Raboniel. "O teknolojiyi binlerce yıl önce kulede benim keşfettiğimi unutmayın. Şimdi onu çok daha dramatik bir şekilde kullanmayı planlıyorum. Artık Kardeş bir ölügöz olduğuna göre, kulenin savunmasını sahiplerinin aleyhine çevirebilmem lazım."

Odanın karşısındaki bir Ses öne çıkıp asasını yere vurarak Cüretkâr Uriam'ı ilan etti. "Pardon," dedi Uriam, İhtiras'ta. "Yani Parlayan-

ların güçlerini *kendi kulelerinin içinden* baskılayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Raboniel. "Bizi onlara saldırmaktan alıkoyan aleti tersine çevirebiliriz. Öteyolcu ve Bağdökümcü'yü uzaklaştırmamız gerekiyor. Yaradılmamışların geçmişte yapmış olduğu gibi, yeminlerinde belki baskılamaya direnecek kadar ilerlemiş olabilir. Onlar gidince Urithiru'ya saldırabilir ve içerden ele geçirebilirim. Ve Parlayanlar da karşı koyamaz."

Dokuzlar kendi aralarında alçak sesle şarkı söylemeye başlayarak diğerlerine konuşmaları için fırsat tanıdı. Venli de hanımına baktı. Leshwi böyle boşluklarda genellikle yüksek mevkili diğer Kaynaşıklarla konuşmazdı; sonuçta mevkice çoğundan aşağıdaydı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Venli.

"Raboniel bir âlim," dedi Leshwi. "Fakat altında çalışmak isteyeceğin türden bir âlim değil. Ona Acıların Hanımı derdik. Ta ki bu isimden hoşlanmadığını açıkça belirtene kadar." Leshwi'nin gözleri daldı. "Kule ve kuleyle Parlayanlar arasındaki bağlantı onu hep büyülemiştir. Parlayanlarım yeminleri, sprenleri... Dalgaları.

"Son Dönüş sırasında, gezegendeki tüm insanları öldürecek bir hastalık yaratıyordu. Sonlara doğru hastalığın birçok şarkıcıyı da öldürebileceği ortaya çıktı. Yine de hastalığı yaydı... Neyse ki şansımıza onun umduğu gibi bir etki yaratmadı. Ölüm oranı insanlarda onda birin altında kaldı ve şarkıcılarda yüzde bir civarında oldu."

"Ama bu korkunç!" dedi Venli.

"Bu savaşın doğal sonucu soykırım," diye fısıldadı Leshwi. "Eğer neden savaştığını unutursan, zaferin kendisi hedef hâline gelir. Savaş ne kadar uzarsa, o kadar yabancılaşıyoruz. Hem kendi zihnimize yabancılaşıyoruz hem de çıkış noktamız olan Tutkularımıza." Leshwi alçak sesle Utanç'ta mırıldandı.

"Planını anlat Raboniel," dedi Dokuzlar'dan biri, salondaki fısıldaşmaları bastıracak kadar yüksek bir sesle.

"Bir ekiple kuleye gideceğim ve Kardeş'in kalbini kontrol altına alacağım," dedi Raboniel. "Doğal yeteneklerim ve Garaz'ın bahşettikleriyle kalbi bozacağım ve kuleyi bizim ihtiyaçlarımıza yönelteceğim. İnsanlar güçlerini kullanamayacak ama biz kullanabileceğiz ve onları böylece alt edeceğiz. Bu noktada, Kardeş'in kalbindeki mücevherler üzerinde çalışarak kısa sürede bir çok şey öğrenebilirim sanıyorum. Hatta Parlayanlara ve insanlara karşı kullanabileceğimiz yeni silahlar yaratmaya yetecek kadar belki."

Göksellerden biri, Jeshishin adındaki bir eril, daha Ses'i asasıyla yere vururken öne çıktı. "Leshwi'nin söylediği gibi, kuleye bir yıl önce saldırdık. Tamam, saldırının amacı kuleyi işgal etmek değildi ama feci püskürtüldük. Bu defa nasıl başarılı olacağımıza dair ayrıntıları öğrenmek isterim."

"Bizim tarafımıza geçen kralı kullanacağız," dedi Raboniel. "Muhafızların düzeniyle ilgili istihbarat sağlıyor. Başta tüm kuleyi ele geçirmemize gerek yok. Kalbe ulaşsak ve benim bilgim sayesinde savunmayı bizim avantajımıza çevirsek yeter."

"Zaten en iyi korunan yer de orası!" dedi Jeshishin.

Raboniel, Kibir'de konuştu. "Bu durumda yüksek mertebede bir casusumuz olduğu için şanslıyız, değil mi?"

Jeshishin geri çekilirsen Ses'i de yerine döndü.

"Asıl maksadı ne?" diye fısıldadı Leshwi, İhtiras'ta. "Raboniel hiçbir zaman savaşla, savaş taktikleriyle gerçekten ilgilenmemiştir. Bu işin içinde bir iş var. Kardeş üzerinde deney yapma fırsatı yakalamak istiyor..."

"Bu çok tehlikeli," dedi Dokuzlar'dan biri odadakilere yüksek sesle. "İnsanlar Taravangian'dan şüphelenmeye başladı zaten. Sürekli izlendiğini söylüyor. Eğer sağladığı istihbaratı bu şekilde kullanırsak onu ele veririz."

"Verelim!" dedi Raboniel. "Kullanmadığın silah ne işe yarar ki? Niye erteleyip duruyorsunuz? İnsanlar yeterince eğitimli değil, güçlerini kullanmakta acemiler, kavrayışları acınası. Uyanıp da sizin, bir zamanlar kudretli olan düşmanlarımızın ancak gölgesi olabilecek bu acınası şeylerle mücadele ettiğinizi görmek utanç verici.

"Kule olmazsa Yeminkapıları üzerinden destek gönderemezler ve tüm ittifakları çöker. Geçitlerin bizim kullanımımıza geçmesiyle büyük avantaj elde ederiz. Ayrıca bu bana... geçtiğimiz bin yılda uyuklarken geliştirdiğim bazı teorilerimi test etme şansı da verecek. Bu savaşı tamamen sona erdirmenin bir yolunu keşfettiğime giderek daha da emin oluyorum."

Leshwi yavaşça tısladı ve Venli bir ürperti hissetti. Raboniel'in savaşı bitireceğini düşündüğü şey her neyse, muhtemelen hiç bulaşılmaması gereken bazı teknikler içeriyor olmalıydı.

Fakat salonun geri kalanı bu sözlerden etkilenmiş görünüyordu. Bu fikri kabul ettiklerini işaret eden İtaat'te fısıldaştılar. Hatta Dokuzlar bile aynı ritme tutulmuştu. Kaynaşıklar her ne kadar güçlü bir Tutku gösterisi sahneye koysa da bu kadim ruhlar yorgundu. Bu, onla-

rın diğer Tutkularını ortaya çıkarıyordu. Tıpkı boyanmış bir kumaşın gerçek rengi gibi. Kumaşı yıkarsanız, yeterince uzun süre dışarıda fırtınada bırakırsanız, sonunda özü bir şekilde gözler önüne serilirdi.

Kaynaşıklar sonsuz bir savaşın sunağında Garaz'a iradelerini ve bağımsızlıklarını –varlıklarını– sunmaktan artık usanmışlardı. İnsanlar güçlerinde yeni, deneyimsiz olabilirdi ama Kaynaşıklar da artık körelmiş ve yıpranmış eski baltalardı. Bunca yeniden doğuştan sonra artık nihai bir son için büyük riskler almaya hazırlardı.

"Ya Stormblessed?" dedi salonun iç taraflarından aksanlı bir ses.

Venli odada etrafına bakınırken kendini Utanç'ta mırıldanırken buldu. Önce Ses'ine öne çıkmasını buyurmadan böyle kendi başına atılıp konuşan kim olabilirdi? Venli nihayet yukarıda, loş bir çıkıntıda oturan adamı gördü.

Vyre. Bir zamanlar Moash denen insan. Kısa kesilmiş saçları, insan tarzı kesimli jilet gibi üniformasıyla tam bir asker gibi giyinmişti. Çok tuhaf bir tipti. Dokuzlar ona niye katlanmaya devam ediyordu ki? Sadece o da değil, Roshar'ın en kıymetli hazinelerinden olan bir *Şerefkılıcı*'nı niye ona vermişlerdi?

Vyre bir bacağını aşağı sarkıtmıştı. Kucağındaki kılıcın ucu kıpırdadıkça kılıçtan güneş ışığı yansıyordu. "Sizi durduracak," dedi Vyre. "Onun icabına bakmak için bir planınız olmalı."

"Ah insan," dedi Raboniel, Vyre'a bakıp. "Seni duymuştum. İlginç bir numunesin. Garaz senden lütfunu esirgemiyor."

"Acımı alıyor," dedi Vyre. "Ve potansiyelime ulaşmamı sağlıyor. Ama soruma cevap vermedin. Stormblessed ne olacak?"

"Bir Rüzgârkoşucudan korkacak değilim, istediği kadar... efsanevi bir şöhreti olsun" dedi Raboniel. "Biz asıl Bağdökümcü ve Öteyolcu'ya dikkat edeceğiz. Onlar basit bir askerden çok daha tehlikeliler."

"Eh," dedi Vyre, kılıcının ucunu gölgelere doğru çekerek. "Eminim ne yaptığını biliyorsundur Kaynaşık."

Dokuzlar her zamanki gibi bu tuhaf insana tahammül gösterdi. Sonuçta onun pozisyonunu belirleyen Garaz'dı. Leshwi de ona iyi gözle bakıyor gibi görünüyordu. Vyre onu bir kez öldürmüştü ve bu da onun saygısını kazanmanın en kesin yoluydu.

"Önerin çok cesurca Raboniel. Ve kesin çözüm sunabilecek bir öneri," dedi Dokuzlar'dan biri. "Bu Dönüş'te uzun zamandır senin kılavuzluğundan mahrumduk ve Tutku'nu yeniden aramızda görmekten memnunuz. Senin arzuladığın şekilde ilerleyeceğiz. Kuleye sızacağın ekip için hazırlıklara başla. Biz de Taravangian'la irtibata geçip

talimatlarımızı vereceğiz. Belki Bağdökümcü ve Öteyolcu'yu devre dışı bırakabilir."

Raboniel yüksek ve kararlı bir sesle Tatmin'de mırıldandı. Venli tüm bu toplantının bir gösteriden ibaret olduğundan emindi, ne de olsa Dokuzlar planı kendi aralarında müzakere etmemişlerdi. Raboniel'in ne önereceğini zaten biliyorlardı ve ayrıntılar üzerinde çoktan düşünmüşlerdi.

Raboniel kapıya doğru yürürken diğer Kaynaşıklar, nihai zafer vadeden önerisi sayesinde gözlerinde iyiden iyiye yücelen kadını saygıyla izlediler. Tek bir Kaynaşık hareket etti, o da Leshwi'ydi.

"Benimle gel," dedi Raboniel'in peşinden kapıya giderken.

Venli telaşla koşturdu, Leshwi kapının hemen önünde Raboniel'i yakaladığında onlara katıldı. Raboniel, Leshwi'ye bakıp Horgörü'de mırıldandı ve salonun önündeki balkona, güneş ışığına adım attılar. Merdivenler hemen sağ taraftaydı.

"Niye önerimi engellemeye çalıştın Leshwi?" diye sordu Raboniel. "Delilik emareleri mi göstermeye başladın?"

"Deli değilim ama korkuyorum," dedi Leshwi, Utanç'ta. Venli bunu duyunca şaşırmadan edemedi. Leydi Leshwi mi korkuyordu? "Savaşı sona erdirebileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Buna eminim," dedi Raboniel, Horgörü'de. "Sahte Dönüş'ün sonundan önce yapılan keşifler hakkında düşünmek için bol vaktim oldu." Raboniel cübbesinin cebine uzandı ve içinde bir sprenle Fırtınaışığı'yla parlayan bir mücevher çıkardı. İnsanların yaptıklarını andıran bir fabrialdı.

"Bazı Yaradılmamışları da bunların içlerine hapsettiler Leshwi," dedi Raboniel. "Bize de aynısını yapabileceklerini keşfetmelerine ne kadar kalmıştır sence? Hayal edebiliyor musun? Sonsuza dek bir mücevherin içine hapsolmayı, beynin işlemeye devam ederken, düşünmeye devam ederken oradan asla çıkamamayı düşünsene."

Leshwi Panik'te, bitmeyen ölçüler ve kesik kesik vuruşlarla acı dolu bir ritimde mırıldandı.

"Öyle veya böyle," dedi Raboniel, "bu son Dönüş. İnsanlar çok yakında bizi hapsetmenin yolunu keşfedecekler. Bulamasalar bile, eh, geriye kalanlarımızın en iyisi bile delirmenin eşiğinde. Bu savaşa bir çözüm bulmak zorundayız."

"Sen daha yeni Döndün," dedi Leshwi. "Hizmetkârın ya da bir ekibin yok. Oysa kalkıştığın şey için her ikisine de ihtiyaç var." Yanında duran Venli'yi işaret etti. "Ben sadık ve yetenekli şarkıcılardan bir ekip

kurdum. Bu görev için sana onları verebilirim. Başta itiraz ettiğim için özür mahiyetinde ben de ekibinde yer alacağım."

"Sen her zaman en iyi hizmetkârları bulursun," dedi Raboniel, Venli'yi süzerek. "Bu Son Dinleyici değil mi? Bir zamanlar Garaz'ın kendisinin Sesi olan? Onu nasıl koleksiyonuna kattın?"

Tını, Venli'nin içinde nabız gibi attı. 'Koleksiyona katma' sözüne canı sıkılmıştı. Venli de aynı şekilde rahatsız olmuştu. Başını eğdi ve gerçek hislerini gizlemek için İtaat'te mırıldandı.

"Garaz onu bıraktı," dedi Leshwi. "Harika bir Ses olduğunu düşünüyorum."

"Hainlerin kızı. Sonra da kendi cinsine ihanet eden biri," dedi Raboniel. Ama bunu İhtiras'ta söylemişti. Venli onu meraklandırmıştı. "Kuleye sızma görevi için onu ve gönderdiğin diğerlerini hizmetime alacağım. Sen de bize katılabilirsin. İyi hizmet edersen belki ahmakça itirazlarını affedebilirim. Böyle düşünen başkaları da vardı muhakkak. İtirazlara cevap vermeme fırsat sağladın."

Raboniel hızlı adımlarla uzaklaşırken Venli de basamaklara ulaşmıştı ve aşağıda karanlıkta Raboniel'i bekleyen biri olduğunu gördü. Toplantıyı erken terk eden Avcı o dev gibi cüssesiyle aşağıda dikiliyordu ve Raboniel'i başını eğerek selamladı. Raboniel merdivenlerin yukarısında tereddüt etti. Venli ne konuştuklarını duyamadı.

"Ekipte yer almak için yalvarıyor," diye fısıldadı Leshwi. "Saldırı sırasında Raboniel yetkili olursa ona avına devam etme izni verebilir. Rüzgârkoşucuyu öldürme fırsatı elde etmek için her yolu deneyecektir. Korkarım Dokuzlar'ın kararını yok sayacak. Hele de Raboniel'den onay alırsa." Leshwi, Venli'ye baktı. "Adamlarımızı toplayıp sen de Raboniel'e eşlik etmelisin. Savaşman gerekmeyecek. O işi diğerleri yapar. Sen tıpkı bana yaptığın gibi Raboniel'e hizmet edecek ve bana gizlice rapor vereceksin."

"Hanımım," dedi Venli. Sesini iyice alçalttı. "Yani ona güvenmiyor musunuz?"

"Tabii ki güvenmiyorum," dedi Leshwi. "Son defasında pervasızlığı yüzünden neredeyse her şeyi kaybedecektik. Dokuzlar onun cesaretini takdir ediyor. Ayrıca üzerlerinde zaman baskısı var. Yine de cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi olabilir. Dolayısıyla olası bir felaketi engellemeliyiz. Bu dünya sıradan şarkıcıların mirası. Sırf düşmanlarımızdan daha iyi öldürebildiğimizi kanıtlamak için onu yok etmeyeceğim."

Venli içinde kabaran umudu hissetti. Tını da içinde titreşerek onu teşvik etti.

"Hanımım," diye fısıldadı, "sizce halkım için başka bir yol da olabilir mi acaba? Onlar için hem Kaynaşıklardan hem de insanlardan uzak bir yer bulsak? Eskiden olduğu gibi yine kendi başımıza olabileceğimiz bir yer?"

Leshwi Azar'da mırıldanıp diğer Kaynaşıkların olduğu salona doğru bir bakış attı. Daha kimse çıkmamıştı. Hiçbiri Raboniel'in ardından koştururken görülmek istemiyordu. Venli ani bir sezgiyle, Leshwi'nin neden mevkice onlardan aşağıda olmayı tercih ettiğini o zaman anladı. Bu sayede, diğerlerinin mevkilerine uygun görmedikleri şeyleri yapma özgürlüğü oluyordu.

"Böyle şeyler söyleme," diye tısladı Leshwi. "Atalarının yaptıkları yüzünden sana güvenmiyorlar zaten. Kendi kendinize hükmetmek mi istiyorsunuz? Buna saygı duyarım. Ama zamanlama doğru değil. İnsanları yenmemize yardım ederseniz neticede biz Kaynaşıklar da zaman içinde yok olup bu dünyayı size bırakacağız. Bağımsızlığınızı elde etmenizin tek yolu bu Venli."

"Evet hanımım," dedi Venli, İtaat'te. Ama hissettiği bu değildi ve Tını da içinde hüsranla titreşti.

Venli, Garaz'ın elini doğrudan hissetmişti. Garaz kimseyi kendi hâline bırakmayacaktı ve diğer Kaynaşıklar da –ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar– dünyaya hükmetmekten vazgeçmeyeceklerdi. Çoğu onlara konumlarının sağladığı konforun tadını çıkarıyordu. Zafer kazanmaları, Venli'nin halkına bağımsızlık getirmezdi.

Leshwi, Venli'yi merdivenlerde bırakıp havalandı. Venli aşağı inerken üçüncü katın ilerisinde Raboniel'le Avcı'nın gizlice bir şeyler konuştuklarını gördü. Fırtınalar adına, Venli bakalım bu sefer neyin içine sürükleniyordu?

Tını içinde titreşti.

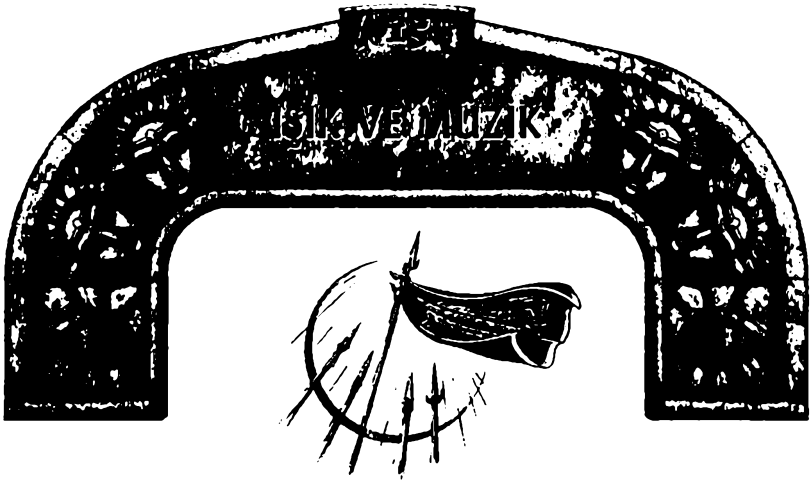
"Fırsat mı?" dedi Venli. "Ne tür bir fırsat?"

Tını yine titreşti.

"Ben senin insan Parlayanlardan nefret ettiğini sanıyordum," diye fısıldadı Venli. "Kulede onları bulup ne yapacağız?"

Tını bu kez kararlılıkla titreşti. Aslında mantıklı bir şey söylüyordu. İnsanlar onu eğitebilirdi. Parlayanlardan birini esir alırsa, onun kendisine öğretmesini sağlayabilirdi.

Her koşulda Leshwi'nin hizmetkârlarını toplaması ve şehirden ayrılmaya hazırlanmaları gerekiyordu. Grubunu genişletmeyi bir süre ertelemek zorundaydı. Hoşuna gitsin veya gitmesin, insanlara yönelik bir başka saldırıda yine en ön cephede yer alacaktı.

Mantıksprenleri tutsaklığa şaşırtıcı bir tepki verir. Diğer sprenlerin aksine mantıksprenleri bir etki yaratmaz. Onları ısı üretmekte, bir tehlikeye karşı uyarı almakta veya çiftlenimli fabriallarda kullanamazsınız. Bu yüzden artifabrianlar yıllar boyunca onların işe yaramaz olduğunu düşündü. Aslında mantıksprenleri ender görüldüğü ve yakalanmaları güç olduğu için üzerlerinde fazla deney de yapılmadı.

Mantıksprenlerinin belli uyaranlara bağlı olarak yaydıkları ışığı değiştirdiğinin keşfedilmesiyle bu alanda büyük bir ilerleme sağlandı. Örneğin mücevherden kontrollü bir hızla Işık sızmasını sağlarsanız spren bir düzen oluşturacak şekilde solma ve parlama yapacaktır. Bu da fabrial saatlere giden yolu açmıştır.

Mücevhere belli metallerle dokunulduğunda da ışık yine hâl değiştirir ve parlaktan loşa geçer. Bunun sonucunda bazı çok ilginç ve karmaşık mekanizmalar geliştirilmiştir.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Hearthstone'a yapılan saldırıyı takip eden haftalarda Kaladin'in endişeleri hafiflemeye başladı ve karanlıkların en kötüsünü geride bıraktı. Her seferinde sonunda ışığa çıkmayı başarıyordu. Bunu karanlığın ortasındayken hatırlamak niye bu kadar zordu?

Emekliliğinde ne yapacağına karar vermesi için ona zaman tanın-

mıştı, dolayısıyla karar vermekte acele etmedi ve Adolin'den başka kimseye de bundan bahsetmedi. Rüzgârkoşucularına bunu söylemenin iyi bir yolunu bulmak ve söylemeden önce eğer becerebilirse kendi kararını vermiş olmak istiyordu. Onların önüne ne kadar net bir planla çıkarsa o kadar iyiydi.

Öte yandan, günler geçtikçe Dalinar'ın emrini daha iyi anladığını fark ediyordu. Artık ne kadar yorulduğunu gizlemek zorunda değildi en azından. Yine de kendi kararını geciktiriyordu. Sonunda Dalinar ona nazik ama kati bir şekilde kararını beklediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Seçeceği yolu belirlemek için Kaladin'in biraz daha vakti vardı ama onun görevini devralacak Rüzgârkoşucuların kısa süre içinde atanması gerekiyordu.

Böylece Hearthstone tahliyesinden on gün sonra, Kaladin kendini ordunun komuta kademesi önünde durmuş, Dalinar'ın, Kaladin'in ordudaki görevinin değiştiği yönündeki açıklamasını dinlerken buldu.

Kaladin için tüm bunlar son derece utanç vericiydi. Görevden el çekmeye zorlanmasına rağmen herkes onu gösterdiği kahramanlıklar için alkışladı. Kaladin o gün erken saatlerde Sigzil'le konuşmuştu; Rüzgârkoşucuların idaresini Sigzil'in üstleneceğini, erzak ve asker alımı gibi konulardan bundan böyle onun sorumlu olacağını bizzat duyurdu. Sigzil taburbeyi olacaktı. Skar da Boynuzyiyen Tepeleri'nden döndüğünde onun yardımcısı olacak ve Rüzgârkoşuculara aktif görevlerde liderlik edecekti.

Kısa süre sonra Kaladin gitmekte serbest kaldı. Neyse ki onun için 'kutlama' falan yapmaya kalkmadılar. Urithiru'nun uzun ve karanlık koridoruna adım attığında, korktuğunun yarısı kadar bile kötü hissetmediğini fark edip rahatladı. O gün kendine bir tehdit oluşturmuyordu.

Şimdi tek yapması gereken şu hayatta kendisine yeni bir amaç bulmaktı. Fırtınalar adına, bu onu dehşete düşürüyordu. Yapacak hiçbir şeyi olmaması ona köprücülüğü hatırlatıyordu. Köprü turunda olmadığı günlerde nasıl da gerilirdi. Beynini uyuşturan bir tür zihinsel anestezi gibiydi o boş günler. Şimdi hayatı çok daha iyiydi. Kendine acımayı, bunu fark etmeyecek ve takdir etmeyecek kadar ileri götürmüş değildi. Yine de bu benzerlik ona çok rahatsızlık edici geldi.

Urithiru koridorunda Syl önünde durup garip bir gemi formuna büründü. Geminin yelkenleri aşağıdaydı. "Bu da ne?" diye sordu Kaladin.

"Bilmiyorum," dedi Syl yelken basıp onu geçerek. "Birkaç hafta

önce Navani bir toplantıda çizdi bunu. Sanırım kafası karışmıştı. Belki hiç gemi görmemiştir."

"İşte buna şüpheliyim," dedi Kaladin koridorun ilerisine bakarak. Yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Hayır, diye düşündü. *Sırf korktuğun için yapacak bir işin yokmuş gibi davranamazsın. Kendine yeni bir amaç bul.*

Derin bir nefes alıp yürümeye başladı. En azından özgüveni yerindeymiş gibi yapabilirdi. Hav'ın liderliğin birinci kuralı dediği şey, manga komutanı olarak daha ilk gününde içine işlemişti. Bir karar verdiğinde kararına sadık kal.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Syl ona yetişmek için bir ışık kurdelesine dönüşerek.

"Talim alanına."

"Kafanı dağıtmak için antrenman mı yapacaksın?"

"Hayır," dedi Kaladin. "Ben aslında... Saçma olduğunu bilsem de... Akıl danışmaya sormaya gidiyorum."

"Orada eğitim veren ardentlerin çoğu bana bayağı akıllı görünüyor," dedi Syl. "Sonuçta kafalarını tıraş ediyorlar."

"Onlar..." Kaladin kaşlarını çattı. "Syl, bunun akıllı olmakla ne alakası var şimdi?"

"Saç çok iğrenç. Tıraş etmek akıllıca görünüyor."

"*Senin* de saçların var."

"Hiç de yok; benim sadece benim var. Düşünsene, Kaladin. Vücudunuzdan çıkan diğer her şeyden hızla ve sessizce kurtuluyorsunuz. Fakat bu tuhaf malzeme kafanızdaki minik deliklerden fışkırıyor ve orada öylece kalmasına izin veriyorsunuz. İğrenç."

"Hepimizin bir tanrının parçası olma lüksümüz yok."

"Aslında her şeyde tanrılardan bir parça var. Bu bakımdan akrabayız." Ona doğru uçtu. "Siz insanlar fırtınasığınağında yaşayan, misafirlerden saklamaya çalıştığımız tuhaf akrabalarsınız."

Kaladin daha gelmeden talim alanının kokusunu aldı. Kılıç yağıyla ter karışımının o bildik kokusu. Syl sola doğru uçup odada spiraller çizerken Kaladin farklı farklı tarzlarda dövüşen çiftlerin arasından hızla geçti. Arka tarafa, kılıç ustalarının toplandığı kısma yürüdü.

Savaşçı ardentleri hep bir parça garip bulurdu. Sıradan ardentler daha mantıklı geliyordu; eğitim istediklerinden, aile baskısından ya da inançlı oldukları ve Yaradan'a hizmet etmek istedikleri için kiliseye katılıyordu onlar. Öte yandan savaşçı ardentlerin büyük bölümü farklı geçmişlerden gelirdi. Çoğu eskiden askerken sonradan kiliseye ka-

tılmışlardı. Hizmet etmekten ziyade kaçmak için. Kaladin birinin nasıl olup da bu yola girebildiğini hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı. Kısa süre öncesine kadar.

Antrenman yapan askerlerin arasından geçerken burada talim yapmaktan niye vazgeçtiğini hatırladı. İnsanlar durup onu selamlıyor, "Stormblessed," diye fısıldaşıp ona yol açıyorlardı. Koridorda onu yakından tanımayan insanların bunu yapmasında sorun yoktu. Fakat burada antrenman yapanlar onun ordudan kardeşleriydi. Böyle bir ilgiden hoşlanmayacağını bilmeleri gerekirdi.

Kılıç ustalarının yanına ulaştı. Fakat ne yazık ki aradığı adam orada değildi. Usta Lahar, Zahel'in çamaşır görevinde olduğunu söylediğinde Kaladin şaşırmadan edemedi. Ardentlerin bu tür gündelik işleri sırayla yaptıklarını bilse de bir kılıç ustasının çamaşır yıkamaya gönderileceği aklına gelmezdi.

Talim alanından çıkarken Syl ona doğru uçtu. Şimdi de ok şekline bürünmüştü. "Doğru mu duydum? Zahel'i mi sordun?"

"Evet. Niye?"

"Sadece... Bir sürü kılıç ustası var, Kaladin. Bazıları da gerçekten *işe yarar*. Niye ille Zahel'le konuşmak istiyorsun?"

Kaladin bunu açıklayabileceğinden emin değildi. Aslında diğer kılıç ustalarından biri, ya da talim alanına düzenli uğrayan herhangi bir ardent, sorularına cevap verebilirdi. Fakat onlar da herkes gibi Kaladin'e saygı ve hayranlık besliyorlardı. Kaladin ona karşı tamamen dürüst olabilecek biriyle konuşmak istiyordu.

Kulenin yan tarafından dışarı çıktı. Burada açık havada, taş diskler yapının zemininden devasa yapraklar gibi kat kat yükseliyordu. Geçen yıl bunlardan bazıları chullar, lobberler ve atlar için otlağa çevrilmişti. Diğerlerine çamaşır kurutmak için ipler asılmıştı. Kaladin o tarafa yönelecekken duraksadı, sonra başka bir yoldan gitmeye karar verdi.

Navani'yle âlimleri, kuleyi çevreleyen bu dış disklerin bir zamanlar tarla olduğunu söylüyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Burada yüksekte hava soğuktu ve her ne kadar Kaya bunu canlandırıcı bulsa da Kaladin havada bir şeylerin eksik olduğuna emindi. Burada hemen nefes nefese kalıyor ve eğer kendini zorlamaya devam ederse normal yüksekliklerde hiç tecrübe etmediği bir şekilde başı dönmeye başlıyordu.

Yücefırtınalar buraya nadiren ulaşıyordu. On yücefırtınadan dokuzu bu kadar yükselemiyor, hoşnutsuzluklarını gürleyen şimşeklerle

göstererek öfkeyle aşağıdan geçiyorlardı. Fırtına olmayınca ürünler için yeterince su olmaması bir yana, zaten polip ekecek düzgün yamaçlar da yoktu.

Yine de Navani'nin teşvikiyle son altı aydır ilginç bir proje yürütülmüştü. Alethiler yıllardır mücevherkalpler için Harap Ovalar'da Parshendilerle savaşmıştı. Platolar arasındaki uçurumları, taşıdıkları köprüden ziyade bizzat bedenleriyle birbirine bağlayan köprücülerin cesetleri üzerine kurulmuş kanlı bir savaştı bu. Bu katliama katılan çoğu kişinin o en önemli ve yakıcı soruyu hiç sormamış olması Kaladin'i hayrete düşürdü:

Parshendiler mücevherleri neden istiyordu?

Alethiler için mücevher sadece zenginlik değil aynı zamanda güç kaynağıydı. Zümrütler bir Ruhdökümcüyle yiyecek demekti: orduyla birlikte hareket edebilen seyyar yiyecek kaynağı. Böylece Alethi orduları, yarım düzine değişken kralın hüküm sürdüğü Roshar'da yağmalanma riski olan uzun tedarik zincirlerine ihtiyaç duymamanın avantajını kullanmıştı.

Öte yandan Parshendilerin Ruhdökümcüleri yoktu. Rlain bunu doğrulamıştı. Sonra insanlığa bir hediye vermişti.

Kaladin bir grup çiftçinin çalıştığı deneme tarlasına giden basamakları indi. Yassı taşa tohum lapası yayılmış ve üzerinde kayafilizleri büyümüştü. Su, yakınlardaki bir tulumbadan çekiliyordu. Kaladin, sahte bir fırtına yaratarak polipleri sulamak için kovalarla su taşıyan bir dizi adamın yanından geçti.

En iyi çiftçileri bunun işe yaramayacağını söylemişti. Bitkilerin kabuk oluşturmak için ihtiyaç duyduğu yücefırtına minerallerini taklit edebilirdiniz ama soğuk hava yine de büyümelerini engellerdi. Rlain de bunun doğru olduğunda hemfikirdi. Alternatif bir yaklaşımınız olmadığı sürece...

Bitkileri mücevher ışığıyla büyütmediğiniz sürece...

Kaladin'in önündeki sıradan tarla çok sıra dışı bir manzara sergiliyordu: Uçurumşeytanlarının kalbinden alınmış dev zümrütler, taş zemine çakılmış kısa demir lamba direklerine oturtulmuştu. Zümrütler öyle büyük ve Fırtınaışığı'yla öylesine doluydular ki gün ışığı altında olmasına rağmen onlardan birine bakınca Kaladin'in gözünde noktalar uçuştu.

Her fenerin yanında da bir ardent kucağında davuluyla oturmuş, davulu belli bir ritimle çalıyordu. Sır buydu. Mücevher ışığı bitkilerin büyümesini sağlasaydı insanlar bunu çoktan fark etmiş olurdu.

Oysa farkı yaratan, ışıkla müziğin bileşimiydi. Davulların yanında hayatsprenleri –minik yeşil zerrecikler– uçuşuyordu. Sprenler sanki mücevherlerin Işık'ı onları dolduruyormuş gibi normalden daha parlaktı. Buradan da bitkilere sıçrayacak, onların etrafında dolanacaklardı.

Bu da tıpkı fabrial kullanmak gibi Işık'ı tüketiyordu. Hatta yine tıpkı fabriallardaki gibi mücevherler de belli aralıklarla çatlıyordu. Sprenler, müzik ve Işık, bitkileri Fırtınaışığı'yla besleyen bir tür organik makine yaratıyordu bir şekilde.

Rlain üzerinde Köprü Dört üniformasıyla ardentler arasında dolaşıp ritmi kontrol ediyordu. Bu sıralar genellikle savaşformunda oluyordu. Aslında bir keresinde Kaladin'e, ürkütücü kabuk zırhıyla bu formun onu istilacılar gibi göstermesinden rahatsız olduğunu itiraf etmişti. Bu bazı insanların ona güvenmemesine sebep oluyordu. Öte yandan işformu da insanların ona parshmen gibi davranmasına yol açıyordu ki bundan daha fazla nefret ediyordu.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, kırmızı ve siyah mermerimsi derisiyle Rlain'in Alethilere talimatlar yağdırdığını görmek tuhaftı. Alethkar'da işgalin ardından olanları hatırlatıyordu ister istemez. Rlain insanların böyle karşılaştırmalar yapmasından hoşlanmadığından Kaladin bu düşünceyi aklından kovmaya çalıştı.

Her koşulda Rlain kendine bir amaç bulmuş görünüyordu. Öyle odaklanmıştı ki Kaladin az kalsın onu kendi hâline bırakıp daha önceki hedefine gidecekti. Ama hayır... Kaladin'in Köprü Dört'ün üyelerine doğrudan göz kulak olduğu günlerin sonu geliyordu. Onların emin ellerde olmasını istiyordu.

Tarlanın içinden yürüdü. Bir insan kafası büyüklüğündeki kayafilizleri Hearthstone'da pek bir kıymeti olamayacak kadar küçüktü ama içlerinde tahıl olacak kadar büyüklerdi en azından. Bu teknik kesinlikle işe yarıyordu.

"Rlain," diye seslendi Kaladin. "Rlain!"

"Komutanım," dedi dinleyici dönüp gülümseyerek. Ona doğru gelirken canlı bir tonda mırıldandı. "Toplantı nasıldı?"

Kaladin tereddüt etti. Söylemeli miydi? Yoksa beklese miydi? "Bazı ilginç gelişmeler oldu. Skar'la Sigzil terfi ettiler." Gözleriyle tarlayı taradı. "Ama bunları biri sana sonra anlatır nasılsa. Şimdi, ekinler iyi görünüyor."

"Sprenler insanlara, dinleyicilere olduğu gibi hemen gelmiyor," dedi Rlain de tarlayı süzerek. "Sizler ritimleri duyamıyorsunuz. Bu yüzden insanlara Roshar'ın saf notalarını söyletemiyorum. Birkaçı ba-

yağı yaklaştı gerçi. Ben umutluyum." Başını iki yana salladı. "Her neyse, siz ne istemiştiniz komutanım?"

"Sana bir şerefspreni buldum."

Kaladin, Rlain'in mermerimsi yüzünde her daim anlaşılmaz, donuk bir ifade görmeye alışıktı. Şimdi o ifade, fırtınada eriyip giden kum gibi erirken Rlain'in yüzü geniş, otuz iki dişini gösteren bir gülüşle aydınlandı. Kaladin'i omzundan yakalandığında gözlerinin içi gülüyordu ve coşkulu bir ritimle mırıldandığında Kaladin ritmin ötesinde bir şey hisseder gibi oldu. Güneş ışığı gibi gösterişli, çocuk kahkahası gibi neşeli bir sesti.

"Bir şerefspreni mi?" dedi Rlain. "Kim bir dinleyiciyle bağ kurmaya istekli? Cidden mi?"

"Vratim'in eski spreni Yunfah. Yeni birini seçmeyi geciktirip duruyordu, bu yüzden Syl'le birlikte ona bir ültimatom verdik. Ya seni seçecek ya da gidecekti. Bu sabah bana geldi ve sana bağlanmayı denemeyi kabul etti."

Rlain'in mırıltısı hafifledi.

"Bir kumar oynadık," dedi Kaladin. "Çünkü gitmesini istemiyordum tabii ki. Fakat nihayetinde kabul etmesini sağladık. Sözünü tutacaktır ama sen de dikkatli ol. Bu anlaşmadan caymak için hiçbir fırsatı kaçırmaz muhtemelen."

Rlain, Kaladin'in omzunu sıktı ve saygılı bir tavırla başını salladı. Bu jest, sonrasında söylediklerini daha da garip bir hâle getirdi. "Teşekkürler komutanım. Ama lütfen sprene başka birini arayabileceğini söyler misiniz? Onunla bağ kurmak istemiyorum."

Elini Kaladin'in omzundan çekti ama bu defa Kaladin onu kolundan yakaladı.

"Rlain," dedi Kaladin. "Ne diyorsun? Syl'le birlikte sana bir spren bulmak için çok uğraştık."

"Bunun için minnettarım komutanım."

"Kendini dışlanmış hissettiğini biliyorum. Sen yürürken diğerlerinin uçtuğunu görmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. İşte fırsat ayağına geldi."

"Siz bağ kurmaya zorlanan bir spreni kabul eder miydiniz komutanım?" diye sordu Rlain.

"Koşullar düşünülürse, o kadarıyla idare ederdim."

"Koşullar..." dedi Rlain elini kaldırıp derisindeki desenlere bakarak. "Nasıl olup da köprü ekibine gönderildiğimi hiç anlatmış mıydım?"

Kaladin başını yavaşça iki yana salladı.

"Bir soruya cevap verdim," dedi Rlain. "Sahibim orta Dan'dan bir açıkgözdü. Tanıdığın biri değil. Sadeas'ın levazım subaylarından bir denetçi. Kafasından rakamları toplamaya çalışıyor, bir türlü beceremiyordu ve yardım etmesi için karısına seslendi. Ben de hiç düşünmeden cevap verdim." Rlain alçak sesle alaycı tonda bir ritim mırıldandı. "Aptalca bir hataydı. Oysa yıllardır Alethiler arasındaydım ama dikkatsizleşmiştim.

"Sahibim sonraki birkaç gün boyunca beni izledi. Kendimi ele verdiğimi sandım. Ama hayır... Benim bir casus olduğumdan şüphelenmiyordu. Sadece fazla akıllı olduğumu düşündü. Zeki bir parshmen onu korkutmuştu. Böylece beni köprü ekibine gönderdi." Rlain, Kaladin'e baktı. "Böyle bir parshmenin üremesi istenmez, değil mi? Kendileri adına düşünmeye başlarlarsa ne tür belalar yaratacaklarını kim bilir?"

"Ben sana düşünmemen gerektiğini söylemiyorum, Rlain," dedi Kaladin. "Yardım etmeye çalışıyorum sadece."

"Bunu biliyorum komutanım. Fakat 'o kadarıyla idare etmekle' ilgilenmiyorum. Ayrıca bir spreni bağlanmaya zorlamamanız gerektiğini düşünüyorum. Bu kötü örnek olur komutanım." Bu kez farklı bir ritim mırıldandı. "Hepiniz bana silahtar dediniz ama ben diğerleri gibi içime Fırtınaışığı çekemiyorum. Benimle Fırtınababa arasında bir engel var sanırım. Garip. İnsanların önyargılı davranmasına alışığım ama ondan beklemezdim... Her neyse, benimle *ben* olduğum için ve kendi şerefim için bağlanmak isteyecek bir spren bekleyeceğim." Ardından bileklerini birbirine vurarak Kaladin'e bir Köprü Dört selamı verdi ve çiftçilere şarkıları öğretme işine geri döndü.

Kaladin de çamaşır alanına yöneldi. Rlain'i anlıyordu ama böyle bir şansı tepmesi? Rlain'in istediği şeyi, bir sprenin saygısını kazanmasının belki de tek yolu, bu ilişkiye ondan kuşku duyan bir sprenle başlamasıydı. Hem Kaladin, Yunfah'yı *zorlamamıştı*. Kaladin bir emir vermişti. Bazen askerler istemedikleri şeyler yapmak zorunda kalırdı.

Kaladin tüm iyi niyetine rağmen utanç verici bir şey yapmış olma hissinden nefret ediyordu. Rlain onun çabalarını takdir edip ondan isteneni yapamaz mıydı?

Ya da belki, diye düşündü, *sen ona verdiğin sözü tutabilir ve bir kerecik olsun dinleyebilirsin.*

Kaladin çamaşır alanına girdi; yalakların başına âdeta ordu nizamında dizilmiş, lekeli gömlekler ve üniforma ceketlerinden oluşan sonu gelmez bir yığınla savaşan kadınları geçti. Yalaklara su sağ-

layan eski tulumbanın yanından dolaşıp iplere beyaz bayraklar gibi asılmış çarşafların dalgalandığı kısmı geride bıraktı.

Sonunda Zahel'i platonun ucunda buldu. Bu taraf, dik bir yamaca bakıyordu. Kaladin biraz ileride, Navani'nin, *Dördüncü Köprü*'yü havalandırmak ve indirmekte kullanılan devasa cihazını görebiliyordu.

İnsan buradan düşerse sonsuza dek sürermiş gibi görünüyordu. Kaladin aşağıda dağın eteklerinin olduğunu bilse de bulutlar genelde araya girip görüntüyü kapatırdı. Dahası Kaladin, Urithiru'yu dünyanın geri kalanından ve acılarından ayrılmış, tek başına havada duruyormuş gibi düşünmeyi tercih ediyordu.

Burada, kurutma iplerinin sonuncusunda, Zahel itinayla ipe parlak renkli fularlar asıyordu. Hangi açıkgöz onu bunları yıkamak zorunda bırakmıştı? Müsrif zenginlerin süslü kıyafetlerini vurgulamak için kullandığı anlamsız aksesuarlara benziyorlardı.

Uçuşan ipeklerin aksine Zahel yeni öldürülmüş bir vizonun pöstekisi gibi görünüyordu. Dipağacı pamuğundan cübbesi eski ve yıpranmıştı. Sakalı, rüzgâr almayan bir kuytuda başıboş büyümüş otlar gibi dağınıktı ve beline kemer yerine kalın bir ip bağlamıştı.

Zahel, Kaladin'in içgüdülerinin ona kaçınmasını söylediği her şeydi. Askerleri üniformalarına göre değerlendirmeyi öğrenmişti. İyi gibi ütülenmiş bir üniforma size savaş kazandırmazdı ama düğmelerini parlatmaya özen gösteren biri büyük olasılıkla savaş düzenini korumaya da dikkat ederdi. Sakalı karman çorman, kıyafeti hırpani olanlar ise genellikle akşamlarını donanımlarıyla ilgilenmek yerine içki içerek geçirmeye eğilimli olurdu.

Savaş kamplarında Sadeas/Dalinar ayrışması olduğu yıllarda bu ayrım öyle belirgin hâle gelmişti ki bir tür sembole dönüşmüştü. Buna rağmen Zahel'in böyle devam etmesi kasıtlı görünüyordu. Kılıç ustası, Kaladin'in gördüğü en iyi düelloculardan biriydi ve diğer tüm ardentlerle âlimlerden daha bilgeydi. Bu şekilde giyinmesinin tek sebebi, yanıltıcı bir intiba bırakmak istemesi olabilirdi. Zahel, kasten kırık dökük bir çerçeve içine yerleştirilmiş bir sanat şaheseriydi.

Kaladin saygılı bir mesafede durdu. Zahel başını kaldırıp bakmadıysa da bu tuhaf ardent birinin ona yaklaştığını daima seziyor gibiydi. Çevresine karşı gerçeküstü bir duyarlılığı vardı. Syl ona doğru uçtuğunda Kaladin dikkatle adamın tepkisini izledi.

Onu görebiliyor, diye karar verdi Kaladin, Zahel başka bir fuları yine büyük bir itinayla ipe asarken. Syl'i gözünün ucuyla görebilmek için duruşunu hafifçe değiştirmişti. Zahel'de Boynuzyiyenli kanı mı

vardı acaba? Bu aslında Kaya'nın ırkında bile ender rastlanan bir yetenekti ama Kaya çok ender de olsa Boynuzyiyenlerin uzak akrabalarının da bu yetenekle doğabildiğini söylemişti.

"Ee?" dedi Zahel sonunda. "Bugün bana rahatsızlık vermenin sebebi ne Stormblessed?"

"Bir tavsiyeye ihtiyacım var."

"İçecek şöyle güçlü bir şey bul," dedi Zahel. "Fırtınaışığı'ndan daha iyi olabilir. İkisi de seni öldürür ama alkol bunu yavaşça yapar en azından."

Kaladin, Zahel'in yanına yürüdü. Uçuşan fularlar ona uçan bir spreni hatırlatmıştı. Syl de benzer bir şekle büründü, belki de aynı şeyi o da fark etmişti.

"Aktif görevden alındım," dedi Kaladin alçak sesle.

"Tebrikler," dedi Zahel. "Emeklilik maaşını al. Bırak tüm bunları artık başkaları dert etsin."

"Cephede olmadığım sürece bundan sonrası için istediğim görevi seçebileceğim söylendi. Düşündüm de..." Zahel'e baktı. Adam gülümsediğinde gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi. Teninin bir an çocuk teni gibi pürüzsüz, bir an sonra büyükbabalar gibi kırışık olması ne garipti.

"Bizden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Zahel. "Dünyanın yorgun savaşçılarından biri? Ruhlan öyle yorgundur, öyle incelmiştir ki sert bir meltem esse ürperirler."

"Ben de öyle oldum," dedi Kaladin. "Çoğunuzun neden savaşmayı bıraktığınızı biliyorum Zahel. Ama seni bilmiyorum. Sen ardentlere niye katıldın?"

"Çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım savaşın insanları gelip bulacağını anladım," dedi Zahel. "Artık onları durdurma çabasının bir parçası olmak istemedim."

"Ama kılıcı bırakamadın," dedi Kaladin.

"Yok, bıraktım. Yaptığım en iyi hataydı." Kaladin'e bakıp onu tarttı. "Soruma cevap vermedin. Yerinin kılıç ustalarının yanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dalinar yeni Parlayanları eğitmemi teklif etti," dedi Kaladin. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bensiz savaşa uçmalarını görmeye... Fakat belki yine sıradan askerleri eğitebilirim diye düşündüm. Bu o kadar acı verici olmayabilir."

"Ve *bizden biri* olduğunu mu *düşünüyorsun*?"

"Ben... Evet."

"Kanıtla," dedi Zahel ve ipten birkaç fulları çekip aldı. "Bana bir kere vur."

"Ne? Burada mı? *Şimdi mi?*"

Zahel fularlardan birini dikkatle koluna doladı. Kaladin'in görebildiği kadarıyla adamın üzerinde silah yoktu. Gerçi o perişan cübbenin altında birkaç bıçak saklı olması mümkündü.

"Yumruk yumruğa mı?" diye sordu Kaladin.

"Hayır, kılıç kullan," dedi Zahel. "Sonuçta kılıç ustalarına katılmak istemiyor musun? Nasıl kılıç kullandığını göster bana."

"Ben aslında..." Kaladin çamaşır ipine, Syl'in genç bir kadın formunda oturduğu yere baktı. Syl omuz silkti. Böylece Kaladin onu Kılıç olarak çağırdı. İnce uzun, zarif bir kılıç. Bir zamanlar Dalinar'ın kullandığı o aşırı büyük kılıç gibi bir şey değildi.

"Ağzını körelt chul kafalı," dedi Zahel. "Ruhum yorgun olabilir ama tek parça hâlinde kalmasını tercih ederim. Güçlerini de kullanmayacaksın. Nasıl dövüştüğünü görmek istiyorum, nasıl uçtuğunu değil."

Kaladin içinden verdiği bir talimatla Syl'in Kılıcını köreltti. Kılıcın keskin yanı bir anlığına puslanıp sonra yeniden şekillendi.

"Ee," dedi Kaladin. "Nasıl başlıyo..."

Zahel ipten bir çarşaf çekip Kaladin'e doğru fırlattı. Çarşaf kabarıp dışa doğru açılırken Kaladin öne çıktı, kılıcıyla çarşafı yolundan çekti. Bu arada Zahel iplerde dalgalanan dizi dizi çarşaflar arasında kaybolmuştu.

Kaladin dikkatle iplerin arasına girdi. Çamaşırlar, biri geçerken içeri kaçan uçurumlardaki bitkiler gibi rüzgârda bir yükselip bir alçalıyordu. Esen rüzgârın gözle görülmeyen dalgalarıyla hareket eden canlı varlıklar gibi.

Zahel başka bir sırada ortaya çıkıp yine havaya bir çarşaf fırlattı. Kaladin kumaşa vurup geri gitti. Demek adamın stratejisi buydu: Kaladin'in dikkatini kumaşta tutmak.

Kaladin çarşafı görmezden gelip Zahel'e hamle yaptı. Bu hamlesiyle gurur duyabilirdi; Adolin'in kılıçla ilgili öğrettiklerini artık mızrakla olduğu gibi doğallıkla uyguluyordu. Vuruşu isabet ettiremese de hareketi mükemmeldi.

Zahel inanılmaz bir hızla yine çarşafların arasına daldı. Kaladin ardından atıldıysa da adam yine gözden kaybolmuştu. Kaladin kendi etrafında döndü, dalgalanan beyaz çarşaflardan oluşan sonu gelmez sıraları gözleriyle taradı. Çarşaflar, dans eden beyaz alevleri andırıyordu.

"Neden savaşıyorsun Kaladin Stormblessed?" Zahel'in boğuk sesi yakınlardan bir yerden gelmişti.

Kaladin dönüp kılıcını uzattı. "Alethkar için savaşıyorum."

"Ha! Kılıç ustası olmanı desteklememi istiyor ve hemen ardından bana yalan mı söylüyorsun?"

"Ben senden öyle bir şey..." Kaladin derin bir nefes aldı. "Dalinar'ın renklerini gururla taşıyorum."

"Onun yanında savaşıyorsun, onun için değil," diye seslendi Zahel. "Niye savaşıyorsun?"

Kaladin sesin geldiği yöne doğru ilerledi. "Adamlarımı korumak için savaşıyorum."

"Yaklaştın," dedi Zahel. "Fakat adamların artık olabilecekleri kadar güvendeler. Kendi başlarının çaresine bakabilirler. O zaman niye savaşmaya devam ediyorsun?"

"Belki güvende olduklarını düşünmüyorumdur," dedi Kaladin. "Belki ben..."

"... kendi başlarının çaresine bakabileceklerini düşünmüyor musun?" diye sordu Zahel. "Sen ve şu yaşlı Dalinar. Aynı kümesin tavuklarısınız."

Yakındaki çarşafın içinde bir silüet belirdi; diğer tarafta biri hareket ediyormuş gibi çarşaf Kaladin'e doğru kabardı. Kaladin anında kılıcını çarşafa doğru savurdu. Çarşaf yırtıldı; kılıç hâlâ bunu yapabilecek kadar keskindi. Fakat diğer tarafta birine denk gelmedi.

Syl daha Kaladin'in söylemesine kalmadan bir anlığına keskin hâle geldi, böylece çarşafı boydan boya kesti. Tam ortasından iki parçaya ayrılan kumaş rüzgârda kıvrandı.

Zahel, Kaladin'in diğer tarafından geldi ve Kaladin ucu ucuna dönüp Kılıcı savurdu. Zahel kumaş doladığı koluyla darbeyi savuşturdu. Diğer elinde tuttuğu uzun bir fulları savurup Kaladin'in boştaki elini yakaladı, fulları eline kırbaç gibi sımsıkı dolayıverdi.

Sonra fulların hâlâ kendi elinde olan ucundan çekip Kaladin'in dengesini bozdu. Kaladin güç bela ayakta kalmayı başardı ve tek eliyle hamle yaptı. Zahel bu hamleyi de kumaş sarılı koluyla engelledi. Bu taktik gerçek bir Parekılıcı karşısında hiçbir işe yaramazdı ama sıradan kılıçlara karşı şaşırtıcı bir şekilde etkiliydi. Acemi askerler kalın bir kumaş parçasının kılıcı engellemekte bu kadar iyi olmasına hep çok şaşırırdı.

Kaladin'in boştaki eline sarılı fulların diğer ucu hâlâ Zahel'in elindeydi. Hızla çekip Kaladin'i kendi etrafında döndürdü. Hay Cehen-

nem. Kaladin, Kılıcını çevirdi ve Syl'in bir anlığına yeniden keskinleşmesiyle kumaşı ikiye kesebildi. Sonra hemen geri sıçrayıp tekrar dengesini bulmaya çalıştı.

Zahel fularını savurup keskin bir şekilde şaklatarak soğukkanlılıkla yandan yaklaştı, ardından topuz gibi havada çevirdi. Kaladin ardentten Fırtınaışığı çıktığını görmedi ve onun Dalgabağlayan olduğunu düşünmesi için bir sebep de yoktu... Fakat kumaşın Kaladin'in kolunu kavrayışında esrarlı bir yan vardı.

Zahel fuları ellerinin arasında gerdi. Kaladin'in düşündüğünden daha uzundu fular. "Yaradan'a inanıyor musun evlat?"

"Bu niye önemli?"

"Ardentlere katılmayı, *dinsel bir danışman* olmayı düşünüyor ama inancın bununla ne ilgisi var diye mi soruyorsun?"

"Ben kılıç ve mızrak öğretmeni olmak istiyorum," dedi Kaladin. "Bunun Yaradan'la ne ilgisi var diye soruyorum."

"Peki o zaman. İnsanlara öldürmeyi öğretmeyi düşünüyor ve Tanrı'nın bununla ne ilgisi var diye soruyorsun yani?"

Kaladin kılıcını önünde tutarak dikkatle yaklaştı. "Neye inandığımı bilmiyorum. Navani hâlâ Yaradan'a inanıyor. Her sabah ründuası yakarak güne başlıyor. Dalinar, Yaradan'ın öldüğünü söylüyor ama Shadesmar'ın ötesinde yine de bir gerçek tanrı olduğunu iddia ediyor. Jasnah büyük güçlere sahip olmanın onları tanrı yapmadığını söylüyor ve dünyanın işleyişine bakılırsa her şeye gücü yeten, sevgi dolu bir ilahi gücün var olamayacağını düşünüyor."

"Onların neye inandığını sormadım. Sen neye inanıyorsun, diye sordum."

"Cevapları bilen *biri* olduğuna emin değilim. Bu tartışmayı bunu umursayan insanlara bırakacağım ve şu an için kendi hayatıma odaklanacağım."

Zahel bu cevabı kabul edilebilir bulmuş gibi başını salladı. Elini sallayarak Kaladin'e saldırmasını işaret etti. Kaladin daha çok Dumanduruşu çalışmıştı ama zihninde kılıç formunu korumaya çalışarak dikkatle yaklaştı. İki kez saldıracak gibi yaptıktan sonra nihayet atıldı.

Zahel'in elleri öyle hızlı hareket etti ki bulanık bir karaltıya dönüştü; gerdiği fularla kılıcı yana itip ardından fuları kılıcın etrafına doladı. Bu sayede kılıcı daha uzağa iterken fuları kılıç boyunca iterek Kaladin'e yaklaştı.

Sonra bir şekilde kumaşı Kaladin'in *bileklerine* de dolayıverdi. Kaladin kafa atmaya çalıştıysa da Zahel fuların bir tarafını kaldırarak

Kaladin'in kafasının onun altından geçmesini sağladı. Ardent döndü, büküldü, derken Kaladin'i tamamen bağlamıştı. Bu şey ne kadar uzundu?

Kaladin'in sadece elleri sımsıkı bağlanmakla kalmamış, fular kollarını da vücuduna yapıştırmıştı. Zahel şimdi arkasındaydı. Kaladin onun ne yaptığını göremedi ama bir an sonra fular Kaladin'in kafasının üzerinden geçip boynuna da dolandı ve Zahel fuları çekip Kaladin'i nefessiz bıraktı.

Sanırım yeniliyoruz, dedi Syl. *Adolin'in çorap çekmecesinden rastgele aldığı bir şeyle dövüşen bir adama yeniliyoruz.*

Kaladin homurdandı ama bir yanı heyecanlanmıştı. Zahel sinir bozucu olabilirdi ama mükemmel bir savaşçıydı. Kaladin'in daha önce hiç görmediği teknikler kullanıyordu. Kaynaşıkları yenmek için ihtiyacı olan eğitim de buydu.

Zahel onu boğmaya devam ederken Kaladin soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yaptı ve Syl'i küçük bir hançere çevirdi. Böylece bileğini hafifçe oynatarak fuları kesebildi ki bu da tüm bağın çözülmesine sebep oldu. Kaladin döndü ve yeniden körelen bıçağını savurdu.

Ardent bıçağı da kumaş sarılı koluyla engelledi ve diğer eliyle aniden Kaladin'in bileğini kavradı. Kaladin, Syl'i gönderdi ve diğer elinde tekrar çağırıp savurdu. Zahel geri çekilmek zorunda kaldı.

Zahel yanındaki ipten bir çarşaf çekip aldı, sıkıca bükerek kordon gibi uzun bir şey elde etti.

Kaladin boynunu ovuşturdu. "Sanırım... Sanırım bu tarzı daha önce gördüm. Çivit gibi savaşıyorsun."

"O benim gibi savaşıyor evlat."

"Senin peşinde galiba."

"Adolin de öyle diyor. Aptal kadının önce Terbiye'nin Dikeyselliğini geçmesi gerek, dolayısıyla Nefesimi tutarak beklemiyorum." Yine Kaladin'e saldırması için eliyle işaret etti.

Kaladin kemerinden bir bıçak çekip kılıç ve bıçak duruşuna geçti. O bu kez Zahel'e işaret etti. Kılıç ustası gülümsedi, ardından çarşafı Kaladin'e savurdu. Çarşaf kabarıp onu sarmak istercesine yayıldı. Kaladin onu kesene kadar Zahel gitmiş, dalgalanan kumaşlar ormanında yine kaybolmuştu.

Kaladin, Syl'i gönderdi, sonra eliyle yeri işaret etti. Syl başını sallayıp Zahel'i bulmak için çarşafların altına daldı. Dönüp Kaladin'e yönü işaret etti ve bir ışık kurdelesi şeklinde iki çarşafın arasına daldı.

Kaladin dikkatle onu takip etti. Çarşafların arasında Zahel'i görür gibi oldu. Kumaşın ardında bir gölge.

"Peki *sen* inanıyor musun?" diye sordu Kaladin yaklaşırken. "Tanrıya veya Yaradan'a ya da işte her neye ise?"

"Benim inanmam gerekmiyor," diye cevap verdi ses. "Ben tanrıların var olduğunu biliyorum. Sadece onlardan nefret ediyorum."

Kaladin bir çift çarşafın arasına girdi. Bir anda çarşaflar ipten fırlamaya başladı. Altı tanesi birden Kaladin'e saldırdı. Kaladin kumaşların içinde yüzler ve bedenler gördüğüne yemin edebilirdi. Syl'i çağırdı ve soğukkanlılığını koruyarak sinir bozucu görüntüyü görmezden gelip Zahel'i buldu.

Kaladin atıldı. Zahel neredeyse doğaüstü bir hızla iki parmağını kaldırdı ve hareket eden Kılıcı itip birkaç milimle ıskalamasını sağladı.

Kaladin dalgalanan çarşafların arasında girdiğinde etrafını bir rüzgâr sardı. Çarşaflar ona doğru zayıf bir şekilde uçuştu, derken bir anda bacaklarına dolanıverdi. Kaladin taş zemine kapaklanırken bir küfür savurdu.

Bir an sonra Zahel elinde Kaladin'in kendi bıçağıyla alnına bastırıyordu. Kaladin bıçağın ucunu alnındaki yara izlerinin tam ortasında hissetti.

"Hile yaptın," dedi Kaladin. "Çarşaflarla ve o kumaşla bir şey yapıyorsun."

"Hile yapamam," dedi Zahel. "Bu kazanmakla veya kaybetmekle ilgili bir şey değil ki evlat. Bunu senin nasıl savaştığını görmem için yapıyoruz. Bir insan yenilgiye yakınken hakkında daha fazla şey öğrenirsin."

Zahel doğrulup bıçağı yere attı. Kaladin onu aldı, oturdu ve yere düşen çarşaflara baktı. Yerde bir yığın hâlinde duran normal kumaşlardı; arada sırada bir esintiyle kıpırdıyorlardı. Başka biri onların hareketini rüzgârın oyunu olarak düşünebilirdi.

Ama Kaladin rüzgârı bilirdi. Rüzgâr değildi.

"Ardentlere katılamazsın," dedi Zahel yere çöküp kumaşlardan birine parmağının ucuyla dokunarak. Ardından kumaşı yerden aldı ve tekrar ipe astı. Böyle sırayla her birini tek tek astı.

"Neden katılamam?" diye sordu Kaladin. Zahel'in onu engelleme yetkisi olduğundan emin değildi ama en saygı duyduğu ardentlerden biri olan Zahel'e rağmen ardentlere katılmak isteyeceğinden de emin değildi. "Ardentiaya katılmak isteyen herkesle dövüşüyor musun?"

"Bu dövüş kazanmakla veya kaybetmekle ilgili *değildi*," dedi Za-

hel. "Yenildiğin için istenmiyor değilsin. İstenmiyorsun çünkü bizden biri değilsin." Bir çarşafı daha silkeleyip ipe astı. "Sen savaşmayı seviyorsun Kaladin. Dalinar'ın bir zamanlar hissettiği Heyecan'la veya bir züppenin düelloya girerken hissettiği beklentiyle de değil.

"Seviyorsun çünkü bu senin bir parçan. Savaş senin metresin, tutkun, yaşam kaynağın. Günlük antrenmanlar sana yetmez. Daha fazlasını istersin. Sonunda sırtını dönüp gidersin ve bu da hiç katılmamış olmadan kötü olur."

Fularını Kaladin'in ayaklarının dibine fırlattı. Gerçi bu farklı bir fular olmalıydı çünkü dövüşe parlak kırmızı bir fularla başlamıştı, oysa bu soluk griydi.

"Savaşmaktan nefret ettiğinde tekrar gel," dedi Zahel. "*Gerçekten* nefret ettiğinde." Sonra çarşafların arasından yürüdü gitti.

Kaladin fuları yerden aldı, havadaki görünmez basamakları inmekte olan Syl'e baktı. Syl omuz silkti.

Kaladin elinde fularla çarşafların etrafından dolaştı. Kılıç ustası, platonun kenarında oturuyordu. Ayaklarını aşağı uzatmış, gözlerini ilerideki sıradağlara dikmişti. Kaladin fuları diğerlerinin üzerine bıraktı. Yığındaki tüm fularlar şimdi griydi.

"Sen nesin?" diye sordu Kaladin. "Akıl gibi misin?" Zahel'de hep bir şey vardı; fazla biliyordu. Ona özgü, ayrı, diğerlerinden farklı bir şey.

"Hayır," dedi Zahel. "Hoid gibi başka biri daha olduğunu sanmam. Gençken onu Toz ismiyle tanırdım. Binlerce farklı halkın arasında binlerce farklı ismi olmalı."

"Peki ya sen?" Kaladin, Zahel'in yanına yere oturdu. "Senin kaç ismin var?"

"Birkaç tane," dedi Zahel. "Normalde paylaştığımdan fazla." Öne eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı. Rüzgâr cübbesinin eteklerinde dolanıyor, kilometrelerce yükseklikte kumaşı dalgalandırıyordu. "Ne olduğumu bilmek mi istiyorsun? Eh, birçok şeyim. En çok da yorgunum. Fakat aynı zamanda Tip İki Kuşamlı bir varlığım. Eskiden kendime Tip Bir derdim ama daha fazla şey öğrenince sistemi bir kenara bıraktım. Bilimin sorunu da bu. Hiç bitmiyor. Sürekli kendini altüst edip duruyor. Yanlış olmak gibi basit bir problem yüzünden en mükemmel sistemleri çöpe atıyor."

"Ben..." Kaladin yutkundu. "Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ama yine de cevap verdiğin için teşekkürler. Akıl bana hiç cevap vermez. Düzgün cevap vermez en azından."

"Akıl puştun teki de ondan," dedi Zahel. Cübbesinin cebine uza-

nıp bir şey çıkardı. Kıvrımlı kabuk şeklinde ufak bir taştı. "Bunlardan birini hiç görmüş müydün?"

"Ruhdökümlü mü?" diye sordu Kaladin küçük kabuğu alıp. Şaşırtıcı bir şekilde ağırdı. Taşı elinde çevirip kıvrımlarını hayranlıkla izledi.

"Benzer. Bu uzun zaman, çok uzun zaman önce ölmüş bir yaratık. Çamurun içinde kalmış ve yavaşça, binlerce ama binlerce yıl boyunca içine mineraller dolarak her bir aksonu* taşa dönüşmüş. En sonunda tamamen dönüşmüş."

"Yani... doğal Ruhdökümü. Zaman içinde."

"Çok uzun zaman. Akıllara durgunluk verecek kadar uzun zaman. Benim geldiğim yerde bunların hiçbiri yok. Daha çok yeniydi. Dünyanızın derinliklerinde belki birkaç tane olabilir ama açıkçası şüpheliyim. O tuttuğun taş *yaşlı*. Akıl'dan, Elçiler'inizden, hatta tanrıların kendilerinden bile daha yaşlı."

Kaladin taşı yukarı kaldırdı, sonra sırf alışkanlıktan, taşın gizli renklerini ortaya çıkarmak için üzerine matarasından birkaç damla su döktü.

"Benim ruhum işte o fosil gibi," dedi Zahel. "Ruhumun her bir parçasının yerini yeni bir şey aldı ama bu bende bir anda oluverdi. Şimdi sahip olduğum ruh, doğduğumda olan ruha benzese de aslında tamamen farklı."

"Anlamıyorum."

"Şaşırmadım." Zahel bir an durup düşündü. "Şöyle hayal etmeye çalış. Krem üzerine bir şeyin izini çıkarmayı, onu kurumaya bırakmayı, sonra içine balmumu dökerek o eşyanın kalıbını çıkarmayı bilirsin. İşte benim ruhuma da olan bu. Öldüğümde güçle doluydum. Bu yüzden ruhum kaçarken gittiğinde suretini bıraktı. Bir tür... ruh fosili gibi."

Kaladin tereddüt etti. "Sen... öldün mü?"

Zahel başını salladı. "Arkadaşına da aynı şey oldu. Hapishanedeki. Şu... kılıcı olana."

"Szeth. O benim arkadaşım değil."

"Elçiler'e de oldu," dedi Zahel. "Öldüklerinde artlarında bir kopya bıraktılar. Onlar olmayı hatırlayan bir güç. Görüyorsun değil mi, güç hayatta kalmak istiyor." Çenesiyle, biraz aşağılarında bir ışık kurdelesi hâlinde uçmakta olan Syl'i işaret etti. "Benim Tip Bir Kuşamlı varlık dediğim o mesela. Bu isimlendirmenin onlara daha uygun olduğuna karar verdim. Kendi başına canlanmış güç."

"Onu görebiliyorsun!" dedi Kaladin.

"Görmek mi? Hayır. Sezmek dersen..." Zahel omuz silkti. "Bir par-

* Kozmer'de atomlara verilen isim. (çn)

ça tanrısallık al ve öylece bırak. Eninde sonunda hayata gelir. Ve bir insan eğer ruhu aşırı Kuşamlıyken ölürse veya öldüğü sırada onu Kuşamlı yaparsan geride bir gölge bırakacaktır ve onu bir bedene geri koyabilirsin. Eğer merhametliysen kendi bedenine geri koyabilirsin hatta. Bunu yaptığında da sonuç bu olur işte." Zahel kendini işaret etti. "Tip İki Kuşamlı varlık. Yürüyen ölü."

Bu... ne kadar tuhaf bir konuşmaydı. Kaladin, Zahel'in ona bunları neden anlattığını çözmeye çalışırken kaşlarını çattı. *Sanırım ben sordum. O yüzden... Ama dur bir saniye*. Belki başka bir nedeni daha olabilirdi.

"Kaynaşıklar mı?" diye sordu Kaladin. "Onlar da böyle mi?"

"Evet," dedi Zahel. "Çoğumuz bu olduğunda artık yaşlanmaz, bir tür ölümsüzlük elde ederiz."

"Peki... senin gibi birini öldürmenin bir yolu var mı? Kalıcı olarak?"

"Bir sürü yolu var. Zayıf olanların vücutlarını tekrar öldür ve kimsenin ruhu daha fazla güçle Kuşamlamasına izin verme. Böylece birkaç dakika içinde tamamen ölür giderler. Daha güçlü olanlara gelince... Eh, onları açlıktan öldürebilirsin. Tip İki olanların çoğu güçle beslenir. Güçle hayatta kalırlar.

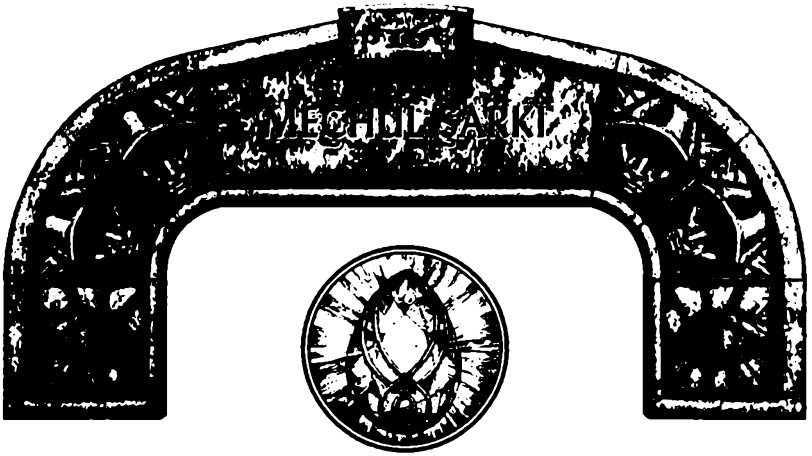
"Gerçi senin düşmanın olanlar bunun için fazla güçlüler. Binlerce yıldır hayattalar ve Garaz'la Bağlantı kurmuş, doğrudan onun gücünden besleniyor gibiler. Ruhlarının bağlantısını koparacak bir şey bulman lazım. Onları basitçe öldüremezsin; bunun için çok güçlüler, ruhu bile parçalayabilecek kadar güçlü bir silaha ihtiyacın olur." Gözlerini kısıp uzaklara baktı. "Bu tür silahları yapmanın çok tehlikeli olduğunu ve hiçbir zaman doğru çalışmadıklarını acı tecrübeler sonucunda öğrendim."

"Bir yol daha var," dedi Kaladin. "Kaynaşıkları savaşı bitirmeye ikna edebiliriz. Onları öldürmek yerine birlikte yaşamanın bir yolunu bulabiliriz."

"Güzel idealler," dedi Zahel. "İyimserlik. Evet, korkunç bir kılıç ustası olurdun. O Kaynaşıklara çok dikkat et evlat. Ne kadar uzun süre var olursak o kadar sprene benzeriz. Tek bir amaca kilitlenmiş aklımız Niyet'in kölesi olur. Biz insan numarası yapan sprenleriz. Bu yüzden o hatıralarımızı alıyor. Bizim ölen kişi olmadığımızı, cesede yerleşmiş başka bir şey olduğumuzu biliyor."

"Kim biliyor?" diye sordu Kaladin.

Zahel cevap vermedi. Kaladin elindeki taş kabuğu uzattığında geri almakla yetindi. Kaladin uzaklaşırken kılıç ustası o taşı göğsüne bastırmış, gözlerini sonsuz ufka dikmişti.

Bu akşam değinmek istediğim son konu Kaynaşıkların silahları. Kaynaşıklar, Parlayanlarla savaşta çok çeşitli fabriallar kullanıyorlar. Bu fabrialları üretme ve devreye sokma hızları, bu teknolojiyi geçmişten beri kullandıklarını gösteriyor.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Navani karanlık küreyi kaldırıp tek gözünü kapatarak yakından inceledi. Yokışığından farklıydı bu. Karşılaştırmak için mücevheri Dinmezfırtına sırasında toplanan tuhaf Işık'la doldurulan bir Yokışığı küresini de yukarıda tuttu.

Düşmanın küreleri Yokışığıyla nasıl doldurduğunu hâlâ bilmiyorlardı; ellerindekiler, şarkıcılardan çaldıklarıydı. Neyse ki Yokışığı sızıntısı, Fırtınaışığı'ndan çok daha yavaştı. Şu anda elinde tuttuğunun Yokışığının tükenmesine muhtemelen daha birkaç gün vardı.

Yokışığı küresi garip bir parıltıya sahipti. Kendine has siyah üzerine mor bir renk. Rushu, hipermor dediği bu rengin teoride var olduğunu iddia ediyordu (Navani bir rengin nasıl teorik olarak var olabileceğini anlamamıştı gerçi). İsmi her ne olursa olsun, bu iki renk her iki tonun da aynı konumu aynı anda paylaştıkları bir şekilde var oluyordu.

Szeth'ten aldığı küre ilk bakışta tamamen aynı görünüyordu. Siyah üzerine mor; o imkânsız renk. Sıradan bir Yokışığı küresi gibi, siyahlığı yayılıp etrafındaki havayı karartıyordu.

Fakat bu küre, Navani'nin hemen fark etmediği başka bir etki daha

yaratıyor, etrafındaki havayı çarpıtıyordu. Küreye uzun süre bakmak insanda bariz bir şekilde yön yitimine sebep oluyordu. Navani'nin tam tarif edemediği bir *yanlışlık* hissi uyandırıyordu.

Gavilar'ın da Yokışığı küreleri vardı. Navani onları gördüğünü hatırlıyordu. Ve bu başlı başına kafa karıştırıcıydı. Kocası, Dinmezfırtına'dan *yıllar* önce nereden Yokışığı bulmuştu? Bir de şu siyah küre... Bu neydi ki?

"Suikastçı," dedi Navani. "Bana bak."

Beyazlı Suikastçı Szeth hücresinde kafasını kaldırdı. Navani'yle Dalinar, *Dördüncü Köprü*'yü savaşta test ettikleri seferden döneli on altı gün olmuştu. Bu on altı gün, kuledeki pazar yerinin genişletilmesi planı, kanalizasyon problemleri gibi gündelik işlerle geçmişti. Navani ancak şimdi Yokışığı ve kulenin işleyişi konusuna ayıracak geniş zaman bulabilmişti.

Uzakalem üzerinden onunla iletişime geçen şu gizemli yabancıdan da bir daha ses çıkmamıştı. Navani bunu kafasına takmamaya karar vermişti. Sonuçta karşısındakilerin akıl sağlığının yerinde olup olmadığını bile bilmiyordu. İlgilenmesi gereken başka bir sürü şey vardı. Mesela şu anda karşısında, hapishane hücresinde oturan bu adam gibi.

Szeth'in, kınından çıkarıldığında siyah bir duman yayan garip Parekılıcı kucağındaydı. Mahkûmun silahını almama kararı eleştirildiğinde Dalinar, "Bu şeyi tutabileceğimiz en güvenli yer bu adamın yanı," diye karşılık vermişti.

Navani bu yaklaşımdan şüpheliydi. Ona kalsa, Heyecan'ı hapsettikleri mücevhere yaptıkları gibi Kılıcı da okyanusa atmalılardı. Szeth, Pare teslim edilecek kadar dengeli görünmüyordu. Hele de böylesine tehlikeli olan bir tanesini. Aslında Navani suikastçının hak ettiği şekilde idam edilmesini istemişti.

Dalinar aynı fikirde değildi, dolayısıyla birlikte Szeth'i sağ bırakmaya karar vermişlerdi. Shin şu anda taş hücresinde yerde, gözleri kapalı oturuyordu. Kendi isteği üzerine yine beyaz giysiler giymişti. Talep ettiği diğer birkaç şey de sağlanmıştı: Tıraş olmak için ustura, bir battaniye, her gün banyo yapma imkânı.

Ve ışık. Çok fazla ışık. Onlarca küre küçük taş hücreyi ışıkla yıkıyor, geride tek bir gölge bile bırakmıyordu.

Odanın ön kısmına parmaklıklar yerleştirmişlerdi ama suikastçı kaçmaya karar verirse bunlar onu engellemezdi. Kucağındaki Parekılıcı dokunduğu her şeyi anında dumana dönüştürebiliyordu.

"Kocamı öldürdüğün o geceyi tekrar anlat," dedi Navani.

"Parshendiler tarafından onu öldürmem emredildi," dedi Szeth alçak sesle.

"Tam da onunla barış anlaşması imzaladıkları gece neden onu öldürmek istediklerini hiç merak etmedin mi?"

"O zamanlar Hakikatsiz olduğumu zannediyordum," dedi Szeth. "O durumdayken efendimin emrini yerine getirmek zorundaydım. Soru sormadan." Sesinde belli belirsiz bir aksan vardı.

"Şimdi efendin Dalinar."

"Evet. Ben... daha iyi bir yol buldum. Hakikatsiz olduğum sırada Yemintaşı'nın yolunu izlerdim. Taş her kimin elindeyse ona itaat ederdim. Şimdi aslında hiçbir zaman Hakikatsiz olmadığımı fark ettim. Artık bunun yerine bir İdeal'e ant içtim: Karadiken'e. O ne isterse onu gerçekleştireceğim."

"Ya Dalinar ölürse?"

"O zaman... başka bir İdeal ararım sanırım. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bunu nasıl düşünmemiş olabilirsin?"

"Sadece... düşünmedim."

Fırtınalar adına, bu çok tehlikeli, diye düşündü Navani. Dalinar istediği kadar kefaretten, zedelenen ruhları onarmaktan falan söz etsin; bu yaratık kontrolsüzce yanan, ocaktan kaçmaya ve bulabildiği her tür yakıtı tüketmeye hazır bir ateşti. Szeth, Roshar'da bir düzineden fazla hükümdarı, kralı ve yüceprensi öldürmüştü. Evet, bunun asıl sorumlusu Taravangian'dı ama bunları gerçekleştirmek için kullanılan araç Szeth'di.

"Hikâyeni bitirmedin," dedi Navani. "Gavilar'ı öldürdüğün geceyi anlatıyordun. Neler olduğunu tekrar anlat. Küreyle ilgili kısmı."

"Düştük," diye fısıldadı Szeth gözlerini açarak. "Gavilar düşmenin etkisiyle yaralanmıştı, vücudunda ölümcül kırıklar vardı. O anda bana düşmanı gibi değil de gördüğü son canlı insanmışım gibi davrandı. Benden bir ricada bulundu. Ölen kişinin son arzusu kutsaldır.

"Hatırlamadığım birkaç isim sayıp beni onların mı gönderdiğini sordu. Onlar olmadığını söylediğimde rahatladı. Sanırım kürenin onların eline geçmesinden endişe ediyordu, o yüzden küreyi bana verdi. Kendi katiline çevresindeki insanlardan daha çok güveniyordu."

Ben de dâhil, diye düşündü Navani. Fırtınalar adına, Gavilar'a öfkesi ve kırgınlığı şimdiye geçmiştir sanıyordu ama işte hâlâ oradaydı, midesinde çalkalanıyor, ayaklarının dibinde öfkesprenlerinin yükselmesine sebep oluyordu.

"Kardeşine bir mesaj iletmemi istedi," diye devam etti Szeth. Gözleri, yerde biriken öfkesprenlerine kaydı. "Ölen birinin son arzusunu yerine getirmek için söylediklerini not aldım. Küreyi alıp sakladım. Siz onun üzerinde bir şey bulup bulmadığımı sorana kadar orada kaldı, sonra alıp size verdim."

Bunu ancak bir ay önce yapmıştı çünkü Navani bu soruyu sormayı ancak o zaman akıl etmişti. Aksi takdirde küre hakkında bir şey söylemeyecekti. Sanki ancak bir çocuğun zekâsına sahipmiş veya bundan bahsetmesi gerektiğini kendi başına düşünemeyecek kadar zihni baskı altındaymış gibi.

Navani ürperdi. Hasta bir zihne yardımcı olabilmeyi o da isterdi ama o kişinin tamamen kontrol altına alınmış olması, elinde *sürekli binilerini öldürmesini telkin eden* Parekılıçlar olmaması şartıyla. Navani adamdan Kılıç hakkında aldığı bilgileri dikkatle kaydetmişti ve onun bir şekilde yozlaştırılmış bir Şerefkılıcı olabileceğini düşünüyordu. Sonuçta onu Szeth'e veren Elçiler'den biriydi. Fakat Szeth'le vakit geçirmek onu öyle huzursuz ediyordu ki Kılıç üzerinde daha detaylı çalışmakta zorlanıyordu.

En azından Kılıçtaki spren, hücrenin yakınından geçen insanların zihninde konuşmaktan vazgeçmişti. Szeth'in o şeyi susturması için Dalinar'ın onu üç kez ikaz etmesi gerekmişti.

"Bunun sana verdiği küre olduğuna emin misin?" dedi Navani.

"Evet."

"Sana bunun hakkında hiçbir şey demedi mi?"

"Bu soruyu daha önce cevapladım."

"Yine cevaplayacaksın. Ta ki ben senin hiçbir ayrıntıyı atlamadığından emin olana kadar."

Szeth yavaşça içini çekti. "Bana küre hakkında bir şey demedi. Ölüyordu. Son sözlerini güçlükle söyledi. Benim ülkemde bazen olduğu gibi ölürken söylediklerinde bir kehanet var mıydı emin değilim. Yine de isteklerini yerine getirdim."

Navani gitmek için döndü. Sormak istediği başka sorular da vardı ama suikastçının yanında daha fazla kalmak istemiyordu. Onunla geçirdiği her saniye Navani'yi fiziksel olarak hasta ediyordu. Hatta şimdi midesi kalkmıştı; kahvaltıda yediklerini çıkarmaktan korktu.

"Benden nefret ediyor musunuz?" diye sordu Szeth durgun, neredeyse hissiz bir sesle. Bizzat dul bıraktığı bir kadına sorulmuş böyle bir soru için fazlasıyla sakin, fazlasıyla hissiz bir sesti.

"Evet," dedi Navani.

"İyi," dedi Szeth. Bu kelime küçük odada yankılandı. "İyi. Teşekkür ederim."

Navani ürperdi ve midesi bulanarak oradan kaçtı.

Navani bir saat kadar sonra, kulenin sekizinci kademesinin zemininde bulunan balkon-bahçe Bulutyolu'na çıktı. Urithiru on kademeden oluşuyordu ve her bir kademede on sekiz kat bulunuyordu. Dolayısıyla sekizinci kademenin zemini, neredeyse iki yüz katlı bu yapının üst kısımlarında, baş döndürücü bir yükseklikteydi.

Büyük bölümü dağlara yaslanan kulenin geniş kısmı doğrudan kayaya oyularak inşa edilmişti. Ancak zirvesine yakın yerlerde kule etrafını sarmalayan kayaların üzerine çıkıyordu. Sekizinci kademeyi neredeyse boydan boya çevreleyen Bulutyolu bir yanında sağlam korkuluklarla açık havada bir yürüyüş alanıydı.

Burası Urithiru'nun en güzel manzaralarından birine sahipti. Navani kuledeki ilk aylarında sık sık buraya gelirdi ama şimdi muhteşem manzaranın ünü yayılmıştı. Bir zamanlar Bulutyolu'nun başından sonuna bir tek kişiyle bile karşılaşmadan yürüdüğü olurken bugün etrafta dolaşan onlarca insan vardı.

Navani bunu bir rahatsızlık kaynağından ziyade bir tür zafer gibi görmeye çalıştı. Bu kule için planlarından biri de Roshar'ın farklı halklarının kaynaştığı bir şehir olmasıydı. Kıtadaki şehirlere doğrudan geçiş sağlayan Yeminkapıları ile Urithiru, kozmopolit bir şehir olarak Kholinar'ın hayal bile edemeyeceği kadar büyüyebilirdi.

Navani yürüyüşü sırasında yedi farklı prensliğin üniformalarının yanı sıra üç farklı Makabaki yerel yönetiminin farklı desenlerinde giyinmiş insanlarla da karşılaştı. Thaylenli tüccarlar, Emuli askerler, Natan esnafı... Hatta Aimia'dan kaçmayı başaran insanlardan geriye kalmış olan, sakalları şeritlerle bağlanmış birkaç Aimialı bile vardı.

Urithiru, dünyanın büyük bölümünde süregiden savaşlardan uzaktı. Fırtınaların üzerinde bir barış ve huzur alanı. Askerler iki aktif görev arasında buraya geliyordu. Tüccarlar, mallarını sıcak savaş bölgelerinden nakletmenin risklerinden kaçınmak için vergilere rağmen mallarını buraya getiriyordu. Âlimler, bu yeni dönemin problemlerinin çözümünde çalışanlarla temas kurarak onlardan ilham almak için buraya geliyordu. Urithuri gerçekten harika bir yere dönüşmüştü.

Keşke Elhokar da bu yerin dönüştüğü şeyi görecek kadar yaşasaydı. Tek yapabileceği torununun büyüdüğünü görmek, onun bu

yerin kıymetini bilmesini sağlamaktı. Navani kafasında bu düşüncelerle buluşma yerine ulaştığında kollarını iki yana açtı. Bakıcı Gavinor'u yere bıraktı ve oğlan Navani'nin kollarına koştu.

Navani ona sımsıkı sarılırken kaydettikleri ilerlemeye şükretti. Gavinor nihayet iyileştiğinde öyle korkmuştu, öyle çekingendi ki büyükannesi ona sarılmaya çalıştığında bile irkiliyordu. Üzerinden bir yıl geçtikten sonra, yaşadığı travma nihayet silinmeye yüz tutmuştu. Hâlâ çok ağırbaşlıydı, beş yaşında bir çocuk için fazlasıyla ağırbaşlıydı ama en azından Navani'yle birlikteyken yeniden gülmeyi öğrenmişti.

"Büy'kanne!" dedi. "Büy'kanne, ben at bindim."

"Kendi başına mı?" diye sordu Navani onu kucağına alırken.

"Adolin yardım etti!" dedi oğlan. "Ama çok büyük bir attı. Ben hiç korkmadım. Yürümeye başladığında bile. Bak! Bak!" Gavinor parmağıyla aşağıyı işaret edince Navani kucağında onunla aşağıya baktı. Aşağısı pek bir şey seçilemeyecek kadar uzaktı ama bu durum Gav'ı gördüğü atların farklı renklerini uzun uzun tarif etmekten alıkoymadı.

Navani ona sevgiyle gülümsedi. Çocuğun coşkusu sadece bulaşıcı değil, aynı zamanda rahatlatıcıydı. Kuledeki ilk birkaç ay boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Şimdi onu büyüleyen ama bir o kadar da korkutan atlara uzaktan bakmak yerine daha fazlasını yapmak istemesi çok büyük bir gelişmeydi.

Serin havaya rağmen sıcacık bedeniyle 'büy'kannesine' sarılıp anlatmaya devam etti. Yaşına göre hâlâ fazla ufak tefekti ve hekimler Kholinar'da kaldığı süre içinde ona tuhaf bir şey yapılıp yapılmadığından emin olamıyordu. Navani orada olanlar için Aesudan'a hâlâ çok öfkeliydi ama bir o kadar da kendine kızıyordu. Kadını, Yaradılmamışlardan birini içeri davet etmesine yol açacak kadar yalnız bıraktığı için olanlarda Navani'nin de sorumluluğu vardı.

Böyle olacağını bilemezdin, dedi Navani kendine. *Her şey için kendini suçlayamazsın.* Bu suçluluk hissini bastırmak için elinden geleni yapmıştı. Bunu ve Elhokar'ın ölümünde onun da sorumluluğu olduğunu fısıldayan bir o kadar mantıksız iç sesini. Ah, Elhokar'ın o aptal göreve gitmesini engellemiş olsaydı...

Hayır. Hayır, Gav'a tutunacak, ne kadar acı çekerse çeksin hayatına devam edecekti. Küçük oğlunun bir hainin mızrağıyla öldüğü ana saplanıp kalmak yerine kendini küçük bir çocukken Elhokar'ı kucağına aldığı o harika anları düşünmeye zorladı.

"Büy'kanne?" dedi Gav dağlara bakarlarken. "Büy'kbaba bana kılıç öğretsin istiyorum."

"Ah, eminim sıra ona da gelecektir," dedi Navani. Ardından parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Şu bulutu gördün mü? Ne kadar büyük!"

"Benim yaşımdaki diğer çocuklar kılıç öğreniyor," dedi Gav. Sesi düşmüştü. "Değil mi?"

Öyleydi. Alethkar'da aileler, özellikle açıkgöz olanlar savaşa hep birlikte giderlerdi. Azishler için bunu anormal buluyordu ama Alethiler için doğal olanıydı. Çocuklar daha on yaşında subayların yanına verilir ve oğlanlar neredeyse yürümeyi öğrendikleri anda kılıç eğitimine başlarlardı.

"Sen bunu kafana takma," dedi Navani ona.

"Eğer kılıcım olursa kimse bana zarar veremez," dedi Gav. "Babamı öldüren adamı bulabilirim. Ve onu öldürebilirim."

Navani soğukla ilgisi olmayan bir üşüme hissetti. Bir yandan bu tam da bir Alethi'nin söyleyeceği bir şeydi. Yine de Navani'nin yüreği burkuldu. Gav'a biraz daha sıkı sarıldı. "Sen bunlara kafanı takma."

"Büy'kbabamla sen konuşur musun lütfen?"

Navani içini çekti. "Ona sorarım."

Gav gülümseyerek başını salladı. Navani'nin torunuyla vakti kısıtlıydı ne yazık ki. Bir saatten kısa süre sonra Dalinar ve Jasnah'yla toplantısı vardı ve ondan önce burada Bulutyolu'nda bazı bilim insanlarıyla görüşmesi gerekiyordu. Böylece Gav'ı tekrar bakıcısına teslim etti. Ardından böyle önemsiz bir şeye ağladığı için kendini aptal gibi hissederek gözlerini kuruladı ve yola koyuldu.

Sadece... Elhokar ne çok şey öğrenmişti. Son yıllarında Navani onun büyük bir adama dönüştüğünü, Gavilar'dan çok daha iyi bir adam, krallığa layık bir adam olduğunu görmüştü. Hiçbir anne asla çocuğu için yas tutmak zorunda kalmamalıydı. Asla zavallı küçük oğlunu terk edilmiş bir sarayın taş zemininde yapayalnız ve ölü bir hâlde yatarken düşünmek zorunda kalmamalıydı...

Navani, onu eğilerek ya da –tuhaf bir şekilde– ellerini eklem yerleri dışa gelecek şekilde omuzlarına götürerek selamlayan askerlere başıyla karşılık verdi. Bugünlerde askerler bir garipti. Navani, bazı komutanların okuma öğrendiği ve bazılarının kız kardeşlerinin Parlayanlara katıldığı şu günlerde hayatın onlar için kafa karıştırıcı olabileceğini tahmin ediyordu.

Nihayet Bulutyolu'nun diğer ucuna kurulmuş araştırma istasyonuna ulaşmıştı. Atmosfer ölçümlerinden sorumlu baş âlim, boynu bariz bir şekilde uzun bir ardentti. Dazlak kafası ve sarkmış gıdısıyla Bira-

der Benneh, cübbe giymiş ve sırf azmi sayesinde iki kolu türemiş bir yılanbalığını andırıyordu. Fakat mutlu bir adamdı ve Navani'nin geldiğini görünce elinde defterleriyle fırladı.

"Berrakhanım!" dedi, az ileride kendi ölçümlerini yapan fırtınabekçisi Elthebar'ı kasten görmezden gelerek. "Şuna bakın, şuna bakın!"

Benneh defterine kaydettiği barometre değerlerini gösterdi. "Şurada, şurada," dedi barometreye hafifçe vurup. Masanın üzerinde barometrenin yanı sıra termometreler, birkaç bitki, bir güneş saati ve bir de küçük bir usturlap vardı. Fırtınabekçilerinin kullandığı astrolojik saçmalıklar da cabası.

"*Yükseliyor*," dedi Benneh heyecandan nefesi kesilerek. "Fırtına öncesi."

"Bir saniye. Barometre fırtınadan önce yükseliyor mu?"

"Evet."

"Ama bu... ters, değil mi?"

"Evet öyle, öyle. Ayrıca bakın, fırtına öncesi sıcaklıklar da az miktarda yükseliyor. Burada yüksekte, Bulutyolu'nda sıcaklığın aşağıya göre ne kadar soğuk olduğunu merak etmiştiniz. Berrakhanım, daha *sıcak* çıktı."

Navani kaşlarını çattı, ardından yürüyüş yapan insanlara doğru baktı. Nefesleri yüzlerinin önünde buhar oluşturmuyordu. Burası insana daha soğuk geliyordu, bunu bizzat kendinden de biliyordu ama bunun sebebi öyle olmasını beklemesi olabilir miydi? Ayrıca buraya daima kulenin içinden çıkıp geliyordu, dolayısıyla buradaki sıcaklığı yerdeki sıcaklıkla değil içerideki sıcaklıkla karşılaştırıyor olmalıydı.

"Şu anda aşağısı ne kadar soğuk?" diye sordu Navani.

"Az önce uzakalemle sordum. Ölçümler kesin. Plato en az beş derece daha soğuk."

Beş derece mi? Fırtınalar adına. "Fırtınadan önce artan sıcaklık ve yükselen basınç," dedi Navani. "Bu bizim bildiklerimize aykırı ama daha önce bu yükseklikte başka ölçüm yapan olmuş mu? Belki burada, deniz seviyesinde bildiklerimizin tersi geçerlidir."

"Evet, evet," dedi ardent. "Bu düşünülebilir ama şu kitaplara bakın. Bunlar bu teoriyi çürütüyor. Çeşitli Boynuzyiyenli bölgelerine yapılmış ticari seferler... Durun hemen bulayım..."

Benneh telaşla sayfalan karıştırmaya başladıysa da Navani'nin onları görmeye ihtiyacı yoktu aslında. Ne olduğuna dair bir tahmini vardı. Fırtınadan önce basınçla sıcaklık neden yükselirdi? Çünkü yapı kendini fırtınaya hazırlıyordu. Kule fırtınalara kendini adapte edebili-

yordu. Bu da işte başka bir kanıttı; dağ gibi veri toplamışlardı. Kule sıcaklığı, basıncı, nemi düzenleyebiliyordu. Eğer Urithiru tam anlamıyla işlevsel hâle getirilebilirse şehirde yaşam kalitesi muazzam bir şekilde iyileşecekti.

Fakat burada yaşayan spren büyük olasılıkla ölüyse, sistemi nasıl eski hâline getirebilirlerdi? Navani bu probleme öyle gömülmüştü ki az kalsın önünde eğilenleri görmeyecekti. Bilinçaltı ilk anda onu selamladıklarını sandıysa da çok fazla insanın eğildiğini fark etti. Hem de çok fazla eğiliyorlardı.

Arkasını döndüğünde, yanında Taravangian'la Dalinar'ın geçtiğini gördü. Kalabalık iki krala yol açmak için geri çekilirken Navani kendini bir aptal gibi hissetti. Bu öğleden sonra buluşacaklarını biliyordu ve burası da en sevdikleri buluşma noktalarından biriydi. İnsanlar iki kralı bir arada görmekten memnundu ama aralarındaki mesafe Navani'nin gözünden kaçmadı. Diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyordu. Mesela Dalinar artık eski arkadaşıyla şöminenin önünde oturup saatlerce sohbet etmiyordu. Ya da Taravangian artık Dalinar'ın kurmaylarıyla yaptığı özel toplantılara katılmıyordu.

Taravangian'ı hükümdarlar ittifakından henüz çıkaramamışlardı ve şimdilik böyle bir arzuları da yoktu. Taravangian korkunç şeyler yapmış olsa da yaptıkları Dalinar'ınkilerden daha kanlı değildi. Elbette Szeth'i Azish imparatorlarının üzerine salması pek çok şeyi değiştirmiş ve ittifakta ilişkilerin gerilmesine sebep olmuştu. Fakat hep birlikte, en azından o an için, Garaz'ın hizmetkârlarının çok daha acil bir düşman olduğunda birleşmişlerdi.

Öte yandan Taravangian'a bir daha asla güvenemezlerdi. Dalinar'ın yaptığı korkunç şeyler en azından resmen ilan edilmiş bir savaş esnasında yapılmıştı.

Yine de... Dalinar'ın günlüğünün ortaya çıktığı o ilk günlerde ahlaki üstünlüklerini kaybettiklerini kabul etmek zorundaydı. Bir zamanlar neredeyse kibre yakın bir gururla dolaşan Kholin askerlerinin başları hafiften eğilmiş, omuzları düşmüştü. Herkes Kholinlerin büyük birleşme savaşının sahne olduğu katliamları öğrenmişti. Karadiken'in korkutucu şöhretini, yakılıp yıkılan, yağmalanan şehirleri duymuşlardı.

Krallık ancak, Dalinar haklı gerekçeleri varmış gibi yaptığı sürece, krallık da onunla birlikte bu rolü oynayabilirdi. Şimdi ise Alethiler, sözde makul gerekçeler ve politik lafların ardına gizlenen gerçekle yüzleşmek zorundaydı. Hiçbir ordu, ne kadar temiz bir sicili olursa olsun,

savaştan lekesiz çıkamazdı. Ve hiçbir lider, ne kadar soylu olursa olsun, fetih oyununa soyunduğunda kreme batmamayı başaramazdı.

Navani bir süre daha Benneh'le birlikte ölçüm kayıtlarını inceledi, ardından Thaylenah'tan getirilen en yüksek kalite merceklere sahip yeni bir teleskobu kurmakla meşgul olan saray astronomlarıyla biraz konuştu. Astronomlar teleskopun kalibrasyonu tamamlandığında bu yükseklikten muhteşem görüntüler alacaklarından eminlerdi. Onlar işlerine devam ederken Navani kadınlara birkaç soru daha sordu ama rahatsızlık vermeye başladığını fark ettiğinde daha fazla uzatmadı. Gerçek bir bilim hamisi ne zaman yardımcı olmak yerine engel olmaya başladığını bilirdi.

Fakat tam uzaklaşacakken Navani birden durdu ve cebinden Szeth'in şu tuhaf Yokışığı küresini çıkardı. "Talnah?" diye seslendi mühendislerinden birine. "Sen kuyumcuydun, değil mi? Mercek yapımından önce."

"Hâlâ öyleyim, arada sırada," diye cevap verdi minyon kadın. "Geçen hafta birkaç saatimi darphanede küre ağırlıklarını kontrol ederek geçirdim."

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Navani küreyi kaldırarak.

Talnah yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı, eldivenli eliyle küreyi havaya kaldırıp inceledi. "Ne bu? Yokışığı mı?" Cebinden bir kuyumcu büyüteci çıkarıp gözünün önünde tuttu.

"Emin değiliz," dedi Navani.

"Fırtınababa adına," dedi kadın. "Bu çok güzel bir elmas. Hey, Nem. Şuna baksana."

Başka bir mühendis gelip küreyle büyüteci aldı, ardından yavaşça ıslık çaldı. "Şurada çantamda daha iyi bir büyüteç olacaktı," dedi kadın eliyle çantasını işaret ederek. Yardımcılardan biri büyüteci getirdi. Bu defaki iki gözünüzle birden bakabileceğiniz kadar büyüktü.

"Neymiş?" diye sordu Navani. "Ne görüyorsunuz?"

"Resmen kusursuz," dedi Nem küreyi minik bir kıskaçla sabitleyerek. "Bu mücevherkalbi olarak oluşmamış, o kadarını söyleyebilirim. Bu kadar mükemmel bir simetriye sahip olamazdı. Bu küre bir servet eder Berrakhanım. Muhtemelen Fırtınaışığı'nı aylarca sızdırmadan tutabilir. Hatta belki yıllarca. Yokışığı ise daha da uzun süre."

"Bir mağarada altı yıl kalmış," dedi Navani. "Ve oradan getirildiğinde tıpkı böyle parlıyordu. Ya da işte bu siyahlığa her ne diyeceksek..."

"Çok ilginç," dedi Talnah. "Ne tuhaf bir küre Berrakhanım. Bu Yokışığı olmalı ama bunda bir başkalık var. Yani gördüğüm diğerleri gibi siyah-mor ama..."

"Hava etrafında çarpılıyor," dedi Navani.

"Evet!" dedi Talnah. "Evet, işte bu. Ne kadar tuhaf. Üzerinde çalışmamız için bizde kalabilir mi?"

Navani tereddüt etti. Aslında küre üzerinde kendisi birkaç test yapmak istiyordu ama ondan önce onu bekleyen kuleyle ilgili bazı işler ve uçan makinesiyle ilgili çalışmalar vardı. Dürüst olması gerekirse, o testleri yapmayı küre eline geçtiğinden beri istiyordu ve o zamandan beri buna vakit bulamamıştı.

"Evet, yapın lütfen," dedi Navani. "Parlaklık falan için standart Fırtınaışığı ölçüm testlerini uygulayın, sonra Işık'ı diğer mücevherlere aktarabiliyor musunuz diye bir bakın. Eğer yapılabiliyorsa, çeşitli fabrialları çalıştırmakta kullanın."

"Yokışığı fabriallarda çalışmaz," dedi Nem kaşlarını çatarak. "Ama haklısınız... Bu belki Yokışığı değildir. Kesinlikle tuhaf görünüyor..."

Navani onlardan küreyi iyi saklayacaklarına ve yaptıkları testlerin sonuçlarını sadece onunla paylaşacaklarına dair söz aldı. Ayrıca onlara, karşılaştırma yapabilmeleri için, savaşta ele geçen gerçek Yokışığı kürelerine erişim izni de verdi. Böylece tuhaf küreyi onlara bıraktı. Biraz tedirgindi ama bunun nedeni mühendislerine güvenmiyor oluşu değildi. Çok pahalı ve hassas donanımlardan sorumluydular ve güvenilir olduklarını kanıtlamışlardı. Fakat Navani'nin küre üzerinde bizzat çalışmak isteyen yanı bir parça hayal kırıklığına uğramıştı.

Ne yazık ki bunu yapmak âlimlerin işiydi, onun değil. Küreyi onların mahir ellerine teslim ettikten sonra uzaklaştı. Jasnah'yla Dalinar'ın özel toplantılarını yaptıkları, kulenin zirvesine yakın penceresiz odaya ilk gelen de o oldu. Bu üst katlar, giriş çıkışı denetleyen nöbetçilerle tamamen denetim altında tutulabilecek kadar küçüktü.

Aşağıda odalar ve koridorlar rahatsız edici olabiliyordu. Sanki hep bir şey tarafından izleniyorlarmış gibiydi. Hava bacası işlevi gören duvarlardaki menfezler mesela, içine gönderdikleri çocukların çizimlerine bakılırsa garip desenlerle doluydu. Aşağıda birinin o menfezlerden sizi dinlemediğinden, özel konuşmalarınıza kulak kabartmadığından asla tamamen emin olamıyordunuz.

Bu yükseklikte ise bir katta genellikle bir düzine kadar, hatta daha az oda vardı ve hepsinin büyük bir titizlikle haritası çıkarılmış, akustik testleri yapılmıştı. Burada çoğu odanın penceresi vardı ve bu da on-

lan daha davetkâr yapıyordu. Fakat bunun gibi penceresiz olanlarda bile duvarın hemen arkasında açık gökyüzü olduğunu bilmek Navani'nin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Beklerken defterlerini karıştırıp Gavilar'ın karanlık küresiyle ilgili teoriler üretmeye çalıştı. Defterine not aldığı, Köprü Dört'ün üyelerinden dinleyici Rlain'in ifadesinin üzerinden geçti. Rlain, Gavilar'ın General Eshonai'ye, Dinmezfırtına gelmeden yıllar önce bir Yokışığı küresi verdiğine yemin ediyordu. Navani ona bu ikinci küreyi gösterdiğinde tepkisi ilginç olmuştu.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum Berrakhanım, dedi. *Ama bakması acıtıyor gibi. Yokışığı tehlikeli biçimde davetkârdır. Sanki dokunursam vücudum kana kana içecekmiş gibi. Bu şey... farklı. Daha önce hiç duymadığım bir şarkısı var ve ruhumda yanlış bir şekilde titreşiyor.*

Navani yeni bir sayfa açıp aklından geçenleri yazdı. Bitkileri bu kürenin karanlık ışığıyla büyütürlerse sonuç ne olurdu? Ya da bir Parlayan'ın onun garip enerjisini içine çekmesine izin verse?

Adolin'le Shallan, yanlarında Vizon'la geldiğinde bu satırları yazıyordu. Bu ikisi son birkaç haftadır düzenli olarak Vizon'la ilgileniyor, ona kulede etrafı gösteriyor, birkaç gün içinde *Dördüncü Köprü*'yle gelecek olan askerleri için yer ayarlıyorlardı. Kısa boylu Herdazlı üniforma giymiyordu. Üzerinde sıradan bir pantolonla basit bir Herdaz tarzı gömlek vardı. Pantolon askısı takmış ve bol bir ceket giymişti. Tuhaf. Artık bir mülteci olmadığının farkında değil miydi?

"... belki bana öğretebilirsin," diyordu Shallan. Saçları kırmızıydı, şapka takmıyordu. "Kelepçelerden nasıl kurtulduğunu *gerçekten* çok merak ediyorum."

"Bu bir sanat," dedi general. "Pratikten fazlası gerekiyor; içgüdüsel bir şey. Seni zapt etmek için kullanılan her şey, çözülmesi gereken bir bulmaca gibi. Ve ödülün de... gitmemen istenen yerlere gitmek. Olmaman istenen şeyi olmak. Berrakhanım, bu sağlam bağlantıları olan genç bir hanıma uygun bir hobi değil."

"Güven bana," dedi Shallan, "benim için söylenebilecek en son şey sağlam bağlantılarımın olduğu. Her bir parçamı orada burada bulup duruyorum..."

Shallan nöbetçi odasını göstermek için Vizon'u diğer kapıya yönlendirirken Adolin Navani'ye sarıldı, sonra da geçip yanına oturdu.

"Shallan ona bayılıyor," diye fısıldadı Navani'ye. "Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"O kıyafeti ne öyle?" diye fısıldayarak karşılık verdi Navani.

"Biliyorum, biliyorum..." Adolin kaşlarını çattı. "Ona kendi terzilerimi önerdim, Herdazlı üniforması getirtelim dedim. 'Artık Herdaz yok. Ayrıca üniformalı bir adam benim gitmek istediğim yerlere gidemez,' dedi. Adamı çözemedim."

Odanın diğer köşesinde Vizon, Shallan'ın odanın güvenliğiyle ilgili anlattıklarını dinlerken bir yandan da hava menfezlerinden birini inceliyordu.

"Kaçış yolları planlayıp duruyor," dedi Adolin içini çekip ayaklarını masaya uzatırken. "Bugün bizi beş kez atlattı. Paranoyak mıdır, deli midir, yoksa sadece korkunç bir espri anlayışı mı var anlamadım." Navani'ye doğru eğildi. "İlk yaptığında Shallan o kadar çok etkilenmese belki bu kadar abartmazdı diyorum. Adam biraz da gösteriş meraklısı."

Navani, Adolin'in yeni altın işlemeli çizmelerine baktı. Bu hafta ayağında gördüğü üçüncü çiftti bu.

Dalinar da iki korumasını ön kapıda bırakıp gelmişti bu arada. Navani'ye de koruma vermek için ısrar ediyor ve Navani daima kabul ediyordu; taşınması gereken ağır aletleri olduğunda. Fakat Dalinar bu konuda bir şey diyemezdi. Sonuçta kendisi de korumalarını bırakıp duruyordu.

Odada birkaç sandalyeyle küçük bir masadan başka bir şey yoktu. O küçük masaya da Adolin ayaklarını uzatmıştı. Ah bu çocuk. Sıradan ayakkabılar giydiğinde asla sandalyesinde kaykılmaz veya ayaklarını böyle masaya koymazdı.

Dalinar yanından geçerken elinin tersiyle çizmelere vurdu. "Düzen," dedi. "Disiplin. Dikkat."

"Detay, düello, damga..." Adolin babasına baktı. "Ha, pardon. Aynı harfle başlayan rastgele kelimeler söylüyoruz sandım."

Dalinar, Shallan'a ters ters baktı.

"Ne?" dedi Shallan.

"Sen gelmeden önce hiç böyle değildi," dedi Dalinar.

"Fırtınababa bize yardım etsin," dedi Shallan umursamaz bir tonla. Kocasının yanına oturdu, koruyucu bir tavırla elini onun dizine koydu. "Bir Kholin arada sırada biraz gevşemeyi mi öğrendi yoksa? Aylar dönmeyi bırakacak ve güneş tepemize düşecek kesin."

Ne Shallan ne de Dalinar, Adolin için çekiştiklerini kabul ederdi. Hatta Dalinar bu evliliği onayladığını söylerse Navani şaşırmazdı. Öte yandan çocuklarından birini daha önce bir yabancının tesiri altında bırakması gerekmemişti hiç. Navani, oğlandaki değişiklikler için Da-

linar'ın Shallan'a fazla yüklendiğini düşünüyordu. Shallan onu olmadığı bir şey olmaya zorlamıyordu. Daha ziyade, Adolin nihayet Karadiken'in oğlu olmanın dışında bir kimlik keşfedecek kadar kendini özgür hissediyordu.

Adolin artık bir yüceprensti. Bunun onun için ne anlama geldiğini kendi başına keşfetmesi için çocuğa fırsat tanınmalıydı.

Adolin onlara gülmekle yetindi. "Shallan, gerçekten de birilerinin fazla istekli oluşundan mı şikâyet ediyorsun? Sen? Bazen senin esprilerin bile buram buram rekabet kokuyor."

Shallan ona bir bakış attı, sonra öfkelenmek yerine gevşedi. Adolin'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Tabii ki öyle," dedi Shallan. "Sonuçta tüm hayatım sıkıntıyla mücadele üzerine kurulu. Savunmamı indirirsem, bir bakmışsın örgü örmeye ya da ona benzer korkunç bir şey yapmaya başlamışım."

Vizon bu konuşmaları gülümseyerek dinliyordu. "Ah, bana oğlumla karısını hatırlattınız."

"Onlar bu kadar ciddiyetsiz değildir umarım," dedi Dalinar.

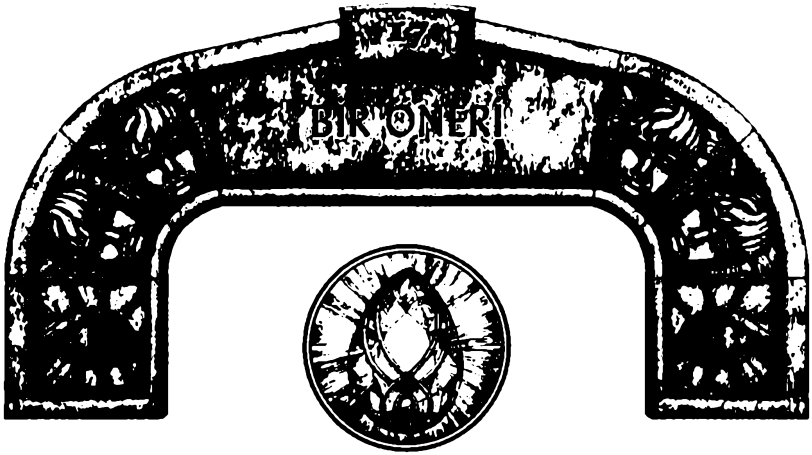
"Savaşta öldüler," dedi Vizon alçak sesle.

"Üzgünüm," dedi Dalinar. "Dinmezfırtına'yla Garaz hepimize bize büyük acılar yaşattı."

"O savaşta değil Karadiken." Vizon ona imayla dolup taşan bir bakış attı, ardından Navani'ye döndü. "Yüceprens bazı haritalardan bahsetti. Haritaları inceleyebileceğimi söylemişti ama burada ne harita ne de üzerine harita yayılabilecek büyüklükte bir masa görüyorum. Gidip almamız mı gerekiyor? Yokelçilerin karşısında askerlerinizin yerleşimini merak ediyorum."

"Artık 'Yokelçiler' demiyoruz," dedi Dalinar. "Bu ismin... uygun olmadığı ortaya çıktı. Düşmanımız şarkıcılar. Haritaya gelince... Harita burada." Dalinar, Shallan'a baktı ve Shallan başını sallayıp çantasındaki kürelerden biraz Fırtınaışığı çekti. Navani not almak için defterini hazırladı hemen.

Shallan'la Dalinar birlikte haritayı yarattılar.

Kaynaşıkların bize karşı kullandığı en basit silah aslında bir fabrial değil, Parekılıç darbelerine dayanabilen çok hafif bir metal. Bu metal Ruhdökümüne de karşı koyuyor ve birçok Parlayan gücünü engelliyor.

Neyse ki Kaynaşıkların elinde bu metalden çok miktarda olmasa gerek çünkü sadece kendileri kullanıyor, bu mucizevi şeyi sıradan askerlerine vermiyorlar.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Navani, Shallan'la Dalinar'ın haritayı yaratmalarını onlarca kez görmüştü ama Dalinar'ın küreleri yeniden doldurma yeteneği gibi, dikkatli bir incelemeyle belki buradan da başka şeyler öğrenilebileceğini düşünüyordu.

Önce Shallan nefesini bıraktı ve Fırtınaışığı bir disk şeklinde yayıldı. Dalinar nefes verdiğinde kendi Işık'ı Shallan'ınkine karıştı ve zeminde anafor gibi spiraller çizdi. Parlak duman düz ve yuvarlak iki düzlem hâlinde yayılarak odayı bel hizasında doldurdu.

Shallan'ın Işıkörüsü bir şekilde Dalinar'ın dünyayla Bağlantısıyla birleşerek Roshar'ın muhteşem bir haritasını yarattı. Fırtınababa, Dalinar'ın bir Bağdökümcü olarak başka tarikatlarla da böyle müthiş şeyler yapabileceğini ima etmişti ama şu ana kadarki denemeleri sonuçsuz kalmıştı.

Haritanın böyle aniden ortaya çıkması Vizon'u irkiltti; bir an son-

ra kapıda durmuş, kaçmaya hazır hâlde kapıyı aralamıştı. *Gerçekten* paranoyaktı, değil mi?

Navani ise kalemi elinde hazır hâlde, haritaya kilitlenmişti. Bir şey hissedebiliyor muydu? Shadesmar'ı mesela? Hayır... başka bir şey. Fırtınalı okyanusların üzerinde özgürce uçma hissi. Rüya gibi. Işık, kıtanın yukarıdan görünüşünü gösteren bir şekle bürünerek âdeta katılaşmıştı. Ölçekli harita, dağları ve vadileri tüm topografik özellikleriyle renkli olarak gösteriyordu.

Vizon'un gözleri hayretle büyürken tepesinde duman halkası gibi huşusprenleri ortaya çıktı. Navani onu anlayabiliyordu. Parlayanları izlemek, güneşin gücünü veya bir dağın azametini deneyimlemek gibi bir şeydi. Evet, Navani için belki hafiften sıradanlaşmaya başlamıştı ama bir gün tamamen *sıradan* hâle gelebileceğinden Navani yine de şüpheliydi.

Vizon kapıyı kapatıp yaklaştı, illüzyona dokunmak için elini uzattı. Haritanın minik bir parçası dalgalandı ve bulanıklaşıp Fırtınaışığı'na dönüşerek kendi etrafında döndü. Vizon başını öne uzattı, ardından haritanın ortasına yürüdü. Harita o geçerken dalgalanıp bozulduysa da Vizon durduğunda harita da eski hâline döndü.

"Kalak'ın yüce nefesi adına," dedi Vizon, minyatür dağı incelemek için öne eğilirken. "Bu inanılmaz."

"Işıkören ile Bağdökümcü güçlerinin bileşimi," dedi Dalinar. "Fakat bu ne yazık ki dünyanın tam şu andaki görüntüsü değil. Yücefırtına olduğunda birkaç günde bir haritayı güncelliyoruz. Ancak fırtınada iç mekânlara çekildiklerinden bu bizim düşman ordularının sayısını belirleme kabiliyetimizi sınırlıyor."

"Harita o kadar ayrıntılı olabiliyor mu?" diye sordu Vizon. "İnsanları görebiliyor musunuz?"

Dalinar elini salladı ve haritanın bir bölümü büyüdü. Dış hatlar belirsizleşirken Azimir giderek büyüyüp ayrıntılı hâle geldi. Azish başkenti küçük bir noktadan koca bir şehre dönüşünceye dek büyüdü, yaklaşabildiği kadar yaklaştıktan sonra durdu. Bu ölçekte binalar küre büyüklüğünde ve insanlar da ufak benekler hâlinde görünüyordu.

Dalinar haritayı eski hâline getirdikten sonra Shallan'a bir bakış attı. Shallan başını salladı ve haritanın belli bölümlerinin üstünde havada, Fırtınaışığı'ndan, erkeklerin okuyabileceği rün rakamlar belirdi.

"Asker sayısıyla ilgili en iyi tahminimiz bunlar," dedi Dalinar. "Şarkıcıların sayıları altın rengi olanlar, bizim askerlerimiz ise kendi ordularının renginde. Kendi rakamlarımız daha doğru tabii. Ayrı ayrı her

bir bölgeye kaç piyade, zırhlı piyade, okçu ve süvari gönderebileceğimizi görebilirsin."

Vizon haritanın içinde yürürken Navani gözleriyle onu takip etti; bu adam rakamlardan daha ilgi çekiciydi. Vizon hiç acele etmeden, Roshar'daki her bölgeyi ve asker yoğunluğunu tek tek incelemeye başladı.

O böyle haritayı incelemeye dalmışken kapı açıldı ve Navani'nin kızı Majesteleri Alethkar Kraliçesi Jasnah Kholin içeri girdi. Jasnah'nın dört koruması vardı. Güçlerine herhangi bir Parlayan'dan daha fazla hâkim olmasına rağmen hiçbir yere yalnız gitmezdi. Muhafızları kapının önünde bıraktı, yanından hiç ayrılmayan tek bir adamla içeri girdi: Simsiyah saçları, köşeli yüzü ve sırık gibi boyuyla Kraliçe'nin Aklı.

Elhokar'ın hizmetindeki aynı Akıl'dı, dolayısıyla Navani bu adamı birkaç yıldır tanıyordu. Öte yandan şimdi... farklıydı. Navani, Jasnah'yla ikisinin toplantılarda sık sık gizlice fısıldaştıklarını fark etmişti. Adam, Navani'ye –aslında herkese– sanki onları çok yakından tanıyormuş gibi davranıyordu. Bu Akıl'da, Elhokar'ın döneminde Navani'nin hiç gözüne çarpmayan gizemli bir yan vardı. Belki de hizmet ettiği hükümdara uyum sağlıyordu.

Gümüşi kını içinde kılıcı belinde, Jasnah'nın bir adım gerisinde dururken dudakları hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü. Bu gülümseme karşısındaki insanda, sanki aklında sizin hakkınızda, hiç kimsenin yüzünüze söylemeye terbiyesinin müsaade etmeyeceği bir şaka varmış gibi bir izlenim yaratıyordu.

"Görüyorum ki haritamız gelmiş," dedi Jasnah. "Ve yeni generalimiz de."

"Öyle," dedi, Azir üzerindeki rakamları okumakta olan Vizon.

"Ne düşünüyorsunuz peki?" diye sordu Jasnah her zamanki pratikliğiyle.

Vizon incelemesine devam etti. Navani onun ne sonuca vardığını tahmin etmeye çalıştı. Savaş iki ana cephede yaşanıyordu. Azir'i ve etrafındaki küçük krallıkları içine alan Makabak bölgesinde ittifak güçleri, Emul Krallığı için şarkıcılarla savaşmaya devam ediyordu. Uzayan çatışmalar, bir zamanların mağrur krallığını yıkık dökük bir harabeye çeviren bir dizi savaşın sonuncusuydu sadece.

Şu ana dek iki taraf da üstünlüğü ele geçirememişti. Alethi stratejistlerinin yardımıyla Azish orduları Emul'un kuzeyinde bir miktar araziyi yeniden ele geçirmişti. Öte yandan, eğer güneye ilerlerlerse sürpriz bir oyuncunun savaşa dâhil olmasından çekindiklerinden

buna cesaret edemiyorlardı. Garaz'ın güçlerinin ardında konuşlanmış olan tanrı-rahip Tezim'in ordusu. Şimdi Ishar olduğunu bildikleri, aklını kaybetmiş olan kadim Elçi.

Tezim son zamanlarda çok sessizdi ne yazık ki. Dalinar onun şarkıcıların arka saflarına saldırmasını, onları iki ordu arasında savaşmaya zorlamasını ummuştu. Mevcut durumda, Emul'daki çatışmalar askıdaydı. İttifak Yeminkapısı kullanarak kuzeydeki hatlarını ve Thaylen de gemiler göndererek güneyi kolayca takviye edebilirdi. Düşman çok sayıda sıradan parshmene sahipti ve sıra dışı olanlara –Kaynaşıklara– erişimi vardı.

Vizon savaş alanının detaylarını dikkatle inceledi, ticari ve askerî gemilerin sayısına ilgiyle baktı. "Tüm Güney Umman sizin kontrolünüzde mi?" diye sordu.

"Thaylenah donanmasını düşman ele geçirdi," dedi Jasnah. "Bizde sadece bu kaderden kaçmayı başaran ve o zamandan beri inşa etmeyi başardığımız gemiler var. Yani şu anki üstünlüğümüzün bir garantisi yok. Fakat düşman, Fen'in donanmasının dört ay önce kazandığı tek bir zaferinin ardından gemilerini kuzeybatıdaki İriali sularına geri çekti. Şimdilik biz güneyi kontrol ederken kuzey denizlerini kontrol etmeyi yeterli görüyor gibiler."

Vizon başını sallayıp doğuya yürüdü, savaşın iki cephesinden ikincisini incelemeye başladı: Alethkar ile Jah Keved arasındaki hat. Burada Navani'nin işgal altındaki vatanında güvenli bir şekilde konuşlanan düşman, Taravangian ve Dalinar yönetimindeki ittifak güçleriyle savaşıyordu.

Bu cephede savaş daha ziyade sınır çatışmalarından ibaretti. Kaynaşıklar şu ana dek klasik bir meydan savaşına girmekten kaçınmıştı ve Alethkar ile Jah Keved arasındaki sınırın büyük bölümünde arazi zorlu koşullara sahip olduğundan her iki tarafın da düzensiz birliklerinin ani saldırılar düzenleyip ortadan kaybolmasına uygundu.

Dalinar ittifakın yakında burada daha güçlü bir şekilde hücum etmesi gerektiğini düşünüyordu. Navani de aynı fikirdeydi. Bu savaşın askıda kalması düşmanın avantajınaydı. Şerefsprenlerinin desteğiyle ittifakın Parlayan sayısı artık yavaş yavaş artıyordu. Öte yandan, eskiden eğitimsiz olan düşman şarkıcılar da her geçen gün daha iyi askerlere dönüşüyor ve yeni Kaynaşıklar ortaya çıkıyordu. Dalinar Alethkar'a girmek ve başkenti ele geçirmek istiyordu.

Vizon, Alethi sınırındaki dağ illüzyonlarının arasında dolaştı. Şu ana dek, baskınlar dışında, Dalinar ittifakın denizlerdeki üstünlüğü-

nü perçinlemek için Alethkar'ın Tarat Denizi'ne kıyısı olan güneybatı tarafını ele geçirmeye odaklanmıştı. Bu bölgenin Jah Keved'e ve Vedenar'daki Yeminkapısı'na yakınlığı sayesinde orduyu hızlı bir şekilde ikmal edebiliyorlardı.

Şimdiye dek Alethkar'ın geri alabildikleri tek yeri burasıydı. Ve burası başkent Kholinar'a çok ama çok uzaktı. Artık bir şey yapılması gerekiyordu. Vatanlarının düşman elinde olduğu her gün, insanları bir gün daha zülüm görüyor demekti. Ayrıca düşmanın kendi ordularını, Alethi çiftçilerinin alın teriyle beslediği ve oradaki varlığını sağlamlaştırdığı bir gün daha geçmesi anlamına geliyordu.

Alethkar'ı düşünmek ve aslında Urithiru'da sürgünde bir grup insandan başka bir şey olmadıklarını hatırlamak derin, tarifsiz bir acı veriyordu. Ülkelerini kaybetmişlerdi ve Navani, Dalinar'ın kendini suçladığını biliyordu. Dalinar, eğer yüceprenslerin birbirleriyle girdikleri çatışmaları bastırabilse ve Harap Ovalar'daki savaşı sona erdirebilseydi, Alethkar'ın düşmeyeceğini düşünüyordu.

"Evet..." dedi Vizon. Gözlerini kısıp Alethkar'ın güneyinde okyanus kıyısındaki birliklerin sayısına baktıktan sonra bakışlarını sınırdaki Veden ordularına çevirdi. "Evet, söyler misiniz bana, bunu niye gösteriyorsunuz? Paha biçilemez bir istihbarat bu. Bana ne çabuk güvendiniz."

"Fazla seçeneğimiz yok," dedi Jasnah. Bunun üzerine Vizon ona döndü. "Alethkar'la Jah Keved'deki gelişmeleri takip edebildiniz mi General?"

"Benim derdim bana yetiyordu," dedi Vizon. "Ama evet. Her ikisindeki iç savaşı diyorsunuz."

"Ülkemizde olan şey iç savaş *değil*," dedi Dalinar.

Bu şüphe götürürdü. Sadeas'la çekişme, Harap Ovalar'da üstünlük mücadelesi, Amaram'ın ihaneti...

"Adına ne dersek diyelim," dedi Jasnah, "her iki krallığımız da son birkaç yılda çok acı çekti. Jah Keved, krallarının suikasta kurban gitmesinin ardından neredeyse tüm kraliyet ailesini ve en iyi generallerinin çoğunu kaybetti. Bizde de durum daha iç açıcı değildi. Üst düzey komutanlarımızı tekrar tekrar kaybettik."

"Aynı anda bir sürü şeyle uğraşıyoruz," dedi Dalinar. "En iyi generallerimizin büyük bölümüne Azir'de ihtiyaç var. Dolayısıyla, tek başına bir yıldan uzun süredir şarkıcı işgaline karşı koyan bir adamı kurtarma şansımız olduğunu duyduğumda..."

Dalinar da illüzyonun ortasına yürüdü ve illüzyon belli belirsiz

bir şekilde de olsa ona diğerlerinden daha farklı tepki verdi. Renkler onun da etrafında çalkalandı ama Fırtınaışığı'ndan yol yol uzayıp ona dokunmak için uzandı. Krala ulaşmak için kollarını uzatan ricacılar gibi.

"Ne gördüğünü bilmek istiyorum," dedi Dalinar eliyle haritayı işaret ederek. "Ne yaptığımıza dair analizini duymak istiyorum. Yardımını istiyorum. Karşılığında biz de Herdaz'ı kurtarmak için kuvvetlerimizi göndereceğiz. Sen bizim Alethkar'ı geri almamıza yardım et, biz de senin halkının bağımsızlığını kazanması için elimizden gelen her şeyi yapalım."

"Karadiken'le aynı tarafta olmak yeni bir tecrübe olur," dedi Vizon. "Ama ben herhangi bir söz vermeden önce bana şurada, şurada ve şurada neden bu kadar birliğiniz olduğunu söyleyebilir misin?" Alethkar'ın güneyinde okyanus kıyısındaki istihkâmları gösteriyordu.

"Limanları tutmamız gerekiyor," dedi Dalinar.

"Hım. Evet, bu bahane sanırım ittifaktaki diğerlerini ikna edebilir."

Dalinar'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve dönüp Jasnah'ya baktı. Jasnah'nın arkasında Akıl kaşlarını havaya kaldırıp duvara yaslandı. Toplantılarda ondan beklenmeyecek kadar sessizdi ama yüzündeki ifadeden alaycı yorumları okunabiliyordu.

"Düşman şurada, nehrin diğer tarafında yoğunlaşıyor," diye işaret etti Vizon. "Eğer gerçekten tek endişeniz onlar olsaydı, fırtınalar arasında nehir kuruduğunda saldırmalarını engellemek için tam karşılarına konuşlanırdınız. Değil mi? Yani merak uyandırıcı. Tabii o zaman arkadan saldırıya açık olurdunuz. Hani neredeyse arkanızı kollayanlara güvenmiyorsunuz diyeceğim..."

Dalinar'dan çok daha kısa boylu olan adam onun gözlerinin içine baktı ve cümlesini öylece havada asılı bıraktı. Akıl elini ağzına götürüp öksürdü.

"Taravangian'ın düşmanla iş birliği yaptığına inanıyorum," dedi Dalinar içini çekerek. "Bir yıl önce biri düşman birliklerini Urithiru'ya soktu. Bahaneler, gerekçeler diğerlerini ikna ettiyse de ben bunu Taravangian'ın Parlayanının yaptığına eminim."

"En güçlü müttefikinin en büyük korkun olduğu bir cephede savaşmak tehlikeli iş. Üstelik karşı tarafa hizmet eden Parlayanlar var mı diyorsun? Bu nasıl olabilir?"

"Bir tek onlar da değil ne yazık ki," dedi Jasnah. "Geçen yıl Semadeşenler tarikatının tamamı düşmana katıldı ve Azir'i taciz edip duruyorlar, bu yüzden en güvenilir birliklerimizi orada tutmak zorunda

kalıyoruz. Tozelçiler de isyancılığın sınırlarında dolaşıyor, sık sık Dalinar'ın emirlerini görmezden geliyorlar."

"Endişe verici," dedi Vizon. Alethkar sınırı boyunca yürüyüp Jasnah'nın yanından geçti. "Buraya da asker yığmışsınız. Bir an evvel ülkenize doğru ilerlemek istiyorsunuz değil mi? Kholinar'ı geri almak istiyorsunuz."

"Biraz daha gecikirsek savaşı kaybedeceğiz," dedi Navani. "Düşman her geçen gün daha fazla güç kazanıyor."

"Buna katılıyorum," dedi Vizon. "Ama Alethkar'a saldırmak?"

"Çok büyük, güçlü bir saldırı yapmak istiyoruz," diye açıkladı Dalinar. "Diğer hükümdarları da bu saldırının hayati önem taşıdığına ikna etmeye çalışıyoruz."

"Ah..." dedi Vizon. "Evet. Dışarıdan bir general, taze bir bakış açısı, daha ikna edici olur, değil mi?"

"Ümidimiz bu yönde," dedi Dalinar.

"Ama önce beni etkilemeye çalışmadan edemediniz, ha?" dedi Vizon. "Bunu bana önden gösterip beni önceden yanınıza çekmek istediniz. Bir sürprizle karşılaşma riskine girmemek için mi?"

"Hükümdarlarla yaptığımız toplantılarda... yeterince gafil avlandık," dedi Navani.

"Sanırım sizi suçlayamam," dedi Vizon. "Hayır. Suçlamıyorum. Geriye bir soru kalıyor. Siz Kholinler, benden tam olarak ne istiyorsunuz? Zaten inanmak istediğiniz şeyi doğrulamamı mı tercih ediyorsunuz yoksa gerçeği mi merak ediyorsunuz?"

"Ben her zaman gerçeği duymak isterim," dedi Dalinar. "Ve eğer yeğenimi azıcık tanıyor olsaydın, onun da doğruları olduğu gibi söylemekte en ufak bir çekincesi olmadığını bilirdin. Sonuçları ne olursa olsun."

"Evet," dedi Vizon, Jasnah'ya bakarak. "Ününüzü duydum Majesteleri. Karadiken'e gelince... İki yıl önce olsa sana inanmazdım." Vizon bir parmağını havaya kaldırdı. "Sonra yeğenim bana senin kitabını okudu. Baştan sona hepsini, evet. Kolay olmasa da bir kopyasını bulduk ve büyük bir ilgiyle dinledim. Karadiken'e güvenmiyorum ama onları yazan adama güvenebilirim."

Onu tartarcasına Dalinar'ı inceledi. Ardından döndü ve haritaya doğru yürüdü. "Bu karmaşadan kurtulmanıza belki yardım edebilirim. Alethkar'a saldırmamalısınız."

"Ama..." diye başladı Dalinar.

"Saldırıya geçmeniz gerektiğine katılıyorum," dedi Vizon. "Ama

eğer Taravangian'a güvenemiyorsanız Alethkar'a bir harekât düzenlemek ordularınız için felaketle sonuçlanır. İçeriden bir ihanet tehlikesi olmadan da düşman bu bölgede çok güçlü zaten. Onlarla bayağıdır savaşıyorum; ülkenizde çok sağlam konuşlandıklarını söyleyebilirim. Onları oradan öyle kolayca söküp atamayız ve hele iki cephede birden savaşırken bunu asla yapamayacağımız kesin."

Vizon, Azir'de durdu, ardından Emul'daki çatışmaları işaret etti. "Burada düşmanı kendiniz ile rakip güç arasında sıkıştırmışsınız. Dikkatinizi başka yöne çekip burada saldırıya ne kadar açık olduklarını gizlemek için Semadeşenleri kullanıyorlar. Düşman bu bölgede karayla çevrili, İri ve Alethkar'daki müttefiklerinizden uzak düşmüş durumda ve ciddi ikmal sorunları var. *İşe yarama* şansı olan bir hücum mu istiyorsunuz? Emul'u geri alın. Yokelçileri –şarkıcıları– Makabak'tan atın.

"Düşmanın en zayıf olduğu yere odaklanmalısınız. Yaralı Alethi gururunuzu kurtarmak için düşmanın en güçlü olduğu yere pervasız bir saldırı düzenleyip ordularınızı felakete sürüklemenin bir anlamı yok. İşte gerçek bu."

Navani, Dalinar'a baktı ve onu bu sözler karşısında böyle omuzları düşmüş, çökmüş hâlde görmekten nefret etti. Dalinar vatanını kurtarmayı her şeyden çok istiyordu.

Navani, Dalinar gibi bir taktik dehası değildi. Dalinar, Alethkar'ı kurtarmanın doğru hamle olduğunda ısrar ederse ona itiraz etmezdi. Fakat Vizon konuşurken başını eğip diğer tarafa dönmesinden Navani onun Vizon'un haklı olduğunu düşündüğünü anladı.

Belki de Dalinar bunu zaten biliyordu. Belki bunu başka birinden duymaya ihtiyacı vardı sadece.

"Sana daha detaylı raporları da gösterelim," dedi Jasnah. "Böylece diğer şeyler de ilk içgüdünü destekliyor mu diye bir bakabilirsin Vizon."

"Evet, bu akıllıca olur," dedi Vizon. "Ne de olsa pek çok kilitli oda nihayetinde bir gizli kaçış yolu sunar."

"Adolin, sen gider misin lütfen?" dedi Jasnah. "Evet, sen de Shallan. Misafirimizi brifing salonuna götürüp arşiv mahzenindeki haritaları ve yazmaları gösterir misiniz? Kesin rakamları ve en son verileri Teshav'dan alabilirsiniz. Her şeyi dikkatle incele Vizon. Birkaç hafta içinde bir sonraki hamlemizi konuşmak için hükümdarlarla bir araya geleceğiz ve o toplantıdan önce elimizde planımız hazır olsun istiyorum."

Vizon, Jasnah'yı eğilerek selamladıktan sonra Adolin ve Shallan'la birlikte odadan çıktı. Onlar gittiğinde –Shallan gitmiş olduğu için– harita dağılıp yok oldu ve Jasnah'da da belli belirsiz bir değişiklik oldu. Yüzü şimdi daha az maskeyi andırıyordu. Yürüyüp küçük masanın başına çökerken kraliçe havası yoktu. Tacını çıkarmıştı; sonuçta şu anda ailesiyle birlikteydi.

Ailesi ve Akıl'la birlikte, diye düşündü Navani, siyahlar içindeki uzun boylu adam kendine şarap koymaya giderken. Navani ikisi hakkındaki dedikoduların doğru olup olmadığını çözemiyordu ve sormaya da çekinmişti. Bir annenin kızıyla özel konularda konuşmakta bu kadar tereddüt etmesi tuhaftı. Ama... eh, söz konusu olan Jasnah'ydı.

"Ben de bundan endişeleniyordum," dedi Dalinar masada Jasnah'nın karşısına otururken. "Alethkar'ı zorlamamız gerektiği konusunda onu ikna etmem gerekiyor."

"Amca, bunda inat mı edeceksin?" dedi Jasnah.

"Olabilir," dedi Dalinar.

"Anında gördü," dedi Jasnah. "Taravangian da bizim ona güvenmediğimizi biliyor olmalı. Şu anda Alethkar'a saldıramayız. Bu durum beni de en az senin kadar üzüyor ama..."

"Biliyorum," dedi Dalinar. Navani yanına oturup elini onun omzuna koydu. "Fakat içimde korkunç bir his var Jasnah. Bu savaşı kazanmanın bir yolu olmadığını fısıldayıp duruyor. Ölümsüz bir düşmanı nasıl yeneriz? Yenilmekten korkuyorum ama asıl korkum başka. Onları Azir'den atarsak ve barış yapmayı kabul ederlerse ne olacak? Savaşın sona ermesi buna bağlı olursa, Alethkar'dan vazgeçecek miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Jasnah. "Bu biraz chulları almadan işe koşmak gibi bir şey. Böyle bir uzlaşmanın mümkün olup olmayacağını bile bilmiyoruz."

"Olmayacak," dedi Akıl.

Navani kaşlarını çatıp şarabını yudumlayan adama doğru baktı. Akıl yanlarına gelip Jasnah'ya bir kupa uzatırken kendi burnu hâlâ kupasına gömülmüş durumdaydı.

"Akıl?" dedi Dalinar. "Bu da şakalarından biri mi?"

"Garaz'ın kendisi bir şaka Dalinar ama senin için değil." Ardından izin istemeden masada yanlarına oturdu. Krallarla ve kraliçelerle aynı sofraya oturmak onun doğal hakkıymış gibi davranırdı daima. "Garaz uzlaşmaz. Tam bir teslimiyet, hatta muhtemelen tamamen yok etmekten daha azına razı olmaz."

Dalinar kaşlarını çattı, sonra dönüp Navani'ye baktı. Navani omuz silkmekle yetindi. Akıl bilmemesi gereken şeyleri biliyormuş gibi konuşurdu hep. Numara mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamazdınız. Üzerine giderseniz de genelde gülünç duruma düştüğünüzle kalırdınız.

Dalinar akıllılık edip sessiz kaldı, ona söylenen kadarı üzerinde düşündü.

"Emul'a güçlü bir taarruz..." dedi Jasnah düşünceli bir şekilde. "Bu canavarın merkezinde bir mücevherkalp olabilir Dalinar. İstikrara kavuşmuş bir Makabak ittifakımızı güçlendirir. Güçlü, net bir zafer müttefiklerimizin moralini ve enerjisini yükseltir."

"Sağlam bir gerekçe," diye homurdandı Dalinar.

"Dahası var," dedi Jasnah. "Önümüzdeki aylarda Azir'i ve etrafındaki ülkeleri emniyete almak istememiz için bir gerekçemiz daha var."

"Başka ne var?" diye sordu Dalinar. "Neden bahsediyorsun?"

Jasnah, Akıl'a bakınca Akıl başını sallayıp ayağa kalktı. "Ben getiririm. Ben yokken sakın kimseyi aşağılama Berrakhanım. Varlığımı lüzumsuz kılıyorsun." Kapıdan çıktı.

"Elçiler'i getirecek," dedi Jasnah. "O dönene kadar, belki sizin şu Hearthstone seferinizden önce sana getirdiğim öneriyi konuşabiliriz amca."

Ah, olamaz, diye düşündü Navani. *İşte başlıyoruz...* Jasnah Alethkar için bir yasa çıkarmakta ısrar ediyordu. Tehlikeli bir yasa.

Dalinar ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. İyiye işaret değildi. "Hiç sırası değil Jasnah. Tarihimizin bu belki de en korkunç anında bu boyutta bir sosyal değişim yaratamayız."

"Bu yıl bir *kitap* yazıp yüzyılların yerleşik cinsiyet rollerini altüst eden adamın dediğine de bakın," diye karşılık verdi Jasnah.

Dalinar irkildi.

"Anne," dedi Jasnah, Navani'ye. "Onunla konuşacağını söylememiş miydin?"

"Fırsat olmadı," dedi Navani. "Ve... dürüst olmak gerekirse ben de bu konuda Dalinar'ın endişelerini paylaşıyorum."

"Seni bundan menediyorum," dedi Dalinar. "Tüm Alethi kölelerini öylece özgür bırakamazsın. Bu, tam bir kargaşa yaratır."

"Senin kraliçeyi bir şey yapmaktan menedebileceğini bilmiyordum," dedi Jasnah.

"Buna öneri diyen sendin," dedi Dalinar.

"Çünkü henüz yazmayı bitirmedim," diye karşılık verdi Jasnah. "Çok yakında bunu yüceprenslere sunmak ve tepkilerini ölçmek niyetindeyim. Yasalaştırmadan önce onların endişelerini mümkün mertebe gidereceğim. Fakat yasayı çıkarıp çıkaramayacağımı tartışmak gibi bir niyetim yok."

Dalinar dolaşmaya devam etti. "Bunun mantığını anlayamıyorum Jasnah. Bunun yaratacağı kargaşa..."

"Şu sıralar hayatımız zaten kargaşadan ibaret," dedi Jasnah. "Hazır insanlar yeni bir yaşam biçimine uyum sağlıyorlarken, büyük değişiklikler yapmanın *tam* sırası. Tarihî veriler de bunu destekliyor."

"Ama neden?" diye sordu Dalinar. "Sen her zaman pratik düşünürsün. Buysa tam tersi gibi görünüyor."

"Mümkün olduğunca çok kişi için mümkün olan en iyi sonucu verecek olan bir hareket tarzı peşindeyim. Bu benim ahlak felsefemle de uyumlu."

Dalinar yürümeyi kesip alnını ovuşturdu. *Bir şey yapabilir misin*, dercesine Navani'ye baktı.

"Onu tahta geçirdiğinde ne olacağını düşünüyordun ki?" diye sordu Navani.

"*Açıkgözleri* kontrol altında tutacağını düşünüyordum," dedi Dalinar. "Onların entrikalarına pabuç bırakmayacağını."

"Yaptığım *tam olarak* bu," dedi Jasnah. "Fakat seni de onlardan biri sayıyorsam kusura bakma amca. Bana muhalefet etmen senin için iyi olur. Bunu en görünür şekilde yapmaktan da çekinme. Bir sürü insan Elhokar'ın senin önünde diz çöktüğünü gördü ve o rezalet 'yücekral' konusu da hâlâ hoşnutsuzlukla hatırlanıyor. Bu konuda aynı tarafta olmadığımızı göstermek, Karadiken'in piyonu olmadığımı kanıtlar ve konumumu sağlamlaştırır."

"Biraz ağırdan alabilsen keşke," dedi Dalinar. "Yaptığın şeye teorik olarak bütünüyle karşı değilim. Merhametli olduğunu gösteriyor. Fakat..."

"Ağırdan alırsak geçmiş bizi yakalar," dedi Jasnah. "Tarih böyledir, her zaman bugünü yutar." Dalinar'a sevgiyle gülümsedi. "Senin gücüne saygı ve hayranlık besliyorum amca. Hep besledim. Ama arada sırada, herkesin dünyayı senin gözlerinle görmek zorunda olmadığının hatırlatılmasına ihtiyacın var diye düşünüyorum."

"Öyle olsa hepimiz için daha iyi olurdu," diye homurdandı Dalinar. "Keşke ne zaman başka tarafa baksam dünya başını belaya sokmaktan vazgeçse."

Şarap sürahisinden içecek bir şey aldı. Turuncuydu doğal olarak.

"Bu peki ardentleri de kapsıyor mu kızım?" diye sordu Navani.

"Onlar da köle, değil mi?"

"Teknik olarak öyle. Ama bu durumda bazıları Kilise'ye düşmanlık güttüğünü söyleyebilir," dedi Navani.

"Ardentleri mal olmaktan çıkardığım için mi?" diye sordu Jasnah eğlenerek. "Eh, sanırım bunu söyleyenler olacaktır. Bazıları yaptığım her şeyde bir saldırganlık görüyor. Çelişki şu ki bu onların iyiliğine. Ardentleri özgür bırakarak Kilise'nin dünyada yeniden politik bir güç hâline gelmesi riskini alıyorum."

"Bu seni endişelendirmiyor mu?" diye sordu Navani. Jasnah yaptığı her şeyin ardındaki sebeplerin daima açık ve basit olduğunu iddia etse de bu kızın niyetini çözmek Şafakdilinde bir şeyler okumaya benziyordu bazen.

"Tabii ki endişelendiriyor," dedi Jasnah. "Öte yandan ardentlerin şimdi yaptıkları gibi perde arkasında gizlenmek yerine aktif olarak politikaya katılmalarını tercih ederim. Bu onlara güç kazanmaları için daha fazla fırsat verecektir, doğru ama bir yandan da toplumun gözü önünde hareket edecekler."

Jasnah hüreliyle masayı tıklattı. Emineli usule uygun olarak kol yenindeydi. Navani onun bu sosyal normlardan hiç hazzetmediğini biliyordu ama geleneklere uyuyordu yine de. Kusursuz bir makyaj. Örgülü saçlar. Görkemli, şık bir havah.

"Bu uzun dönemde Alethkar'ın iyiliğine olacak," dedi Jasnah. "Hem ekonomik olarak hem de ahlaken. Dalinar Amca'mın itirazları çok kıymetli. Onu dinleyeceğim ve öyle itirazlara karşılık vermenin bir yolunu bulacağım..."

Jasnah, Akıl'ın odaya girmesiyle sustu. Akıl yanında iki kişiyle gelmişti. İçlerinden biri, uzun siyah saçlı bir Makabaki kadınıydı; gerçi gözleri ve bazı hatları Shin'i andırıyordu. Diğeri de yine uzun boylu bir Makabaki erkeğiydi. Yapılı, güçlü bir adamdı ve üzerinden asalet akıyordu. En azından gözlerindeki dalgın ifadeyi görüp kendi kendine fısıldadığını duyana kadar öyle düşünüyordunuz. Sanki geri zekâlıymış gibi onu odaya kadının sokması gerekti.

İlk bakışta hiç kimse onların yazılı tarihten bile daha yaşlı varlıklar olduğunu anlayamazdı. Pek çok dinde tanrı olarak tapınılan ve Navani'nin dininde de yarı tanrı olarak görülen, pek çok kez yeniden doğmuş ölümsüz Elçiler; Shalash ve Talenelat.

Ne yazık ki artık ikisi de delirmişti. Kadın en azından bir parça ken-

dini idare edebiliyordu. Adam... Navani şu ana dek onun mırıldanmak dışında anlamlı bir kelime ettiğini duymamıştı.

Akıl onlara, Navani'nin ondan görmeyi hiç ummadığı bir saygıyla davranıyordu. Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra sessizce oturmalarını işaret etti. Shalash, kendi tercih ettiği ismiyle Ash, Talenelat'ın oturmasına yardım ettikten sonra onun arkasında ayakta durdu.

Navani onların huzurunda kendini huzursuz hissetmeden edemedi. Tüm hayatı boyunca Yaradan'a yardım etmesi için dua ederken onlara hitap eden ründuası yakmıştı. Onların adına yemin etmiş, günlük ibadetlerinde onları anmayı ihmal etmemişti. Jasnah çok önce inanmayı bırakmıştı ve Dalinar... Navani onun artık neye inandığını bilmiyordu. Durum karmaşıktı.

Fakat Navani, Elçiler'den ve Yaradan'dan ümidini kesmemişti. Onların basit ölümlülerin anlayamayacağı daha büyük planları olduğunu ummuştu. Şimdi bu ikisini bu durumda görmek... Bu onu derinden sarsıyordu. Elbette bu da Yaradan'ın isteği doğrultusunda oluyor olmalıydı. Elbette her şeyin mantıklı bir sebebi vardı. Değil mi?

"Arzunuz üzere iki tanrı geldiler," dedi Akıl.

"Ash," dedi Jasnah. "Son görüşmemizde bana amcamın yetenekleri hakkında bildiklerini anlatıyordun. Bağdökümcü güçleri."

"Sana söyledim ya," dedi kadın, "hiçbir şey bilmiyorum." Ash'in Taln'a nasıl nazik davrandığı düşünülünce, insan ondan böyle ters bir ton beklemiyordu. Fakat ne yazık ki Navani'ye artık normal gelmeye başlamıştı.

"Bana söylediklerin çok faydalıydı," dedi Jasnah. "Tekrar söyleyebilir misin çok rica etsem?"

Dalinar meraklanmıştı; masaya yaklaştı. Jasnah, hafızalarındaki tarihi bilgileri öğrenmek için Elçiler'le her hafta düzenli olarak görüşüyordu. Jasnah her ne kadar görüşmelerin çoğunlukla verimsiz geçtiğini söylese de Navani onu bu cümledeki 'çoğunlukla' ifadesini atlamayacak kadar iyi tanıyordu. Kızı bu kelimenin ardına devasa şeyler saklayabilirdi.

Ash yüksek sesle içini çekip odada yürümeye başladı. Dalinar'ın az önce yaptığı gibi düşünceli bir tarzda değil, daha ziyade kafese kapatılmış bir hayvan gibi. "Bağdökümcülerin ne yaptığı hakkında bir şey bilmiyordum. Bu her zaman Ishar'ın alanıydı. Babam arada bir onunla Âlemsel Teori üzerine bir şeyler konuşurdu ama ben pek ilgilenmezdim. Niye ilgileneyim ki? Ishar konuya hâkimdi."

"Yemin Sözleşmesi'ni o hazırladı," dedi Jasnah. "Sizi... ölümsüz-

lüğe mahkûm eden ve Yokelçileri başka bir gerçeklik âlemine hapseden anlaşmayı."

"Braize başka bir gerçeklik âlemi değil," dedi Ash. "Orası bir gezegen. Onu gökyüzünde, sizin Asude Saraylar dediğiniz Ashyn'in yanında görebilirsiniz. Ama evet, Yemin Sözleşmesi. Bunu o yaptı. Hepimiz de ona uyduk." Ash omuz silkti.

Jasnah en ufak bir sıkıntı belirtisi göstermeden başıyla onayladı. "Ama Yemin Sözleşmesi artık geçerli değil."

"Bozuldu," dedi Ash. "Bitti, dağıldı, yerle bir oldu. Bir yıl önce babamı öldürdüler. Her nasılsa kalıcı olarak. Bunu hepimiz hissettik." Ash daha önce Navani'nin gözlerindeki hürmeti görmüş gibi dosdoğru ona baktı. Tekrar konuştuğunda sesi alaycıydı. "Artık sizin için *hiçbir şey* yapamayız. Artık Yemin Sözleşmesi yok."

"Peki sence bir Bağdökümcü olarak Dalinar onu bir şekilde onarabilir veya yenileyebilir mi?" diye sordu Jasnah. "Düşmanı yine hapsedebilir miyiz?"

"Kim bilir?" dedi Ash. "Kılıçlarımız varken işler şimdi sizde olduğu gibi değildi. Siz sınırlısınız ama bazen bizim yapamadığımız şeyleri yapabiliyorsunuz. Neyse, ben bunlar hakkında hiçbir zaman fazla bir şey öğrenmedim zaten."

"Ama bilen birileri var, değil mi?" dedi Jasnah. "Dalgabağlama ile uğraşan birileri? Bunu tecrübe etmiş, Dalinar'ın güçleri hakkında bilgi sahibi birileri?"

"Evet," dedi Ash.

"Shinler," dedi Navani, Jasnah'nın nereye varacağını anlayarak. "Şerefkılıçları onlarda. Szeth kılıçlarla eğitim yaptıklarını, güçlerini bildiklerini söylüyor..."

"Shinovar'a gönderilen gözcüler ortadan kayboldu," dedi Dalinar. "Rüzgârkoşucuları ok yağmuruna tuttular. Bizimle bir işleri olsun istemiyorlar."

"Şimdilik," dedi Jasnah, Ash'e bakarak. "Değil mi?"

"Onların... sağı solu belli olmaz," dedi Elçi. "Sonunda onlardan ayrıldım. Beni öldürmeye çalıştılar ki bu dert değildi. Ama bana tapmaya başladıkları zaman..." Ash kollarını göğsünde kavuşturdu. "Efsaneleri varmış... Bu Dönüş'ün geldiği hakkında kehanetler. Ben bunun olacağına inanmadım. İnanmak istemedim."

"Makabak'ta istikrara ihtiyacımız var amca," dedi Jasnah. "Çünkü eninde sonunda Shinlerle irtibata geçmemiz gerekecek. Hiçbir şey olmasa, yüzyıllardır ellerinde olan Şerefkılıçlarından ve seninki gibi

güçlerle deneyimlerinden Bağdökümcüler hakkında ne bildiklerini öğrenmek isteyeceğiz."

Dalinar, Navani'ye döndü. Navani başıyla onayladı. Bir şansları vardı. Eğer Kaynaşıkları yeniden hapsedebilirlerse... Eh, bu savaşın sona ereceği anlamına geliyordu.

"İlginç bir noktaya parmak bastın," dedi Dalinar.

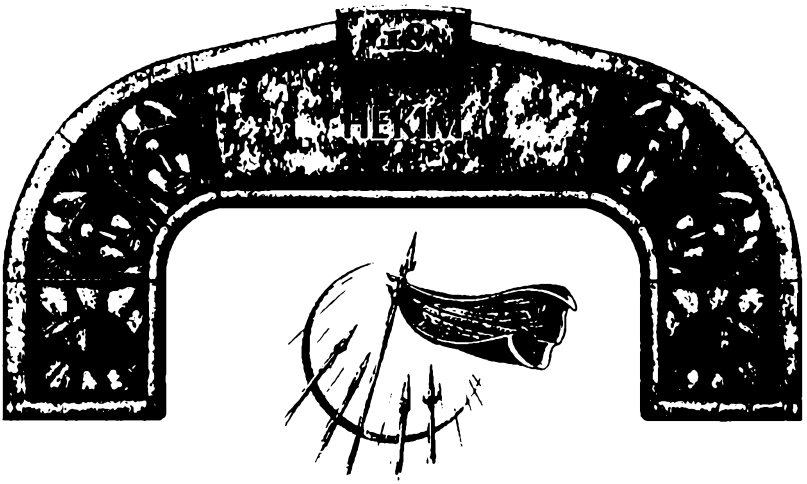
"Harika," dedi Jasnah. "Eğer Emul'a büyük bir taarruz düzenleyeceksek ben de geleceğim ve oradaki hazırlıklara katılacağım."

"Katılacağım derken?" dedi Dalinar. "Peki tam olarak ne kadar katılmayı düşünüyorsun?"

"Mümkün olduğu kadar," dedi Jasnah.

Dalinar içini çekti. Navani onun ne düşündüğünü görebiliyordu. Eğer Jasnah savaş planlarına ve stratejilerine fazla dâhil olursa yüceprensler bundan pek hoşlanmazdı. Fakat Dalinar kendi yaptıklarından sonra buna itiraz edemezdi.

"Sorun olursa, bunu o zaman düşünebiliriz sanırım." Sonra Karadiken, Elçi'ye döndü. "Ash, bana Shinler hakkında başka ne bildiğini anlatır mısın? Özellikle benim güçlerim hakkında bir şey biliyor olabilecek Shinler hakkında?"

Kaynaşıkların benim büyüleyici bulduğum bir metalleri daha var. Fırtınaışığı'nı ileten bir metal. Fabrial yaratırken bununla yapılabilecekler muazzam. Kaynaşıklar bu metali ilkel fabriallarda -basit bir mücevherden oluşan, içinde spren olmayanlarda- kullanıyorlar.

Parlayanlardan Fırtınaışığı'nı nasıl çekip kürelere aktardıkları kafamızı karıştırmaya devam ediyor. Âlimlerim, Kuşam diferansiyeli kullanıyor olmaları gerektiğini düşünüyor. Bir mücevher Fırtınaışığı'yla -veya tahminimce Yokışığıyla- doluysa ve Işık hızla çekilirse, bu durum mücevherde bir basınç diferansiyeli (ya da bir tür vakum) yaratıyor.

Ama bu hâlâ sadece bir teori.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

Kaladin, dağlara bakan Yeminkapısı platformunun ucunda durdu. Karla kaplı dağlar dünya dışı bir manzara yaratıyordu. Urithiru'ya gelmeden önce sadece birkaç kere, o da gün doğumunda küçük yamalar hâlinde kar görmüşlüğü vardı. Buradaysa kar kalın ve derin, el değmemiş ve bembeyazdı.

Acaba Kaya da şu anda benzer bir manzaraya mı bakıyordur, diye merak etti Kaladin. Kaya'nın ailesi, Skar ve Drehy dört hafta kadar önce yola çıkmışlardı. O zamandan beri sadece bir kez, yola çıkmalarından kısa bir süre sonra uzakalemle irtibata geçmiş ve ulaştıklarını haber vermişlerdi.

Kaladin, Kaya için endişeleniyor ve endişelenmekten hiç vazgeçmeyeceğini biliyordu. Yolculuğa gelince... Eh, bu artık Kaladin'in endişelenmesi gereken bir şey değildi. Bunu artık Sigzil düşünecekti. Mükemmel bir dünyada taburbeyi Teft olurdu ama yaşlı Rüzgârkoşucu, Kaladin bunu teklif ettiği anda fırçayı basmıştı.

Kaladin içini çekti ve Yeminkapısı platformunun ortasındaki kontrol binasına yürüdü. Buradaki kâtip ona başını salladı. Harap Ovalar'daki Yeminkapısı'ndan geçişin yapılabileceğine dair onay gelmişti.

Kaladin küçük binanın duvarındaki kilitte Sylkılıcı kullanarak geçişi başlattı. Göz açıp kapayıncaya kadar Harap Ovalar'a ışınlanmıştı ve saniyeler sonra Çivilemeyle gökyüzünde süzülüyordu.

Rüzgârkoşucular onun 'geri çekilmesini' büyütmemişlerdi. Büyük ihtimalle strateji veya lojistikten sorumlu generalliğe getirildiğini varsayıyorlardı. Cephe komutanlarının çoğunun akıbeti bu olurdu. Henüz onlara başka bir şey yapacağını söylememişti. Bu 'başka şeye' de o gün karar vermesi gerekiyordu. Dalinar onun sefir olmasını istiyordu hâlâ. Ama Kaladin günlerini siyasi pazarlıklarla geçirebilir miydi gerçekten? Hayır, balo salonunda kadınların eteklerine basmamaya çalışan üniforma giydirilmiş bir at kadar beceriksiz olurdu.

Bu aptalca bir fikirdi. İyi de *ne* yapacaktı?

Bayağı bir yükseldikten sonra, hiç düşünmeden yaptığı art arda Çivilemelerle spiraller çizmeye başladı. Güçlerini artık parmaklarını oynatmak kadar doğallıkla kullanıyordu. Yanında uçmakta olan Syl birkaç rüzgârspreniyle karşılaşınca onları gülerek selamladı.

Bunu özleyeceğim, diye düşündü Kaladin. Derken kendini aptal gibi hissetti. Ölmüyordu ya. Sadece emekli oluyordu. Yine uçacaktı. Öyle değilmiş gibi yapıp kendine acıması saçmalıktı. Bu değişimi vakarla karşılamak kolay değildi ama Kaladin bunu yapacaktı.

İleride bir şey görünce o tarafa uçtu. Navani'nin uçan platformu nihayet Ovalar'a yaklaşıyordu. Üst güverte, şaşkınlıkla önlerinde uzanan manzaraya bakan insan yüzleriyle tıklım tıklımdı.

Kaladin güverteye indi ve gemiye eşlik etmesi için geride bıraktıkları Rüzgârkoşucuların selamlarına karşılık verdi. "Yolculuk bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi mültecilere. "Ama bu bize sizin için gerekli hazırlıkları yapma fırsatı verdi en azından."

"Kuleyi mahallelere bölmeye başladık," diyordu Kaladin bir saat sonra annesi ve babasıyla Urithiru'nun karanlık koridorlarında iler-

lerlerken. Önlerini aydınlatması için elinde büyük bir safir tutuyordu. "Hepsi birbirine benzeyen koridorlarıyla burada bir toplum havası yaratmak zor. Aynı yerlerde dönüp dolaşıp kendinizi bir çukurda yaşıyormuş gibi hissetmeniz çok mümkün."

Lirin'le Hesina duvarlardaki rengârenk katmanlardan, yüksek tavanlardan, tamamen kayanın içine oyulmuş olan devasa kulenin heybetinden büyülenmiş bir hâlde onu takip ediyordu.

"Kuleyi önce prensliklere göre organize etmiştik," diye devam etti Kaladin. "Alethi yüceprenslerinin hepsine belli bir katta bir bölüm ayırdık. Fakat Navani sonuçtan memnun kalmadı. O şekilde kulenin kenar kısımlarından ve doğal ışıktan onun istediği kadar yararlanmıyorduk. Yüceprensler halkları yakınlarında olsun istiyorlardı ve bu da çok sayıda kişiyi, yaşam alanı olarak tasarlanmamış büyük salonlara yerleştirmemiz anlamına geliyordu."

Kaladin koridorun duvarından tuhaf bir şekilde dışarı fırlamış bir kaya çıkıntısının altından geçti. Urithiru'da böyle bir sürü tuhaf çıkıntı vardı. Bu seferki koridoru kesen, tüp şeklinde ve yuvarlak bir taş parçasıydı. Hava bacası mıydı acaba? Niye insanların yürüdüğü yolun önüne konmuştu ki?

Kulede böyle pek çok mantık dışı şeye rastlamak mümkündü. Çıkmaz koridorlar. Sadece minik bir delikten içerisi görülen ama bir girişi olmayan odalar. Otuz hatta daha fazla kat boyunca uzanan dar kuyular. Tüm bunlar insana çılgınca gelebilirdi ama ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, odaların köşeleri boyunca dolanan kristal oluklar, duvarlardaki katmanların rünleri andıran desenler oluşturduğu yerler gibi bazı detaylar Kaladin'e burada hiçbir şeyin rastgele olmadığını, belli bir maksatla yapıldığını düşündürüyordu. Onlara tuhaf gelen şeyler de mutlaka henüz çözemedikleri bir sebeple yapılmış olmalıydı.

Annesiyle babası da eğilerek engelin altından geçti. Kaladin'in kardeşini Laral'ın çocukları ve çocukların dadısıyla bırakmışlardı. Laral kocasının ölümünü atlatmış görünüyordu ama Kaladin onu dışarıya yansıttığından fazlasını görecek kadar iyi tanıdığını düşünüyordu. Yaşlarına göre aşırı ciddi ikizleri kadar kocasına da belli ki çok değer vermişti.

Jasnah'nın getirdiği yeni veraset yasaları Laral'ın şehirhanımı unvanı almasını sağladığından Laral onun düzenlediği resmî kabule katılmaya gitmişti. Diğerleri ise Navani'nin kâtipleri eşliğinde kuleyi geziyordu. Bu arada Kaladin, Hearthstone'dan gelenlerin yerleştirileceği yeri annesiyle babasına bizzat göstermek istemişti.

"Çok sessizsiniz," dedi Kaladin onlara. "Bu yer ilk anda biraz afal-

latıcı olabiliyor sanırım. Ben bayağı afalladığımı hatırlıyorum. Navani bu yerin yapabileceklerinin daha yarısını bile bilmediğimizi söylüyor."

"Olağanüstü bir yer," dedi annesi. "Gerçi Berrakhanım Navani Kholin'den ismiyle bahsettiğini duyrnak benim için daha afallatıcı oldu galiba. Bu kulenin kraliçesi değil mi o?"

Kaladin omuz silkti. "Onları tanıdıkça resmiyeti bıraktım."

"Yalan söylüyor," dedi Syl komplocu bir tonla, Hesina'nın omzunda oturduğu yerden. "O *hep* böyleydi. Daha Parlayan olmadan epey uzun zaman önce Kral Elhokar'a ismiyle hitap ediyordu."

"Açıkgöz otoritesine saygısızlık, sosyal sınıfları ve gelenekleri hiçe sayarak bildiğini okuma eğilimi..." dedi Hesina. "Roshar adına, bunları nereden öğrenmiş olabilir?" Hesina, duvardaki bir katmanı inceleyen Kaladin'in babasına bir bakış attı.

"Hiç bilmiyorum," dedi Lirin. "Şu ışığı biraz yaklaştırsana oğlum. Şuraya bak Hesina. Bu katmanlar yeşil. Bu doğal olamaz."

"Hayatım, neredeyse dağ kadar bir kulenin bir duvarına bakıyor olmak sana bu yerin doğal olmadığını anlatmaya yetmedi mi?"

"Bu şekle Ruhdökülmüş olmalı," dedi Lirin duvara vurarak. "Yeşim mi bu?"

Kaladin'in annesi yeşil damarı incelemek için yaklaştı. "Demir," dedi. "Taşa bu rengini veren demir."

"Demir mi?" diye tekrarladı Syl. "Ama demir gri değil mi?"

"Evet," dedi Lirin. "Kayayı yeşil yapanın bakır olması gerekmez mi?"

"Öyle olması gerek gibi geliyor, değil mi?" dedi Hesina. "Ama öyle olmadığına eminim. Her neyse, bırakalım da Kal bizim için hazırlanan odaları göstersin artık. Baksana, nasıl heyecanlı görünüyor."

"Bunu nasıl görüyorsun?" diye sordu Syl. "Bana sorarsan hiç heyecanlanmıyor. Ona eğlenceli bir sürprizim olduğunu söylediğim zamanlarda bile."

"Senin sürprizlerin," dedi Kaladin, "hiçbir zaman eğlenceli olmuyor."

"Çizmesine fare koydum," diye fısıldadı Syl. "Bunu yapmam asırlar sürdü. O kadar ağır bir şeyi kaldıramayacağımdan fareyi yemekle kandırıp yönlendirmem gerekti."

"Fırtınababa adına," dedi Lirin, "niye çizmesinin içine fare koydun ki?"

"Çünkü fare içine tam sığdı!" dedi Syl. "Bunun ne harika bir fikir olduğunu nasıl görmezsin?"

"Lirin mizah anlayışını ameliyatla aldırdı," dedi Hesina.

"Sonra da pazarda bayağı iyi paraya sattım," dedi Lirin.

Hesina, Syl'e doğru eğildi. "Diğer insanların aptalca hislere ne kadar vakit harcadığını gösteren bir saatle takas etti."

Syl, Hesina'ya bakıp tereddütle gülümsedi. Bunun bir şaka olup olmadığından şüphe ettiğini görebiliyordu Kaladin. Nihayet Hesina başını teşvik edercesine sallayınca Syl bir kahkaha attı.

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Lirin. "İnsanların zamanlarının ne kadarını ziyan ettiklerini hesaplamak için bir saate ihtiyacım yok. Rakam ortada; neredeyse yüzde yüz."

Kaladin duvara yaslanmış, içini dolduran tanıdık bir huzurla bu atışmaları dinliyordu. Bir zamanlar hayattan tek beklentisi onlarla tekrar birlikte olabilmekti. Lirin'in yine bir şeyleri takıntı yapmasını izlemek. Hesina'nın onu etrafındaki insanlara ilgi göstermeye zorlamasını dinlemek. Lirin'in şakalara komik bir ciddiyet takınarak karşılık vermesi.

Bu, Kaladin'e yemek masasında hep birlikte geçirdikleri saatleri, kasabanın dışındaki tarlalardan şifalı bitkiler topladıkları zamanları hatırlattı. Bu anıların onun için değeri büyüktü. Bir yanı onların küçük oğlu olarak kalmak istiyordu. Keşke şimdiki hayatıyla yollarının kesişmesi gerekmeseydi. Burada hiç şüphesiz onun nelere göğüs gerdiği ve neler yaptığı hakkında şeyler duyacaklardı. Nihayetinde onu bu hâle getiren şeyleri.

Döndü ve koridorda yoluna devam etti. İleriden gelmeye başlayan sabit ışık dış duvara yaklaştıklarını söylüyordu. Açık ve davetkâr güneş ışığı. Elindeki soğuk Fırtınaışığı küresi gücü temsil ediyordu ama bu ketum, bir bakıma öfkeli bir güçtü. Mücevherin ışığına yakından baktığınızda kabına sığamayıp huzursuzca kıpırdandığını, serbest kalmaya çalıştığını görebilirdiniz. Güneş ışığı ise daha özgür, daha açık bir şeyi temsil ediyordu.

Kaladin, katman çizgilerinin dalga dalga, üst üste binerek aşağı doğru yelpaze gibi açıldığı başka bir koridora saptı. Şimdi sağındaki kapılardan güneş ışığı sızıyordu.

Annesiyle babasına hızlanmalarını işaret etti. "Sağdaki odalar, kulenin yanındaki çıkıntıya uzanan büyük bir balkonu paylaşıyor. Kendi şahsi balkonu olan köşedeki odayı Laral alacak. En büyük oda o. Odalar birbiriyle bağlantılı ve diğer bazı gruplar balkonlarını tüm bölümün ortak alanı olarak kullanıyor."

Koridor boyunca ilerleyip odaları geçti. Odalara battaniyeler, mobilya yapmak için kereste ve tahıl çuvalları bırakılmıştı. "Şuraya sandalye koyup ortak mutfak hâline getirebiliriz," dedi Kaladin. "Herkesin kendi başına yemek pişirmenin bir yolunu bulmaya çalışmasından

daha kolay olur. Ateş için odun, Ovalar'daki kayafilizi tarlalarından, yani Yeminkapısı üzerinden geliyor, dolayısıyla herkese ancak belirli bir miktar veriliyor. Ama bu katta yakın mesafede bir su kuyusu var. Su sıkıntınız olmaz.

"Kime ne görev verileceğini ben de daha bilmiyorum. Üzerinden uçarken siz de muhtemelen fark etmişsinizdir, Dalinar Harap Ovalar'da büyük çaplı bir tarım faaliyetine girişti. Bu belki yer değiştirmenizi gerektirebilir. Gerçi burada da bir şeyler yetiştirmeyi başaracağız gibi görünüyor. Zaten Dalinar'ı Hearthstone'dakileri getirmeye biraz da bu sayede ikna ettim. Bir sürü askerimiz var ama solucan sezonunda lavis tarlasında ne yapması gerektiğini bilenlerin sayısı inanılmaz az."

"Peki ya şu odalar?" diye sordu Hesina koridorun iç kısmında yan yana dizilmiş odaları işaret ederek.

"Onlardan her biri bir aileye yetecek kadar büyük," dedi Kaladin. "Ne yazık doğal ışık almıyorlar ama sayıları iki yüzü buluyor, dolayısıyla herkese yetecektir. Sizi altıncı kata yerleştirmek zorunda kaldığımız için üzgünüm. Asansör beklemeniz veya merdivenlerden çıkmanız gerekecek. Ama balkonlu odalar bulabileceğim tek yer burasıydı. Yine de çok yukarıda sayılmaz, değil mi? Sonuçta bir gün en üst katlara da birilerini yerleştirmek zorunda kalacağız. Onlar için şimdiden üzülüyorum."

"Burası harika," dedi Hesina.

Kaladin, Lirin'in de bir şeyler söylemesini bekledi ama Lirin balkonlu odalardan birine girmekle yetindi. Battaniyeleri ve çuvalları geçip büyük balkona çıktı ve yukarı baktı.

Beğenmedi, diye düşündü Kaladin. Çağ Krallıkları'nın mistik şehrinin en güzel köşelerinden birinde ona bir oda da vermiş olsanız, Lirin tabii ki şikâyet edecek bir şey bulacaktı.

Kaladin balkona, onun yanına gitti. Lirin geriye kaykılmış, bir üst katın balkonunun yanından yukarıyı görmeye çalışıyordu.

"En tepede ne var?" diye sordu Lirin.

"Parlayanların toplantı odaları," dedi Kaladin. "Aslında en tepede bir şey yok. Düz bir çatı var sadece. Ama manzarası muhteşem. Bir ara sana gösteririm."

"Yeter gevezelik ettiğiniz!" dedi Syl. "Hadi. Beni izleyin!" Hesina'nın omzundan havaya fırlayıp odalarda uçmaya başladı. Onun peşinden gelmediklerini görünce geri gelip Hesina'nın kafasının üzerinde bir tur atarak tekrar öne geçti. "Hadi."

Kaladin'in insanların buluşma noktası olacağını hayal ettiği dağ manzaralı balkonlu odalardan geçerek Syl'i takip ettiler. Burası biraz

serindi ama ortak alanda büyük bir fabrial şöminesi soğuğu kırmaya yeterdi.

Ortak balkonlu odaların diğer ucunda kendi banyosu ve özel balkonu olan altı odalı büyük bir bölme vardı. Burası Laral'a ayrılan odanın diğer uçtaki ikiziydi. Bu ikisi resmî görevlilere ve ailelerine verilmek üzere yapılmış gibiydiler, dolayısıyla Kaladin onları özel birilerine ayırmıştı.

Syl onları girişteki hole soktu, kapalı iki kapı bulunan koridordan geçirip oturma odasına götürdü. "*Bütün hafta* burayı hazırlamakla uğraştık!" dedi salonda oradan oraya uçarak. Bir duvara boylu boyunca, kitaplarla dolu taş raflar yerleştirilmişti. Kaladin maaşının bayağı bir kısmını bunlara harcamıştı. Annesinin çok az kitabı var diye gençken çok üzülürdü.

"Dünyada bu kadar çok kitap olduğunu bilmiyordum," dedi Syl. "Tüm kelimeleri bitirmeyecekler mi? Eninde sonunda söylenebilecek her şeyi söylemiş olursunuz, değil mi?" Yandaki küçük odaya seğirtti. "Burada da bebek odası var. Oyuncakları ben seçtim çünkü Kaladin muhtemelen ona mızrak falan gibi saçma bir şey alırdı. Ah. Gelin!"

Yanlarından ok gibi geçip yeniden koridora girdi. Annesiyle babası Syl'i, Kaladin de onları izledi. Syl'in işaretiyle Lirin koridordaki kapılardan birini açtığında karşısında tam teşekküllü bir ameliyathane buldu. Muayene masası. Kaladin'in babasının hiçbir zaman almaya gücünün yetmedikleri de dâhil pırıl pırıl aletler düzgünce sıralanmıştı: neşterler, kalp atışlarını dinlemek için bir alet, muhteşem bir fabrial saat, sargı bezlerini kaynatmak ve ameliyat aletlerini temizlemek için yine fabrialdan bir ısıtma levhası.

Hesina elini şaşkınlıkla ağzına götürmüş, etrafında parçalanmış sarı ışıkları andıran şoksprenleriyle koridorda durmaya devam ederken Kaladin'in babası içeri girdi. Aletleri tek tek eline alıp bıraktı, ardından rafa sıralanmış tıbbi amaçlı çeşitli tozlar ve merhemlerle dolu kavanozları inceledi.

"Taravangian'ın hekimlerine en iyilerini sipariş ettim," dedi Kaladin. "Bazı en yeni ilaçlarla ilgili şeyleri annemin sana okuması gerekecek. Kharbranth'taki hastanelerde çok etkili şeyler keşfediyorlar. Söylediklerine göre insanlara kolayca yenebilecekleri zayıf hastalıklar bulaştırmanın bir yolunu bulmuşlar. İnsanlar bu sayede onları aynı hastalığın daha tehlikeli hallerinden ömür boyu koruyacak bir bağışıklığa sahip oluyorlarmış."

Lirin... ciddi görünüyordu. Her zamankinden ciddi. Hesina'nın bu konudaki şakalarına rağmen Lirin gülerdi. Duygularını gösterirdi. Ka-

ladin bunu defalarca görmüştü. Tüm bunlara karşısında böyle sessiz kalması...

Nefret etti, diye düşündü Kaladin. *Neyi yanlış yaptım?*

Tuhaf bir şekilde Lirin yakındaki koltuklardan birine çöktü. "Hepsi çok güzel oğlum," dedi alçak sesle. "Ama artık bir işe yarayacaklarını sanmam."

"Ne?" diye sordu Kaladin. "Neden?"

"Parlayanların neler yapabildiğini gördüm," dedi Lirin. "Bir dokunuşla iyileştiriyorlar! Hudutaşarların elinin bir hareketiyle kesikler kapanıyor hatta kopuk uzuvlar yeniden büyüyor. Tüm bunlar harika oğlum, ama... ama artık hekimlere ihtiyaç kalmadı gibi görünüyor."

Hesina, Kaladin'e yaklaştı. "Tüm yol boyunca buna surat asıp durdu," diye fısıldadı.

"Surat asmıyorum," dedi Lirin. "Sağlıkta böyle muhteşem bir gelişmeye üzülmek için insanın hem kalpsiz hem çok bencil olması lazım. Ben sadece..." Lirin derin bir nefes aldı. "Sanırım yapacak başka bir iş bulmam lazım."

Fırtınalar adına. Kaladin bu hissi *çok iyi* biliyordu. Bu kaybı. Bu endişeyi. Aniden insanların sırtında bir yüke dönüşmüş olma hissini.

"Baba," dedi Kaladin, "Hudutaşarların sayısı elliyi geçmez ve sadece üç Esasgören var. İyileştirebilen tarikatlar sadece onlar."

Lirin başını kaldırıp yana yatırdı.

"Hearthstone'un tahliyesi için bir düzine kadarını yanımızda getirdik," diye devam etti Kaladin. "Çünkü Dalinar uçan platformun düşmanın eline geçmeyeceğinden emin olmak istedi. Hudutaşarlar genelde cephede askerleri iyileştirmekle meşgul oluyor. Urithiru'da kalan birkaç tanesi de sadece çok acil durumlara yetişebilir.

"Ayrıca güçleri sınırsız değil. Eski yaralara bir şey yapamıyorlar mesela. Pazar yerinde sıradan hekimlerle dolu büyük bir hastanemiz var ve gece gündüz meşguller. İşe yaramaz falan değilsin. İnan bana, burada çok ama çok faydalı olacaksın."

Lirin odaya bambaşka bir gözle yeniden baktı. Gülümsüyordu. Sonra insanların hâlâ hekimlere ihtiyaç duyması karşısında sevinmemesi gerektiğini hatırladığı için olabilir, daha ciddi bir ifade takınıp ayağa kalktı. "Peki o zaman! Sanırım bu yeni aletleri tanımam gerekiyor. Hasta olmayı engelleyen ilaçlar diyorsun, öyle mi? Ne garip şey."

Kaladin'in annesi ona sarıldı, ardından kitaplara bakmak için diğer odaya gitti. Kaladin ameliyathanede bir koltuğa çöküp nihayet rahat bir nefes aldı.

Syl gelip omzuna kondu ve Alethiler gibi tepede topladığı saçları ve havahıyla genç bir kadın şeklini aldı. Kollarını kavuşturup gözlerini beklentiyle üzerine dikti.

"Ne?" diye sordu Kaladin.

"Onlara söyleyecek misin?" dedi Syl. "Yoksa benim mi söylemem gerekecek?"

"Şimdi sırası değil."

"Neden?"

Kaladin iyi bir bahane bulamadı. Syl o sinir bozucu spren bakışıyla onu süzmeye devam etti. Kendi özellikle istemedikçe gözlerini kırpmaya ihtiyaç duymuyordu, dolayısıyla Kaladin daha önce Syl ters ters bakabilen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Hatta bir keresinde ne kadar ısrarlı olduğunu göstermek için gözlerini orantısız bir şekilde büyütüp öyle bakmıştı.

Kaladin sonunda dayanamayıp kalkınca Syl de bir ışık kurdelesine dönüştü. "Baba," dedi Kaladin. "Bilmen gereken bir şey var."

Lirin ilaçları incelemeyi kesip ona döndü ve Hesina da başını kapıdan içeri uzattı.

"Ordudan ayrılıyorum," dedi Kaladin. "Savaşmaya ara vermem gerekiyor, Dalinar böyle emretti. Bu yüzden belki Oroden'in yanındaki odayı ben alabilirim diye düşündüm. Benim... hayatta yapacak başka bir şey bulmam gerekiyor olabilir."

Hesina'nın eli yine şaşkınlıkla dudaklarına gitti. Lirin öylece kalakaldı, Yokelçi görmüş gibi hafiften rengi attı. Derken Kaladin'in bugüne dek onda gördüğü en geniş gülümsemeyle yüzü aydınlandı. Ona doğru yürüyüp Kaladin'i kollarından kavradı.

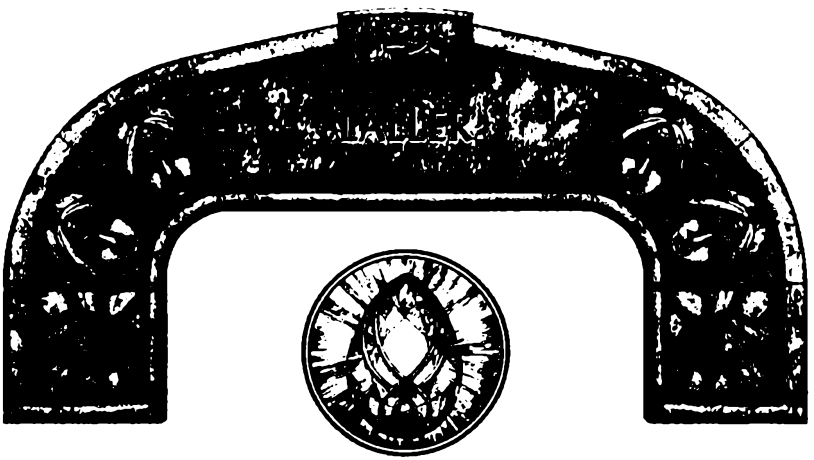
"Tüm bunlar bu yüzden, değil mi?" dedi Lirin. "Ameliyathane, bu aletler, hastaneden bahsetmeler. Nihayet anladın. Nihayet benim baştan beri haklı olduğumu anladın. Hep hayal ettiğimiz gibi sonunda hekim olacaksın."

"Ben..."

Cevap buydu. Tabii ki buydu. Kaladin'in özellikle görmezden geldiği cevap. Ardentlere katılmayı, general olmayı, buralardan kaçmayı düşünmüştü.

Cevap karşısındaydı. Kaladin içinde derinlerde bir yerde, mızrağı elinden alındığında gidebileceği bir tek yer olduğunu baştan beri biliyordu.

"Evet," dedi Kaladin. "Haklısın. Baştan beri haklıydın baba. Sanırım... eğitimime devam etmemin zamanı geldi."

Dünya giderek daha tehlikeli bir yer hâline geliyor ve böylece ben de konuşmamın en can alıcı noktasına ulaşmış bulunuyorum. Artık birbirimizden sır saklama lüksümüz yok. Thaylenli artifabrianlarının mücevherlerden Fırtınaışığı çekmek ve çok büyük taşlarla fabrial yaratmak için kendilerine özel teknikleri var.

İttifaka ve Thaylenah'ın iyi insanlarına iş birlikleri için yalvarıyorum. Ben araştırmalarımı tüm âlimlere açarak ilk adımı attım.

Aynı şeyi yapmaktaki bilgeliği görmeniz için dua ediyorum.

— Hükümdarlar ittifakına, Navani Kholin'den fabrial mekaniği üzerine dersler, Urithiru, Jesevan, 1175

"Çok üzgünüm Berrakhanım," dedi Rushu elindeki planları uzatarak. Urithiru'nun derinlerindeki kristal sütunun etrafında yürüyorlardı. "Haftalardır çalışıyoruz ama başka eşleşme bulamadım."

Navani içini çekti ve sütunun belli bir noktasına geldiklerinde durdu. Burada, baskılama fabrialındaki dizilime benzeyen dört lal göze çarpıyordu. Benzerlik öyle belirgin, öyle netti ki tesadüf olamazdı.

Bu ona çok önemli bir keşif gibi gelmişti, bu yüzden Rushu'yla diğerlerini bilinen diğer fabriallar ile sütunu karşılaştırıp başka benzerlik var mı diye bakmakla görevlendirmişti. Fakat başta bayağı ümit vadeden bu ipucu sonuçta bir yere varmamıştı.

"Bir sorunumuz daha var," dedi Rushu.

"Sadece bir tane mi?" Bu soru üzerine genç ardent kaşlarını çatınca Navani elini sallayıp devam etmesini işaret etti. "Neymiş?"

"İsteğiniz üzerine Shadesmar'daki baskılama fabrialını inceledik," dedi Rushu. "Teoriniz doğru çıktı; Ruhdökümcüler gibi o da Shadesmar'da bir sprene bağlı. Fakat bu tarafta, mücevherin içinde sprene dair bir işaret yok."

"Sorun ne o zaman?" diye sordu Navani. "Teorim doğru işte."

"Berrakhanım, baskılama aletini çalıştıran bu spren... yozlaştırılmış... ve görünüş olarak..."

"Renarin'in sprenine benziyor," dedi Navani.

"Evet. Spren bizimle konuşmayı reddetti ama Ruhdökümcülerin sprenleri gibi hissiz değildi. Bu da sizin, pompalar, Yeminkapıları ve Ruhdökümcüler gibi kadim fabrialların bir şekilde sprenlerini Bilinçsel Âlem'de hapsettiği teorinizi destekliyor. Israr ettiğimizde spren anlamlı bir şekilde gözlerini yumdu. Düşmanla isteyerek çalışıyor gibi görünüyor ki bu da yeğeninizin spreni hakkındaki şüpheleri körüklüyor. Ona güvenmeyi göze alabilir miyiz?"

"Bir tanesi düşmana hizmet ediyor diye aynı türden tüm sprenlerin bunu yapacağını varsaymak için ortada bir sebep yok," dedi Navani. "Tıpkı insanlar gibi onların da her birinin kendine göre tercihleri olduğunu düşünmeliyiz."

Gerçi Renarin'in spreni onu da rahatsız etmiyor değildi. Geleceği görmek? Eh, Glys'i düşünerek beynini yeterince yormuştu. Dolayısıyla o anda bu fabrialın sprenine odaklanmaya çalıştı.

Sprenleri yakalıyorsun, demişti o yabancı uzakalem üzerinden. *Onları hapsediyorsun. Yüzlercesini. Sen bir canavarsın. Durmak zorundasın.*

Uzakalemde haftalardır ses yoktu. Bu kişi, Bilinçsel Âlem'de tutulan *akıllı* sprenler kullanan eski usulle fabrial yaratmayı biliyor olabilir miydi? Bu yöntem belki tercihen daha iyi, daha insancaydı. Yeminkapılarını kontrol eden muhteşem sprenler bunlara bağlı olmaktan şikâyetçi görünmüyordu mesela ve gayet iyi iletişim kurabiliyorlardı.

"Sen şimdilik bunu incelemeye devam et," dedi Navani, Rushu'ya, elinin tersiyle görkemli sütunu tıklatarak. "Bu lalleri çalıştırmanın bir yolunu bulabiliyor musun bir bak bakalım. Kule geçmişte Kaynaşıklardan korunuyordu. Eski yazmalar bunu doğruluyor. Sebebi sütunun bu kısmında olmalı."

"Evet..." dedi Rushu. "İyi bir teori ve iyi bir öneri. Eğer sütunun bir

fabrial olduğunu bildiğimiz bu bölümüne yoğunlaşırsak belki onu çalıştırabiliriz."

"Bir de çaldığımız şu baskılama fabrialını yeniden ayarlamaya çalışalım. Kullanıldığında Kaladin'in güçlerini bastırmış ama Kaynaşık kendi güçlerini kullanmaya devam etmiş. Belki aletin etkisini tersine çevirmenin bir yolu olabilir."

Rushu dalgın bir şekilde başını salladı. Navani, binlerce kristalden yansıyan ışıkla parlayan sütunu süzmeye devam etti. Neyi kaçırıyordu? Bunu niye çalıştıramıyordu?

Navani planları Rushu'ya geri verip çıkışa doğru yürümeye başladı. "Kulenin güvenliğine yeterince kafa yormuyoruz," dedi. "Eskiler belli ki Kaynaşıkların saldırmasından endişe ediyormuş ve biz bir tane yaşadık bile."

"Yeminkapıları artık sürekli muhafız korumasında," dedi Rushu ona yetişmek için hızlanarak. "Ve çalıştırılmaları için iki farklı Parlayan tarikatının onayı gerekiyor. Düşmanın aynı şeyi tekrar yapabilmesi pek olası görünmüyor."

"Evet, ama ya bu defa başka bir yoldan gelirlerse?" Navani'nin görüştüğü sprenler, Maskelilerin –Işıkörü güçleri olan Kaynaşıkların– kuleye giremediğini iddia etmişti. Kulenin kadim korumalarının etkinliği, tıpkı basınç veya sıcaklık değişimlerinin etkisinin öyle birdenbire ortadan kalkmaması gibi, hâlâ bir şekilde devam ediyordu. Maskelilerin zaman zaman insan kamplarına sızdıkları hâlde Urithiru'ya hiç gelmemiş olmaları da bunu doğrular gibiydi.

En azından Navani'nin bildiği kadarıyla henüz buraya sızan bir Maskeli olmamıştı. Ama çok dikkatli davranmış da olabilirlerdi pekâlâ. "Düşmanın yetenekleri konusunda ancak tahmin yürütebiliyoruz," dedi Navani, Rushu'ya. "Ve bildiğimiz güçleri de zaten yeterince tehlikeli. Belki Maskeliler aramızdadır da haberimiz yoktur. Tam şu anda sen veya ben bile onlardan biri olabiliriz."

"Bu... çok rahatsız edici bir düşünce Berrakhanım," dedi Rushu. "Ne yapabiliriz ki? Kulenin savunmasını onarmak dışında."

"En iyi soyut düşünürlerimizden bir ekip oluştur. Onları gizli Kaynaşıkları açığa çıkaracak protokoller hazırlamakla görevlendir."

"Anlaşıldı," dedi Rushu. "Dali bu iş için mükemmel olur. Ah, bir de Sebasinar ve..." Yavaşlayıp defterini çıkardı. Koridorun ortasında dikildiğinin, insanları etrafından dolaşmak zorunda bıraktığının farkında bile değildi.

Navani, Rushu'nun bu hâline sevecenlikle gülümsemekle yetinip

onu işiyle baş başa bırakarak sağa saptı ve antik 'kütüphane' odalarından birine girdi. Kuleyi ilk incelemeye başladıklarında, bu odada her biri kadim Parlayan Şövalyelerden kısa mesajlarla şifrelenmiş onlarca mücevher bulmuşlardı.

Önceleri sadece o mücevherler üzerinde çalışılan bir yerken, takip eden aylar içinde burası Navani'nin en iyi mühendislerinin çalıştığı bir laboratuvara dönüşmüştü. Navani zeki insanlarla, onlardan en iyi performansı, çalışmanın ve keşiflerin ödüllendirildiği teşvik edici bir ortamda alacağını bilecek kadar vakit geçirmişti.

Odanın içinde konsantrasyonsprenleri dalga dalga dolaşıyordu ve birkaç da mantıkspreni minik fırtına bulutları gibi havada asılı kalmıştı. Mühendisler onlarca proje üzerinde çalışıyorlardı. Bazıları pratik amaçlara yönelik tasarılardı, bazılarıysa daha hayalperest işlerdi.

Navani içeri girdiği anda genç mühendislerden biri atıldı. "Berrakhanım!" dedi. "Çalışıyor."

"Harika," dedi Navani, mühendisin ismini hatırlamaya çalışarak. Üç beş tel sakalı olan kel bir gençti. Hangi proje üzerinde çalışıyordu ki?

Genç onu kolundan yakaladığı gibi, mevkii falan dinlemeden masaya doğru çekiştirdi. Navani böyle şeylere aldırmazdı. Aksine, mühendislerinin çoğunun onun kim olduğunu unutması, onu sadece projelerini destekleyen biri olarak görmeleri Navani için bir gurur vesilesiydi.

Çalışma masasının başında Falilar'ı görünce birden hatırladı. Bu genç ardent onun yeğeni Tomor'du; amcası gibi âlim olmak isteyen bir koyugöz. Onlara en önemli tasarımlardan birini, uçan platformla aynı prensiple çalışan yeni asansörler tasarlama işini vermişti.

"Berrakhanım," dedi Falilar onu eğilerek selamlarken. "Bunun üzerinde daha bir çok değişiklik yapmaya ihtiyaç var. Korkarım verimli olması için çok fazla insan gücü gerekiyor."

"Ama çalışıyor, değil mi?" dedi Navani.

"Evet!" dedi Tomor. Ona mücevher kutusunu andıran, her bir kenarı on beş santim kadar olan kare şeklinde bir kutu getirdi. Kutunun bir tarafına, çekmecelerde olanlardakine benzeyen bir sap iliştirilmişti ve iç kısımda işaret parmağı için bir tetik bulunuyordu. Bunun dışında kutudaki tek şey tepesindeki bir düğmeydi ve bir de bileğe dolamak için kayışları vardı.

Navani kutuyu alıp giriş panelinden içeri baktı. İç kısımda birbirinden bağımsız iki fabrial yapısı vardı. Bir tanesi, uzakalemlerdeki gibi

basit bir çiftlenimli yakuttu. Diğeri daha deneysel bir şeydi; Tomor'la Falilar'a onun verdiği tasarımların bir uygulamasıydı. Kuvvetin yönünü değiştiren ve çiftlenimli fabrialla hızlı bir şekilde birleşip ayrılabilen bir cihaz.

Dördüncü Köprü'nün uçmasını sağlayan yöntemin bire bir aynısı değildi. Daha ziyade o teknolojinin kuzeni gibiydi.

"Taşınabilir bir şey istediğiniz için prototipi ayrı bir cihaz olarak yapmaya karar verdik," diye açıkladı Falilar.

"İşte!" dedi Tomor. "İşçilere haber vereyim!" Mühendislerin verdiği işleri yapmakla görevlendirilmiş askerlerin yanına gidip ellerine halatı tutuşturdu. Askerler halat çekme oyunu oynayacakmış gibi konum aldılar ama karşılarında rakip takım yerine halatın bağlı olduğu başka bir fabrial kutusu vardı.

"Hadi başlayın Berrakhanım!" dedi Tomor. "Elinizdeki kutuyu yan çevirip yakutları eşleştirin!"

Navani aleti kayışlarla bileğine bağladı, ardından kutu yan dönecek şekilde kolunu çevirdi. Yakutlar henüz eşleşmemiş olduğundan kutu serbestçe hareket edebiliyordu. Ama düğmeye bastığı anda elindeki alet, halatın bağlı olduğu yerdeki diğer kutuyla eşleşti.

Ardından Navani işaret parmağıyla tetiği çekti. Böylece yakut bir anda parlamaya başlayarak askerlere halata asılmaları işaretini verdi. Askerler yerdeki kutuyu çekerlerken onların uyguladıkları kuvvet Navani'nin elindeki cihaza aktarıldı. Navani de bileğindeki kayışlar tarafından odada sürüklendi.

Bu aslında çiftlenimli fabrialların sıradan bir uygulamasından başka bir şey değildi. Burada asıl fark yaratan, kuvvetin aktarılmasından ziyade aktarım yönüydü. Askerler kutuyu duvar boyunca doğuya doğru çekiyordu. Navani ise kolunun işaret ettiği rasgele yöne, güney ile güneybatı arasında bir yöne doğru itiliyordu.

Askerleri uyarmak için ışık yaktıktan sonra fabrialları ayırdı, böylece sürüklenmesi kesildi. Askerler buna hazırlıklıydı, dolayısıyla Navani eliyle başka bir yönü işaret ettiğinde hemen konum aldılar. Navani cihazları yeniden eşleştirdiğinde yine yakut parladı ve askerler halatı çekmeye başladı. Navani bu kez o yöne itildi.

"Mükemmel çalışıyor," dedi Navani topukları üzerinde zeminde kayarken. "Kuvveti herhangi bir yöne anında aktarabilme özelliğinin bir sürü uygulama alanı olur."

"Evet Berrakhanım," dedi Falilar onun yanında yürüyerek. "Size katılıyorum. Fakat insan gücü meselesi ciddi bir problem. *Dördüncü*

Köprü'yü havada tutmak ve hareket ettirmek için yüzlerce kişi gerekiyor zaten. Daha kaç kişi çalıştırabiliriz?"

Neyse ki Navani tam da bu problemin çözümü üzerinde çalışıyordu. *İşe yarıyor*, diye düşündü Navani heyecanla. Fabrialı kapatıp açtı ve askerlerin onu bu kez de başka bir yöne doğru çekmesini sağladı. *Dördüncü Köprü*'yü havada yukarı doğru hareket ettirmek o kadar zor değildi; asıl zor olan yükseldikten sonra yanlamasına hareket etmesini sağlamaktı.

Dördüncü Köprü'yü uçurmanın –ve elindeki bu aleti çalıştırmanın– sırrı, alüminyum denen nadir bir metaldi. Kaynaşıkların Parekılıçlara karşı kullandığı silahlar da bu metalden yapılıyordu ve alüminyum sadece Parekılıçları engellemekle kalmıyor, Fırtınaışığı'yla çalışan her şeyi engelliyordu.

Bu yılın başında Aimia'ya yapılan keşif seferinde bu metal bulununca, Navani üzerinde çalışılmasını emretmiş ve çığır açan fikri bizzat Falilar ortaya atmıştı.

İşin sırrı, çiftlenimli yakutların etrafında alüminyumdan yapılmış bir fabrial kafes kullanmaktı. Detaylar daha karmaşıktı ama artifabrianlar doğru bir kafes kullanarak çiftlenimli bir yakutun eşinin belli yönler ve düzlemlerdeki hareketini yok saymasını sağlayabiliyordu. Böylece *Dördüncü Köprü* hareket etmek için iki kopya gemi kullanıyordu. Biri aşağı yukarı, diğeri yanlamasına hareket için.

Böyle zor bir şeyi başarmış olmak hem Navani'yi hem de mühendislerini heyecanlandırmıştı ve bunun son meyvesi de şu anda bileğine bağlı olan bu yeni cihaz olmuştu. Navani kolunu istediği yöne çeviriyor ve çiftlenimli fabriallar kuvveti o yöne iletiyordu.

Çiftlenimli fabrial mekaniğinde normal koşullar altında momentum ve enerji korunuyordu. Navani'nin âlimleri yüzlerce yöntem denemişti ve bazı uygulamaların fabrialın Fırtınaışığı'nı büyük bir hızla tükettiği ortaya çıkmıştı; gerçi bunu antik deneylerden de biliyorlardı. Yine de Navani'nin kafasında çeşitli fikirler dolaşmıyor değildi. Bunu kullanarak Fırtınaışığı enerjisini doğrudan mekanik enerjiye dönüştürmenin yolları vardı.

Ve insan gücü ihtiyacının yerine geçecek başka yollar da düşünmüştü...

"Berrakhanım?" dedi Falilar. "Düşünceli görünüyorsunuz. Beklediğinizden daha fazla sorunla karşılaştıysanız üzgünüm. Ama bu daha cihazın ilk denemelerinden biri."

"Falilar, çok fazla endişeleniyorsun," dedi Navani. "Bu alet inanılmaz."

"Ama... İnsan gücü ihtiyacı..."

Navani gülümsedi. "Benimle gel."

Kısa süre sonra Navani'yle Falilar kulenin yirminci katında bir bölüme giriyorlardı. Burada da Navani'nin başka bir ekibi çalışıyordu ama buradakilerin büyük bölümünü işçiler oluşturuyordu ve mühendislerinin sayısı çok daha azdı. Kulenin birçok acayiplikleri arasında bir de burada tuhaf bir kuyu bulmuşlardı. Kuyu kule boyunca uzanıp zeminin altında büyük bir mağaraya kadar iniyordu.

Bunun yapılış amacı en başta Navani'nin araştırmacılarının ve âlimlerinin kafasını karıştırsa da Navani'nin kuyu için bir planı vardı. Halatların ucuna asılmış, her biri üç adam ağırlığında çok sayıda çelik ağırlık içeren bir plan.

Navani onu eğilerek selamlayan işçileri başıyla selamladı. Elinde onun için küre fenerler taşıyan birkaç işçiyle birlikte, genişliği en azından iki metre olan derin kuyuya doğru yürüdüler. Navani ondan tarafa bakınca Falilar yanına geldi ve tedirgin parmaklarıyla korkuluğu kavradı.

"Derinliği ne kadar?" diye sordu.

"Zeminin bayağı altına kadar iniyor," dedi Navani. Falilar'ın yaptığı kutuyu kaldırdı. "Diyelim ki halatı insanlara çektirmek yerine bu fabrialın diğer yarısını şuradaki ağırlıklardan birine sabitledik. Sonra cihazın tetiğini yukarıdaki makaralara bağlayabiliriz. Tetik bu sayede ağırlığı aşağı bırakır."

"Kolunuz kopar!" dedi Falilar. "Cihazı çevirdiğiniz yöne doğru büyük bir güçle çekilirsiniz."

"Makaranın halatındaki sürtünme ilk çekişi yumuşatabilir," dedi Navani. "Tetiğin çekiş kuvvetinin makaranın halatı ne hızla salacağını ve cihazı kullanan kişinin ne hızla çekileceğini belirleyeceği şekilde yapabiliriz."

"Zekice bir uygulama," dedi Falilar. Alnını ovuşturarak kuyunun derinliklerine baktı. "Ama iş gücü ihtiyacı sorununa bir çözüm getirmiyor. Birileri yine o ağırlıkları buraya geri çıkarmak zorunda."

"Yüzbaşı?" Navani bu kattaki ekipten sorumlu askere döndü.

"Yel değirmenlerini istendiği gibi kurduk," dedi adam. Bir kolu yoktu, üniformasının sağ kol ağzı dikilmişti. Dalinar, sakat kalmış askerlerini cephe gerisinde önemli görevlere getirmek için fırsat kollardı hep. "Bana söylendiğine göre fırtınalara dayanacak şekilde yapıl-

mışlar ama hiçbir cihaz yücefırtınadan tamamen korunamaz tabii."

"Bu nedir?" diye sordu Falilar.

"Kollarında her biri yukarıdaki makara sisteminin üzerindeki bir yakutla eşleşen mücevherler olan, çelik muhafaza içinde değirmenler. Fırtınada bu beş ağırlık yukarı itilecek ve daha sonra kullanılmak üzere potansiyel enerji depolayacaklar."

"Ah..." dedi Falilar. "Berrakhanım, şimdi anlıyorum..."

"Her birkaç günde bir fırtınalar üzerimize muazzam bir kinetik enerji boşaltıyor. Ormanları dümdüz eden rüzgârlar, güneş kadar parlak şimşekler." Navani ağırlıklardan birine bağlı olan halata dokundu. "Tek yapmamız gereken o enerjiyi depolamanın bir yolunu bulmak. *Bu* şey bir gemi filosuna yetecek kadar enerji sağlayabilir. Yeterli makara, ağırlık ve yel değirmenleriyle... yücefırtınalardan sağlanan enerjiyi kullanan bir hava kuvvetini dünyanın her tarafına uçurabiliriz."

"Peki bunu nasıl... nasıl yapacağız Berrakhanım?" dedi Falilar gözleri parlayarak. "Ben ne yapabilirim?"

"Testler yapacağız ve sonra tekrar edeceğiz," dedi Navani. "Defalarca kullanılmaya dayanıklı sistemlere ihtiyacımız var. Daha fazla esneklik, daha fazla ayarlama gerekli. Senin şu cihazın. Ona mesela bu beş ağırlık üzerindeki fabriallar arasında geçiş yapmamızı sağlayacak bir mekanizma eklemen mümkün mü? Enerji depolaması gerekmeden önce beş kez çıkabilen bir asansör, sadece bir tek kez çıkabilen bir asansörden çok daha fazla işe yarar."

"Evet..." dedi Falilar. "Ağırlıkların bir kısmını da aşağı inen insanların ağırlığını kullanarak geri çekebiliriz... Bizden gerçek bir asansör mü yapmamızı istiyorsunuz yoksa Tomor'un tasarladığı tek kişilik aletle mi devam edelim? Bu fikir onu çok heyecanlandırdı..."

"İkisini de yapın," diye önerdi Navani. "Onu bırak, tek kişilik alet üzerinde çalışmaya devam etsin ama bence saplı bir kutu yerine yönü ayarlamak için arbalete benzer bir şey yapsın. Ne kadar değişik görünürse o kadar insanların ilgisini çeker. Bu da fabrial biliminin numaralarından biri."

"Evet... Anlıyorum Berrakhanım."

Navani sol kolundaki fabrial saate bir göz attı. Fırtınalar adına. Hükümdarlarla toplantısına bir şey kalmamıştı. Saatine bakmayı ihmal ediyor diye Dalinar'a defalarca sitem ettikten sonra şimdi kendisi geç kalamazdı.

"Hayal gücünün seni götürdüğü yere kadar git," dedi Falilar'a.

"Yıllarca uçurumları kateden köprüler inşa ettin. Şimdi de gökyüzünü nasıl kat edeceğimizi öğrenelim."

"Emredersiniz," dedi Falilar kutuyu geri alırken. "Bu dâhice Berrakhanım. Gerçekten öyle."

Navani gülümsedi. Bunu sık sık duyuyordu ve niyetlerinin iyi olduğunun farkındaydı. Ama gerçek şuydu ki o sadece başkalarının dehasından yararlanmayı biliyordu; tıpkı fırtınalardan yararlanmayı umduğu gibi.

Neyse ki toplantı yerine ulaştığında daha vakit vardı. Toplantı kulenin en tepesine yakın bir yerde, Dalinar'ın aylar önce her bir hükümdara kendi koltuklarını getirttiği salonda yapılıyordu.

Navani o ilk toplantılardaki gerilimi, herkesin sanki yakınlarda bir aksırt uyuyormuş gibi nasıl dikkatle, nasıl tedirgin bir şekilde konuştuğunu hâlâ hatırlıyordu. Şimdilerde salon gürültülüydü, herkes muhabbet ediyordu. Navani, vekillerin ve temsilcilerin çoğunu ismen tanıyordu; onlara ailelerini sordu. Dalinar'ın da az ileride Kraliçe Fen ve Kmakl'la konuştuğunu gördü.

Müthiş bir şeydi. Başka zaman olsa, Alethi, Veden, Thaylen ve Azish kuvvetlerinin ittifakı, nesillerdir olan en olağanüstü şey olarak görülürdü. Ne yazık ki bu ancak daha olağanüstü şeyler ve olağanüstü tehditler karşısında gerçekleşebilmişti.

Yine de Navani insanlara hâl hatır sorarken iyimserdi. Ta ki dönüp Taravangian'la burun buruna gelene dek.

Kibar yüzlü yaşlı adam, antik resimlerdeki yaşlı âlimleri hatırlatan bir tarzda sakal ve bıyık bırakmıştı yine. Cübbesiyle falan, insan onu kolayca bir tapınakta oturmuş, fırtınaların doğası ve insanların ruhu üzerine düşünen bir filozof olarak hayal edebilirdi.

"Ah, Berrakhanım," dedi. "Uçan geminizin başarısı için sizi tebrik etmeye ancak fırsat bulabiliyorum. Paylaşmaya hazır olduğunuzda planlarını görmeyi çok isterim."

Navani başını salladı. Taravangian'ın uzun zamandır sürdürdüğü o yapay masumiyet, o sahte aptallık artık bitmişti. İstese yalanlarında inatla ısrar edebilirdi. Ancak akıllı bir şekilde hareket etmiş, Beyazlı Suikastçı Dalinar'a katıldığında Taravangian da o numaraları bırakıp anında yeni bir role geçivermişti: Politik deha rolü.

"Evdeki problemler ne âlemde Taravangian?" diye sordu Navani.

"Bir anlaşmaya vardık," dedi Taravangian. "Ama bunu zaten bildi-

ğinizi düşünüyorum Berrakhanım. Kharbranth'ın kızıma kalması şartıyla kendime Veden sülalesinden, yüceprenslerin onayladığı bir varis seçtim. Şimdilik Vedenler durumu anlamış görünüyor: Kuşatma altındayken böyle önemsiz ayrıntılar için birbirimizle didişemeyiz."

"Çok iyi," dedi Navani. Sesindeki soğukluğu saklamaya çalıştıysa da beceremedi. "Veden seçkinlerinin askerî dehalarından ve yetenekli genç askerlerinden yararlanamıyor olmamız çok yazık. Dinmezfırtına'nın gelişinden sadece aylar önce anlamsız bir iç savaşta ölüme gönderildiler."

"Veden Kralı, Dalinar'ın birleşme teklifini kabul eder miydi sizce Berrakhanım?" dedi Taravangian. "Yıllarca kendi yüceprenslerini birbirine kırdıran Hanavanar gibi paranoyak bir adamın böyle bir ittifaka katılacağına *gerçekten* inanıyor musunuz? Onun ölümü Alethkar'ın başına gelen en iyi şey bile olabilir. İthamlarınızla ortalığı kasıp kavurmadan önce bunu bir düşünün Berrakhanım."

Haklıydı ne yazık ki. Jah Keved'in merhum kralının Dalinar'a kulak vermesi pek olası değildi. Vedenler, Karadiken'e güçlü bir kin besliyordu. İttifak o ilk günlerde, Taravangian'ın onlara katılmasına, sarsılmış ama hâlâ güçlü olan Jah Keved'i getirmesine bağlıydı.

"Kocamın altını oymak için hassas bilgileri ittifaka sunmamış olsaydınız iyi niyetinize inanmam daha kolay olurdu Majesteleri," dedi Navani.

Bu sözler üzerine Taravangian ona doğru bir adım atınca Navani elinde olmadan panikledi. Bu adamın onu dehşete düşürdüğünü fark etmişti. Elinde kılıç tutan bir düşman askeri karşısında ne hissedecekse bu adama karşı hisleri de aynıydı. Öte yandan elinde kılıç tutan tek bir adam neticede krallıklara bir tehdit oluşturmazdı. Bu adamsa dünyanın en akıllı insanlarını aptal yerine koymuştu. Bir yolunu bulup Dalinar'ın yakın çevresine girmişti. Onlan parmağında oynatıp bu arada Jah Keved tahtını ele geçirmişti. Ve tüm bunlar olurken herkes onu övmüştü.

İşte bu gerçek tehlikeydi.

Taravangian ona yaklaştığında Navani kendini zorlayarak geri çekilmedi. Adamın hareketi bir tehdit iması taşıyor gibi değildi zaten. Üstelik Navani'den kısa boyluydu ve öyle tehditkâr bir cüssesi yoktu. Aksine, konuştuğunda sesi de yumuşaktı. "Her ne yaptıysam insanlığı korumak adına yaptım. Attığım her adım, yaptığım her manevra, katlandığım tüm acılar... Hepsi geleceğimizi korumak içindi.

"Senin kocalarının –evet, her ikisinin de– işledikleri suçlann be-

nimkilerden katbekat ağır suçlar olduğunu söyleyebilirdim. Ben belki birkaç tiranın öldürülmesini emrettim ama şehirleri yakıp yıkmadım. Evet, kralları öldüğünde Jah Keved'de açıkgözler birbirine düştü ama onları buna ben zorlamadım. Ölümlerinden ben sorumlu değilim.

"Ama konumuz bu değil. Çünkü yaklaşan tehlikeyi engellemek için gerekirse şehirleri de yakardım. Vedenlileri kendi elimle yıkardım. Bedeli neyse ödemeye razı olurdum. Şunu bil. Eğer insanoğlu bu yeni fırtınadan sağ çıkarsa bu benim sayesinde olacak. Ben onların yanındayım."

Taravangian geri çekildiğinde Navani titriyordu. Bunları söyleyişindeki o yoğunluk, o özgüven karşısında Navani'nin nutku tutulmuştu.

"Keşiflerini gerçekten takdir ediyorum," diye devam etti Taravangian. "Başarılarından hepimiz yarar sağlıyoruz. Belki gelecekte size teşekkür etmek kimsenin aklına gelmeyebilir, o yüzden ben şimdi ediyorum." Taravangian onu eğilerek selamladıktan sonra tek başına koltuğuna yürüdü. Yapayalnızdı, artık bu toplantılara yanında kimseyi getirmiyordu.

Bu adam tehlikeli, dedi Navani'nin içinden bir ses. Ve inanılmaz. Pek çok kişi suçlamaları reddederdi. Taravangian ise bu durumu bile kendi lehine çeviriyor, suçlarını sahipleniyordu.

İnsanlık bir varoluş mücadelesiyle karşı karşıyayken, yönettiği küçük şehir devletinden kat kat güçlü bir krallığın tahtını ustalıkla ele geçiren bir adamın yardımını kim geri çevirebilirdi ki? Ortaya çıkan suikastlara rağmen, Navani, Dalinar'ın Taravangian'a güvenme konusunda ikinci kez düşüneceğinden bile şüpheliydi; tabii eğer ortada o zor soru olmasaydı.

Taravangian düşman için mi çalışıyordu? Dünyanın geleceği bu sorunun cevabına bağlıydı.

Navani yerine geçerken Azish başveziri Noura toplantının açılışını yaptı. Son zamanlarda toplantıları genellikle Noura yönetiyordu. Onun kendinden emin sakin tavrı herkese iyi geliyordu. Bugün öncelikli olarak Dalinar'ın Emul'a büyük bir taarruz başlatma ve düşman birliklerini Tukar'ın tanrı-rahibine doğru ezip geçme teklifi tartışılacaktı. Jasnah'nın kâtipleri teklifin detaylarını herkese önceden göndermiş olsa da Noura, Dalinar'ı teklifini sunmak üzere ayağa kalkmaya davet etti.

Navani zihnini serbest bıraktı; kafası dönüp dolaşıp şu hayalet uzakalem yazarına takıldı. *Bu yeni tür fabriallan yapmayı bırakmalısın...* Acaba alüminyum kullanılan fabrialları mı kastetmişti?

Biraz sonra Dalinar sunumunu bitirmiş, teklifini diğer hükümdarların tartışmasına açmıştı. Beklendiği gibi ilk tepki veren Azir'in Birinci Aqasix'i oldu. Yanagawn ergenlikle birlikte uzayan boyuyla her geçen gün bir imparatora biraz daha benziyordu. Ayağa kalkıp kendi adına konuştu. Azish geleneklerine aykırı olsa da Yanagawn böylesini tercih ediyordu.

"Bu teklifi duyduğumuza mutlu olduk Dalinar," dedi mükemmel bir Alethçe ile. Hata yapmamak için konuşmasını önceden hazırlamıştı muhtemelen. "Ve konunun ayrıntılarını kâğıda döktüğü için Majesteleri Jasnah Kholin'e de teşekkür ederiz. Büyük ihtimalle tahmin ediyor olabileceğiniz gibi bu planı kabul etmek için ikna edilmeye ihtiyacımız yok."

Elini, pek çok Alethi gibi sürgünde olan Emul'un Birincisi'ne doğru salladı. İttifak ona Emul'un geri alınacağı sözü vermişti ama şu ana kadar bu sözü tutabilmiş değillerdi.

"Makabaki ülkeleri birliği olarak konuyu kendi aramızda görüştük ve bu teklifi tüm kalbimizle destekliyoruz," diye devam etti Yanagawn. "Cesur ve nihai sonuç getirecek bir hamle. Tüm kaynaklarımızla destek olacağız."

Bu sürpriz olmadı, diye düşündü Navani. *Ama Taravangian kesin karşı çıkacak.* Yaşlı düzenbaz onları sürekli kendi sınırlarına takviye yapmaya zorluyordu. Öte yandan Vizon son verdiği raporda gayet net belirtmişti; Taravangian'ın planı çok büyük ihtimalle Dalinar'ı Alethkar'ın içlerine ilerletip yormaktı. Dahası Taravangian ittifakta baştan beri temkinden, ihtiyattan yana tavır almıştı, dolayısıyla Emul'a saldırıya karşı çıkmak için iyi bir bahanesi de vardı.

Bugünkü tartışmada Kraliçe Fen ve Thaylenliler kilit rol oynayacaktı. Kraliçe Fen bugün özellikle Vorin tasarımı *olmayan* parlak desenli bir etek giymişti ve bakışları düşünceli bir şekilde Jasnah'dan Dalinar'a dönerken kaşlarının beyaz lüleleri sallandı. Salondaki hemen herkes konunun nasıl gelişeceğinin farkındaydı: Taravangian karşı çıkacak, Azir destekleyecekti. Peki Fen ne yapacaktı...

"Söz alabilir miyim?" dedi Taravangian ayağa kalkarak. "Öncelikle bu cesur ve muhteşem teklifi alkışladığımı söylemek isterim. Jah Keved ve Kharbranth teklifi gönülden destekliyor. Bu taarruza en iyi şekilde nasıl destek verebileceğimizi generallerime danıştım ve Yeminkapıları üzerinden acilen Emul'a intikal etmek üzere yirmi bin asker gönderebiliyoruz."

Ne, diye düşündü Navani. Taravangian teklifi *destekliyor* muydu?

Fırtınalar adına. Neyi atlamışlardı? Taravangian kendi sınırındaki tek bir askerden bile vazgeçemeyeceği konusunda bir yıl boyunca ayak diredikten sonra şimdi ne olmuştu da birliklerini oradan çekme konusunda aniden böyle istekli oluvermişti? Asker verme konusundaki cimriliğini, her yere tıbbi destek sağlayarak maskelerdi hep.

Dalinar'ın ihanete fırsat vermeyeceğini mi fark etmişti? Yoksa başka bir şey mi vardı?

"Desteğine minnettarız Taravangian," dedi Yanagawn. "Dalinar, önerin lehte iki oy aldı. Seninle birlikte üç ve yeğeninin zaten ikna olduğunu varsayarsak dört ediyor. Geriye sadece Majesteleri kaldı." Fen'e döndü.

"Majesteleri şaşkına dönmüş durumda," dedi Fen. "En son ne zaman bir konuda hepimiz aynı fikirde olduk?"

"Öğle yemeği arası söz konusu olduğunda hepimiz lehte oy kullanıyoruz," dedi Yanagawn gülümseyerek. Ezberlediği metnin dışına çıkmıştı. "Genellikle."

"Eh, bu doğru." Fen koltuğunda arkasına yaslandı. "Bu teklifin bana sürpriz oldu Dalinar. Belli bir amaç doğrultusunda hareket ettiğini biliyorum ama ne olursa olsun kendi ülkeni geri almakta ısrar edeceğine emindim. Şu kurtardığınız general fikrini değiştirmeni sağladı, değil mi?"

Dalinar başını salladı. "Meclisimizde Herdaz'a da bir koltuk verilmesini önermemi istiyor."

"Herdaz artık yok," dedi Fen. "Gerçi aynı şey Alethkar için de söylenebilir sanırım. Şunu önerebilirim belki; eğer Emul'da yararlılık gösterirse bu arzusunu yerine getirebiliriz. Şimdi, nasıl yapıyoruz? Benim tahminim, Emul'a hücum etmemiz düşman donanmasının nihayet ortaya çıkıp bize saldırmasına sebep olacak. Bu yüzden bir kuşatma planına ihtiyacım var. Tukar'ın uzun sahil şeridi bizi zorlayacaktır. Stormblessed, bu noktada Rüzgârkoşucu devriyelerin bizi uyaracağına güvenebiliriz sanırım..."

Fen sustu ve salonun diğer tarafında oturan Parlayan grubuna döndü. Toplantılara her Parlayan tarikatı genelde en az bir temsilci gönderirdi. Taravangian'ın Tozelçisi her zamanki gibi oradaydı ve atıştırmalıkların durduğu masanın yağmalanmış olduğuna bakılırsa Lift de oralarda bir yerde olmalıydı. Gerçi arka tarafta birkaç başka Hudutaşar da oturuyordu.

Normalde Kaladin de orada olur, duvara sırtını vererek ayakta durur ve toplantıyı bir fırtınabulutu gibi yukarıdan izlerdi. Ama artık yoktu.

Yeni taburbeyi Sigzil bir adım öne çıktı. Bir yabancıyı böyle bir mevkiye getirmek alışılmadık bir hamleydi. Fakat Alethkar'la artık doğrudan bir bağlantısı olmaması Dalinar'a bu konularda özgürlük sağlıyordu. Kulede etnik köken, Parlayan bağlarından sonra geliyordu.

Sigzil'de bir yücemareşal havası yoktu; Navani onu... endişeli buluyordu. Sigzil yeni görevinde rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Rüzgârkoşucu desteğiniz olacak Majesteleri. Düşmanın hava birlikleri, her iki rota da bizim ülkelerimizden geçmelerini gerektirdiğinden İri veya Alethkar'dan gelmek istemeyecektir muhtemelen. Gökseller diğer taraftan dolaşıp okyanus tarafından gelmeyi deneyebilir. Ayrıca genelde bu bölgede Semadeşenleri konumlandırıyorlar, dolayısıyla onlarla mücadele etmemiz gerekecek."

"Güzel," dedi Fen. "Stormblessed nerede?"

"İzinde Majesteleri. Yakın zamanda yaralandı."

"Ne tür bir yara bir Rüzgârkoşucuyu etkiler ki?" diye sordu Fen. "Uzuvlarınız yeniden çıkmıyor mu sizin?"

"Iıı, evet, Majesteleri. Yücemareşal'in başka tür bir yarası var."

Fen, Dalinar'a bakarak homurdandı. "Evet, Thaylenah loncaları bu planı onaylıyor. Eğer Emul'la Tukar'ı geri alırsak bu bize Güney Umman'da mutlak bir üstünlük sağlar. Nihayetinde Alethkar'ı geri almak için daha iyi bir konum düşünülemez. Kendi vatanına saldırmayı şimdilik erteleyip taktik olarak daha sağlam bir hamle yapmakla akıllılık ediyorsun Karadiken."

"Bu çok zor bir karardı Fen," dedi Navani. "Bu karara ancak diğer tüm olasılıkları tek tek gözden geçirdikten sonra varabildik." *Ve Taravangian'ın bunu desteklemesi beni çok endişelendiriyor.*

"Bu gerçi başka bir problemi öne çıkarıyor," dedi Fen. "Daha fazla Rüzgârkoşucuya ihtiyacımız var. Kmakl senin şu uçan kaleni ağzından düşürmüyor. Doğrusu, onu en son flört etmeye başladığımız ilk günlerde bu kadar heyecanlı görmüştüm. Fakat düşmanın hem Kaynaşıkları hem Semadeşenleri var ve öyle bir gemiyi hava desteği olmadan koruyamazsın. Düşman okyanustaki filolarımızdan birini hava savunması yokken yakalarsa Fırtınababa yardımcımız olsun."

"O konu üzerinde çalışıyoruz," dedi Dalinar. "Bu... zor bir konu. Sprenler insanlardan bile daha inatçı olabiliyor."

"Bu mantıklı," dedi Fen. "Bugüne dek sırf ben ona bağırdım diye yolunu değiştiren bir rüzgâr veya akıntıyla karşılaşmadım."

Biri boğazını temizledi ve sese doğru baktığında Sigzil'in yine öne çıktığını görmek Navani için sürpriz oldu. "Sprenimle bu konuyu ko-

nuştuk Majesteleri ve sanırım bu soruna bir çözüm önerebilirim. Bence şerefsprenlerine bir heyet göndermeliyiz."

Navani koltuğunda öne doğru eğildi. "Ne tür bir heyet?"

"Şerefsprenleri biraz... alıngan bir grup," diye açıkladı Sigzil. "Çoğu, onlarla ilk temaslarımızda düşünmemizi istedikleri kadar rahat ve umursamaz değil. Sprenler arasında Tanrı Şeref'e ruhen en yakın olanlar onlar. Elbette her birinin kendine göre farklı bir kişiliği olmakla birlikte, aralarında insanlara karşı genel bir hoşnutsuzluk var. Aslına bakarsanız insanları hor görüyorlar."

Sigzil'in gözleri salonda dolaştı ve çoğunluğun onun neden bahsettiğini anlamadığını fark etmekte gecikmedi. Derin bir nefes aldı. "Şimdi, şöyle anlatayım. Diyelim ki bu savaşta bir krallıkla ittifak yapmak istiyoruz. Fakat birkaç kuşak önce benzer bir ittifak içindeyken onlara ihanet etmişiz. O krallık şimdi bize yardım etmeyi reddederse buna şaşırır mıyız?"

Navani başını sallayarak onayladı.

"Yani onlarla ilişkimizi düzeltmemiz gerektiğini söylüyorsun," dedi Fen. "Binlerce yıl önce olmuş bir şey yüzünden."

"Majesteleri," dedi Sigzil, "saygısızlık etmek istemem ama, Hıyanet bizim için antik çağ olsa da sprenler için sadece birkaç kuşak öncesi demek. Şerefsprenleri kızgınlar, güvenlerine ihanet edildiğini düşünüyorlar. Onlara göre, yaptığımız şeyin sorumluluğunu da hiçbir zaman üstlenmedik. Deyim yerindeyse şerefleri zedelendi diyebiliriz."

Dalinar da koltuğunda öne eğildi. "Asker, onların ayağına gidip yalvarmamızı istediklerini mi söylüyorsun? Eğer bu dünyayı Garaz ele geçirirse bunun acısını en az bizim kadar onlar da çekecek!"

"Bunu biliyorum komutanım," dedi Sigzil. "Beni ikna etmeniz gerekmiyor. Ama yine aynı şeyi söyleyeceğim; atalarınızın ihanetine uğramış bir ulus düşünün ve şimdi onlara ihtiyacınız olsun. Resmî bir özür için bir heyet göndermez miydiniz en azından?" Sigzil omuz silkti. "İşe yarayacağına söz veremem ama en azından bir deneyelim derim."

Navani tekrar başını salladı. Sigzil'i genelde görmezden gelirdi çünkü adamın hâli ve tavırları... bir kâtip gibiydi. Ayrıntılara takıldığından, insanlara fazladan iş çıkaran tiplerden. Ona haksızlık ettiğini şimdi anlıyordu. Aslında diğerleri tarafından ayrıntılara fazla gömülmekle eleştirilen âlimlerin bir bildiği olduğunu düşünürdü hep.

Erkek olduğu için, diye düşündü Navani. *Ve ardent değil de asker*

olduğu için. Sigzil diğer Rüzgârkoşucular gibi de değildi, dolayısıyla Navani onu umursamamıştı. *Bu hiç iyi değil, Navani,* diye azarladı içinden kendini. *Düşünenlerin destekçisi olduğunu iddia eden biri için hiç iyi değil.*

"Bu asker doğru söylüyor," dedi Navani diğerlerine. "Sprenlere karşı küstahlık ediyoruz."

"Peki seni gönderebilir miyiz Parlayan?" diye sordu Fen, Sigzil'e. "Onların nasıl düşündüğünü anlıyor gibi görünüyorsun."

Sigzil yüzünü buruşturdu. "Bu kötü bir fikir olabilir. Biz Rüzgârkoşucular... Biz şerefspreni yasasına aykırı hareket ediyoruz. Biz bu iş için uygun değiliz çünkü... Yani, doğrusunu söylemek gerekirse Kaladin'den pek hoşlanmıyorlar. Eğer kalelerine bizden biri giderse bizi tutuklamaya bile kalkabilirler.

"Ben diğer önemli Parlayanlardan oluşan bir heyet göndermeyi öneririm. Özellikle de akrabaları bizim yaptıklarımızı onaylayan sprenlerle bağ kurmuş olan Parlayanlardan bir ekip olsa iyi olur. Onlar bizi savunabilirler."

"Ben olamam o zaman," dedi Jasnah. "Diğer mürekkepsprenleri, benimle bağ kurduğu için Bej'e karşılar." Jasnah, odanın arka tarafında, ağabeyinin arkasında oturan Renarin'e doğru baktı. Renarin panikle elindeki bulmaca kutusundan başını kaldırdı. "Muhtemelen," diye devam etti Jasnah, "Renarin'i de göndermek istemeyiz. Onun... özel durumu düşünülürse."

"Bir Hudutaşar mı o zaman?" dedi Dalinar. "Terbiyesprenleri genelde bizim yeni Parlayan tarikatlarımızı benimsiyor. Parlayanlarla bağlananlardan bazıları Shadesmar'da bayağı saygınlar diye tahmin ediyorum."

Navani'nin az önce tahmin ettiği gibi Lift gerçekten de oradaydı. Kız masanın altından çıkarken kafasını vurdu, dönüp masaya kötü kötü baktı. Reshi kız artık bu tür yerlere sığmakta zorlanıyor ve yanından geçtiği her eşyaya elini kolunu çarpıyor gibi görünüyordu.

"Ben giderim," dedi Lift ve esnedi. "Burada sıkılıyorum zaten."

"Belki... daha yaşlı biri mi olsa?" dedi Dalinar.

"Yok," dedi Lift. "Hepsine ihtiyacınız var. Hepsi Hudutaşarlık kısmında iyi. Ayrıca Wyndle, sandalyelerin nasıl kullanılacağını çözdüğü için diğer tarafta bayağı ünlü. Buna başta inanmadım çünkü beni rahatsız etmeye başlayana kadar onun adını hiç duymamıştım. Ama doğruymuş. Sprenler tuhaf; aptal minik sarmaşık insanlar gibiler, bu yüzden tuhaf şeyleri seviyorlar."

Salona bir sessizlik çöktü. Navani herkesin aynı şeyi düşündüğünden şüphelendi. Onları temsil etmesi için Lift'i gönderemezlerdi. Hevesliydi, evet, ama... Aynı zamanda... Lift'ti işte.

"İyileştirmekte mükemmelsin," dedi Dalinar ona. "Tarikatın en iyilerindensin. Sana burada ihtiyacımız var. Ayrıca diplomasi tecrübesi olan birini göndermemiz daha yerinde olur."

"Elimden geleni yapanm komutanım," bir zamanlar ardent olan kısa boylu Hudutaşar Godeke. "Bu konularda biraz tecrübem var."

"Mükemmel," dedi Dalinar.

"Heyete Adolin'le ikimiz önderlik etmeliyiz," dedi Shallan. Ama ayağa kalkarken gönülsüz görünüyordu. "Muğlaklarla şerefsprenleri çok iyi anlaşıyorlar denemez ama ben yine de iyi bir seçim olurum. Bizi bir yüceprens ile onun Parlayan eşinden daha iyi kim temsil edebilir?"

"Harika bir öneri," dedi Dalinar. "Esasgörenlerden de birini göndeririz. Renarin dışında tabii. Ve bir de Taşmuhafaza. Böylece Godeke'yle birlikte dört farklı Parlayan ve sprenlerini, ayrıca da oğlumu göndermiş olacağız. Parlayan Sigzil, sence bu heyet şerefsprenleri için yeterli olur mu?"

Sigzil başını yana eğip diğerlerinin duyamadığı bir şeyi dinledi. "Yeterli olacağını düşünüyor komutanım. İyi bir başlangıç en azından. Heyetle birlikte hediye göndermemizi ve yardım istememizi de söylüyor. İhtiyacı olan birini geri çevirmek bir şerefspreni için yapılması en zor şeylerden biri. Geçmiş için özür dileyin, geleceğin daha iyi olacağına dair söz verin ve durumun ciddiyetini anlatın. İşe yarayabilir." Sigzil bir an sustu. "Fırtınababa da bizim lehimize birkaç kelime etse fena olmazdı efendim."

"Bunu ayarlayabilir miyim, bir bakarım," dedi Dalinar. "Aksilik edebilir." Sonra Shallan'la Adolin'e döndü. "Heyete liderlik etme konusunda ikiniz de istekli misiniz? Shadesmar tehlikeli olabilir."

"O kadar kötü değil aslında," dedi Adolin. "Arkamızdan kovalayan olmazsa bence eğlenceli olabilir."

Orada bir şey var, diye düşündü Navani, çocuğun yüzündeki heyecanı görünce. *Aylardır Shadesmar'a dönmek istiyordu zaten.* Peki ama Shallan'ın nesi vardı? Tekrar yerine oturmuştu ve Dalinar'ın sorusuna başını sallayarak karşılık verirken... canı sıkılmış gibi görünüyordu. Navani onun da heyecanlanmasını beklerdi. Shallan yeni ve ilginç yerlere gitmeye bayılırdı.

Dalinar onların onayını aldı, hükümdarlardan herhangi bir itiraz

gelmemesi de yeterliydi. Shadesmar'a heyet ve Emul'a büyük bir askerî müdahale... Her iki plan da oybirliğiyle kabul edilmişti.

Navani bunun böyle kolayca hallolması karşısında ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. İlerleme kaydetmeleri güzeldi ama onun tecrübesine göre böyle hafif meltemler, fırtınanın yaklaştığına işaretti.

Navani o gece geç saatlere kadar endişelerini dillendirme fırsatı bulamadı. Nihayet Fen'le Kmakl ile yediği akşam yemeği de sona erdi. Hükümdarlarla elinden geldiğince tek başına ilgilenmeye çalışıyordu çünkü Dalinar sürekli o veya bu cephedeki birlikleri denetlemek için bir yerlerde oluyordu.

Dalinar, Gavilar'ın sonlara doğru yaptığı gibi sosyal sorumluluklarını özellikle görmezden geliyor değildi; Dalinar gerçekten *görmüyordu*. Ve söz konusu Dalinar olduğunda bu genellikle sorun yaratmıyordu. İnsanlar onun bir asker gibi düşündüğünü görmekten hoşlanıyordu ve arada sırada yaptığı sosyal hatalardan küçümseyerek değil hoşgörüyle bahsediyorlardı. Her ne kadar yıllar içinde durulmuş olsa da o hâlâ Karadiken'di. Arada bir tatlısını elleriyle yemese veya birine resmî unvanı yerine hiç düşünmeden 'asker' diye seslenmese olmazdı.

Öte yandan Navani herkesle ilgileniyor, onlara değer verdiklerini gösteriyordu. Bu konu neredeyse hiç dillendirilmese de kimse Dalinar'ın ittifaktaki konumunu *tam olarak* bilmiyordu aslında. Hükümdarlardan biri miydi sadece, yoksa daha fazlası mı? Yeminkapılarını Dalinar kontrol ediyordu ve Parlayanların çoğu onu üstü olarak görüyordu.

Bunun da ötesinde, Vorinizm inancından uzaklaşan pek çokları Dalinar'ın otobiyografisine bir tür dinî metin muamelesi yapıyordu. Dalinar'ın yücekral unvanı yoktu, Urithiru'nun hükümdarıydı sadece; ama diğer hükümdarlar adımlarını yine de dikkatli atıyor, acaba ittifak nihayetinde Karadiken'in altında bir imparatorluğa dönüşür mü diye merak ediyorlardı.

Navani endişeleri gideriyor, belirsiz sözler veriyor ve genel olarak insanları doğru yolda tutmak için elinden geleni yapıyordu. Bu çok yorucu bir işti, dolayısıyla nihayet odalarına gidip de Dalinar'ın ısıtma fabrialını yaktığını, odayı davetkâr kırmızı bir ışıkla dolduran fabrialın içeriyi sıcacık yaptığını görünce sevindi. Isıtma tabağında da Nava-

ni'yi bir demlik unalon çayı bekliyordu. Dalinar unalon çayını fazla tatlı bulur ve kendisi için asla demlemezdi ve onun için demlemiş olması oldukça düşünceli bir hareketti.

Navani kendine bir kupa aldıktan sonra Dalinar'ı fabrialın karşısındaki kanepede, gözlerini ışığa dikmiş hâlde buldu. Ceketini çıkarmış, yakındaki bir sandalyeye asmıştı. Genelde yaptığı, hatta biraz fazla sık yaptığı üzere, hizmetkârları da göndermişti. Navani'nin yine onları yanlış bir şey yapmadıklarına, Dalinar'ın onlara kızmadığına ikna etmesi gerekecekti. Dalinar'ın tek istediği biraz yalnız kalmaktı.

Neyse ki Dalinar yalnız kalmak derken ondan ayrı kalmayı kastetmediği konusunda gayet netti. Bu kelimeye yüklediği anlam daha farklıydı. Nitekim onu görünce hemen yana çekilip oturması için yer açtı ve Navani'yi kolunun altına aldı. Navani eminelinin düğmesini çözüp sıcak kupayı iki eliyle kavradı. Son birkaç yıldır eldivenin rahatlığına iyice alışmış, toplantılarda daha resmî bir şey giymek zorunda olmayı giderek daha can sıkıcı bulmaya başlamıştı.

Navani bir süre sıcağın tadını çıkardı. Üç kaynağı vardı: Birincisi fabrial, ikincisi çay ve üçüncüsü de sırtını yasladığı Dalinar. En iyi geleni de o sonuncusuydu. Dalinar elini Navani'nin kolunun üst kısmına koymuş, sanki Navani'nin orada olduğunu kendine hatırlatmak istercesine arada tek parmağını kolunda gezdiriyordu.

"Eskiden bu fabrialların iğrenç olduğunu düşünürdüm," dedi Dalinar sonunda. "Canlı bir ateşin yerine böylesine... soğuk bir şey koymak kötü geliyordu. Sıcak, evet ama yine de *soğuk*. Bunların konforuna böylesine çabuk alışmış olmam ne tuhaf. Odunla, kütükle uğraşmak yok. Baca mı tıkandı, oda dumanla mı doldu derdi yok. Birkaç pürüzü ortadan kaldırmanın insanın kafasını böylesine rahatlatması inanılmaz."

"Taravangian'ı mı düşünüyorsun?" diye tahmin yürüttü Navani. "Taarruz teklifine itiraz etmek yerine desteklemesini?"

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Ben de endişeliyim," dedi Navani çayından bir yudum alarak. "Birliklerini göndermekte çok hevesli davrandı. Ve onları kabul etmek zorunda kalacağız, biliyorsun değil mi? Bunca ay asker vermiyor diye şikâyet ettikten sonra şimdi ordusunu geri çeviremeyiz."

"Ne planlıyor?" diye sordu Dalinar. "Çuvalladığım yer burası olacak muhtemelen Navani. Sadeas da böyle taktiklerle beni köşeye sıkıştırırdı ve korkarım Taravangian her bakımdan ondan daha kurnaz. Onu ittifaktan çıkarmak için ben daha ilk adımları atarken o çoktan bu

hamleye karşı diğerlerini yanına çekmişti. Benimle oynuyor ve bunu burnumun dibinde, büyük bir ustalıkla yapıyor."

"Onunla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin," dedi Navani. "Bu sadece senin meselen değil."

"Biliyorum," dedi Dalinar. Ocaktaki parlak yakutun ışığı gözlerine vuruyordu. "O hissi bir daha yaşamayacağım Navani. Harap Ovalar'da dikildiğim ve Sadeas'ın geri çekilmesini izlediğim, ona duyduğum güvenin –benim aptallığımın– binlerce adamın hayatına mal olacağını anladığım o anı... Taravangian'ın piyonu olmayacağım!"

Navani uzanıp Dalinar'ın çenesini eliyle kavradı. "Sadeas'ın ihanetine uğradın çünkü onda olması gereken adamı, zavallı egosunu aşabilse olacağı adamı gördün. Bu inancı kaybetme Dalinar. Bu seni sen yapan şeylerden biri."

"Taravangian çok kendinden emin Navani. Eğer düşmanla çalışıyorsa bunun bir sebebi vardır. Onun her zaman bir sebebi var."

"Servet, şöhret. Belki intikam."

"Hayır," dedi Dalinar. "Hayır, o böyle değil." Dalinar gözlerini yumdu. "Ben... Yarık'ı yaktığımda bunu öfkeyle yaptım. Benim hiddetim yüzünden çocuklar ve masumlar öldü. O hissi biliyorum. O hissi görünce tanırım. Taravangian bir çocuğu öldürürse bunu intikam için yapmaz. Öfkeyle yapmaz. Bunu servet için, nam salmak için yapmaz. Bunu yaparsa o çocuğun ölmesinin gerekli olduğuna içtenlikle inandığı için yapar."

"Yani bunu iyi bir şey olarak mı görür?"

"Hayır. Bunu korkunç bir şey olarak görür ve ruhunun lekelendiğini söyler. Der ki... İşte bunun için hükümdarlar var, der. Elini kana bulasın, ruhunu kanla lekelesin, diğerlerinin acı çekmemesi için kendini feda etsin diye."

Dalinar gözlerini açtı ve elini kaldırıp Navani'nin elini tuttu. "Kendini bir bakıma kadim Parlayanların kendilerini gördüğü gibi görüyor. Görülerde diyorlardı ki... Sınırdaki nöbetçilerdi. Ölümcül sanatları kullanmalarının sebebi diğer insanları bunu yapmak zorunda kalmaktan korumak içindi. Aynı felsefe. Düzgün biri olmaya çok yakın Navani. Ona bir ulaşabilsem..."

"Ya o seni değiştirirse diye korkuyorum Dalinar," dedi Navani. "Onun söylediklerine fazla kulak asma."

Dalinar başını sallarken bu öğüdü ciddiye almış görünüyordu. Navani kafasını onun göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledi.

"Senin burada, kulede kalmanı istiyorum," dedi Dalinar. "Jasnah

bizimle Emul'a gelmek istiyor. Savaşta liderlik edebileceğini kanıtlamak istiyor. Böylesine büyük bir taarruzda benim de şahsen orada bulunmama ihtiyaç var. Taravangian bunu biliyor. Bizi tuzağa düşürmeyi planlıyor olmalı. Birinin kulede güvende olması ve bir şeyler ters giderse bize yardım etmesi gerekiyor."

Jasnah'yla ben eğer Taravangian'ın tuzağına düşüp ölürsek Alethilere hükmedecek biri gerekiyor, kısmını söylemedi Dalinar.

Navani itiraz etmedi. Evet, Alethi kadınları normalde kocalarına kâtiplik etmek için savaşa giderlerdi. Evet, Dalinar bunu biraz da onu güvende tutmak için kullanıyordu. Dalinar biraz korumacıydı.

Ama Navani bunun için ona kızmadı. Yedekte bir kraliyet ailesi mensubu tutmaya ihtiyaçları vardı, dahası Navani onlara yardım etmek için yapabileceği en iyi şeyin kulenin sırlarını çözmek olduğuna giderek daha çok ikna oluyordu.

"Eğer beni bırakıp gideceksen," dedi Navani, "o zaman gideceğin güne kadar bana çok iyi davranman gerekiyor ki seni sevgiyle hatırlayayım ve beni sevdiğini bileyim."

"Buna şüphen mi var?"

Navani yüzünü geri atıp parmağını onun çenesinde gezdirdi. "Kadınlara bunu sürekli hatırlatmak gerekir. Sevdiği yanında değilse bile onun kalbine sahip olduğunu bilmesi gerekir."

"Kalbim senindir."

"Özellikle de bu gece mi?"

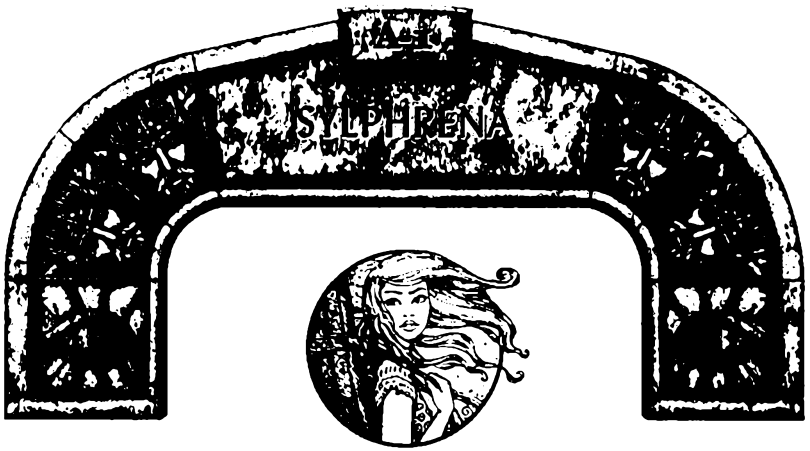
"Özellikle de bu gece," dedi Dalinar. Güçlü kollarıyla onu kendine çekip öpmek için eğildi. Böylece Navani o gece, diğer hepsinden güçlü dördüncü bir sıcaklığa kavuştu.

BİRİNCİ KISMIN SONU

ARÁSÓZ

◆ ◆

SYLPHRENA ◆ SUGANAT ◆ TARAVANGIAN

Sylphrena, yaklaşan yücefırtınanın enerjisini, ona doğru gelen bir müzisyenin sesini duyacağı gibi hissetti. Dostane bir müzik sesi.

Urithiru'nun koridorlarında hızla uçtu. Kendi seçtiği insanlar dışında neredeyse herkese görünmezdi ve bugün çocukları seçmişti. Çocuklar ondan asla şüphe etmiyordu. Onu gördüklerinde daima gülümsüyorlardı. Dahası nadiren aşırı saygılı davranıyorlardı. Kaladin'e söylediğinin aksine, insanların ona küçük bir ilah gibi davranmasını *her zaman* istemiyordu.

Ne yazık ki sabahın bu erken saatinde etrafta –çocuk veya değil– çok az insan vardı. Kaladin hâlâ uyuyordu ve onun şimdilerde biraz daha iyi uyuyor olmasına memnundu.

Tanıdığı bir kapı ağzından sesler geldiğini duyunca o tarafa yöneldi ve içeri girdiğinde Kaya'nın kızını yemek yaparken buldu. Diğerleri ona Şerit diyordu ama gerçek adı Hualinam'lunanaki'akilu çok daha güzeldi. Nikâh yüzüğü hakkında bir şiirdi bu.

Şerit böyle güzel bir ismi hak ediyordu. Alethilerden öyle *farklıydı* ki. Bronz renginde belli belirsiz parlayan teniyle sanki bronzdan yapılmış da fırtınada savrulmayacakmış gibi sağlam görünüyordu. Ve güzelim kızıl saçları da Shallan'ınkinden farklıydı. Şerit'in saçları daha koyu bir kızıldı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, bir kurdeleyle bağlamıştı.

Syl'i gördü elbette çünkü babasından tüm sprenleri görebilme becerisini miras almıştı. Yaptığı işi bırakıp başını eğdi ve önce bir omzuna, sonra diğer omzuna ve son olarak alnına dokunarak onu selamladı. Sonra kestiği son yumru kökleri ayırıp tezgâhın üzerine düzgün

bir şekilde dizdi: Syl'e bir adak. Bu aptalcaydı çünkü Syl yemek yemiyordu. Syl yine de yumru köke dönüşüp tezgâhta yuvarlanarak teşekkür etti.

Ah, ama müzik... *Fırtına*. Syl'in içi içine sığmıyordu. Fırtına geliyordu!

Tezgâhın ucuna kadar yuvarlanıp ardından Şerit'in Parezırhı her zamanki köşesinde mi diye bakmak için uçtu. Genç Boynuzyiyenli kadın onu asla gözünün önünden ayırmazdı. Çok ama çok uzun zaman sonra halkı arasında bir Pare'ye sahip olan ilk kişiydi.

Zırh çok güzeldi. Belki Parekılıçlardan nefret ettiği gibi ondan da nefret etmeliydi Syl ama etmiyordu. Bu bir tür ceset gibiydi. Aslında bir sürü ceset gibi. Ama öyle itici değildi. Fark galiba tavrındaydı. Syl, Zırhtan acı değil memnuniyet hissi alıyordu.

Şerit elindeki kapla gürültülü bir şeyler yapmaya başlayınca Syl suya ne konduğuna bakmak için hemen o tarafa seğirtti. Bazen iki beyni varmış gibi hissediyordu. Biri sorumluluk sahibi olan beyniydi; onu diğer şerefsprenlerine ve babasına karşı durarak Parlayan bağı kurmaya ve Kaladin'e göz kulak olmaya yönlendiren beyni. Syl'in onu kontrol etmesini *istediği* beyin buydu. Bu beyin mühim şeyleri umursuyordu: insanları, dünyanın kaderini, Şeref'ten olmanın gerçek anlamını...

Ama bir beyni daha vardı. Bu beyin dünya karşısında büyülenip duruyordu. Küçük bir çocuğun beyniymiş gibi davranıyordu. Bir ses mi duydu? Hemen gidip buna neyin sebep olduğuna bakmalı! Ufuktan bir müzik mi yükseliyor? Heyecanla oradan oraya uçmalı! Duvarda tuhaf bir kremcik mi var? Onun şekline bürünüp yanında gezinerek bunun nasıl bir his olduğunu anlamalı!

Soru yağmuruna tutuluyordu. Kesilen bir yumru kök olmak nasıl bir şeydi? Kaya'yla Şarkı, Şerit'in ismini nasıl koymuştu? Syl'in de şiirsel bir ismi olmalı mıydı? Belki Boynuzyiyenliler kendi aralarında ona bir isim vermiş olabilirdi. Bütün sprenlere mi yoksa sadece önemli olanlara mı isim veriyorlardı?

İşte böyle sürüp gidiyordu. Syl bununla başa çıkabilirdi. Çıkıyordu da. Ama bu bir şerefsprenine hiç yakışmıyordu. Diğerleri onun gibi değildi. Belki Rua dışında.

Tencereden buhar yükseldi ve Syl hemen tavana yükselen minik bir buhar bulutu şeklini aldı. Birkaç saniye sonra bundan sıkılınca müziği dinlemek için havada hızla yükseldi. Fırtına daha yeterince yakın değildi. Onu göremezdi.

Yine de balkona çıkıp kulenin dışından dolanarak Kaladin'in odasını aradı.

Kule ölüydü. Syl burayı eski nazik şövalyesine bağlı olduğu zamanlardan ancak hayal meyal hatırlıyordu. Şövalyesi ömrünün büyük bölümünü küçük köyleri gezip insanlara sarnıçlar ve su kemerleri yapmak için onu Parekılıcı olarak kullanarak geçirmişti. Onunla bir kere Urithiru'ya geldiklerini hatırlıyordu... Ve kule pırıl pırıl ve ışıklıydı... Tuhaf bir ışıktı...

On yedi kat yukarı çıktığını fark edince havada durdu. *Aptal spren. Kontrolü çocuğa bırakmasana!* Hızla dalışa geçip Kaladin'in penceresini buldu, ardından geçmesine ancak yetecek kadar aralık kepenklerin arasından güç bela içeri girdi.

Kaladin arkadaki karanlık odada uyuyordu. Bunu bilmek için buraya geri gelip bakmasına gerek yoktu. Uyanmış olsa hissederdi zaten. Ama...

Onun da iki beyni var, diye düşündü Syl. *Bir aydınlık beyni var, bir de karanlık beyni.* Keşke onu anlayabilseydi. Kaladin'in yardıma ihtiyacı vardı. Belki tüm ihtiyacı olan şu yeni işti. Syl öyle olmasını o kadar istiyordu ki. Fakat bu işin yeterli olacağından şüpheliydi.

Kaladin'in *onun* yardımına ihtiyacı vardı ve ona yardım edemiyordu. Onu anlayamıyordu.

Fırtına! Fırtına gelmişti.

Tekrar dışarı uçtuysa da sorumluluk sahibi beyni kontrolde kalmaya devam etti. Kaladin. Kaladin'e yardım etmeliydi. Belki hekimlik onu tatmin eder, artık öldürmek zorunda olmamak da ona iyi gelirdi. Öte yandan, geçmişte hekimlik yapmakta zorlanmasının bir sebebi vardı. Karanlık beyni yine onunla olacaktı. Bu bir çözüm değildi. Syl bir *çözüm* bulmalıydı.

Bu fikre sıkı sıkı tutundu; onun tencereden yükselen buhar gibi dağılıp gitmesine izin vermedi. Hatta fırtınaduvarı doğudan kulenin zeminine vururken bile. Farklı farklı şekillerde yüzlerce rüzgârspreni önünden geçti. Syl de güle oynaya onlara katıldı ve onlardan biri oldu. Küçük kuzenlerini böyle basit heyecanları, basit sevinçleri olduğu için seviyordu.

El sallayıp gülümseyerek, sürekli şekil değiştirerek rüzgârsprenlerinin arasında uçarken her zamanki gibi zihnine parça parça düşünceler hücum etti. Şerefsprenleri –tüm zeki sprenler– Roshar için yeni bir şeydi. Eh, yeni derken on bin yıllık demek istiyordu. Yani... göreceli olarak yenilerdi.

İlk şerefspreni –veya terbiyespreni ya da mürekkepspreni ya da zirvespreni ya da işte zeki sprenlerden herhangi biri– nasıl yaratılmıştı? Şeref'in kendisi saf bir Kuşamdan mı yaratmıştı? Bu kuzenlerinden mi evrilmişlerdi? Syl onlara kendini yakın hissediyordu ama bariz bir şekilde farklıydılar. Pek zeki değillerdi. Daha zeki olmalarını sağlayabilir miydi?

Tek istediği gökyüzünde süzülmekken bunlar ağır düşüncelerdi. Fırtınanın müziği, uğultusu... tuhaf bir şekilde huzurluydu. Syl, insan veya spren fark etmez, konuşanlarla dolu bir odada genelde sorun yaşardı. Her söyleneni merak eder, dikkati sürekli bir oraya bir buraya kayardı.

Fırtınada da öyle olacağını sanırdınız ama Syl için problem gürültü değil, gürültünün çeşitliliğiydi. Fırtına ise tek bir sesten ibaretti. Kendi melodisiyle tek bir şarkı söyleyen çok güçlü, muazzam güçlü bir ses. Burada sadece o tek şarkıyı dinleyerek huzur bulabilir, kendini bulabilirdi.

Gök gürültülerinin şarkısına eşlik etti. Şimşeklerle dans etti. Çer çöpe dönüşüp rüzgârın onu önüne katıp sürüklemesine izin verdi. Ardından fırtınanın derinlerine, en karanlık yerine daldı ve fırtınanın nabzı oldu. Işık-gürleme. Işık-gürleme. Işık-gürleme.

Sonra karanlık onu yuttu. Işığın yokluğundan çok daha koyu bir karanlık. Babasının isterse yaratabileceği kısacık bir andı. Zaman ne acayip bir şeydi. Arka planda bir nehir gibi durmaksızın akıyordu ama çok fazla güç olduğunda bükülüyordu. Yavaşlıyor ve bir durup bakmak istiyordu. Ne zaman çok fazla güç –çok fazla Kuşam, çok fazla benlik– bir araya gelse, âlemler geçişli hâle geliyor ve zaman tuhaf davranmaya başlıyordu.

Ölümlülere yaptığı gibi gökyüzünde yüzünü göstermesi gerekmiyordu. Syl güneşin sıcaklığını nasıl hissediyorsa onun izlediğini de öyle hissedebiliyordu.

ÇOCUK. ASİ ÇOCUK. BANA BİR DİLEKLE GELDİN.

"Onu anlamak istiyorum," dedi Syl, sıkı sıkı tutunduğu, koruduğu, sakladığı düşünceyi dillendirerek. "Onu anlamam için onun hissettiği o karanlığı hissetmemi sağlayabilir misin? Onu daha iyi anlarsam ona daha iyi yardım edebilirim."

O İNSANA KENDİNİ FAZLA ADIYORSUN.

"Var oluş sebebimiz bu değil mi?"

HAYIR. BUNU HEP YANLIŞ ANLIYORSUN. SEN ONLAR İÇİN VAR DEĞİLSİN. SEN SENİN İÇİN VARSIN. SEÇMEK İÇİN VARSIN.

"Peki sen senin için mi varsın Baba?" diye sordu Syl, insan formunda kalmakta ısrar ederek karanlıkta dikilirken. Sonsuzluğun derinliklerine baktı. "Sen hiç seçim yapmıyorsun. Hep yaptığın gibi esip gürlüyorsun sadece."

BEN BİR FIRTINAYIM. SEN DAHA FAZLASISIN.

"Sorumluluktan kaçıyorsun," dedi Syl. "Sadece bir fırtınanın yapmak zorunda olduğu şeyi yaptığını iddia ediyorsun ama sonra benim yapmak zorunda olduğumu hissettiğim şeyi yapmam bir şekilde yanlışmış gibi davranıyorsun. Bana seçim yapabileceğimi söylüyorsun ama sonra senin istediğin seçimleri yapmadığımda kızıyorsun."

BİR İNSANIN UZANTISINDAN DAHA FAZLASI OLDUĞUNU KABUL ETMEYİ REDDEDİYORSUN. SPRENLER VAKTİYLE PARLAYANLARIN ONLARI SÖMÜRMESİNE İZİN VERDİ VE BU ONLARIN ÖLÜMÜNE SEBEP OLDU. ŞİMDİ ÇOCUKLARIMDAN BİRÇOĞU SENİN BUDALA YOLUNDAN GİDİYOR VE BÜYÜK TEHLİKE İÇİNDELER.

BU BİZİM DÜNYAMIZ. BU DÜNYA SPRENLERE AİT.

"Burası herkese ait," dedi Syl. "Sprenlere, insanlara, hatta şarkıcılara. O yüzden birlikte yaşamanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

DÜŞMAN BUNA ASLA İZİN VERMEZ.

"Düşman, Dalinar Kholin'e yenilecek," dedi Syl. "O yüzden şampiyonunu hazır etmeliyiz."

ÇOK EMİNSİN, dedi Fırtınababa. DÜNYANIN SENİN ARZULARINA BOYUN EĞECEĞİNİ DÜŞÜNMÜYORUM.

"Her koşulda, ona yardım etmek için onu anlamam gerekiyor," dedi Syl. "Onun arzuları beni sömürsün diye değil, yapmak istediğim bu olduğu için. O yüzden tekrar soruyorum. Onun hissettiği şeyi hissetmemi sağlamaya gücün yeter mi?"

BUNU YAPAMAM, dedi Fırtınababa. DİLEKLERİN KÖTÜ DEĞİL SYLPHRENA, AMA ÇOK TEHLİKELİ.

"Yapamaz mısın? Yoksa yapmaz mısın?"

GÜCÜM VAR AMA BECERİM YOK.

Zamandaki kesinti aniden bitiverdi ve Syl'i fırtınaya geri savurdu. Şimdi rüzgârsprenleri, "Yapamaz, yapamaz, yapamaz!" kelimelerini taklit edip gülerek etrafında spiraller çiziyordu. Katlanılmaz yaratıklardı. Bazen onun da olduğu gibi çok kötüydüler.

Syl fikrine tutunmaya, ona sarılmaya devam etti, ardından kendini fırtınaya bıraktı. Fırtına oradan geçtiği süre boyunca dans etti ama onunla gidemezdi. Kaladin'den birkaç kilometreden fazla uzaklaşa-

mazdı yoksa Fiziksel Âlem'le Bağlantısı çözülmeye ve zihni zayıflamaya başlardı.

Syl bir saat boyunca fırtınanın her saniyesinin tadını çıkardı. Nihayet fırtınanın sonundaki *riddens* yaklaştığında, sevinçle durup bekledi. Burada dağlarda fırtınaların sonunda kar yağıyordu. Şu ana kadar fırtına kremli suyunu çoktan boşaltmıştı, dolayısıyla kar tertemiz, bembeyazdı. Her bir kar tanesi öyle muhteşemdi ki! Keşke o da Shallan gibi cisimlerle konuşabilse ve her birinin hikâyesini dinleyebilseydi.

Syl kar tanelerinin şekline bürünüp kendine has biçimler yaratarak onlarla birlikte düştü. *Kendisi* de olabilirdi, sadece bir insan için yaşamıyordu. Mesele Kaladin *sadece bir insan* olmamasıydı. Milyonlarca insan içinden özellikle onu seçmişti. Onun görevi Kaladin'e yardım etmekti. Bu en az Fırtınababa'nın Roshar'a hayat vermek için su ve krem yağdırma görevi kadar önemli bir görevdi.

Syl karların arasında zikzaklar çizip sonra yukarı fırlayarak Urithiru'ya geri uçtu. Kulenin batı tarafında derin vadiler ve buzlarla kaplı zirveler vardı. Vadilerde dalışa geçip zirvelerde iyice yükselerek sonunda muhteşem kulenin önünde daireler çizmeye başladı.

Nihayet Bağdökümcü'nün balkonuna ulaştı. Saat kaç olursa olsun, Dalinar yücefırtınalarda daima uyanık olurdu. Syl, Dalinar'ın soğukta ayakta dikildiği balkona indi. Adamın ayaklarının dibindeki kaya suyla kaplıydı; bugün yücefırtına kulenin alt katlarını etkileyecek kadar yüksekti. Syl onun en tepeye kadar çıktığını hiç görmemişti ama bir gün onu da göreceğini ümit ediyordu. Kim bilir ne farklı olurdu.

Syl kendini ona görünür yaptığında Dalinar bazı insanların yaptığı gibi olduğu yerde sıçramadı. Syl onların niye böyle yaptığını anlamıyordu; sprenlerin etraflarında bir görünüp bir kaybolmasına hâlâ alışamamışlar mıydı? İnsanlar tıpkı fırtınalar gibiydi, her tür spreni mıknatıs gibi kendilerine çekiyorlardı.

Ve Syl'i her nedense şansprenlerinden daha şaşırtıcı buluyorlardı. Syl bunu bir tür iltifat olarak görmeliydi herhâlde.

"Fırtınanın tadını çıkardın mı Antik Kız Evlat?" diye sordu Dalinar.

"Fırtınamızın tadını çıkardım," dedi Syl. "Gerçi Kaladin fırtına boyunca kütük gibi uyudu."

"İyi. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Syl, Dalinar'a bir adım daha yaklaştı. "Yaptığın şey için teşekkürler. Onu değişmeye zorladığın için. Yapmak zorunda olduğunu düşündüğü şeyi yapmakta ısrar ediyor ama giderek karanlığa sürükleniyordu."

"Her asker günün birinde artık kılıcını bırakmak zorunda olduğu o noktaya ulaşır. Komutanın görevlerinden biri de bunun ipuçlarını görmektir."

"O farklı, değil mi?" dedi Syl. "Daha kötü, çünkü kendi zihni ona karşı savaşıyor."

"Farklı, evet," dedi Dalinar korkuluğa yaslanarak. "Ama kim neyin daha kötü neyin daha iyi olduğunu söyleyebilir? Hepimizin savaşmamız gereken kendi Yokelçilerimiz var Berrakhanım Sylphrena. Kimse kimsenin yüreğini veya muhakemesini yargılayamaz çünkü kimse kimseyi gerçekten tanıyamaz."

"Ben denemek istiyorum," dedi Syl. "Fırtınababa bir yolu olduğunu ima etti. Kaladin'in hislerini anlamamı sağlayabilir misin? Onun şu anda hissettiklerini benim de hissetmemi sağlayabilir misin?"

"Böyle bir şeyin nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yok," dedi Dalinar.

"Onunla aramızda bir bağ var," dedi Syl. "Güçlerini kullanarak bu bağı güçlendirebilir."

Dalinar elleriyle önündeki taş korkuluğu tuttu. Syl'in talebine itiraz etmedi. Hiçbir fikri düşünmeden reddedecek türde biri değildi.

"Sen benim güçlerim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Syl'e.

"Orijinal Yemin Sözleşmesi'ni yaratan senin güçlerindi," dedi Syl. "Ve o güçler, Parlayan Şövalyeler kurulmadan çok önce vardı ve ismi belliydi. Bir Bağdökümcü Elçiler'i Braize'e Bağladı, onları ölümsüz yaptı ve düşmanları oraya hapsetti. Bir Bağdökümcü diğer Dalgaları bağladı ve insanları ölen dünyalarından kaçırıp Roshar'a getirdi. Bir Bağdökümcü, bir sprenle insanın birleşerek daha iyi bir şey oluşturduğu Nahel bağını yarattı veya en azından keşfetti. Sen bir şeyleri Bağlıyorsun Dalinar. Âlemleri. Fikirleri. İnsanları."

Dalinar taze karla kaplanmış manzaraya göz gezdirdi. Syl onun ne diyeceğini daha söylemeden anlamıştı. Konuşmaya başlamadan önce bir nefes almasından ve çenesini sıkmasından...

"Yapabilsem bile," dedi Dalinar, "bu doğru olmazdı."

Syl rüzgârda çırpınıp dağılan bir öbek yaprağa dönüştü. "O zaman ona asla yardım edemem."

"Onun tam olarak ne hissettiğini bilmeden de yardım edebilirsin. İhtiyacı olduğunda onun yanında olabilirsin."

"Elimden geleni yapıyorum. Bazen beni bile istemiyormuş gibi davranıyor."

"Onlar muhtemelen sana en çok ihtiyacı olduğu zamanlardır. Bir

insanın yüreğini asla bilemeyiz Berrakhanım Sylphrena ama hepimiz hayatı ve acıyı biliyoruz. Başka birine tavsiyem bu olurdu. Sana uygun olur mu, bilmiyorum."

Syl, bir şeyi işaret eden bir parmak gibi gökyüzüne doğru uzanan kule boyunca yukarı baktı. "Benim... eskiden başka bir şövalyem vardı. Onunla buraya gelmiştik. Kule o zaman canlıydı. Gerçi bunun ne anlama geldiğini tam olarak hatırlamıyorum. Hatıralarımı kaybettim. Acı çekerken..."

"Acı mı?" diye sordu Dalinar. "Sprenler ne için acı hisseder?"

"O öldü. Şövalyem Relador. İlerlemiş yaşına rağmen savaşa gitti. Gitmemesi gerekirdi. O öldüğünde çok canım yandı. Kendimi çok yalnız hissettim. Öyle yalnızdım ki kendimi akıntıya bıraktım, oradan oraya sürüklendim..."

Dalinar başını salladı. "Kaladin de aynı şekilde hissediyor galiba ama bana söylendiği kadarıyla bunun özel bir sebebi yokmuş. Ama senin tarif ettiğin gibi bazen sürüklenmeye başlayabilir."

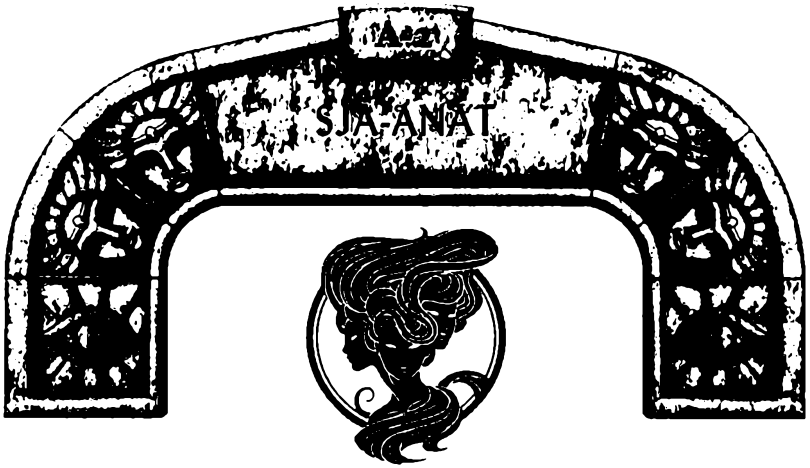
"Karanlık beyin," dedi Syl.

"Çok isabetli bir ifade."

Belki Kaladin'i zaten anlayabiliyorumdur, diye düşündü Syl. *Bir süreliğine benim de karanlık beynim olmuştu.*

Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlaması gerekiyordu. Sorumluluk sahibi beyni ile çocuk beyninin hayatının o kısmını unutmak için birlikte hareket ettiklerini fark etti. Fakat kontrol ikisinde de değildi, kontrol Syl'deydi. Eğer o karanlık günlerde nasıl hissettiğini hatırlarsa belki Kaladin'in kendi karanlık günlerini atlatmasına yardım edebilirdi.

"Teşekkürler," dedi Dalinar'a. Önlerinden bir rüzgârspreni grubu geçiyordu. Syl onlara baktı ve belki de ilk kez peşlerine düşmek için öyle büyük bir istek duymadı. "Sanırım çok yardımcı oldun."

Sja-anat'a çok uzun zaman önce, artık kimsenin hatırlamadığı bir âlim tarafından Sırların Toplayıcısı ismi verilmişti. Bu ismi seviyordu. Bu isimde bir eylem iması vardı. Sırları öylece duymuyordu, onları topluyordu. Onları kendine ait kılıyordu.

Ve onları saklıyordu.

Diğer Yaradılmamışlardan.

Kaynaşıklardan.

Garaz'dan.

Fiziksel ve Bilinçsel Âlem arasında var olarak Kholinar sarayında dolaştı. Diğer pek çok Yaradılmamış gibi iki âleme de bütünüyle ait değildi. Garaz onları ikisi arasında bir varoluşa mahkûm etmişti. Bazıları eğer bir yerde çok uzun kalırsa veya güçlü bir şey hissederse çeşitli şekillere bürünebilirlerdi.

Ama Sja-anat onlardan değildi.

Bazen Kaynaşıklar hatta sıradan şarkıcılar onu fark ederdi. Gerilir, omuzlarının üstünden arkalarına bakarlardı. Fark edilmesi zor bir gölge, anlık bir karanlık görür gibi olurlardı. Aslında onu görmek için ışık yansıması gerekiyordu.

Shadesmar'da da aynı şekildeydi. Fiziksel Âlem'le aynı anda oradaydı ama her iki âlem de onun için aynı şekilde bulanıktı. Bir yerlerde çocukları ve onun için tam anlamıyla doğru bir yer olduğunun hayalini kuruyordu.

Ama şimdilik burada yaşayacaktı.

Âlemlerden birinde merdivenlerden akarken diğerinde kıpırdamadı bile. Her iki âlem mekânsal olarak tam olarak aynı değildi. Gerçi

ikisinde de ayakları yoktu zaten; daha ziyade aynı zihni paylaşan iki varlık gibiydi. Shadesmar'da boncuk okyanusunda yüzdü ve özü dalgalandı. Fiziksel Âlem'de sarayda çalışan şarkıcıların arasından geçti.

Sja-anat kendini Yaradılmamışların en zekisi olarak görmezdi. En akıllılardan biri olduğu kesindi ama bu aynı şey değildi. Bazen Heyecan da denen Nergaoul gibi bazı Yaradılmamışlar tamamen akılsızdı, daha ziyade duygu sprenleri gibilerdi. Öte yandan, Sahte Issızlık sırasında şarkıcılara form bahşeden Ba-Ado-Mishram gibi bazıları ise kurnaz ve numaracıydı.

Sja-anat'ta her ikisinden de biraz vardı. Bu Dönüş'ten önceki uzun binyıllarda çoğunlukla uyuklamıştı. Garaz'la bağı olmadan düşünmekte zorlanıyordu. Fakat Fiziksel Âlem'den çok daha önce Shadesmar'a gelen Dinmezfırtına onu canlandırmıştı. Böylece yeniden planlar yapmaya başlamıştı. Tabii Garaz kadar zeki olmadığını biliyordu. Ondan en fazla birkaç sır saklayabilirdi, dolayısıyla bunları dikkatle seçmesi ve ele verdiği sırların ardında ustaca saklaması gerekiyordu.

Diğerleri yaşayabilsin diye çocuklarınızdan bazılarını feda ederdiniz. Doğanın kanunu böyleydi. İnsanlar bunu anlamazdı. Ama o anlıyordu. O...

O geliyordu.

Tutkunun tanrısı.

Nefretin tanrısı.

Evlat edinilmiş tüm sprenlerin tanrısı.

Sja-anat sarayın koridorunda aktı ve çocuklarından ikisiyle, dokunulmuş rüzgârsprenleriyle karşılaştı. İnsanlar onlara 'yozlaşmış' diyordu ama Sja-anat bu sözden nefret ediyordu. O yozlaştırmıyordu. Onlara başka bir yolun da mümkün olduğunu gösteriyor, onları Aydınlatıyordu. İnsanlar dinlerinin en temel ideali olarak tüm varlıkların yeni birine, daha iyi birine dönüşme yeteneğine, Dönüşüme saygı duymuyor muydu? Niye o bir sprenin değişmesine olanak sağladığında kızıyorlardı?

Çocukları onlara verdiği görevleri yapmak için uzaklaşırken daha büyüklerden biri yanına yaklaştı. Sürekli değişen parlak bir ışıktı. En kıymetli yaratımlarından biriydi.

Ben giderim anne, dedi. *Söz verdiğin gibi kuleye, Mraize denen o adama.*

Garaz seni görür, diye karşılık verdi Sja-anat. *Garaz seni yok etmeye çalışır.*

Biliyorum. Ama konuştuğumuz gibi Garaz'ın dikkatini senden başka tarafa çekmeliyiz. Ben kendi yolumu, kendi bağımı bulmak zorundayım.

Git o zaman, dedi Sja-anat. *Ama ben öyle dedim diye o insanla bağ kurma. Ben sadece bakması için çocuklarımdan birini yollayacağıma söz verdim. Orada başka olasılıklar da olacaktır. Kendi seçimini kendin yap; ben istiyorum diye sakın bir şey yapma.*

Teşekkürler anne. Gözlerim için teşekkür ederim.

Böylece o da diğerlerinin peşinden gitti. Sja-anat dikkat dağıtmak için gönderdiği iki küçük Aydınlanmış rüzgârspreninin ardından üzüntüyle baktı. Garaz onları kesin görecekti.

Bazı çocuklarını koru.

Bazılarını kurban et.

Bu sadece bir tanrının yapabileceği bir seçimdi.

Sja-anat gibi bir tanrının.

Bembeyaz gözleriyle siyah bir duman yayan bir kadına dönüşerek yükseldi. Garaz'ın özü: Gölgeler ve sisler. Garaz onun ruhunun en derin gizlerini bilseydi buna şaşırmazdı. Sonuçta Sja-anat ondan geliyordu. Onun eliyle Yaradılmamıştı.

Fakat her çocuk gibi o da daha fazlasına dönüşmüştü.

Garaz'ın varlığı bulutlan delip geçen güneş gibi üzerine geldi. Güçlü, canlı, boğucu. Bazı Kaynaşıklar bir şey olduğunu fark edip etrafa bakındıysa da sıradan şarkıcılar Garaz'ın Roshar'ın üç saf tonundan biri olan şarkısını duymadı.

Sja-anat onun tabi olduğu kanunları tam olarak anlamıyordu. Kadim kanunlardı ve Pareler arasındaki anlaşmalarla, kozmerin yüce tanrılarıyla ilişkiliydiler. Garaz gücü kontrol eden bir zihin, Unsur değildi. Sadece güç, Pare de değildi. Her ikisi birdendi ve görünen oydu ki bazen gücün, Unsur'un hedefleriyle çatışan arzuları olabiliyormuş gibi görünüyordu.

Sja-anat, dedi Garaz'ın tonunu taşıyan bir ses. *Şu gönderdiğin sprenler de neyin nesi?*

"Senin emirlerini yerine getirecek olanlar," diye fısıldadı Sja-anat yere çökerek. "İzleyecek olanlar. Dinleyecek olanlar."

Sen yine insanlarla mı konuşuyorsun? Onları yalanlarınla... yozlaştırmak için mi?

Şu sıralar Garaz'la bu oyunu sahneliyorlardı. Sja-anat, Parlayan Shallan ve başka birkaç insanla güya onun hesabına, onun bunu isteyeceğini düşünerek bağlantıya geçmiş gibi yapıyordu. Garaz da

Sja-anat'ın bunu ona *rağmen* yaptığını bilmiyormuş gibi davranıyordu.

İkisi de Sja-anat'ın, Garaz'ın izin vereceğinden daha fazla özgürlük istediğini biliyordu. İkisi de Sja-anat'ın ayrı bir tanrı olmak istediğini biliyordu. Fakat Garaz, Sja-anat'ın ona karşı hamleler yaptığından kesin emin olamıyordu. Mesela geçen yıl Shallan'la yanındakileri Kholinar'da ölümden kurtarmasını Sja-anat kazara olmuş gibi göstermişti ve Garaz da aksini kanıtlayamıyordu.

Eğer Garaz bir yalanını yakalasaydı onu baştan yapardı. Hafızasını çalardı. Onu paramparça ederdi. Fakat bunu yaparsa işine yarayan bir aracı da kaybetmiş olacaktı.

Böylece oyun devam ediyordu.

Onları nereye yolladın, diye sordu Garaz.

"Kuleye efendim. Konuştuğumuz gibi, insanları izlesinler diye. Bağdökümcü'nün bir sonraki hamlesine hazırlık yapmalıyız."

Ben hazırlık yaparım, dedi Garaz. *Sen kuleyle biraz fazla ilgileniyorsun.*

"Baskın konusunda heyecanlıyım," dedi Sja-anat. "Kuzenimi tekrar görmeyi çok isterim. Uyandırılabilir mi? İkna edilir mi?"

Garaz muhtemelen onu da baskına göndermeyi planlıyordu ama şimdi onu böyle hevesli görünce duraksadı. Şimdi çocuklarını takip edip gerçekten kuleye gittiklerini görecekti ve bu da kararını pekiştirecekti. Sja-anat'ın onun şu anda vermesini umduğu kararı.

Sen kuleye gitmiyorsun, dedi Garaz. Şeref ve Terbiye'nin uyuyan çocuğu Kardeş'e kuzen demesinden nefret ediyordu. *Taravangian denen adamın ihanetiyle bir hamle yapmak üzereyiz. Sen onu izleyeceksin.*

"Kulede daha faydalı olurum," dedi Sja-anat. "Ben oraya..."

Sorguluyor musun? Sorgulama!

"Sorgulamayacağım." Fakat Garaz'ın içindeki gücün kıpırdandığını hissetmişti. Zihin sorgulanmaktan hoşlanmıyordu ama güç... O, soruları severdi. Tartışmayı severdi. O, tutkuydu.

Burada bir zayıf nokta vardı. Unsur ile Pare arasındaki bu ayrımda.

"Nereye istersen oraya giderim Tanrım," dedi Sja-anat.

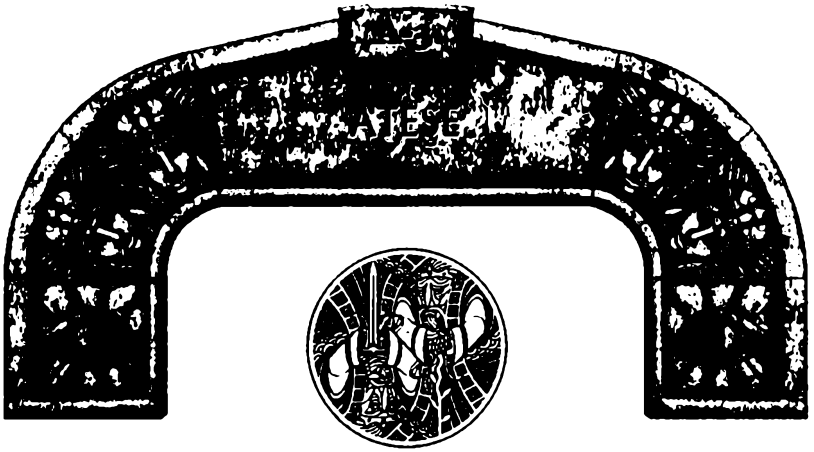
İyi. Garaz, Dokuzlar'la konuşmak için uzaklaştı. Ve Sja-anat bir sonraki hamlesini planlamaya koyuldu. Bozulmuş, küsmüş gibi yapmalıydı. Emul'a gitmemenin bir yolunu arıyormuş gibi yapmalıydı. Umuyordu ki başarılı olamayacaktı.

Garaz onun Parlayan Shallan'a yardım ettiğinden şüpheleniyor,

başka Parlayanlarla iletişim kuracak mı diye onu izliyordu. Dolayısıyla Sja-anat öyle bir şey yapmayacaktı. Garaz'ın onun rüzgârspreni çocuklarını bulup onların zihinlerini ve hafızalarını almakla tatmin olmasını umuyordu. Böylece gönderdiği diğer çocuğunu görmeyecekti.

Peki Sja-anat bu arada ne yapacaktı? Taravangian'la gidip Garaz'ın arzusu doğrultusunda onu izleyecekti. Ona yakın duracaktı.

Çünkü Taravangian bir silahtı.

Taravangian uzun zamandır bir cenazesi olmayacağından şüpheleniyordu. Diyagram bunu özel olarak söylemiyordu ama aksini de söylemiyordu. Ayrıca ne kadar ileri giderlerse Diyagram o kadar az kesin hâle geliyordu.

Fakat Taravangian bu yolu seçmişti ve bu yolun sonunun, etrafında ailesiyle huzurlu bir ölüme çıkmayacağını biliyordu. Bu, onu tehlikelerle dolu karanlık ormanlara sokacak türden bir yoldu. Hedefi hiçbir zaman diğer taraftan tek bir çizik almadan çıkmak olmamıştı. Baştan beri tek arzusu, öldürülmeden önce amacına ulaşabilmekti.

Ve öyle olmuştu. Şehri, ailesi, halkı... Onlar güvende olacaktı. Kharbranth'ın yaklaşan felaketten zarar görmemesi için düşmanla bir anlaşma yapmıştı. Onun hedefi zaten hep bu olmuştu. Sadece bu.

Kendine aksini söylemek hem aptalca hem çok tehlikeli olurdu.

İşte bugüne böyle gelmişti: dostlarına veda ettiği güne. Urithiru'daki odasının şöminesinde bir ateş yakmıştı. Gerçek bir şöminede gerçek odunlar alevsprenleriyle dans ediyordu. Onun cenaze ateşi.

Arkadaşları veda etmek için gelmişti. Son günlerde, nihai gidişleri şüphe çekmesin diye Kharbranth'ta giderek daha fazla zaman geçirir olmuşlardı. Taravangian, kendisi Jah Keved'le meşgul olduğu için şehir yönetiminde onlara ihtiyacı varmış gibi yapmıştı.

Fakat bugün... hepsi buradaydı. Son bir kez. Adrotagia... Taravangian ona sarıldığında Adrotagia soğukkanlılığını korudu tabii ki. O hep en güçlüleri olmuştu. Taravangian bugün ortalama zekâda olmasına rağmen yine de geri çekilirken duygulanmıştı.

"Savrahalidem'e ve torunlarıma sevgilerimi ilet," dedi Taravangian. "Eğer sorarlarsa bir noktada aklımı kaybettiğimi ve hiçbir şeyin farkında olmadığımı söylersin."

"Savri daha çok üzülmez mi?" diye sordu Adrotagia. "Bunamış babasının kafası karışmış bir hâlde düşmanların arasında kaldığını öğrenirse?"

"Hayır, benim kızım öyle değildir," dedi Taravangian. "Sen onu benim kadar tanımıyorsun. Ona beni son gördüğünde şarkı söylediğimi söyle. Bu onu rahatlatır." Taravangian, Adrotagia'nın bileklerini hafifçe sıktı. Böyle bir arkadaşı olduğu için ne kadar şanslıydı. Kaç yıl olmuştu? Fırtınalar adına. *Yetmiş üç yıl* mı?

"Öyle yaparım Vargo," dedi Adrotagia. "Peki Diyagram?"

Taravangian ona son bir kanıt göstereceğine söz vermişti. Böylece kadının bileklerini bırakıp Mrall'ın yanından geçerek pencereye yürüdü. Mrall, o iri kıyım koruması, ağlıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde, Taravangian Dalinar ve Jasnah'yla birlikte Azir'e gitmek üzere yola çıkacak, kısa bir süre sonra da Garaz'ın emriyle harekete geçen Taravangian'ın orduları, müttefiklerine ihanet ederek taraf değiştirecekti. Bu, düşmanlarının arasında yapayalnız kalan Taravangian için ölüm emri demekti. Getirdiği ordu tam da Dalinar'la diğer hükümdarların içini rahatlatacak boyuttaydı; Taravangian'ın onlara destek olduğuna inanmalarını sağlayacak kadar büyük ama ihanet etmesi hâlinde onu yakalayacaklarından emin olmalarını sağlayacak kadar küçüktü.

Bunu hesaplayan Garaz'dı. Hangi güçlü hükümdar kendini böyle savunmasız bırakırdı?

Taravangian kendini yorgun hissediyordu; yaşlı elleriyle kuledeki odasının taş pervazlarına tutundu. Güneye, tüm bunların Gecegözcüsü'nden bir taleple başladığı yere bakan bir oda istemişti. Şimdi bu lütfun ardında kadim sprenden çok daha büyük bir şeylerin olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Diyagram amacına hizmet etti," dedi Taravangian. "Kharbranth'ı koruduk. Diyagram'ı uyguladık.

"Hem kitap hem de adını ondan alan organizasyon bizim için sadece birer araçtı. Şimdi tasfiye etmenin vakti geldi. Gizli hastanelerimizi dağıtın, askerlerimizi terhis edip şehir muhafızı yapın. Eğer aralarında çok fazla şey bildiğini düşündüğünüz birileri olursa onları uzun sürecek 'gizli' görevlerle medeniyetten uzak bir yerlere gönderin. Danlan bu gruplardan ilkinde olmalı.

"Delgo, Malata ve diğerleri gözden çıkarılamayacak kadar yararlılar. Bence gerçeği kabulleneceklerdir. Sonuçta hedefimize ulaştık. Kharbranth güvende." Taravangian yaşlı ellerine baktı. Aldığı her hayat için yarayı andıran kırışıklar. "Onlara deyin ki... Faydalı olma noktasından uzun yaşayan bir alet kadar acıklı bir şey yoktur. Organizasyonumuzun yapması için yeni bir şey icat edecek değiliz. Amacına hizmet etmiş olanın ölmesine izin vermek zorundayız."

"Hepsi tamam," dedi Mrall öne çıkıp, az önce ağlayan o değilmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama sen hâlâ bizim kralımızsın. Seni bırakmayacağız."

"Bırakacağız," dedi Adrotagia alçak sesle.

"Ama..."

"Karadiken, Vargo'dan şüpheleniyor," dedi Adrotagia. "Onun gitmesine izin vermezler. Eğer kaçarsa da ihanet gerçekleştiğinde peşine düşerler. Ama biz gidebiliriz ve sonrasında kimse bizi umursamaz. Vargo olmazsa Kharbranth güvende olur."

"Baştan beri planımız buydu Mrall," dedi Taravangian dağlara doğru bakarak. "Ben yıldırımı çeken direğim. Ben günahlarımızın taşıyıcısıyım. Jah Keved'deki ordularımız Alethilerin aleyhine döndüğünde Kharbranth benimle arasına mesafe koyabilir. Veden yüceprensleri açgözlüler ve kana susamışlar; üstelik her biri Kaynaşıklardan çeşitli sözler aldı. Garaz'ın kuvvetleri kazandığında göreceklerini düşünerek savaşı sürdüreceklerdir."

"Seni gözden çıkarıyorlar!" dedi Mrall. "Yaptığın onca şeyden sonra Garaz seni bir kenara atıyor. En azından Jah Keved'e gitsen?"

Mrall anlamıyordu doğal olarak. Neyse, sorun değildi. Diyagram'da bu detaylar yer almıyordu. Şu anda kılavuzsuz bir alandaydılar.

"Ben dikkatlerini dağıtacağım," diye açıkladı Taravangian. "Görev gücüyle birlikte Emul'a gitmek zorundayım. Sonra Jah Keved taraf değiştirdiğinde Karadiken öylesine benimle ve askerlerine yönelen acil tehditle meşgul olacak ki bu arada Garaz'ın ne yaptığını gözden kaçıracak."

"Her ne yapacaksa, asla seni riske edecek kadar önemli olamaz," dedi Mrall.

Taravangian'ın da kendine göre şüpheleri vardı. Garaz'ın oyunu bu bedeli ödemeye belki değerdi, belki de değmezdi. Ama önemli olan bu değildi. Tanrı'nın emri üzerine Taravangian son bir yılı Jah Keved'i taraf değiştirmeye hazırlamakla, Garaz'ın istediği kişileri bel-

li görevlere ve birlikleri uygun konumlara getirmekle geçirmişti. Şimdi işi bittiğine göre artık gereksizdi. Daha da kötüsü potansiyel bir zayıf noktaydı.

Bu yüzden Taravangian idam edilmesi için Alethilere verilecekti ve cesedi düzgün bir cenaze yapılmadan yakılacaktı. Alethiler hainleri onurlandırmazdı.

Bu akıbeti düşünmek canını yakıyordu. Karnına saplanan bir mızrak gibi. Bunun onu bu kadar rahatsız etmesi tuhaftı. Neticede ölmüş olacaktı, niye cenazeyi dert ediyordu ki?

Pencereden odaya dönüp Mrall'ın elini sıktı. Sonra beklenmedik bir şekilde ona sarıldı. Bunca zaman onu gözeten kısa boylu hizmetkârını –güvenilir Maben'i– de kısaca kucakladı. Kadın ona ta Shinovar'dan gelmiş en sevdiği reçelleri koyduğu küçük bir paket uzattı. Ticaret kesilmişti ve bu reçeller artık çok zor bulunuyordu. Diyagram bir veya daha fazla Yaradılmamış'ın o uzak diyara yerleşmiş olabileceğini söylüyordu.

"Tarih yazanlar ne yazık ki generaller ve âlimler üzerine fazla yoğunlaşıp geri planda her şeyi sessizce halleden işçileri genelde görmezden geliyorlar," dedi Maben'e. "Halkımızın kurtuluşu en az benim kadar senin de zaferin." Taravangian eğilip kadının elini öptü.

Son olarak ona her sabah zekâ testini yapan fırtınabekçisi Dukar'a döndü. Dukar'ın cübbesi her zamanki gibi abartılı... ve gülünçtü. Fakat elinde tuttuğu testlerle yine sonuna kadar sadıktı.

"Ben sizinle kalmalıyım efendim," derken yanan odunlar devrilince şömineden kıvılcımlar yükseldi. "Hâlâ her gün birinin size test yapması gerekecek."

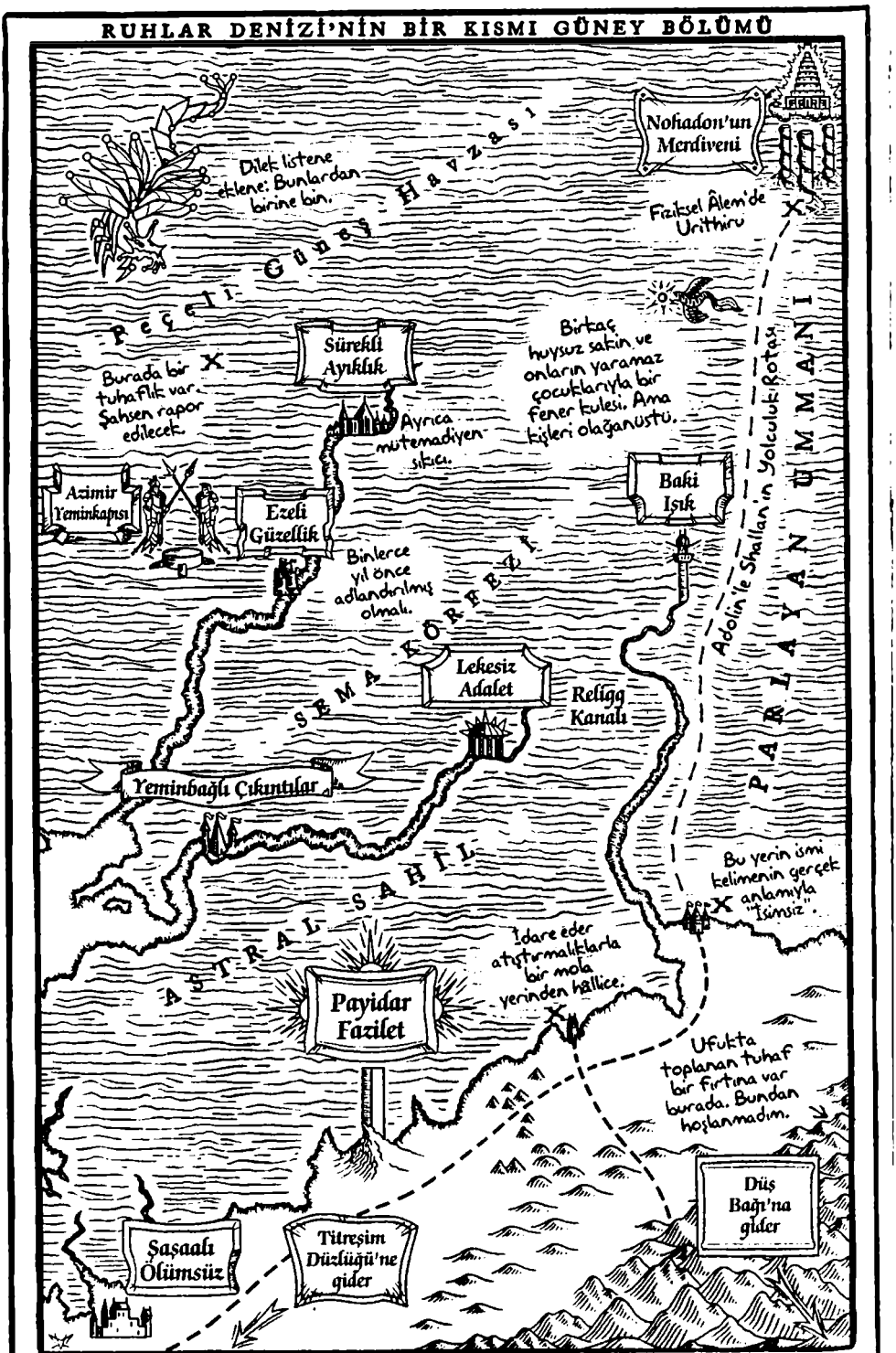
"Testlerin artık önemi yok Dukar," dedi Taravangian yavaşça. Sonra parmağını kaldırdı. "Eğer kalırsan idam edilirsin. Ya da beni konuşturmak için sana işkence yaparlar. Halkımı korumak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim ama bundan bir adım ötesini yapacak değilim. Gerekenden bir tane bile fazla ölüm olmayacak. Dolayısıyla kralın olarak sana son emrim buradan gitmen."

Dukar eğildi. "Kralım. Ebedi kralım."

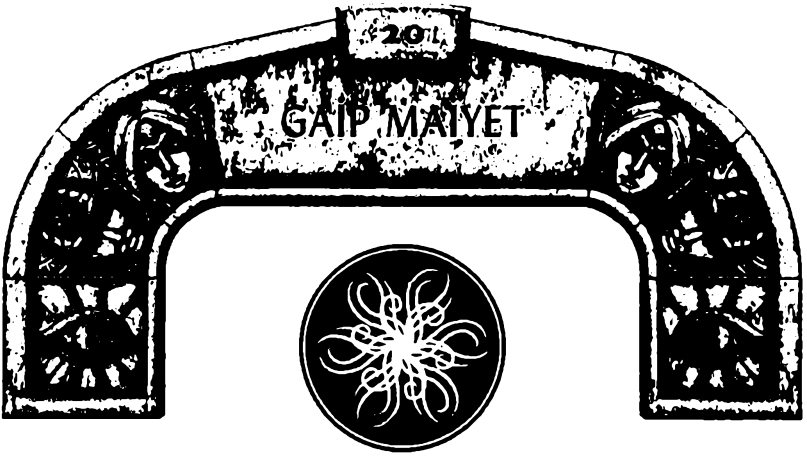
Taravangian, Adrotagia'ya baktı ve cebinden bir kâğıt çıkardı. "Kızıma," dedi. "Tüm bunlar sona erdiğinde, Kharbranth'ın kraliçesi o olacak. Beni bütünüyle reddettiğinden emin ol. Onu temiz kalması için her şeyden uzak tuttum. Ona iyi bir rehber ol ve sakın Dova'ya güvenme. Diğer Elçiler'i de gördükten sonra, Battah'ın göründüğü kadar dengeli olmadığından eminim."

Adrotagia son bir kez onun elini tuttu; ardından çocukluklarında, boyu Taravangian'ı geçtiğinde onu kızdırmak için yaptığı gibi kafasının tepesine hafifçe vurdu. Taravangian gülümsedi ve sonra onların odadan çıkışını izledi. Her biri tek tek önünde eğildi ve ağır adımlarla kapıdan çıktı.

İKİNCİ
KASIM
SHALLA
KALADİN

Şu son haritayı bir gün geri verecek misin? Öte yandan seninki öyle uzun zamandır bende ki üzerine kendi baş harflerimi kazıttım. Sanırım ödeştik.

Sevgili Seyyah,

Son mesajınızı aldım. Henüz yüz yüze tanışmadığımızdan lütfen resmiyetimi mazur görün. Yıllardır bu konumda olduğum hâlde kendimi hâlâ çok yeni hissediyorum. Bunu benim gençliğime verirsiniz diye düşünüyorum.

Parlayan, pompa istasyonundan gelen su seslerinin arasında Urithiru'nun derinlerindeki odadan geçerken Shallan'ın üstlendiği şu yeni görev konusunda endişeliydi. Shallan şerefsprenleriyle görüşmeye gitmeyi kabul etmişti. Shadesmar'a gitmeyi...

Bu da onları Mraize'in verdiği işe uygun bir konuma getiriyordu. Yine.

Parlayan, Mraize'i sevmiyor ve ona kesinlikle güvenmiyordu. Yine de anlaşmalarına sadık kalacaktı: Çoğunluğun kararına saygı gösterilmeliydi. Peçe, Hayaletkanlara katılmayı gerçekten istemişti. Shallan ne bildiklerini öğrenene kadar onlarla çalışmak istiyordu. Bu yüzden Parlayan, Dalinar'la Jasnah'ya gitmeyecekti. Anlaşma uyum demekti ve uyum da işlevsel kalmak anlamına geliyordu.

Mraize şu Restares denen adamdan bir şey istiyor, diye düşündü Peçe. *Bunu hissedebiliyorum. Bu sırrın ne olduğunu öğrenmeli, sonra da kullanmalıyız. Bunu buradan yapamayız.*

Yeterince haklı bir gerekçeydi. Işıkörenler az ileride antrenman yaparken Parlayan ellerini arkasında kavuşturup büyük su haznesi boyunca yürümeye devam etti. Bugün kıyafet olarak tercihini, Vedenle-

rin geleneksel savaşçı kıyafeti vakamadan yana kullanmıştı. Vakama, Alethi takamasına benziyordu, tek farkı eteğin düz değil pilili olmasıydı. Üzerine de bununla uyumlu bol bir ceket ve içine dar bir yelekle gömlek giymişti.

Kıyafet kırmızı üzerine, aralarda altın işlemelerle canlı mavilerle ışıl ışıldı ve eteğinde de işlemeler vardı. Alethilerin dönüp bir daha baktıklarını fark etmişti. Hem değişik renklerinden ötürü bakıyorlardı hem de üzerindeki geleneksel olarak aslında erkek kıyafeti olduğundan. Fakat sonuçta o bir savaşçıydı ve kökleri Jah Keved'deydi. Elbette her ikisini de yansıtacaktı.

Alçak sesli bir kükreme odada yankılandı. Su haznesinin diğer tarafındaki yüksek duvardaki açıklıklardan fışkıran sular zemine çarptı. Ses sohbetlerini bölmeyecek kadar uzaktan geliyordu ve Parlayan burada antrenman yaptıkça suyun kükreme sesini giderek daha rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. Doğal bir şeydi ama aynı zamanda bastırılmış, dizginlenmişti. Âdeta insanların doğa üzerindeki hâkimiyetinin bir temsiliydi.

Demek ki kendimize hâkim olmalıyız, diye düşündü Parlayan. Peçe onayladı. Parlayan, Peçe hakkında kötü bir şey düşünmemek için dikkatli davranıyordu. Yöntemleri farklı olsa da ikisi de Shallan'ı korumak ve ona yardımcı olmak için varlardı. Parlayan bu konuda Peçe'nin çabalarına saygı duyuyordu. Peçe, Parlayan'ın yapamayacağı şeyleri başarmıştı.

Aslında, Peçe belki Dalinar ve Jasnah'yla konuşmaya ikna edilebilirdi. Ama Shallan... Bu düşünce Shallan'ı korkutuyordu...

Geçen yıl kendini göstermeye başlayan o derin yara Parlayan'a sürpriz olmuştu. Birlikte çalışmak konusunda gösterdikleri gelişmeden memnun olmakla birlikte bu yara daha fazla ilerleme kaydetmelerini geciktiriyordu. Bir bakıma güç antrenmanlarına benziyordu. Onda da nihayetinde bir platoya ulaşırdın ve bazen daha yüksekere çıkmak için başlangıçta daha büyük bir acıya katlanman gerekirdi.

Bunu atlatacaklardı. Geri gidiyorlarmış gibi görünebilirdi ama Parlayan bu son acı kaynağının ardında nihai cevabı bulacaklanna emindi. En son gerçeği. Shallan, sevdiği insanlar işlediği suçlan öğrenince ona yüz çevirecekler diye çok korkuyordu. Yine de kendi gerçekleriyle yüzleşmeye ihtiyacı vardı.

Parlayan onun yükünü hafifletmek için elinden geleni yapacaktı. Bugün bu, Shadesmar görevine hazırlanmasına yardım etmek anlamına geliyordu. Peçe, Mraize'in arzusunu yerine getirebilir ve şu Res-

tares denen adamı bulabilirdi. Parlayan ise seyahatin resmî ayağını garanti altına alacak, şerefsprenleriyle konuşup savaşa katılmalan için ricacı olma kısmının doğru bir şekilde yapılmasını sağlayacaktı.

Dönüp Işıkörenlerini kontrol etti. Onları pratik yapmaları için kulenin altındaki bu alana getiriyordu çünkü talim salonlarında çalışmaktan hoşlanmıyorlardı. Parlayan aslında diğer askerlerle kaynaşmalarını tercih ederdi ama istemeye istemeye de olsa onlara ayrı bir yer bulacağına söz vermişti. Işıkörenlerin güçleri... sıra dışıydı ve dikkat çekici olabiliyordu.

Az ileride yeni Işıkörenlerden Beryl ve Darcira dövüşürken yüzlerini değiştiriyorlardı. Bu, rakibi savunmasız bırakmak için dikkat dağıtma amacı taşıyordu. Tuhaf bir şekilde, yeni yüzler takındıklarında iki kadın da daha bir pervasızca saldırıyordu. Rol yapmaları istenildiğinde, Işıkörenlerin çoğu hevesle kabul ederdi.

Neyse ki Shallan gibi zihinsel krizler yaşamıyorlardı. Sadece rol yapmayı seviyor ve bazen biraz abartıyorlardı. Onlara bir miğfer verirseniz ayağa fırlar ve savaş kumandanı gibi emirler yağdırmaya başlarlardı. Uygun yüzü takındıklarında siyaset tartışır, kalabalıkların karşısına çıkabilir, hatta yüce konumdakilere bile hakaret edebilirlerdi. Ama kendi gerçek yüzlerini takındıkları zamanlarda? Fısıltıyla konuşur ve kalabalıklardan kaçıp bir şeyler okumak için sessiz bir köşe arıyor olurlardı.

"Beryl, Darcira," diye kadınları durdurdu Parlayan. "Güçlerinizi kontrol etmeyi öğrenmeniz hoşuma gidiyor ama bugünkü antrenmanın amacı kılıç pratiği. Dönüşümden ziyade ayak hareketlerinize dikkat edin. Darcira, ne zaman erkek yüzü takınsan duruşun bozuluyor."

"Daha agresif oluyorum galiba," dedi Darcira omuz silkerek. Işıkörüsü yok olup kendi yüz hatları ortaya çıktı.

"Yüzünün seni kontrol etmesine izin vermektense sen yüzünü kontrol etmelisin," dedi Parlayan. Shallan'ın bir espri yapmak üzere olduğunu hissetti; sonuçta Üçlü de aynı dertten muzdaripti. "Dövüşürken birinin dikkatini dağıtmaya çalıştığınızda bunun sizin de dikkatinizi dağıtmasına fırsat vermeyin."

"Fakat Parlayan," dedi Beryl kılıcını işaret ederek, "neden dövüşmeyi öğrenmek zorundayız ki? Biz casusuz. Kılıcımızı çekmek zorunda kalırsak zaten çoktan kaybetmiş olmaz mıyız?"

"Askermiş gibi yapmanızın gerekeceği zamanlar olabilir. Öyle bir durumda kılıç kullanmak, girdiğiniz kimliğin bir parçası olur. Ama evet, dövüşmek bizim için son çare. Yine de bunun işe yarayacak bir

son çare olmasını tercih ederim. Eğer girdiğiniz kimlikten çıkmanız, sahte kimliğinizi terk etmeniz gerekirse hayatta kalmanızı ve geri dönmenizi istiyorum."

Genç kadın bunu bir düşündü. Shallan'dan birkaç yaş büyük ama Parlayan'ın kendini gördüğü yaştan birkaç yaş küçüktü. Beryl bir sürü hayat yaşadığından gerçek adını unuttuğunu iddia ediyordu. Savaş kamplarında çalışan bir fahişenin müşterilerinin sevdiği yüzlere büründüğü dedikoduları üzerine onu Peçe bulmuştu.

Zor bir hayattı ama Işıkörenler için alışılmamış bir hikâye değildi. Parlayan'ın yirmi kişilik ekibinin yarısını Shallan'ın ilk yanına aldığı fırariler oluşturuyordu. Bu adamlar eski hayatlarını unutmamış olabilirlerdi ama hakkında konuşmamayı tercih ettikleri bölümler olduğu kesindi.

Beryl'le Darcira, Parlayan'ın önerilerine kulak verip dövüşmeye geri döndüler. Bunlar aslında Adolin'in önerileriydi; geceler boyu yaptıkları antrenmanlarda Parlayan'ın beynine kazınmışlardı.

"Onun Muğlak'ını göremiyorum," dedi Parlayan diğerlerine bakmaya giderken.

"Mmm?" dedi Desen. Sırtına, hemen yakasının altına yerleşmişti. "Desen'i mi? Genelde Beryl'in gömleğinin içinde, tenine yakın bir yerde olur. Desen görülmekten hoşlanmıyor."

"Muğlak'ın diğer ismini kullanmanı tercih ederim," dedi Parlayan. "Böylesi kafa karıştırıcı oluyor." Israrları üzerine diğer tüm Muğlaklar, insanların kullanması için kendilerine ayrı isimler seçmişlerdi.

"Bunu hiç anlamıyorum," dedi Desen. "İsimlerimiz zaten farklı. Ben Desen'im. O Desen. Gaz'ın Desen'i var sonra."

"Bunlar... aynı kelimeler Desen."

"Ama değiller," dedi Desen. "Mmm. Senin için sayıları yazabilirim."

"İnsanlar denklemlerle tonlama yapamaz," dedi Parlayan.

Shallan'ın ekibinin büyük bölümü gibi Beryl'le Darcira'nın çoktan kendi sprenleri olmuştu. Gerçi daha kılıçlarını kazanmamışlardı. Bu da Rüzgârkoşucular nezdinde henüz silahtar olmadıkları anlamına geliyordu. Muğlaklar şerefsprenleri gibi pimpirikli değildi ve bağlanmak için o kadar uzun süre beklemiyorlardı. Şu anda ekibindeki herkesin bir spreni vardı ve yeni gelenlerin de hemen oluyordu.

Bu yüzden ekip kendi terminolojisini kullanmaya başlamıştı. Shallan, Üstat Işıkören'di. Diğerleri Ajan Işıkörenler. Yeni katılanlar, spren bulana kadar kısa bir süreliğine silahtar diye çağırılıyordu. Kendileri-

ne de toplu olarak Gaip Maiyet diyorlardı. Peçe'yle Shallan bu isme bayılmıştı... Gerçi bu isim kullanıldığında Rüzgârkoşucuların bazılarının gözlerini devirdiği Parlayan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Salonun hilal şeklindeki yürüyüş bölümündeki turunu tamamlamıştı. Ardından yirmi ajanına baktı ve şu anda önündeki asıl soruya yoğunlaştı: Shadesmar'a hangilerini götürmeliydi?

Adolin'le birlikte ekibin küçük olmasına karar vermişlerdi. Shallan'la Adolin ve üç Parlayan: Hudutaşar Godeke, Taşmuhafaza Zu ve Çotuk lakabıyla çağrılmayı tercih eden Esasgören kadın. Muhafız ve seyis olarak da Adolin'in askerlerinden birkaçını yanlarında götüreceklerdi ama Adolin onları her ihtimale karşı savaş kamplarındaki göreve katılmayanlar arasından seçecekti.

Bunların yanı sıra Ruhdökümüyle yemek, su ve gereken diğer şeyleri yapsınlar diye üç de Işıkören ajan götürmek istiyorlardı. Bu hem pratik bir karardı hem de Shallan'ın adamlarına Shadesmar tecrübesi kazandıracaktı. Parlayan da kabul etmişti ama rahatsız edici bir problemle cebelleşiyordu.

Ajanları arasında bir Hayaletkan casusu var mıydı gerçekten? Bu düşünce üzerine Peçe ortaya çıkıp kontrolü aldı. Bu göreve götürülen Işıkörenlerden birinin onlara ihanet etmesi ihtimaline hazırlıklı olmalıydılar. *Kesin bir casus var,* diye düşündü Peçe. *Savaş kamplarındaki göreve katılanlardan biri. Çünkü bu casuslar her kimse, o gün orada İalai'yi öldürdüler.*

Shallan da aynı fikirdeydi. Fakat Parlayan bir şekilde bu mantığa şüpheyle yaklaşıyordu.

Her koşulda Peçe olası casus adaylarını belirlemek ve onların Shadesmar'a giden ekipte olmasını sağlamak zorundaydı.

Ne, diye düşünmüştü Parlayan. *Hayır, casus olduğundan şüphelendiklerimizi bu görevden uzak tutmalıyız.*

Hayır, diye karşılık vermişti Peçe. *Onları yakınımızda tutacağız. Onları daha iyi manipüle etmek ve gözümüzü üzerlerinden ayırmamak için.*

Ama bu tedbirsizlik olur.

Peki hangisini tercih edersin Parlayan, diye sormuştu Peçe. *Görebildiğin, izlediğin ve gerekirse savaşabileceğin bir düşman mı yoksa geride bıraktığın ve kim bilir arkandan neler çeviren birini mi?*

Bu gerçekten mantıklıydı. Peçe kontrolü ekibi daha iyi tanıyan Shallan'a bıraktı. Shallan salonu adımlarken saçları kızıla döndü ve kendini plan yaparken buldu. Hangi ajanların casus olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu nasıl belirleyecekti?

İshnah'nın antrenman yaptığı taraftan başladı. Kısa boylu kadının düz, siyah saçları, kırmızı dudak boyasıyla vurgulanmış yüzünü çevreliyordu ve bir Alethi havahı giyiyordu ama eminelini kol yeninin içinde tutmak yerine eldiven takmıştı. İshnah, Kılıç kazananlardan biriydi. Rüzgârkoşucu kurallarına göre artık kendi silahtarlarını toplayıp kendi ekibini oluşturması gerekiyordu. Rüzgârkoşucular herkesin onların komuta yapısını benimsemek isteyeceğine emindi ama Gaip Maiyet, Rüzgârkoşucu yöntemlerini çok da umursamıyordu.

Tam tersine, Gaip Maiyet birlikte kalmayı tercih ediyordu. Kadın-erkek sayısı aşağı yukarı aynı olan dengeli bir ekip. Geçen yıl, bir kişi hariç takıma giren yenilerin hepsi kadındı. Aslında Shallan, Maiyet'in tamamlandığını düşünüyordu. Beryl geleli neredeyse üç ay olmuştu ve başka birini daha alma ihtiyacı hissetmemişti. Birbirine sımsıkı bağlı bir takım olsunlar istiyordu. Başka Işıkören gruplarının da Parlayanlara katılmasını umuyorlardı ama onlar kendi takımlarını oluştururlardı.

İshnah bir ara Hayaletkanlara katılmak istemişti. Bir şekilde Mraize'e ulaşmış olabilir miydi? Shallan'ı gözetlemeyi kabul etmiş olabilir miydi? Mümkündü ve bu da İshnah'yı baş şüpheli yapıyordu. Bunu düşünmek bile Shallan'ı öyle üzüyordu ki Parlayan'a kontrolü geri verdi.

Peki ya Vathah? Parlayan adama doğru bir bakış attı. Yabani eski firari, Işıkörü'de doğal yetenekliydi, hatta belki bu açıdan ekipteki en yetenekli Işıkören'di. Öyle ki bazen güçlerini kullandığının farkında bile olmuyordu; örneğin şu anda Kırmızı'yla dövüşürken kendini daha uzun boylu ve kaslı birine dönüştürmüştü. Shallan'a kendi isteğiyle katılmamıştı ve modern topluma uyum sağlamışa da benzemiyordu. Ne kadarlık bir rüşvet onu Shallan aleyhine casusluk yapmaya ikna ederdi?

Çok dikkatli olmalıyız Parlayan, dedi Shallan içinde. *Bu şekilde düşünmek ekibi paramparça eder.*

Her ne kadar onları birbirlerine güvenmeye teşvik ediyor olsa da Parlayan'ın hiçbirine güvenmemesi gerekiyordu.

"İshnah, bize verilen yeni görev hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Parlayan.

İshnah, Parekılıcı bırakıp ona doğru yürüdü. "Öbür tarafa gitmek mi Berrakhanım? Orada yer edinenler hızlı ilerleyecek. O becerilerde ustalaşanların hızlı ilerlemesini sağlayacak şeyler."

Faydacı ama aynı zamanda hırslı bir yaklaşımdı. İshnah fırsatla-

rı gözden kaçırmazdı. Muğlak'ı, örgülerine taktığı ortadaki tokanın ucundaki süslemede oturmayı seviyordu. Desen'den daha küçüktü ve mat beyaz kürenin üzerinde sürekli yeni şekiller oluşturuyordu.

"Adolin'le yanımızda küçük bir grup götürmeye karar verdik," dedi Parlayan. "Şerefsprenlerinin, bir sürü Muğlak'tan ziyade spren ve Parlayanlardan oluşan bir ekiple görüşmesi gerekiyor. Özellikle de Muğlakları pek beğenmedikleri düşünülürse..."

"Duyduğum kadarıyla şerefsprenleri kimseyi beğenmiyormuş," diye karşılık verdi İshnah.

"Doğru," dedi Parlayan. "Fakat Syl bana, Muğlaklara güvenmemekle birlikte onlardan mürekkepsprenleri ya da yücesprenler kadar nefret etmediklerini söyledi. Ben de yanımda üç Işıkören götürmeye karar verdim."

"O üç kişiden biri olabilir miyim?" dedi İshnah. "Spren dünyasını daha fazla görmek isterim."

Mraize'in casusu bu göreve kesin gönüllü olurdu, dedi Peçe.

"Bunu düşüneceğim," dedi Parlayan. "Eğer yanına iki kişi alacak olsan kimleri alırdın?"

"Bilemiyorum," dedi İshnah. "Deneyimliler daha faydalı olur, öte yandan aramıza yeni katılanlar da bu görevde bir sürü şey öğrenebilir. Tehlikeli olmasını beklemediğimize göre... Sanırım kim gelmek istiyor diye bir sorardım."

"Akıllıca bir öneri," dedi Parlayan.

Ve casusu avlamak için de iyi bir yoldu. Shallan yine rahatsızca kıpırdandı. Dostlarından birinin casus olması fikrinden nefret ediyordu.

Eh, Parlayan da İshnah olmamasını umuyordu. İshnah, Kholinar'ın işgali sırasında hayranlık verici bir cesaret göstererek hayatta kalmıştı. Modern insanlık tarihinin en korkunç felaketlerinden biriyle yüzleşmiş ve o badireyi atlatmakla kalmamış, aynı zamanda Kaladin'in silahtarlarına veliaht prenslerini kurtarmalarında yardım etmişti. İshnah bu görevde çok faydalı olurdu ama Peçe'nin şüphelileri yanlannda götürmeleri konusundaki sözlerine rağmen Parlayan yine de emin değildi.

Yanında İshnah'yla salonda bir tur daha attı ve ekiptekilerin hevesini ölçmeye çalıştı. Çoğu kararsızdı. Kendilerini kanıtlamak istiyorlardı ama Shadesmar hakkında duyduklan hikâyeler onları rahatsız ediyordu. Sonuçta en isteklilerden oluşan kısa bir liste ortaya çıktı. Biri İshnah'ydı. Vathah, bir zamanlar fahişelik yapan Beryl ve Beryl'den hemen önce takıma aldıkları Stargyle diye bir adam. Uzun boylu adam, Shadesmar'ı görmekte yetenekliydi.

Bu dördü zaten en fazla şüphelendiklerimiz arasındaydı, diye düşündü Peçe. *İshnah, Hayaletkanlardan haberdar. Vathah her zaman çok sessiz, çok karanlık ve okunması zor biri. Beryl'le Stargyle da aramıza en son katılan iki kişi, bu yüzden hem benim hem diğerlerinin en az tanıdığı ajanlar.*

Ayrıca dördü de savaş kamplarındaki göreve katılmışlardı. Şimdi Shallan bu dördünden üçünü Peçe'nin istediği gibi yanına mı alacaktı yoksa Parlayan'ın istediği gibi burada mı bırakacaktı? Hiç istemese de diğer ikisinin ısrarıyla Shallan kontrolü ele aldı. Onun oyu kararı belirleyecekti.

Shallan güçlüydü. Peçe ve Parlayan'ın desteğiyle bununla yüzleşebilirdi. Böylece kararını verdi. Dördünü burada bırakacak ve Harap Ovalar'daki görevde olmayanlar arasından üç kişi seçecekti.

Bunu söylemek üzere İshnah'ya doğru yürüyordu ki aniden midesi bulanır gibi oldu. İçi buruldu. İki büklüm oldu ve kontrolünü kaybettiği için utanıp bulantıyı bastırmaya çalıştı. Fakat sonra düşününce, diğerlerinin önünde küçük düşmek bir fırsat bulmak için ödenecek küçük bir bedeldi. Hem bu yüzden onu küçümseyeceklerse bundan ne zarar gelirdi ki? Peçe bunu kullanabilirdi. Zaten her şeyi kullanıyordu.

Peçe boğazını temizleyip derin bir nefes aldı.

"İyi misiniz Berrakhanım?" diye sordu İshnah yanına gelip.

"İyiyim," dedi Peçe. "Kararımı verdim. Benimle Shadesmar'a geliyorsun. Vathah'yla Stargyle'a da ekipte olduklarını söyler misin lütfen? Senin önerdiğin gibi yapıyorum; deneyimlerinden faydalanmak için eskilerden bir Işıkören ve deneyim kazanması için de bir yeni ajan."

"Harika," dedi İshnah. "Biz yokken Kırmızı başa geçecek değil mi? Belki yokluğumuzda yapmaları için birkaç Işıkörü çalışması bulabilirsiniz."

"Mükemmel," dedi Peçe.

İshnah gülümseyip telaşla uzaklaştı. Evet, ondan şüpheleniyordu. Ya Peçe yanlış seçim yaptıysa? Eh, gerçek casusun bir şekilde Shadesmar'a geleceğine emindi. Mraize bunu garanti altına alırdı.

Anlaşmamız, diye düşündü Shallan. *Peçe... Anlaşmıştık...*

Ama bu *önemliydi.* Peçe casusun kim olduğunu bulmak zorundaydı. Casusun burada kalıp palazlanmasına izin veremezdi.

Bir casus olduğundan bile emin değiliz, dedi Parlayan. *Mraize'in sözlerinin doğruluğuna güvenemeyiz.*

Eh, göreceklerdi. Şüphelendiğin casusu geride denetimsiz bırakacaksın da iyice kontrolden mi çıksın? Arkadaşlarını sana karşı zehirleyebilirdi. Dahası casusun maskesini düşürdüğünde Peçe bunu Mraize'e karşı kullanabilirdi.

Anlaşmayı bozduğu için Parlayan'ın öfkesiyle yüzleşmeye hazırlandı. Bu tehlikeli bir emsal olacaktı, değil mi?

Bunun senin için önemli olduğunu anlıyorum, diye düşündü Parlayan. Tuhaf bir şekilde sakindi. *Ben oyumu değiştiriyorum o hâlde. Onları yanımızda götürmeyi kabul ediyorum.*

Bu Peçe'ye çok tuhaf geldi. Parlayan iyi miydi? Her ihtimale karşı Peçe kontrolü bırakmadı. Olduğundan daha iri, zırhı içinde bir canavar gibi görünmeye çalışırcasına, Parlayan'ın hep yaptığı gibi sırtını dikleştirip göğsünü öne çıkardı.

Günün geri kalanı boyunca Peçe kontrolde kaldı. Gerçi neredeyse vazgeçecekti... Shallan içinde gümbürdeyip duruyordu ve böyle bir zihinsel bölünme bir insan için gerçekten çok yorucuydu. Fakat Peçe'nin geri kalan hazırlıklarla da ilgilenmesi gerekiyordu. Birkaç gün içinde yola çıkacaklardı.

Peçe ancak o akşam geç saatlerde odasına girdiğinde bir parça gevşedi. Derken içeride yerde yeşil bir tüy gördü. Mraize?

Bu, bir işaretti. Peçe odada etrafına bakındı ve gözleri yatak odası kapısının yanındaki konsola takıldı. Çekmecelerden birinden yeşil bir kumaş taşıyordu.

Peçe ışık vermesi için bir ametist tutarak çekmeceyi açtı. Çekmeceden aşağı yukarı insan kafası boyutunda metal bir küp çıktı. Üzerindeki not Mraize'in şifrelerinden biriyle yazılmıştı.

"Mmm..." dedi Desen, vakamasının eteğinden. "O ne Peçe?"

Hay Cehennem. Desen'i Shallan olduğuna inandırmayı umuyordu ama Desen yine onun içini görmüştü tabii.

"Bir not." Işığı yazıya doğru tutarak notu Desen'e gösterdi. "Şifreyi kırabilir misin yoksa Mraize'in verdiği defterde aramam mı gerekecek?"

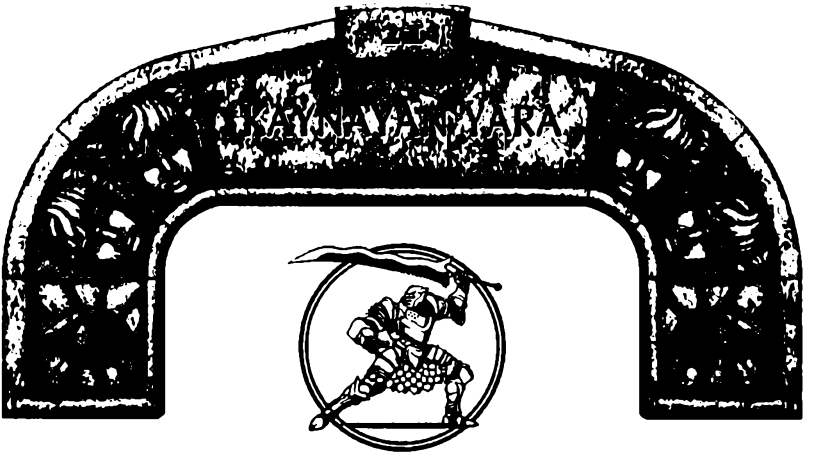
"Desenleri ezberledim. Şöyle yazıyor: *'Âlemler arasında uzakalem çalışmıyor ama bu çalışacak. Ona çok dikkat et. Değeri, bazı krallıkların değerinden fazladır. Sakın açma yoksa bozma riskin var. Yola çıktığınızda yalnızken küpü tut ve ismimi söyle. Böylece konuşabileceğiz. İyi avlar küçük bıçak.*"

İlginç. Hemen Shadesmar'a bir göz attı ve diğer tarafta sedef rengi parlayan bir ışık küresi gördü. Küpte bir güç vardı ama Fırtınaışığı

değildi. Tekrar Fiziksel Âlem'e dönüp küreyi salladı, iki tarafına vurdu. İçi boş gibiydi ama üzerinde en ufak bir çatlak görünmüyordu.

Fırtınalar adına. Bunu Adolin'den nasıl saklayacaktı? Eh, bir yolunu bulmak zorundaydı. Shadesmar'a başka bir yolculuk yapacaktı ama bu defaki yanlışlıkla olmayacaktı. Peçe kendi kurallarıyla oynayabilirdi ve bu yolculuğu kaçarak harcayacak değildi.

Bu sefer *avcı* oydu.

Bana varlığınızı fark ettirmeden Scadrial'da bunca şey başardığını keşfetmek merakımı uyandırdı. Parelerden nasıl bu kadar iyi gizlenebiliyorsunuz?

O gün giyeceğin kıyafeti seçmek, düello yapmaya çok benziyordu. İkisinde de başarının sırrı, bilinçli kararlardan ziyade içgüdülerdi. Adolin genelde ne giyeceği konusunda zorlanmazdı ve kılıcının her hamlesini de planlamazdı. İçinden geleni yapardı.

Her iki durumda da asıl sır, içgüdüleri *geliştirmeye* çaba harcamaktı. Yıllar boyu o manevraları çalışmamış olsanız sırf kas hafızasıyla bir darbeyi savuşturamazdınız. Ve moda klasörlerine bakmaya saatler harcamamış olsanız tarzınızı seçerken hislerinize güvenemezdiniz.

Öte yandan bazen hisleriniz kilitleniverirdi. Bazen bir düelloda onun bile tereddüt ettiği, bocaladığı olurdu. Aynı şekilde bazı günler hangisinin doğru ceket olduğuna bir türlü karar veremiyordu işte.

Adolin iç çamaşırlarıyla dikilip ilk ceketi havaya kaldırdı. Kholin mavisi üzerine beyaz manşetleriyle klasik bir ceketti. Adolin'in rünleriyle cesur beyaz işlemeleri vardı; sırtında yüksek bir kule ve kendi Kılıcının stilize bir versiyonu. Bu savaşta daha iyi görülmesini sağlıyordu. Aynı zamanda sıkıcıydı.

Yatağın üzerinde duran son moda san cekete baktı. Bunu Kholinar'da gördüğü trendlerden sonra diktirmişti. Önü boydan boya düğ-

meli değildi ve yanlarda, cepleriyle manşetlerini de içine alan gümüş rengi nakışlar vardı. Fırtınalar adına, bu fazla cesurdu. Meydan okuyordu. Cart sarı bir kıyafet? Pek çok erkek bunu taşıyamazdı.

Adolin taşıyabilirdi. Bir ziyafete bununla giderseniz herkesin dikkatini üzerinize çekerdiniz. Çok kendine güvenli görünürdünüz ve bir sonraki ziyafette erkeklerin yarısı sizi taklit ederdi.

Fakat bir ziyafete gitmiyordu. Çok önemli bir görevle Shadesmar'a gidiyordu. Yine gardırobunu karıştırmaya döndü.

Yatağın üzerine üç ceket daha çıkarmıştı ki Shallan odaya girdi. Peçe'nin kıyafetleri içindeydi; pantolon, uzun bol ceket, gömlek. Adolin'in önerisiyle beyaz pantolonla ceketi daha pratik olması için taba ve mavi bir kombinle değiştirmişti. Seyahatte beyaz zordu, daha dayanıklı, kir göstermeyecek bir şey lazımdı. Mavi ve taba, beyaz şapkasıyla da uymuştu, gerçi Adolin olsa şapkanın etrafına deri bir şerit eklerdi.

Kıyafete rağmen bugün Peçe değildi. Saçları kızıldı. Ayrıca Adolin onun kendisine bakışından da genelde kim olduğunu çıkarabiliyordu. Shallan kendi ekibini seçeli üç gün olmuştu ama ancak bugün yola çıkmaya hazır olabilmişlerdi.

Shallan kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı. "Şu seçime gösterdiğin özen bir kızı çok kıskandırabilir, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Kıskanmak mı?" dedi Adolin. "Ceketleri mi?"

"Kimin için giyiniyorsan onu."

"Bir grup yaşlı ve kibirli şerefspreni için endişelenmen gerektiğini sanmam."

"Öyle veya böyle endişelenmiyorum zaten," dedi Shallan. "Fakat bugünkü telaşının sebebi şerefsprenleri değil. Onlarla görüşmemize en iyi ihtimalle daha birkaç hafta var."

"Telaş etmiyorum. Strateji geliştiriyorum." Adolin yatağın üzerine bir ceket daha attı. *Hayır. Çok demode.* "Bana öyle bakmayı kes. Hazır mıyız?"

"Desen bir sebepten Akıl'a veda etmeye gitti," dedi Shallan. "Bunun çok önemli olduğunu söyledi. Benim tahminim, Akıl'ın yaptığı bir şakayı yanlış anlamış falan olmalı. Yani onun dönmesini beklememiz gerekiyor ama onun dışında her şey hazır. Bir de sana ihtiyacımız var."

Yanlarında götürecekleri şeyler toplanmış, ulaşım ayarlanmış, eşlikçileri belirlenmişti. Adolin yolculuk için eşyalarını hiç zorlanmadan,

çabucak toplamış, sandıkları çoktan yüklenmişti. O iş kolaydı. Ama bugünkü ceket...

"Evet..." dedi Shallan. "Onlara iki saat mi diyeyim yoksa üç mü?"

"On beş dakikaya aşağıdayım," diye söz verdi Adolin, Navani Yenge'nin verdiği deri kolluk üzerindeki fabrial saate bir göz atarak. Sonra Shallan'a baktı. "Belki otuz."

"Onlara bir saat diyeceğim," dedi Shallan gülümseyerek. Çantasını omzuna atıp odadan çıktı.

Adolin ellerini beline koyup seçeneklerini inceledi. Hiçbiri doğru değildi. Aradığı tam olarak neydi?

Dur bir dakika. Tabii ki.

Birkaç dakika sonra odasından çıkarken üzerinde yıllardır giymediği bir üniforma vardı. Kholin mavisi bir asker üniforması olmakla birlikte daha rahat bir kesime sahipti. Öyle son moda değilse de sırtındaki rünler daha stilizeydi ve manşetleriyle yakası standart üniformalara göre daha genişti.

Pek çok kişi bunu sıradan bir Kholin üniforması olarak görecekti, oysa Adolin bunu dört yıl önce bizzat tasarlamıştı. Hem babasının bir üniformadan beklentilerini karşılayan hem de şık bir şey yaratmak istemişti. Bu proje onu haftalar boyunca heyecanlandırmıştı. Bu onun ilk –ve tek– giysi tasarımıydı.

Bunu giydiği ilk gün Dalinar onu feci azarlamıştı. Böylece üniforma bir sandığı boylamış, unutulmuştu.

Babası muhtemelen yine onaylamayacaktı ama şu sıralar Dalinar onu zaten genel olarak onaylamıyordu. O yüzden ne çıkardı ki? Kolluğunu yeniden taktı, kılıcını beline bağladı ve koridora çıktı. Derken tereddüt etti.

Shallan ona bir saat vakit vermişti ve gitmeden önce Adolin'in yapmak istediği bir şey daha vardı. Böylece diğer tarafa döndü ve altıncı kata giden basamakları tırmanmaya başladı.

Kliniğin önünde bir sırayla karşılaşmak Adolin'e sürpriz oldu. Altıncı kat aslında çok kalabalık değildi ama demek ki haber yayılmıştı. Bekleyen hastalardan hiçbirinin durumu acil görünmüyordu. Yanlarında anne babalarıyla sıyrıklarını tutan çocuklar... Öksürükten veya ağrıdan mustarip kadınlar... Zaten ciddi bir şey olsaydı bir Hudutaşar veya Esasgören ilgilenirdi.

Adolin, Kaladin'in annesinin hastaları kabul edip belirtilerini kay-

dettiği ön odaya girerken sıradakilerden bazıları onun önünde eğildi. Kaladin'in annesi de Adolin'e gülümseyip iki parmağını kaldırdı ve koridorun ilerisindeki odaya gitmesini işaret etti.

Adolin o tarafa yürüdü. Önünden geçtiği ilk odanın aralık kapısından Kaladin'in babasının genç bir adamı muayene ettiğini gördü. Yanında genç bir köylü kız, Lirin'in karısının aldığı notları yüksek sesle ona okuyordu.

Koridorun sonundaki oda da ilki gibi bir muayene odasıydı ama boştu. Adolin içeri girdikten birkaç dakika sonra Kaladin ellerini bir havluya kurulayarak geldi. Onu üzerinde sıradan bir kahverengi pantolon ve beyaz önlükle görmek tuhaftı. Aslında Adolin onu hiç üniformasız görmüş müydü? Doğrusunu söylemek gerekirse... Adolin onun üniformayla uyuduğunu düşünmüştü. Fakat işte, önlüğünün kollarını yukarı kıvırmış, omuzlarına gelen saçlarını atkuyruğu yapmış hâlde karşısında duruyordu.

Kaladin, Adolin'i görünce durdu. "Seni kardeşin de iyileştirebilir Adolin. Yardıma ihtiyacı olan gerçek hastalarım var."

Adolin bu iğnelemeyi duymazdan gelip dışarıya, bekleme odasına doğru bir bakış attı. "Popüler bir adamsın köprücü."

"Yarısının sırf beni yakından görmek için geldiğine eminim," dedi Kaladin içini çekerek. Beline bir beyaz cerrah önlüğü bağladı. "Korkarım ünüm, kliniğin asıl amacını gölgede bırakıyor."

Adolin güldü. "Dikkatli ol. Benden boşalan Alethkar'ın en seçkin bekârı pozisyonuna artık sen geçmiş bulunuyorsun. Paredar, Parlayan, arazi sahibi, üstelik *bekâr*! Krallıktaki genç hanımların yarısı aniden baş ağrısı çekmeye başlarsa şaşırmam..." Derken Kaladin'in kaşlarının çatıldığını görüp sustu.

"Çoktan oldu, değil mi?" diye sordu Adolin sırayı işaret ederek.

"Ben... Ben de niye bu kadar çok açıkgöz kadının aniden ağrı kesiciye ihtiyacı oldu diye merak ediyordum," dedi Kaladin. "Aile hekimleri belki savaşa çağrılmıştır diye düşündüm..." Adolin'e tekrar baktığında yüzü kızarmıştı.

"Bazen acayip saf olabiliyorsun Kal," dedi Adolin. "Bundan yararlanmalısın. Göster kendini."

"Hekim-hasta ilişkisine ihanet etmek olur bu," dedi Kaladin, Adolin'in bekleme odasındaki şüpheli bir şekilde iyi giyimli genç kadınları saymasını engellemek için kapıyı kapatırken. "Sen bana eziyet etmeye mi geldin yoksa ziyaretinin gerçek bir sebebi var mı?"

"Sana bir bakayım dedim," dedi Adolin. "Emeklilik nasıl gidiyor diye."

Kaladin omuz silkti. Küre fenerlerin beyaz ışığıyla aydınlanan raftaki ilaçlarla bandajları düzenlemek için o tarafa yürüdü.

Syl sanki bir Parekılıcı gibi aniden ışıltılı bir sisten ortaya çıkıp Adolin'in kafasının yanında belirdi. "Onun için *en iyisi* bu," dedi kulağına. "Bir kerecik olsun biraz *gevşiyor*."

"Pek ciddi vaka yok," dedi Kaladin. Onlara arkası dönüktü. "Sırada bu kadar kişinin olması biraz yorucu olabilir ama... endişelendiğim kadar stresli değil."

"İşe yarıyor," diye devam etti Syl, Adolin'in omzuna konarak. "Annesiyle babası hep etrafta, dolayısıyla neredeyse hiç yalnız kalmıyor. Kâbus görmeye devam ediyor ama sanırım daha fazla uyuyor."

Adolin, Kaladin'in bandajları katlamasını izledi, derken onun rafa dizilmiş neşterlere nasıl baktığını gördü. Bu bıçakları böyle dışarıda tutmaması gerekirdi, değil mi?

Adolin yaslandığı kapıdan çekilip ayağını taş zemine sürterek ani bir hareket yaptı. Kaladin anında bıçaklardan birine uzandı, sonra dönüp ardına baktı ve bir sorun olmadığını görüp gevşedi.

Bunun üzerine Adolin onun yanına gidip elini omzuna koydu. "Hey," dedi. "Hiçbirimizin peşini bırakmıyor Kal." Elini cebine sokup birkaç santim çapında metal bir disk çıkardı ve Kaladin'e uzattı. "Sana bunu vermeye geldim."

"Ne bu?" diye sordu Kaladin diski alırken. Diskin bir yanında cübbesi içinde ilahi bir figür vardı, diğer tarafta da aynı figür bir savaş zırhı giyiyordu. Her ikisi de yabancı rünlerle çevriliydi. Belli ki bir zamanlar diskin üzerinde renkli bir emaye kaplama vardı ama şimdi çoğu dökülüp gitmişti.

"Eğitimim bittiğinde Zahel vermişti," dedi Adolin. "Onun vatanındanmış. Bu şeyleri para olarak kullanıyorlarmış. Tuhaf, ha?"

"Niye küre kullanmıyorlarmış?"

"Belki yeterince mücevherleri yoktur. Zahel batıdan bir yerdendi. Yabancı gibi görünmüyordu gerçi, o yüzden Bavland olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu taraftaki bir Elçi olabilir," dedi Kaladin, garip rünü görmek için gözlerini kısarak. "Burada ne diyor?"

"Savaş, düşen bir ülkenin son çaresidir," diye okudu Adolin, cübbeli tarafı göstererek. Sonra Kaladin'in parmakları arasındaki diski itip diğer tarafını çevirdi. "Yine de hiçbir çare olmamasından iyidir."

"Hım," dedi Kaladin.

"Zahel bana askerleri eğittiği için kendini hep bir ödlek olarak gör-

düğünü söyledi. Dedi ki, eğer gerçekten savaşı durduracağına inansaymış, kılıçtan tamamen uzaklaşırmış. Sonra bana bu diski verdi ve anladığını anladım. Mükemmel bir dünyada kimse savaş için eğitilmezdi. Ama mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz."

"Bunun benimle ne alakası var peki?" diye sordu Kaladin.

"Şeey, kılıçtan biraz uzak kalmanda utanacak bir şey yok. Ya da kılıcı tamamen bırakmanda. Ama kılıçtan zevk aldığını biliyorum."

"Öldürmekten zevk almamalıyım," dedi Kaladin alçak sesle. "Dövüşten bile zevk almamam gerekiyor. Babam gibi nefret etmem gerekiyor."

"Öldürmekten nefret edebilir ama mücadeleden zevk alabilirsin," dedi Adolin. "Ayrıca becerilerini canlı tutman için geçerli başka sebepler de var. Şu birkaç ay dinlen ama döndüğümde ikimiz antrenman yapalım, tamam mı? Sana düellolarda ne bulduğumu göstermek istiyorum. Amaç başkalarına zarar vermek değil. Kendini olabileceği kadar geliştirmek."

"Ben... Ben senin gibi düşünebilir miyim bilmiyorum," dedi Kaladin. Metal diski avucunda sıktı. "Ama teşekkürler. Bu teklif aklımda olacak."

Adolin onun omzuna vurdu, ardından Syl'e baktı. "Shadesmar'a yola çıkıyoruz. Son bir önerin var mı?"

"Dikkatli ol Adolin," dedi Syl havalanarak. "Benim türüm yücesprenler gibi değildir. Bizim kılavuzumuz yasalar değil ahlaktır."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" dedi Adolin.

"İyi... Onların ahlak anlayışı ile seninki farklı olmadığı sürece. Benim türümü mantıkla ikna etmek çok zor olabilir çünkü bizim için ne hissettiğimiz genelde ne düşündüğümüzden daha önemlidir. Biz şerefin sprenleriyiz ama unutma ki şeref insanlarla sprenlerin tanımladığı kadardır. Bizim için bile. Özellikle de şimdi tanrımız ölmüşken."

Adolin başını salladı. "Tamam o zaman. Kal, ben yokken kimsenin kuleyi yakıp yıkmasına izin verme."

"Hekim olan sen olmalıydın Adolin, ben değil," dedi Kaladin. "Sen insanları gerçekten önemsiyorsun."

"Saçmalama," dedi Adolin bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle Kaladin'in iş kıyafetini gösterip. "Ben bunları hayatta giyemem." Sonra Kaladin'e göz kırpıp çıktı.

Adolin Urithiru'nun heybetli kulesinin ön kapısından çıktı ve platonun serin havasına adım attı. Tam altı dakika erken gelmişti. Navani

Yenge'nin verdiği aletin onu saatten haberdar etmesi çok işe yarıyordu. Herkesin saati olsaydı, şarap evlerinde arkadaşlarının gelmesini beklemeye daha az vakit harcardı.

Önündeki –doğal olamayacak kadar düzgün olan– geniş düzlük, uzaktaki dağların zirvelerine doğru uzanıyordu. Platonun yan taraflarında on dairesel platform yükseliyordu ve her birine çıkmak için bir rampa bulunuyordu. Bu Yeminkapıları dünyanın türlü yerlerine açılan geçitlerdi. Şu anda sadece dördü işlevseldi; Harap Ovalar'a, Thaylenah'a, Jah Keved'e ve Azir'e gidenler.

Harap Ovalar'a giden platformun önünde bir grup toplanmıştı ama gidecekleri yer orası değildi aslında. Adolin'in ekibinin Shadesmar'a girmekte kullanacağı kapıydı bu sadece. Adolin, nefesi önünde buharlar oluşturarak zırhçıların onun Parezırhını, samanla doldurulmuş seyahat sandığına yükledikleri rampaya doğru koştu. Zırh taş gibi sağlam olsa da zırhçılar ona daima büyük özen gösterirdi. Her Pare'ye büyük bir saygı duyuluyordu.

"Bu geçiş yapamayacak Berrakbey," diye uyardı zırhçılardan biri onu. "Shadesmar'a gittiğinizde platformda kalacak. Pek çok zırhı göndermeyi denedik ama olmuyor."

"Benimki farklı olabilir," dedi Adolin. "Emin olmak istiyorum. Olmazsa onu babamla ve görev gücüyle birlikte gönderirsiniz. Babam Fisk'e verir, böylece Fisk'in Kılıcı tamamlanmış olur."

Zırhçılar onu selamladı. Az ileride onun gibi geç kalan birkaç kişi daha Yeminkapısı'na çıkan rampaya doğru koşturuyordu. Aralarında Shallan'ın yeni ajanlarından, çok iyi bir giyim zevki olan şu uzun boylu Alethi kadın da vardı. Omzunda bir paket taşıyordu ama... kadın onlarla gelmiyordu herhâlde, değil mi?

"Beryl?" diye seslendi Adolin, kadın yanından geçerken. "Bu seyahate gelmesi için Stargyle seçilmemiş miydi?"

"Ah, Berrakbey!" dedi koyugözlü kadın. "Karısı hastalandı. Stargyle onunla kalmak istedi. Yerine ben gelebilirim diye düşündük."

Hım. Adolin düşünceli bir şekilde başını sallarken kadın rampayı çıkmaya başlamıştı bile. Shallan yanında götürmek istediği kişiler konusunda çok seçici davranmıştı. Adolin bunun onun planlarını bozmamasını umdu.

Neyse, artık yapılacak bir şey yoktu. Adolin onu bekleyen iri siyah ata doğru yürüdü. Seyisler Gallant'ın çevresini sarmış, sırtına yüklenecekleri hazırlıyorlardı. Yüklenecekler arasında Adolin'in silahlarıyla kıyafet sandığı da vardı. Bunların şimdiye kadar yüklenmiş olması ge-

rekirdi. Adolin, Ryshadium'un yanına gidip ıslak mavi gözlerinin içine baktı. Yakından bakınca hayvanın gözlerinde belli belirsiz gökkuşağı renkleri görülebiliyordu.

At dönüp sırtına yük kayışlarını takmaya uğraşan hamallara baktı. Hamallar onun sırtına ulaşabilmek için taburelere çıkmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Adolin.

At burnundan soludu, sonra yine dönüp kayışlara baktı.

"Asiliz diye önemsiz işlere koşulmamalıyız diye mi düşünüyorsun?" Adolin gözlerinin içine bakarak atı işaret etti. "Babamın hep dediği gibi. Başka birisinden senin için yapmasını isteyebileceğin bir işi yapmaya asla erinme." Adolin cebinden bir pala meyvesi çıkardı. "Al."

At kafasını öbür tarafa çevirdi.

"Sen bilirsin," dedi Adolin. "Onlara sıradan atlardan birini eyerlemelerini söyleyeyim o zaman. Seni de burada bırakayım."

Gallant tekrar ona dönüp kötü kötü baktı. Ardından gönülsüzce de olsa pala meyvesini yedi ve çekirdeğini tükürdü. Adolin ağızlığın üzerinden burnunu okşadı, ardından boynuna hafifçe vurdu. Az ileride seyislerden biri, bir arkadaşı onu dürtene dek öylece durup hayretle onları izledi.

"Kılıcımla da konuşuyorum," dedi Adolin onlara. "Komik olan, bir gün onun da cevap vermiş olması. Hayatınızı emanet ettiğiniz şeylere biraz saygı göstermekten hiçbir zaman korkmayın arkadaşlar."

İki seyis uzaklaşırken iki işçi Adolin'in zırhının bulunduğu kutuları atın bir tarafına yerleştirdi.

"Teşekkürler," dedi Adolin, Gallant'a. "Benimle olduğun için. Babamla birlikte olmayı tercih edeceğini biliyorum."

At burnundan nefes verdi, ardından ağızlığıyla Adolin'in eline uzandı. Ryshadiumlar binicilerini kendi seçerdi. Evcilleştirilemez veya eğitilemezlerdi. Sizi ya kabul eder ya da etmezlerdi; iki biniciye birden izin vermeleri çok enderdi.

Babası atını seviyordu. Gerçekten çok seviyordu. Fakat şu sıralar toplantılarla öyle meşguldü ki Gallant çok yalnız kalmıştı. Bir bakıma terk edilmişti. Ve evet, Adolin de kendi yaşadığı kaybın üstesinden gelmeye çalışıyordu. Böylece bir şekilde bir araya gelmişlerdi ve ilişkileri geçen aylar içinde giderek güçlenmişti.

Seyisler zırh sandıklarını yüklemeyi bitirdiğinde Adolin'in diğer tarafta duran giysi sandıklarına baktılar. Bunlar Zırh kadar ağır değildi, dolayısıyla iki tarafa yük eşit dağılmamıştı. Derken işçilerden biri uzun

bir kutu getirdi. Adolin adamı durdurdu; bunu son bir kez kontrol etmek istiyordu. Mandalları açtı ve kutunun içine bir göz attı.

"Fırtınalar adına," dedi bir ses. "Özür dilerim Berrakbey, ama kaç tane kılıca ihtiyacınız olacak ki?"

Adolin, atını ona doğru süren Hudutaşar Godeke'ye gülümsedi. Uzun boylu, ince yapılı adamın saçları kısacık kesilmişti. Gerçi artık ardent olmadığından kafasını tıraş etmesi gerekmiyordu. Godeke'nin hemen arkasında ekibin Taşmuhafazası Zu bohçasını sırtına kaldırdı. Sarı saçlı kadın sürekli soğuktan şikâyet eder ve ona birkaç beden büyük gelen bir paltoyla dolaşırdı.

"Eh, asla gereğinden fazla kılıcın olamaz," dedi Adolin, Godeke'ye. "Ayrıca Shadesmar'a Parekılıç sokulamıyor, yani hazırlıklı olmak gerek."

"Belinizde kılıç var."

"Bu mu?" dedi Adolin kılıcına dokunarak. "Ah, bu tabii hiç yoktan iyidir ama kalkanım olmadan sırf bununla yakalanmak istemem. Ayrıca düellolara daha çok uzunkılıçlar ve çift elli kılıçlarla eğitildim." Silah kutusundan çift elli kılıcını çıkardı. Uzun silah iki elle kullanılmaya uygundu. Yine de bazı Parekılıçlar kadar uzun ve elbette onlar kadar geniş değildi.

"Ben... ne kadar düello yapacağınızı bilmiyorum Berrakbey."

"Kesinlikle," dedi Adolin. "Zaten bu yüzden bunlara da ihtiyacım var." Kutuyu seyise uzattı. "Kını Gallant'ın sol omzuna bağlayın, sapı eyerle aynı hizada olsun." Sonra Godeke'ye dönüp devam etti. "Bak buradaki bir ya da iki elli kılıç kalkansız da kullanılır. Şu da at sırtında kullanmak için uygun bir asakılıç. Şuna bağlayıp uzatabilirim de..."

"Anladım."

"Bu da bir Emuli kususu," dedi Adolin uzun ve kavisli bir kılıcı kaldırarak. "Doğrayıp kesmek için ideal. Özellikle atla geçerken yapılan hamlelerde. Çekmesi kolay ve özellikle zırhsız birine karşı epey işe yarar. Ve bu da... Bu Veden ev kılıcına eğer zırhlı biriyle dövüşmemiz gerekirse diye ihtiyacım var..."

"Ben artık..."

"Paredarları da unutma," diye devam etti Adolin bir savaş çekicini kaldırırken. Çekiç küçüktü, uzun sapı dışında neredeyse işçilerin kullandığı sıradan çekiçlere benziyordu. Zırhı olanların kullandığı o kocaman Paredar baltalarının yanında minicik kalırdı. Gallant'ın yol boyunca onlardan birini taşımasını istememişti. "Olur ya eğer bir Zırh'ını kırmam gerekirse de buna ihtiyacım olacak. Öyle bir durumda kılıçlar

kırılır. Belki Veden ev kılıcı dışında. Zırh bununla kırdıktan sonra bir çatlaktan onu sokabilirsin."

"Ben gerçekten..."

"İşte, bunu görüyor musun?" Adolin bu kez, zeminine kabza yerine bir tür sap tutturulmuş olan üçgen bir silah çıkardı. "Thaylen gteti. Hep bunlardan biriyle antrenman yapmak istemişimdir. Belki biraz pratik yapma fırsatı bulurum dedim."

Godeke rampanın tepesindeki birine el salladı, ardından Adolin'e telaşla veda edip atını peşi sıra çekiştirerek uzaklaştı. Adolin gülümsedi, sonra eyere birkaç silah daha astırdı. Gallant toynaklarını memnun memnun yere vurdu; eşya sandıklarının yanı sıra nihayet düzgün silahlarla da donatıldığı için mutluydu. İşçiler son kutuyu da bağladı.

"Parekılıcı kullanamayacağınız için memnun olmuş gibisiniz neredeyse," dedi Zu üzerinden dökülen paltosuyla yaklaşıp.

Adolin bu kadınla fazla konuşmamıştı, dolayısıyla Alethçeyi bu kadar iyi konuştuğunu bilmiyordu. Anlaşılan yıllar evvel güçleri ilk ortaya çıktığında halkı onun Parlayan olduğunu anlamamış, Adolin'in şimdi adını hatırlamadığı bir tanrı tarafından lanetlendiğini düşünüp evinden sürmüşlerdi.

İriali şimdi düşmanın yanında savaşıyor olsa da Dalinar ondan sığınma talep eden kimseyi geri çevirmezdi; hele de Parlayan yemini etmişlerse.

"Ee, memnun demeyelim de..." dedi Adolin. "Sonuçta Parekılıcı çok üstün bir silah. Hiçbir hazırlık, rakibinin kılıcını, zırhını, hatta vücudunu su gibi yarıp geçen bir silahın yerini tutamaz. Ben kendiminkini düellolarda kullanmaya bayılıyorum ama bir yanım diğer silahları böylesine gölgede bırakıyor diye üzülmüyor değil."

"Aynı fikirde değilim," dedi Zu, Kılıcını çağırarak. "Kim böyle bir şeyin varlığına bir nebze bile olsa üzülebilir ki?" Komutu üzerine Kılıç sislerden maddeleşerek elinde belirdi. Zu, babasınınkinden bile uzun, tehlikeli bir şekilde kavisli ama daha ince bir Kılıç tercih etmişti.

Adolin doğrulup ellerini üfleyerek ısıtmaya çalışırken Merit yüklü hayvanları rampadan Yeminkapısı platformuna çıkarmaya başladı. Adolin, Gallant'a bir bakış attı ve at kimsenin dizginlerini tutmasına veya yönlendirmesine gerek kalmadan dönüp peşlerinden yürüdü.

Zu kılıcını bir tür kata gibi yavaşça kafasının üstüne kaldırdığında güneş ışığını yakaladı. Kılıç ellerinin arasında dönüşüp küçüldü ve kısaldı; Adolin'in belindeki kılıca benzedi. Sonra saplamaya uygun siv-

ri bir uçla düzleşti. Yaşayan Parekılıçların şekil değiştirebilme özelliği, Adolin'e çok şey anlatıyordu.

Kadim Parekılıçlar –yani Paredarların çoğunun taşıdığı ölü olanlar– belli ki sahip oldukları son şekilde donup kalmışlardı. Bir Parekılıç asla hantal olamazdı, dolayısıyla hiçbiri hantal olmamakla birlikte çoğu fazla büyüktü ve savaş meydanlarına en uygun şekilde oldukları söylenemezdi. Hafiflerdi, evet, ama boyutları yüzünden idare edilmeleri zordu.

Modern Parlayanlar savaşırken işlevsel silahları tercih ediyordu. Ancak gösteriş yapmak istediklerinde böyle heybetli ve doğaüstü, pratik olmaktan ziyade kendine hayran bırakacak şeyler yaratırlardı. Bu kendisininki de dâhil çoğu Parekılıcın pratik şekilleri olduğunu ama gösteriş uğruna bunların terk edildiğini gösteriyordu.

"Parekılıçların sanatsal bir yanı olmadığını söylemek istemedim," dedi Adolin, Zu'ya. "Parekılıcı düellolarına gerçekten bayılıyorum. Ama duruma en uygun silahı bulmayı da seviyorum. Ve her durum için cevap aynı kılıç olmadığında bu daha tatmin edici."

"Sen de Parlayan olmalısın," dedi Zu. "O zaman kılıcın her durum için en uygun silah olur."

"Sanki bu çok kolaymış gibi," dedi Adolin. "Parlayan ol deyince olunuyor."

Artık eşyaları yüklendiğinden Adolin çabucak bir sayım yaptı. Askerlerinden altısı muhafız ve işçi olarak ona eşlik ediyordu. Bunları özellikle koyugözlülerden seçmişti çünkü onlar daha bir aklı başında oluyordu. En iyi düellocularını seçmemişti; yemek pişirebilecek, çamaşır yıkayabilecek olanları tercih etmişti. En önemlisi de hiçbir acayiplik karşısında ayak diremeyecek, tereddüt etmeyecek adamlara ihtiyacı vardı.

En iyileri, Dalinar'ın eski günlerden arkadaşı olan, diğerlerinden yaşlı bir yabancıydı. Sakin ve güvenilir bir adamdı, ayrıca gözcülük eğitimi almıştı. Merit seyisti ve Urad da yiyecek bulmaları gerekirse müthiş bir avcıydı. Adolin bunun Shadesmar'da ne işine yarayacağından pek emin değildi ama hazırlıklı olmakta fayda vardı.

Felt'in karısı Malli, levazım subayının ofisinde çalışıyordu ve uzun zamandır kâtiplik yapıyordu. Yanlarına hiç gerçek hizmetkâr almamışlardı ama Shallan'ın üç Işıköreni onun işlerini görürdü.

Ekipte geriye kalan üç kişi de Parlayandı. Godeke'yle Zu zaten gelmişti. Adolin bir Tashikki kadını olan üçüncü Parlayan'ı sorduğunda, bir iş için kuleye geri döndüğü cevabını aldı. Kadının platoyu geçtiğini görene kadar Adolin rampanın yanında oyalandı.

Kadın kırış kırış koyu kahverengi teni ve beyaz saçlarıyla yetmişlerinde olmalıydı. İnce yapılıydı ama çelimsiz değildi. Yere öyle güçlü basıyordu ki Adolin güçlenmek için Fırtınaışığı kullandığından şüphelendi. Adolin onu daha önce kulede Tashikki sarisi giyerken görmüştü ama bugün kaba seyahat kıyafetleri giymiş, saçlarına bir şal atmıştı. Bohçası da omzundaydı. Yaklaştığında Adolin bohçasını almak için uzandıysa da kadın tutuşunu sıkılaştırdı.

Alethçeyi pek iyi konuşamıyordu ama sprenler pek çok insan dilini biliyordu nasılsa. Adolin bunun sprenlerin doğasından mı kaynaklandığını yoksa sırf çok uzun yaşadıkları için zaman içerisinde bir sürü dil mi öğrendiklerini bilmiyordu.

Her koşulda, gerekirse sprenler çeviri yapabilirdi ve Adolin yanında bir Esasgören götürmeyi özellikle istemişti. Esasgörenler bir zamanlar şerefsprenlerinden bayağı saygı görüyordu. Kadının gerçek adı Arshqqam olmasına rağmen herkes ona Çotuk diyordu. Bu lakabı Lift yaymıştı galiba. Arshqqam da bu lakabı sevdiğini söylemişti ve yaşına rağmen yürüyüşüne, kendi eşyasını taşımaktaki ısrarına bakınca Adolin bu lakabın nereden geldiğini anlayabiliyordu.

Çotuk'un da gelişiyle takım tamamlanmıştı. Yarım düzine yük hayvanı on beş kişi için çok sayılmazdı. Normalde sırf yiyecek için bu kadar hayvan olmasını beklerdi, ayrıca bir de yağmur suyu toplamak için fırtına fıçılarını taşıyan arabalar olurdu. Neyse ki Shallan'ın Işıkörenleri onlara Ruhdökümüyle yiyecek ve su sağlayacaktı.

Adolin platformu geçerken, her zamanki gibi yanında Akıl'la birlikte duran kraliçenin önünden yürüdü. Bugün hükümdarlardan sadece Jasnah, Dalinar ve Taravangian kuledeydi; onları yolcu etmeye gelmişlerdi. Jasnah, Shallan'ın iki ajanı İshnah'yla Vathah'yı sınavdan geçiriyor, yeterliler mi diye kontrol ediyordu.

Adolin adımlarını yavaşlatıp Vathah'nın büyük obsidyen blokun yanında diz çökmesini izledi. Cam taş Shadesmar'da çıkarılmış ve test için getirilmişti. Vathah'nın eli blokun içine gömüldü ve obsidyenin yapısı değişerek göz açıp kapayıncaya dek koca kaya tahıla dönüştü. Bir tür tahıla demek daha doğruydu. Vathah'nın yaptığı şey, daha tecrübeli Ruhdökümcülerin yapacağı gibi tahıl taneleri değil büyükçe bir lavis kütlesiydi. Bunu parça parça keserek pişirebilirdi. Lezzetli olmazdı ama bol ve sağlıklı bir gıdaydı.

Biliyorlar mı, diye merak etti Adolin. *Jasnah'nın onları bir tür alet olarak gördüğünü biliyorlar mıdır?* Asırlar boyunca, her ne kadar sınırlı sayıda olsalar da, Alethi Ruhdökümcü aletleri krallıklarına avantaj

sağlamıştı. Şimdilerde Işıkörenler Ruhdökümü yapıyordu ve aletleri kullananlardaki yan etkilerden muzdarip görünmüyorlardı.

Adolin, Jasnah'nın Shallan'la ajanlarının eğitimine aylar harcamasının ardında başka amaçlar olduğunu görebiliyordu. Shallan ekibinin casus olarak yetişmesini istiyordu ama Jasnah için onların illüzyon güçleri, orduları besleme yeteneklerinin yanında ikinci plandaydı.

Neyse ki Aimia'da bulunan Ruhdöküm aletleri bu baskıyı bir parça hafifletecekti. Shallan az ileride bir kutunun üzerine oturmuş, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle sınavı izliyordu. Kendisi illüzyonda ekipteki açık ara en yetenekli kişi olsa da Ruhdökümünde... tutarsızdı. Adolin onun sadece arada sırada tahıl topakları yarattığını görmüştü. Diğer zamanlarda kazara acayip şeyler ortaya çıkarıyordu: alevler, kan gölleri, bir keresinde de şeffaf kristal.

Sekiz aylık bir çalışmanın ardından Jasnah nihayet Shallan'ı eğitiminden resmen mezun etmişti. Ve Shallan bunu sonuna kadar hak etmişti. Derslere gitmiş, âlimlerin işlerini ezberlemiş ve mükemmel bir öğrenci olmuştu. Her ne kadar Ruhdökümünde ustalaşamasa da onu bile bir yılda bayağı ilerletmişti.

Jasnah iki ajanın gitmesine izin verdiğinde hemen koşup diğerlerine katıldılar. Tüm grup nihayet platformun ortasındaki küçük binada toplandığında Adolin gerildiğini fark etti. Bunun için bir sebebi olduğundan değil. Shadesmar'ı son ziyaretinin üstünden aylar geçmiş olduğu için sadece.

Dalinar grubun yanına geldi ve herkesin susmasını bekledi. Tabii ki bir konuşma yapacaktı. Adolin'in babası ilham veren bir konuşma yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Cesaretinizi takdir ediyorum," dedi Dalinar gruba. "Sadece beni değil tüm ittifakı temsil ettiğinizi bilmenizi isterim. Milyonların ümidi sizinle.

"Yabancı ve zaman zaman tehlikeli olabilen bir âleme gidiyorsunuz. Orada bir zamanlar müttefiklerimizin bulunduğunu ve kalelerinde insanlara kucak açtıklarını unutmayın. Biz halklar arasındaki kadim bağı yeniden kurarken sizin göreviniz eski ittifakımızı yeniden canlandırmak. Size tüm kalbimle güvendiğimi bilmenizi isterim."

Fena değil, diye düşündü Adolin. *Kısaydı en azından.* Adolin'in altı adamı beklendiği üzere tezahürat yaptı. Parlayanlar kibarca alkışladı ki Dalinar'ın motivasyon konuşmalarının genelde aldığı tepki bu olmazdı. Dalinar onlara asker muamelesi yapmaya devam ediyordu ama mesela bugün burada olan Parlayanların büyük bölümü hiçbir

zaman orduda görev yapmamıştı. Shallan taşralı bir açıkgöz ve casusluğa geçmiş bir âlimdi, Çotuk bir yetimhane memuruydu, Godeke ardentti. Adolin'in bildiği kadarıyla yeminini etmeden önce silah tutmuş olan tek kişi Zu'ydu.

Jasnah ve Taravangian da birkaç kelime ettiler. Adolin onları yarım kulak dinlerken acaba Taravangian yanlarında hiç Tozelçi götürmemelerini tuhaf bulmuş mudur diye merak etti. Kimse bunun sebebinden bahsetmiyordu ama Adolin'e göre cevap açıktı. Tozelçiler, Dalinar'ın hizmetinde değildi ya da en azından ona onun istediği kadar sadık değillerdi.

Konuşmalar bittiğinde ekip üyeleri atlarla birlikte küçük kontrol binasına girmeye başladı. Herkesi tek seferde Shadesmar'daki platforma göndermenin bir yolu olsa gerekti fakat şimdiye dek sadece küçük kontrol binasına sığdığı kadarını gönderebilmişlerdi.

Adolin, Shallan'a ilk grupla gitmesini işaret etti. Jasnah, Taravangian ve Akıl, yanındakilerle birlikte platformu geçerek kuleye geri yürümeye başladılar. Çok geçmeden Adolin'le Dalinar kontrol binasının önünde karşı karşıya kalmıştı.

Bir kişneme sessizliği deldi. Gallant, onu meyve vererek binaya girmeye ikna etmeye çalışan seyisleri reddederek geride kalmıştı. Dalinar kaskatı duruşunu bozup atın boynunu okşadı. "Geçtiğimiz aylarda onunla ilgilendiğin için teşekkürler," dedi Adolin'e, "Şu sıralar ona binmeye pek vakit bulamıyorum."

"İkimiz de senin çok meşgul olduğunu biliyoruz baba."

"Bu üniforma yeni," dedi Dalinar ona. "Son zamanlarda giydiğinden daha iyi."

"İşte bu komik," dedi Adolin. "Dört yıl önce bunu giydiğimde rezalet olduğunu söylemiştin."

Dalinar kaskatı kesilip elini Gallant'ın boynundan çekti. Ardından ellerini arkasında birleştirdi ve sırtını dikleştirdi. Fırtına kapası nasıl da heybetli görünüyordu. Adolin'in babası bazen insandan çok Ruhdökülmüş bir heykele benziyordu.

"Sanırım... yıllar içinde ikimiz de biraz gevşedik," dedi Dalinar.

"Ben aslında aynı kaldım," dedi Adolin. "Hayal kırıklığına uğramana izin vermeye daha istekliyim sadece."

"Oğlum," dedi Dalinar. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Uğramadın mı? Bunu dürüstçe söyleyebilir misin? Yemin edebilir misin?"

Dalinar sessizliğe gömüldü. "Ben senin en iyisi olmanı istedim sa-

dece," dedi sonunda. "Benim senin yaşında olduğumdan daha iyi bir adam olmanı. Senin gerçekte öyle biri olduğunu biliyorum. Ve beni en iyi şekilde temsil etmeni istiyorum. Bu korkunç bir şey mi?"

"Ben artık seni temsil etmiyorum baba. Ben bir yüceprensim. Kendimi temsil ediyorum. *Bu* korkunç bir şey mi?"

Dalinar içini çekti. "Bu yola girme evlat. Benim yanlışlarımın seni doğru bildiklerine baş kaldırmaya sürüklemesine izin verme. Sırf benim istediğim şeyi yapmamak için asilik etme."

"Ben asla..." Adolin öfkesini bastırmaya çalışarak ellerini yumruk yaptı. "Ben öyle laf olsun diye isyan etmiyorum baba. Artık on dört yaşında değilim."

"Hayır. Her nedense on dört yaşındayken bana hayrandın." Dalinar platformda sayıları giderek azalan yolculara baktı. "Taravangian'ı görüyorsun. Onun dünyayı nasıl gördüğünü biliyor musun? Eğer sonunda ulaşmak istediğin şey buna değerse her bedeli ödemeye değer.

"Onun gibi düşünürsen her yaptığını haklı çıkarabilirsin. Askerlerine yalan mı söyledin? İşlerini yapmalarını sağlamak için gereklidir. Servet mi edindin? Önemli amaçlarına ulaşman için lazımdır. Masumları mı öldürdün? Hepsi daha güçlü bir millet yaratmak içindir." Adolin'i süzdü. "İzbe bir yerde birini öldürüp sonra bunun hakkında yalan mı söyledin? Eh, dünya onsuz daha iyi bir yerdir. Aslına bakarsan dünyanın onlarsız daha iyi olacağı bir sürü adam var. Gel sessizce onların da icabına bakalım..."

Ben belki Sadeas'ı öldürmüş olabilirim, diye düşündü Adolin. *Ama ben en azından masum insanları öldürmedim. Ben kendi karımı yakarak öldürmedim.*

İşte oradaydı. İçinde derinlerdeki kaynayan yara. Adolin'in yanmamak için dokunmaya cesaret edemediği yara. O zamanlar Dalinar'ın farklı biri olduğunu biliyordu. Aklının başında olmadığını, bir Yaradılmamış'ın gücüne esir olduğunu... Dahası Dalinar, Adolin'in annesini kasten yakmamıştı.

Fakat insan tüm bunları bilse de içinde hissetmeyebiliyordu. Ve bu. Affedilecek. Bir şey. Değildi.

Adolin ayaklarının dibindeki öfkesprenlerini görmezden geldi ve yarasına dokunmadı, onun dizginleri ele geçirmesine izin vermedi. Böylece babasına bir şey söylemedi. İçindeki öfkeye, hüsrana ve evet, içinde çalkalanan utanca güvenmiyordu. Ağzını açarsa bu üçünden biri ağzından kaçabilirdi ama hangisi olacağını bilmiyordu.

"Ya Taravangian'ın yoluna inanırsın," dedi Dalinar, "ya da kendi-

ne daha doğru bir yol, davranışlarının seni niyetlerinden daha fazla tanımladığı bir yol seçersin. Amaçlarının ve onlara ulaşmak için kullandığın yöntemlerin aynı doğrultuda olduğu bir yol. Sonunda tüm kalbinle, gerçekten pişman olacağın bir şey yapmana engel olmaya çalışıyorum."

"Peki ya yaptıklarımın buna değdiğini düşünürsem?" dedi Adolin.

"O zaman belki de gençliğinde seni yanlış yetiştirdiğimi göz önünde bulundurmamız gerekir. Ki bu da şaşırtıcı olmaz. Çok iyi bir örnek sayılmazdım."

Yine seninle ilgili, diye düşündü Adolin. *Benim zaten kendime ait bir fikrim olamaz, kendim bir tercih yapmış olamam. Ne yapıyorsam hep senin tesirin altında yapıyorumdur.*

Ey göklerdeki Kelek, Jezerezeh ve Elçiler! Adolin babasını seviyordu. Şimdi bile, Dalinar'ın yaptıkları hakkında öğrendiği onca şeye rağmen. O... olaya rağmen. *Babasını seviyordu.* Dalinar'ın böylesine çabalamasını ve bir zamanlar olduğundan çok daha iyi bir adama dönüşmesini seviyordu.

Ama hay Cehennem. Adolin geçtiğimiz yıl bu adamın yakınında yaşamanın ne kadar zor olabileceğini kavramaya başlamıştı.

"Belki," dedi Adolin. Kendini zorlayarak sakinleşmeye çalıştı. "Her ne kadar inanılmaz görünse de belki hayatta iki seçenekten fazlası vardır. Ben sen değilim ama bu ille Taravangian olduğum anlamına da gelmiyor. Belki kendi tarzımda yanlışımdır."

Dalinar elini Adolin'in omzuna koydu. Bunun sevecen bir hareket olması gerekirdi ama Adolin bunu babasının konuşmayı kontrol etmesinin bir yolu olarak görmeden edemedi. Baba tavrı takınıyordu ve Adolin de mızmızlanan çocuk rolündeydi.

"Evlat," dedi Dalinar. "Ben sana inanıyorum. Git ve bu görevi başarıyla tamamla. Şerefsprenlerini güvenlerine layık olduğumuza ikna et. Onlara, yeminlerini etmeye ve uçmaya hazır adamlarımız olduğunu kanıtla."

Adolin omzundaki babasının eline bir bakış attıktan sonra onun gözlerinin içine baktı. Bu sözlerde bir şey vardı...

"Benim de onlardan biri olmamı istiyorsun, değil mi?" dedi Adolin. "Senin gözünde bu yolculuğun bir diğer amacı da benim Parlayan olmam!"

"Kardeşin buna layık görüldü," dedi Dalinar, "ve baban –yaptığı onca şeye rağmen– buna layık bulundu. Senin de kendini kanıtlayacağına eminim."

Yeterince yüküm yokmuş gibi...

İtirazlar Adolin'in dudaklarında dondu kaldı. Dünyada buna layık muhtemelen binlerce insan olduğu ve hepsinin seçilmeyeceği... Hayatından memnun olduğu ve bir sprenin ideallerine uygun bir hayat sürmeye ihtiyacı olmadığı...

Ama bunları söylemek yerine Adolin başını eğmekle ve onaylamakla yetindi. Böylece Dalinar kazandı. Karadiken zaten aksine alışık değildi. Adolin aynı fikirde olduğundan değildi, daha ziyade ne düşüneceğini bilmiyordu ve asıl problem de buydu. Babasına 'belki'lerle kafa tutamazdı.

Dalinar diğer elini de oğlunun omzuna koydu ve ona iyi yolculuklar diledi. Böylece Adolin, Galant'la birlikte binaya girdi. Bir yüceprensti, bu heyetin lideriydi ve bir şekilde hâlâ küçük bir çocuktu.

İçerisi atlarla tıklım tıkıştı. Bu yuvarlak kontrol binalarının zemininde çeşitli güzergâhları gösteren freskler ve dönen bir duvar vardı. Parlayanlar normalde geçişi başlatmak için Parekılıçlarını anahtar gibi kullanarak bu iç duvarı doğru noktaya çevirirdi.

Bugün Shallan farklı bir şey yaptı. Adolin'in başıyla işaret etmesi üzerine Parekılıcını çağırdı ve onu duvardaki anahtar deliğine soktu. Ardından kılıcı eriyip duvarda gümüş rengi bir gölcük oluşturana, kılıcın kabzası elinin etrafında sıvı gibi dalgalanana dek itmeye devam etti.

Shallan elini kaldırınca tüm kilit mekanizması yukarı kalktı. Bir an sonra Shadesmar'a fırlatılmışlardı.

Porselen maskeleri bazen ışığı yakalıyor ve neredeyse şeffafmış gibi parlıyor. Bir sissöreni konuştuğunda ise maskenin dudakları hareket etmiyor ve ifadesi değişmiyor.

Karşılaştığım sissörenlerinin çoğu mandra gemilerinde çalışıyordu ve kıyafetleriyle alet edevatları da bu işe uygundu.

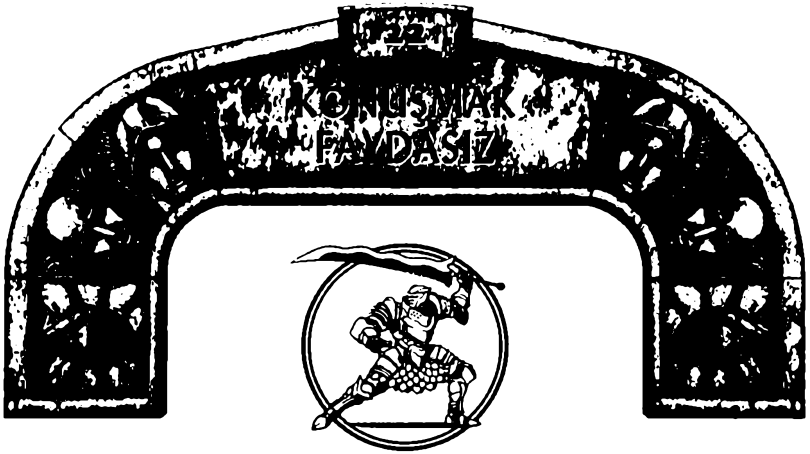

Sissörenleri Shadesmar'da nasıl görüneceklerini kendileri belirliyor.

Genelde insan biçiminde belirmeyi tercih etseler de buna mecbur değiller.

Fiziksel Âlem'de nerede olurlarsa olsunlar, kristalden geçen güneş ışınının bir yüzeye düşen ışıması gibi görünüyorlar.

Talep ettiğiniz üzere diğerleriyle iletişime geçtim ve çok farklı karşılıklar aldım.

Adolin geçtiğimiz hafta boyunca askerlerini defalarca Shadesmar'a geçiş yapmakla görevlendirmişti. Son anda panik yapmamak için atları bile göndertip geri getirtmişti. Bu yüzden çoğunluk görecekleri şeye hazırlıklıydı. Yine de Adolin dâhil hepsi oraya vardıklarında bu inanılmaz manzara karşısında afallayarak sessizliğe gömüldüler.

Gökyüzü gece gibi siyahtı ama hiç yıldız yoktu. Güneş etrafı doğru düzgün aydınlatamayacak kadar uzak ve zayıftı. Gerçi Adolin tamamen karanlıkta da değildi. Üzerinde durdukları, kontrol odasıyla aynı büyüklükteki küçük platformu görebiliyordu. Güneş ışınları yeri aydınlatıyor fakat tuhaf bir şekilde gökyüzünü aydınlatmıyordu.

Kontrol odası onlarla birlikte gelmemişti. Bunun yerine az ileride havada iki devasa spren duruyordu: bu kapının bekçileri; üç metreden uzun boyda, biri mermer beyazı ve diğeri de simsiyahtı.

Adolin platformu geçerken bir elini onlara doğru kaldırdı. "Teşekkürler Kadimler!" diye seslendi.

"Fırtınababa'nın talebi yerine getirildi," diye gürledi mermer olan. "Ebeveynimiz, Kardeş öldü. Onun yerine Fırtınababa'ya itaat ediyoruz."

Uzun zaman önce Urithiru'da Kardeş adında gizemli bir spren yaşamış, şimdi ölmüştü. Ya da uyuyordu. Veya bu ikisi aynı şeydi.

Sprenlerin Kardeş hakkında söyledikleri birbirini tutmuyordu. Fakat her koşulda Kardeş ölmeden önce bu nöbetçilere insanları Shadesmar'a sokmamalarını emretmişti.

Bekçilerin büyük bölümü bu kurala uymaya devam ediyordu. Ama birkaçı Fırtınababa'nın arzusunu yerine getirmeyi kabul etmişti. Kadim emirlerle çelişse bile diğer Bağdökümcülerin yokluğunda Dalinar'la Fırtınababa'nın itaat etmeye layık olduğunu söylüyorlardı.

Bu büyük şanstı çünkü Shallan kendi güçlerini kullanarak Shadesmar'a girebilse de onları yanında götüremez, ayrıca kendi başına geri dönemezdi. Jasnah bile Shadesmar'dan dönmekte zorlanıyordu ki onun güçlerinin âlemler arası geçişe olanak sağlıyor olması beklenirdi.

Bu platform, Urithiru'nun önündeki Yeminkapıları ile aynı düzende, uzun sütunlar üzerinde yükselen on platformdan biriydi. Adolin diğerlerinin üzerinde havada duran diğer nöbetçileri görebiliyordu.

Her sütunun etrafında spiral şeklinde dolanan rampalar aşağıdaki boncuk okyanusuna iniyordu. Ama en muazzam olan yine kulenin kendisiydi. Adolin kendi etrafında dönerek yukarıya, parıldayan ışık ve renk dağına baktı. Sedef parıltı tam olarak kulenin şeklini yansıtmıyor, daha ziyade kristalimsi görünüyordu. Tek farkla: Katı değil ışıktı. Parlak, ışıl ışıl, göz kamaştırıcı.

Kule, Roshar'ın üzerinden bir yücefırtına geçerken Shadesmar göğünün aldığı renkteydi. Ve burası tam anlamıyla duygu sprenleriyle kaynıyordu. Farklı şekillere bürünerek büyük sürüler hâlinde uçuyorlardı. Çoğu öyle uzaktı ki Adolin onları ancak minik renkli noktalar olarak gördü ama burada tuhaf şekillere girdiklerini biliyordu. Daha doğal, daha hayvansı... Uçuyor, süzülüyor, kulenin parlak ışıklarının arasından geçerek onun bir tür kovan gibi görünmesine sebep oluyorlardı. Adolin buraya gelene kadar Urithiru'daki insanların ne kadar çok spren çektiğini fark etmemişti.

Bunlardan bazıları bu tarafta tehlikeli olabilirdi ama onlara kulenin doğası tarafından korunacaklan söylenmişti. Buradaki sprenler duygulara doymuştu ve daha sakindi.

Herkes birkaç dakika öylece durup bu çarpıcı manzarayı hazmetmeye çalıştı: nöbetçiler, renk dağı, sprenler, okyanusa giden upuzun iniş. Adolin nihayet gözlerini manzaradan almayı başardı; artık Parlayanların sprenleri de onlara katılmış olduğundan çabucak bir sayım yaptı.

Desen, Shallan'ın yanında duruyordu. Kafa yerine değişen bir

sembolle kaskatı bir cübbe içinde uzun boylu bir figürdü. Adolin'e, Desen'i diğer Muğlaklardan ayırabilirmiş gibi geldi. Diğer üç Muğlak kayarak ilerlerken Desen sanki zıplayarak gidiyordu. Hepsinin sembolleri... biraz farklıydı.

Adolin başını yana eğip niye böyle bir şey düşündüğünü çözmeye çalıştı. Sonuçta semboller sürekli değişiyor, görebildiği kadanyla da hiç kendini tekrar etmiyordu. Yine de değişme hızlan ve her birinin verdiği his bir şekilde farklıydı.

Adolin'in en yakınındaki Parlayan Zu atılıp uzun boylu sprenine sanldı. "Hah!" dedi sarı saçlı Taşmuhafaza. "Bu tarafta dağ gibisin Ua'pam!"

Zu'nun spreninin teni çatlamış taştan yapılmış gibiydi ve eriyik gibi içten içe parlıyordu. Bunun dışında genel olarak hatlan insanı andırıyordu. Ua'pam bu tarafta, dağların tepesinde yaşayanlarda görmeyi bekleyeceğiniz türden kürklü bir kıyafet giyiyordu. Adolin tüm bunların nasıl işlediğini tam olarak bilmiyordu. Sprenler üşür müydü?

Godeke bir Hudutaşar'dı, dolayısıyla onun spreni bir terbiyespreniydi. Adolin bu türü daha önce pek çok kez görmüştü: Belli belirsiz kısa boylu bir kadını andırıyor, baştan aşağı sarmaşıklardan oluşuyordu. Sarmaşıklar yüz kısmında sımsıkı birbirine dolanıyordu ve gözleri yerinde iki kristal vardı. İnanılmaz ince ve narin kristal elleri cübbenin kollarından çıkıyordu. Etrafına bakarken mesafeli bir hâli vardı.

Adolin'e en yabancı olan sonuncu sprendi. Kafasının ön tarafında duran porselen maske şeklindeki yüzü dışında tamamen sisten yapılmış gibiydi. Maske sürekli ışığı yakalayıp titrek bir şekilde yansıtıyordu; öyle ki Adolin bazı açılardan bakıldığında maskenin kristalden yapıldığına yemin edebilirdi. Dişiydi ya da en azından kadınsı hatlara ve kadınsı bir sese sahipti.

Esasgören Arshqqam'ın spreniydi. Beyaz pustan bedenini saran bir yelekle pantolon giyiyordu. Ellerinde eldiven vardı. Eldivenin içinde hareket eden parmakları da mı sisten yapılmıştı?

"Bana bakmak hoşuna mı gitti insan?" diye sordu birbirine vuran bardaklar gibi tıngırdayan, narin bir sesle. Konuştuğunda maskenin dudaklan kıpırdamadı. "Biz sissprenleri formumuzu seçebiliriz, biliyorsundur. Genelde insan şeklini tercih ederiz ama buna mecbur değiliz. Çok etkilenmiş görünüyorsun. Güzel olduğumu mu düşünüyorsun yoksa bir canavar olduğumu mu?"

"Ben..." dedi Adolin.

"Verme cevap," dedi Zu'nun zirvespreni Ua'pam gıcırtılı bir sesle. "Sen. Etme alay."

"Alay etmiyorum," diye karşılık verdi sisspreni. "Sadece sordum. Zihinlerin nasıl düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor."

"Yeterince iyi bir hedef," dedi Adolin dönüp yine etrafına bakınarak. Tüm Parlayan sprenleri buradaydı. Peki o neredeydi?

Shallan onunla göz göze geldi ve başıyla rampanın aşağısını işaret etti. Adolin o tarafa seğirtip tepede durduğunda, son spreni orada oturmuş, beklerken buldu. Bu da yüzü kordonumsu sarmaşıklardan oluşan başka bir terbiyespreniydi. Fakat bu sarmaşıklar donuk kahverengiydi ve sımsıkı iç içe geçerek hatlarını çukurlaştırmıştı.

Maya aynı donuk kahverengi paçavralar içindeydi. Fakat şimdi Adolin bu giysinin bir zamanlar ne olduğuna dair ipuçlarını görebiliyordu. Godeke'nin spreninin giydiği gibi bir cübbe değildi. Bu bir üniformaydı.

En rahatsız edici yeri kazınmış gözleriydi. Sanki biri bıçağı yüzüne sürtmüş ama kanı akmamış veya kesiklerle yaralanmamıştı. Bunun yerine silinmişti. Parçalanmıştı. Varlığından koparılmıştı. Adolin'e baktığında, tahrip edilmiş bir tablo gibi görünüyordu.

Rampaya sinmişti. Konuşmadı; hiç konuşmazdı. Sadece bir kere konuşmuş, bir yıl kadar önce ona ismini söylemişti. Maya, Adolin'in Parekılıcıydı. Ve arkadaşı da olduğunu umuyordu.

"Mayalaran," dedi Adolin elini ona doğru uzatarak.

Maya onun eline baktı, ardından başını yana yatırdı. Sanki Adolin'in eli, kullanmamaya kesin kararlı olduğu tuhaf ve yabancı bir eşyaymış gibi. Adolin rampadan ağır adımlarla inip nazikçe onun elini tuttu ve kendi elinin içine koydu. Teninin sarmal kordonlarının gergin, pürüzsüz bir dokusu vardı. Domuz derisinden bir kabza gibi.

"Hadi," dedi Adolin. "Gel de seni diğerleriyle tanıştırayım."

Adolin onu elinden yavaşça çekince Maya sessizce ayağa kalkıp onu takip etti, birlikte platformun tepesine çıktılar.

"Bu, Shallan," dedi Adolin eliyle işaret ederek. "Karım. Onu ve Desen'i hatırlıyorsun, değil mi? Bu da Godeke. Bir zamanlar ardentti. Arshqqam bir Esasgören; eskiden yetimlere göz kulak olurdu. Ve Zu. O da..." Adolin tereddüt etti. "Zu, sen eskiden ne yapıyordun?"

"Çoğunlukla bela çıkarıyordum," dedi İriali kadın. Kalın paltosunu çıkarıp derin bir iç geçirdi. İçine göğsünü sımsıkı saran, savaşçı sarashi'sini andıran bir üst giymişti. Bronz teni Adolin'e metalik gibi göründü ve saçları Adolin'inkiler gibi sarı değil, daha bir altın rengiydi.

Adolin'in annesi İri'nin yakınlarındaki Rira'dan olsa da ikisi birbirinden çok farklıydı.

"Hadi gel Ua'pam!" dedi Zu. "Bakalım bu rampanın dibinde ne varmış!"

"Dikkatli ol," dedi zirvespreni, Zu paltosunu omzuna atıp rampanın kenarına doğru yürürken.

"Eh," dedi Adolin, Maya'ya, "işte bu da Zu. Diğer altısı Shallan'ın Işıkörenleri ve onların sprenleri. Gel, askerlerimle de tanış..."

Maya'yı Felt'le tanıştırmak için çekiştirirken, sisspreni Adolin'in yanına geldi. "Bir ölügözle konuşmak faydasız," dedi yaratık, kıpırdamayan dudaklarıyla. "Bunu anlamıyor musun? Seni anlayamayan bir şeyle konuşmak istemene sebep olan ne?"

"Anlıyor," dedi Adolin.

"Anladığını düşünüyorsun. İlginç."

Adolin bu tuhaf spreni görmezden gelip Maya'yı ekibiyle tanıştırdı. Onlara önceden Maya'dan bahsetmişti, böylece her biri sprenin önünde saygıyla eğilip tuhaf gözlerine çok fazla bakmamayı becerdi. Hatta Ledder onun Kılıç şekline iltifat edip güzelliğine hayran olduğunu söyledi.

Maya tüm bunları her zamanki sessiz ciddiyetiyle dinledi. Başını yana kırmadı; Adolin'in yanında öylece durup konuşan kişiye baktı.

Anlıyordu. Adolin onun hislerini kılıç aracılığıyla anlıyor hatta onun kendisini yüreklendirdiğini hissediyordu sürekli.

Shallan yanına gelip koluna girdi. "Artık yolumuza devam etmeliyiz," dedi. "Bakalım gemi gelmiş mi."

"Evet, evet," dedi Adolin. "Sen bir saniye Maya'ya göz kulak ol. Benim Gallant'ı kontrol etmem lazım."

Adolin hızlı adımlarla ata doğru yürüdü ama daha yanına ulaşmadan kötü bir haberle karşılaşacağını anlamıştı. Fiziksel Âlem'deki insanlar burada uçuşan mum ışıkları gibi görünüyordu. Şimdi bunlardan bir grup atın yanında toplanmıştı ve parlayan mavi renklerle etkileşim hâlindeydi.

Adolin emin olmak için Gallant'taki zırh sandıklarını kontrol etti. Parezırhı buraya gelememişti. Adolin ummuştu ki... Neyse, demek ki zırhı diğerlerinden farklı değildi. Shadesmar'a getirilemiyordu. Buradaki minik ışıklar, diğer tarafta platforma düşmüş olan Zırhı toplayan zırhçılarına aitti.

"Pekâlâ," dedi boş sandıkların kancalarını açarken. "Madem öyle, seni bunlardan kurtaralım."

Gallant, Adolin'in "anlayışla" diye tercüme etmeyi tercih ettiği bir şekilde burnundan soludu. Adolin yükleri yeniden dengeledi, ardından kınlarındaki diğer silahları kontrol etti. Aralarında neredeyse Parekılıcı kadar hacimli olan çift elli kılıç da vardı.

Birlikte rampaya doğru yürümeye başlamışlardı ki Adolin durdu, başını yana yatırdı. Gallant hareket ettiğinde ardında belli belirsiz bir ışık izi bırakıyordu. Neredeyse görünmez bir şeydi. At kafasını iki yana salladığında da at kafası şeklinde ama ışıldayan ardışık görüntüler oluşuyordu.

"Burada farklı olmanı beklemiyordum," dedi Adolin, ata.

Gallant yine nefesini bıraktı. Omuz silkmenin Gallant versiyonuydu bu. Ardından Adolin'in ceketinin cebine uzandı.

Adolin güldü ve cebine sakladığı diğer meyveyi çıkardı. Ceketi kirlenmesin diye meyveyi tabii ki bir beze sarmıştı. Meyveyi ata verip boynunu okşadı. "Eh, en azından buralarda o Zırhı taşımak zorunda kalmayacaksın."

Yine de Adolin kendini çıplak hissetmeden edemedi. Kılıç yoktu, Zırh yoktu ve sınırlı sayıda Parlayan getirebilmişlerdi. Çünkü yanlarında her ne kadar çok sayıda doldurulmuş mücevher getirdilerse de onlan burada yenileyemezlerdi.

Adolin rampadan dikkatli inmeleri için gruba seslendi. Yanda korkulukla o kadar tehlikeli değildi ama uzun bir yürüyüştü. Urithiru dağların üst kesimindeydi ve deniz seviyesine inmeleri gerekiyordu. Fakat ilginç bir şekilde, Shallan yaptıkları ölçümlere göre yolun Fiziksel Âlem'de olacağı kadar uzun olmadığını söylemişti. Shadesmar'da uzay bire bir aynı değildi; özellikle dikey boyutta burası daha sıkışmış gibiydi. Üç kez açıklamasına rağmen Adolin'in hâlâ tam olarak anlayamadığı sebeplerle haritacı İsasik bu yeri inanılmaz buluyordu.

Her koşulda yürüyüş birkaç saat sürecekti. Böylece yola koyuldular ve Shallan da ona katıldı. Önlerinde Maya, Gallant'la yürüyordu.

Adolin kolunu karnına doladı. "Sence beni gördüğüne mutlu oldu mu? Umarım bizimle olmak hoşuna gidiyordur. Sürekli benim gittiğim yerin yakınında olmak yerine burada kendine göre oraya buraya yürüyebilmek daha iyi olmalı."

"Mutlu olduğuna eminim," dedi Shallan.

"Benim... deli olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Ona bu şekilde davrandığım için."

"Bunu sevimli buluyorum," dedi Shallan.

"Dalga geçsen bile mi?"

"Oradan anlayabilirsin." Shallan gülümseyip onu durdurdu ve parmak uçlarında kalkıp bir öpücük kondurdu. "Kıyafeti de beğendim. İyi seçmişsin."

"Teşekkürler, ben..." Başka biri kolunu önce ona, sonra Shallan'a dolayınca sustu. Başını çevirdiğinde, onları kucaklayanın arkalarında duran Desen olduğunu gördü. Üzerinde sanki camdan yapılmış gibi sert bir giysi vardı ve yakası rahatsız edici bir şekilde Adolin'in kulağına bastırıyordu.

"Mmm..." dedi Desen. "Kollarım olmasını seviyorum. Eğer Maya konuşmuyorsa ve birinin konuşmasını istiyorsan ben konuşmakta bayağı iyiyim. Pek çok şey hakkında bir şeyler söyleyebilirim."

"Iı, teşekkür mü etmeliyim?" dedi Adolin.

"Bir şey değil. Yürümeyelim mi? Ayaklarımız üzerinde. Tekrar sahip olduğum ayaklarım. Ayaklarımı seviyorum. Tam gezmelik." Desen bacağını kaldırıp cübbesinin altındaki çıplak ayaklarını gösterdi. İlginç. Adolin onların ayakları olmadığını sanmıştı hep. Desen kendi kendine keyifle mırıldanarak uzaklaştı.

Bir saat sonra Adolin hâlâ yukarıda Urithiru'nun rengârenk silüetini görebiliyordu. Renklerden ve ışıklardan bir şenlik ateşi gibiydi ama tuhaf bir şekilde gölgesi yoktu. Shadesmar'da pek çok ışık kaynağının gölgesi yoktu. Ve olanlar da bazen *ters* yönde gölge oluşturuyordu.

Kumanyalarını yiyip devasa sütunun etrafını dolanan spiral rampadan inmeye devam ettiler. Nihayet Adolin aşağıda okyanusu seçebildi. Shadesmar'da karayla deniz yer değiştirmişti; yani burada kıta demek engin boncuk okyanusu demekti. Yücefırtınalardan sonra nehirlerin aktığı yerlerde ve kıtaların kıyısında, yani gerçek dünyada okyanusların başladığı yerde sağlam bir zemin bulacaklardı.

Roshar'daki her şey Shadesmar'da görünüyordu. Cisimlerin çoğu boncuğa dönüşürken insanlar ve hayvanlar Adolin'in yukarıda gördüğü gibi minik ışıklarla temsil ediliyordu. Yürürlerken böyle başka minik ışıkların da yanından geçtiler. Adolin onların Urithiru'nun altındaki tünel ve mağara ağını gözleyen muhafızlar olduklarını tahmin etti. Aslında beklediğinden daha fazla ışık vardı; Navani Yenge mağaraların daha iyi korunması arzusuna ulaşmış olmalıydı.

Nihayet bunlar tepelerinde yok oldu, geriye sadece önlerinde uzanan uçsuz bucaksız bir okyanus manzarası kaldı. Fiziksel dünya-

daki tüm cisimlerin ruhları. Çalkalanıp karışıyor, hiçbiri Adolin'in bir parmağından daha geniş olmayan minik boncuklardan oluşan dalgalar yaratıyorlardı.

Adolin bu süreyi ekibinin üyelerini tanımaya çalışarak değerlendirdi. Zu en önden gitmeyi seviyordu. Spreni sürekli dikkatli olması için uyarsa da genellikle dikkate alınmıyordu. Zu, kendi ifadesiyle 'insanların nasıl yaşamam gerektiğine dair kurallar uydurup durmadığı' bir yer bulmak için evinden kaçtıktan sonra yıllar boyunca Reshi Adaları'nda kılavuz olarak çalışmıştı. Bu göreve katılmaktan ve "tıkış tıkış" olduğunu düşündüğü kuleden uzaklaşma fırsatı bulmaktan çok memnundu.

Bazı kısa savaş tecrübeleri de olmuştu. Öte yandan spreni fazla konuşmuyor ve konuştuğunda genelde kısa cümleler kuruyordu. Adolin savunma açısından aralarında, kelimenin gerçek anlamıyla taştan yapılmış bir spren olmasından memnundu.

Zu yine keşif yapmak için en öne geçtiğinde Adolin bu kez Godeke'yle yan yana düştü. Hudutaşar gökyüzüne bakıp duruyor, yeni bir kılıcı olan bir çocuk gibi sırıtıyordu. "Yaradan'ın eserleri harikulade," dedi. "Bu güzelliklerin daima burada bizimle olduğunu düşünmek... Şuraya bak, bunlar yeni bir tür spren mi?"

Havada süzülen, kanatları ve bombeli vücutlarıyla tavuğa benzeyen bir grubu işaret ediyordu.

"Sanırım onlar şansprenleri," dedi Adolin. "Duygu sprenleri bu dünyanın hayvanları gibi. Güçlü duygular hissettiklerinde bize doğru çekiliyorlar ve onları biçimleri çarpılmış olarak görüyoruz."

"Harika," dedi Godeke. "Beni bu yolculuğa getirdiğiniz için teşekkürler Berrakbey. Archinal bana burayı uzun uzun anlattı ama bir gün kendi gözlerimle göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bu akşam teşekkür duaları yakacağım... Yani eğer ateşimiz olursa. Burası nasıl işliyor hâlâ anlamış değilim."

"Sen... Yaradan'a inanmaya devam ediyorsun o zaman?" diye sordu Adolin. "Vorinizm falan? Elçiler'in bize ihanet ettiği ortaya çıkmasına rağmen?"

"Elçiler Tanrı değil, O'nun hizmetkârları," dedi Godeke. "Fırtınalar şahit, ben de O'nu defalarca hayal kırıklığına uğrattım." Yüzünde uzak bir ifade belirdi. "Sonunda pes ettikleri için onları suçlayabileceğimizi düşünmüyorum. Aksine, böylesine uzun süre bizi güvende tutmak için uğraşmalarını takdire şayan buluyorum."

"Peki ya Yaradan'ın öldüğünü onların da teyit ettiği gerçeği?"

"Şeref'in ölümü," diye düzeltti Godeke. "Yaradan'ın bir yönü sadece." Gülümsedi. "Sorun değil Berrakbey. İnsanların sorgulamasını anlıyorum. Özellikle de şimdi. Ama unutmayın, Kilise bize Yaradan'ın tüm yönlerini temsil ettiğimizi, O'nun bizim içimizde yaşadığını öğretti. Tıpkı insanları korumakla görevli Şeref denilen varlıkta yaşadığı gibi.

"Yaradan ölemez. İnsanlar ölebilir. Elçiler ölebilir. Şeref bile ölmüş olabilir. Fakat Şeref, insanlar ve Elçiler, O'nun gücüyle Ruhdökülerek dönüşüp tekrar yaşayacak." Godeke, arkasından gelen, spreninin sürdüğü yük atına bir bakış attı. Eyerdeki heybelere konmuş birkaç kitap görünüyordu. "Hâlâ öğreniyorum," diye devam etti. "Hepimiz öyle. *Sonsuz Sayfaların Kitabı* doldurulamaz... Gerçi baban metne çok hoş bir katkıda bulundu."

"Bir adamın yazmasına karşı değilsin yani?" dedi Adolin kaşlarını çatarak.

"Babanız sıradan bir adam değil Berrakbey," dedi Godeke.

"O..."

"Babanız *kutsal* bir adam. Bu yeni göreve geçmeden önce benim olduğum gibi." Godeke başını iki yana salladı. "Tüm hayatımı bir sakatlıkla yaşadım. Ve sonra bir anda dönüştüm ve iyileştim. Kendimi baştan beri gördüğüm varlığa dönüştüm. Babanız çok daha büyük bir dönüşümden geçti. O da herhangi bir ardent kadar ilahi.

"Ayrıca... Söylediği bazı şeylerin gayet mantıklı olduğunu itiraf etmek zorundayım. Bir insanın, sırf erkek olduğu için, Yaradan'ın kutsal kelimelerini görmesi nasıl yasaklanabilir? Bu da beni acaba baştan beri yanlış yorumlamış olabilir miyiz diye düşündürdü. Acaba bunu kendimize saklamak istemiş, bencillik etmiş olabilir miyiz?

"Babanızın vardığı sonuçları kabul etmiyorum. Fakat insanların her şeyi ardentlerin halledeceğini varsayıp kendi hayatlarına bakmak yerine Kilise hakkında konuşmalarından memnunum. Çoğu insan sadece Yükselme zamanlarından biri yaklaştığında dini düşünüyordu." Godeke uçarak geçen başka bir grup şanspreni görünce gülümsedi. "Vakfımdakilere bunu yazmak için sabırsızlanıyorum. Yaradan'ın burada yarattığı mucizeleri bir duysalar..."

Adolin, Godeke'nin tüm açıklamalarını mantıklı bulduğundan emin değildi ama birinden olumlu bir şeyler duymak yine de güzeldi. Godeke'yi coşkusuyla baş başa bıraktı ve spreninin tercümanlığında Arshqqam'la konuşmaya gitti. Kadın tıpkı Adolin'in Shadesmar'a ilk geldiği zaman olduğu gibi şaşkına dönmüştü.

"Hayatımın mantıklı olduğunu düşünürdüm," dedi kadın, spreni aracılığıyla. "Nasıl biteceğini bildiğimi düşünürdüm. Tashikk'ten ayrılmayı hiç istemedim. Orada hayatım zordu ama ne olacağı belliydi."

"Neden ayrıldın o zaman?"

Arshqqam delici bakışlarını ona dikti. "Nasıl kalabilirdim? Hâlâ niye benim seçildiğimi bilmiyorum. Hayatının sonunda bir kadın. Fakat bir çocuk bile bu çağnya cevap verebiliyorsa ben de vermeliydim."

Çocuk dediği Lift'ti. Onu ve diğer birkaçını geçtiğimiz yıl Lift bulup getirmişti. Kız gücü olanların yerini tespit etmekte çok becerikliydi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Adolin. "Lift hakkında. Bazen bir Parlayan'a göre bile bayağı tuhaf davrandığı oluyor."

Arshqqam yüzünü buruşturdu, dudakları kısıldı. "O benim ihtiyacım olan şey, gerçi bunu bilmiyordum. Ve onu sevdiğimden haberi olmasın lütfen. Disipline ihtiyacı var."

Sevgi miydi bu?

"Çotuk," dedi Arshqqam dalgın dalgın, spreni aracılığıyla. "Çocuklar bana böyle diyordu. Lakap taktılar. Onlardan önce bana böyle isim takan tek kişi babamdı. Pek çokları zorlanırken çocuklar beni insan gibi görüyor. İşte bu yüzden Çotuk'um. Çocuklardan gelince muhteşem bir isim."

Ne tuhaf bir kadındı. Fakat sağlam, güvenilir bir yanı vardı ve Adolin onun yanlannda olmasından memnundu. Sohbet tıkanınca Shallan'ın yanına döndü. Birlikte Jasnah'nın onlar için yaptığı planların üzerinden geçtiler yine. Çeşitli hükümdarlarla çalışarak Adolin'e neredeyse bir kitap dolusu talimat hazırlamıştı. Neyse ki Adolin bunları yerine getirebileceğini düşünüyordu. Shadesmar'ın şeklinin bir haritacıya niye böylesine büyüleyici geldiğini anlayamıyor olabilirdi ama sıra yüksek mevkili bir temsilci gibi davranmaya gelince... Adolin çocukluğundan beri bu rol için eğitilmişti.

Temel plan, şerefsprenlerine hediyelerle birlikte resmî ilişki kurma arzularını dile getiren yazılı talepleri iletmekti. Çok ısrarlı bir dille yazılmamışlardı. Birini Jasnah kendi yazmıştı, diğeri Kraliçe Fen'in tavsiyeleriyle Dalinar tarafından yazılmıştı ve üçüncü de Azish imparatorluk sarayındandı. Adolin, şerefspreni kalesine kabullerini rica edecekti, insanlarla konuşma fikrine alışmaları için birkaç gün orada kalacaklardı ve sonra gelecekte daha sık konuşacaklarına söz vererek kaleden ayrılacaktı.

Rüzgârkoşucu sprenlerinden bazıları bunun yeterli olacağını dü-

şünüyordu; ama Kaladin yokken nadiren ortaya çıkan Syl geçen gün ona gelmişti.

"Bunun işe yaramayacağından endişeleniyorum Adolin," demişti Syl. "Sizi kaleye alacaklarını bile sanmam. Eski şerefsprenleri gibi değiller. Korkuyorlar ve kızgınlar. Bunu denemek istediğine memnunum ama... hayal kırıklığına hazırlıklı ol. Ve Parlayanların daha önce yaptıklarından sizi sorumlu tutmalarına izin verme sakın."

Gemiyi ilk gören Ua'pam oldu. Adolin'e el salladı ve küpeştenin üzerinden, şimdi sadece otuz metre kadar aşağıdaki boncukları işaret etti. Orada, sütunun dibindeki küçük kara parçasının üzerinde düz bir tekne duruyordu. Bir mavna. Uçan mandraları idare etmek için ön kısmında hafif yükseltilmiş bir güverte bulunuyordu.

Kamara veya ambar görünmüyordu. Geçen sefer bindikleri tekneler kadar lüks değildi. Zaten Adolin'in aynı yolculuğu tekrar etmek gibi bir amacı yoktu. Eğer huzurlu bir yolculuk anlamına gelecekse mavnaya da razıydı.

"Kuzenim," dedi Ua'pam, mavnanın üzerindeki ışık sallayan silüeti işaret ederek. "Seversin."

"Denerim."

"Seveceksin," dedi Ua'pam.

"O da zirvespreni mi?" diye sordu Adolin gözlerini kısıp görmeye çalışarak.

"Evet!"

"Geçen yolculuğumuzda da birkaç tane görmüştük," dedi Adolin. "Bizi Celebrant'ta terk etmişlerdi."

"Doğulu Kasiden zirvesprenleri mi? Onlar aptal! Bırak onları."

"Sizin... farklı milliyetleriniz de mi var?"

"Elbette! Şapşal insan. Öğreneceksin " Adolin'in sırtına sert bir şaplak indirdi. Taştan eli ılık olsa da Adolin çatlaklardan sızan ışık yüzünden çok daha sıcak olmasını beklerdi.

Sütunun etrafında birkaç dönüş daha yaptıktan sonra nihayet deniz seviyesine indiler. Buradaki rampanın altında, sütunun yanına yapılmış küçük bir taş bina vardı. Gönderdikleri keşif ekibi binanın boş olduğunu rapor etmişti ama Adolin yine de iki adamını bir bakmaya gönderdi. Ardından Ua'pam'ın kuzenine doğru yürüdü. Adolin'in tanıştığı diğer zirvesprenleri gibi o da keldi; gerçi kafalarında, vücutlarının geri kalanına kıyasla daha fazla çatlak oluyordu. Peçe'nin sevdiğine benzeyen bir şapka takmıştı. Onları selamlamak için çıkardıktan sonra yeniden başına yerleştirdi.

"Hoş geldiniz insan prens!" dedi cana yakın bir sesle. "Ödeme getirdiniz!"

Adolin elindeki parlak kürelerle dolu küçük keseyi kaldırdı. "Güney sahile gitmemiz ne kadar sürer sence?"

"İki hafta kadar," dedi Adolin'in adamlarına atları, on beş metre genişliğinde ve otuz metre uzunluğundaki mavnaya getirmelerini işaret ederken. Güvertede birkaç başka zirvespreni, yeni gelenlere yer açmak için sandıkları kenara çekiyordu. "Son zamanlarda deniz yolculuğu kolay. Az gemi var. Mutlu ve rahat bir yolculuk olacak."

"Az gemi mi?"

"Kaynaşıklar doğuda," dedi zirvespreni kaptan, o tarafı işaret ederek. "Shinovar'da tuhaf şeyler... Şerefsprenleri çok kibirli davranıyor. Kimse seyahat etmek istemiyor."

Onları doğrudan şerefsprenlerinin kalesi Payidar Fazilet'e götürecek bir spren kaptan bulmaya çalışmışlardı. Fakat seçenekleri sınırlıydı ve konuştukları tüm sprenler reddetmişti. Şerefsprenlerinin gemilerin yakından geçmesinden hoşlanmadığını söylemişlerdi.

Ortak görüş, Adolin'in ekibinin karaya ulaşana dek güneye gitmesinin daha güvenli olduğuydu. Oradan kafile hâlinde güneybatıya doğru –gerçek dünyadaki Tukari sahili boyunca– Payidar Fazilet'e ulaşana dek yürüyebilirlerdi.

Adolin, Gallant'ı tekneye bindirdi, ardından yüklerini çözmeye başladı. Çok geçmeden herkes tekneye binip yerleşmişti ve yürüme kısmı bittiği için mutlu görünüyorlardı. Adolin yokuş aşağı yürümenin kolay olacağını düşünmüştü ama uzun yürüyüşten bacakları sızlıyor, sürekli eğimli yolda adım atmaktan dizleri acıyordu.

Bazı Parlayanların enerjilerini yüksek tutmak için Fırtınaışığı kullandıklarını fark etmiş ama bir şey dememişti. Gerçi Fırtınaışığı rezervleri burada yenilenemiyordu ve küçük küreler daha okyanus yolculuğu bile bitmeden boşalmaya başlayacaktı. Korumaları gereken gerçek rezervler ise Işık'ı daha uzun süre tutacak olan daha büyük mücevherlerdi.

Ua'pam, kuzeniyle birlikte ipleri çözdü ve mavnayı okyanusa açılmaya hazırlamalarında tayfalara yardım etti. Hazırlıklar arasında, dizginlerin ucunda tembel tembel havada süzülen dört kocaman mandranın –inişli çıkışlı bir sürü şeffaf kanadı olan uçan sprenlerin– koşumlarını bağlamak da vardı.

Mandralar bağlandığında tekne boncukların üzerinde biraz yükseldi. Böylece yola çıkmışlardı. Adolin'in askerleri güvertede kamp

yapacaklardı; kutulardan ve tentelerden barınak yapmaya başlamışlardı bile. Mavna hızlı hareket etmiyor, boncukların üzerinde sakin bir ritimle ilerliyordu. Daha önce bindikleri gemiler boncukları yara yara gitmişti. Bundaysa boncukların sesi daha huzurlu, yumuşak bir tıkırtıdan ibaretti.

Adolin, aralarında erzak sandıkları da olan Shallan'ın eşyalarının taşınmasına yardımcı oldu ve Shallan kendini tutup Adolin'in ondan kat kat fazla sandığı olduğu konusunda espri yapmadı. Tekne, indirdikleri eşyaları aşağı Çivilemelerini gerektirecek kadar hızlı gitmiyordu, bu yüzden Adolin sandıkları indirdikten sonra ellerini silkeledi, derken karısını görünce durdu. Shallan sandıklardan birini açmış, önünde diz çökmüştü. Sandığın içine bakarken gözleri büyümüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Adolin.

Shallan başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Boyalarımdan bazıları dökülmüş sadece. Temizlemek gerekecek." Kapağı kapatırken içini çekti ve Adolin'in yardım etme teklifini başını tekrar iki yana sallayarak reddetti. "Gerek yok. Ben hallederim."

Her koşulda Adolin adamları çalışırken dinlenmek istemiyordu. Böylece, eşyalarını rampa boyunca taşıdığı için güzelce fırçalanmayı hak eden Gallant'ın yanına gitti.

İşe koyulup rutin hareketin tadını çıkarmaya başladı. Gallant, Adolin'in eşyalarına bakıp duruyordu. Adolin eşyaları arasına birkaç meyve daha saklamıştı.

"Daha değil," dedi Adolin.

At sıkkın bir şekilde burnundan soludu, ardından Adolin'in elindeki fırçaya baktı.

"Evet," diye karşılık verdi Adolin. "Üçünü de getirdim. Kendime yedi tane kılıç getirip senin fırçalarını getirmeyi unutacağımı mı sandın?"

At ağzıyla tıkırtıyı andıran bir ses çıkardı. Sureblood bunu hiç yapmazdı. Adolin bu sesi nasıl yorumlayacağını bilemedi. Sevinç miydi?

"Sana meyve vereceğim," diye söz verdi Adolin fırçalamaya devam ederken. "Ama sadece..."

Maya'nın az ileride durduğunu görünce sustu. Tekneye bindiklerinde onu diğerlerinin yanına yerleştirmişti ama Maya orada kalmamaya karar vermişti belli ki.

Adolin fırçalamaya devam etti. Maya bir süre izlemekle yetindi. Sonra çekinerek avucunu uzattı. Adolin fırçayı verdiğinde Maya avucundaki fırçaya baktı. Öyle şaşkın görünüyordu ki Adolin onu yanlış anladığını sandı.

Derken Maya, Adolin'in yaptığı gibi atı fırçalamaya başladı. Üstten başlayıp yana doğru; Adolin'in az önce yaptığı hareketin tıpatıp aynısıydı.

Adolin güldü. "Başka yerleri de fırçalaman lazım Maya, yoksa sıkılır."

Adolin fırçayı alıp Gallant'ın böğrünü kılların çıkış yönünde fırçalayarak Maya'ya gösterdi. Uzun, yavaş, dikkatli fırça darbeleri kullanıyordu. Az sonra Maya nasıl yapılacağını öğrenmişti. Böylece Adolin kendine içecek bir şey almak için geri çekildi. İki zirvespreni tayfanın onu izlediğini o zaman fark etti.

"Ölügözünüz," dedi içlerinden biri, taşın taşa sürtmesinin çıkardığı sesle taştan kafasını kaşıyarak. "Hiç bu kadar iyi eğitimli birini görmemiştim."

"Eğitimli değil," dedi Adolin. "Yardım etmek istedi, ben de nasıl yapıldığını gösterdim."

Tayfa diğerine baktı, ardından başını iki yana salladı. Kendi dillerinde Adolin'in anlamadığı bir şeyler konuştular. Fakat sonra sanki Maya'dan rahatsız olmuş gibi ondan uzak durmaya dikkat ederek işlerine geri döndüler.

Adolin matarasından bir yudum alarak uzaklaşan sütunu izledi. Giderek uzaklaşırlarken artık kule şehrin ışıklarını zar zor seçebiliyordu.

Üzerime düşeni yapacağım baba, diye düşündü Adolin. *Mektuplarınızı onlara vereceğim. Ama daha fazlasını da yapacağım. Onları bize yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Ve bunu kendi yöntemimle yapacağım.*

Tabii burada asıl mesele, önce kendi yönteminin ne olduğunu keşfetmekti.

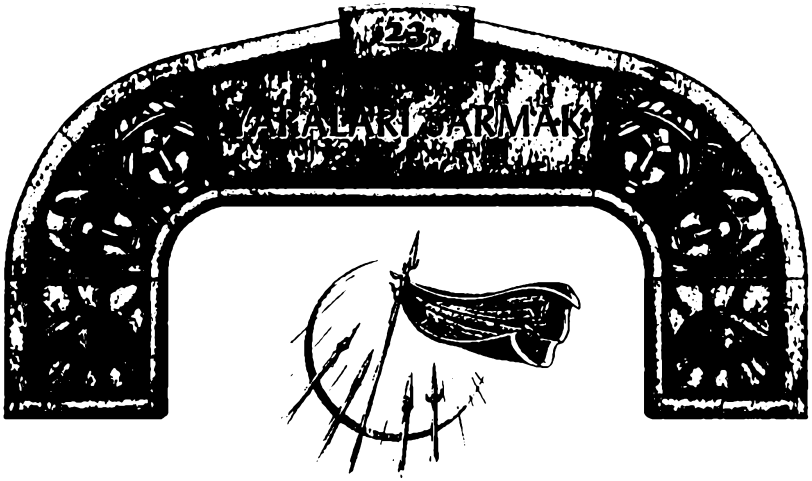
Herkes eşyalarını yerleştirmekle ve Adolin atını fırçalamakla meşgulken Shallan sandığının önünde diz çöktü. Paniğe kapılmamaya çalıştı. Ama olmadı. Bu yüzden paniklemiş gibi görünmemeye de razı oldu.

Eşyalarını toplarken sandığa koyduğu Mraize'in haberleşme küpünün bir Hatırasını almıştı. Tuhaf yeteneği sayesinde onu tam olarak koyduğu yeri gözünün önüne getirebiliyordu. Özellikle dikkatli olmak istemişti ama Hatıranın bu kadar çabuk işe yarayacağı aklına gelmemişti.

Çünkü biri küple oynamıştı. Sadece eşyaları arasında yeri değişmekle kalmamış, biri onu eline alıp çevirmişti de. Shallan onu sandığa koyarken üst yüzünde birkaç belli belirsiz çizik vardı. Şimdi o yüzü kenardaydı. Shallan'ın yeteneğine sahip olmayan birinin asla fark etmeyeceği ufacık bir farktı.

Biri küpü yerinden oynatmıştı. Eşyalarını hazırlaması ile mavnaya binmeleri arasında geçen sürede bir şekilde biri eşyalarını karıştırmış ve küpü kullanmıştı.

Shallan'ın bundan çıkarabileceği tek bir sonuç vardı. Ekipte gerçekten de bir casus vardı ve Mraize'e rapor vermek için bu aleti kullanıyordu.

Tam da söylediğiniz gibi diğer Pareler arasında hiç beklemediğim bir bölünme var.

Kaladin sargı bezini oğlanın bileğine sıkıca sardı. "Bir dahaki sefere Adin," dedi, "basamakları birer birer inip çık."

Çocuk ciddiyetle başını salladı. On iki-on üç yaşlarındaydı. "Basamakları birer birer çıkacağım. Sprenim olana kadar."

"Ah? Sprenin mi?"

"Rüzgârkoşucu olacağım," dedi çocuk. "Sonra basamakların üzerinden uçacağım."

"Parlayan olmak bu demek, öyle mi?" diye sordu Kaladin doğrulurken. "Uçmak demek."

"Bu ve bir de sana karşı çıkan arkadaşlarını duvara yapıştırabiliyor olmak," dedi çocuk. "Bana bir Rüzgârkoşucu söylemişti."

"Dur tahmin edeyim. Kısa boylu biriydi. Herdazlı. Kocaman gülümsemesi olan."

"Evet."

"Tamam, o zamana kadar ağırlığını bu ayağına verme," dedi Kaladin. Çocuğun yanında duran, pantolonu çömlekçi kremiyle lekelenmiş babasına baktı. "Bir yere yürümesi gerekirse koltuk değneği kullanması gerekiyor. Bir hafta sonra tekrar gelin, duruma göre çatlak var mı emin olalım."

Babası bir teşekkür mırıldanarak oğlunun kalkmasına yardımcı oldu. Onlar çıkarken Kaladin görev bilinciyle muayene odasındaki la-

vaboda ellerini yıkadı. Bu konuda babasının tavrını benimsemişti. Elçiler'in Bilgeliği denirdi buna. Şimdi o Elçiler'den birkaçını bizzat görmüştü ve ona pek bilge gibi gelmemişlerdi ama her neyse...

Beyaz cerrah önlüğü giymek tuhaf geliyordu. Lirin hep böyle bir önlük giymek isterdi. Beyaz kıyafetin insanları sakinleştirdiğini söylüyordu. Küçük kasabalarda diş çekme, ameliyat gibi şeyleri yapan seyyar kasaplarla berberlerin üstü başı genelde pis ve kanlı olurdu. Beyazlar içinde bir hekim, görenlerde anında, 'burası o tür bir yer değil' hissi yaratıyordu.

Hawin'i –bugün ona hasta bilgilerini okuyan kızı– bir sonraki hastayı getirmesi için gönderdi. Ellerini kuruladı, küçük muayene odasının ortasında dikilip uzun bir nefes verdi.

"Mutlu musun?" diye sordu Syl, babasının çalışmasını izlediği yan odadan uçarak gelip.

"Emin değilim," dedi Kaladin. "Bensiz savaşa gidiyorlar; onlar için endişeleniyorum. Ama bir şeyler yapmak güzel Syl. İçimi eski bir bulaşık bezi gibi burmayan ama işe yarayan bir şey yapmak güzel."

Rüzgârkoşucu olarak son günlerinde basit bir antrenman bile onu duygusal olarak zorluyordu. Görev dağılımı yapmak gibi günlük işler öyle büyük bir çaba gerektiriyordu ki sonunda başına ağrılar giriyordu ve sebebini açıklayamıyordu.

Bu işin –tıbbı metinleri yeniden ezberlemenin, hasta görmenin, endişeli anne babalarla ve *açıkgözlerle* uğraşmanın– daha kötü olması gerekirdi. Ama değildi. Meşguldü ama bunalmıyordu. Kaladin ağır yaralı birini görmüyordu, onlar Filizlenme'ye gidiyordu. O yüzden buradaki işinde bir miktar gerilim olmakla birlikte aciliyet yoktu.

Mutlu muydu?

Üzgün değildi.

Ve şimdilik 'üzgün olmamakla' yetinecekti.

Hawin bir sonraki hastayı içeri alıp tuvalete gitmek için izin istedi. Yeni hasta, yer yer boşluklar olan sakalıyla dost canlısı bir yüze sahip, yaşlıca bir adamdı. Kaladin onu tanıyordu; Mil ne yaptıysa bir türlü sakalı istediği gibi olmamıştı. Kliniğe gelenlerin büyük bölümünü Hearthstonelular oluşturuyordu ama Kaladin'in küçük kasabası son birkaç yılda çok büyümüştü. Mültecilerin çoğu Herdazlı değil, sınıra yakın kasabalardan gelen Alethilerdi. Bu yüzden Kaladin tüm hastalarını tanıması gerekiyormuş gibi hissetse de aslında çoğu ona yabancıydı.

Mil'i yeniden görmek güzeldi. Mil, Kaladin'in ailesine karşı daima

diğerlerinden daha kibar davranmıştı. Yaşlı adam müzmin baş ağrılarından şikâyetçiydi. Gerçekten de o gün erken saatlerde gördüğü bir acıspreni yeniden belirmişti. Susuzluk, uykusuzluk gibi ilk akla gelen sebepleri elediklerinde Kaladin ondan acının tam nerede başladığını, görüşünü etkileyip etkilemediğini anlatmasını istedi.

"Hawin," dedi Kaladin, "bana migrenin öncü belirtilerini okur musun lütfen? Baş ve boyun arasındaki bölümde bulabilirsin..." Derken okuyucusunun odada olmadığını hatırlayıp sustu.

Fakat bir an sonra farklı bir ses, "Hım, öncü belirtiler. Evet... Iıı, bir saniye," dedi.

Kaladin masaya baktığında Syl'in bin bir güçlükle sayfaları kaldırıp çevirdiğini gördü. Fiziksel Âlem'de pek gücü yoktu ama bir sayfanın ucundan tutup yerçekiminin aksi yönde havada yürüyerek sayfayı çeviriyordu ve aradığı sayfa pek uzakta değildi.

Böylece doğru yeri buldu ve koca cildin üzerine konup dizlerinin üzerine çökerek tane tane okumaya başladı. "Boyun tutulması," dedi. "Iııı... Kapa... Kaba..."

"Kabızlık," dedi Kaladin.

Syl kıkırdayıp okumaya devam etti. "Ruh hâlinde ani değişimler, iştah, susuzluk, ıı, burada da sık idrara çıkma ihtiyacı diyor. Fırtınalar adına. İçinizden bir şey çıkıyor ve bu kötü. İçinizden bir şey çıkmıyor ve bu yine kötü. Böyle nasıl yaşayabiliyorsunuz?"

Kaladin bunu duymazdan gelip Mil'le ağrılarından bahsetmeye devam etti. Filizlenme için Hudutaşarlara gitmesini önerdiyse de Mil'in aylardır başı ağrıyordu, yani muhtemelen ellerinden bir şey gelmezdi.

Neyse ki işe yarabilecek ilaçlar vardı. Jasnah'nın Ruhdökümüyle çok çeşitli maddeler yapabilmesi sayesinde ender ilaçlara ulaşabiliyorlardı. Kaladin'le kraliçe genelde pek aynı fikirde olmasalar da kraliçenin ilaç yapmaya bunca zaman ayırması onun hakkında çok şey anlatıyordu.

Kaladin, tıbbi malzeme subayından ilaç alması için Mil'e bir talep pusulası verdi ve ona bir ay boyunca tüm baş ağrılarını ve tespit edebildiği haberci belirtileri kaydetmesini söyledi. Pek bir şey yapmamıştı ama Mil yine de kocaman gülümsedi. İnsanlar en başta buraya gelmenin onları aptal veya zayıf biri yapmadığını duymak istiyordu. Çektikleri acının gerçek olduğunu ve bu konuda küçük de olsa bir şey yapılabileceğini bilmek istiyorlardı. Basit bir teyit bazen ilaçtan daha etkili olabilirdi.

Kaladin, Mil'e veda etti ve hekimlik yaptığı yıllar ile şimdi arasına birkaç hayata yetecek kadar trajedi sığdırmış olmasına rağmen eğitiminin büyük kısmını hâlâ hatırlıyor olduğuna sevindi. Kitabın kenarından bacaklarını aşağı sarkıtmış oturan Syl'e doğru yürüdü. Bugünkü kıyafeti Kaladin'in annesinin giydiklerini hatırlatıyordu: Thaylen tarzını andıran sade bir etek ve düğmeli bir bluz.

"Evet," dedi Kaladin, "okumayı ne zaman öğrendin bakalım?"

"Geçen hafta."

"Bir haftada mı öğrendin?"

"Başta göründüğü kadar zor değil. Bir hekim olarak birinin sana okumasına ihtiyacın olacağını fark ettim. Bu arada düşündüm de ameliyat aletlerine de dönüşebilirim sanırım. Neşter olmaz, biliyorsun, ben gerçekten et kesmem. Fakat geçen gün baban küçük bir çekiç kullanıyordu mesela..."

"Refleksleri kontrol etmek için," dedi Kaladin. "Ön kısmı kauçuk veya bezle kaplı olursa daha iyi olur. Metal dışında bir şeylere de dönüşebiliyor musun? Aslında stetoskopu babamla paylaşmam gerekmese hoşuma giderdi." Talepleri üzerine Taravangian'ın hekimlerinden aldıkları bir diğer pahalı alet de buydu.

"Bilemiyorum," dedi Syl. "Bana sanki... Sanki... Güçlerimiz hakkında keşfedeceğimiz daha bir sürü şey varmış gibi geliyor Kaladin. Geçmişte sürekli savaşmaktan düşünmeye zaman veya fırsat bulamadıkları şeyler."

Kaladin düşünceli bir şekilde başını salladı. Syl'in gözleri uzaklara dalmıştı, derken Kaladin'in baktığını fark edince yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Kaladin'e bu gülümseme sahte gibi geldi. Aynca Syl bugün biraz fazla zorluyordu sanki. Ya da Kaladin kuruntu yapıyordu.

Kaladin gerindi, ardından dışarı çıkıp bekleme odasına bir göz attı. Bugün bir avuç kişi kalmıştı sadece. Bu durumda Kaladin kısa bir mola verebilirdi.

Oturma odasına giden koridoru geçti; oturma odasından ortak balkona çıkılabiliyordu. Kaladin'in burayı ilk gördüğünde ümit ettiği gibi geniş balkon Heartstone'lular için tıpkı kasaba meydanı gibi bir buluşma noktası olmuştu. Bir köşedeki iplerde çamaşırlar asılıydı. Çocuklar oradan oraya koşuyor, oynuyordu. İnsanlar oturmuş, sohbet ediyordu.

Kaladin balkonun kenarına yürüdü. Aşağıda, Dalinar'ın ordularının Azir'e doğru yola çıkmak üzere toplandığını görebiliyordu. Kendini bakmaya ve onlarla gitmediği gerçeğini hazmetmeye zorladı.

Mavi üniformalı bir figür havayı yararak hızla geçti. Leyten, Kaladin'i görmüş olmalıydı çünkü az sonra Rüzgârkoşuculardan oluşan büyük bir grup balkonun önünde havada duruyordu. Herkes yapmakta olduğu şeyi bıraktı, çocuklar balkonun kenarına koştu.

Rüzgârkoşucular sırayla Kaladin'i selamladı. Köprü Dört selamı. Çoğu aslında hiç Köprü Dört'te bulunmamasına ve birbirlerini böyle selamlamamalarına rağmen Kaladin'e ve Rüzgârkoşucu ekibinin ilk üyelerine hep bu selamı verirlerdi.

Kaladin de bileklerini birbirine vurarak aynı şekilde selamladı onları.

Elli kadar Rüzgârkoşucu dönüp pike yaptı. Aşağıda Yeminkapısı'nın etrafında çember şeklinde bir ışık çaktı ve bir tabur asker ortadan kayboldu. Geçiş için ne kadar Fırtınaışığı gerektiğinin aleti çalıştıran Parlayan'a göre değiştiğini keşfetmişlerdi; Parlayan ne kadar tecrübeliyse o kadar az Fırtınaışığı gerekiyordu. Bugün aleti Jasnah kullanıyor olmalıydı. Jasnah güçleriyle, diğer hiçbirinin yapamadığı şeyler yapabiliyordu. Her ne kadar bunu dillendirmese de belli ki Dördüncü İdeal'i söylemişti. Kaladin'in asla ulaşamayacağı İdeal.

"Hepsi gidiyor," dedi Syl omzuna konarak.

"Hepsi değil," dedi Kaladin. "Yirmi kadarı kuleyi korumak için kalacak."

"Ama hiçbiri arkadaşlarımız değil."

Bu doğruydu. Köprü Dört'ün tüm eski üyeleri Dalinar'la gidiyordu. Belki Rlain kalıp tarlalarda çalışmaya devam ederdi. Gerçi genelde orada bir yardımı olur diye Dabbid ve birkaç silahtar adayıyla Rüzgârkoşucu destek ekibine katılmayı tercih ederdi.

Uçup gitmelerini izlerken Kaladin'in kendini yapayalnız hissetmemesi imkânsızdı.

Şu son bir haftadır yaşadığın huzuru düşün. Kendine acımayı bırak, diye düşündü Kaladin. *Önünde uzanan bu yeni yol için heyecanlan.*

Bu düşünceler işe yaramadı. Onları giderken görmek içini sızlatıyordu. Shallan'la Adolin'in onsuz Shadesmar'a gittiğini bilmek canını yakmıştı. Annesiyle babası, küçük kardeşi yanındaydı ve bunun için mutluydu. Fakat geçen yıllar içinde Köprü Dört'ün üyeleri de onun için aynı derecede önemli hâle gelmişti.

Hayatının bu bölümü sona ermişti. Artık buna takılmamak en iyisiydi. Kaladin muayene odasına geri döndü. Hawin orada bekliyordu, böylece onu bir sonraki hastayı getirmesi için yolladı.

Kaladin kendini akışa bıraktı; hasta gördü, arada bir teşhis veya

tedavi için babasından tavsiye istemek için yan odaya gitti. Normalden daha çok sayıda öksürük vakası vardı. Belli ki kulede, ciğerlerde mukusa ve kas ağrısına sebep olan bir hastalık dolaşıyordu. Kaladin daha önce böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Gerçi babası takip ediyordu ve Kharbranth'daki hekimler öldürücü olmadığını rapor etmişti. Batı'dan gelen salgın, gereken yapıldığında adının hakkını verecek kadar uzun yaşamayacaktı. Kendine pek salgınspreni de çekmemişti; gerçi kulenin etrafında kendine çekeceği kadar çok salgınspreni yoktu, dolayısıyla sebep bu da olabilirdi.

Kaladin hastalara bol bol dinlenmelerini, sıvı tüketmelerini ve ellerini yıkamalarını salık verdi. Gün sona ererken hastalar nihayet azalmaya başladı. Aralarında bir kadın Kaladin'in dikkatini çekti. Mültecilerden biriydi ve Kaladin onu öksürüğü için muayene ederken ona amcasını görüp görmediğini sordu. Tahliyeden hemen önce amcasının tarifine uyan birinin Hearthstone'a geldiğini duymuştu.

Kaladin ondan beklemesini rica edip babasına bakmaya gitti. Lirin'in muayene odası boştu ama bekleme odasından Hesina'nın sesi geliyordu, dolayısıyla mültecinin amcasını ona sormak için oraya yöneldi.

Tam odaya girecekken Kaladin duyduğu tanıdık bir sesle bir an duraksadı.

"... hep böyleydi," diyordu boğuk bir ses. "Ne kadar oldu, altı ay... Altı aydır temizim. Fırtına kapası altı ay. Az şey mi? Artık savaşa tahammül edemiyorum ama. Artık içime işledi. Beynimi kemiriyor."

Kaladin bekleme odasına girdiğinde Teft'i annesiyle konuşurken buldu. Yaşlı adam üniforma yerine günlük bir pantolonla gömlek giymişti ve beyaz sakalı özenle düzeltilmişti. Ardentlerin sakalı kadar kısa olmasa da artık uzun da değildi. Spreni Phendorana ortalıkta görünmüyordu. Gerçi göze görünmekten zaten pek hoşlanmazdı.

"Teft?" dedi Kaladin. "Yola çıkmış olman gerekiyordu. Niye diğerleriyle birlikte değilsin?"

"Gidemedim," dedi Teft. "Kafamda bir problem var. Gidip Karadiken'le konuştum ve o da dinlenmemin iyi olacağını söyledi."

"Ama Teft... Çok iyi gidiyordun. Ordudan ayrılman için bir sebep yok."

Teft omuz silkti. "Bence vakti geldi. Biraz öksürüğüm de var. Ayrıca fırtına yokken bile dizlerim ağrıyor. Savaş gençler için, benim gibi kavruk ihtiyarlar için değil."

Hesina duyduklarına anlam vermeye çalışırcasına başını yana

eğdi. Bu arada Syl gelip Kaladin'in omzuna kondu, ağzı açık Teft'e bakıp sonra heyecanla alkışladı.

"Kaya gitti," dedi Teft. "Ve Moash... Moash gitmişten beter. Sigzil'in geri kalanlara liderlik etmesi gerekiyor. Ona yük olamam. Tüm bunların başlangıcı ikimizdik. Düşündüm de şimdi de birlikte olmalıyız."

"Teft," dedi Kaladin alçak sesle. Ona doğru bir adım attı. "Şimdi benimle olamazsın."

Teft inatla çenesini havaya dikti.

"Sana görevinin başına dönmeni emrediyorum," dedi Kaladin.

"Ah... Emir mi? Omzunda subay düğümleri göremiyorum evlat. Artık bana bir şey emredemezsin." Teft bekleme odasındaki sandalyelerden birine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendimi hasta hissediyorum. Kafamda bir sorun var. Kimse böyle olmadığını iddia edemez."

Kaladin çaresiz bir şekilde annesine baktı.

Kadın omuz silkti. "Birini savaşa gitmeye zorlamamalısın Kaladin. En azından, Amaram gibi olmak istemiyorsan..."

"Teft'in tarafını mı tutuyorsun?" diye sordu Kaladin.

"Evlat," dedi Teft alçak sesle, "kafasının içi dehşetli şeylerle dolup taşan bir tek sen değilsin. Arada bir, tüm bunları düşündüğünde elleri titreyen sadece sen değilsin. Kelek biliyor ya, benim de dinlenmeye ihtiyacım var."

Abartıyordu. Kaladin abarttığını biliyordu. Teft uyuşturuculara ve kendine zarar vermeye meyilli olabilirdi ama savaş şoku yaşamıyordu. Fakat bu kolayca aksini kanıtlayabileceği bir şey değildi. Özellikle de söz konusu kişi Teft kadar inatçı olduğunda.

Teft kollarını çözdü, sonra hareketini vurgulamak istercesine tekrar bağladı. Giysileri temiz ve düzgündü ama Teft'in hep biraz pejmürde bir hâli olurdu. Sanki standart ölçülerin arasında buçuklu bir beden ölçüsüne sahipmiş gibi.

Öte yandan, gerçekten de tam bir askerdi. İyi bir çavuş olarak bildiği tek bir şey varsa bu da asla komutanını bir bilinmeyenle tek başına yüzleşmek zorunda bırakmaması gerektiğiydi. Sağduyusu olmadan bir açıkgözün başını ne tür bir belaya sokacağını kim bilirdi? Teft bunlara gönülden inanıyordu. Ve Kaladin, Teft'in gözlerinin içine baktığında, onun asla vazgeçmeyeceğini anladı.

"Peki," dedi Kaladin.

Teft ayağa fırladı, Kaladin'in annesini başıyla selamladıktan sonra Kaladin'in peşinden muayene odasına yürüdü.

"Evet, ne yapıyoruz?" diye sordu Teft.

"Muayene olmak istediğini söyledin," dedi Kaladin kapının önünde durup.

"Yok. Deli olduğumu biliyorum zaten. Ben çileden çıkana dek oramı buramı mı dürteceksin? Bu kısmı geçelim. Bugün ne yapıyoruz? Yaraları mı sarıyoruz?"

Kaladin dosdoğru gözlerinin içine baktı. Teft de ısrarcı bir fırtına gibi onun bakışlarına karşılık verdi. Eh, Kaladin hepsine zamanında temel bitkisel ilaçlar hakkında bilgi vermiş, onları hekim yardımcısı olarak eğitmişti. Teft bulabileceği en kötü yardımcı değildi.

Her koşulda başka seçeneği yok gibi görünüyordu. Bu onu rahatsız etmeliydi. Aksine, içinde bir sıcaklık hissetti. *Hepsi* gitmemişti.

"Teşekkürler Teft," diye fısıldadı Kaladin. "Böyle bir şey yapman gerekmezdi. Ama... Teşekkür ederim."

Teft başını salladı.

"İçeride bir mülteci kadın var; amcasını arıyormuş," dedi Kaladin. "Amcasını bulabilecek miyiz, bir bakalım mı?"

Kâğıda yansıtılan [illegible] olduğuna şüphe yok. Sonraki hareket hâlindeyken hatları bilinmeyen perdelere göre kayıp şekilleniyor.

Cübbelerinin kenarına kaş şeklinde ince çıkıntılar var.

Bedenleri, hareket hâlindeyken rastgele katlanan ve ayrılırken yeni açılar oluşturan soydan, katı yüzeylerden oluşuyormuş gibi görünüyor.

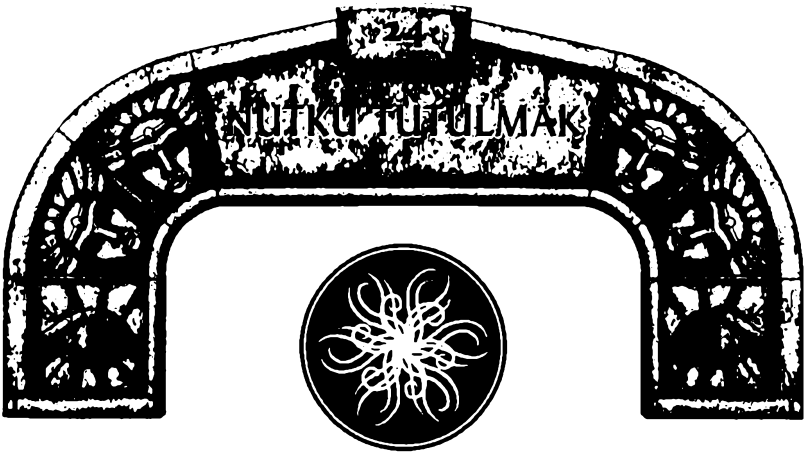
Kemikli elleri var ama kemikleri olmadığına neredeyse emin sayılırım.

Kimi beyaz mermerden oyulmuş gibiyken bazıları obsidiyenden yontulmuş gibi.

Mızrakları pek çok açıdan diğer sprenlerden daha soyutlar.

Ayakları var ama uzun cübbelerinin altından genelde görünmüyor.

Bir Mızrak'ı kaşırken hiç görmedim. Sanırım çok aptal görünürlerdi.

İhsan en azından görüşme önerime karşılık verdi ama ilk temasımızın ardından İcat'ı yeniden bulmayı başaramadım.

Parlayan şu anda kontrolü almak istemiyordu.

Yolculuklarının ikinci günü batarken –daha doğrusu, Shadesmar'da güneş kıpırdamadığından, ikinci gün biterken– Shallan tamamen geri çekildi. Bütün günü neşesi yerindeymiş gibi yaparak geçirmek onu çok yormuştu. Ne yazık ki Peçe'nin birkaç gün önce anlaşmayı bozup kontrolü hileyle ele geçirmesinin ardından hiçbiri onun kontrolde olmasını da istemiyordu.

Böylece Parlayan'ın ortaya çıkması gerekti. Günlük egzersizlerini yaptı ve o günü nasıl değerlendireceğini bulmaya çalıştı. Adolin'in askerleri kendilerini meşgul etmek için mavnadaki kamp yerlerini toparlıyor, ardından silahlarına bakım yapmak ve zırhlarını yağlamak gibi askerlerin zaman geçirmek için yaptıkları çeşitli işlerle uğraşıyorlardı. Zu diğer zirvesprenleriyle konuşuyor, Arshqqam okuyor ve Adolin kılıçlarıyla ilgileniyordu.

Parlayan, Beryl'le İshnah'yı Shadesmar'la ilgili gözlemlerini yazmakla görevlendirdi ve Vathah'ya da zirvespreni tayfalara yardımcı olma görevi verdi.

Peki kendisi ne yapacaktı? *Casusu bul,* diye fısıldadı Shallan içinden. *Kimin casus olduğu meselesini çözmemiz gerekiyor.*

Casusluk için yeterince donanımlı değilim, diye düşündü Parlayan. Güvertenin ucuna yürüyüp Parlayan sprenlerine baktı. Her biri

özel, dört farklı tür. *Biz Peçe'nin cezasının bittiğine karar verene dek sen biraz çizim yapsan? Casusu acilen bulmamız gerekmiyor nasılsa.*

Ama Shallan ortaya çıkmadı. Bazen böyle olurdu; kimin kontrolü alacağına karar veremezlerdi. Ama Shallan'ın giderek gerilmesi... Bu endişe vericiydi.

Peçe'nin anlaşmayı bozması hâlâ canını sıkıyor, değil mi, diye sordu Parlayan.

İyiye gitmemiz gerekiyordu, daha kötüye değil, diye düşündü Shallan.

Herkes hata yapar. Herkes tökezler.

Sen değil, diye düşündü Shallan. *Sen hiçbir zaman kontrolü o şekilde ele geçirmedin.*

Parlayan ani bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Fakat bu konuda yapılacak bir şey yoktu; en iyisi yola devam etmekti. Güvertede küpeştenin yanında bir sandalyeye oturdu ve boncukların çalkantısını dinleyerek İalai'nin defterini karıştırdı.

Üçü birlikte defterin büyük bölümünü çözmüşlerdi. İsimler, Shadesmar'ın ücra köşelerinde, haritanın sınırları dışındaki dünyalardaki yerlerin isimleriydi. Desen, bu yerlerden seyyahlar tanıyan sprenlerle konuşarak bunu doğrulamıştı.

Defterin bir bölümü de İalai'nin Hayaletkanların lideri şu gizemli Thaidakar'la ilgili bildiklerinden ve tahminlerinden oluşuyordu. Parlayan, yazılanlardan hareketle, bu kişi her kimse muhtemelen bu uzak dünyalardan birinden olmalı diye düşündü.

Defterde son bir şey daha vardı ve Parlayan'a en ilginç gelen de buydu. İalai, Hayaletkanların, Ba-Ado-Mishram denen özel bir sprene takıntılı olduklarını keşfetmişti. Bu efsanevi bir isimdi. Yaradılmamışlardan bir tanesinin adı. Son Issızlık'ın ardından Garaz'ın yerini bu spren almış, şarkıcılara güç formlarını bahşetmişti.

İnsanlar antik çağlarda Ba-Ado-Mishram'ı yakalayıp bir mücevhere hapsederek şarkıcıların zihinlerini çalmışlardı. Bunu kadim Parlayanların Urithiru'yu terk etmeden önce bıraktıkları kısa ama etkili mesajdan biliyorlardı. Bunları İalai'nin defterindeki düşüncelerle birleştirince Parlayan'ın kafasında yüzyıllar önce ne olduğuna dair bir resim belirmeye başladı.

Mraize'in Ba-Ado-Mishram'ı hapseden mücevherin peşinde olduğuna giderek daha fazla emin oluyordu. Muhtemelen onu Urithiru'da bulacağını sanmıştı ama orada olsaydı yüzyıllar boyunca Urithiru'ya hâkim olan Geceyarısı Anası müttefikini mutlaka bulur ve kurtarırdı.

Ayrıca Fırtınaışığı'nı dünyalar arasında aktarmak etmek istiyor, diye

düşündü Shallan ortaya çıkarak. *Bu konuda gerçeği söylediğine inanıyorum. Yani belki bu ikisi ilişkilidir. Belki Ba-Ado-Mishram ona bu hedefinde yardımcı olabilecektir.*

Olayları birbirine bağlamada sen benden daha iyisin, diye düşündü Parlayan. *Neden kontrolü sen almıyorsun?*

Bu yüzden mi böyle yapıyorsun, diye sordu Shallan. *Beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Git şu casusu bul.*

Bu benim uzmanlık alanım değil Shallan.

Peki, diye düşündü Shallan. *O zaman Peçe'nin çıkmasının vakti geldi. Cezasının bitmesi yönünde oy kullanıyorum.*

Parlayan çekildi ve Peçe sürpriz bir şekilde kontrolü aldı. Kontrolü almasından ve en şüpheli üç Işıkören'i bu seyahate katılmaya davet etmesinden bu yana dört gün geçmişti. Ayağa fırlayıp mavnada etrafına bakındı. Yeniden kontrolü almak güzeldi, özellikle de sırlarla dolu bu gizemli yerde. Shadesmar. Boncuk okyanusu, siyah gökyüzü, tuhaf sprenler ve cevabı aranacak sonsuz soru. Burası...

Burası Shallan için mükemmel bir yerdi.

Casusu bul, dedi Shallan.

Peçe tereddüt etti, ardından tekrar oturdu ve uzun uzun Shallan'ın çantasını karıştırdı. Sonunda bir kömür kalemi çıkarıp boş bir sayfa açtı ve çizmeye başladı.

Ne yapıyorsun, diye sordu Shallan. *Sen korkunç bir ressamsın.*

"Biliyorum," dedi Peçe. "Üstelik beni çizim yaparken izlemekten nefret ediyorsun." Yanından geçen zirvespreni Ua'pam'ı acemice çizmeye koyuldu. Sonuç gerçekten utanç vericiydi.

Niye, diye sordu Shallan.

"Anlaşmayı ihlal ettiğim için üzgünüm," dedi Peçe. "O üçünün bizimle gelmesi gerekiyordu ki gözüm üzerlerinde olsun. Fakat önce ikinizi ikna etmeliydim."

O zaman git, araştır işte.

"Parlayan haklı," dedi Peçe. "Bu bekleyebilir." Bunu itiraf etmek onun için acı vericiydi ama daha önemli bir şey vardı. Korkunç çizimine geri döndü.

Senin geri çekilip saklanmana izin vermeyeceğiz, diye düşündü Parlayan. Peçe onun sesinde, bu konuda ikisinin aynı fikirde olmasından duyduğu rahatlamayı hissetti. *Bir sorun var Shallan. Peçe'nin yaptığından çok daha büyük bir şey. Hepimizi etkileyen, dengemizi bozan bir şey.*

"Senin de benim gibi olduğunu, Hayaletkanların bir parçası ol-

manın heyecanı hoşuna gittiği için Adolin'den sır sakladığını sanıyordum," dedi Peçe. "Yanılmışım. Daha fazlası var, değil mi? Neden yalan söylemeye devam ediyorsun? Ne oluyor?"

Ben... dedi Shallan. *Ben...*

Karanlık bir şey içinde kıpırdandı. Şekilsiz, var olmaya yaklaşan kişilik Shallan'ın tüm korkularını temsil eden bir karanlıktı.

Peçe'nin kendi kusurları vardı. Alkolikti ve perspektiften yoksundu. Shallan'ın sahip olmak istediği ama istememesi gerektiğini bildiği çok sayıdaki özelliği temsil ediyordu.

Fakat özünde Peçe'nin tek bir amacı vardı: Shallan'ı korumak için yaratılmıştı. Ve Şekilsiz'in onun yerini almasına izin vermektense kendini Cehennem'e yollardı.

Kalemi yeniden eline alıp bu kez Adolin'i çizmeye başladı. Gerçekten ama *gerçekten* çok kötü bir şekilde.

Umurumda değil, diye düşündü Shallan.

Peçe, Adolin'i tek kaşlı çizdi.

Peçe...

Peçe, Adolin'i şaşı çizdi.

Çok ileri gidiyorsun.

Peçe, Adolin'e çirkin bir ceket giydirdi. Ve diz boyunda kesilmiş pantolon.

"Tamam!" dedi Shallan eskiz defterindeki sayfayı yırtıp buruşturarak. "Sen kazandın. Katlanılmaz bir kadınsın." Sırtını küpeşteye verip derin bir nefes aldı. Sonra diğer ikisinin ısrarı üzerine kendini bırakıp gevşedi.

Bunda gerçekten... bir sorun yoktu. Evet. Biri Mraize'i aramak için haberleşme küpünü kullanmıştı. Evet, biri eşyalarını karıştırmıştı. Evet, arkadaşlarından biri kesinlikle casustu. Ama bu sorunları çözebilirdi. Bunların üstesinden gelebilirdi.

Fakat önlerinde iki haftalık bir seyahat vardı. Yani bugün biraz gevşese de olurdu. Çünkü sprenlerle dolu bir mavnadaydı ve hepsi de büyüleyiciydi. Fırtınalar adına, böyle bir zamanda kendini nasıl geri çekebilmişti? Ve Peçe kontrolü bırakmaya gerçekten istekliydi...

Üzgünüm, diye düşündü Peçe. *Daha uslu olacağım. Ve casus meselesi üzerinde daha sonra çalışınız.*

Tamam o zaman. Shallan, Adolin çizimini göstere göstere minik parçalara ayırdı ve parçaları çantasına attı. Ardından kömür kalemini eline alıp kendini çizmeye verdi.

Başucunda, bir hâlâ güvertede sırtını küpeşteye vermiş hâlde, hararetle çizim yaparken buldu Adolin. Ona yiyecek bir şeyler getirmişti. Kokusuna bakılırsa sıcak köri ve lavaş. Bu uzun bir süre boyunca yiyecekleri son "gerçek" yemekti. Shallan'ın zihninin bir köşesi, yeniden kokusuyla midesinin guruldadığını fark etti. Ama şu anda kendini zirvespreni çizimlerine kaptırmıştı.

Her şeyi unutup çizim yapmak çok iyi gelmişti. Bu seyahat için, akıl sağlıkları için, hatta Adolin için endişelenmemek... Başka hiçbir şeyin önemi kalmayıncaya dek kendini sanatla sarıp sarmalamak. Zaman sanki tuvale boya gibi yayılıyormuşçasına, yaratıcılıkta bir sonsuzluk hissi vardı. Değişkenlik. Değişebilirlik.

Nihayet silkinip tatlı körinin kokusuna ve yanında oturan Adolin'in gülümseyen görüntüsüne döndüğünde kendini çok çok daha iyi hissediyordu. Bir şekilde tamamlanmış gibi. Aylardır hissetmediği kadar kendi gibi.

"Teşekkürler," dedi Shallan eskiz defterini Adolin'e uzatıp yemeği alırken. Ona yaslandı ve önlerinden geçen Arshqqam'la sisspreni izleyerek yemeye koyuldu. Shallan bir noktada bu tuhaf spreni de çizmeliydi mutlaka.

"İalai'nin defteri konusunda hiç gelişme kaydettin mi?" diye sordu Adolin.

"Neredeyse tamamını çözdüm sayılır," dedi Shallan. "Ama tahminlerle, varsayımlarla dolu. Pek somut bir şey yok. Hayaletkanlar, Yaradılmamışlardan biri olan Ba-Ado-Mishram'ı arıyorlar gibi görünüyor. Fakat onu bulduklarında ne yapacaklarını kesin olarak bilmiyorum."

Adolin homurdandı. "Peki ya casus? Aramızdan biri mi?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," dedi Shallan. "Ama bugün bundan bahsetmek istemiyorum. Önce bunu etraflıca bir düşünmem lazım." Bir ısırık daha alırken sırtında Adolin'in göğsünü hissetti. "Gerginsin Adolin. Yolculuğun bu kısmında biraz gevşememiz gerekmez mi?"

"Bu görev konusunda endişeliyim."

"Syl'in söyledikleri yüzünden mi? Şerefsprenlerinin bizi dinleme ihtimali düşük olduğu için mi endişelisin?"

Adolin başını salladı.

"Bizi geri çevirirlerse, ne yapalım, geri çevirmiş olurlar," dedi Shallan. "Ama henüz olmamış şeyler için kendini suçlayamazsın. Fırtınalar adına, şimdi ile oraya vardığımız zaman arasında neler değişeceğini kim bilir?"

"Haklısın sanırım," dedi Adolin.

Shallan bir kaşık lavis aldı ve tatlı köriyle karışarak ağzında lapa hâline gelen tek tek tahılları diliyle yokladı. İğrenç ama muhteşemdi. Desen, mahvettikleri şeylerle yaşamlarını sürdürdükleri için insanların ne kadar tuhaf olduğunu söyleyip dururdu hep.

"Vatanımdan ayrıldığımda," dedi Adolin'e, "beni neyin beklediğini bildiğimi sanıyordum. Oysa neler olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun sonuçta beni nereye götüreceği hakkında..."

"Aslında bir fikrin vardı," dedi Adolin. "Jasnah'nın himayesine girmeyi hedefliyordun ve bunu başardın."

"Onu soymayı hedefliyordum," dedi Shallan alçak sesle. Adolin'in kıpırdandığını, ona baktığını hissetti. "Ailem yoksul düşmüştü, alacaklılar biz tehdit ediyordu, babam ölmüştü. O dinsiz Alethi kadını soyup Ruhdökümcüsünü çalabilirsem, onu yeniden zengin olmak için kullanabiliriz diye düşündük."

Shallan kendini Adolin'den gelecek kırıcı sözlere hazırladı. Şoka.

Bunun yerine Adolin güldü. Şükürler olsun, *güldü*. "Shallan, bu duyduğum en saçma şey."

"Öyle mi?" Shallan ona dönüp gülümsedi.

"Jasnah'yı soymak ha?"

"Evet."

"*Jasnah*'yı mı soyacaktın?"

"Biliyorum!"

Adolin onu süzdü, ardından gülümsemesi genişledi. "Bundan hiç bahsetmedi, yani iddiaya varım bunu yaptın, değil mi? En azından bir süreliğine onu kandırmış olmalısın."

Fırtınalar adına, bu adamı seviyorum, diye düşündü Shallan. Mizah anlayışı, zekâsı, cömert kalbi için. Soğuk Shadesmar güneşinden çok daha parlak o gülümsemeyle, Shallan yeniden Shallan oldu. İliklerine kadar ve tamamen.

"Yaptım," diye fısıldadı Shallan. "Ruhdökümcüyü sahtesiyle değiştirdim ve neredeyse kaçacaktım. Ama, eh bildiğin gibi, o *Jasnah*."

"Evet, planında büyük bir kusur varmış. Karşında normal biri olsaydı muhtemelen başarırdın."

"Eh, Ruhdökümcü zaten sahteydi, dolayısıyla en baştan başarısızlığa mahkûmdum. Gerçek olsaydı bile... Muhteşem bir hırsız olacağım konusunda gerçek dışı fikirlere sahiptim. Peçe'den önce bile böyle aptalca fikirlerim olduğunu hatırlamak komik."

"Shallan," dedi Adolin. "Artık kendini güvensiz hissetmen için bir

sebep yok. Savaş kamplarındaki görev mesela? O işi mükemmel bir şekilde hallettin."

"Ta ki biri İalai'yi öldürene kadar. Mükemmel bir şekilde." Shallan ona bakıp gülümsedi. "Merak etme. Artık o güvensizlik hisleriyle mücadele etmiyorum."

"İyi."

"Ben aslında onlarda bayağı iyi hâle geldim derdim."

"Shallan..."

Shallan bu son sözlerine rağmen iyi olduğunu göstermek istercesine tekrar gülümsedi. Adolin onun gözlerinin içine baktı, sonra o da gülümsedi. Ve Shallan ardından ne geleceğini biliyordu bir şekilde.

"Hım, ben senin yine de çok iyi bir hırsız olduğunu söylerdim..." diye başladı Adolin.

"Dur, söyleme."

"... çünkü benim kalbimi çaldın."

Shallan başını arkaya yaslayarak inledi. "Söyledin."

"Ne? Sadece sen mi kötü espri yapabilirsin?"

"Benim esprilerim kötü değil. İnanılmazlar. Hem tam olarak doğru yerde ve zamanda iyi bir espri patlatmak büyük çaba gerektiriyor."

"Büyük çaba mı? Tam yerinde yapmak için mi? Sanki önceden hazırlık yapmıyorsun."

"Asla."

"Öyle mi? Birileriyle ilk karşılaştığında hep hazırda bir esprin oluyor."

"E, tabii. Benim espri anlayışım sapasağlam. Hatta sapaselam."

Adolin kaşlarını çattı.

"Yani hiç sapagülegüle değil," dedi Shallan.

Adolin ona bakmaya devam etti. Sonra gözlerini kırptı.

Hah, diye düşündü Peçe. HAH!

"Ah hayatım," dedi Shallan. "Beynini mi yaktım?"

"Ama... Sapasağlam öyle söylenmiyor ki... Hiç mantıklı olmadı bu."

"Bu gizli espri," dedi Shallan. "Bir Işıkören gibi göz önünde ama görünmüyor. Dâhice yapan da bu."

"Dâhice mi? Shallan, bu berbattı."

"Nutkun tutuldu," dedi Shallan. "Anlıyorum." Gülümseyip ona biraz daha sokuldu, ardından elindeki kâseyi bırakıp Adolin'den eskiz defterini geri aldı. Yemeğini biraz daha çizim yaptıktan sonra bitirecekti. O anda istediği buydu.

Adolin ona sarılıp çalışmasını izledi, sonra alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu çizimler gerçekten çok iyi Shallan. Senin için bile. Başka da yaptın mı?"

Shallan'ın içi sıcacık oldu. Sayfayı çevirip çizdiği terbiyespreniri gösterdi. "Keşke her spren türünden bir erkek ve bir dişi bulabilseydim. Bu yolculukta buna vakit bulamayabilirim ama fark ettim de hiç kimse, en azından modern dönemde hiç kimse, Parlayan sprenlerinin doğal tarihi üzerine çalışma yapmadı."

"Bu, muhteşem bir fikir," dedi Adolin. "Ve teşekkür ederim. Biraz gevşememe yardımcı olduğun için. Haklısın. Ne olacağını bilme şansım yok. Biz şerefsprenlerine ulaşana kadar her şey tamamen değişebilir. Bunu unutmamaya çalışacağım." Kollarını gevşekçe Shallan'a doladı; eli nazikçe Shallan'ın yüzüne dokunuyordu. "Sana yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Kıyafeti doğru çizmeme yardım eder misin?" diye sordu Shallan, zirvespreni sayfasına geri dönerek. "Şu tek omuz kıyafet resimde doğru durmuyor sanki..."

Sonra daha önemsiz konulardan konuştular. Shallan'ın bir yanı daha önemli bir şey yapması gerektiğini söylüyordu ama Peçe ona söz verdi. Casus konusuyla ertesi gün ilgileneceklerdi. Şimdi başka şeyler yapabilir, sonra o probleme taze bir bakış açısıyla yaklaşırlardı.

Adolin'e Jasnah'yı soyduğunu anlattın, dedi Parlayan. *Aferin. Çok da kötü gitmedi, değil mi?*

Hayır. Kötü olmamıştı. Fakat bu işlediği suçlardan en hafifiydi. Diğerleri daha karanlıktı, daha derinlerde saklanıyorlardı. Öyle derindelerdi ki Shallan onları gerçekten hatırlayamıyor, hatırlamak da istemiyordu.

Nihayet şu tuhaf sisspreni yanlarına geldi. Yaratığın formsuz şeklini kâğıda aktarmak pek mümkün görünmüyordu. Sanki kıyafetlerin içi buharla dolup insanımsı bir biçim almıştı ve o garip maske de...

Shallan yeni bir sayfa açıp çizmeye başladı. Fakat kendini Rüya-da-ama-Uyanık diye tanıtan spren gelip eskiz defterine baktı.

"Ah," dedi spren. "Ben miydim?"

"Sen ne olduğunu sandın?" diye sordu Adolin.

"Bugün bir ara Yaradılmamışlardan bahsediyordu," dedi Rüya-da-ama-Uyanık. "Onları çiziyor olabilir diye düşünmüştüm."

Shallan durup kalemini kaldırdı. "Yaradılmamışlar hakkında ne biliyorsun?"

"Neredeyse hiçbir şey," dedi spren. "Sen ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ba-Ado-Mishram'a ne olduğunu," dedi Shallan hevesle. "Neye benzediğini. Şarkıcılarla nasıl Bağlandığını ve onu hapsetmenin onları nasıl olup da parshmene dönüştürdüğünü."

"Bunlar harika sorular," dedi spren.

"Eee..." dedi Adolin beklentiyle.

"Söyledim ya. Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," diye karşılık verdi spren. "Soruları ilginç buldum sadece. Neyi merak ettiğiniz bana bir sürü şey anlatıyor." Gitmeye yeltendi.

"Gerçekten mi?" dedi Shallan. "Gerçekten Ba-Ado-Mishram hakkında *hiçbir şey* bilmiyor musun?

"Onun özgür olduğu zamanlarda ben hayatta değildim," dedi spren. "Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsanız Elçiler'e sorun. Bazıları onu bağlamak için oradaymış diye duymuştum. Nalan. Kelek. Onları bulup sorun." Rüyada-ama-Uyanık, her ne kadar ayakları ve bacakları olsa da adım atmaktan ziyade kayar gibi uzaklaştı.

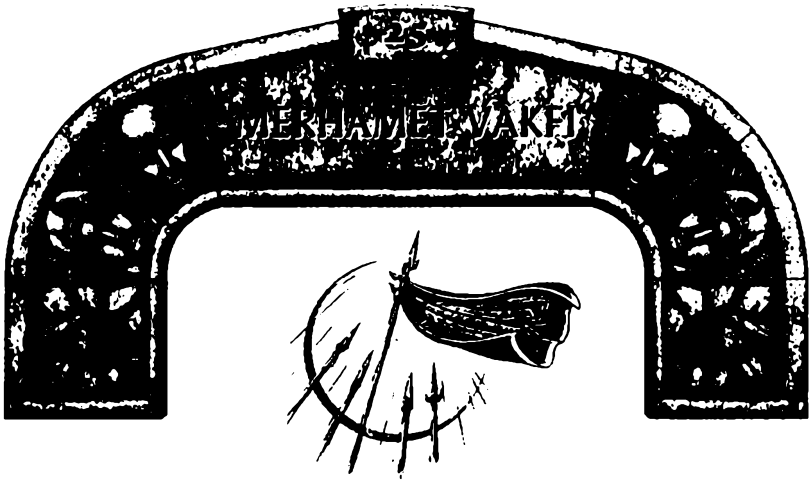
"Bu tip beni rahatsız ediyor," dedi Adolin.

"Beni de," dedi Shallan eskiz defterini bir kenara bırakıp tekrar kâseye uzanırken. Biraz soğumuş olsa da hâlâ lezzetliydi. "Ama bir bakıma da rahatlatıcı. Sprenlerin zaten bize yabancı gelmesi, kendilerince farklı bir düşünme ve konuşma tarzlarının olması gerekiyor. Rüyada-ama-Uyanık'ın biraz tuhaf olması hoşuma gidiyor."

"Yarenlik etmek hoşuna gidiyor senin," dedi Adolin.

Shallan gülümsediyse de sprenin söyledikleri aklında yer etmişti. *Elçiler oradaymış. Ve Elçiler Şeref'in Oğulları'nın da asıl hedefiydi. Ve Mraize beni onların liderini avlamaya gönderdi.*

Her şey birbirine bağlıydı. Bütün hepsini çözüp ortaya çıkarmak zorundaydı. Kendi aklı çözülüp gitmeden.

Heves çok işe yaramıyor ve Merhamet beni endişelendiriyor. Cesaret'in makul olduğunu düşünüyorum ve onunla yeniden temasa geçmenizi öneririm. Son görüşmenizin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini tahmin ediyor.

◆◆

"Üzgünüm Berrakbey," dedi ardent, yerdeki yastıkları toplayıp kolunun altına sıkıştırarak odada dolaşmaya devam ederken. "Aradığınız adamı tanıyorum ama artık burada değil."

"Onu taburcu mu ettiniz?" diye sordu Kaladin, kadının yanında yürüyerek.

"Hayır Berrakbey. Tam olarak öyle değil." Yastıkları Kaladin'e uzattı, belli ki o diğerlerini toplarken bunları Kaladin'in tutmasını istiyordu.

Kaladin kollarındaki yastıkları dengeleyerek onu takip etti. Teft'le birlikte hâlâ şu kızın kayıp amcasını bulmaya çalışıyorlardı. Adamın ismi Noril'di ve Kaladin'in babası onu hatırlıyordu. Lirin'in insanların yüzlerini aklında tutmaktaki olağanüstü hafızası düşünüldüğünde, bu pek şaşırtıcı değildi.

Geçmişte bir şekilde kolunu kaybetmiş olan Noril, Hearthstone'a, Kaladin'in uçan gemiyi getirdiği gün gelmişti. Noril şok belirtileri gösteriyordu, dolayısıyla Lirin onunla özel olarak ilgilenmiş ve Urithiru'ya gelmesi için hava gemisine binmesini sağlamıştı.

Gemi buraya geldiğinde ortalık karışıktı. Lirin'in çok sayıda mülte-

ci ve onların ufak tefek hastalıklarıyla ilgilenmesi gerektiğinden Noril'i ardentlere göndermişti. Kaladin'le Teft de işte bu yüzden buradaydı. Bakacakları onca hasta varken tek bir kişiyi aramaya şahsen vakit ayırıp bu kadar zaman harcamaları biraz tuhaftı. Buraya gelmek, öncelik sıralaması bakımından en doğru şey olmayabilirdi aslında.

Ne yazık ki bu hekimliğin Kaladin'in hiçbir zaman uzmanlaşamadığı bir yanıydı. Diğer iki kişiyi kurtarmak için birinden vazgeçmek? Tamam, bu harika bir prensipti. Ama bunu uygulamak çok acı vericiydi.

Kaladin, ardentin yanı sıra yürürken Teft odanın girişinde duvara yaslanmış duruyordu. Oda şu anda boş olsa da sıra sıra yastıklara bakılırsa bugün erken saatlerde burada bir eğitim falan yapılmış olmalıydı.

"Noril'i taburcu etmediyseniz," dedi Kaladin, "ne yaptınız?"

"Aktardık," diye açıkladı ardent. Kucağında o kadar çok yastık tutuyordu ki Kaladin artık kadını göremez olmuştu. "Benim vakfım fiziksel rahatsızlıklarla ilgileniyor. Savaşta uzvunu, gözlerini veya işitme duyusunu kaybedenlerin rehabilitasyonuna yardımcı oluyoruz. O da tek kolluydu, tamam, ama daha derin yaraları da vardı."

Yerde üç yastık daha kalmıştı ama kadın onları almak için eğildiğinde az kalsın kucağındakiler düşecekti. Böylece Kaladin yastıkları tutmak için elini uzattı. Sonra diğer elini de uzattı.

"Hepsini taşıyamazsın," dedi kadın. "İstersen..."

Kaladin'in yaptığı şeyi görünce aniden sustu. Kaladin ilk tuttuğu yastık yığınını, hemen yanında havada duracak şekilde yukarı çivilemişti.

"Ah," dedi kadın. Ona daha dikkatli bir bakış attı. "Ah. Siz Berrakbey Stormblessed'siniz."

Kaladin havada asılı duran yastık yığınına hafifçe dokunup onları diğer yastıkların yığılı durduğu duvara doğru sürükledi. Ardından kadının kucağındaki diğer yastıkları aldı.

Ardent yüzü kızararak çabucak yerdeki son üç yastığı kaptı ve Kaladin'le birlikte duvara doğru yürüdü. "Kim olduğunuzu bilmiyordum. Üzgünüm Parlayan."

"Önemli değil," dedi Kaladin. "Bunu büyütmeyin lütfen." Açıkgöz olmak zaten yeterince kötüydü.

"Ee, sorduğunuz adam..." dedi kadın. "Ona yardımcı olamadık. Biz... aslında onu göndermektense burada tutmaya çalıştık. Kötü durumda olduğunu biliyorduk. Fakat..."

"Durumu kötüydü, öyle mi?" diye sordu Kaladin.

"Ah, evet," dedi kadın. "Geçen hafta onu kendini asmaya çalışırken yakaladık. Onu buraya yollayan hekim neyse ki bizi bu konuda dikkatli olmamız konusunda uyarmıştı, bu sayede onu kurtarabildik. Sonra da onu Merhamet Vakfı'na yolladık. Şeylerle onlar ilgileniyor. Kafasında sorun olanlarla."

"Onun kendine zarar verebileceğini biliyordunuz," dedi Teft yanlarına gelerek, "ama hemen oraya göndermediniz?"

"Biz... Hayır," dedi kadın. "Göndermedik."

"Sorumsuzca," dedi Teft.

"Babam da biliyordu ama onu önce buraya yolladı," diye hatırlattı Kaladin, Teft'e. "Eminim ardentler ellerinden geleni yapmışlardır."

"Dördüncü kata gidin Berrakbey," dedi kadın. "Hemen merkezde, Aladar prensliğine gelmeden Kuzeykiriş ile aynı sırada."

Kaladin son yastıkları da yerine bırakıp Teft'e başıyla işaret etti ve birlikte yürüyüşe çıktılar. Urithiru'da, özellikle de alt katlarda bir yerden bir yere gitmek uzun bir yürüyüşe çıkmak demekti.

Shallan duvara şöyle bir bakıp, tünel açmak için kayaların farklı tabakalarının kesilmesiyle ortaya çıkan rengârenk çizgilerin oluşturduğu dalgalı katmanlardan yolunu kolayca bulurdu. Yön duygusunun iyi olduğunu zanneden Kaladin ise bir yere giderken yerlere çizilmiş yön işaretlerinden yararlanmak zorundaydı.

"Bu yerin büyük kısmının hâlâ keşfedilmemiş olması inanılmaz," dedi Teft yürürlerken.

"Şu ana kadar bence büyük kısmı keşfedilmiştir," dedi Kaladin. "Berrakhanım Navani'nin ekipleri alt katların tamamının haritasını çıkardı ve üst katları da adım adım incelediler."

"İncelediler, evet," dedi Teft, karanlık koridorlardan birini süzerek. "Ama keşfettiler mi? Yani her gün ormanda dolaşabilirsin ve orada seni gözleyen yüzlere şeyi yine de hiç görmeyebilirsin."

İçlere doğru ilerledikçe giderek daha az insanla karşılaşıyorlardı. Duvarlara sabitlenmiş ve sıkıca kilitlenmiş Fırtınaışığı fenerleriyle aydınlanan alanlar geride kalmıştı ve artık önlerini aydınlatmak için ışık kürelerine ihtiyaç duyuyorlardı. Kulenin bu iç kısımlarının ürpertici bir yanı vardı. Çoğunluk dışa yakın yerlerde yaşıyor ve çalışıyordu. İç kısımlara, sadece avluya veya birinci kattaki pazarlardan birine gideceklerinde giriyorlardı. Kaladin insanların karanlık merkezden geçip diğer tarafa kestirmeden gitmektense aydınlık koridorları kullanarak kulenin etrafında uzun bir yürüyüşü göze aldıklarını fark etti. Fırtınalar adına, kendisi de aynı şeyi yapıyordu.

Beşinci ve altıncı katlarda kulenin dış kısımlarında hâlâ boş yerler vardı; bu manastır niye iç kısımda bir yer seçmişti ki? Neyse ki yine fenerlerle aydınlanan bir koridora girmişlerdi. Yerdeki işarete bakılırsa Aladar prensliğine yaklaşıyorlardı. Zeminde rünlerin olduğu büyük kavşaktaki sağa dönen yol manastıra gidiyordu. Yolun daha ilerisine geçmeyi engelleyen büyük ahşap kapının üzerine, buranın dini bir bina olduğunu göstermek için Vorin kılıcı şeklinde bir rün çifti boyanmıştı.

"Bina" demek doğru değildi tabii. Böyle küçük yerleşkeler için insanlar genelde farklı boyutlarda odalar ve koridorlardan oluşan bir alan bulup burayı birkaç kapıyla bölmekle yetiniyorlardı. Kapıyı izliyor olmalılardı ki yaklaştıklarında genç bir ardent kapıyı açıverdi.

"Berrakbey," dedi adam başıyla Kaladin'i selamlayıp. Ardından gözlerini kısarak Teft'e bakıp göz rengini görmeye çalıştı. Sonra tekrar eğildi. "Berrakbey."

Teft homurdandı. Onlar kadar uzun süre Parlayan olduktan sonra artık gözler eski rengine dönmüyordu ve buna uzun zaman önce alışan Kaladin'in aksine Teft artık bir açıkgöz olduğu için söylenip duruyordu.

"Dua ismarlamaya veya ründuası yakmaya geldiyseniz az ilerideki Kelek Vakfı'na gitmelisiniz," dedi ardent. Gözlüklerinin camını silerken gözlerini kısarak Kaladin'e baktı. "Burada yapmıyoruz."

"Affedersiniz ama dua istemiyoruz," dedi Kaladin. "Bu yakınlarda kolu olmayan bir hasta kabul ettiniz mi acaba? Ailesi onu arıyor ve biz de bulunmasına yardımcı olmaya çalışıyoruz."

"Hasta bilgisi veremem," dedi adam sıkkın bir tonla. Gözlüklerini taktı, sonra alçak sesle bir küfür mırıldanıp tekrar çıkardı ve belli ki gözden kaçırdığı bir lekeyi çıkarmak için gömleğine sürttü. "En aşağı üçüncü Dan'dan bir yücebeyin izni gerekiyor. Aksi takdirde normal ziyaret talebi için Rahibe Yara'yla konuşmalısınız. Karınızın doldurması için şuralarda bir form olacaktı."

Teft, Kaladin'e bir bakış attı.

"Sen yap," dedi Kaladin. "Syl sabah uçuşuna çıktı ve erken çağırıp yarıda kesersem bana sinirlenir şimdi."

Teft içini çekti ve ellerini ileri uzatarak gümüş rengi bir Paremızrağın ellerinin arasında belirmesini sağladı. En yakındaki üç fenerden ona doğru akan Fırtınaışığı'yla gözleri ışıl ışıl parladı. Teninden parlak bir sis yükselmeye başlamıştı. Sakalı bile parlıyor gibi görünüyordu ve az önce çok sıradan görünen giysileri, Teft yerden bir ayak kadar yükselirken hafifçe dalgalandı.

Ardent gözlüklerini silmeyi bıraktı. Gözlerini kısarak Teft'e baktı. Elinde ne tuttuğunu unutmuş gibiydi. "Ah. Berrakbey Parlayan," dedi ve önce Teft'in önünde, ardından Kaladin'in önünde yerlere kadar eğildi. Gerçi hâlâ Kaladin'i tanımış değildi. "Berrakbey Parlayan. Hemen talebinizle ilgileneceğim."

Kaladin insanların onlara saygı göstermesini pek umursamıyordu. Bir zamanlar "Kayıp Parlayanlar" kelimelerini duyunca yere tüküren insanlar, yüceprensleri ve kraliçeleri Parlayan olunca bir anda tavır değiştirmişti. Bu da Kaladin'in, bir gün onlara saygı duymanın modası geçerse aynı insanların onlardan ne hızla yüz çevireceklerini merak etmesine sebep olmuştu.

Bununla birlikte, avantajları da yok değildi. Özellikle de Vorinizmin zaten her zaman Parlayan Şövalyelere yakın olduğunu iddia etmekte gecikmeyen ardentler söz konusu olduğunda. İşte şimdi bu ardentlerden biri, gözlüğünü dalgın dalgın cübbesinin göğüs cebine tıkıştırarak onları içeri alıyordu. Ardent onları defterler ve kâğıtlarla dolu kayıt odasına götürdü ve içerideki ardentlerden birinden, kendisi 'saygın misafirlerle' ilgilenirken kapıya bakmasını rica etti. Bunları söylerken ses tonu coşkulu sayılmazdı ama zaten adam pek öyle coşkulu birine benzemiyordu.

"Tek kollu..." dedi ardent, kapının yanındaki büyük defteri karıştırırken.

"İsmi Noril," dedi Teft. "Başka bir isim vermesi için ortada bir sebep görünmüyor."

"İşte burada Berrakbey," dedi ardent öne doğru eğilip sayfadaki kelimeleri işaret ederek. Cübbesinin yan ceplerini yokladı. Muhtemelen gözlüklerini arıyordu. "Gerçi bize yaşayan akrabası olmadığını söylemiş. Belki başka biridir. Ah, bir de intihar riski varmış Berrakbeyler. Başarısız bir intihar girişimi olmuş. Son derece sorunlu bir adam."

"Bizi ona götürün," dedi Kaladin.

Ardent nihayet gözlüklerini bulduysa da yine onları silmeye koyuldu. Kayıt odasından çıktılar ve uzak aralıklarla yerleştirilmiş fenerlerin aydınlattığı karanlık koridorda ilerlediler.

Kaladin koridoru biraz daha aydınlatmak için önünde bir küre tuttu. Kulenin en içlerinde, doğal ışıktan ve rüzgârdan uzakta tıkılıp kalmaları yetmezmiş gibi buranın bir de bu kadar loş olması şart mıydı? Burası ona, arenada Adolin'e yardım etmesinin ardından hapiste geçirdiği günleri hatırlattı. Kaladin onlarca kez hapis yatmıştı ama en kötüsü o zamankiydi. Orada sinirden köpürerek, öfkeden kudurarak

oturmak. Rüzgârların ve açık gökyüzünün ondan çalındığını hissederek...

Karanlık zamanlardı. İnsanın hatırlamamayı tercih edeceği zamanlar.

Koridorda art arda, her biri sayısal rünlerle işaretlenmiş kapılardan geçtiler. Kaladin etrafta az sayıda olmayan kasvetspreni gördü. Kapıların üzerinde küçük pencereler vardı ama Kaladin bunların ardındaki karanlık hücrelerin kullanılmadığını tahmin etti. Bir tanesinin ardında bir sesin mırıldandığını duyana dek böyle düşünüyordu en azından. O kapının önünde küresini yukarı kaldırıp içeri baktı. İçeride bir kadın, sırtını çıplak duvara vermiş, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak öne arkaya sallanıyordu.

"Bu odaların kaçı dolu?" diye sordu Kaladin.

"Hım? Ah, çoğu," dedi ardent. "İtiraf etmek gerekirse adamlarımız biraz yetersiz Berrakbey. Burada bulunan hemen tüm prensliklerden hasta kabul ediyoruz. Eğer bu konuyu kraliçeye iletebilirseniz..."

"Onları buraya mı kilitliyorsunuz?" diye sordu Teft. "Karanlıkta?"

"Zihinsel özürlülerin çoğu aşırı uyarılmaya kötü tepki veriyor," dedi ardent. "Onlara yaşayacakları sessiz, sakin, parlak ışıkların olmadığı bir yer sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Kaladin, ardentin peşinden yürümeye devam ederek.

"Tedaviyi, ardentler arasındaki en iyi düşünürler belirliyor."

"Ama nereden biliyorsunuz?" dedi Kaladin yine. "İçlerinden herhangi birinin iyiye gittiğini nereden biliyorsunuz mesela? Farklı yaklaşımlar deneyip onları karşılaştırdınız mı? Farklı hasta grupları üzerinde farklı tedaviler denediniz mi?"

"Zihinsel hastalıkların tedavisi yok Berrakbey," dedi ardent. "Durumları eğer yakın zamanda gerçekleşmiş bir beyin travmasıyla bağlantılı değilse onlara Hudutaşarlar bile bir şey yapamıyor." Üzerinde rünle yirmi dokuz yazan bir kapının yanında durdu. "Saygısızlık etmek istemem Berrakbey ama tıbbi konuları bu alanda deneyimli kişilere bırakmalısınız bence." Ardından kapıyı tıklattı. "Bu o."

"Kapıyı açın," dedi Kaladin.

"Berrakbey, bu tehlikeli olabilir."

"Birine saldırdı mı hiç?" diye sordu Kaladin. "Kendinden başka birine zarar verdiği oldu mu?"

"Hayır," dedi ardent, "fakat deliler öngörülemez olabilirler. Zarar görebilirsiniz."

"Evlat," dedi Teft, "bize yüz tane kılıç saplasan ancak kıyafetimize üzülürüz. Aç şu fırtına kapası kapıyı."

"Ah. Iı, tamam." Ardent cebini karıştırdı. Karıştırdığı cepten bu defa gözlükleri çıktı. Sonra elini başka bir cebe sokup nihayet anahtar halkasını buldu. Anahtarları burnunun dibine kaldırıp tek tek üzerindeki rünlere baktı ve nihayet kapıyı açtı.

Kaladin içeri girdiğinde safir broamı duvarın yanında dertop olmuş yatan bir silüeti aydınlattı. Diğer duvarın yanında samandan bir yatak vardı ama adam onu kullanmıyordu.

"Battaniye ya da çarşaf veremiyoruz," diye açıkladı ardent içeri bir göz atarak. "Kendini boğmaya kalkışabilir."

"Noril?" dedi Kaladin tereddütle. "Noril, uyanık mısın?"

Adam bir şey demediyse de kıpırdandı. Kaladin bir adım daha yaklaştı ve kol ağzının dikilmiş olduğunu fark etti. Adamın sol kolu omuzdan kesilmişti. Koşullar düşünüldüğünde oda çok kötü kokmuyordu, yani ardentler onları temiz tutuyordu en azından. Noril'in kıyafeti ince bir gömlek ve şorttan ibaretti.

"Noril," dedi Kaladin adamın yanında diz çökerek. "Yeğenin Cressa seni arıyor. Yalnız değilsin. Bir ailen var."

"Onlara öldüğümü söyle," diye fısıldadı adam. "Lütfen."

"Yeğenin senin için endişeleniyor," dedi Kaladin.

Adam inledi, yüzü duvara dönük bir şekilde yatmaya devam etti. *Fırtınalar adına. Bu hissi biliyorum*, diye düşündü Kaladin. *Bunu ben de yaşadım.* Güneş ışığı ve rüzgârdan mahrum sessiz odaya baktı.

Bu, çok ama çok yanlıştı.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Noril'e. "Seni onunla konuşmaya zorlamayacağım. Seni başka bir yere götürmek istiyorum sadece."

Noril karşılık vermedi.

Kaladin biraz daha yaklaştı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Sanki dünyada hiçbir zaman hiç ışık olmamış gibi karanlık. Sanki için bir boşluktan ibaretmiş gibi. Ufacık bir şey hissetmek istiyorsun. Herhangi bir şey. Acı duyabilsen, en azından hayatta olduğunu anlayacaksın. Ama hiçbir şey hissetmiyorsun. Ve merak ediyorsun; bir insan nasıl hem çoktan ölmüş hem nefes alıyor olabilir diye."

Noril başını çevirip Kaladin'e baktı ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırdı. Sakalı karman çorman, bakımsızdı.

"Benimle gel, konuşalım," dedi Kaladin. "Tek yapman gereken bu. Sonra hâlen yeğenine öldüğünü söylememi istersen söylerim.

Sen de burada çürürsün. Fakat şimdi gelmezsen seni rahatsız etmeye devam ederim. Bu konuda iyiyimdir. Güven bana, uzmanından öğrendim."

Kaladin ayağa kalkıp elini uzattı. Noril uzanan eli tuttu ve Kaladin'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Birlikte kapıya yürüdüler.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi ardent. "Onu buradan çıkaramazsınız. O bizim gözetimimizde. Biz onu..."

Kaladin ona sert bir bakış atınca devamını getiremedi. Fırtınalar adına. Bu kadar uzun süre kimi böyle bir yerde tutsalar intihara meyilli olurdu.

"Evlat," dedi Teft, ardenti nazikçe kapıdan uzaklaştırarak. "Yerinde olsam şu anda Berrakbey Stormblessed'e karşı durmazdım. Eğer tüm uzuvlarının yerli yerinde kalmasını istiyorsan kenara çekil."

Kaladin, Noril'i manastırdan çıkarıp doğruca kulenin dış kısmına doğru götürdü. Teft onlarla geldi ve Kaladin'in adını sormadığı ardent de peşlerindeydi. Adam neyse ki yardım çağırmamıştı ama onların bir hastayla öylece çekip gitmesine de razı değildi belli ki.

Noril sessizce yürüyordu. Kaladin, hücreden çıkma fikrine alışması için onu rahat bıraktı.

"Kelek'in nefesi adına," diye mırıldandı Teft, Kaladin'e. "O ardent kadına çok sert çıkıştım. Noril'i uzmanlara göndermek yerine orada tuttukları için azarladım resmen. Fakat uzmanların yaptığı buysa, niye onu göndermekte tereddüt ettiklerini anlıyorum."

Kaladin başını salladı. Derken Syl koridorda uçarak yaklaştı. "İşte buradasın," dedi.

"Şerefsprenleri şövalyelerinin nerede olduğunu hissedebilir," dedi Kaladin. "Beni bulduğuna şaşırmış gibi yapma yani."

Syl ona abartılı bir şekilde gözlerini devirdi ve Kaladin onun sırf etkiyi artırmak için gözlerini büyüttüğüne yemin edebilirdi.

"Ne yapıyoruz?" dedi Syl, Kaladin'in omzuna inerek. Bacaklarını bitiştirip ellerini dizlerine koyarak edepli bir şekilde oturdu. "Aslında umurumda değil. Sana söylemem gereken bir şey var. Aladar'ın baltatazıları yavrulamış. Bugün onların yanına gidene kadar yavru baltatazısı görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Gezegen üzerindeki *en iğrenç* şeyler Kaladin. O kadar iğrençler ki çok şekerler. O kadar şekerler ki ölebilirdim. Yani tabii aslında ölemezdim çünkü Tanrı'nın ebedi bir parçasıyım ve böyle şeyler konusunda bazı standartlarımız var."

"Eh, kendini daha iyi hissettiğine sevindim."

"Evet," dedi Syl. "Ben de." Sonra Noril'i işaret etti. "Görüyorum ki onu bulmuşsun. Yeğenine mi götürüyorsun?"

"Daha değil," dedi Kaladin.

Noril'i her iki yönden insanların gelip geçtiği bir koridora soktu. Bu koridoru da geçtiklerinde nihayet bir balkona çıkabildiler. Kliniğin yanındaki gibi büyük ortak balkonlardan biriydi.

Noril kemerin altında durdu; gökyüzüne bakarken gözleri ışıktan sulandı. Teft koluna girip onu biraz daha ileriye, korkuluğun yanına yerleştirilmiş, dağ manzarasına bakan sandalyelere götürdü.

Kaladin korkuluğun yanında durdu ama bir şey söylemedi.

Sonunda Noril konuştu. "İyi mi? Yeğenim?"

"Senin için endişeleniyor," dedi Kaladin dönüp sandalyelerden birine oturarak. "Babam, hani Hearthstone'da tanıştığın hekim, senin oraya gelmeden önce kötü şeyler yaşadığını söyledi."

Adam başını salladı. Bakışları boştu. Ailesi vahşice katledilirken onlara yardım edemediğini söylemişti Lirin.

"Bazılarımızda ufak ufak birikiyor," dedi Kaladin. "Ta ki boğulduğumuzu fark edene kadar. Ben yaşadıklarımı kötü zannederdim ama sanırım seninle yer değiştirmek istemezdim. Böyle bir şeyin bir seferde vurması..."

Noril omuz silkti.

"Kâbus görüyor musun?" diye sordu Teft.

"Evet," dedi Noril. "Detayları hatırlayamıyorum. Yaradan merhamet ediyordur belki." Derin bir nefes alıp başını geri attı, gökyüzüne baktı. "Merhameti hak etmiyorum. Hiçbir şey hak etmiyorum."

"Sadece var olmaya bir son vermek istiyorsun," dedi Kaladin. "Kendini gerçekten öldürmek istemiyorsun. Çoğu zaman istemiyorsun. Ama artık buralarda olmasan daha uygun olur diye düşünüyorsun."

"Benimle uğraşmak zorunda kalmamak herkes için daha iyi olur," dedi Noril.

Syl yeniden Kaladin'in omzuna konup öne doğru eğildi, dikkatle Noril'i izlemeye başladı.

"Dediğin gibi olmuyor, biliyorsun değil mi?" dedi Kaladin. "Ortadan yok olman herkes için daha iyi olmuyor. Yeğenin seni seviyor. Onun hayatını daha iyi hâle getirebilirsin mesela."

"Bana öyle gelmiyor," dedi Noril.

"Biliyorum. Bu yüzden birinin sana bunu söylemesi gerekiyor. Karanlık, güçlü olduğunda birinin seninle konuşmasına ihtiyacın oluyor

Noril. Birinin sana dünyanın her zaman böyle olmadığını, hep böyle olmayacağını hatırlatmasına ihtiyacın oluyor."

"Bunu... nereden biliyorsun?" diye sordu Noril.

"Ben de böyle hissettim," dedi Kaladin. "Çoğu zaman böyle hissediyorum."

Noril, Teft'e döndü.

"Bir insan kendisinden yaptığı veya yapmadığı bir şey için nefret edemez," dedi Teft. "Ben ediyordum. Bazen yine deniyorum ama kendime sürekli bunun kolay yol olduğunu hatırlatıyorum. Benim bunu yapmamı istemezlerdi, biliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Noril arkasına yaslanarak. Gözlerinde hâlâ o uzak bakış vardı ama şimdi daha derin nefesler alıyormuş gibi görünüyordu en azından. "Teşekkürler. Beni o yerden çıkardığınız için. Benimle konuştuğunuz için."

Kaladin arkalarında dolanan ardente doğru baktı. Teft bu arada Noril'i konuşturmaya devam etti. Öyle çok önemli konular açmıyordu. Nereli olduğunu falan sordu. Görünen o ki Noril kolunu, ailesini kaybetmesinden yıllar önce başka bir olayda kaybetmişti.

Konuştukça kendini daha iyi hissediyor gibi görünüyordu. İyileşmiş değildi elbette. Yine de daha iyiydi.

Kaladin kalktı, şimdi balkondaki taş banklardan birine oturmuş olan ardentin yanına gitti. Adam gözlüklerini takmış, Noril'i izliyordu.

"Konuşuyor," dedi ardent. "Biz ondan iniltiden başka bir şey duyamadık."

"Bu şaşırtıcı değil," dedi Kaladin. "Onun durumunda kendinde bir şey yapma gücü bulmak zordur. Konuşmak da dâhil. Fırtınalar adına ... Ben kötü olduğumda, o anda en son istediğim şey birinin benimle konuşması olur. Ama yanılıyorum. Onu buna zorlayamazsınız ama konuşacak birinin olması genelde işe yarar. Noril'in onun gibi hisseden kişilerle bir araya gelmesine izin vermelisiniz."

"Tedavi kitabında böyle bir şey yok," dedi ardent. "Delileri birbirinden uzak tutmamız söyleniyor. Birbirleriyle konuşmaları birbirlerinin melankolisinden beslenmelerine sebep olur."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Kaladin. "Fakat bundan emin misiniz? Hiç denediniz mi?"

"Hayır," dedi ardent. Utanmış görünüyordu. Gözlerini Kaladin'den kaçırdı. "Bize kızgın olduğunuzu biliyorum Berrakbey. Ama biz elimizden geleni yapıyoruz. Çoğu insan, biliyorsunuz, böyle adamları yok saymak istiyor. Onları ardentlerin başına atıyorlar. Bizim belki

duygusuz olduğumuzu düşünebilirsiniz ama aslında tek umursayan biziz. Tek deneyen."

"Sizin duygusuz olduğunuzu düşünmüyorum," dedi Kaladin. "Bu konuyu yanlış ele aldığınızı düşünüyorum sadece. Biz hekimler şoktaki bir insanın ayaklarını kaldırmamız, kafasını aşağıda tutmamız gerektiğini biliriz. Öte yandan sırt veya boyun hasarı almış biri, biz hasarın boyutunu saptayana kadar asla kıpırdatılmamalıdır. Farklı hastalıklar, farklı yaralar farklı tedaviler gerektirir. Söylesene, melankolisi olan bir insana siz hangi tedavileri uyguluyorsunuz?"

"Biz..." Ardent yutkundu. "Onları sinirlendirecek veya rahatsız edecek şeylerden uzak tutuyoruz. Onları temiz tutuyoruz. Huzurlu olmalarını sağlıyoruz."

"Peki saldırganlık eğilimi olan birine hangi tedaviyi uyguluyorsunuz?" diye sordu Kaladin.

"Aynısını," diye itiraf etti ardent.

"Ya savaş şoku yaşayan birine? Ya halüsinasyonlar gören birine?"

"Cevabı biliyorsunuz Berrakbey."

"Birileri bu insanlar için daha iyisini yapmalı," dedi Kaladin. "Biri onlarla konuşmaya çalışmalı, farklı tedaviler denemeli, neyin işe yaradığına bakmalı. Neyin gerçekten yardımı olduğunu görmeli." Fırtınalar adına, tıpkı babası gibi konuşuyordu. "Tepkileri üzerinde çalışmalı, zihinsel travma geçiren insanların kalıcı olarak hasar gördüğünü varsaymak yerine tedavileri için deneysel yaklaşımlar geliştirmeliyiz."

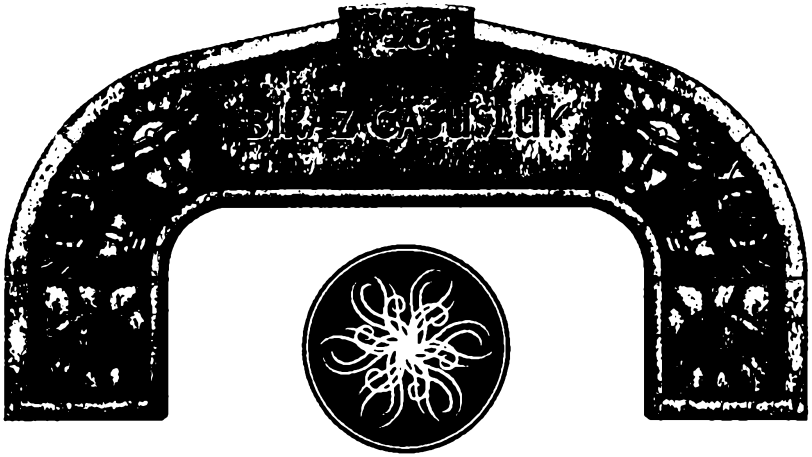
"Tüm bunlar kulağa harika geliyor Berrakbey," dedi ardent. "Fakat baş ardentlerin bu konudaki fikirlerini değiştirmenin ne kadar zor olacağının farkında mısınız? Veya önerdiğiniz şeyi yapmak için ne kadar para ve zaman gerekeceğinin? Bunun için yeterli kaynağımız yok."

Kaladin, Noril'e baktı. Noril başını geriye atmış, gözlerini yummuş, güneşi teninde hissediyordu. Syl onun yanındaki sandalyeye konmuş, birinin ancak bir sanat eserine bakacağı şekilde onu inceliyordu.

Kaladin içinde bir kıpırtı hissetti. Babasıyla çalışmanın gerçek anlamda tatmin edici olmayacağından endişelenmişti. Yapmaya ant içtiği gibi artık insanları koruyamayacağından endişe etmişti. Vasat bir hekim olacağından korkmuştu.

Oysa ardentlerin ve hekimlerin, hatta babasının bir anlamadığı bir şey biliyorsa o da buydu.

"Bu adamı benim denetimime bırakın," dedi Kaladin. "Ve üstlerinizi diğerleri için de geleceğim konusunda uyarın. Ardentler isterlerse gidip Berrakhanım Navani'ye şikâyet edebilirler. Ondan da şimdi sana vereceğim aynı cevabı duyacaklar: Yeni bir şey deneyeceğiz."

Vefa ve Hüküm'ün ölümü beni çok endişelendiriyor çünkü sahip olduğumuz muazzam gücün bu şekilde kırılabileceğini hiç fark etmemiştim. Benim dünyamda güç daima birleşir ve yeni bir Unsur arardı.

Seyahatin dördüncü gününde Shallan hayatından memnundu. Tehlikeye en yaklaştıkları an, üç gün önce uzaktan uçarak geçen iki Kaynaşık görmeleri olmuştu. İnsanlar hemen saklanma yerlerine –mavnanın kıç kısmına iki eşya yığını arasına gerilmiş tentenin altına– doluşmuşlardı. Ama endişelenecek bir şey yoktu. Kaynaşıklar mavnanın bulunduğu tarafa yönelmemişti.

Bu tek olay dışında Shallan tüm zamanını keyifle çizim yaparak geçirebiliyordu. Muğlakların onu bulduğu zamanlar hariç tabii.

Muğlaklar onu resim yaparken izlemeye bayılıyordu. Dördü de! Desen ve ajanlarıyla bağ kurmuş olan diğer üçü etrafını sarıyorlardı. Sonra grup hâlinde uğuldayıp mırıldanarak, oldukları yerde zıplayarak, Shallan'ın mavnanın üst güvertesinde duran Ua'pam'ı çizme çabasını izliyorlardı.

Shallan, Desen'in varlığına alışmıştı. Onu seviyor, hatta onun doğru olmayan bir şey duyduğunda uğuldamasını veya onu en sıradan insan davranışları hakkında soru yağmuruna tutmasını eğlenceli buluyordu. Fakat dördü birden etrafını sardığında Shallan'ın sükûneti hızla paniğe evrilmeye başlıyordu.

Bu sembol kafalı garip figürler aniden resimlerinde belirmeye baş-

ladığında nasıl korktuğunu neredeyse unutmuştu. Oysa şimdi yeniden hatırlıyordu. Kharbranth'ın koridorlarında kaçışını, Muğlaklarla dolu o koridoru çizerken akıl sağlığını yitirecek gibi olduğunu... O gün Shadesmar'ı görmüştü. Zihni farkında olmadan sprenlerin Bilinçsel Âlem'deki görüntüsünü algılamaya başlamıştı.

Şimdi de benzer bir korku içini sıkıştırıyor, çizgilerini sert ve keskin hâle getiriyordu. Bu hissi bastırmaya çalıştı. Koşması, kaçması, çığlıklar atması gerekiyormuş gibi hissetmesi için ortada sebep yoktu.

Çizgileri, maceraya yelken açmış bir kâşif gibi bir ayağını küpeşteye dayamış duran Ua'pam'ın Hatırasını düzgün bir şekilde kâğıda yansıtamayacak kadar karanlık ve sertti. Shallan onun etrafını hayali bir güneş ışığıyla aydınlatarak kendini rahatlatmaya çalıştı. Fakat bu ne yazık ki dört Muğlak'ın heyecanla uğuldamasına sebep oldu.

"Hepiniz bir adım geri çekilip bana biraz yer açabilir misiniz?" diye sordu Shallan yaratıklara.

Böyle bir istek karşısında insanların yapacağı gibi kafalarını yana eğmediler ama Shallan onların kafasının karıştığını desenlerinin hızlanmasından anlayabiliyordu. Ardından dördü birden aynı anda *tam* bir adım geri çekildiler. Sonra da öne doğru eğilip daha bile yaklaştılar.

Shallan içini çekti ve resmine devam ederken bu sefer Ua'pam'ın kolunu yanlış çizdi. İnsanlarla aynı vücut oranlarına sahip olmadıklarından sprenleri çizmek zordu. Muğlaklar yine heyecanla uğuldamaya başladı.

"Bu, yalan değil!" dedi Shallan silgiye uzanırken. "Bu sadece bir hata sizi sersemler!"

"Mmm..." dedi Süs. Beryl'in Muğlak'ının dantel gibi narin bir deseni ve tiz bir sesi vardı. "Sersem! Ben sersemim. Mmmmm."

"Sersem, aptal bir insan veya spren demek," diye açıkladı Desen. "Ama o bunu sevecen bir şekilde söylüyor."

"Aptalca sevecen!" dedi Mozaik. O da Vathah'nın Muğlak'ıydı ve deseni keskin hatlara sahipti. Kadın yazısı gibi dalgalanan hızlı kesitlerden oluşurdu genelde. "Çelişki! Hayatta olmanın insani karmaşası ve anlamsızlığın o mükemmel ve ilahi çelişkisi!"

İshnah'nın Muğlak'ı Motif, bir dizi tıkırtı sesi çıkardı peş peşe. Alethçede pek iyi değildi, o yüzden Muğlak dilinde konuşmayı tercih ediyordu. Derken hızlı hızlı birbirlerine tıkırdamaya başladılar ve Shallan üst üste binen bu ses karmaşasının arasında Desen'i takip edemedi. Bir anlığına, neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşan desen-

leriyle bir grup dünya dışı yaratıklar. Birbirine sürtünen boncukların çıkardığı tıkırtı da yüzlerce Muğlak'ın sohbetini andırıyordu. Belki de binlercesi. Hepsi onu izliyordu. Sürekli onu izliyorlardı...

Savaşın kargaşasını, rahatsız edici seslerini ve susmak bilmeyen çığlıklarını görmezden gelecek şekilde eğitilmiş olan Parlayan yardımına geldi neyse ki. Parlayan'ın kontrolü almasıyla bir tür denge hali oluştu. Parlayan resim yapamadığından defteri kaldırdı. Muğlaklardan izin isteyip mavnanın kıçına yürüyerek yuvarlanan boncukları izledi. Ta ki Shallan kendini toparlayıp yeniden ortaya çıkana dek.

"Teşekkürler," dedi Shallan, geri çekilmekte olan Parlayan'a.

Shallan sonsuz bir çalkantı içinde yuvarlanan boncukların huzurlu sesini dinledi. Belki onu rahatsız eden sadece Muğlaklar değildi. Mavnada çizim yaparak geçirdiği günlerin ardından artık casusu bulma meselesine eğilmesinin vakti gelmişti. Shallan derin bir nefes aldı ve Peçe'yi çağırdı.

Hayır, dedi Peçe.

Hayır mı?

Bugün casusu arayabileceğimizi söylemiştin, dedi Shallan.

Arayacağız. Sen arayacaksın. Benim yardımımla.

Anlaşmayı bozduğun için kefaret mi ödüyorsun, diye sordu Shallan.

Bir anlamda. Sana biraz casusluk öğretmek istiyorum.

Bunu öğrenmeme gerek yok, diye düşündü Shallan. *Sen varsın ya.*

Biraz da beni idare et ufaklık. Buna ihtiyacım var.

Shallan içini çektiyse de durumu kabullendi. Peçe'nin çizim yeteneğinin açıkça gösterdiği gibi birbirlerine yeteneklerini aktaramıyorlardı. Peçe casusluktan alıyordu, Parlayan kılıç kullanabiliyordu ve Shallan'ın da Işıkörü becerisi vardı. Bir de mizah yeteneği.

Hiç de bile, diye düşündü Parlayan.

"Evet, nereden başlıyoruz?" diye sordu Shallan.

Üç casus adayını da test etmemiz gerekiyor, dedi Peçe. *Bir tuzak...*

Bekle bir saniye, diye düşündü Parlayan. *Önce haberleşme cihazının başka bir yolla hareket ettirilmemiş olduğundan emin olmamız gerekmez mi? Aramızda bir casus olduğuna dair kanıt olarak bunu kullandığımıza göre.*

Shallan dişlerini gıcırdattı. Peçe alçak sesle iç geçirdi.

Fakat sonuçta her ikisi de Parlayan'ın ne yazık ki haklı olduğunu kabul etti. Böylece Shallan, mavnanın güvertesine kutular ve tentelerle kurdukları büyük çadıra doğru yürüdü. Gerçi çadırdan çok bü-

yük bir mağarayı andırıyordu. Burası, Shadesmar hava koşullarına karşı bir sığınağa ihtiyaçları olmasa da kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyordu.

Shallan başını eğip içeri girdi ve yine kutularla ayrılmış, Adolin'le paylaştıkları bölüme yürüdü. Sandığını burada korumasız bırakmıştı; sonuçta bunu yapan kişiyi yakalamak istiyordu, ortalıkta dolanıp ne bildiğini açık etmek değil.

Sandığı açıp aleti kontrol etti. Görebildiği kadarıyla tekrar yerinden oynatılmamıştı. Fakat sandığın kilidine güvenmiyordu. Tyn çoğu kilidi kolayca açabiliyordu ve dahası, en azından Fiziksel Âlem'de sprenler anahtar deliği gibi küçük aralıklardan geçebiliyorlardı. Syl'i bunu yaparken görmüştü. Desen'i saymıyordu bile.

Shallan sandığı kapattı; etrafına bakınıp kimsenin onu bu kutu-duvarlı bölmede göremeyeceğinden emin olduktan sonra sandığı önce bir tarafa, sonra diğer tarafa itti. Yeniden içine baktığında, alet yerinden kıpırdamamıştı. Eşyalarını yerleştirirken onu kitapların ve resim malzemelerinin arasına iyice sıkıştırmıştı.

Yeterli mi, diye sordu.

Evet, dedi Parlayan. *Sandıktan çıkarılmadan duruş yönü değişmiş olamaz.*

Aynı fikirdeyim, dedi Peçe.

Onu biz çıkarmadık, değil mi, diye sordu Parlayan açıkça.

Bu çok rahatsız edici bir soruydu. Bir başkası kontroldeyken onun ne yaptığını her zaman fark etmeyebiliyorlardı. Şu sıralar genelde birlikte çalışıyor, kontrolden kendi rızalarıyla vazgeçip birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Fakat kötü günleri de olmuyor değildi. Mesela Shallan, kontrolü zorla ele geçirdiği gün Peçe'nin yaptığı her şeyi hatırlayamıyordu.

Ben çıkarmadım, dedi Peçe. *Söz.*

Ben de yapmadım, dedi Parlayan.

"Ben de," diye fısıldadı Shallan. Ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Onu bu Üçlü yerinden oynatmamıştı. Fakat Şekilsiz'den endişeleniyordu. Zihninin bir parçası ona ihanet ediyor olabilir miydi? O parçanın henüz bilinçli hatta gerçek bile olduğunu sanmıyordu.

Biz değildik, dedi Peçe. *Bundan eminim Shallan. Buna inanmak zorundasın.*

Shallan inanıyordu. Aletin konumunun değiştiğini gördüğünden beri onu böylesine rahatsız eden de buydu. Bu, ekibinden birinin ona yalan söylediğinin kesin bir kanıtıydı.

Şimdi, dedi Peçe. *Sandığın gözümüzün önünde olmadığı zamanları bir gözden geçirdim... Ve durum pek parlak değil. Urithiru'dan beri çok fazla fırsat varmış. Kimlerin, özellikle de bu mavnadan kimin sandığa erişimi olduğunu bulmaya çalışarak bir yere varamayız.*

"Yine de keşke bu işi sen kendi başına yapsaydın diyorum," diye fısıldadı Shallan ona.

Şansına küs. Tekrar dışarı çık ve başlayalım.

Shallan dışarı yürüyordu ki karşısına Desen çıktı. Desen parmaklarını önünde birbirine dolamış hâlde Shallan'a doğru yürüdü. "Mmm..." dedi. "Az önce olanlar için üzgünüm. Aşırı heyecanlandılar. Diğerlerinin insanlarla fazla tecrübesi yok."

"Onların da Parlayanları var," dedi Shallan.

"Evet. İnsanları yok. Her birinin sadece bir insanı var."

"Senin için de sadece ben varım."

"Hayır! Senden önce ben insanları inceledim. Onlar hakkında konuştum. Ben çok ünlüyüm."

"Ünlü mü?"

"Çok ünlüyüm." Desenleri hızlandı. "Muğlaklar diğer sprenlerin şehirlerine pek gitmezler. Hoş karşılanmayız. Ben gittim. Bağ kurmak için yeni insanlar bulmayı planladığımız sırada Shadesmar'da insanları seyrettim. Diğer Muğlaklar benim bu cesaretimden çok etkilendi."

"Evet, çok cesurmuşsun," dedi Shallan. "Biz insanlar ısırırız ya çünkü."

"Ha ha. Evet, ısırırsınız. Ayrıca yeminlerinizi bozar, sprenlerinizi öldürürsünüz. Ha ha."

Shallan irkildi. Doğru, ama bunları *diğer* Parlayanlar yapmıştı. Onun döneminin Parlayanları değil. En azından Kaladin veya Dalinar gibi asil olanlar değil.

Az ileride, güvertenin ortasında, diğer üç Muğlak kafa kafaya vermiş konuşuyordu.

"Muğlakların, Işıkörenlerle, aralarında en çok sanatçı bulunan Parlayan tarikatıyla bağlanması sana garip geliyor mu? Yalan söyleyemeyen ve âdeta yürüyen sayısal denklem olan sana?"

"Yalan söyleyebiliriz," dedi Desen. "Genel olarak bunda pek başarılı değiliz sadece. Sizinle bağlanmamız tuhaf değil. Sizden bir insanın yeni bir yemekten veya yeni bir yerden hoşlandığı gibi hoşlanıyoruz. Üstelik sanat matematiktir."

"Hayır değildir," dedi Shallan bozularak. "Sanat ve matematik birbirinin tam tersi."

"Mmm. Hayır. Her şey matematiktir. Sanat özellikle matematiktir. Sen matematiksin."

"Eğer böyleyse, denklemde çok derinlere gizlenmiş yanlış bir sayının olduğu bir türdenim; o sayıyı bir türlü bulamıyorum ve hep yanlış hesap yapıyorum." Desen'i orada bıraktı ve tenlerindeki çatlaklardan ışık sızan birkaç zirvespreninin yanından geçerek güvertenin diğer tarafına yürüdü. Tepesinde gökyüzünde bulutlar toplanmıştı; bu yere özgü, uzaktaki güneşe uzanan yollar gibi çizgi çizgi bulutlar.

Bu bulutlar normal hava olaylarına göre hareket etmiyordu da mavna yol alırken bir belirip bir kayboluyorlardı sanki. Bunun hangi açıdan görüldükleriyle bir ilgisi olabilir miydi?

Evet Peçe, diye düşündü Shallan. *Ne yapıyoruz?*

Bir casusu açığa çıkarmanın çeşitli yolları var, diye düşündü Peçe. *Yakın zamanda Mraize'le doğrudan bağlantı kurduğunu bildiğimiz ve muhtemelen bunu yine yapacağı için aslında bayağı şanslı bir konumdayız. Ayrıca üç bariz şüphelimiz var ki bu da üstesinden kolay gelinebilecek bir rakam.*

Casusu tespit etmek için iki farklı yöntem deneyeceğiz. Birincisi bir yalanını veya geçmişte yaptığı bir hatayı yakalayıp rahatsız olana ve bize niyetlendiğinden çok daha fazlasını söyleyinceye dek üzerine gitmek. Herkesin suçluluk hissettiği bir şey vardır.

"Parlayan'ın yok," dedi Shallan.

O kadar emin olma, diye karşılık verdi Peçe. *Ama bu yöntem işe yaramazsa, o zaman başka bir şey deneyeceğiz. Daha uzun zaman alan ama işe yaraması ihtimali daha fazla olan bir şey. Her şüphelinin birbirinden farklı bir yanlış bilgi parçacığı duymasını sağlayacağız. Bu, Mraize'e iletecekleri bir bilgi olacak. Hangi bilginin sızdığına bakarak kimin sızdırdığını, dolayısıyla da casusu tespit edeceğiz.*

Bu akıllıca, dedi Parlayan.

Eh, akıllıcadan ziyade standart, diye itiraf etti Peçe. *Bu zaman içinde başarısı kanıtlanmış bir yöntem ve bunu kullanmaktaki en büyük sorun da Mraize'in bu yöntemi bildiğinden emin olmam. Dolayısıyla çok kurnaz olmalıyız. Ayrıca işe yaramayabilir çünkü bu bilginin Mraize'e iletilmesi ve Mraize'in de hiç şüphelenmeden bunu yine bize söylemesi gerekiyor.*

Neyse ki önümüzde uzun bir yolculuk var ve bu yöntemlerin hiçbiri işe yaramazsa başka bir şeyler deneyebiliriz. Bugün asıl önemli nokta, Shallan'ın bunu denemesinin onun için iyi bir alıştırma olacağı.

"Alıştırma yapmam gerekmiyor," diye fısıldadı Shallan. "Sen varsın."

Fakat Peçe'nin inatçılığı üzerindeydi, dolayısıyla Shallan, İshnah'nın güvertede Ua'pam ile mavnayı idare eden kuzeni Unativi'nin bir şeyler ortaya çıkarmalarına yardım ettiği tarafa yürüdü.

Shadesmar'da kıyafetten yapı malzemesine neredeyse her şey bu şekilde yaratılıyordu. Sprenler taş ocağından taş çıkarmıyor veya iplik eğirmiyorlardı; fiziksel dünyadan bunların ruhlarını alıyor ve onları burada ortaya çıkarıyorlardı. Bu terim, o cismin boncuğunun fiziksel doğasını yansıtmasını sağlamak anlamına geliyordu.

Ua'pam bir boncuğu havaya kaldırıp inceledi. Shallan boncuklara dokunarak cisimlerin doğasını anlayabilirken Peçe bunda biraz zorlanıyor, Parlayan ise hiç yapamıyordu. Sprenlerin de bu konudaki becerileri birbirinden farklıydı ve gerçek anlamda ortaya çıkarma yeteneği ender rastlanan bir şeydi.

Ua'pam boncuğu güverteye bastırdı, ardından diğer elindeki Fırtınaışığı'yla parlayan elmas çentiği havaya kaldırdı. Işık'ı bir Parlayan gibi içine çekip ciğerlerine doldurdu. Shallan bunun sprenleri güçlendirdiğini, kendilerini daha zinde ve tetikte hissetmelerini sağladığını duymuştu. Hayatta kalmak için buna ihtiyaçları olmasa da Işık'la beslenebiliyorlardı. Ua'pam şimdi bu Fırtınaışığı'nı boncuğu ortaya çıkarmakta kullanıyordu.

Ruhu güverteye bastıran eli parlamaya başladı, derken altında bir şey belirdi. Ua'pam ayağa kalkarken elinin altında gösterişli bir ahşap masa ortaya çıktı ve büyümesi hızlandırılmış bir bitki gibi büyüdü.

"Çok iyi!" dedi kuzeni Unativi ellerini çırparak. Birbirine çarpan taşlar gibi bir ses çıktı. "Şanslıyız. Görkemli bir masa."

Ua'pam yorgunluktan omuzları çökmüş bir hâlde başını salladı ve Işık'ını emdiği küreyi İshnah yakalasın diye yana attı. Sprenler mücevherlerin değerini pek umursamazdı, onlar için önemli olan Işık'tı. Masanın ruhu olan boncuk ortadan kaybolmuş, yerine masa gelmişti. Tuhaftı ama Peçe'nin bildiği kadarıyla fiziksel dünyadaki gerçek masa bu işlemden etkilenmiyordu.

Shallan, bu dönüşüm sürecinin resmini yapmaya çalışan İshnah'ya baktı. Shallan bu eski hırsıza, *açıkgöz* kadınları daha iyi taklit edebilmesi için resim becerisi üzerinde çalışmasını söylemişti.

"Böyle güzel bir masa görünce şaşırdın," dedi İshnah, Unativi'ye. Uzanıp masaya dokundu. "Ortaya çıkmadan önce ne olacağını bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Unativi. "Anlıyorum. Mobilya bulduğumu. Onun mo-

biliya olduğunu biliyorum. Ama ne kadar güzel?" Zirvespreni bunu bilmediğini göstermek için ellerini iki yana açtı.

"Bugün biraz daha çalışmalıyız," dedi Ua'pam. "Mücevherlerdeki Fırtınaışığı tükeniyor ama ortaya çıkarılan şeyler daha uzun dayanıyor. Ustaca yapılırlarsa tekrar doldurulması gerekmeden aylarca giderler." Masaya vurdu. "Sen ustayım."

"O zaman sana verdiğimiz Fırtınaışığı bitene kadar yapabildiğin kadar kargo yap," dedi İshnah etraflarını çevreleyen sandalyeleri, masaları ve diğer mobilyaları göstererek. "Sonra da yarattıklarını satarsın."

"Evet!" dedi Unativi. "Kuzen zor işi yapacak. O daha iyi."

"Senin de yeteneğin var," dedi Ua'pam.

"Senin daha fazla var." Unativi başını iki yana salladı. "İhtiyacım olan yetenek. Bunun yerine sen insanların peşinden gidiyorsun. Aklını kaybetmeye. Savaşmaya mı?"

"Garaz geliyor," dedi Ua'pam alçak sesle. "Garaz buraya gelecek. Savaşmalıyız."

"Kaçabiliriz."

"Kaçamayız."

Birbirlerine baktılar ve Shallan doğa tarihi çizimlerine eklemek için zihnine bazı notlar aldı. İnsanlar –hatta bazı sprenler– tüm sprenleri kişilik ve davranış bakımından aynı görüyordu. Bu yanlıştı. İnsan ırkları kadar çeşitli olmasalar da her konuda aynı düşüncede değillerdi.

Dikkatini topla, diye düşündü Peçe. *Yazmak istediğin kitap heyecan verici ama tekrar dikkatimiz dağılmadan önce bugün şu casus konusunda gelişme kaydetmeliyiz.*

Üç Işıkören'in her biri kendine göre şüpheliydi; özellikle de Beryl. Bununla birlikte İshnah geçmişte gerçek hırsızlarla birlikte çalışmıştı ve Shallan'ın ekibine getirilmiş değil de kendiliğinden gelmiş olan tek ajandı. Zaman içinde Shallan'ın sağ kolu olmuştu ve Gaip Maiyet'in en yetenekli üyesiydi.

İshnah aleyhindeki en güçlü noktaysa bir zamanlar Hayaletkanlara beslediği hayranlıktı. Onun bir hain olduğunu düşünmek Shallan'ın içini acıtıyordu ama Parlayan'ın da yüreklendirmesiyle, kendini bu problemle yüzleşmeye zorladı.

İki zirvespreni işlerine dönerlerken Shallan, İshnah'nın yanına gitti. "Bunalmış görünüyorsun," dedi Shallan ona. "İyi misin?"

"Bu yerin içine bir bakmıştım Berrakhanım..." İshnah defterini kapatıp küpeştenin üstünden çalkalanan boncukları izledi. "Ruhdöktü-

ğümde orada oluyor. Cisimlerin ruhlarını gördüm, düşüncelerini duydum. Rüyalarımda bu dünyayı gördüm. Yine de burada olmak çok farklı. Siz hiç... bir şey hissediyor musunuz? Aşağıda, okyanusta?"

"Evet," diye itiraf etti Shallan. Küpeşteye yaslandı. İshnah da onun gibi yaptı.

Şimdi konuşmayı yönlendirip onun hakkında utanması gereken bir sır bildiğini ima et bir şekilde, dedi Peçe.

Neyse ki konuşmayı yönlendirmek Shallan için zor değildi. Kelimelerle arası iyiydi. Hatta pek çok durumda Peçe'den daha iyiydi.

"Bu dünyada akıntılar var İshnah," dedi Shallan. "Gizlice hareket ediyorlar. Sen gayet güvenli bir şekilde yüzdüğünü zannederken seni bir anda çabucak aşağı çekebilirler."

"Ben... ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim Berrakhanım."

"Bence anladın."

İshnah gözlerini kaçırdı.

Hah, diye düşündü Peçe. *Bir şey yakaladık bile.*

Fazla kolay oldu, dedi Parlayan. *Hemen bir anlam çıkarma.*

"Hepimiz yalan söyleriz İshnah," diye devam etti Shallan. "Özellikle de kendimize. Bizi Işıkören yapan biraz da bu. İdeallerin hedefi bizim gerçeklerle birlikte yaşamayı öğrenmemizi sağlamak. Sprenimize layık olmak için daha iyisi olmak, daha iyisine dönüşmek zorundayız."

İshnah karşılık vermek yerine aşağıdan geçen okyanus boncuklarına bakmayı sürdürdü.

Ona zaman ver, diye önerdi Peçe. *Sessizliği bozma, acele etme.*

Shallan bu tavsiyeye uydu ve uzayan sessizlik hızla rahatsız edici hâle geldi. İshnah'nın hâlâ ona bakmaktan kaçınarak kıpırdandığını hissetti. Evet, bir konuda suçluluk hissediyordu.

Şimdi üstüne git.

"Söyle İshnah," dedi Shallan. "Bana söylemenin zamanı geldi."

"Ben... Ben parayla ne yapacaklarını bilmiyordum Berrakhanım," dedi İshnah sonunda. "Böyle bir niyetim yoktu... Yani ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Para mı, diye düşündü Parlayan.

Nalet, diye düşündü Peçe. *Yanlış balığı yakaladık.*

Shallan sessizliği bu kez daha bile rahatsız edici bir şekilde uzattı. İnsanlar bundan nefret eder, sessizliği bozmak için her şeyi yaparlardı.

"Nereden biliyordunuz?" diye sordu İshnah.

"Kendi yöntemlerim var."

"Bunu gizli tutamayacağımı tahmin etmeliydim," dedi İshnah. Aniden gençleşmişti sanki; konuşurken rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. Shallan'dan büyüktü ama aralarında o kadar da fark yoktu. Tam bir yetişkin olarak görülecek kadar yaşlıydı. Buna henüz kendisi inanmayacak kadar gençti.

"Yeraltı dünyasından eski arkadaşlarım bana geldi," dedi İshnah. "Durumları kötüymüş, anlarsınız ya? Biz öyle sert davranırdık ama öyle davranmak zorunda olduğumuzdan. Önemliymiş gibi yaparız, tehlikeliymiş gibi yaparız... Oysa tek yaptığımız, iki yakamızı bir araya getirmek için krem kazımaktır.

"Böylece aylığımın bir kısmını onlara vermeye başladım. Güya kendilerini toparlayıp o hayattan kurtulmalarına yardımcı olmak için." Elini alnına koydu. "Fırtınalar adına, ne salağım. Şimdi yüksek sesle söyleyince bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini ben bile duyabiliyorum. Beni sadece bir fırsat olarak gördüklerini bilmem gerekirdi. Herkes hedeftir. 'İshnah'nın durumu iyiymiş, ha? Peki ya biz?' Tabii ki bunu bir numara çevirmek için kullanacaklardı."

Utandım şimdi, diye düşündü Peçe. *Ben bunu nasıl duymamışım?*

"Pekâlâ," dedi Shallan yüksek sesle. "Bir suç çetesine *kasten* maddi destek sağlamadığını duyduğuma sevindim."

"Belki bu olayı sessizce kapatabiliriz. Sizin duymuş olabileceğiniz kadar kötü değil. Ya da... gerçi bunu değerlendirecek doğru kişi ben değilim sanırım. Kumarhaneler satın aldılar, ucuz mal satan pazarlardan birinde haraç toplamaya başladılar. Benim paramla birkaç fedai tuttular ve... Yetkileri olduğunun kanıtı olarak benim adımı kullanmaya başladıklarını da biliyorum." İshnah içini çekti. "Kraliçe ne kadarını biliyor?" "Gerçekten bilmiyorum," dedi Shallan. "Ona ben söylemedim."

"Bir anlamı var mı bilmiyorum ama ne yaptıklarını öğrenince geçen ay onlarla ilişkimi kestim."

Biraz daha üstüne gidelim, diye karar verdi Peçe. *Mraize'in bu işe dâhil olduğunu ima et. Bakalım ağzından bir şey kaçıracak mı?*

"Mraize ne zaman dâhil oldu?" diye doğrudan sordu Shallan.

İshnah başını yana eğdi, kaşlarını çattı. "Kim?"

"Hayaletkanlar İshnah."

Kadının beti benzi attı ve elini yeniden küpeşteye koyduğunda eli tir tir titriyordu. "Fırtınababa! Ben... Onlar..."

"Seninle temasa geçtiler, biliyorum."

"Eğer benimle temas kurdularsa bile ben onlar olduğunu bilmiyordum!" İshnah sarsılmış görünüyordu. Küpeşteye yığılırcasına yaslandı. "Ne olmuş? Den'in tehdit ettiği adam mıymış? Yoksa o... Fırtınalar adına Berrakhanım. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım."

Shallan küpeşteyi sımsıkı kavrayarak öylece durdu, kadının rol yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Bunun rol olduğuna kendini ikna edemezdi; İshnah, arkadaşlarının kurduğu tezgâhı Hayaletkanların fark etmiş olması ihtimali karşısında gerçekten şoke olmuş görünüyordu. Hatta Shallan gözünün ucuyla, boncukların arasından onlara doğru yüzen bir utançspreni bile görmüştü. Fiziksel Âlem'de kimsenin yaşamadığı dağlardan geçtiklerinden bunlar buralarda çok nadirdi.

Eğer yalan söylüyorsa, bunda beni kandıracak kadar iyi, dedi Peçe.

"Yeraltı dünyasından kaçtığımı sanıyordum," diye fısıldadı İshnah. "Güçlü biri olduğunuzu düşünerek size geldim. Tek istediğim güçtü... Ama sonra daha fazlasını gördüm. *Özgür* olmanın yolunu. Dışarıda aydınlıkta herkes normal hayatlar yaşıyordu. Boyunlarında onları karanlığa çeken ipler yoktu. Mutlu görünüyorlardı. Kaçabileceğimi, aydınlığa ait olabileceğimi düşünmekle fazla ileri gittim sanırım..."

Fırtınalar adına. Shallan oturdu ve arkadaşını böylesine üzmüş olmaktan utanarak hürelini İshnah'nın omzuna koydu.

Bu çok aptal bir his, diye düşündü Peçe. *Eğer İshnah bundan kurtulmak istiyorsa, bunu ortaya dökerek ona iyilik yapmış olduk.*

Peki biz nasıl hissederdik, diye sordu Shallan. *Biri bizi tüm hatalarımızı, yalanlarımızı açık etmeye zorlasa ve onları bitmemiş bir tablo gibi duvara assa?*

"Döndüğümüzde bu konuyla ilgileniriz İshnah," dedi Shallan. "Ve söz veriyorum, bunu temizlemene yardım edeceğim. Yanlış yaptın ama hepimiz gerçeklerimizi ararken böyle şeyler yaparız. Senin yerin aydınlık. Ve şimdi oradasın. Orada benimle kal."

"Tamam," dedi İshnah.

"Bu arada eğer kulağına Hayaletkanlar hakkında herhangi bir şey gelirse doğrudan bana gel."

"Elbette Berrakhanım. Teşekkürler. Benden tamamen vazgeçmediğiniz için."

Aferin, diye düşündü Peçe. *Şimdi, Mraize'e rapor veriyorsa ona iletecegi bir şey söyleyelim.*

Casusun o olduğundan cidden şüpheliyim Peçe, dedi Parlayan. *Seni kandıramayacağını sen söyledin.*

Ben öyle bir şey söylemedim, dedi Peçe. *Eğer casussa benden çok daha iyi bir oyuncu olduğunu söyledim. Bu da onu son derece tehlikeli yapar. Shallan, rapor edilmeye değecek kadar önemli ve ilginç ama ekipten diğerleriyle paylaşmayacağı bir bilgi ver.*

Bu yerine getirilmesi zor bir istek gibiydi. Fakat Peçe'nin daha fazla tavsiye vermek gibi bir niyeti yoktu, dolayısıyla Shallan işe koyuldu.

"Hey," dedi İshnah'ya. "Sen şimdi sadece bu göreve odaklan. Ortaya çıkarmayla ilgili notlar alman hoşuma gitti. O notlar işe yarayacaktır."

İshnah başıyla onayladı. "Benden yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

Shallan bir parmağını küpeşteye vurarak bunu bir düşündü. "Garip görünen sprenleri gözden kaçırma," dedi yavaşça. "Sja-anat'ı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi İshnah. Shallan ona ve birkaç başka kişiye Yaradılmamış'tan bahsetmişti.

"Yozlaşmış bir rüzgârspreninin uçarak geçtiğini gördüm sanki. Ama emin değilim, o yüzden kimseye söyleme. Herkesi telaşlandırmak istemem. Fakat sen madem arkada oturup ortaya çıkarmalarını izleyeceksin, belki gözünü dört açarsın. Ve garip bir spren görürsen de bana haber verirsin. Tamam mı?"

"Tamam. Teşekkürler Berrakhanım. Güveniniz için."

Shallan, İshnah'nın omzunu teşvik edercesine sıktı, ardından yanından uzaklaştı. *Nasıldı*, diye sordu.

Fena değildi, dedi Peçe. *Uyarın yüzünden bunu diğer Işıkörenlere anlatmayacaktır. Öte yandan yozlaşmış sprenler Mraize'in ilgi alanına giriyor, yani ona rapor veriyorsa bu bilgiyi ona iletmesi ihtimali yüksek. Eğer diğerlerine de farklı türden yozlaşmış sprenler gördüğünü söylemenin bir yolunu bulabilirsen, doğru tohumu ekmiş oluruz.*

Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, dedi Parlayan. *Fikir zekice ama böyle önemsiz bir detayı casus niye Mraize'e rapor etsin, anlamıyorum.*

Görürsün, diye karşılık verdi Peçe. *İnsanlar üstlendikleri görevin ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak isterler ve rapor edecekleri ilginç şeyler ararlar sürekli. Sen devam et Shallan. Çok iyi gidiyorsun.*

Shallan bu teşvikle Beryl'i bulmaya gitti. Az önceki konuşmanın ardından şimdi casus olması ihtimali en düşük kişi İshnah'ymış gibi görünüyordu. Üstelik İalai'nin nasıl öldürüldüğünü belirlemelerinde de İshnah'nın yardımı olmuştu. Dahası Mraize onun daha önce Ha-

yaletkanlara katılmak istediğini bilir ve bunun onu şüpheli konumuna düşüreceğini hesaba katardı.

Muhtemelen diğer ikisinden biriydi. Ve en güçlü aday da Beryl'di. Shallan, Stargyle'ın son anda seyahate katılmayıp yerine Beryl'in ekibe katıldığının farkındaydı. Bu açık bir işaretti. Gerçi belki de fazla açık bir işaretti...

Beryl bugün Ruhdökümü yapıyordu. Dün, Fiziksel Âlem'de bir nehri temsil eden küçük bir kara parçasının yanında durmuş ve obsidyen yüzeyden kazmalarla külçeler çıkarmışlardı. Shallan bu âlemin sprenlerinin obsidyeni neden nadiren silah olarak kullanmak dışında hiçbir şeyde kullanmadıklarını o zaman anlamıştı. Obsidyenle çalışmak zordu; ufak bir darbede cam gibi kolayca kırılıyordu.

Obsidyen her ne kadar yapı malzemesi olarak kullanışlı değilse de onu yiyeceğe Ruhdökmeyi başarmışlardı. Burada taş başka bir şeye dönüşmeye istekliydi ve kolayca değişime ikna edilebiliyordu. Şu anda Beryl kestikleri bir külçenin yanına diz çökmüş, onu yiyeceğe Ruhdöküyordu.

Shallan biraz ileride durdu, gür koyu renk saçları ve mükemmel bronz teniyle uzun boylu bir Alethi kadını olan Beryl'i izledi. Beryl, Peçe'ye Jasnah'yı hatırlatıyordu; ondan daha rahat bir havası vardı sadece.

Görünüşünü güzelleştirmek için Işıkörü kullanıyor, dedi Peçe. *Muhtemelen içgüdüsel olarak.*

Bugün Beryl gerçek bir havah yerine uzun bir etek, kolsuz bir üst ve dirseklerine kadar çıkan uzun ipek eldivenler giyiyordu. Hüreline taktığı eldiveni çıkarmış ve tam da o anda narin parmaklarıyla obsidyen külçesini okşamak için uzanmıştı. Yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi vardı ve göz açıp kapayıncaya dek obsidyen lavis taneciklerine dönüşüverdi. Lavisler bir an daha külçenin şeklinde kaldıktan sonra çöktü ve altındaki kumaşa saçıldı.

"Berrakhanım?" dedi Beryl başını yaptığı işten kaldırıp. Kamp takipçilerinin çoğu gibi bir koyugözlüydü ama artık bunun bir önemi yoktu aslında. Daha önemlisi, henüz Kılıcını kazanmamış olmasıydı. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Beryl, Işıkörü'yü, Parlayan yapısının ve tarikatlarının dışında kendi başına öğrenmişti. Kendi spreniyle çoktan bağ kurmuş olarak gelen bir yabancıydı, Dalgabağlamaya doğal yatkınlığı vardı.

Shallan taneciklerin yanına diz çöktü ve bir avuç alıp inceliyormuş gibi yaptı. "Yanlış bir şey yapmıyorsun. Çok iyi iş çıkarıyorsun. Çoğumuz böyle tek tek taneler yapmakta zorlanıyoruz."

"Ah! Tohumum olması işe yarıyor," dedi Beryl cebinden biraz tohum çıkararak. "*Gerçek* tohumlar bu durumda." Gülümseyip elini kaldırdı. "Eğer obsidyen ruhuna gösterecek bir şeyiniz olursa, dönüşmek istemesini sağlayacak kadar ilgisini uyandırmış oluyorsunuz."

"Jasnah bu şekilde yapmıyor," dedi Peçe.

"Evet, Vathah söyledi. Fakat benim yöntemim ona daha fazla uydu. Sonuçta Kraliçe Jasnah her şeyi bilmiyor, değil mi?" Kocaman gülümsedi. "Ya da belki bizim tarikatımızda farklıdır. Işıkörenlerin yöntemini bilmemek onun hatası değil."

Fırtınalar adına, diye düşündü Peçe. *Beryl'in ne kadar açık sözlü olabileceğini hep unutuyorum.*

Shallan kollarını göğsünde kavuşturdu ve Ruhdökümüyle kendi yaşadığı sorunları düşündü. Baştan beri problem aslında onda değil, Jasnah'nın öğrettiği yöntemde olabilir miydi? Aynı gücü kullanan iki tarikatın benzer olacağını sanmışlardı. Semadeşenler ile Rüzgârkoşucular aynı şekilde uçuyormuş gibi görünüyorlardı sonuçta.

Öte yandan, Renarin'in ne olduğu bir yana bırakılsa bile Esasgörenler için de Işıkörü daha farklı işliyor gibiydi. Yani belki de?

Konsantre ol, diye düşündü Peçe. *Onun kendini rahatsız hissetmesini sağlamaya çalış. Bir şey saklıyor mu, öğren.*

Shallan, İshnah'ya söylediğine benzer bir yorum yapmak için ağzını açtı. Fakat ağzından tamamen farklı bir şey çıktı.

"Gerçekten mutlu musun?" diye sordu Shallan ona.

"Berrakhanım?" diye sordu Beryl. Hâlâ obsidyen külçelerinin yanında bir kutunun üstünde oturuyordu. "Mutlu mu?"

"Keyifli bir hâlin var," dedi Shallan. "Bu gerçek mi yoksa acını saklamak için mi?"

"Sanırım hepimiz bir noktaya kadar acımızı saklıyoruz," dedi Beryl. "Fakat öyle büyük bir ızdırap çektiğimi düşünmüyorum."

"Peki ya geçmişin?" diye sordu Shallan. "Geçmiş seni rahatsız etmiyor mu?"

"Kolay bir hayatım olmuş gibi davranamam. Yaptığım iş kolay değildi ve kendini bu işi yaparken bulan kadınlar genellikle sorunlarını katladıklarıyla kalırlar. Yine de bu işin sizi bitirip tüketmesini engellemenin yolları var. Bunu kendi tercihiniz yapmak, kendi yönteminizle yapmak..." Yüzünü buruşturdu. "Veya en azından kendinize böyle söylemek..."

Shallan başını salladı. Derken arkasında bir uğuldama duydu. Desen yanından geçip Beryl'in Ruhdökümünün neticesine baktı.

"Sonlara doğru," diye devam etti Beryl, "bana gelen erkekler üzerinde bayağı bir kontrolüm vardı. Onların istedikleri kadın olmak hoşuma gidiyordu. Siz gelip beni bulana kadar bir gerçeği fark etmedim gerçi..." Shallan'ın gözlerinin içine baktı. "İstesem kendi başıma da çıkıp gidebileceğim gerçeğini... Beni orada zorla tutan bir şey yoktu. Uzun zamandır yoktu. Aylar önce çıkıp gidebilirdim. Tuhaf, değil mi?"

"Hep böyledir," dedi Peçe.

"Üzgünüm Berrakhanım, ama hayır. Benden çok daha kötü durumda kadınlar vardı. Öyle çıkıp gidemezlerdi; bazıları için sebep yosundu, bazıları için tehdit. Bazılarımız..." Eline bakıp tohumları yığına attı. "Dönüşümden bahsederiz. Yaradan'ın insanlara büyük lütfu olan değişme kabiliyetinden. Bazen bizim de bir tohuma ihtiyacımız oluyor, değil mi?"

Shallan, zirvespreni tayfalardan biriyle yanından geçen Vathah'ya bakmak için döndü. Belki de gidip onunla konuşmalı, casus o mu diye bakmalıydı.

Beryl'in yanında huzursuz oluyorsun, diye düşündü Parlayan. *Hayatı konusunda daha rahat olduğu için, aksini mi bekliyordun?*

Hisler, hisler, dedi Peçe. *Falan filan, falan filan. Shallan, konudan uzaklaşma lütfen.*

Shallan kendini geçmişi düşünürken buldu. Yaptığı şeyleri. Kendininmiş gibi yaptığı bu yüzü takınarak hâlâ saklandığı şeyleri. Hak ediyormuş gibi yaptığı şeyleri. Shallan mutlu olabilirdi ama bu mutluluk yalanlar üzerine kurulmuştu.

Gerçekte ne olduğunu kabul etmek daha iyi olmaz mıydı? Hak ettiği gibi birine dönüşmek? Birkaç gündür derinlerde saklanan Şekilsiz içinde kıpırdandı. Shallan onun unuttuğunu sanmıştı ama bekliyordu. İzliyordu...

"Yardım edin," diye fısıldadı Shallan.

"Berrakhanım?" dedi Beryl.

Parlayan sırtını dikleştirdi, şimdi dik duruyordu. "Çıkardığın özenli iş için övgüyü hak ediyorsun Beryl. Bu Ruhdökümü yönteminin Vathah'da işe yaradığını söyledin. Diğerlerine de gösterdin mi?"

"Hayır, henüz göstermedim. Ben..."

"İshnah'ya gidip ona bu yöntemi öğretirsen sevinirim. Sonra bana sonuçlarını rapor et lütfen."

"Elbette!" dedi Beryl. "Iı, farklı görünüyorsunuz. Siz... diğerlerinden birine mi dönüştünüz?"

"Fark ettim de bugün yapmam gereken daha bir sürü iş var," dedi Parlayan. Bu söz üzerine Desen uğuldadı. "İşine devam et."

Gitmek için döndü, sonra sanki aklına bir şey gelmiş ve tekrar düşünmüş gibi yapıp bir adım geri gelip, alçak sesle konuştu: "Dikkatli olmamız gerekiyor. Bugün garip bir şanspreni gördüm. Sprenleri yozlaştıran Sja-anat bizi izliyor olabilir diye düşünüyorum. Garip bir şanspreni görürsen bana rapor et. Fakat bu konuda kimseye bir şey söyleme. Panik yaratmak istemiyorum."

Beryl başını salladı.

Bu biraz fazla ve doğrudan oldu Parlayan, dedi Peçe. *Amacımız şüpheli davranmamaktı.*

Elimden geleni yapıyorum, diye düşündü Parlayan. *Ve dalaveree uygun değilim.*

Yalancı, dedi Peçe. *Shallan? İyi misin kızım?*

Fakat Shallan, Parlayan'ın içinde büzüldü.

Şu konuşma onu tetikledi... dedi Peçe. *Konuşmadaki bir şey. Eski hayatını terk edip yeni bir hayat kurmakla ilgili olan mı?*

Shallan inledi.

Anlıyorum... dedi Peçe de geri çekilerek.

Harika. İkisini birden kaybetmişti. Eh, Parlayan'ın görevi işlerin yapılmasını sağlamaktı. Vathah'nın peşinden yürüdü. Desen'se geride Beryl'le kalıp onun çalışmasını izledi.

Vathah en az üç metre uzunluğunda bir direk taşıyordu. Ne yapacaktı? Her koşulda, Parlayan'ın değerlendirmesine göre Vathah diğer ikisinden tamamen farklı bir yönden şüpheliydi. Vathah daima eski firariler arasında en karanlık kişi olmuştu. Ve Parlayan bunun sebebini de anlıyordu. Bir şeyi takip etmek, bir şeye inanmak, sonra onu terk etmek. Silah arkadaşlarını bırakıp gitmek. Bu dehşet verici bir düşünceydi.

Parlayan genelde onu diğerlerine bırakırdı. Diğer firarilerden çoğunu bir şekilde anlamıştı. Gaz kumar borçlarından, İsom ise onu sürekli döven Sadeas'ın ordusundaki zalim subaylardan kaçmıştı.

Fakat Vathah... Onun geçmişi tam bir sırdı. Kaba ve büyük olasılıkla suçlu bir adamdı ve Shallan'la katılmasının tek sebebi o sırada koşulların uygun olmasıydı. Shallan firarileri değiştirdiğini, onlara kendi kişiliklerinin soylu yanını gösterdiğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Diğerleri konusunda belki haklı olabilirdi ama Parlayan, Vathah'dan hiç emin değildi. Bir kez firar ettiyse yine edebilirdi. Ayrıca,

Fırtınalar adına, Maiyet'e de uygun görünmüyordu. Temizlenip iş kıyafetleri giydiğinde bile Vathah'nın hırpani bir hâli oluyordu. Sanki yataktan yeni çıkmış, yatağa da gece sarhoş olup devrilmiş gibi. Hiçbir zaman tıraşlı değildi ama her nasılsa hiçbir zaman sakallı da olmuyordu.

Vathah teknenin mandraların bağlandığı burnuna çıkan birkaç basamağı tırmandı. Parlayan da peşinden gitti. Kadın tayfalardan bir zirvespreni, Vathah'ya uzun direği ucu yukarı havaya, altı da mavnanın ön kısmındaki halkaya oturacak şekilde kaldırmasını için yapması gerekeni anlattı. Söyleneni yaptıktan sonra Vathah direği yavaşça indirmeye başladı. Direğin alt kısmı, mandraların bağlantı hattının arasından geçerek aşağıdaki boncuklara değene kadar alçaldı.

Derinliği ölçüyorlar, diye düşündü Parlayan. *Gemici işleri yapıyor. Dünkü gibi.* Garip.

"Sabit tut," dedi zirvespreni, Vathah'ya. "Teknenin ön kısmına yasla. Evet. Devam et."

Vathah direği indirmeye devam etti. Aşağıda boncuk akıntısı, suyun yaratacağı akıntıdan çok daha güçlüydü ve direği geri itiyordu. Mavnanın önündeki halkalar, boncukların yarattığı basınç yüzünden direk ellerinin arasından kaymasın diye oradaydı.

"Devam et," dedi zirvespreni. "Ama daha yavaş!"

Vathah homurdanarak derinlik ölçeğini indirmeye devam etti. "Benim dünyamda bunun için ucuna ağırlık bağlanmış halatlar kullanıyorlar."

"O burada işe yaramaz."

"Bir şeye çarptım," dedi Vathah. "Evet, dip bu. Hah. Düşündüğüm kadar derin değilmiş."

"Sığlara geldik artık," dedi zirvespreni onun direği geri çekmesine yardım ederken. "Parlayan Ummanı dediğimiz büyük çukurun batısından dolandık."

Vathah direği yukarı çekti ve eğip küpeşteye yasladı. Ardından spren ona bir fırça fırlattı. Vathah başını sallayıp su istasyonuna yürüdü. Metal alet Fırtınaışığı'yla çalışıp bir şekilde su yapıyordu.

"Bu defaki işin ne?" diye sordu Parlayan onu takip ederek.

"Güvertenin fırçalanması gerekiyor," dedi Vathah. "Burada güverteyi bizim evdeki gemilerde olduğu gibi sık yıkamıyorlar. Deniz suyu her yere sıçramadığı için buna gerek olmuyor herhâlde. Döşemelerin su geçirmez olması için katranlanması da gerekmiyor."

"Sen denizci miydin?" diye sordu Parlayan şaşkınlıkla.

"Bir sürü iş yaptım." Vathah bir kova su aldı ve belirlediği çalışma alanına yürüyüp diz çöktü, tahtaları fırçalamaya başladı.

"Etkilendim," dedi Parlayan. "Senin bir işi yapmaya gönüllü olacağın aklıma gelmezdi Vathah."

"Yapılması gerekiyor."

"Vücudu çalıştırmak iyidir; yine de bu tespitine itiraz edeceğim. Zirvesprenleri güverteyi yıkamadan daha bayağı bir yol alabilirler gibi görünüyor." Parlayan kollarını göğsünde kavuşturdu, ardından omuz silkip kendine bir fırça almaya gitti.

Geri döndüğünde Vathah yüzünde karanlık bir ifadeyle ona baktı. "Sırf beni rahatsız etmeye mi geldin Parlayan? Yoksa bir sebebi var mı?"

"Zannediyorum ki beni diğerlerinden ayırmak daha kolay, değil mi?"

"Peçe asla yardım etmeye yeltenmezdi," dedi Vathah fırçalamaya devam ederek. "Fazladan iş yapıyorum diye benimle dalga geçerdi. Shallan zaten başka bir yerde resim yapıyor veya kitap okuyor olurdu. Dolayısıyla, işte buradayız."

"Öyleyiz," dedi Parlayan onun yanına diz çöküp fırçalamaya başlarken. "İyi gözlemcisin Vathah."

"Benden bir şey isteyeceğini bilecek kadar gözlemciyim. Ne isteyeceksin?"

"Sadece merak ettim," dedi Parlayan. "*Benim* bildiğim Vathah işten kaçar, kendine dinleneceği bir yer bulurdu."

"Dinlenmek dinlendirici değil," dedi Vathah. "Çok uzun otururbut daha da çok oturmaya başlarsın." Fırçalamaya devam etti. "Boyuna değil, enine yap, böylece olukları yıpratmazsın. Evet, işte öyle. Bunu yapmak gerekiyor. Eskiden ayda bir tahtaları fırçalıyorlarmış ama şimdi yeterli adamları yokmuş. Ulaşkanların artık ortalıkta olmaması yüzünden miymiş neymiş. Ulaşkanlar ne bu arada?"

"Bronz tenli bir tür spren," dedi Parlayan. "Bir önceki yolculuğumuzda gemiciler onlardı."

"Eh, şu sıralar artık işe alacak Ulaşkan bulunmuyormuş galiba," dedi Vathah.

"Neden olduğunu söylediler mi?"

"Sormadım," dedi Vathah.

"Çok tuhaf," dedi Parlayan. Peki şimdi bu konuşmayı yozlaşmış sprenlere nasıl getirecekti? Bunu düşünürken bu ona giderek daha aptalca göründü. Niye ona casus olup olmadığını sormuyordu? Eğer yeterince düzgün bir adamsa, yanlış bir şey yaptığını itiraf ederdi.

Tam bunu yapmak için ağzını açmıştı ki sağduyusu onu durdurdu. Bu... hiç iyi bir fikir değildi, değil mi? Onu casus avına çıkarmak?

Hayır, diye düşündü Shallan içini çekip öne çıkarken. *Sanırım değil.*

"Hey," dedi Shallan, Vathah'ya, fırçalamaya devam ederlerken. "Biz bir aileyiz, biliyorsun değil mi? Maiyet, bizim ekip? Hep yalnız takılman ve kendini cezalandırman gerekmiyor."

"Kendimi cezalandırmıyorum," diye homurdandı Vathah. "Sadece kendimi meşgul etmek istedim. Ve sorulardan kaçmak. İnsanlar sıkılınca bir sürü soru soruyor."

"Cevaplamak zorunda değilsin," dedi Shallan. "Ciddiyim Vathah. Sen bizden birisin ve seni kabul ediyoruz. Olduğun gibi."

Vathah ona bir bakış attı, ardından yeniden dizlerinin üzerinde oturdu. Elindeki fırçadan sular damlıyordu. Shallan da aynını yaptı ve pantolonunun ıslandığını fark etti. Parlayan, kıyafetlerini umursamadan kendini her işe atmaya fazla hevesliydi.

"Shallan," dedi Vathah.

Shallan başını salladı.

Vathah işe geri döndü ve fırçalamaya devam ederken başka bir şey söylemedi. İshnah'nın aksine sessizliği uzatmaya gayet istekliydi. Bu Shallan için zor olsa da o da sessiz kaldı. Bir süreliğine tek ses, fırça kıllarının tahta üzerinde çıkardığı sesti.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Vathah sonunda. "Takındığın bu üç yüz... Sana bir şekilde yardımı oluyor mu gerçekten?"

"Oluyor," dedi Shallan. "Gerçekten oluyor. Yani genelde."

"Sana gıpta edip etmediğime karar veremiyorum," diye karşılık verdi Vathah. "Rol yapabilmeyi isterdim. İçimde bir şeyler kırıldı. Uzun zaman önce. Bir zamanlar iyi bir askerdim. Bunu önemserdim. Ama sonra ne yaptığını görüyorsun. Kelimenin gerçek anlamıyla görüyorsun ve uğruna savaştığın her şeyin yalan olduğunu fark ediyorsun. Çizmelerinde bir çocuğun kanı varken düğmelerini parlatsan ne olacak?" Güvertede bir noktayı daha sertçe fırçaladı. "Düşündüm de eğer Işıkörü'yü yeterince iyi öğrenebilirsem belki başka birine dönüşebilirim..."

Bu, Shallan'ın içine mızrak gibi saplandı.

Güçlü ol Shallan, diye düşündü Parlayan. *Zayıflıktan önce güç.*

"Bu bir lütuf olmaz mıydı?" diye devam etti Vathah. "Başka birine dönüşmek? Yeni birine?"

"Bunu Işıkörü olmadan da yapabilirsin," dedi Shallan.

"Yapabilir miyim?" diye sordu Vathah. "Sen yapabilir misin?"

"Ben..."

"Bu güç, bizim için bir lütuf," diye devam etti Vathah. "Başka insanlara dönüşmemizi sağlıyor."

"Lütuf değil," diye fısıldadı Shallan. "Hayatta kalmanın bir yolu."

"Bu yerde daha kötü geliyor," dedi Vathah gökyüzüne bakarak. "Sürekli bir şey beni izliyormuş gibi hissediyorum."

"Evet," dedi Shallan. "Geçen gün teknenin yanında yüzüp beni izleyen bir spren gördüm. Bu tarafta yılanbalığı gibi uzun olan korkusprenlerinden biri."

"Ne renkti?" diye sordu Vathah. "Yoksa... onunkilerden biri miydi?"

"Evet," diye fısıldadı Shallan. "Diğerlerine söylemedim. Endişelenmelerini istemiyorum."

"Akıllıca," dedi Vathah. "Eh, Sja-anat benim için endişelenecek bir konu daha demek. Şimdi her fırtına kapası sprene iki kez bakmam gerekecek."

"Bir şey görürsen bana haber ver," dedi Shallan. "Ama şimdilik diğerlerini endişelendirme. Önce tam olarak ne istediğini öğrenelim."

Vathah başını salladı.

İyi işti, diye düşündü Peçe, zihninde yüzeye çıkarak. *Çok iyi hallettin Shallan. Saklıyor olabileceği sırları anlatması için nasıl üzerine gideceğimizi daha sonra düşünürüz. Bugünlük harika iş çıkardık.*

Yine çıraklık yapmaya dönmekten nefret ediyorum, diye düşündü Shallan karşılık olarak. *Tüm bunları Tyn'den öğrendin. Niye tekrar öğrenmemiz gerekiyor?*

Öğrendik ama daha önce hiç denemedik, diye düşündü Peçe. *Unutma, biz... öyle değilmiş gibi yapsak da... bunda yeniyiz.*

Peçe için uzun yıllara dayanan bir tecrübesi olmadığını kabul etmek zordu. Shallan'ın kişiliğinin ayrı bir insan gibi ortaya çıkan bir parçası olduğunu itiraf etmek zordu. Fakat iyi bir hatırlatmaydı. Parlayan'ın sık sık altını çizdiği bir hatırlatma. Öğreniyorlardı ve uzman değillerdi. Daha değil.

Yine de Shallan insanlar hakkında birkaç şey biliyordu. Peçe artık gitmek istese de Shallan, Vathah'nın yanında diz çöktü. "Hey," dedi. "Her ne yaptıysan, artık geride kaldı. Seni kabul ediyoruz Vathah. Gaip Maiyet bir aile."

"Bir aile demek," dedi Vathah bir iniltiyle. "Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmadım."

"Biliyordum," dedi Shallan alçak sesle.

"Neyi? Yalnız olduğumu mu?"

"Hayır," dedi Shallan ciddiyetle. "Senin çok çirkin bir çift kayanın çocuğu olduğunu."

Vathah ona ters bir bakış attı.

"Yani bir ailen yok ya," dedi Shallan. "O yüzden kaya olmalılar. Mantıklı."

"Öyle mi? Şurada özel bir an paylaşıyorduk."

Shallan gülümsedi ve elini onun omzuna koydu. "Sorun yok Vathah. Dürüstlüğünü takdir ediyorum." Gitmek için kalktı.

"Hey," dedi Vathah, Shallan uzaklaşırken.

Shallan dönüp baktı.

"Gülümseme için teşekkürler."

Shallan başını sallayıp yürümeye devam etti.

Söylediğin şey bize de uyuyor, diye düşündü Parlayan. *Geçmişte ne yaptığımızın bir önemi olmaması.*

Sanırım haklısın, diye düşündü Shallan.

Bunu içinden gelerek söylemedin, diye onu suçladı Peçe. *Kendi yaptığının daha kötü olduğunu düşünüyorsun. Hep diğer insanlara karşı kendine olduğundan daha merhametlisin.*

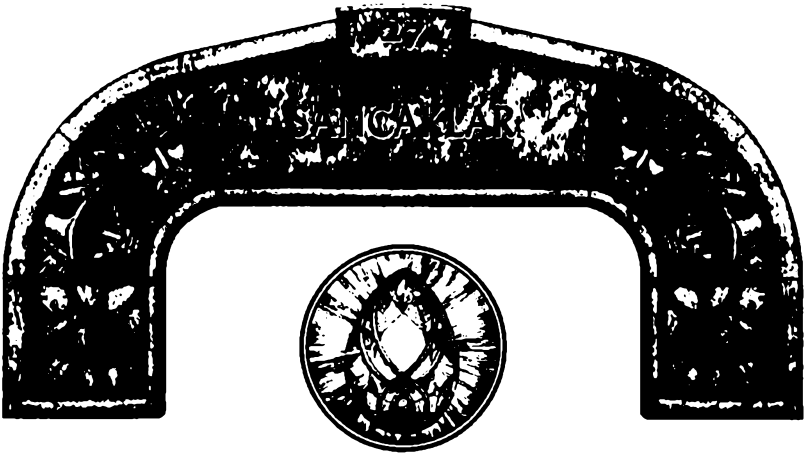
Shallan karşılık vermedi.

Mraize'le çalıştığını neden Adolin'e söylemediğini anlamaya başlıyorum Shallan, dedi Peçe. *Tüm bunların neyle ilgili olduğunu... Demin söylediğinle ilgili. Hani...*

"Şimdi olmaz," dedi Shallan.

Ama...

Karşılık olarak Shallan geri çekildi ve Parlayan kendini kontrolde buldu. Ve hiçbir ısrar Shallan'ı geri getiremedi.

Bununla birlikte keşfettiğim en endişe verici şey, İhtiras, Merhamet ve Garaz'ın çarpıştığı ve İhtiras'ın yok olduğu yerde, Ruhsal Âlem'de açılan yaraydı. Bunun Mersiye gezegeni üzerindeki etkileri... rahatsız edici.

Navani savaş sancaklarını daima ilginç bulmuştu. Bugün Urithiru'nun dış platformunda sert ve soğuk bir rüzgâr esiyor; üzerine Dalinar'ın rün çifti işlenmiş parlak Kholin mavisi sancakların kırılan çubukların çıkardığına benzer bir sesle şaklamasına sebep oluyordu. Sancaklar direklerin tepesinde, rüzgârsprenleri arasında esir düşmüş gökyılanları gibi kıvranırken canlıymış gibi görünüyordu.

Sancaklar bugün bekleyen taburlann üzerinde dalgalanıyordu. Parlayanların onları Azir'e nakletmesi için bir seferde bin adam Yeminkapısı sırasında dikiliyordu. Platonun üzerinde yükselen bir ışık halkasıyla birlikte bir anda hem askerler hem de sancaklar yüzlerce kilometre öteye gönderildi.

Navani sancakların estetiğini; sınırları, taburları, bölükleri temsil etmesini takdir ediyordu. Aynı zamanda tuhaf bir uygunsuzluklan vardı. Savaş meydanında askerleri düzenli ve örgütlü tutmak hayati önem taşıyordu. Dalinar, cesaret eksikliğinden kaybedilen savaşlardan çok daha fazlasının disiplinsizlikten kaybedildiğini söylerdi. Fakat sancaklar aynı zamanda, savaş alanındaki en önemli adamlann yerini gösteren devasa işaret oklan gibiydi. Sancaklar hedefti. Öldüreceğiniz kişiyi *burada* bulacaksınız diyen cüretkâr bildiriler... Eğer

onlardan tarafa doğru ilerleme nezaketini gösterirseniz sizi yok etmenin en iyi yolunu bilenler tarafından idare edilen organize bir ordunun sembolleriydiler.

"Düşünceli görünüyorsun," dedi Dalinar, peşinde on adamdan oluşan şeref muhafızlarıyla yanına gelip.

"Sembolleri ve onları neden kullandığımızı düşünüyorum," dedi Navani. "Senin yine gittiğini düşünmemeye çalışırken."

Dalinar, Navani'nin çenesini tuttu. Bu ellerin böylesine hassas olacağı kimin aklına gelirdi? Navani de bir elini onun yanağına koydu. Dalinar'ın teni pürüzlüydü. Navani onun yanağına tıraş olduktan hemen sonra bile dokunsa yine de zımpara kâğıdı gibi olduğuna yemin ederdi.

Şeref muhafızları dimdik dururken Dalinar'la Navani'ye bakmamaya çalışıyordu. Bu küçük sevgi gösterisi bile hiç Alethi tarzı değildi. Kendilerine böyle diyorlardı en azından. Metin savaşçılar. Duyguların işlemediği savaşçılar. Bu da onların sancağıydı. Yaradılmamışlardan biri onların savaş şehvetiyle yüzyıllar boyunca bir cinneti beslediyse ne olmuş. Onlar da herkes gibi insanlarsa ne olmuş. Duyguları vardı; duygularını sergiliyorlardı. Duyguları görmüyormuş gibi yapıyorlardı sadece. Pantolonunun önünü iliklemeyi unutmuş bir adamı nasıl nezaketen görmezden gelirseniz öyle.

"Ona dikkat et Dalinar," diye fısıldadı Navani. "Bir şey yapacak."

"Biliyorum," dedi Dalinar. Taravangian bir sonraki geçiş için platformun rampasını tırmanıyordu. Dikkatli bir manevrayla onun şeref muhafızlarının Alethi olmasını sağlamışlardı ve Dalinar adamın taburlarının, Azish cephesinde kumanda merkezinden uzak bir köşede ve taraf değiştirmeleri ihtimaline karşı arada başka askerler olacak şekilde konumlanmasını planlamıştı.

Bu ne yazık ki çok bariz bir hamleydi. Taravangian, askerlerinin sadakatini garanti altına almak için bir nevi rehin tutulduğunu tabii ki anlayacaktı.

Ek koruma olarak da Dalinar'ın hizmetkârları arasında gizli bir silah saklanmıştı. Sıradan bir asker görüntüsüne bürünen Szeth, Dalinar'ı korumakla görevlendirilmişti. Navani onu ayırt edemiyordu, dolayısıyla Shallan'ın ekibinden birinin yaptığı Işıkörü işe yarıyordu. Gerçi o garip kılıcının kınına Işıkörü işlemeyeceğinden somut süsler eklemek gerekmişti. Yani Navani belindeki aşırı büyük silahtan onu seçebildiğini düşünüyordu.

Başka bir Işıkören de Szeth'in hücresinde bir illüzyon yaratmış-

tı. Eğer Taravangian'ın ona Szeth'le ilgili rapor veren adamları varsa onun hâlâ hücrede kilit altında olduğunu söyleyeceklerdi. Szeth'in Dalinar'ın yanında olduğunu bilemezlerdi. Navani bu fikirden nefret etse de Szeth'in aylardır hücrede hiçbir olay çıkarmadığını kabul etmek zorundaydı. Adam Dalinar'a koşulsuz bir şekilde itaat ediyormuş gibi görünüyordu. Ve eğer Szeth'e güveniyorlarsa ondan daha iyi koruma bulamazlardı.

Navani umuyordu ki Yaradan hastalıktan daha kötü bir tedavi göndermemiş olsun. Dahası, tüm bunlarda bile Taravangian tarafından manipüle ediliyor olabilirler mi diye endişelenmeden edemiyordu. Düşman askerlerinin arasında kalmak istiyor olamazdı herhâlde. Navani yaşlı adamın dudaklarındaki o kurnaz kıvrımı, gözlerindeki o bilmiş bakışı yanlış okumuş olmalıydı.

Fakat şimdi Dalinar'ın gitme vaktiydi. Böylece Navani endişelerini bir yana bırakıp ona sarıldı. Dalinar askerlerinin önünde kucaklanmaktan pek mutlu olmadıysa da bir şey demedi. Ardından ikisi birlikte eşya sandıklarıyla birlikte minik Gav'ı getiren dadıya doğru yürüdüler. Küçük çocuk heyecanını bastırmaya çalışarak Dalinar'a bir asker selamı verdi.

"İlk defa savaşa gitmek çok önemli bir görev," dedi Dalinar ona. "Hazır mısın?"

"Hazırım komutanım!" dedi çocuk. "Çok iyi savaşacağım!"

"Savaşmaya gitmiyorsun," dedi Dalinar. "Ben de savaşmayacağım. Biz stratejiyi belirleyeceğiz."

"Onda da iyiyim!" dedi Gav. Ardından Navani'ye sarıldı.

Dadı onu Yeminkapısı binasına götürürken Navani arkalarından endişeyle izledi. "Bunun için çok küçük."

"Biliyorum," dedi Dalinar. "Ama bunu onun için yapmak zorundayım. Bir kez daha başkaları savaşa giderken geride kalmak onu dehşete düşürüyor ..." Devamını söylemedi.

Navani çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Dalinar'ın gençliğinde nasıl öfkeli biri olduğu, Adolin'le Renarin'in istediklerinde onunla zaman geçirmesine engel olduğu hakkında anlattığı şeyleri dinlemişti. Sonuçta çocuk güvende olacaktı. Hem Dalinar'la daha fazla vakit geçirmeyi de hak ediyordu.

Navani kısa bir süreliğine daha elini tuttu, sonra onun gitmesine izin verdi. Dalinar rampaya doğru yürürken yarım düzine kadar kâtip ona bir şeyler sormak için peşinden koşturdu.

Navani kendini toparlayıp kızına veda etmeye gitti. O da orduy-

la birlikte gidiyordu. Kraliçenin tahtırevanla geldiğini gördü Navani. Zayıf görünmemeye her zaman fazlasıyla önem veren Jasnah son zamanlarda garip bir şekilde neredeyse her yere tahtırevanla gider olmuştu. Ve buna açıkça ihtiyacı olan Taravangian ise ayrıcalıklı muameleyi ısrarla reddediyordu.

Taravangian yürürken güçsüz görünürken Jasnah tahtırevanla taşınırken güçlü görünüyordu bir şekilde. Daha güvenli, daha kontrollü. *Her ikisi tam da görünmek istedikleri gibi görünüyor*, diye düşündü Navani, hamallar Jasnah'nın tahtırevanını yere indirirken. Jasnah'nın havahı, saçları ve makyajı kusursuz olsa da süse kaçmamıştı. Asil ama abartısız görünüyordu.

"Akıl yok mu?" diye sordu Navani.

"Benimle Azir'le buluşacağına söz verdi," dedi Jasnah. "Bazen ortadan kayboluyor ve sorularımı cevaplama zahmetine girmiyor. Alaycı cevaplarla bile."

"O adamda bir gariplik var Jasnah."

"Bir de bana sor anne."

Karşılıklı öylece durdular, derken nihayet Jasnah uzandı. Bunu Navani'nin belki de tarafı olduğu en garip kucaklaşma takip etti. İkisi de tüm doğru hareketleri yapmakla birlikte aynı zamanda buna zerre kadar hevesli değillerdi.

Jasnah geri çekildi. O hükümdardı. Teoride hiyerarşik olarak aynı seviyedeydiler ama Jasnah her zaman farklıydı. Dalinar içinde ne tür kristaller gizli diye didiklemeden duramadığınız bir kayaydı. Jasnah ise... sadece bilinmezlikti.

"Fırtınalar adına," dedi Jasnah ağzının içinde. "Anne, hayatında ilk kez bir oğlanla bir araya gelen genç kızlar gibi sarılacak kadar mı tuhaf aramız?"

"İmajını sarsmak istemiyorum," dedi Navani.

"Bir kadın annesine sarılabilir, değil mi? Birine sevgi gösterdim diye şöhretim yerle bir olmaz." Buna rağmen Jasnah yeniden sarılmak için uzanmadı. Bunun yerine Navani'nin elini tuttu. "Özür dilerim. Son zamanlarda ailemize pek zaman ayıramadım. Kendime sürekli, seyahatlerim bitince elimden gelen çabayı ve itinayı göstereceğimi söyleyip durdum. Aile ilişkileri için mevcudiyet göstermeye zaman yaratmak gerektiğinin farkındayım..." Jasnah derin bir nefes aldı, ardından eminelini alnına bastırdı. "Tarihî bir belge gibi konuşuyorum değil mi? İnsan gibi değil."

"Üzerinde çok baskı var hayatım," dedi Navani.

"Arzu ettiğim ve hoş karşıladığım bir baskı," dedi Jasnah. "Tarihte en hızlı değişiklikler genelde savaş zamanlarında gerçekleşiyor ve bunlar önemli zamanlar. Ama *sen* de önemlisin. Benim için. Teşekkür ederim. Krallıkların doğuşuna ve insanların düşüşüne rağmen sen daima kendin olduğun için. Daimî gücünün benim için ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum."

Ne garip bir konuşmaydı. Yine de Navani kendini gülümserken buldu. Jasnah'nın elini sıktı. Maskesinin ardını görebildiği şu kısa an, yüzlerce tuhaf kucaklaşmadan daha değerliydi.

"Küçük Gav'a benim için göz kulak ol," dedi Navani. "Onun Dalinar'la gitmesi konusunda ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Ondan daha küçük çocuklar sefere gidiyor."

"Cepheye bu kadar yakın olmayan yerlere," dedi Navani. Müttefiklerinin çoğunun yanlış anladığı ince bir ayrımdı bu. Fakat şu sıralar, uçabilen Kaynaşıklarla her yer bir anda cepheye dönüşebiliyordu.

"Sıcak çatışmadan yeterince uzakta olmasını sağlayacağım," diye söz verdi Jasnah.

Navani başını salladı. "Amcan, Adolin ve Renarin çocukken sahada çok fazla ve onlarla çok az zaman geçirdiği için onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Şimdi bunu telafi etmeye çalışıyor. Bu duyarlılığa karşı değilim ama... lütfen benim için gözün her ikisinin de üzerinde olsun."

Jasnah yeniden tahtırevanına yürürken Navani geri çekildi. Dalinar'ın en iyi askerleri onun, kraliçenin ve Taravangian'ın etrafında yerini alırlarken sancaklar dalgalanmaya devam etti. Serin hava şalının içine işlese de Navani izlemeye ve uzakalem üzerinden Azir'e ulaştıkları haberini alana kadar orada kalmaya kararlıydı.

Navani beklerken Sebarial geçti. Tombul, sakallı adam genel görüntüsüne uygun kıyafetler giymeye giderek alışmıştı; Thaylen tüccarlarının giysilerini andıran, düğmeleri açık bırakılan Alethi subay ceketinin altına yelek ve pantolon. Navani bu değişimin ardında Palona mı var yoksa Adolin mi yüceprensi nihayet ikna etti bilmiyordu ama Sebarial'ın bir zamanlar tercih ettiği takamaya kıyasla büyük bir gelişmeydi.

Yüceprenslerin çoğu Dalinar'ın talimatıyla sefere katılıyordu. Bu bir Alethi geleneğiydi: Lider olmak ile general olmak aynı şeydi. Kral savaşa gittiğinde yüceprensler de onunla giderlerdi. Bu öyle kanlarına işlemişti ki Azish ve Thaylen gibi kültürlerde farklı olduğunu bazen unutuyorlardı.

Eski yüceprenslerden geriye pek azı kalmıştı. Vamah, Thanadal ve kısa süre önce de Sadeas'ın yerine Dalinar'la Jasnah'ya sadık uzak veliahtlar getirilmişti. Fakat sürgündeyken bir prenslik ve saygınlık inşa etmek zor bir işti. Roion'un oğlu tam da bu yüzden zorlanıyordu.

Güvenebilecekleri üç kişi vardı. Aladar, Sebarial ve Hatham. Bethab ve karısının da uzlaşmasıyla geriye Dalinar'a düşman Sadeas grubundan sadece Ruthar kalmıştı. Navani, Dalinar'ın kuvvetleriyle birlikte yola çıkmak üzere hazırlanan adamla maiyetini gözüyle takip etti.

Ruthar bir sorun çıkaracaktı ama Navani'nin tahminine göre Jasnah yakında onunla ilgilenirdi. Kızı hiçbir işi yarım bırakmazdı. Jasnah bu konuda her ne yapacaksa bunun çok da dramatik bir şey olmamasını umuyordu Navani.

Sebarial kulenin yönetilmesine yardımcı olmak için burada kalıyordu. Ve bunun da kendine göre zorlukları vardı. "Evet," dedi Navani'ye, "Taravangian'ın bizi sırtımızdan bıçaklaması ne kadar sürecek diye bahisler açıldı mı?"

"Şişt," dedi Navani.

"Olay şu ki," dedi Sebarial, "yaşlı ahmağa bir tür saygı duyuyorum. Ben onun kadar uzun yaşamayı başarırsam ben de kendimi omzumu silkip dünyayı ele geçirmeyi denerken hayal edebiliyorum. Yani... o noktada, kaybedecek neyin var ki?"

"Şerefin."

"Şeref insanları öldürmekten alıkoymuyor Berrakhanım," dedi Sebarial. "Farklı gerekçeler kullanmalarına sebep oluyor sadece."

"Lafı çevirme boş yere," dedi Navani. "Dünyanın fethi ile Yokelçilerin işgaline direniş arasında ahlaki bir eşitlik görüyor musun gerçekten? Şerefli bir adam ile bir katilin aynı olduğuna içtenlikle inanıyor musun?"

Sebarial güldü. "Beni yakaladınız Berrakhanım. Söylediğim her şeyi gerçekten dinleyerek en büyük zayıflığımı keşfetmiş görünüyorsunuz. Tüm Roshar'da beni ciddiye alan tek kişi siz olabilirsiniz."

Yeminkapısı platformunun etrafında havada dönen halka şeklinde bir ışık yükseldi. Bir kâtip, uzakalemden ordunun varış mesajının almak için Navani'nin iş istasyonunda bekliyordu.

"Seni ciddiye alan tek kişi ben değilim Turinad," dedi Navani, Sebarial'a. "En az bir kişi daha var."

"O beni ciddiye alıyor olsaydı Berrakhanım, evli bir adam olur-

dum." Sebarial içini çekti. "Benim ona layık olmadığımı mı düşünüyor yoksa bir şekilde bir yüceprensin onun konumunda biriyle evlenmemesi gerektiğine mi karar verdi, bilmiyorum. Ne zaman öğrenmeyi denesem cevap asla net olmuyor."

"İkisi de olmayabilir," dedi Navani.

"Eğer durum buysa o zaman hiçbir fikrim yok."

Kâtip iş istasyonunun önündeki bayrağı değiştirdi. Başarılı geçişler için yeşil, altında da insanların hâlâ diğer platformu boşaltmakta olduğu ve yeni bir geçişe hazır olmadığı anlamına gelen kırmızı bayrak.

Bir sancak kullanımı daha, diye düşündü Navani. Bayraklar bazen uzakalemden daha yararlı olabiliyordu. Mesela yirminci kattan bakıp bayrağı görmek, soruyu yazıp cevabı beklemekten çok daha hızlıydı.

Şöhret de bir tür sancaktı. Jasnah ustalıkla kendine özgü bir karakter inşa etmişti. Dünyanın yarısı onu tanıyordu. Dalinar da benzer bir şey yapmıştı. O bunu bilerek yapmamıştı ama sonuç aynıydı.

Peki Navani'nin dalgalandırmak istediği sancak neydi? Sebarial'la birlikte kuleye doğru yürümeye başladı. Başlangıçta Harap Ovalar'a yeni bir şey arayışıyla gelmişti. Yeni bir hayat; istemesi gerektiğini düşündüğü değil istediği gibi bir hayat. Fakat burada da kendini yine daha önce yaptığı şeyleri yaparken bulmuştu. Basit gündelik işlerle uğraşamayacak kadar büyük bir adam için krallığı yönetmek.

Bu adama hissettiği aşk farklıydı, doğru. Daha derindi. Ayrıca Urithiru gibi yeni doğan bir krallığa düzen getirmek de farklı bir tatmin veriyordu. Bunun hem lojistik hem politik olarak kendine has zorlukları vardı.

Daha fazlasını istemek bencillik miydi? Bu yapmakta iyi olduğu ve Yaradan'ın onu yapması için gönderdiği şeydi. Dünya üzerindeki en güçlü kadınlardan biriydi. Niye daha fazlasını hak ettiğini düşünecekti ki?

Sebarial'la birlikte kulenin geniş ön kapılarından girdiler. Sıcaklık anında değişti, oysa bu kapılar bütün gün açık durduğundan girişin de en az dışarıdaki plato kadar soğuk olması beklenirdi.

"Benim savaş kamplarına dönmemi istersiniz herhâlde?" diye sordu Sebarial. "Bölgede hâlâ yapmak istediğim şeyler var."

"Evet. Kocam dönene kadar kampların yine tamamen bizim kontrolümüze geçmesini istiyorum."

"Biliyorsunuz değil mi," dedi Sebarial, "bazıları bu görev için bana güvenmeyebilirdi. Kusurlarım bölgenin sunduğu zevklerle örtüşüyor."

"Göreceğiz. Eğer savaş kamplarında düzeni sağlamakta başarısız olursan o zaman sıkıyönetim ilan etmek zorunda kalacağım tabii. Ama bu sence de trajik olmaz mı? Tüm o işletmeleri kapatmak. Alethi idaresi altında ama aynı zamanda Parlayanların sıkı denetiminden uzak olan tek yeri bu şekilde mahvetmek.

"Keşke buna hiç gerek kalmadan aklı başında biri savaş kamplarını denetlese ve yolcuların güvenliğini, civardaki kereste faaliyetinin kesintisiz devam etmesini garanti altına alsa. Kanunlara ihtiyaç olduğunu bilen ama aynı zamanda biraz esnek olmanın öyle *korkunç* bir şey olmadığını da anlayan biri. İyi Alethi vatandaşlarının güvenli bir hayat sürmesi sağlanabilse ama ille de kocamın gözleri doğrudan üzerlerinde olmasa."

Sebarial bir kahkaha attı. "Dalinar hırsızlığımı fazla bariz bulmadan ne kadar cebe atabilirim dersiniz?"

"Yüzde beşi aşma," dedi Navani.

"Dört doksan o zaman," dedi Sebarial, Navani'nin önünde eğilerek. "Yeterince saygıdeğer olacağım Berrakhanım. Belki Palona da benim iyi bir motivasyonla gayet işe yarar olabileceğimi nihayet görür."

"Turi?" dedi Navani.

"Efendim Berrakhanım," dedi Sebarial abartılı selamını verip doğrulurken.

"Eğer bir erkek hayatta hiçbir şeyi ciddiye almıyorsa kadın doğal olarak kendisinin ne olduğunu merak eder. Başka bir şaka mı? Başka bir geçici heves mi?"

"Kuşkusuz benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordur Berrakhanım."

"Kuşkusuz bunu açıklığa kavuşturmaktan zarar gelmez." Navani onun koluna vurdu. "Hiçbir şeye değer vermeyen birinin gözündeki değerini sorgulamamak zordur. Samimiyet senin için zor olabilir ama sende bunu gördüğünde, nadiren gösterdiğin bir şey olduğu için daha da çok kıymet verecektir."

"Evet... Tamam. Teşekkürler."

Sebarial uzaklaşırken Navani ardından içten bir sevecenlikle baktı. Onunla ilgili daha önceki fikirleri düşünüldüğünde bu inanılmazdı. Fakat pek çokları reddederken bu adam isteyerek veya kazara onların yanında durmuştu. Ayrıca Navani onun iş bitiriciliğine güvenebileceğini keşfetmişti.

Herkes gibi Sebarial da içten içe faydalı olmak istiyordu. İnsanlar düzene düşkün canlılardı. Bol bol düz çizgiler görmekten hoşlanıyor-

lardı; sırf –bazı durumlarda– eğri çizebilecek tek kişi kendileri olsun diye. Ayrıca eğer bir alet ilk bakışta bozuk görünüyorsa, belki de onu yanlış işte kullandığınız için olabilirdi.

Kuleye girdiğinde Navani iç kısımlara gitmek için, incelemesi için bazı raporlar getiren Berrakhanım Anesa eşliğinde tahtırevana bindi. Sıhhi tesisatla ilgili raporları geçip kuledeki su dağılımı ve merdivenlerdeki yaya trafiği raporlarını okudu.

Urithiru'da Dalinar'ın savaş kamplarındakinden daha fazla rastgele kavga ve tartışma çıkıyordu. Bunun bir sebebi nüfusun çeşitliliğiyse Navani diğer bir sebebin de insanların görece küçük bir alanda yaşaması olduğundan şüpheleniyordu. Dalinar daha fazla devriye görevlendirmek istiyordu ama eğer yaya akışını insanların birbirine çarpıp durmayacağı şekilde ayarlayabilirlerse...

Tahtırevan kulenin doğu ucundaki avluya ulaşıncaya dek bazı fikirler geliştirmişti bile. Burada şehrin en işlek noktalarından birinde, geniş koridorun onlarca ve onlarca kat, neredeyse çatıya kadar çıktığı yerde tahtırevandan indi. Avlunun içlerine giden anayolda asansörler ve çok sayıda merdiven olsa da en üst kata kadar çıkan tek asansör buradaydı.

Doğu duvarı boyunca yüzlerce metre uzunluğunda devasa bir pencere vardı. Urithiru'nun katları tam bir daire şeklinde değil, daha ziyade düz kısmı avluya denk gelen yarım daireye yakın bir şekildeydi. Dolayısıyla buradan dosdoğru yukarıya veya dışarı Köken'e bakabiliyordunuz.

Kulenin en aydınlık yeri olması ve çok sayıda asansörün yer alması sebebiyle burada trafik çok yoğundu. Bunca yer dururken avlunun ayrıca mimari bir gizem barındırması da yeri daha özel yapıyordu. Navani yuvarlak meydanı geçip karşı tarafa, pencerenin soluna doğru yürüdü. Birkaç gün önce kâtiplerden biri burada bir gariplik olduğunu bildirmişti: Kayada, çatlak olamayacak kadar düzgün, küçük bir bölme.

Bunun üzerine Dalinar'ın izniyle bir Taşmuhafaza kayayı şekillendirip bir kapı açması için çağrılmıştı. Taşmuhafazalar dokunuşlarıyla taşı yumuşatabilirlerdi. Navani'ye o sabah gelen raporda sonucu kendi gözleriyle görmesi söyleniyordu ama bugün ancak şimdi buna vakit bulabilmişti. Yeni açılan kapının önünde Taşmuhafaza Badali nöbet tutuyordu. Kırlaşmış sakalı ve gülümseyen gözleriyle Badali cana yakın bir adamdı. Navani yeni yapılmış kapıdan geçip içeri girerken onu eğilerek selamladı.

Mühendislerden Falilar çoktan gelmiş; yeni keşfettikleri, tamamen kayanın içine gizlenmiş büyük odayı ölçüyordu.

"Berrakhanım," dedi yanında yürüyen Berrakhanım Anesa. "Bütün bir odayı bu şekilde kapatmanın ne gibi bir amacı olabilir?"

Navani başını iki yana salladı. Kulede buldukları hiçbir girişi olmayan tek gizli oda burası değildi. Öte yandan bu oda, içeri güneş ışığı girmesini sağlayan arka duvardaki büyük penceresiyle özellikle dikkat çekiciydi.

Bu pencerenin önünde de tuhaf bir yapı duruyordu: kulenin taştan bir maketi. Navani bunu raporda okumuştu ama yaklaşıp daha yakından baktığında yine de maketin böylesine detaylı olması karşısında hayrete düştü. Bu şey en az beş metre uzunluğundaydı ve kulenin kesitini göstermek için ikiye bölünmüştü. Bu ölçekte katlar iki santim kadardı ama Navani'nin gördüğü her şey inanılmaz detaylı bir şekilde kopyalanmıştı. En azından bu ölçeğin izin verdiği kadarıyla.

Falilar elinde rakamlarla dolu bir defterle yanına geldi. "Ne düşünüyorsunuz Berrakhanım?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Navani. "Bunu buraya koyup sonra neden odayı kapatırsın?" Maketteki kristal sütunu ve iki kütüphane odasını incelemek için eğildi.

Falilar küçük bir kamış kullanarak işaret etti. "Şurayı görüyor musunuz? Bu odanın kendisi de makette gösterilmiş. Fakat makette açık bir girişi varken gerçek kulede yoktu."

"O zaman odalar Parlayanlar gitmeden önce mi kapatılmış?"

"Başka bir şekilde açılıp kapatılıyor olabilir. Kule terk edildiğinde bazıları zaten kapalı, diğerleri açık olabilir."

"Bu aslında çok şeyi açıklardı." Gerçek kapısı olan veya çürümüş kapı kalıntısı olan öyle çok oda bulmuşlardı ki keşfedilmemiş odalarda başka bir mekanizma olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu kesinlikle önyargılı bir yaklaşımdı. Navani dönüp içeri girdikleri duvara doğru baktı. "Taşmuhafaza böyle bir giriş için herhangi bir mekanizma buldu mu?"

"Taşın içine gömülmüş bir mücevher vardı," dedi Falilar. "İncelememiz için çıkarmasını istedim. Kaya bir şekilde yanlara doğru kayarak açılıyor olabilir mi diye bakmasını istiyorum. Eğer öyleyse, müthiş bir mekanizma olurdu."

Navani, Rüzgârkoşuculardan birini Urithiru'nun içine inşa edildiği dağların yakınından uçmaya gönderip yakından bir inceleme yaptır-

maya karar verdi. Böyle başka pencereler belki içinde böyle gizemli şeyler bulunan başka gizli odaları açığa çıkarırdı.

"Bu maketi baştan aşağı inceleyeceğim," dedi Falilar. "Başka sırlar açığa çıkarabilir."

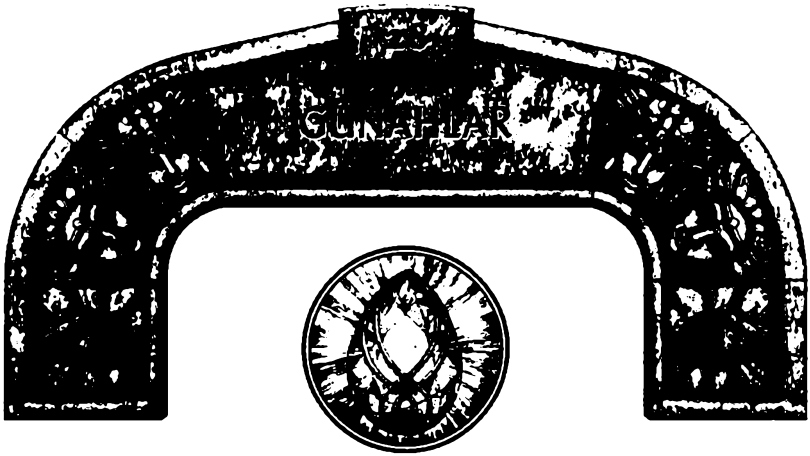
"Teşekkürler. Benim ne yazık ki okumam gereken bazı sıhhi tesisat raporları var."

"Fırsatınız olursa kütüphaneye uğrayıp yeğenimle bir konuşmak isteyebilirsiniz," dedi Falilar. "Alette bazı geliştirmeler yaptı."

Navani başını salladı ve Falilar'ın nasılsa bulduklarını ona göndereceğine güvenerek tahtırevanına yöneldi. Tam tahtırevana binerken genç âlimlerden İsabi'nin elinde yanıp sönen kırmızı bir ışıkla koşturarak odaya girdiğini gördü.

Gizemli uzakalem. Haftalar önce, fabriallar konusunda çok kızgın olan şu yabancının bir şekilde ilettiği uzakalem. O günden beri bu onunla temas kurmak için ilk girişimiydi.

Sıhhi tesisat raporları bekleyebilirdi.

Diğer Pareler benden gizli ve onları seçemiyorum. Onların etkisinin benim dünyama yayılmasından korkuyorum ama sahip olduğum zıt güçler yüzünden tuhaf bir acizliğe mahkûmum.

"Sabit tut!" dedi Falilar. Navani, ak sakallı yaşlı mühendisini bu kadar heyecanlı görmeyeli yıllar olmuştu. "Şuraya, masanın üzerine koy. İsabi, tartı sende, değil mi? Çalıştığımız gibi şuraya yerleştir."

Ardentler ve âlimlerden oluşan küçük bir kalabalık Navani'nin etrafını sarmış, uzakalemi yazı tahtasına yerleştirmekle ve mor mürekkebi hazırlamakla meşguldü. Bunu dışarı taşıyıp kulenin kenarındaki muhafız noktasında kurdular. Kalami, Navani'nin yanında durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Kırlaşmaya başlayan saçlarıyla kâtip şu sıralar Navani'yi endişelendirecek kadar zayıflamış görünüyordu.

"Bundan emin değilim Berrakhanım," dedi Kalami, mühendislerle yardımcıları aletlerini kurarlarken. "Uzakalemin diğer ucundakilerin, bizim hakkımızda, bizim onlar hakkında öğrendiğimizden daha fazlasını öğrenmesinden çekiniyorum."

Falilar tıraşlı kafasını bir mendille sildi, ardından Navani'ye gelip masaya oturmasını işaret etti.

"Seni anladım," dedi Navani, Kalami'ye, masaya otururken. "Hazır mıyız?"

"Evet Berrakhanım," dedi Falilar. "Konuşma başladığında kalemi-

nizin ağırlığına bakarak diğer kalemin ne kadar uzakta olduğunu çıkarabilmemiz lazım."

Uzakalemlerin bir sorunu vardı. Birbirlerinden ne kadar uzaklarsa, kullanıldıkları sırada kalemleri o kadar ağırlaşıyordu. Çoğu durumda bu aslında çok ufak, neredeyse fark edilemez bir fark olurdu. Ama bugün, kalem bağlanmış uzakalem tahtası Falilar'ın en hassas tartılarından birinin üstüne yerleştirilmişti. Ayrıca kalem iplerle başka aletlere de bağlanmıştı. Navani yakutu dikkatle çevirerek hayalet muhatabına konuşmaya hazır olduğunu bildirdi. Kalami'nin de dâhil olduğu altı âlim ve ardent aynı anda nefeslerini tuttular.

Kalem yazmaya başladı. *Talimatlarımı niye dikkate almadın?*

Falilar telaşla diğerlerine işaret etti ve tartının dengede kalması için minik ağırlıklar ekleyip ipteki gerilimi ölçerek hemen işe koyuldular.

Navani ölçüm işini onlara bırakıp konuşmaya konsantre oldu. *Benden tam olarak ne beklediğinden emin değilim,* yazdı. *Daha detaylı açıklar mısın lütfen?*

Fabriallarla yaptığın deneylere bir son vermelisin, yazdı uzakalem. *Sana durman gerektiğini gayet açık bir şekilde belirtmiştim. Durmadın. Günahlarını daha da arttırdın. Fabrialları bir kuyuya koyup fırtınaların rüzgârlarına bağlamak da nedir? Hapsettiğin sprenlerle silah mı yapıyorsun? Öldürüyor musun? İnsanlar daima öldürür.*

"Günahlar mı?" dedi Kalami, mühendisler çalışırken. "Bu her kimse, yaptıklarımıza dinî gerekçelerle karşı gibi görünüyor."

"İnsanlardan bir şarkıcının bahsedeceği şekilde bahsediyor," dedi Navani eliyle kâğıdı tıklatıp. "Ya onlardan biri ya da öyle olduğunu düşünmemizi istiyor."

"Berrakhanım, bu doğru olamaz," dedi Falilar. "Ağırlıkta neredeyse hiçbir değişiklik yok."

"Yani bize yakınlar," dedi Navani.

"Çok yakınlar," dedi Falilar. "Kulenin içindeler. Eğer daha hassas ölçüm yapmanın bir yolunu bulabilirsek... Her koşulda, ikinci bir ölçüm üçgenleme yöntemiyle muhtemel uzaklığı hesaplamamı sağlayacaktır."

Navani başını salladı. *Buna niye günah dedin,* diye yazdı. *Kilise fabriallarda ahlaki bir sorun görmüyor. Bir chulu arabaya koşmaktan farklı görmüyorlar.*

Arabaya koşulan chullar minicik bir alanda hapis değiller, diye cevap geldi, hızla hareket eden kalemden. *Sprenler özgür olmak için ya-*

ratılmıştır. Onları kapana kıstırarak aslında doğayı hapsediyorsun. Bir fırtına, hapishanede varlığını sürdürebilir mi? Bir çiçek, güneş ışığı olmadan açabilir mi? Yaptığın bu. Sizin dininiz tam değil.

Bunu düşünmem için zaman ver, yazdı Navani. *Din danışmanımla konuşmak için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak.*

Beklediğin her saniye hükmettiğin sprenlere acı veriyor, yazdı kalem. *Buna daha fazla izin vermeyeceğim.*

Bekle lütfen, dedi Navani. *Danışmanımla konuşmak için bir saniyeliğine başka bir uzakalem kullanacağım ama sonra hemen sana cevap vereceğim.*

Cevap gelmedi ama kalem hâlâ havada duruyordu... Hayalet, bekliyordu.

"Pekâlâ," dedi Navani. "Hadi ikinci ölçümü yapalım."

Mühendisler hızla harekete geçip uzakalemin bağlantısını söktü ve böylece iki kalem arasındaki bağ şimdilik kopmuş oldu. Aletleri toplayıp koşmaya başladılar.

Navani'yle Kalami onları odanın önünde bekleyen tahtırevana gitti. Altı adam tahtırevanı kaldırdı ve kulede koşturan mühendislerle kâtiplerin peşinden gittiler. Nihayet Urithiru'nun önündeki platoya ulaştılar. İkinci uzakalemin bulunduğu yön, ağırlık farkından belirlenemiyordu. Doğrudan belirlenemiyordu en azından.

Öte yandan, ağırlık farkını ölçebildiğiniz ve dolayısıyla uzaklığı tahmin edebildiğiniz için farklı yerlerden ölçümlerle ikinci uzakalemin yeri hakkında üçgenleme yöntemiyle bir tahmin yürütebilirdiniz. Ekip bu kez uzakalemi soğuksprenlerin arasında, platoda kurdu.

Navani tahtırevandan indiğinde Falilar'la ekibi taş zemin üzerinde uzakalemi hazır etmişti bile. Navani yere diz çöktü ve aleti yeniden çalıştırdı.

Beklediler. Falilar kafasını mendiliyle siliyor, Kalami kâğıdın yanına diz çökmüş ve "Hadi," diye fısıldıyordu. Rüzgârkoşuculardan birinin kızı olan Falilar'ın küçük çırağı nefesini tutmuştu ve neredeyse patlayacakmış gibi görünüyordu.

Kalem bağlandı ve ardından şöyle yazdı: *Neden başka yere geçtin? Ne yapıyorsun?*

Ardentlerimle konuştum, diye yazdı Navani, mühendisler yeniden ölçüm yapmaya girişirlerken. *Bu konudaki bilgimizin eksik olabileceği konusunda hemfikirler. Bunun kötü olduğunu nereden bildiğini açıklaman mümkün mü? Ardentlerimizin bilmediği bir şeyi sen nereden biliyorsun?*

"Yer değiştirdiğimizi nereden bildi?" diye sordu Kalami.

"Bizi izleyen bir casusu var," dedi Navani. "Muhtemelen uzakalem yakutunu benim bulmam için saklayanla aynı kişi."

Karşı taraftaki kişi cevap vermedi.

Birçok işi bir arada yürütüyorum, diye yazdı Navani. *Beni önemli bir toplantıya yetişmeye çalışırken yolda yakaladın. Konuşmak için birkaç dakikam daha var. Bizim bilmediğimiz bir şeyi nereden bildiğini söyler misin? Lütfen.*

Bence gerçek ortada, diye yazdı kalem.

Bizim için o kadar açık değil, yazdı Navani.

Çünkü siz insansınız, diye yanıt geldi. *İnsanlara güven olmaz. Siz sözünüzde durmayı bilmiyorsunuz ama dünyanın işlemesini sağlayan sözlerdir. Biz dünyanın işlemesini sağlarız. Tutsak sprenleri özgür bırakmalısın. Buna mecbursun.*

"Ash'in maskesi adına..." dedi Kalami. "Bu bir spren, değil mi?"

"Evet," dedi Navani.

"Ölçümler tamam," dedi Falilar. "Mesajlar kuleden geliyor. Bunu belli bir yere indirgeyebilmem lazım. Fakat söylemeden edemeyeceğim Berrakhanım, hiç şaşırmış görünmüyorsunuz."

"Zaten şüpheleniyordum," dedi Navani. "Kulede saklanan antik bir spren bulduk. Aynı şeyi yapan bir tane daha olması ihtimal dışı mı?"

"Başka bir Yaradılmamış mı?" diye sordu Kalami.

Navani parmağıyla uzakalem kâğıdını tıklatırken düşündü. "Buna şüpheliyim," dedi. "Kendi türünü özgür bırakmak isteyen bir spren. Bir özgürlükspreni midir? Hiç böyle bir şey duyan oldu mu?"

Âlimler hep birlikte kafalarını iki yana salladılar. Navani, hayalete yeni bir şey yazmak için uzandıysa da uzakalem kapanıp kâğıda düştü; artık çiftlenim aktif değildi.

"Peki... Ne yapıyoruz?" diye sordu Kalami. "O şeylerden biri bizi gizlice gözetliyor, cinayetler planlıyor olabilir."

"Aynı şey değil," dedi Navani. "Bu kez..." *Biz dünyanın işlemesini sağlarız.*

Eşyalarını toplarlarken Navani'nin kafasında bir plan belirmeye başlamıştı bile. Biraz gözü kara bir plandı; özellikle de spren duyabileceği için diğerlerine anlatmak istemediğinden.

Yine de fikrini uygulamaya koydu. Kuleye doğru yürürlerken Navani tökezledi ve kazara olmuş gibi göstermek için elinden geleni yaparak uzakalemi düşürdü. Aleti beceriksizce taş platonun kenarı-

na doğru tekmelerken bir çığlık attı. Peşinden atıldı ama alet çoktan gözden kaybolmuş, taşların üzerinden kayarak binlerce metre aşağı yuvarlanmıştı.

"Uzakalem!" dedi Falilar. "Ah, Berrakhanım!"

"Hay cehennem," dedi Navani. "Bu korkunç."

Kalami ona bir bakış atıp yürüdü. Navani gülümsemesini bastırdı.

"Falilar," dedi Navani. "Bir ekip toplayıp ara, bakalım bulabilecek misiniz? Daha dikkatli olmalıydım."

"Tamam Berrakhanım."

Eğer bulabilirlerse ekibe gizlice, sanki düşüş sırasında olmuş gibi yakutu kırmaları söylenecekti. Ve tabii bu olaydan âlimler arasında yüksek sesle bahsetmeleri istenecekti.

Navani'nin kafasında, onunla iletişime geçen bu sprenin kimliği hakkında bir fikir filizlenmeye başlamıştı. Sprenin ve ajanlarının kayıp uzakalemi duymasını istiyordu.

Bakalım şimdi ne yapacaksın, diye düşündü Navani kuleye geri yürürken.

Bu jest bize birçok kez yapıldı. Külsprenlerinin dudakları, uçuşan küller yeniden birleştiğinde ortadan kaybolan alaycı bir ifadeyle dişlerini ortaya çıkarıyor.

Fiziksel Âlem'de külsprenler [illegible] zamanda büyüyen bir yarık veya havada dâl[illegible] ortaya çıkıyor. Hareket ettiklerinde madd[illegible] yüzüyor gibi görünüyor ama geride zemin[illegible] bırakmıyorlar.

Külsprenlerini yakından incelemek için birkaç fırsatımız oldu ve her karşılaşmamızda [illegible] bir tavır sergilediler.

Çoğunu sadece geçerlerken [illegible]

Benim adıma hareket edebilecek en uygun kişiyi bularak bu açmazdan bir çıkış yolu aramaya başladım. Hem Muhafaza'yı hem Harap'ı temsil edecek biri. Bir... kılıç da diyebilirsiniz; hem koruyabilen hem öldürebilen.

Adolin gözetleme yerinden gelen ses üzerine başını kaldırıp baktı. Kara görünmüştü.

Nihayet, diye düşündü Gallant'ın boynuna hafifçe vurarak. Hayvan beklentiyle kişnedi.

"İnan bana," dedi Adolin, Ryshadium'a, "karaya çıkacağımız için en az senin kadar mutluyum." Adolin seyahat etmeyi hep çok sevmişti. Yüzünde rüzgârı hissetmeyi, başının üstünde açık gökyüzünü görmeyi... Gittiği yerde ne egzotik lezzetler ve modalarla karşılaşacağını kim bilirdi? Öte yandan gemiyle seyahat tam bir işkenceydi. Ne kaçacak bir yer ne iyi bir antrenman sahası vardı. Gemi, parmaklıkları olmayan bir kafesten başka bir şey değildi.

Adolin, Gallant'ı bırakıp teknenin burnuna gitti. İleride karanlık bir obsidyen şerit denizi kesiyor, üzerinde ışıklar titreşiyordu. Ruh değillerdi; küçük binaların pencerelerinde titreşen gerçek mumlardı. Shadesmar'da sprenler ateşin ruhunu temsil eden boncukları ortaya çıkarabiliyor ve bunu yaparak pek az ısı veren ama ışık sağlayan alevler yaratabiliyorlardı.

Diğerleri mavnanın kenarlarında toplanmıştı. Godeke de küçük üst güvertede Adolin'e katıldı. Uzun boylu Hudutaşar tekneden inmek için

en az Adolin kadar sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu. Adolin son birkaç günde Godeke'yi defalarca volta atarken görmüştü.

Ne yazık ki Adolin'in sorumlu tarafı –ki bu da babasıyla geçen yıllarda içine işlemişti– ona dikkatli olmasını söylüyordu. "Bu şehirdeki durumu henüz bilmiyoruz," dedi diğerlerine. "En son Shadesmar'a geldiğimde girdiğimiz ilk şehirde Kaynaşıklar vardı. Keşif yapmaları için önden kılık değiştirmiş birkaç Işıkören göndermeliyiz."

"Yok burada tehlike," diye söz verdi Ua'pam. Garip bir hareketlerini parmaklarının eklem yerlerini birbirine sürtüp taşın taşa çarpmasını andıran bir ses çıkardı. "Bunlar özgür diyarlar. Bu karakolu ne şerefsprenleri ne Kaynaşıklar kontrol eder."

"Öyle de olsa," dedi Adolin diğerlerine bakarak, "biz hızlıca bir keşif yapana kadar insanlar tentenin altına girsin."

İnsanlar homurdanarak atlarını alıp tentelerin altındaki geniş bölüme girdi. Shallan çoktan içeride dinleniyordu. Ekipten pek çok kişi yataklarını buraya, tentenin altında uzun yük kutularıyla oluşturulan küçük bölmeler ve odacıklara sermeyi tercih etmişti.

Adolin onu dürttü. "Shallan? İyi misin?"

Karısının oluşturduğu karanlık yığın kıpırdandı. "Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olabilirim."

Adolin gülümsedi. Gittikleri yerde onları neyin beklediğinin yarattığı endişe dışında bu seyahat aslında bayağı dinlendirici olmuştu. Shallan'la vakit geçirmek güzeldi ve Adolin, Peçe'yle Parlayan'ın arada ortaya çıkmasından da keyif almıştı. Parlayan çok iyi bir antrenman partneriydi ve Peçe de sonsuz sayıda kart oyunu biliyordu. Bunlardan bazıları güzel Vorin oyunlarıydı, bazılarıysa... Eh, bazıları ahlaki açıdan uygun olmayacak kadar çok şans içeriyordu ama yine de Adolin'in tahmin ettiğinden daha eğlenceliydiler.

Önceki akşam, Shallan'ın mükemmel bir Thaylen moru –Kdisln şarabı– açmasıyla zirveye ulaşmıştı. Her zamanki gibi Shallan, Adolin'den birkaç kupa fazla içmişti. Shallan'ın içkiyle, o anda içinde bulunduğu kişiliğe göre değişen tuhaf bir ilişkisi vardı. Fakat içkinin etkisini Fırtınaışığı kullanarak yok edebildiğinden aslında istemediği sürece sarhoş olmazdı. Neden bu hâlde yatağa girip akşamdan kalma olma riskini aldığını Adolin anlayamıyordu.

"Biz gitmeden önce birinin şehre gidip keşif yapmasını istiyorum," dedi Adolin. "Sence kim..."

"Ben giderim," dedi Shallan şilteden kalkarak. "Bana birkaç dakika ver."

Tam da söylediği gibi, kısa süre sonra terbiyespreni gibi görünmesini sağlayan bir Işıkörü'yle hazırdı bile. Aynı kılığa bürünmüş Vathah'yı da yanına aldı. Böylece ikisi, Ua'pam ve kuzeniyle birlikte şehre gitmek üzere mavnadan indiler.

Geri kalanlar brandanın altında bekliyordu. Godeke elini cebine sokup birkaç küre çıkardı. Kişisel parası çentiklerden ibaret gibiydi ve şimdiye hepsi boşalmıştı. Birkaç kez yücefırtına görmüşlerdi; burada fırtınalar gökyüzünde titreşen ışıklar şeklinde ortaya çıkıyordu. Ama fırtınada küreler doldurulamıyordu.

"Getirdiğim broam bile soluklaşmaya başladı," dedi Godeke brandanın altındaki karanlığı aydınlatmak için ametisti kaldırırken. "Getirdiğimiz büyük mücevherler de muhtemelen kaleye kadar dayanmayacak Berrakbey."

Adolin başını salladı. Yola çıkmadan önce onlarca kez Fırtınaışığı stoklarının üzerinden geçmişlerdi. Ne yaparlarsa yapsınlar, Payidar Fazilet'e Fırtınaışığı'yla ulaşmalarının bir yolu yoktu. Bu yüzden getirdikleri hediyeler Syl'in beğeneceklerini söylediği şeylerdi: yeni yazılmış kitaplar, beyni saatlerce uğraştıracak demirden yapılmış bilmeceler ve bazı silahlar.

Daha uzun dayanacak Fırtınaışığı getirmelerinin bir yolu vardı. Thaylenliler, mükemmele yakın yapıları sayesinde Fırtınaışığı'nı daha uzun süre koruyan mücevherlere sahiplerdi. Bunların en iyilerinden biri geçen yıl Yaradılmamışlardan birini tutsak etmekte kullanılmıştı ve Jasnah diğerleri üzerinde deneyler yapmak istemişti.

Jasnah, neredeyse kusursuz olan bu mücevherlerle ilgili onu endişelendiren başka bir şey söylemişti. Küreler gibi dolaşımda olan mücevherlerin daima Işık'ı hızla tüketecek kadar kusurlu olmasını garip buluyordu. Bunların çeşitlilik göstermesi, arada bir mükemmel bir taneye de rastlanması gerektiğini söylüyordu ama olan bu değildi.

Bu onu neden endişelendiriyordu ki? Adolin, Shallan'ı beklerken bunu kafasında evirip çevirdi ve Jasnah'nın düşünce akışını anlamaya çalıştı. Ya herkes tüm mücevherlerin aynı olduğunu düşünürken biri bunu biliyorsa? Eğer kaliteli mücevherlerin Shadesmar'a yapılacak uzun yolculuklarda dayanacak kadar Fırtınaışığı tutabildiğini biliyorsanız onları toplamaya yıllarınızı verebilirdiniz.

Adolin kaşlarını çatıp bunu bir düşündü. Nihayet, soluklaşan broamlarından birini elinde tutan Godeke'ye dönüp baktı.

"Şehre girebildiğinde kalan Fırtınaışığımızın çoğunu al ve konuştuğumuz gibi yap," dedi Adolin ona. "Karşılığında seyahatin bir son-

raki ayağında bize gerekecek erzakı al ve kalanını da mavnayı yüklemekte kullan."

Aldıkları erzaka göz kulak olmak için Ua'pam'ın kuzeni şehirde bekleyecekti. Adolin'in ekibinin yanlarında sadece Payidar Fazilet'e gidip gelmelerine yetecek kadarını taşımaları gerekiyordu.

Adolin askerlerini ve kâtiplerini dolaşarak vakit geçirdi. Hepsinin keyfi yerindeydi, dolayısıyla Maya'ya bakmaya gitti. Maya çadırın arkasında küçük bir bölmede oturuyordu. Adolin onu görebilmek için ışık versin diye bir mücevher –başparmağı kalınlığında bir safir– çıkarmak zorunda kaldı.

Maya gözlerini mücevhere dikti. Hıyanet'te gözleri oyulmuştu ama hâlâ görebiliyordu. Kör edilmiş ama kör olmamış, öldürülmüş ama ölmemişti. Sprenlerin böyle tuhaflıkları vardı.

"Hey," dedi Adolin çömelerek. "Yakında karaya çıkabileceğiz."

Maya her zamanki gibi cevap vermediyse de zirvesprenlerinden biri brandanın dışından geçerken başını hızla o tarafa çevirip baktı.

"Sen de tedirginsin, ha?" dedi Adolin. "İkimizin de biraz sakinleşmesi lazım. Dur." Kalkıp eşyalarının durduğu yere gitti ve uzunkılıcı çıkarıp duruşunu aldı. Branda kafasının üzerinden en az otuz santim daha yüksekteydi ve neredeyse herkes diğer tarafta Godeke ve kürelerin yanındaydı. Dolayısıyla temel bir kata için yeterince alan vardı.

Maya her gün, Adolin'in yıllar önce Zahel'den öğrendiği odak katasını yaptığı sabah hareketlerinde ona katılırdı. Ona farklı bir kata gösterse onu da yapar mıydı? Elindeki uzunkılıç, Parekılıcının kötü bir taklidiydi ama elindeki ona en yakın şey buydu.

Adolin elindeki safiri ışık vermesi için kılıç sandığının üzerine yerleştirdi, ardından kılıcı saplamayı öğretmeyi amaçlayan yavaş, temkinli bir kataya başladı. Kılıcı aptalca döndürüp çevirmek falan gibi gösterişli hareketler yoktu. Bu basit ama antrenman sahasında Parekılıcıyla belki yüzlerce kez yaptığı bir egzersizdi. Şu anda yapmakta olduğu kısım da kılıcı fazla yukarı veya fazla yanlara savuramayacağınız, aksi takdirde taşa denk geleceğiniz koridor dövüşünü taklit ediyordu. Yani bu kapalı alan için mükemmeldi.

Maya kafasını yana yatırıp onu izledi.

"Bunu biliyorsun," dedi Adolin ona. "Hatırladın mı? Koridor dövüşü. Saplamak için hamleler ve kontrollü dönüşler."

Adolin baştan başladı ve bu kez daha yavaş yaptı. Bir hareket yavaşça diğerine dönüşüyordu. Adım, kılıcı iki elle kavra, saplamak için

öne atıl, ardından başka bir yöne dön ve baştan başla. Öne arkaya; bir ritim, müziksiz bir şarkı. Rakipsiz bir dövüş.

Spren tereddütle ayağa kalkınca Adolin durdu. Maya kafası hâlâ yana yatık bir şekilde Adolin'in yanına gelip kılıcını inceledi. Birbirine dolanmış sarmaşıklardan oluşan yüzü kas kirişlerini andırıyordu. Derisi olmayan bir insan yüzü. Maya'nın bakışları kılıç boyunca dolaştı.

Adolin başa döndü. Maya da yanında büyük bir dikkatle aynısını yaptı ve duruşu mükemmeldi. Zahel en aksi gününde bile onun duruşunu düzeltmek için bir sebep bulamazdı. Adolin yavaşça kataya yaparken Maya elinde hiçbir şey tutmadığı hâlde Adolin öne atılırken, yeniden ilk duruşa geçip dönerken onunla aynı anda hareketleri tekrarladı.

Çadırın diğer tarafında sohbet kesildi, hem sprenler hem de askerler şimdi onları izliyordu. Derken Adolin artık onları görmez oldu. Sadece o, kılıç ve Maya vardı. Rahatlatıcı tekrarlar, gerginliğinin uçup gitmesine sebep oluyordu. Katalar egzersizden çok daha fazlasıydı; odaklanmayı sağlıyordu. İster düellolarda ister savaş meydanında dövüşmek istesin, tüm genç kılıç ustalarının öğrenmesi gereken bir şeydi. Adolin, egzersizde odaklanmanın huzurunu hiç yaşamamış olanlara üzülüyordu. Bu en güçlü fırtınayı bile yolundan saptırabilirdi.

Adolin'in kestiremediği kadar bir süre sonra Shallan çadıra girdi. Işıkörüsünü kaldırmıştı, belli ki tehlikede olduklarını düşünmüyordu. Öte yandan vücudundaki çatlaklardan sızan erimiş ışık güverteye ve brandanın altına yayılırken Ua'pam, Maya'yı süzdü.

Maya yanında duraksayınca Adolin de durdu. Gevşeyip alnını silerken Maya küçük bölmesine dönüp oturdu.

Ua'pam gayet insani bir hareketle kafasını kaşırken Adolin'e doğru yürüdü. "Bir kata daha mı?" diye sordu. "Bu basit bir eğitimden fazlası. Ciddiyim, bana söylemelisin. Bunu nasıl yaptın? Ona verdiğin eğitim her geçen gün daha bir olağanüstü görünüyor."

Adolin, Felt'in fırlattığı havluyu yakalayıp omuz silkti. "Bir insan ve Kılıcı olarak dövüştüğümüz zamanları hatırlıyor."

"O bir ölügöz," dedi Ua'pam. "Binlerce yıl önce öldürüldü. O, düşünmez. Parlayan'ının ona ihanetinin yarattığı travma zihnine hasar verdi."

"Evet ama belki etkisi geçiyordur."

"Biz spreniz. Ebediyiz. Ölümümüzün etkisi öylece geçmez."

Adolin havluyu Felt'e geri attı. "Sprenler bir daha asla insanlarla

bağlanmayacaktı. Ama işte buradasın Zu'nun spreni. Ebedi, sonsuz falan gibi kelimeler sizin iddia ettiğiniz kadar kati değil."

"Ne dediğini bilmiyorsun," dedi Ua'pam.

"Maya'yla ikimiz senin imkânsız olduğunu düşündüğün şeyleri bu yüzden yapabiliyoruzdur belki." Adolin, Shallan'dan tarafa baktı. "Şehre gidebiliyor muyuz?"

"Kaynaşıklara dair bir iz yok," dedi Shallan. "Buradan pek çok kafile geçiyor. Hatta bazıları şehrin dışında kamp kuruyor. İnsanlara yabancı değiller. Bu konaklama yerinde sprenler bizi tuhaf görmeyecek. Tek yapmamız gereken onlara tüccar olduğumuzu söylemek."

"Tamam o zaman," dedi Adolin. "Hadi hep birlikte şu tekneden inip bacaklarımızı açalım. Ama birbirinizden ayrılmayın ve belaya bulaşmayın."

◆
◆ ◆

Shallan hâlâ akşamdan kalmaydı. Kafası hiç aralıksız, öfkeyle zonkluyordu. Bir tür 'Bunu nasıl yaparsın?' suçlaması. Şimdi karaya ulaştıkları için acısprenlerini kendine çekebileceğinden endişe ediyordu. Bu tehlikeli olabilirdi.

Bu senin hatan Peçe, diye düşündü Parlayan. *Şarabın etkisini yok etmeden uyumamıza nasıl izin verirsin?*

Düzgün düşünemiyordum, dedi Peçe. *İçmenin olayı da bu zaten.*

Fırtınaışığı'nı pek iyi kullanamıyor, diye düşündü Shallan. *Onu suçlama.* En azından acı hafifliyordu. İllüzyon yüzünü yapmak için aldığı Fırtınaışığı ızdırabını biraz geçirmişti. Fırtınaışığı çok kıymetliydi ama Shallan da zaten sadece illüzyonu sürdürmesi için gerektiği kadar kullanmıştı.

Belki birazcık daha feda edebilirdi.

Hayır, diye düşündü Parlayan. *İçkiyi abarttığımız için cezamızı çekmeliyiz.*

Shallan'ın hatası değil, diye itiraz etti Peçe. *Benim yaptığım bir şeyin acısını onun çekmemesi lazım.*

Ben de birkaç kupa içtim, diye düşündü Shallan. *O yüzden boş ver.*

Dışarı çıkıp şehri görmek için sabırsızlanan diğerleri küçük ekiplere ayrılmıştı ama Adolin onu bekliyordu. Basit taş rıhtıma çıktılar ve şehre yöneldiler. Gerçi buraya 'şehir' demek biraz fazlaydı. Shallan şehrin dört caddesini yarım saat içinde gezip bitirmişti.

Çok küçük olduğu hâlde bu yerdeki spren çeşitliliği hayret vericiy-

di. Çoğu şu anda burada kamp yapan beş-altı kervandan geliyordu. Shallan şimdi durduğu yerden bile altı farklı tür görebiliyordu. Doğal tarih kitabına eklemek için bazı Hatıralar almıştı ve şehre geri gidip birkaç tane daha almak istiyordu.

Aynca bazı kervanlarda insanlar da vardı. Kimdi bu insanlar? Bu tarafta ne yapıyorlardı? Çivit gibi farklı diyarlardan mıydılar? Shallan tekrar oraya gidip yakından bakmak için sabırsızlanıyordu.

Ama... dedi Peçe. *Biliyorsun.*

Biliyordu. İki haftalık seyahatten sonra bu nihayet yalnız kalmak için bir fırsat olabilirdi. Hatta Unativi'nin tayfaları mavnaya göz kulak olmak için geride kalacak kişiyi belirlemek için kura çekiyorlardı. Belki...

"Siz gidin," dedi Peçe, Adolin kim olduğunu anlasın diye iple boynundan sırtına asılı duran şapkayı kafasına çekerek. "Ben bacaklarımı açtım. Şimdi biraz daha dinleneceğim sanırım."

"Daha az içmelisin," dedi Adolin.

Peçe onun omzuna vurdu. "Sen de baban gibi konuşmayı bırakmalısın."

"Bel altı vuruyorsun Peçe," dedi Adolin yüzünü buruşturarak. "Ama anladım. Eşyalarımıza göz kulak ol."

Adolin, Maya'nın yanına gitti ve sorduğunda spren hemen onu takip etti. Maya'nın egzersize veya bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu muhtemelen. Bu spren konusunda Adolin bir tuhaftı.

Bence onunla ilgilenmesi çok şeker, diye düşündü Shallan.

Belki öyleydi. Ama aynı zamanda tuhaftı. Peçe, Unativi'ye doğru yürüdü. "İsterseniz hepiniz gidebilirsiniz," dedi zirvesprenlerinden oluşan gruba. "Ben nasılsa burada kalıyorum. Mavnaya göz kulak olurum."

Unativi onu incelerken vücudundaki çatlaklardan sızan erimiş ışık daha bir güçlü parladı. "Kalıyorsun? Neden?"

Shallan omuz silkti. "Şehri gezdim zaten. Hepiniz gidebilirsiniz. Tekneye bir koruma yeter. Burada bir tehlike falan yok zaten, değil mi?"

"Tehlike varsa da sen bir Parlayan'sın," dedi Unativi. "Tehlikeyle yüzleşmekte bir zirvespreninden daha iyisin." Hevesle bekleyen tayfalara döndü. Bir mavnada geçen birkaç haftanın ardından kim olsa aynı manzaradan sıkılırdı. Denizciler de dâhil.

Az sonra Peçe şükürler olsun ki yalnızdı. Bu seyahatte şu ana kadar sadece brandanın altındaki kapalı bölmede tuvaleti kullanırken

yalnız kalmıştı. Tuvalet bile herkese kolaylık olsun diye fazla yakına yerleştirilmişti.

"Mmmmm..."

Peçe döndüğünde Desen'in hâlâ orada olduğunu gördü. Onu izliyordu. "Mraize'le temasa mı geçeceksin Peçe?" diye sordu canlı bir sesle. "Mmmm..."

Evet, öyle yapacaktı. Üçü de onunla konuşmaları gerektiği konusunda fikir birliğine varmışlardı. Fakat Desen'in bunu böyle kolayca fark etmesi rahatsız ediciydi.

"Sen burada kal," dedi Peçe ona, "ve kimsenin görüşmemizi kesmemesini sağla."

"Ah. Ben dinleyemeyecek miyim?" Desenler sanki güçten düşmüş gibi yavaşladı. "Mraize'den hoşlanıyorum. O çok tuhaf. Ha ha."

"Biri benim için gözcülük etse iyi olur," dedi Peçe. Sonra içini çekti. "Gerçi Mraize'i dinlemen de iyi olabilir. Doğru söylemediği bir şey olursa tespit edebilirsin."

"Onun tamamen doğru olmayan bir şey söylediğini sanmıyorum," dedi Desen. "Bu da yalanlarını daha iyi yapıyor. Fakat bir şeyin yalan olduğunu kesin olarak söyleyemiyorum. Öyle olduklarını fark ettiğimde onların değerini pek çok kişiden daha iyi takdir edebiliyorum sadece."

Eh, Peçe'nin tecrübesine göre üçkâğıtları anlamakta pek çok insandan daha iyiydi. Desen'e brandanın altına gelmesini işaret etti. Yine de büyük oranda yalnız olmaktan mutluydu.

Bir yanı bu histen endişelendi. Adolin'le tanıştığından bu yana ikili bir hayat yaşıyordu ve bu yüzden üzerinde büyük bir baskı vardı. Daha kötüsü, kendine yalan söylemeye öyle alışmıştı ki bu bir nevi ikinci doğası olmuştu.

Bu bir sorun Shallan, diye düşündü Peçe sandığına doğru yürürken.

İyiye gidiyorum, diye karşılık verdi Shallan hemen. *Bir yılı aşkın süredir yeni bir kişilik ortaya çıkmadı.*

Peki ya Şekilsiz, diye sordu Parlayan.

Şekilsiz gerçek değil. Henüz değil, diye düşündü Shallan. *Hayaletkanlardan kurtulmamıza az kaldı. Bir görev daha yaparsak işimiz bitmiş olacak. Ve Şekilsiz ortaya çıkmayacak.*

Peçe buna şüpheliydi. Ayrıca sorunun büyük bölümünün kendisi olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Shallan, Peçe'nin geçmişi ve geçmişte yaptıkları hakkında endişelenmeden kaygısız bir hayat

sürmesine imreniyordu. Hatta bunu, Hayaletkanların yaşadığı hayatla özdeşleştiriyordu. Gıpta etmeye başladığı bir hayat...

Cevaplar bul, diye düşündü Shallan. *Bunu düşünmeyi bırak. Vakit dolmadan Mraize'le temas kurmamız gerekiyor.*

Peçe içini çektiyse de Desen'i brandanın açık olan tarafına yerleştirdi. Desen burada bulunduğu yerden hem Peçe'nin Mraize'le konuşmayı duyabilecek hem de eğer mavnaya biri gelirse Peçe'yi uyarabilecekti. Böylece Peçe kişisel eşyalarının durduğu sandığın kilidini açtı.

Bu noktada durdu ve birkaç saniyeliğine kontrolü Shallan'a bıraktı. Emin olmalarına yetecek kadar bir süre.

Evet, diye düşündü Shallan. *Yine hareket ettirilmiş.*

Her gün kontrol etmişlerdi ama ikinci defa yerinden oynatılmıştı. Sarhoş olduğu gece. İçinde Parlayan sıkkın bir şekilde homurdandı.

Üzgünüm, diye düşündü Peçe kontrolü alırken. *Ama aleti sürekli göz hapsinde tutamazdık. Hem casusun rahatça kullanmasını istiyorduk, değil mi? Böylece onu yakalama şansımız artacak.*

Yine de o birkaç metre ötede uyurken birinin gizlice yaklaşıp küpü kullanmasının tedirginlik verici olduğunu inkâr edemezdi. Peçe küpü eline alıp inceledi. Geri konurken başka bir yüzü yukarı bakacak şekilde yerleştirilmesi dışında bir fark görünmüyordu.

Bunu nasıl çalıştırmıştı? Mraize onun adını kullanmasını söylemişti. "Mraize'le görüşmek istiyorum. Iıı, bu aslında ismi değil, daha ziyade unvanı..."

Küpün köşeleri, sanki oralarda metal daha inceymiş gibi içten gelen bir ışıkla parlamaya başladı.

"Onu tanıyorum," dedi küp, Peçe'yi gafil avlayarak.

"Konuşabiliyorsun!" dedi Peçe.

Küp cevap vermedi. Peçe kaşlarını çattı ve ek yerlerine daha dikkatli baktı. Parıltı titreşip değişti. Kısa süre sonra da küpün içinden yükselen güçlü ses, ellerinin arasındaki aletin titremesine sebep oldu.

"Küçük bıçak," dedi Mraize. "Seni bekliyordum."

Adolin kendi kurallarına uydu ve kendi başına dolaşmadı. Maya'yla bu tuhaf yerde bulunmaktan tedirgin olmadıklarını kanıtlarcasına sohbet edip yüksek sesle kahkahalar atarak dip dibe dolaşan askerlerinin ve kâtiplerinin yanından ayrılmadılar.

Normalde onları rahatlatmak için Adolin de sohbete katılırdı ama

bugün üzerine önündeki görevin ciddiyetinin ağırlığı çökmüştü. Şimdi seyahat bittiğinden endişeleri yeniden yüzeye çıkmıştı. Şerefsprenlerini ittifaka katılmaya ikna edebileceğini kanıtlaması gerekiyordu. Kholinar'daki başarısızlığının ardından, şimdi... Şimdi bunu yapmak zorundaydı. Babası için değil. İttifak için. Savaş için. Vatanı için.

Bir sonraki adım olan, bu mola yerinden yolun geri kalanı için gerekli şeyleri tedarik etme işine odaklanmaya çalıştı. Burası en temelde, kervanların ve ticaret gemilerinin ihtiyaçlarını karşılama amacı taşıyan bir pazardı. Tıpkı bundan önce ziyaret ettiği diğer spren şehri olan Celebrant'ta olduğu gibi, binaların çoğu farklı tipte, farklı farklı renklerde taşlardan yapılmıştı. Ortaya çıkarılmış bina malzemelerinden. Gerçek taş ve metaller, Yeminkapıları gibi geçitlerden nakledilmeleri gerektiğinden burada aşırı değerliydi.

Binaların mimarisinde de hâkim bir anlayış yoktu. En fazla Azish etkisi göze çarpıyordu ama sprenler ne buldularsa almışlardı ve dolayısıyla sonuç, farklı tasarım ve stillerden bir battaniye gibi olmuştu. Dükkânların terbiyesprenleri tarafından işletiliyor gibi görünüyordu. Azişçe ve Alethçe sesleniyor, insanların isteyebileceğini bildikleri su ve yiyecekler öneriyorlardı.

Mallara bakanlar ise her türden sprenlerdi. Aralarında Adolin'in ilgisini en çok çeken külsprenleri oldu. İnsana benziyorlardı ama zaman zaman etleri dökülüp alttaki kemiği ortaya çıkarıyordu. Adolin bir tanesinin yanından geçerken dişi spren parmaklarını şaklatarak elinin kül olup uçuşmasına sebep oldu, derken el çabucak yeniden büyüdü. Adolin havada hiçliğe açılmış insan biçiminde deliklere benzeyen bir iki yücespren bile gördü. Bunlarla arasında epey mesafe bıraksa da bir çift tüccardı sadece.

Spren kıyafetleri de en az yapı malzemeleri kadar değişkendi. Adolin, Tashikk peştamalı üzerine Veden üniforması ceketi giymiş olan bir zirvespreninin yanından geçti. Bunun çok cart durması beklenirdi ve elbette Adolin bunları asla birlikte giymezdi ama buna hiç takılmadığını fark etti. İnsan kıyafetlerini alıp kendilerince kullanıyorlardı; niye başka bir dünyadaki krallıkların modasını takip etmeleri gereksindi ki?

Bu yüzden buranın modasında yeni ve ilginç bir şeyler vardı. Eğitimsiz ama yetenekli bir ressamın eseri gibi. Öyle kombinler ortaya çıkarıyorlardı ki Adolin'in kültüründen hiç kimse bunları bir arada hayal etmeye bile cesaret edemezdi.

Gerçi, diye düşündü Adolin, bilmediği bir türden ince uzun bir

sprenin yanından geçerken, *şuradakine biri o koruyucunun bizim tarafta ne için kullanıldığını anlatmalı.*

Askerleri bir silah dükkânına bakmak için durdu. Adolin onları ortaya çıkarılmış silahlara güvenmemeleri gerektiği konusunda uyarmıştı oysa. Yine de tezgâhta sergilenen çeşit çeşit kılıca bakmamak zordu. Fiziksel Âlem'de iyi bir kılıç çok pahalıydı. Sıradan bir kılıç bile genellikle fiyatıyla insanları şaşırtırdı. Buradaysa bir kılıç ortaya çıkarmak ile bir tuğla ortaya çıkarmak için aşağı yukan aynı miktarda Fırtınaışığı gerekiyordu, dolayısıyla fıçıların içinde veya dükkânların önünde yığınlar hâlinde kılıçlar görebiliyordunuz.

Bu acayip ekonomi kesin Shallan'ı büyülerdi. Adolin onların mükemmele yakın olan mücevherleri spren bankalarında tutarak gelecek için büyük miktarda Fırtınaışığı depoladıklarını duymuştu. Ve elbette etrafta bu kadar insan olması, hayvanların Shadesmar'daki karşılığı olan küçük duygu sprenlerini de çekiyordu. Kafalarının tepesinde şansprenleri uçuşuyordu ve uzun antenleri ve bir sürü bacaklarıyla büyük yılanbalıklarını andıran korkusprenleri ara sokaklarda toplaşmıştı.

Bıyıklı, zarif vücutlu bir uçan spren bir binanın tepesine indi, ardından atladığında aşağı doğru süzülüp kaybolan minik kristal pareler saçtı. Bu bir tutkuspreni miydi? Shallan'a söylemeliydi.

Adolin dönüp uzaktaki mavnaya baktı. Shallan oradaydı. Maya da görev bilinciyle anında durduysa da o kazınmış gözleriyle dümdüz ileriye bakmakla yetindi.

"Niye mavnada kaldığını merak ediyorum," dedi Adolin. "Görecek bunca şey varken kalıp dinlenmek istemesi çok garip."

Maya karşılık vermedi. Bu onun Maya'yla konuşmasına engel olmuyordu. Maya'da... huzur verici bir şey vardı.

"Muhtemelen kontrol Peçe'dedir," dedi Adolin. "İddiaya varım eşyalarımız çalınacak diye endişeleniyordur. Shallan diğer ikisinin onu korumak, ona yardım etmek için var olduğunu söylüyor ve bunu anlıyorum. Anlamak istiyorum. Onun deli olduğunu fısıldayıp gülüşenler gibi olmak istemiyorum."

Adolin, Maya'ya baktığında Maya da ona baktı.

"Peçe onu kontrol ettiğinde kıskanmam aptalca, değil mi?" dedi Adolin. "Shallan, Peçe'yi bir araç olarak yarattı. Sadece... Bunu doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Ona nasıl destek olabilirim, bilmiyorum."

Adolin ilişkilerde iyi değildi. Hiç olmamıştı. Bunu artık kendine iti-

raf edebiliyordu. Onlarca ilişkisi olmuştu ve hepsi de çabucak bitmişti. Bir ilişkide hata yapma konusunda her türlü tecrübesi vardı ama doğru yapma konusunda çok az şey biliyordu.

Bunu doğru yapmak istiyordu. Shallan'ı kısmen bu eksantrik yanları yüzünden seviyordu. Shallan sanki herkesten daha canlı, bir şekilde daha samimiydi. Bir sürü farklı kişilikle ve illüzyonla doluydu. Fakat tam da bunlar yüzünden inanılmaz bir şekilde daha bir *gerçek* geliyordu.

Adolin diğerlerinin önüne geçmek istemediğinden ağırdan aldı. Keşke ellerini ceplerine sokabilseydi. Ne yazık ki bu üniformanın cepleri dikilip kapatılmıştı. Pantolon bu şekilde daha iyi görünüyordu.

Adolin niye moralinin bozuk olduğunu biliyordu. Bir spren şehri görmek ona en son Shadesmar'a geldiği zamanı hatırlatmıştı. Şehir düşerken Elhokar'ın cesedini sarayında bırakmak zorunda kaldığı zamanı. Daha kötüsü Adolin yanlışlıkla kendisi Shadesmar'a gelirken askerlerini geride bırakmıştı.

Buna takılıp hayatı kendine zindan edecek türden biri değildi... ama, fırtınalar adına, Cehennem'de yeri hazır biri varsa o da askerlerini ölüme terk eden bir generaldi.

Adolin, Maya'nın büyük bir dikkatle yan tarafta bir yere baktığını fark edince daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Bu başlı başına tuhaftı çünkü Maya genelde etrafındaki şeylere pek dikkat etmezdi. Fakat Adolin biraz daha yaklaştığında, onu böylesine afallatan şeyin ne olduğunu gördü. Bu başka bir ölügözdü.

Bu ölügöz, bir dükkân vitrininin yanında duran bir Muğlak'tı. Muğlakların gözleri olmazdı ama yaratığın Maya'yla aynı kaderi paylaştığına şüphe yoktu: Deseni tamamen hareketsizdi; normalde öylesine zarif olan çizgileri kırık parmaklar gibi yamuk yumuk kalakalmış, merkezi aynı şekilde kazınmıştı.

Maya'nın boğazından alçak sesli bir inilti koptu.

"Üzgünüm," dedi Adolin. "Bunun çok üzücü olduğunu biliyorum. Hadi gidelim."

Adolin tam yürüyecekken Maya'nın onun kolunu tutmasıyla kalakaldı. Bu Maya'yı da şaşırtmış görünüyordu; başını eğip Adolin'in kolunu tutan ellerine baktı, ardından başını yana kırdı. Sonra Adolin'i çekiştirerek ölügöz Muğlak'a doğru döndü. Bir şey söylemek ister gibiydi.

Adamlan hâlâ alışveriş yapıyordu, dolayısıyla Adolin, Maya'nın istediği tarafa dönüp ölügözün olduğu dükkâna yürüdü. Shades-

mar'da gördüğü çoğu dükkân gibi bunun da yanları açıktı, muhtemelen dükkân sahibinin yaşadığı küçük binanın önündeki tentenin altında bir tezgâhtan ibaretti. Burada fırtınalardan endişelenmeleri gerekmiyordu, bu yüzden dükkânlar açık havada, Adolin'in kendini fazlasıyla ortada hissetmesine sebep olan bir tarzdaydı.

Dükkân sahibi bir mürekkepspreniydi. Adolin diğer spren türlerine kıyasla daha az mürekkepspreni olduğunu ve kendi içlerine kapalı bir topluluk olduklarını duymuştu. Yaratık kehribar gibi parlak bir siyahtı, hatta ışığı yansıtıyordu; üzerine doğru açıyla ışık vurduğunda rengârenk ışıldayan su üzerindeki yağ gibi. Kitap satıyordu ama kitapları diğer dükkânlardaki gibi üst üste yığmamış, raflara özenle dizmişti.

"Sen Alethisin," dedi Adolin'i inceleyerek. Belirgin bir şekilde genizden gelen bir şiveyle konuşuyordu. "Ve erkeksin. Kitaba ihtiyacın yok. Bu böyle."

"Ölügözü soracaktım," dedi Adolin başıyla Muğlak'ı işaret edip.

"Eski bir arkadaşımdı," dedi dükkân sahibi ters bir sesle.

"Parlayanlar zamanında mı?"

"Hayır. Ondan daha yakın zamanda. Eskiden iş ortağımdı." Kaşlarını çattı. "Bu konuda bir şey mi biliyorsun insan? Bir tehlike mi var?"

"Ne tehlikesi?"

"Yeni ölügözler," dedi dükkân sahibi kafasını iki yana sallayarak. "Parlayanlar yeniden başlatmamalıydı. Bunun olduğunu biliyor musun? Senin krallığında başladı, değil mi?"

"Ben yeminine ihanet eden bir Parlayan duymadım," dedi Adolin. "Sen bundan emin misin?"

Mürekkepspreni elini arkadaşına doğru salladı. "Yüzyıllar boyunca ortağımdı. On yıl önce Parlayanları arayanlara katılmaya gitti. Geçen yıl onu bu hâlde, doğuda uzak bir adada yapayalnız buldum. Bu tarafa gelmekte ısrar etti. Daha doğrusu ısrarla bu tarafa yürüdü. Böylece burada bir dükkân açtım."

"Onun yeni böyle olduğuna emin misin?" diye sordu Adolin.

"Hafızamda bir sorun yok," dedi mürekkepspreni. "Sizin yaptığınız şey bu: Sprenleri öldürmek. Kendinizden utanmalısınız." Maya'ya baktı. "Bu da öldürdüğün başka bir tane mi?"

"Elbette hayır," dedi Adolin. "Ben..." Daha fazla bir şey söylemek istemeyerek sustu. Herkese ketum davranmaları talimatı vermişti.

Fakat... yeni bir ölügöz mü? Bu imkânsızdı. Belki... Belki Bavland'ın ücra yerlerinde genç bir Dalgabağlayan desteksiz veya arkadaşsız kalmış ve yeminini bozmuştu. Bu o kadar mantıksız değildi;

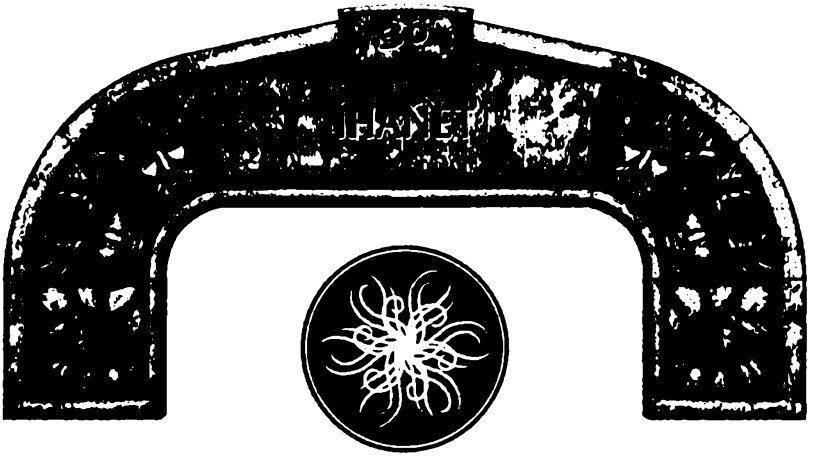
bu konuda bir şeyler öğrendikçe geçtiğimiz birkaç yıl içinde yeni Parlayan bağları kuran Kaladin, Jasnah ve Shallan'ın o kadar da eşsiz olmadığını anlıyorlardı. Dinmezfırtına'nın yaklaştığını hisseden ve insanlara bağlanmak için geri dönen sprenlerle tüm Roshar'da büyük bir değişim yaşanmaktaydı.

Mürekkepspreninden soğuk suçlamalardan başka duyacağı bir şey kalmamıştı, dolayısıyla Adolin yola doğru döndü ve Maya da onu durdurmadı. Maya bir şekilde bu ölügözün farklı olduğunu biliyor muydu? Oraya gidip dükkân sahibiyle konuşmasını istemesinin sebebi bu muydu?

Adolin adamlarının yanına dönecekti ki Godeke'yle spreninin ona doğru koşturduğunu görünce durdu. Eski ardent yanına geldiğinde ciddi bir tavır takındı ve onu eğilerek selamladı. "Berrakbey, sanırım bunu görmek istersiniz."

"Neyi? Başka bir ölügöz spren mi?"

"Hayır," dedi Godeke. "İnsanlar."

Ama tüm bunlar mektubunuzun özüne inmiyor. Benimle konuşmayı kabul eden herkesi uyarılarınıza kulak vermeye teşvik ettim ama hepsi de şu anda Garaz'ı görmezden gelmekten memnun görünüyor. Onların görüşüne göre Roshar sisteminde hapis kaldığı sürece Garaz bir tehdit oluşturmuyor.

Maraize konuştuğunda küp köşelerinden sızan ışıkla parladı. Peçe izliyordu, derken aniden kendini her şeyle bağlantısı kopmuş, iki an arasında sıkışıp kalmış gibi hissetti.

Bu his... Bunu daha önce de yapmıştı. Buradaydı, yere diz çökmüş, köşeleri parlayan bu küpü tutmuştu. *Tıpkı böyleydi.*

Peçe küpün üstüne uzanıp pürüzsüz metali hissetti ve onun içe göçmesini bekledi. Parmaklarını kaldırıp başparmağına sürterken kafasını yana eğip izledi. Bu yanlıştı... Omzunun üstünden arkaya baktı ve brandanın altındaki alanı gördü.

Shadesmar'da bir görevdeydi. Niye arkasında bahçelerini görmeyi beklemişti? Babasının bahçesini.

Peçe yerini Shallan'a bıraktı. Bu anılar... Bunlar onun kayıp anılarıydı. Annesinin ölümünden önceki yıllar... Beyninde, özenle ekilmiş çiçek tarhlarının ardına saklanmış o eğri büğrü, düğüm düğüm yer. Shallan hatıraları arasında dolandığında bir eksiklik hissetmese de diğer ipuçlarından boşluklar olduğunu biliyordu.

Hatırla, diye düşündü Peçe. *Hatırla.*

Çocukken Desen'le alıştırma yapmıştı. Yemin etmişti. Bir Parekılıcı çağırmış ve can havliyle kendi annesine saplamıştı. Ve... Elindeki küpe baktı... Ve elinde yine böyle bir küp mü vardı?

Shallan küpü daha sıkı kavradı ve tüm dikkatini Mraize'in sesine yöneltti. Geçmişi düşünemezdi. Yapamazdı. Ne yazık ki küpten yükselen ses bir şekilde kulağına bozulmuş gibi geliyordu. Tek tek her bir heceye odaklandığından Alethçeyi anlayamıyor, bunun yerine birbirine geçmiş anlamsız sesler duyuyordu.

Silkinip kendine gelmeye çalıştı ve mavna altında yalpalar gibi oldu. Yutkunup Peçe'yi kontrolü almaya zorladığında Mraize'in söyledikleri yeniden anlam kazandı.

"... dikkatli ol," diyordu Mraize. "Bu görüşmeden kimseye bahsetme."

"Ben..." dedi Peçe. "Tabii ki bunu gizlice yaptım. Beni tanımıyor musun?" Mraize öncesinde ne demişti ki acaba? Tamamen kaçırmıştı.

"Baltatazılarında olduğu gibi insanlarda da," dedi Mraize, "istediğin davranışı teşvik etmek iyidir küçük bıçak. Evet, raporun?"

"Kıyıya yanaştık," dedi Peçe. "Diğerleri küçük liman şehrini dolaşmaya gitti. Kaleye ulaşmak için önümüzde birkaç haftalık bir kervan yolculuğu var daha. Umarım olaysız geçecek."

"Ekipteki Parlayanlar hakkında ilginç bir şey var mı?"

"Rapor edecek bir şey yok Mraize," dedi Peçe. "Daha ziyade verdiğin küpün çalıştığından emin olmak istedim." Bir an durdu. "İçini açarsam ne olur demiştin?"

"İçinde yaşayan spreni imha etmiş olursun," dedi Mraize.

"Sprenleri öldüremezsin ki."

"Öldürürsün demedim zaten."

Peçe küpü havaya kaldırdı. Köşelerden ışık sızıyordu; küp hafiften açılmış mıydı? "Belki ilgini çekecek bir haberim vardır," dedi. "Şu küp hakkında biraz bilgi karşılığında söyleyebilirim."

"Bir görevin var; anlaşmamız böyle değil küçük bıçak," dedi Mraize. Sesi eğleniyor gibiydi. "Tazılar, ziyafet çekmek için itaatlerini göstermekten geri durmaz. Hünerlerini sergiler ve sonra ödüllerini alırlar."

"Sen bana avcı olmamı söyledin. Av olmamı değil," dedi Peçe. "Şimdi de dizginleri elime alıyorum diye kızıyor musun?"

"Dizginleri ele almak harika ve bunu yapman övgüye değer. Öte yandan organizasyonumuz hiyerarşi prensibine dayanıyor. Birlikte çalışan bir grup avcının birbirine karşı dönmesi an meselesi olur.

"Bu yüzden ben babsk'ıma saygı gösteririm ve sen de bana saygı gösterirsin. Kendimizden olana saldırmayız ve üstümüzle pazarlık etmeyiz. Aksini yapmak anarşiye davetiye çıkarmak olur. Yani ava devam et ama keşfettiklerini alıkoymaya kalkma. Şimdi, bu seyahatle ilgili rapor etmek istediğin başka bir şey var mı?"

Mraize diğer Parlayanlarla ilgili bilgi vermesi için ona daha fazla baskı yapmadı, yani en temelde geri adım atmış sayılırdı. Görevi Parlayanlar hakkında rapor vermek değildi ve onu buna zorlamaya hakkı olmadığını Mraize de biliyordu.

Bu aklında olsun, diye düşündü Peçe. *Mraize ne ima ederse etsin bu anlaşmada esneme payı var.*

"Bizi izleyen bazı tuhaf sprenler vardı," dedi Peçe. "Gözümün ucuyla gördüm ama yanlış renkte gibilerdi. Sanki yozlaşmış gibi."

"İlginç," dedi Mraize. "Sja-anat etki alanını genişletiyor. Hâlâ benimle bağ kuracağına söz verdiği şu spreni bekliyorum."

"Bir spren yollayacağına söz verdi sadece," dedi Peçe. "Sprenin bağ kurmak için seni seçeceğine söz vermedi. İstediğini elde edemezsen Shallan'ı suçlama."

"Ama yine de Sja-anat yolda sizi gözetliyor, ha? Gördüğün şu sprenler? Bana onlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Hepsi aynı türdenler ve uzak duruyor, bir şekilde kendilerini saklıyorlar. Ekibime onlara karşı gözlerini dört açmalarını söyledim ama diğerleri arasından başka gören olmadı."

"Sja-anat önemli küçük avcı," dedi Mraize. "Onu kendimize bağlamalıyız. Garaz'ın sprenlerinden biri ve Garaz'a ihanet etmeye istekli... Kadim bilgilere sahip kadim bir yaratık... Şimdi sana ikinci bir görev vereceğim. Bu sprenleri yakından izle ve yapabilirsen temas kur."

"Tamam," dedi Peçe. "Kuleden veya Dalinar'ın taarruzundan hiç haber var mı?"

"Ah, burada işler olağan iniş çıkışlar ve sürprizlerle ilerliyor," dedi Mraize. "Dikkatli gözler için beklenmedik bir şey olduğu yok. Eğer ilgilenmen gereken bir şey olursa seni haberdar ederim."

Peçe başını salladıysa da küpü elinde tutmanın verdiği his bir kez daha onu ele geçirirken dikkati dağılmıştı. Hatıraların yansımalarının gölgelerini görmesi için Shallan'ı yeniden kontrolü almaya zorladı. Shallan kendini güçlü olmaya zorlayarak derin nefesler aldı verdi. Kaçmamak için.

Mraize'e geçmişi hakkında bir şey bilip bilmediğini, bu küpü daha önce kullanıp kullanmadığını sormalı mıydı? Mraize'in buna cevap

vermesi ihtimali zayıftı ama Shallan'ın tereddüt etmesinin sebebi bu değildi.

Bilmek istemiyorum, diye düşündü. Bunun yerine, "Kervanla biraz yol aldıktan sonra seninle tekrar iletişime geçerim," dedi.

"Olur," dedi Mraize. "Tekrar vurgulamış olayım: Şu yozlaşmış şansprenlerini gözden kaçırma. Sja-anat'ın ikimizle de oynuyor olabileceğinden endişeleniyorum ve bu hissi sevmedim."

Shallan şaşkınlıktan az kalsın küpü düşürecekti. Sprenin hangi türden olduğunu özellikle söylememişti. Fakat Mraize açıkça şanspreni demişti işte.

HAH, diye düşündü Peçe.

Fırtınalar adına, diye düşündü Parlayan. *Peçe'nin planı işe yaradı. Şimdi iyice çekilmez olacak.*

Çekilmez mi? Ben inanılmazım. Mraize en basit tuzağa düştü. Bu kadar zeki olunca en temel şeyleri unutmaya başlıyorsun. Bilgiyi daima sorgula.

"Anladım," demeye zorladı Shallan kendini. "Gözümü dört açacağım." Böylece küpteki ışıltı söndü. Shallan onu dikkatle sandığa geri koydu ve kapağı kapatmadan önce yine bir Hatıra aldı.

Söyledikleri Mraize'e ulaşmış ve yozlaşmış bir şanspreninin onları izlediğine dair verdiği yanlış bilgi gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Casus, Beryl'di.

Godeke'nin bulduğu insanlar beklenmedik derecede kalabalıktı. Asker değil, kahverengi tenli ve siyah saçlı kadınlar ve erkeklerden oluşan sıradan işçilerdi. Vorin halkları arasında da bu ten renginden insanlar görürdünüz ama buna daha ziyade orta bölgelerde rastlanırdı. Marat, Tukar, Reshi Adaları...

Adolin'in Makabak'ın güneydoğusundan hatırladığını düşündüğü basit kesimli kıyafetler giyiyorlardı. Azish desenlerini andıran renkleri olsa da kumaşlar daha kalın ve kaba, bellerinden sarkan örgülü püsküllerle kıyafetler daha kapalıydı.

Evet, diye düşündü. *Görünüşe göre Marat'tan veya belki Tukar'dan olmalılar.*

Şehrin dışında konaklayan bir sürü kervan vardı ama diğer hepsinin yolcuları sprenlerdi. Adolin'le Godeke önlerinden geçtiklerinde hepsi de el sallamış, onları dostça selamlamışlardı. Hatta biri Godeke'nin spreni Archinal'i tanıyıp ona seslenmişti bile.

Bu insan kampı ise onların aksine pek davetkâr değildi. Spren kamplarında ortaya çıkarılmış ateşler yanarken burası ne alevle ne de Fırtınaışığı'yla aydınlatılmıştı; tamamen karanlıktı. Ayrıca kervanda yük hayvanı da yoktu; insanlar eşyalarını kampın ortasına yığmıştı. Bir kısmı uyurken, çoğunluğu erkeklerden oluşan bir grup omuzlarında sopalarla kampın etrafında nöbet tutuyordu.

"Kim bunlar?" diye sordu Adolin alçak sesle, küçük bir dükkânın yanından izlerken. Şehrin dışında arazi nispeten çıplaktı. Bu tarafta daha büyük olan hayatsprenlerinin uçuştuğu küçük kristalimsi bitki öbekleriyle obsidyenden bir alandı.

"Başka ülkelerden tüccarlar olabilir mi?" dedi Archinal. Kısa boylu terbiyespreni ellerini ovuşturdu. "Ah, şu sıralar bu giderek daha fazla oluyor. Kervanlarla gelip ticaret yapmaya çalışıyorlar. Sizin şaraplarınızı seviyorlar insan berrakbey. Ayrıca çoğu silahlarınızın ününü duymuş ve ticaretini yapmak isteyen birkaç kişi tanıyorum. Sanki Parekılıcı satılıkmış gibi!"

"Başka ülkeler..." diye tekrarladı Adolin çenesini kaşıyarak. "Belki tanıştığın diğer tüccarlar daha uzak yerlerden olabilir ama bunlar Marati veya Tukari kıyafetleri giyiyor. Bana buraların yerlisi gibi göründüler. Öte yandan eğer durum buysa, o zaman bu tarafa nasıl gelmiş olabilirler? Shadesmar'a nasıl geçeceğimizi biz daha yeni öğrendik ve geçmek için bir Parlayan'ın yardımı gerekiyor. Bizim dünyamızdan bir tüccar kervanı buraya nasıl gelmiş olabilir?"

"Ben de bu yüzden size göstermek istedim," dedi Godeke. "Bu grupta bir gariplik var."

"Her şeye rağmen, gerçekten de yabancı olabilirler," dedi Archinal. "Bir süredir burada ticaret yapıyorlarsa belki ortaya çıkarılmış kıyafetler giyiyorlardır. Ah! Burada gördüğünüz şey ile kendi hayatınızdan bildiğiniz şey arasında bağlantı kurarak düşünmeyin insan yüceprens."

"Onlara sorabiliriz, değil mi?" dedi Godeke. "Bakalım bizimle konuşacaklar mı."

Birbirlerine baktılar ve sonra Adolin omuz silkti. Neden olmasındı? Godeke'yle sprenine katıldı. Maya da arkalarından geliyordu.

Kervancılar onları hemen fark etti. Biri eliyle işaret etti ve küçük bir grup hızla onlara doğru seğirtti. Shadesmar'daki solgun ve uzak güneşe rağmen, o daimî aydınlık Adolin'in gözlerine oyunlar oynuyordu. Gölgeler yanlış tarafa uzuyordu ve mesafeyi tahmin etmek zordu. Bu yüzden Adolin burada tuhaf görüntülere alışmıştı.

Fakat bunu dikkate aldığında bile bu insanların sürekli etrafları gölgelerle çevriliymiş gibi görünmesi... sinir bozucuydu. Adamlar yaklaştıkça, Adolin onların hatlarının sadece ipuçlarını görüyormuş gibi hissetti ve ne tarafa dönerlerse dönsünler, yüzlerindeki çukurlar –göz çukurları, burunlarının yanındaki çizgiler– hep karanlıktı. Arada bir gözlerini görür gibi oluyordu.

Adolin'in bilmediği bir dilde konuştular.

"Alethçe biliyor musunuz?" diye sordu Adolin. "Ya da Vedence?"

"*Gthlebn* Thaylen?" diye sordu Godeke.

"Alethi?" dedi adamlardan biri. "Git buradan Alethi."

Evet, bu kesinlikle Tukari aksanıydı. "Sadece konuşmak istiyoruz," dedi Adolin. "Burada sizden başka insan görmedik. İnsanlarla konuşmak hoş olur diye düşündük."

"Git buradan," diye tekrarladı adam. "Yok konuşmak."

Adolin onun arkasına, diğer kervancıların eşyalarının arasından bir şeyler çıkardıkları tarafa baktı. Onunla konuşmaya gelenler sadece sopa taşıyor olsa da diğerlerinin bulunduğu yerde bir ışık yansıması yakaladı. Gerçek silahları vardı ama açıkça göstermek istemiyorlardı.

"Peki," dedi Adolin. "Siz bilirsiniz."

Ardından yanındakilerle birlikte dönüp şehre yürüdü. Tukariler onların gidişini izledi.

"Tukari bunlar," dedi Godeke.

"Evet," dedi Adolin. "Bunların ülkeleri aslında Elçi olan ama tanrı olduğunu iddia eden bir adam tarafından yönetiliyor. Babam şarkıcı ordusunu Emul'a, bu yobazların üstüne sürüp ezmeyi planlıyor. Örs ve çekiç taktiği."

Bu tuhaf yolcuların Tukar'daki bu meseleyle bir ilişkisi var mıydı bir şekilde? Yoksa sadece tesadüf müydü?

Adolin askerlerini buldu ve birlikte mavnaya geri yürüdüler. Eşyalarını boşaltıp kamp kurmak istiyorlardı. Archinal daha önce şerefsprenlerinin kalesine gitmişti ve onlara yolu gösterebileceğinden emindi. Çok zor olmasa gerekti; dümdüz batı kıyısını takip ettiklerinde yol onları ulaştıracaktı.

Ama mavnaya yaklaştıklarında Adolin yavaşladı. Mavnanın önünde Unativi biriyle konuşuyordu. Maviye çalan beyaz bir figür. Uzun boylu, seçkin görünümlü. Adolin bu spreni hep üniformayla görmeye alışmıştı; gömlek ve pantolonla değil. Ama aynı kişiydi.

"Bu bir şerefspreni mi?" diye sordu Godeke.

"Evet," dedi Adolin yürümeye devam ederek. "Notum. En son Shadesmar'a geldiğimizde bindiğimiz geminin kaptanı."

Anlaşılan Adolin'in şerefsprenleriyle karşılaşması umduğundan daha erken olacaktı.

Hâlâ brandanın altında oturan Shallan mücevherlerin ışığında yaptığı çizimi bitirdi. Şu anda yanındaki kilitli sandıkta duran haberleşme cihazını kâğıda aktarmıştı.

Okyanustan birkaç spreni yanına çekti. Burada yaratımsprenleri döne döne renk değiştiren minik şekillerdi. Farklı şeyleri taklit edebiliyor, genellikle de yüzü andırıyorlardı. Fakat küçüklerdi, dolayısıyla da onlara Fiziksel Âlem'deki sprenler gibi davranmak daha kolaydı. Shallan sprenleri eliyle kovalarken Desen gelip yanına oturdu.

"Mmm," dedi Desen. "Aynı küpten dört tane çizmişsin Shallan. İyi misin?"

"Hayır," dedi Shallan, "ama başka bir sebepten." Eskiz defterinin sayfalarını çevirdi. "Biri bu küple oynuyor. Ben onu sandıkta bıraktığım zamanlarda."

Desen'in desenleri neredeyse durma noktasına geldi. "Emin misin?"

"Evet," dedi Shallan ona çizimleri göstererek. "Şurada, hemen köşeye yakın bir yerde bir çizik var. Bu taraf dün yukarı bakıyordu ama bugün yana dönüktü."

"Mmm..." dedi Desen. "Bu çok ince bir detay. Başka kimse fark etmezdi."

"Öyle," dedi Shallan. Çizimleri ürkütücü derecede kusursuzdu. Neredeyse doğaüstü denecek kadar. "Casus Beryl. Kanıtım var ve küpü kullanarak Mraize'le temas kurduğunu biliyorum. Ama kimsenin dikkatini çekmeden küpü nasıl çalıştırdığını çok merak ediyorum. Sen bunu yaparken hiç gördün mü onu?"

"Hayır," dedi Desen. "Görmedim."

"Her neyse, kimin casus olduğunu öğrenmiş olmak rahatlatıcı," dedi Shallan ve gerçekten rahatlamış olduğunu fark edip şaşırdı. Bunu kabul edebilirdi. Casusun yeni kız çıkmasını. Shallan Vathah veya İshnah çıkar mı diye çekiniyordu.

Beryl. Beryl'in olmasını kabul edebilirdi. Üzücüydü. İhanete uğramak her zaman üzücüydü. Ama daha kötüsü de olabilirdi.

Hay cehennem, diye düşündü Peçe.

Ne oldu, diye düşündü Shallan. *Sorun ne?*

Bu fazla kolay olmadı mı, dedi Peçe. *Fazlasıyla pratik?*

Peçe, diye düşündü Parlayan. *Şüphelilere yanlış bilgi verip casusu tespit etmek için onca zahmete girdin. Şimdi bunu sorguluyor musun?*

Ben sadece en temel şeyi yapıyorum, diye karşılık verdi Peçe. *Her bilgi kırıntısını sorgulamamız ve kendimize bu bilgi bize yutturuldu mu diye sormamız gerekiyor. Benim bunu biraz daha düşünmem lazım.*

Shallan içini çekti, ardından başını iki yana salladı. Peçe onları sarhoş etmemiş olsaydı belki Beryl'i çoktan yakalamış olacaklardı. Tekrar çizim yapmaya döndü. Bir kez daha küpü çiziyordu ama bu kez üst kısmına minik çukurlar ekledi. Hatırlamış mıydı? Hatırlamak istiyor muydu?

"Shallan?" dedi Desen. "Mmm... Bir terslik var, değil mi? Aramızda bir casus olmasından başka."

"Bilmiyorum," dedi Shallan alnını ovuşturarak. Akşamdan kalmalığın son kalıntıları hâlâ zihninin gerisinde zonkluyordu. "Sen... benim küçükken böyle bir küp kullandığımı hatırlıyor musun?"

"Mmm. Hayır."

"Ben hatırlıyorum," dedi Shallan. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kullandım. Kendi hatıralarıma bir anlam veremiyorum gerçi."

"Belki... Sana yardım edebilirim. Hatırlamana..."

Shallan eskiz defterine baktı.

"Shallan," dedi Desen. "Senin için endişeleniyorum. Mmm. İyiye gittiğini söylüyorsun ama endişeleniyorum. Adolin de aynı fikirde, gerçi onun benim gördüklerimi gördüğünü sanmıyorum."

"Sen ne görüyorsun?" diye sordu Shallan alçak sesle.

"Senin gözlerinden bazen başka bir şey bakıyor. Yeni bir şey. Ben senin... senin geçmişinden bahsetmeye çalıştığım zaman görünüyor. O yüzden bunu yapmaktan korkuyorum. Bazen daha fazlasını söylememi ister gibi oluyorsun. Fakat sonra o diğer gözler bana bakıyor."

"Başka bir gerçek var," diye fısıldadı Shallan. "Başka bir..."

"Başka bir..."

Shallan gözlerini sımsıkı yumdu. *Peçe, kontrolü al.*

Ama...

Peçe kendini yine kontrolde buldu ve mavnanın önünden gelen sesleri duydu. Adolin'in güçlü ve kendinden emin sesi. Peçe onu Shallan gibi sevmiyordu ama o anda onun yanında olmaları gerektiğini biliyordu. Shallan'ın onun yanında olmaya ihtiyacı vardı.

Hayır, diye düşündü Shallan derinlerden. *Hayır. Benden nefret edecek. Nefret edecek... Yaptığım şeyler...*

Peçe yine de Adolin'in yanına gitti. Fakat ona Shallan'ın korkularından bahsetmeye cesaret edemedi. Shallan'a baş edebileceğinden emin olmadığı bir acı çektirme riskini alamazdı. Şekilsiz'e daha fazla destek verme riskini göze alamazdı. Böylece sessiz kaldı.

"Demek sensin," dedi Notum, Adolin'e. "Buraya yaptığın son seyahatten hiç mi bir şey öğrenmedin? Dönmek zorunda mıydın?"

Notum, kısacık kesilmiş saçları ve asker tavırlarıyla uzun boylu ve yapılı bir Alethi erkeği görünümündeydi. Yanaklarından aşağı uzanan favorileriyle biraz Boynuzyiyenlerinkini andıran ama ayrıca ince bir bıyıkla tamamlanmış bir sakalı vardı. Bu ve sade kıyafetleri onun bir parçasıydı. Bazı sprenler ortaya çıkarılmış kıyafetler giyse de şerefsprenleri bunları kendi varlıklarından yaratırlardı.

Notum'un yüzü ifadesizdi ama kelimelerinden aşağılama akıyordu. Neden kaptan üniformasını giymemişti? İzinde falan mıydı? Gemisi ortalıkta görünmüyordu.

Tam da Adolin'in hatırladığı gibi aşırı resmî olan spren, ellerini arkasında kavuşturup cevap beklerken ona babasını hatırlattı. Adolin askerlerine eliyle geride kalmalarını işaret etti ama Notum'a yaklaştığında Maya onu yalnız bırakmadı. Şerefspreni ona bakmadı bile; ölü gözleri genelde görmezden geliyorlardı.

"Payidar Fazilet'i ziyaret etmek için diplomatik bir görevle gönderildim Notum," dedi Adolin. "Yeni Parlayanlar tarikatını ve Urithiru Kralı olan babamı temsil ediyorum. Hükümdarlarımız tanışma mektupları gönderdiler. Yeni bir ittifak kurmayı ümit ediyoruz."

Şerefspreni gözlerini kocaman açtı ve keskin bir nefes aldı. Bu sprenlerin sırf etki yaratmak için yaptıkları bir şeydi; normalde nefes alıp vermiyorlardı.

"Ne?" dedi Adolin. "Bu, o kadar mı şaşırtıcı?"

"Sözünü kesmem nazik bir davranış olmaz," dedi Notum. "Çılgın sözlerine devam et lütfen."

"Biz sadece diyalog kurmak istiyoruz," dedi Adolin. "İnsan dünyası ile sprenler arasında diplomatik ilişkilere resmiyet kazandırmayı amaçlıyoruz. Bu, gayet makul bir istek."

Sprenler, şerefspreninden kaçındığından yakındaki cadde boşalmıştı. Ona şöyle bir bakıp hemen başka yöne sapıyorlardı. Notum

burada sevilmiyordu. Varlığına katlanılıyor ama memnun olunmuyordu.

"İzninle sana benzer bir durum tasvir edeyim," dedi Adolin'e. "Kraldan değerli bir şey çalmış olan kaçak bir suçlu düşün. Diyelim bir kadeh çalmış. Kralın kayıp karısından bir hatıra. Bu hırsızın bir gün elini kolunu sallaya sallaya saraya gitmesi ve kralla ilişkisini *normalleştirmek* istemesi *makul* müdür? Yoksa aptalca mıdır?"

"Biz şerefsprenlerinden bir şey almadık."

"Fırtınababa'nın en kıymetli kızı dışında."

"Bu, Syl'in tercihiydi," dedi Adolin. "Bunu Fırtınababa bile kabul ediyor. Ayrıca madem o kadar kıymetli, belki arada sırada ona kulak verebilirsiniz." Maya bu yoruma hafiften mırıldanınca hem Adolin hem de Notum dönüp ona baktı. Ölügözden bir ses duymak her zaman şaşırtıcıydı.

"Fırtınababa'nın size pek bir faydası dokunmaz," dedi Notum. "Artık bağlanmayı kabul ettiğinden şerefsprenleri ona eskisi gibi saygı duymuyor. Şeref'in ölümünün onu yaraladığını ve bu yüzden böyle mantıkdışı davrandığını düşünüyorlar. Yani evet, artık Antik Kız Evlat'ın dönmesini talep etmiyor. Ama bunun şerefsprenlerinin sizi hoş karşılayacağı anlamına geldiğini sanma."

"Saygı duydukları biri gayet makul bir şey söylediği anda onu dışladılar mı?" diye sordu Adolin. "Sprenlerin güya insanlardan iyi olması gerekiyordu."

"Keşke öyle olsa," dedi Notum alçak sesle. "Prens Adolin. Ben mantıksız biri değilim. Şunu bilin. Ben sadece işimi en iyi şekilde yapma peşindeyim. Yine de eğer Payidar Fazilet'e yaklaşırsanız tam olarak ne olacağını size söyleyeyim. Geri çevrileceksiniz. Şu anda şerefsprenlerinin dostları bile kaleye kabul edilmiyor, üstelik siz dosttan başka her şeysiniz.

"Oradakilerin büyük bölümüne göre sizler suçlusunuz. Tüm ırkınız suçlu. Bu Antik Kız Evlat'tan ziyade bize yaptığınızla ilgili." Notum çenesiyle Maya'yı işaret etti.

"*Biz* onlara *hiçbir şey* yapmadık," dedi Adolin büyük bir irade göstererek sakin bir sesle. "Maya ve diğerleri binlerce yıl önce öldürüldü."

"Bu süre çoğu spren için tek bir ömür bile etmez," dedi Notum. "Bizim hafızamız uzun sürelidir Prens Adolin. Eğer insanlarınız yeniden yeminlere dönmüş olmasaydı belki suçlanmazdınız. Ama geçmişten ders almadınız ve o korkunç şeylere, sprenlerle bağlanıp onların hayatını riske atmaya geri döndünüz."

"Bu Parlayanlar, geçmiştekilerin yaptığı şeyleri yapmayacak," dedi Adolin. "Bak, Hıyanet'ten önce binlerce yıl boyunca sprenlerle insanlar çok iyi anlaşıyordu. Tek bir olayın her şeyi silmesine izin mi vereceksiniz?"

"Bir olay mı?" dedi Notum. "O olay *sekiz* soykırıma sebep oldu Prens Adolin. Bunu bir durup düşün. Neredeyse tüm şerefsprenleri bağlanmıştı ve hepsi *öldürüldü*. İhanetin boyutunu hayal edebiliyor musun? Hayatını, ruhunu emanet ettiğin kişi tarafından öldürülmenin sebep olduğu acıyı? İnsanlar ölür ve ruhları Ruhsal Âlem'de tanrıyla buluşur. Peki ya biz?"

Notum, hırpani kıyafetleri ve kazınmış gözleriyle öylece dikilen Maya'yı işaret etti. "Biz düşünemeyen ve konuşamayan ölü ruhlar olarak Shadesmar'ı arşınlamak üzere geride kalırız," dedi. "Vücutlarımız, bizi öldürenlerin torunları tarafından silah olarak kullanılırdı. Bizi bu duruma sokan basit bir hata değil, yeminlere planlı ve hesaplı bir şekilde ihanet edilmesiydi.

"İnsanlarınız suçlu. Hak ettiğiniz cezayı almamış olmanızın tek sebebi sizden intikam alabilecek olan tüm sprenleri öldürmüş olmanız. Payidar Fazilet'e gitmeyin. Kral ve kraliçelerinizden getirdiğiniz mektupları kabul etmeyeceklerdir. Sizinle konuşmazlar bile."

Notum döndü ve az ileride kamp yapmış küçük bir kervana doğru yürüdü. Örgütlü yerleşime ve etrafında nöbet tutan iki üniformalı Ulaşkan'a bakılırsa Adolin bunun Notum'un kendi kervanı olduğu sonucuna vardı.

"Kaptan," diye seslendi Adolin arkasından. "Belki üstlendiğim görev en baştan başarısızlığa mahkûmdur. Fakat düşünüyorum da belki biri bizim iyi niyetimize kefil olsaydı bunun yardımı olabilirdi. Belki saygın bir şerefspreni, bir gemi kaptanı, bir asker. Görevimizin aciliyetini anlayan biri."

Notum olduğu yerde dondu kaldı, ardından topukları üzerinde dönüp kafasını yana eğdi. "Gemi kaptanı mı? Kıyafetimi görmedin mi?"

"Sen... izinde misin?"

"Görevden alındım," dedi Notum. "Antik Kız Evlat'ın esarete gitmesine izin verdiğim için. Beş ay hapiste kaldım ve nihayet serbest bırakıldığımda bir şerefspreninin yapabileceği en aşağı işe verildim. İki asır boyunca burası ile Payidar Fazilet arasındaki arazide devriye gezeceğim, aralıksız gidip geleceğim. Payidar Fazilet'e adımımı atmama izin yok. Uzaktan bakabilirim ama giremem."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Adolin. "Devriyen bitene kadar mı?"

"Sonsuza kadar Prens Adolin. Sürgün edildim." Başını kaldırıp gökyüzüne, Fiziksel Âlem'de bir yücefırtınanın başladığını göstererek titreşen ışıklara baktı. "Sizi bıraktığımda ne yaptığımı biliyordum. En azından şu kadarını söyle, onu kurtardınız mı? Bağdökümcü'yü?"

Adolin yutkundu. Ağzı kurumuştu. Sonsuza dek sürgün mü edilmişti? Hem de doğru olanı yaptığı için? Adolin, Payidar Fazilet'teki şerefsprenlerinin Syl gibi olmasını beklemiyordu ama orada Notum gibilerle konuşabileceğini düşünmüştü. Katı, kuralcı ama en nihayetinde mantığın sesine kulak verebilecek adil birileriyle...

Fakat eğer Notum'a, edep ve şerefin vücut bulmuş hâli olan bu sprene bile böyle korkunç bir şey yapabiliyorlarsa... Fırtınalar adına!

Notum hâlâ bir cevap bekliyordu. Syl'le birlikte hepsinin gitmesine izin vermişti çünkü Kaladin, Dalinar'ı kurtarmaları gerektiği konusunda ısrar etmişti. Adolin hemen Notum'u yaptığı fedakârlığın önemi konusunda temin etmek istedi... Ama kelimeler ağzından çıkmadı. Bu spren dürüstlüğü hak ediyordu.

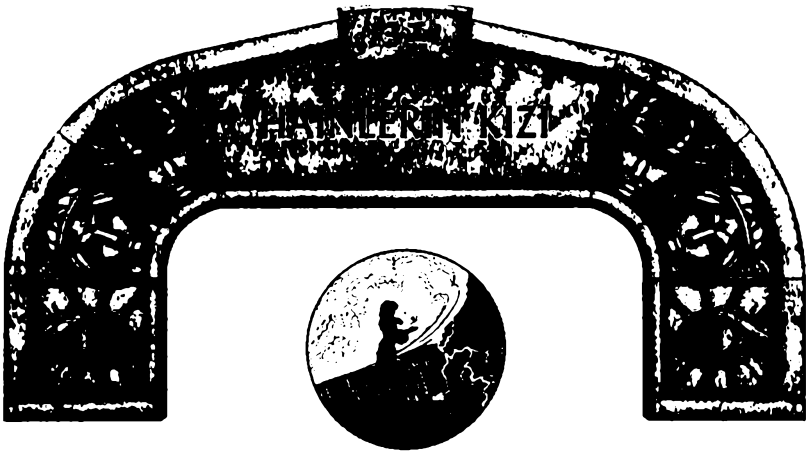
"Bizi o kurtardı Notum," dedi. "Babamın bizim yardımımıza ihtiyaç yokmuş. Gerçi oraya ulaştığımızda savaşın seyrini Shallan'la Kaladin değiştirdiler."

Notum başını salladı. "Payidar Fazilet'e giden bu yoldan gideceğim ama yaklaştığımda gerisin geri dönmeye zorlanacağım. Belki yeniden karşılaşırız insan prens ve seni bu yoldan caydırabilirim." Dönüp yürümeye devam etti.

Ua'pam'la Zu çoktan mavnaya binmişlerdi ve belli ki Adolin'le adamları için şehrin dışındaki kamplardan birini ayarlamışlardı. Böylece Adolin de eşyaları indiren adamlarına katıldı. Atların, ardından kendi silahlarının mavnadan indirilmesine yardım ederken düşüncelere gömülmüştü.

Adolin, Thaylen Şehri'ndeki savaşta işe yaramamıştı. Dünya artık tanrılara ve Parlayanlara kalmıştı; kılıçta hünerli genç ve yakışıklı açıkgözlerin devri geçmişti. Yapabileceği en iyi şey bunu kabul etmek ve faydalı olmanın başka bir yolunu bulmaktı.

Şerefsprenlerinin onu dinlemesinin bir yolunu bulacaktı. Bir şekilde.

Ben onlarla aynı görüşte değilim. Eğer tahmin ettiğiniz gibi Garaz'ı şimdilik hapis tutabilirseniz bu bize plan yapmamız için gerekli zamanı verir. Böyle bir tehditle yüzleşmek tek bir Pare'nin kapasitesini aşıyor.

Bir tanesini ilk kez görmesinden haftalar sonra bile Venli kendini şu yeni tür Kaynaşıklara aval aval bakarken yakalıyordu.

Makay-im veya Derinliklerden Olanlar denen bu Kaynaşıkların onunla aynı Dalgalardan birine erişimi vardı: Taşı sıvıya çevirme becerisi.

Derinlerin pürüzsüz, kılsız bir teni ve sadece kafalarıyla genital bölgelerinde kabukları vardı. Bu da kıvrımlı vücutları boyunca canlı desenlerini ortaya seriyordu. Uzun kolları ve bacakları, Venli'ye kendi uzun ama Raboniel gibi anormal uzun ve yapılı olmayan şu anki formunu hatırlatıyordu.

Makay-im'ler bir şey giydiklerinde önü açık cübbeler giyiyordu. Buzlu dağlardan geçerlerken vurucu ekibin geri kalanından ayrı duruyorlardı. Haftalardır birlikte seyahat etmelerine rağmen henüz Derinlerden biri Venli'yle tek kelime etmiş değildi. Gerçi Raboniel'in temposu zaten konuşmaya pek vakit bırakmıyordu.

Venli'nin anladığı kadarıyla bu dağlar herhangi bir krallığa ait değildi. Vadiler dışarıdan ulaşılamayacak kadar izoleydi. Venli'nin grubunu birkaç hafta önce buraya Gökseller uçurmuş ve Urithiru'ya geri kalan yolu yürümeleri için onları burada bırakmışlardı.

İnsan kulesi buralarda, gizli ve zapt edilemez olduğu varsayılan

bir yerdeydi. Rüzgârkoşucu devriyeler yüzünden uçarak yaklaşmak imkânsızdı ama Raboniel sadece geceleri veya fırtınalarda dikkatle ilerleyen bir yer birliğinin kulenin alt tünellerine görünmeden ulaşabileceğini düşünüyordu.

Venli'nin aralarında olduğu, şu anda bir ağacın gölgesinden çıkıp taş zemini aşan grup işte bu birlikti. Diğer günlerde olduğu gibi Raboniel yine çok zorlu bir tempo belirlemişti ama Venli daha birkaç saat yol almadan yorulmaya başlamayacağını biliyordu.

Kadim âlim gösterişli cübbesi yerine savaşa uygun deri seyahat kıyafetleri giymişti; sorgucundaki kırmızı-turuncu saç telleri, bunun dışında kabukla kaplı olan kafatasının etrafına dökülüyordu. Giderek artan bir sabırsızlıkla grubu daha hızlı ilerlemeye teşvik etti. Kuleye yaklaşıyorlardı. Sadece birkaç günlük mesafedeydiler.

Dağların arasındaki bu yüksek vadi, birkaç yabani kayafilizi ve orada burada, dalları fırtınaya direnmek için birbirine geçmiş birkaç bodur ağaç dışında çıplaktı. Ağaçların yaprakları fırtınadan önce geri çekilse de dalları sımsıkı iç içe geçmiş hâlde kalıyordu. Görünürde tek bir hayatspreni bile yoktu, gerçi soğuksprenleri gökyüzüne dönük bir şekilde yerde sıralanmıştı.

Bekleneceği üzere rüzgâr alan yamaçlarda daha fazla kayafilizi vardı ama siyah zemindeki kavrulmuş izler ve yanık yerler Dinmez-fırtına'nın buradan geçerken daha az öfkeli olmadığını gösteriyordu. Aksine yükseklere, alçak yerlere kıyasla daha çok yıldırım düşüyor gibi görünüyordu.

Venli hızlanıp askerleri geçti ve Derinleri yakaladı. Onlara bakmayı seviyordu çünkü hareket ederlerken bile taşla kaynaşıyorlardı. Şeref'in Ayı'nın parlak mavi ışığı, bazıları dalgalanan cübbeleri içinde, yürümekten ziyade kayarcasına ilerleyen otuz silüeti aydınlatıyordu. Fakat her tür yüzeyin üzerinden sanki pürüzsüzmüş gibi kayabilen *shetel-im* yani Akışlardan Olanlar gibi de değillerdi. Bu farklıydı. Derinler ayakları bileklerine kadar yere gömülmüş şekilde duruyorlardı.

Derinlerin hareket şekli, Venli'nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Güçlü bir yücefırtınadan sonra akıntıda sürüklenen tahta parçaları gibi sanki onlar tamamen hareketsiz dururken taş onları itiyordu. Ayrıca tüm Kaynaşıklar ve Soylular gibi gözleri yine kırmızı olsa da onlannki daha bir kötücül, daha koyu bir kırmızıydı.

"İlgini çektiklerini görüyorum," dedi Venli'nin yanında bir ses.

Venli olduğu yerde sıçradı ve dönüp baktığında Raboniel'in yanında yürüdüğünü gördü. Venli Kaygı'ya tutuldu ve Tını içinde endişeyle

titreşti. İlgisini çok mu belli etmişti? Bu şüphe çeker miydi? Venli başını öne eğdi ve Izdırap'ta mırıldandı. Bu görev yüzünden bağının ortaya çıkacağından zaten baştan beri endişeliydi.

"Utanacak bir şey yok," dedi Raboniel, Kibir'de. "Merak, şarkıcılar arasında hoş karşılanır. Saygın bir Tutku'dur Son Dinleyici."

Venli, Raboniel'in bakışları altında hızlı hızlı yürürken hâlâ Kaygı'daydı. Bu Kaynaşık'a, Leshwi'nin istediği gibi en iyi şekilde hizmet etmek niyetindeydi. Leshwi'nin adamları arasındaki tek Soylu Venli'ydi, dolayısıyla bu zorlu yolculuğa çıkabilecek tek kişi oydu. O ana kadar kadına basit hizmetlerde bulunmuştu: Geceleri yatağını sermek, içmesi için su getirmek gibi. Ona başka görev verilmemiş ve hatta pek muhatap da alınmamıştı. Venli, Raboniel'e hizmet etmenin kolay veya en azından olaysız olacağını düşünmeye başlamıştı. Şimdi niye kadının dikkatini çekmişti ki?

"Leshwi için tuhaf bir seçimsin," dedi Raboniel. "Yeni Ses'im olma görevinin kime verildiğini öğrendiğimde... Pek çoklarına göre sen hainlerin çocuğundan başka bir şey değilsin. Yine de Leshwi bu onuru sana verdi. Seni Son Dinleyici yaptı."

"Bana iyilik etti Kadim Kişi."

"Seni beğeniyor," dedi Raboniel. "Kaynaşıklar iyilik etmez, liyakati ve Tutku'yu ödüllendirirler. Bu kişi hainlerin kızı bile olsa. Aslında Leshwi'nin Sesi'nin... sıra dışı biri olmasını beklemeliydim. Leshwi, Gökseller arasında en zeki ve en yeteneklilerden biridir."

"Buna... itiraz edebilir Kadim Kişi."

"Evet, diğerlerinin onu hafife alması için ne kadar çabaladığının farkındayım." Raboniel bunu Tatmin'de söylemişti. "O çok tehlikeli ama bu iyi." Venli'ye baktı ve Tatmin'de yavaşça mırıldanırken kırmızı gözlerini tek bir kez kırptı.

Tını, Venli'nin içinde titreşti. Raboniel çok fazla şey biliyordu. Venli'nin Leshwi'nin casusu olduğunu anladığı belliydi. Peki başka ne fark etmişti? Elbette tüm gerçeği bilmiyordu.

"Söylesene," dedi Raboniel. "Derinlerin nesi bu kadar ilgini çekiyor? Niye onları izleyerek saatler geçiriyorsun?"

"Güçlerini büyüleyici buluyorum," dedi Venli. Mecbur kalmadıkça yalan söylememek en iyisiydi.

"Kaynaşıkların dokuz türü," dedi Raboniel. "Dokuz Dalga. Dalgaları biliyor musun?"

"Tüm yaşamı, tüm gerçekliği birleştiren iç kuvvetler. Yerçekimi. Taşınım. Dönüşüm. Ama... Ben on tane var sanıyordum."

"İnsan zırvası," dedi Raboniel, Horgörü'de. "Sadece Şeref'e ait onuncu bir tane olduğunu iddia ediyorlar. Tutunum gerçek bir Dalga değil ama bize öyleymiş gibi sunulan bir yalan. Gerçek Dalgalar hem Şeref hem de Terbiye'ye tabidir. Terbiye yaşam içindir, Şeref de Dalgayı doğa yasası yapmak içindir. Cisimler yere düşmelidir, böylece bunun olmasını sağlayacak Dalgalar yaratırlar."

"Peki ya onların Dalgası?" diye sordu Venli, Derinleri işaret ederek.

"Bağınım," dedi Raboniel. "Aksonal Bağlantı Dalgası. Cisimlerin en küçük parçalarını birbirlerine bağlayan Dalga. Bizi bir arada tutan Dalga. *Makay-im*'ler, aksonlarını karıştırarak kendi özlerini diğer şeylerin özleriyle kaynaştırabilir. Bütün şeyler büyük ölçüde boşluktan oluşur, gerçi biz bunun böyle olduğunu göremeyiz. Tıpkı zihin gibi bir taş da düşünce ve Kuşam ile doldurulmak için vardır."

Venli, İhtiras'ta mırıldandı. Cevaplar. Nihayet *cevaplar*. Söylenenlerin yarısının bile ne anlama geldiğini bilmiyordu ama böyle kolayca cevap veren bir Kaynaşık bulmuş olmak... Bu onu heyecanlandırmıştı. Gerçi Tını, Temkin'de titreşti.

"Parlayanların her birinin iki Dalgası var," dedi Venli. "Kaynaşıkların ise sadece bir. Bu durumda Parlayanlar daha mı güçlü?"

"Güçlü mü? Birçok yeteneğin olması mı iyidir yoksa bir yeteneği en ileri düzeyde kullanabiliyor olmak mı? Biz Kaynaşıklar sahip olduğumuz Dalgayı, bir Parlayan'ın asla ulaşamayacağı bir derinlikte biliriz. İnsanlar. Onlar bu dünya, bu Dalgalar, bu fırtınalar için yaratılmadılar. Parmakların arasından akan su gibi Işık sızıyor onlardan. Anlık güç patlamaları yaşıyorlar ama gücü ellerinde tutamıyorlar.

"Bir Kaynaşık, Işık'ı süresiz olarak tutabilir. Hatta senin gibi bir Soylu bile bu gücün daha alt bir seviyesini bilir... Çoğu kişi bilmez ama sen aslında mücevherkalbinde az bir miktar Yokışık tutuyorsun. Onu tabii aktif olarak kullanamazsın ama onun hislerini keskinleştirdiğini hissedebilirsin.

"Kaynaşıklara gelince... Bizim Dalgamız üzerindeki hâkimiyetimiz sonsuzdur. İnsanların ancak kısa süreliğine ulaştığı o yerde bizler hüküm süreriz." Raboniel eliyle Derinleri işaret etti. "Herhangi bir Parlayan taşları onlar gibi bildiğini, kayayla kaynaştığını, aksonlarını birleştirdiğini iddia edebilir mi? Parlayanlar çok dışarı odaklılar. Dünyayı değiştiriyor ama kendilerini görmezden geliyorlar. Parlayanlar gökyüzüne taş atabilir ama *shanay-im*'ler hiçbir düşme endişesi yaşamadan gökyüzünde süzülebilirler."

Venli İhtiras'ta mırıldandı ama bu yoruma katıldığından emin değildi. Her ne kadar Parlayan güçlerini Kholinar'da kullanmaktan ürkmüşse de bu güçler onu heyecanlandırıyordu. Tını ona taşı hareket ettirip şekillendirebileceğini söylemişti.

Venli tekrar Derinlere, onların sessiz ve akıcı hareketlerine baktı. Onların yanında Venli'nin kendi adımları ve arkadan gelen beş yüz fırtınaformunda askerin yürüyüşü çok garip görünüyordu. Venli onların akıcı hareketine imrenmeden edemedi. Peki... niye aynı güçler Parlayanlarda, Kaynaşıklarda olduğundan farklı şekilde ortaya çıkıyordu?

Venli, Raboniel'in söylediklerini düşünürken Sıkıntı'ya tutuldu. Her cevap belki on yeni soruya neden oluyordu ama Venli Kaynaşıkların –şu anda Raboniel'in içinde bulunduğu gibi iyiliksever bir ruh hâlindeyken bile– sorulara sonsuza dek tahammül göstermeyeceklerini biliyordu. Böylece Venli son bir soruda karar kıldı.

"Eğer Dalgalar, Şeref ve Terbiye'den geliyorsa," dedi, "o zaman niye Garaz'a hizmet ediyoruz?"

"Bu, tehlikeli bir soru," dedi Raboniel, Horgörü'de. "Sen gerçekten de hainlerin kızısın, değil mi?"

"Ben..."

"İhtiraslarını gizleme çocuk," dedi Raboniel. Venli'nin önüne geçti ve gece karanlığında altlarında minik tüylü yaratıkların gezindiği birbirine dolanmış bir dizi çalının arasından geçmesi için yolu gösterdi. "Hizmetkârlarımda bunu severim. Yine de sorun aptalca. Sen kime tapmayı tercih ederdin ki? Bitkilerin tanrısına mı? Duyguların tanrısına mı?" Eliyle güneydoğu yönünü işaret etti. "Terbiye bu dağlarda bir yerde saklanıyor. O her yerde ama aynı zamanda burada. Canlı ama korkmuş. Biliyor. *İnsanların* değil, *yaratıkların* tanrısı olduğunu biliyor.

"Ve Şeref'e gelince... Yasaların tanrısı mı? Yine soruyorum, hangisini tercih ederdin? Sadece bir taşı yere düşürmeyi bilen bir tanrı mı? Yoksa bizi bilen, anlayan, bizim gibi *hisseden* bir tanrı mı? Evet, Dalgalar Şeref'e bağlı. Yine de gördüğün gibi ölümü dünyada öyle dikkate değer bir fark yaratmadı. Gücü her şeyi birbirine bağlıyor ama bu tek başına tapmaya değer bir şey değil. Garaz... Tutku... O ise ödüllendiriyor."

Venli yine İhtiras'ta mırıldandı.

"Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" dedi Raboniel. "Sadece katıksız bir hırsa sahip biri senin şu anda durduğun yerde durur. İyi hizmet edersen buna layık olanlara lütuflar ihsan edildiğini görebilirsin. Gerçek bilgi. Gerçek hayat."

Venli mırıldanmaya devam ettiyse de iç ritmi aslında daha tereddütlüydü. Kayıplar Ritmi. Raboniel hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Kaynaşıkların çoğu öyle veya böyle dengesizdi: intikamcı, yıkıcı, kibirli.

Bu yaratığın hesaplı, mantıklı vaatlerini dinlerken Venli korkmuştu. Bu yaratık Venli'nin daha önce karşılaştıklarından çok daha tehlikeliydi.

Raboniel, sessizce kayarak ilerleyen Derinlerin yanından geçip uzaklaştı. Venli yürümeye devam etti ve Rothan yanına geldiğinde şaşırdı. Rothan, Leydi Leshwi'nin askerlerinin başıydı. Venli'nin adamlarından biri değildi; ikisi yetki açısından aynı kademedeydi. Leshwi'nin askerlerinin çoğu gibi o da bu baskın için Raboniel'e verilmişti.

Avcı'nın askerleri de onlarla birlikteydi. Venli onların ürkütücü şöhretini duymuştu. Kholinar'da insanlara çok sert davranmışlardı ve gururla taşıdıkları kendilerine has üniformalarıyla şarkıcı birlikleri arasında en güçlü, en mağrur gruplardan biriydiler. Şimdi bunlar Leshwi'nin dikkatle eğitilmiş, soğukkanlı birlikleri arasına karışarak hem güçlü hem de disiplinli bir vurucu güç oluşturmuşlardı.

Venli'nin Rothan'la ve diğer askerlerle pek bir irtibatı olmamıştı ama onlardan endişe etmiyordu. Mücevherkalplerinde Yokspren taşıyan diğer Soylulardan endişe ettiği kadar değil. Her adımında Rothan sanki enerjiyle çatırdıyordu. Derin kırmızı gözlerinde arada bir kıvılcımlar çakıyordu. Venli fırtınaformunda olmanın verdiği hissi hatırlıyordu. Halkını korkunç sonlanna doğru sürüklerken kullandığı formdu bu.

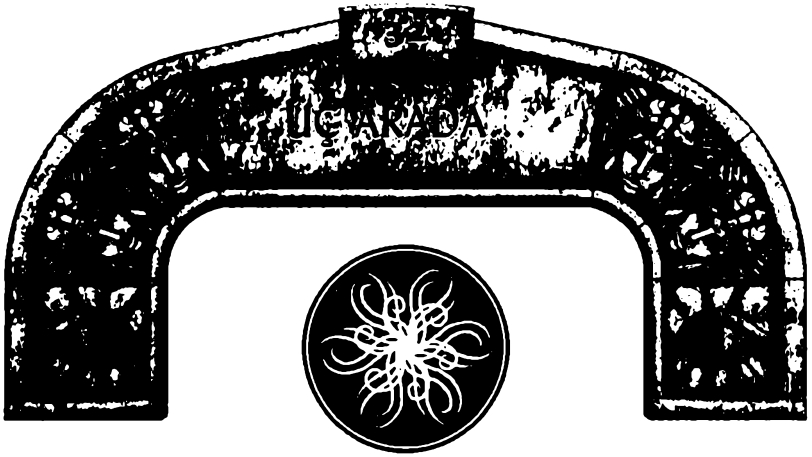
"Kaynaşık'ı rahatsız etmemelisin Venli," dedi Rothan Horgörü'de, Raboniel'e doğru bakarak. "Çoğu Leshwi kadar hoşgörülü değildir. Dikkatli ol. Sana bir şey olsun istemem. Bize çok faydan dokunuyor."

"Ben... beni umursadığını bilmezdim," dedi Venli.

"Leshwi sana değer veriyor," dedi Rothan. "Dolayısıyla biz de öyle." Bu basit uyarının ardından Rothan geri gitti. Zaten genelde bir cevap veya söz beklemezdi. Kararlı bir şekilde dikilir, aklındakini söyler ve sözlerinin anlaşılmış olmasını beklerdi.

Benim safımda olsa iyi olurdu, diye düşündü Venli. Ama hayır, çok tehlikeliydi. Çok ama çok tehlikeliydi. Şu anda grubunu büyütmeyi düşünemezdi. Önce hayatta kalmaya odaklanması gerekiyordu. Dağlan yürüyerek aşmak zahmetli olsa da asıl tehlikeli kısmın daha sonrası olduğunu biliyordu.

Bir hafta içinde Urithiru'ya ulaşacaklardı. Ve gerçek sınav o zaman başlayacaktı.

Ne yazık ki, benim durumumun da açıkça gösterdiği gibi Parelerin bir araya gelmesi her zaman daha büyük bir güç anlamına gelmiyor.

Adolin, obsidyen çıkıntının tepesinde Zu'ya katıldı. San saçlı Taşmuhafaza hâlâ geleneksel kıyafetleri içindeydi: Göğsüne dolanmış bir peştamal ve altında bol pantolon. Reshi Adaları'nda rehberlik yaparken keşif becerileri kazandığını iddia ediyordu ama öyle gizlilik içinde hareket ediyordu ki Adolin sırf bu yüzden dediğinin doğru olamayacağını düşündü.

"İşte," dedi Zu parmağıyla işaret ederek. "Hâlâ izliyorlar."

Adolin küçük dürbünü kaldırıp Zu'nun gösterdiği yere doğrulttu. Gerçekten de uzakta Tukari kervanını görebiliyordu. O tuhaf insanlar onları takip ediyordu. Birkaç hafta önce liman şehrinden ayrıldıklarından beri hep birkaç saatlik mesafedeydiler.

"Hay Cehennem," dedi Adolin. "Demek kavşaktan sapmadılar." Bu sabahtan beri arazi giderek engebeli hâle gelmiş, kayalar ve yükseltiler yüzünden onları görmek zorlaşmıştı.

"Gidip yüzleşelim ister misin?" diye sordu Zu gülümseyerek.

"Yirmiye karşı iki kişi mi?"

"O iki kişiden biri taşı istediği şekle sokabiliyor ve kumaştan silah yapabiliyor."

"Kalan Fırtınaışığı'nı ziyan etmeyi göze alamam," dedi Adolin.

"Nasılsa her koşulda yakında bitecek," dedi Zu. "O yüzden harcayalım gitsin. Bir için yeni bir deneyim edinebiliriz."

Aşağıdan Ua'pam seslendi. "Hey, Zu'yu gaza getirme. Aptalca bir şey yapabilir!"

Zu, Adolin'e gülümsedi ve sanki bu saldırganlığı bir parça da sprenini telaşlandırmak için yapmış gibi göz kırptı. Haftalardır birlikte seyahat etmelerine rağmen Adolin hâlâ bu tuhaf Taşmuhafaza hakkında ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Kadın aşağı atladı ve pürüzsüz obsidyen yüzeyde bir Hudutaşar gibi zarifçe kaydı. Aşağıda Ua'pam'ın omzuna dokundu ve ikisi birlikte kampa doğru yürüdüler.

Fırtınaışığı zaten bitiyorken Zu'nun söylediğini yapmak cazip görünmüyor değildi. Artık neredeyse otuz gündür Shadesmar'daydılar; kürelerin haftalar önce sönmesine yetecek kadar uzun zamandır. Fırtınaışığı'nın büyük bölümünü kervanların mola yerinde harcamışlarsa da Thaylenlerden aldıkları, aynı boyuttaki diğerlerine göre daha fazla Işık tutabilen birkaç büyük mücevherleri vardı hâlâ. Gerçi onlar da ne yazık ki solmaya başlamıştı. Ve mücevherler bir kez solmaya başladı mı hızla sönerlerdi.

Adolin bir kez daha Tukarilere baktı ve ardından başını iki yana salladı. Adolin'in kervanını yakalamak ister gibi bir hâlleri yoktu. Acele etmiyor ve geceleri yol almıyorlardı. Shadesmar'da 'gece' güneşin hareketleriyle belirlenen belli bir zaman olmadığından gece yol almak aslında kolay olurdu. Bu insanlar eğer isteselerdi iki kat hızlı yaklaşıp onları yakalayabilirdi.

Adolin çoktan onları sormak için Notum'a bir haberci yollamıştı. Notum'un küçük devriyesi Adolin'in grubunun biraz önünde ilerliyordu. Şerefspreni, Tukarilerin bu yolu kullanmasının yasa dışı olmadığını ama açıkça tehditkâr bir şeyler yaparlarsa ona haber vermelerini söylemişti.

Adolin küçük dürbünü kaldırdı ve kampı toplamaya koyulan diğerlerinin yanına döndü. Babasından bir komutanın daima bir şeyler yaparken görülmesi gerektiğini öğrenmişti. Böylece yapılan işi denetledi, o gün ön ve arkada gidecek olan muhafızları belirledi ve Gallant'ın sırtında seyahat eden Maya'ya bakmaya gitti.

İri aygır Maya'ya alışmıştı –yoksa Adolin herhangi birinin ona binmesine asla izin vermezdi– ve Maya'nın bir şekilde yaralı olduğunu anlamış gibiydi. Maya eyerden düşmesin diye daha dikkatli adım atı-

yor, çok nazik hareket ediyordu. Ve hayır, diğerleri ne düşünürse düşünsün, Adolin bunu hayal ediyor falan değildi!

Adolin herkesi harekete geçirdikten sonra Shallan'ı bulmaya gitti.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Shallan, Beryl'in casus olduğu bilgisini nasıl kullanacağı konusunda iki arada bir derede kalmıştı. Aslında üç arada bir deredeydi! Kervan o gün tekrar yola koyulduğunda, güya Işıkörü konusunda yardımcı olmak için Beryl'in yanında yürüdü.

"Hâlâ odağımı bulmam gerekiyor Berrakhanım," dedi Beryl, uzun Alethi bacaklarıyla yürüyüş temposunu tutturmakta hiç zorlanmadan. Banyo yapmak için çok az suları olmasına rağmen saçlarının bu kadar gür ve koyu olması neredeyse suç sayılırdı. "Önerdiğiniz şekilde çizim yapmaya çalıştım ama bunda pek iyi değilim."

"Savaş kamplarında erkekler için Işıkörü kullandın," dedi Shallan. "Ayrıca antrenman yaparken de kullandığını gördüm."

"Evet, ama kendi görüntümden başka bir şeyi değiştiremiyorum!" dedi Beryl. "Daha fazlasını yapabileceğimi *biliyorum*. Sizin yaptıklarınızı görüyorum."

"Çoğumuzun becerileri başlangıçta sınırlıydı," dedi Shallan, Muğlakların yanında yürüyen Vathah'yı başıyla işaret ederek. "Onu ilk kez Işıkörü yaparken gördüğümde bunu gerçekten yaptığına inanmamıştı. Hâlâ her yaptığında şaşırmış görünüyor."

"Onun yolunu denedim," dedi Beryl kaşlarını çatarak. "Olmaya çalıştığı kişi veya şeymiş gibi yapıyor ve ardından Işıkörüsü devreye giriyor. Mesela büyük bir kaya illüzyonu yaratmak istediğinde, bir kaya gibi düşündüğünü söylüyor. Ama bu nasıl işe yarıyor olabilir ki?" Beryl, Shallan'a zayıf bir şekilde gülümsedi. "Şikâyet etmek istemiyorum Berrakhanım. Tek yapmam gerekenin denemeye devam etmek olduğuna eminim. Diğerleri nasıl başardıysa ben de öyle başaracağım, değil mi?"

"Evet, söz veriyorum," dedi Shallan. "Ben de başlangıçta bunu kontrol edemediğim için tıpkı senin gibi hüsrana uğramıştım. Ama yapabilirsin."

Beryl hevesle başını salladı.

İçinde Peçe şaşkındı. *İnanılmaz iyi bir oyuncu. Hiçbir açığını yakalayamıyorum. Ya gerçek hislerini mükemmel bir şekilde saklıyor ya da casus o değil.*

Günler geçtikçe Peçe giderek daha da emin oluyordu. Shallan bunu hâlâ kabul etmek istemese de artık bu noktada rol yapmaya devam etmek zordu.

Belki yine Süs'le mi konuşsak, diye düşündü Parlayan. *Onunla biraz konuşursak bana sanki ağzından bir şeyler kaçırırmış gibi geliyor.*

Bunu da denemişlerdi ama... Peçe bunun bir yere varmayacağını düşünüyordu. Beryl'in spreni eğer onun ihanetini biliyorsa bunu asla açığa vurmazdı.

Shallan tüm bunların boşuna olduğunu düşünüyordu. Beryl'in casus olmasını istiyordu. Ve bunun için gayet sağlam bir kanıtları vardı, değil mi?

Hadi en kötüsünü düşünelim, diye düşündü Peçe. *Diyelim ki gerçek casus aşırı dikkatli ve becerikli olsun. Birbirleriyle konuşarak onları yanlış bilgiyle yemlediğimizi keşfetmiş olabilirler mi diye merak etmek çok mu zorlama olur? Mraize çok zeki. Beryl'den şüphelenmemiz için bizi özellikle yönlendirmiş olabilir.*

O zaman bu küçük soruşturmayı niye yaptık, diye düşündü Shallan öfkeyle. *Madem sonuçtan şüphe edecektik, niye bu kadar zahmete girdik?*

Çünkü biz her şeyden şüphe ederiz, dedi Peçe. *Bir bilgi aldık ama kesin değil.*

Aynı fikirdeyim, diye düşündü Parlayan. *Beryl'i araştırmak için vaktimiz oldu ve hiçbir şey bulamadık. Daha ileri gitmek için daha fazla kanıt bulmalıyız. Gerçek kanıtlar. Masum olabilecek birini haksız yere mahkûm edemeyiz.*

Fırtınalar adına, diye düşündü Peçe. *Tıpkı bir kanun adamı gibi konuşuyorsun Parlayan.*

Seninle aynı fikirde olduğumu söylüyorum!

Evet, ama bu kadar kuralcı olduğunda benim davama zarar veriyorsun. Arada sırada biraz gevşeyemez misin?

Shallan ellerini kafasına koydu, kendini... huzursuz hissediyordu. Çok da uzak olmayan bir geçmişte, kişiliklerinin kafasının içinde tartışmadığı zamanları hatırlıyordu. Birbirlerinden ayrı dururlardı ve Shallan birinden ötekine geçiverirdi. Şimdi tartışıyor olsalar da birlikte çalışmaları daha mı sağlıklıydı? Yoksa bu çekişme böylesine zor olduğu için daha mı tehlikeliydi? Her koşulda bugünkü tartışmalardan yorulmaya başlamıştı.

Böylece istemeyerek de olsa Peçe kontrolü aldı ve yalanını yakalamak için Beryl'in yanında kaldı. Ne yazık ki az sonra Adolin ona

doğru yürüyordu. Peşine düşecek bir şey arayan bir baltatazısı gibi. Öte yandan Peçe bile itiraf etmek zorundaydı; yüzüne dökülen saçları ve kendinden emin tavrıyla Adolin'de insana kendini iyi hissettiren bir şey vardı.

"Hey," dedi Peçe'ye. "Bir saniyen var mı?"

"Sanırım," dedi Peçe. "Bu arada şu anda Peçe'yim."

"Eh, belki bu konuya farklı bir bakış açısı getirirsin," dedi Adolin, baş başa konuşmak için onu diğerlerinden uzaklaştırırken. "Düşündükçe şerefsprenlerine yaklaşımımızı değiştirmemiz gerektiğinden daha çok endişe ediyorum. Notum şerefsprenlerinin bizimle konuşmayacağından emin. Syl'den bile fazla."

"Yaklaşımımızı değiştirmek mi? Ama nasıl? Yani getirdiğimiz mektuplarla hediyeleri vermeyelim mi?"

"Kabul edeceklerini sanmıyorum zaten. Bizi anında geri çevireceklerinden endişeleniyorum."

"Bu çok kötü olur," diye kabul etti Peçe. Asıl görevini unutmuş değildi. Kaleye girip Şeref'in Oğulları'nın lideri Restares'i bulmalıydı. Parlayan bile bu adamı bulmak ve Mraize'in böylesine ümitsizce istediği sırları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Casusu bulmak önemliydi ama bu görev çok daha önemliydi.

"Ya babamın ve Jasnah'nın mektuplarını vermekten daha iyi bir yol varsa?" dedi Adolin. "Mesela şerefsprenlerine, bizimle bir temsilci gönderdikleri takdirde babam tarafından sağlanan Fırtınaışığı'ndan istedikleri kadar alabileceklerini teklif etsek? Karşılıklı sefir bulundurma isteğimizi iletsek ve onların temsilcisine Shadesmar'da Yeminkapısı'nın hemen yanında muhteşem bir saray inşa edeceğimize söz versek? Bizim taraftan, burada çok değerli olan şu taşlardan tonlarca getirebiliriz."

"Hımm," dedi Peçe. "Adolin, burada tıpkı Parlayan gibi davranan neredeyse tüm bir spren ırkından söz ediyoruz, üstelik bizi savaş suçlusu olarak görüyorlar. Eğer verdiğimiz mektuplarla kitapları bile kabul etmeyeceklerinden çekiniyorsak, onlara böylesine değerli hediyeler teklif etmek tehlikeli olmaz mı? Bunları rüşvet olarak veya suçumuzun itirafı olarak görebilirler."

"Belki," dedi Adolin. Yumruğunu sıktı ve birkaç kez diğer elinin avucuna indirdi.

"Ben de Peçe'yle aynı fikirdeyim Berrakbey," dedi Parlayan. "Onların yerinde olsam bu çok değerli hediyelerden şüphe duyardım. Ödeme değil kendi hâllerine bırakılmak istiyorlar."

"Peki o zaman," dedi Adolin. "Tamamen farklı bir fikir. Yalvaralım. Açık açık. Önlerinde yerlere kadar eğilip onlarsız mahvolacağımızı söyleyelim. Eğer sprenler biraz olsun Rüzgârkoşuculara benziyorlarsa, belki bize hayır diyemezler."

Parlayan bunu bir düşündü. "Olabilir. Ben olsam, sanırım rüşvetten daha etkili bulurdum."

"Bende işe yaramazdı," dedi Peçe. "Ama sanırım ben bunu sormak için yanlış insanım. Çünkü ben seni yalvarırken görseydim savaştan uzak durmakta haklı olduğumu çünkü bu savaşın kazanılmasının imkânsız olduğunu düşünürdüm."

"Hay Cehennem," dedi Adolin. "Bu aklıma gelmemişti."

"Bir düşüneyim," dedi Parlayan. "Ben yine Parlayan'ım bu arada."

Adolin başını salladı.

"Bu zor bir problem Adolin," dedi Parlayan sonunda. "Ve endişelerinde haklı olduğunu düşünüyorum. Şerefsprenlerine kendimizi takdim etmek için tek bir şansımız olacak. Kinci bir gruplar. Aslına bakarsan tamamen kin tutanlardan oluşan bir grup. Bizim argümanlarımızı dinlemeye açık sprenlerin zaten çoktan Parlayan Şövalyelere katılmış olduğunu varsaymak yanlış olmaz.

"Aciz görünüp yardım etmeleri için yalvarmak parlak bir fikir. Ama acaba şerefsprenlerinin mantığına hitap etmek daha mı iyi olur?"

"Fakat şerefsprenlerinin tüm insanları reddetmesi sonuçta duygusal bir karar değil mi?" dedi Adolin. "Geçmişte incindiler. Tekrar aynı acıları yaşamaktan korkuyorlar."

"Bu mantıklı bir karar olarak da görülebilir. İnsanlarla dostluğun yüzünden senin türün yeryüzünden silinmiş olsaydı sen de mantıken onlarla yeniden dostluk kurma konusunda temkinli davranmaz mıydın?"

"Ama Garaz kazanırsa onlara ne olacak?" diye sordu Adolin. "Garaz, Şeref'ten nefret ediyor. Eh, aslında sanırım her şeyden nefret ediyor. Adı üstünde... Her neyse, yani var oluşlarının bundan sonrasını küçük sığınaklarında mı geçirecekler? Nihayetinde onun önünde diz mi çökecekler? Ancak diğer herkes öldükten veya boyun eğdikten sonra mı savaşmaya karar verecekler?"

Parlayan gülümsedi. "Kararlılığını görüyorum Berrakbey. Tutkun takdire şayan. Söylediğin şeyler şerefsprenlerine karşı güçlü argümanlar olabilir."

"Bunların hepsi babamın mektubunda yazıyor," dedi Adolin. "Bunlar Syl'in onları terk edip Kaladin'i bulmaya gitmeden önce söy-

lediği şeyler. Zaten bu yüzden, şerefsprenlerinin babamla Jasnah'nın mektuplarında dile getirdiği şeylere hazırlıklı olduğunu, karşı savlar geliştirdiklerini düşünmeden edemiyorum..."

Adolin'in bir an gözleri daldı, ardından dönüp arkasına baktı. Parlayan kaşlarını çatıp onun neye baktığını anlamaya çalıştı. Kervandaki insanlara mı? Sırtında ölügözle ilerleyen Ryshadium'una mı? Kristalimsi bitkilerle kaplı ışıl ışıl obsidyen tepelere mi?

"Aklına bir fikir mi geldi?" diye sordu Parlayan.

"Bir bakıma," dedi Adolin. "Ben... bizim onlara götürebileceğimiz her şeye hazırlıklı olacaklarını fark ettim birden. Yani bu yaratıklar binlerce yıldır yaşıyorlar ve tüm bu zaman boyunca bize öfkeliydiler. Akıllarına gelmemiş bir argüman ileri süremem. Babamın ve Jasnah'nın da yapabileceğine şüpheliyim."

"Mantıklı bir varsayım," dedi Parlayan yürürlerken başını sallayarak. "Fakat eğer tüm argümanları zaten değerlendirmişlerse, o zaman tek umudumuz bu argümanları savunma becerisi olabilir. Berrakhanım Jasnah çok ikna edici olabiliyor. Bu durumda ben yine mektupları takdim etme taktiğine dönmeyi öneriyorum."

"Bunu yapabiliriz veya şerefsprenlerini şaşırtabiliriz."

"Nasıl?" diye sordu Parlayan. "Az önce tüm bunları düşünmek için binlerce yılları olduğunu söyledin."

Adolin kafasını iki yana salladı. Yüzünde yine o uzak ifade vardı. "Bak," dedi sonunda, "Shallan'la konuşabilir miyim lütfen?"

"Shallan şu anda çok yorgun," dedi Parlayan. "Bu konuşmayı benim sürdürmemi istedi. Niye onu sordun?"

"Onunla kendimi daha rahat hissediyorum Parlayan." Adolin ona baktı. "Ee... Shallan iyi mi? Teknede her şey iyiye gidiyor diye düşünmüştüm ama şu son birkaç haftadır... Bilmiyorum, sanki biraz farklı. Bir şeyler yanlış."

Fark etmiş, diye düşündü Shallan panikle.

Fark etmiş, diye düşündü Peçe rahatlayarak.

"Şu sıralar sık sık geri çekiliyor," dedi Parlayan. "Yorgun olduğunu söylüyor. Ama... başımızda bir dert var. İstersen kontrolü almasını sağlayamaya çalışabilirim."

"Lütfen."

Parlayan denedi. Gerçekten denedi. Ama sonunda yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Shallan yorgun. Ya da korkuyor. Peçe açıklayabilir belki."

"O zaman... onunla konuşabilir miyim?"

"Konuşuyorsun," dedi Peçe içini çekerek. "Adolin, bak. Bu gerçekten biraz karmaşık. Shallan'ın geçmişi ve çocukken yaşadığı bir acıyla ilgili. Beni aslında bu acının üstesinden gelebilmek için yarattı."

"Yardım edebilirim. Anlayabilirim."

"Ben bile zor anlıyorum Adolin," dedi Peçe. "Üstelik ben onun kafasının içinde yaşıyorum." Peçe derin bir nefes aldı ve kendini onu Shallan'ın gördüğü gibi görmeye zorladı. O Adolin'i seviyordu. O Adolin'i seçmişti. Peçe en azından açıklamayı deneyebilirdi.

"Tamam," dedi Peçe. "Kendini onun yerine koy. Öyle travmatik bir şey yaşamışsın ki bunu gerçekten yaşadığına inanmak istemiyorsun. Bu yüzden bu sanki başka birinin başına gelmiş gibi yapıyorsun. Farklı birinin."

"Senin mi?" diye sordu Adolin.

"Tam olarak değil," dedi Peçe. "Bunu kelimelere dökmek biraz zor. Parlayan'la ben büyük oranda işe yarayan savunma mekanizmalarıyız diyebilirim. Fakat daha derinde bir şey ortaya çıkmaya başladı.

"Shallan senin onda gördüğün kişinin yalan olduğundan, *sevdiğin* kişinin bir yalan olduğundan endişeleniyor. Sadece sen de değil. Desen, Dalinar, Jasnah, Navani... Hiçbirinin *gerçek* onu tanımadığını düşünüyor.

"Başına gelen şeyler ve dahası yapmak zorunda kaldığı bazı şeyler yüzünden sahte olan kişiliğin Shallan olduğunu düşünmeye başladı. İçinde derinlerde bir yerdeki canavarın gerçek kimliği olduğunu düşünüyor. Bu gerçeğin er geç ortaya çıkmasından ve bu olduğunda herkesin onu terk etmesinden korkuyor."

Adolin başını salladı. Kaşları çatılmıştı. "Bunu bana o söyleyemezdi, değil mi?"

"Hayır." Hatta Peçe bunları söyleyerek Shallan'ın içinde korkuyla büzülmesine sebep olmuştu. Şekilsiz'in hemen yanı başında.

"Onun söyleyemeyeceği şeyleri sen söyleyebiliyorsun," dedi Adolin. "Ve bu yüzden sana ihtiyacımız var, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım biraz anlıyorum." Adolin onun gözlerinin içine baktı. "Teşekkürler Peçe. Gerçekten. Ona yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

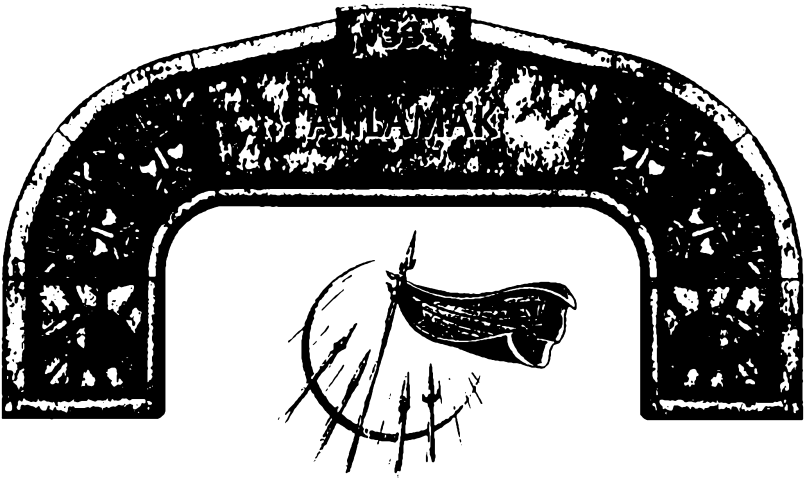
Hım. Peçe ona inandı. İlginç. "Senin hakkında yanılmışım," dedi Peçe. "Bir anlamı var mı bilmem ama oylamayı kaybettiğime memnunum."

"Eğer Shallan dinliyorsa," dedi Adolin, "her ne yaptıysa hiç umu-

rumda olmadığını bilmesini sağla. Ve söyle ona, bunu kendi başına çözecek kadar güçlü olduğunu biliyorum ama o da bilsin ki artık bunu yapmak zorunda değil. Bununla yalnız başına mücadele etmek zorunda değil."

Hiç yalnız olmadım ki, diye fısıldadı bir yanı. *Desen vardı. Çocukluğumuzun en karanlık günlerinde bile Desen hep vardı. Biz hatırlamasak bile.*

Yani Adolin yanılıyordu ama aynı zamanda haklıydı. Bunu tek başına yapmaları gerekmiyordu. Shallan'ı buna bir ikna edebilselerdi...

Garaz'ın bunu fark ettiğini ve tek bir korkunç hedefi olduğunu varsaymalıyız: Kendisi hariç tüm Parelerin yok edilmesi, kıyılması veya başka bir şekilde güçsüz hâle getirilmesi.

Korumanın birden fazla yolu vardı.

Kaladin bunu hep biliyordu ama içinde hissetmiyordu. Bilmek ve hissetmek babasına aynı şey gibi görünüyordu ama Kaladin için öyle değildi. Kitaplardaki açıklamaları dinlemek ona hiçbir zaman yeterli gelmezdi. Bir şeyi anlaması için bizzat deneyimlemesi gerekirdi.

Böylece kendini bu yeni amaca adadı: Manastırdaki Noril'e ve onun gibilere yardım etmenin bir yolunu bulacaktı. Babasının önce tavsiyesi, ardından ısrarıyla Kaladin işleri ağırdan almaya ve başta çalışmalarını aynı semptomları paylaşan erkeklerle sınırlı tutmaya karar verdi. Savaş yorgunluğu, kâbuslar, sürekli melankoli, intihar eğilimi...

Elbette Lirin haklıydı. Kaladin ardentlerin tüm ruhsal hastalıkları aynı şekilde tedavi etmelerine karşı çıkıp sonra kendisi ortaya atılarak manastırdaki herkesi aynı anda tedavi edemezdi. Önce bu birkaç kişi için fark yaratabildiğini kanıtlaması gerekiyordu.

Kaladin babasının işi ile duygularını nasıl ayırdığını hâlâ bilmiyordu. Lirin, hastaları büyük bir içtenlikle önemsiyor gibi görünmekle birlikte yeri geldiğinde duygularını tamamen kapatabiliyordu. Yardım edemeyeceği hastaları düşünmeyi kesiyordu. Mesela manastırda güneş almayan karanlık hücrelere hapsedilmiş, kendi kendine inleyen

veya ağır bir vakada olduğu gibi kendi dışkısıyla duvara anlamsız şeyler yazan hastaları aklından çıkarabiliyordu.

Kaladin bir süreliğine günlük hasta görmeye ara vererek manastırda benzer belirtileri olan altı adam belirledi. Onları hücrelerden çıkarıp birlikte çalışmaya, birbirlerine destek olmaya teşvik etti. Bunun için bir plan hazırladı ve birbirlerine nasıl destek olabileceklerini onlara gösterdi.

O gün, bu altı kişi kliniğin önündeki balkonda oturuyor, ellerinde sıcak çay kupalarıyla sohbet ediyorlardı. Hayatlarından konuşuyorlardı. Kaybettikleri insanlardan. O karanlıktan.

İşe yarıyordu. Konuşmayı yönlendirmesi için bir ardente veya hekime gerek yoktu; bunu kendi başlarına yapabiliyorlardı. İçlerinden ikisi genelde susuyordu ama diğerleri yaşadıkları problemler hakkında konuşurken onlar bile arada homurdanıyorlardı.

"İnanılmaz," dedi Kaladin'in annesi. Kenarda Kaladin'in yanında durmuş, notlar alıyordu. "Bunu nasıl bildin? Eski belgeler, birbirlerinin melankolisini de hissedeceklerini ve birbirlerini yıkıcı davranışlara sürükleyeceklerini yazıyor. Fakat bu hastalar bunun tamamen tersi bir deneyim yaşıyor."

"Manga, bir askerden daha güçlüdür," dedi Kaladin. "Tek yapılması gereken onları doğru tarafa yönlendirmektir. Köprüyü birlikte kaldırmalarını sağlamak..."

Annesi kaşlarını çatıp ona bir bakış attı.

"Ardentlerin, hastaların birbirlerinin ümitsizliğini beslemesiyle ilgili hikâyeleri..." dedi Kaladin. "Bunlar muhtemelen kökenini manastırlarda yan yana kalan hastalardan alıyordur. O karanlık yerlerde, içlerindeki karanlık onları tamamen ele geçirmişken... Evet, orada birbirlerini ölüme sürüklemelerini anlayabiliyorum. Bu bazen... kölelere de olur. Ümitsiz bir durumdayken yanındakini vazgeçmeye ikna etmek kolaydır."

Annesi elini onun koluna koydu ve yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki Kaladin başını çevirmek zorunda kaldı. Annesiyle geçmişten, o zamanlar ile şimdi arasında olanlardan bahsetmekten hoşlanmıyordu. Annesi o yıllarda sevgili oğul Kal'ı kaybetmişti. O çocuk ölmüş, uzun yıllar önce kreme gömülmüştü. Ailesiyle yeniden bir araya gelene kadar geçen sürede, Kaladin şimdi olduğu adama dönüşmüştü; yıkılmış ama bir Parlayan olarak kendini yeniden şekillendirmişti.

Annesinin o karanlık ayları bilmesi gerekmiyordu. Bunları anlatmak onu üzmekten başka bir işe yaramazdı.

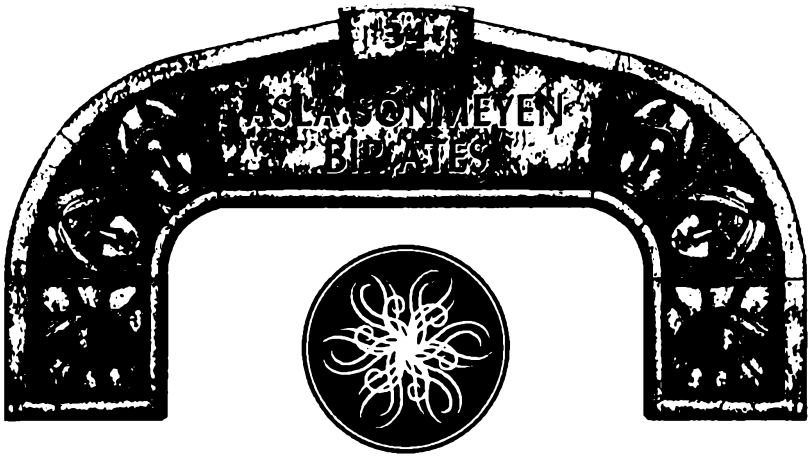
"Sonuç olarak," dedi Kaladin başıyla adamları işaret ederek, "Noril'le konuştuktan sonra bunun işe yarayabileceğini düşündüm. Başkalarıyla acından konuşabilmek bir şeyleri değiştiriyor. Seni *gerçekten* anlayan birilerinin varlığının çok yardımı oluyor."

"Anlıyorum," dedi annesi. "Baban da anlıyor."

Kaladin onun böyle düşünmesine sevindi. Gerçi yanılıyordu. Görüyor ama *anlamıyorlardı*. Anlamamaları da en iyisiydi.

Alçak sesle sohbet eden adamlar için tekrar gün ışığında olmak da değişiklikti. Karanlığın geçtiğinin bir hatırlatmasıydı. Ama belki en önemli değişiklik, yalnız olmadığını bilmek değil bunu hissetmekti. Kendinizi istediğiniz kadar her şeyden kopuk düşünün, zihniniz istediği kadar size korkunç şeyler söyleyip dursun, size anlayan başkalarının olduğunu idrak etmek önemliydi.

Bir anda her şeyi düzeltemezdi. Ama bir başlangıçtı.

Güçleri birleştirmek Garaz'ın özünü değiştirir ve çarpıtır. Bu yüzden diğerlerini kendine katmak yerine yok ediyor. Sonuçta hepimiz temel olarak sonsuz olduğumuzdan daha fazla güce ihtiyacı yok. Diğer Pareleri yok edip kıymak, diğer etkilerle bozulmamış ve değişmemiş tek tanrı olarak geriye sadece Garaz'ın kalmasını sağlayacaktır.

"Bu tekliflerden hiçbirini sevmedim," dedi Çotuk, spreni ona söylenenleri çevirdiğinde.

Yaşlı ellerini ısıtmak için ateşe uzandı. Gerçi bunu daha ziyade alışkanlıktan yapmıştı çünkü ortaya çıkarılmış ateş pek az ısı yayıyordu. Bu ateşi cebinizde taşıyabilirdiniz. Tek yapmanız gereken boncuğu almaktı. Bu, gerçek bir ateş gibi çıtırdayan ve ışığı gerçek bir ateş gibi titreşen bir ateş resmi gibiydi.

Peçe sırtını bir obsidyen külçesine dayamış, önünde Shallan'ın eskiz defteriyle, Adolin'in Parlayanlarla toplantısını çiziyormuş gibi yapıyordu. Şu ana dek, dünyanın en berbat çizimini yapmasına rağmen Shallan'ı ortaya çıkmaya ikna edememişti.

"Hiçbiri mi?" diye sordu Adolin. Kolları gümüş işlemeli siyah üniforması içinde dimdik duruyordu. Parlatılmış düğmeleri, belindeki kılıcın gümüş rengi kınıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Jilet gibi üniformasıyla ateşin önünde dikilirken Adolin çarpıcı, hatta ışıl ışıl görünüyordu. Ateşin sıcak olması gerekirdi ama bir şekilde soğuktu. Ve Adolin, siyah üniforması yüzünden soğuk görünmesi gerekirken tam tersi bir görüntü sergiliyordu.

Çok farklı bir geçmişi olsa da, Arshqqam onunla açık konuşmaktan çekinmiyordu. Peçe bu yaşlı Esasgören'den hoşlanmıştı. Pek çok kişi onun yaşının ötesini göremiyordu. Onlara göre bu kadını tanımlayan şey, takma isminin de gösterdiği üzere, kaç yaşında olduğuydu.

Peçe daha fazlasını görüyordu. Arshqqam'ın kır saçlarını nasıl özenle ördüğünü görüyordu. Tek mücevheri sağ eline taktığı oymalı yüzüktü ve onun da üzerinde değerli bir taş yoktu, sadece süt beyazı bir kuvars vardı. Dünyanın en güçlü adamlarından biri olan Adolin'le bir hamalla tartışabileceği rahatlıkla tartışıyordu. Bu kadında daha fazlası vardı ve onu henüz çok az tanıyorlardı.

Bunu çizmek istemez misin Shallan, diye düşündü Peçe. *Buraya gelip benden daha güzel bir çizim yapmak istemez misin?*

Bunun yerine Shallan'dan derin bir kırgınlık hissi geldi. Peçe'nin Adolin'e söyledikleri yüzünden. İşaret ettikleri acı yüzünden.

Unutulmuş olarak kalması daha iyi olan geçmiş acılar.

"Berrakbey," dedi Çotuk, Adolin'e spreni aracılığıyla. "Endişenizi anlıyorum. Rüyada-ama-Uyanık, Dalinar'la Jasnah'nın gönderdiği mektupları okuyup bana içeriklerini anlattı. Eğer şerefsprenleri göründükleri kadar isteksizlerse bu yazılı ricaları dinleyeceklerine şüpheliyim. Rüyada-ama-Uyanık, şerefsprenlerinin çok tutkulu olabileceklerini ve kişisel ricalara daha olumlu tepki verebileceklerini söylüyor.

"Öte yandan sizin bugün ileri sürdüğünüz argümanlar yeterince güçlü değil. Kabul etmezlerse mürekkepsprenlerine gideceğimizi söylemek mesela... Rüzgârkoşuculara ne kadar muhtaç olduğumuzu biliyorlar ve mürekkepsprenlerini ikna etmenin daha bile zor olduğunu bildiklerine de şüphe yok. Bize yardım etmelerini sağlamak için suçlu vicdanlarına oynamaya gelince... Açıkçası ben hiç suçlu hissettiklerini sanmıyorum. Sorun da bu."

"Aynı fikirdeyim," dedi Godeke. Ağırbaşlı Hudutaşar ters çevrilmiş bir erzak kutusunun üzerine oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Köşeli sakalı, bir zamanlar ardent olduğunu hatırlatıyordu. "Suçluluk hissettirerek onlara bir şey kabul ettiremeyiz Berrakbey. Onları tehditle de yanımıza çekemeyiz. Ne istediğimizi açıkça ortaya koymalıyız. Onlara ihtiyacımız olduğunu ve bize destek vermeyi yeniden düşünmelerini tüm kalbimizle dilediğimizi söylemeliyiz."

"Sen ne düşünüyorsun Zu?" diye sordu Adolin son Parlayan'a.

Sarı saçlı kadın arkasına yaslanıp omuz silkti. "Ben politikadan hiç anlamam. Ben onlara, bunu oluruna bırakabileceklerini sanıyorlarsa aptalın önde gideni olduklarını söylerdim."

"Senin halkın da aynı şeyi yapmaya çalışıyor," dedi Godeke.

"Benim fırtına kapası halkım da aptal," dedi Zu yine omuz silkerek.

Arkalarında askerler kamp yerini topluyordu. Shadesmar'da bunun pek bir anlamı olmasa da sabahtı ve Payidar Fazilet'e sadece bir günlük mesafedeydiler. Yolculuğun bu noktası hâlâ tereddütte olmak için biraz geçti ve Adolin'in endişesi Peçe'yi de geriyordu. Eğer heyet geri çevrilirse Restares'i bulmak için kaleye sızmanın başka bir yolunu bulması gerekecekti.

Adolin önüne baktı; ışıltısı sönmüştü. Bu planları ortaya koymak için bayağı bir zaman harcamıştı ve bazılarına Peçe de yardım etmişti. Ne yazık ki bu fikirlere kendi de pek güvenmiyordu ve diğerlerinin tepkisi de bunu doğrulamıştı.

Peçe onun özgüvenini yerine getirmenin bir yolunu ararken kontrolü Parlayan aldı. Ne yazık ki Parlayan'ın da daha iyi bir fikri yoktu. Kamp ateşinin başında oturan başka birine döndü. "Beryl," dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Shallan'ın ajanları arasından bu toplantıya katılan tek kişi bu gösterişli kadındı; diğer ikisi kahvaltı hazırlıyordu. Beryl diğerlerinin arkasında oturduğu yerde aniden başını kaldırdı.

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum," dedi. Herkesin bakışları ona döndüğünde kızarıp ayaklarına baktı.

"Sen de bir şövalyesin," dedi Parlayan. "En azından eğitim aşamasındasın. Bu görev en az Yüceprens Adolin kadar bizim de sorumluluğumuz. Bir fikrin olması lazım. Mektupları mı sunmalıyız yoksa daha çarpıcı bir şey mi denemeliyiz?"

"Bu... Bu benim bilgimin çok dışında bir konu Berrakhanım."

O değil, diye düşündü Peçe. *Kesinlikle o olamaz.*

"Ben bu fikirler üzerinde biraz daha çalışacağım," dedi Adolin. "Teşekkürler Beryl."

"Yüceprens Adolin," dedi Arshqqam. "Bu planlardan hiçbiri, benim şahsen dikkate almanız gerektiğine inandığım bir meseleyi düzgün bir şekilde ele almıyor. Onların şerefine nasıl hitap edebiliriz? Sonuçta bu niteliğin spreni değiller mi? Bana sorarsanız başarımız bir şekilde buna bağlı olacak."

Adolin yavaşça başını sallarken Parlayan kafasını yukarı kaldırdı. Jasnah tam da Çotuk'un söylediği şeyi yapmaya çalışıyordu ama Shallan onun argümanlarında bir yetersizlik sezmişti.

Şeref, diye düşündü Parlayan. *Evet. Jasnah bir âlim gibi düşünü-*

yor, bir asker gibi değil. Dolayısıyla süslü kelimelerinde ve genelleyici yargılarında bir terslik vardı.

Şeref. Bir sprenin şerefine nasıl hitap edilirdi?

Adolin toplantıyı bitirip herkesi kahvaltıya gönderdi. Ardından şu tuhaf Tukarileri gözetleyen askerden yeni bir rapor aldı. Tukariler hâlâ belli bir mesafeden onları takip ediyordu.

Beryl, geleneksel havah yerine klasik tarzdaki, kabarık kollarıyla ellerini örten dökümlü elbisesiyle ayağa kalktı. Hâlâ kayaya sırtını dayamış oturan Parlayan'ın yanına geldi.

Parlayan hemen eskiz defterini kapattı. Peçe'nin korkunç çizimlerini kimsenin görmesi gerekmiyordu.

"Benim bu toplantıya katılmamı neden istediniz Berrakhanım?" diye sordu Beryl.

"Önemli olaylarda rol almaya alışman lazım. Şu anda karşı karşıya olduğumuz politik problem üzerinden deneyim kazanmanı istiyorum. Sonuçta Stargyle'ın başka işi çıktığında bu göreve gelmeyi sen istedin."

"Shadesmar'ı görmek istemiştim," dedi Beryl. "Ama Berrakhanım, benim daha Işıkören olma fikrine bile alışmaya pek zamanı olmadı. Ben politikacı değilim." Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve kamp alanına bakarken birden yüzünde soğuk bir ifade belirdi. "Ben buraya ait değilim, değil mi? Hazır değilim."

Parlayan elindeki kalemle Shallan'ın eskiz defterine vururken onun yalan söyleyip söylemediğine karar vermeye çalıştı. Fakat bu Peçe'nin uzmanlık alanıydı. Casusluk yaparak on yıl geçiren oydu.

Dikkatli ol, diye düşündü Shallan. *On yıllık tecrübenin hayal ürünü olduğunu unutma.*

Doğru. Bunu hatırlamak bazen zor olabiliyordu.

Evet... diye düşündü Peçe. *Boş geçmişim... Aslında hiçbir şey olmadığı o dönem... çok sinirimi bozuyor.*

Parlayan, Shallan'ın araya girmesini gözden kaçırmamıştı. Son birkaç gündür ondan aldıkları en uzun cümleydi.

"Beryl," dedi Parlayan, "önemli kişilerin yanında pratik yapmanı istiyorum. Adolin'in sorunlarını senin çözmen gerekmiyor. Hata yapabileceğin bir yerde fikrini açıkça söyleme deneyimine ihtiyacın var."

"Anladım Berrakhanım," dedi Beryl bariz bir şekilde rahatlayarak. "Teşekkürler Berrakhanım." Onu eğilerek selamladı ve kahvaltıya yardım etmek için diğerlerinin yanına gitti.

Ben uzman değilim, diye düşündü Parlayan. *Ama Peçe'nin şüphelerine giderek daha fazla katılıyorum.*

Shallan gizlendiği derinlerde hafiften kımıldandı. Beryl yerine arkadaşlarından birinin casus olması ihtimali acı vericiydi. Yine de bir yalana inanmakta ısrar etmekten iyiydi. Her ne kadar bir yalana inanmakta uzman olsalar da.

Adolin ona doğru geliyordu. Parlayan onun yüzünün asık olduğunu görünce eskiz defterini kolunun altına alıp kalktı.

"Tukariler hâlâ peşimizdeler, ha?" diye tahmin yürüttü.

Adolin başını salladı. "Gönderdiğim tüm ulakları geri çevirdiler ama bariz bir şekilde bizi takip ediyorlar."

"Onlarla aramızdaki mesafeyi açabiliriz," dedi Parlayan. "Çotuk'la Maya'yı ata bindirip hızlanarak kaleye ulaşabiliriz."

"Olabilir," dedi Adolin. "Ama bir çözüme ulaşmak için bir güne daha ihtiyacım var..." Ona şekerle kaplanmış lavis ezmesi uzattı.

Tayın mı? Parlayan kaşlarını çatarak ezmeyi aldı.

"Bir yürüyüşe çıkarız belki diye düşündüm," dedi Adolin. "Diğerleri kahvaltı yaparken. Tuhaf gelecek ama tekneden beri hiç baş başa kalmamışız gibi geliyor."

Parlayan başını salladı. Ona uyardı, gerçi yerini Peçe'ye bıraktı; sohbet etmeyi o daha çok seviyordu. Peçe eskiz defterini çantasına koyup çantayı omzuna astı. Üzerinde eski seyahat kıyafetleri vardı. Koyu renk ceket ve sağlam çizmeler. Bu çizmeler ona Shallan'ın Kaladin'den çaldıklarından daha fazla uyuyordu.

Adolin adamlarına el sallayıp sonra yürüyecekleri yönü işaret etti. Askerler de el sallayarak karşılık verdi. Böylece kampın dışına doğru yürümeye başladılar. Fazla uzaklaşmamışlardı ki onlara doğru yaklaşmakta olan olağanüstü bir şey üzerinde parlak bir silüet gördüler.

Peçe bu yerin acayipliklerine alışmaya başlamıştı. Şansprenlerinin kafalarının üzerinde gruplar hâlinde uçuşmasına veya önceki geceki akşam sohbetlerinin, burada bir tür renk kasırgası şeklinde beliren kocaman bir neşespreni çekmesine...

Yine de arada sırada Peçe'nin hesaplı kayıtsızlığını delip geçerek onu şaşkına çeviren bir şey çıkıyordu. Şu anda Notum'un üzerine bindiği beyaz yaratık *neredeyse* bir attı ama uzun bacakları ve hiçbir fiziksel omurganın başaramayacağı şekilde kıvrılmış boynuyla bir attan çok daha zarif, çok daha kıvraktı. Görünürde bir ağzı yoktu ama kocaman gözleri ve uzun parlak kurdeleler gibi hayali bir rüzgârla dalgalanan saçları vardı. Shallan hayatı boyunca hiç bu kadar zarif bir şey görmediğini düşündü. Böylesine ilahi bir şey görmeyi hak et-

miyordu. Sırf ona bakarak bile onu asla dokunmaması gereken dünya işleriyle lekeliyormuş gibi hissetti.

Notum, bükülmüş iplerden oluşan basit dizgini çekip muhteşem spreni durdurdu. "İnsan prens," dedi Adolin'e, "benim sapmam gereken yere geldik. Payidar Fazilet'e daha fazla yaklaşmam yasak. Batıya devam etmek yerine güney boyunca devriye gezeceğim."

Şerefspreninin kafilesi hemen önlerinde ilerlediğinden onu defalarca kendilerine katılmaya davet etmişlerdi ama o tüm davetleri reddetmişti.

"O zaman her şeyin gönlünce olmasını diliyorum Notum," dedi Adolin. "Seni tekrar görmek güzeldi. Tavsiyelerin için teşekkürler."

"Tavsiyemi dinlemiş olmanızı tercih ederdim. Bu manasız macera üzerinde tekrar düşünmediniz korkarım?"

"Çok düşündüm," dedi Adolin. "Yine de şansımı deneyeceğim."

"Siz bilirsiniz," dedi Notum ve ardından selam verdi. "Eğer geri çevrildiğinizde dönüş yolunda sizi göremezsem Antik Kız Evlat'a en iyi dileklerimi iletin lütfen. Onun... kalede kapalı olmaması iyi bir şey. Ona hiç uymazdı."

Şerefspreni gitmek için döndü.

"Notum," diye seslendi Adolin. "Bindiğin şu spren. Bir ata ne kadar çok benziyor."

"Bunda ne var?" diye sordu Notum.

"Sprenlerin çoğu bizim dünyamızdaki canlılara hiç benzemez ya, o yüzden..."

Notum gülümsedi. Bu sprenin yüzünde ender rastlanan bir ifadeydi. Ardından kendini işaret etti. "Benzemiyor muyuz?"

"İnsansı olanlar dışında hayır," dedi Adolin. "Daha önce hiç at şeklinde bir spren görmemiştim."

"Tüm sprenler ille insanlar tarafından hayal edilecek diye bir şey yok Adolin Kholin," dedi Notum. "İyi yolculuklar."

O dönüp zarif hayvanıyla uzaklaşırken Shallan o şeyi çizmek için neredeyse yüzeye çıkmıştı.

"Fırtınalar adına," dedi Adolin. "Adam buz gibi. Üstelik bizden hoşlanıyor diyebileceğimiz bir spren. Bu görev konusunda hiç umudum yok."

"Eğer bizi geri çevirirlerse," dedi Peçe, "ben belki kaleye gizlice sızarım."

"Bunun bize ne yararı olacak?" diye sordu Adolin.

"Tüm şerefsprenleri aynı fikirde mi diye bakarım belki. Yoksa bizi dinlemeyi reddeden birkaç zorba mı yönetimi ele almış?"

"Sprenlerde işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum Peçe. Bu işin sonunun kötü olacağına dair berbat bir his var içimde. Üstelik bunca yolu, geri dönüp babama *yine* başarısız olduğumu söylemek için gelmiş olacağım."

"Ama senin hatan yüzünden değil Adolin."

"Babam yolculuğun öneminden bahsedip duruyor Peçe, ama aslında sonuçlara da bir o kadar önem verir. O her zaman bir şekilde sonuç almayı başardığından diğer insanların beceriksizliği onu hep çok şaşırtır."

Adolin, Dalinar'la ilgili gerçek dışı fikirlere sahipti. Karadiken'in imrenilecek bir şanı vardı, evet ama çok açıktı ki o da hatalardan kendi payını almıştı. Kardeşinin suikasta kurban gitmesini engelleyememek bu hatalardan en önemsizi sayılmazdı. O saldırıda Dalinar, Adolin'in Kholinar düşerken Elhokar'ı oradan çıkarmak için yaptıklarının çok daha azını yapmıştı kesinlikle.

Ama tabii tartışmak işe yaramazdı. Adolin babasının başarısızlıklarını herkesten daha iyi biliyor olmalıydı. Şimdi Peçe bir şey söyledi diye aniden idrak edecek değildi.

"Shallan'ı geri getirme konusunda bir ilerleme oldu mu?" diye sordu Adolin ona.

"Bugün bir düşüncesini paylaştı," dedi Peçe. "Ama onun dışında... hayır. Senin bir çizimini bile yaptım. Korkunç bir tane. Ben özellikle çarpık dişlerine bayıldım."

Adolin homurdandı. Böylece yürümeye devam ettiler. Adolin onu obsidyenin kıvrılan bir dalga gibi büküldüğü oyuğa götürdü. Kıyıdan uzaklaştıkça, birbirine vuran boncukların tıkırtısı hafif bir uğultuya dönüştü ve Shallan yine kıpırdandı. Manzara ilginçti.

Burada bitkiler obsidyenin büyük bölümünü saran bir buz tabakası gibi büyüyor ve Adolin'le Peçe yürüdükçe ayaklarının altında çatırdayıp kırılıyor, tıngırdayan tozlara ufalanıyorlardı. Daha büyük bitkiler, saydam tenlerinde sanki bir cam ustası tarafından üflenmiş gibi spiral şeklinde renklerle koni şeklindeydi. Adolin diğer Shadesmar bitkileri gibi kırılgan olmasını bekleyerek bir tanesine dokundu ama bu sağlam ve kalındı.

Bodur ağaçların yapraklarının altından minik sprenler onları izliyordu. Cam gibi değil de dokununca daha pürüzlü bir şeyden yapılmış olan şimşek şeklinde tırtıklı dallarda, soğuk ve metalik gümüşi yapraklar filizlenmişti. Daldan dala atlayan sprenler, kocaman gözleri olan kıvrımlı dumanları andırıyordu.

Ve duman gibi de hareket ediyorlar, diye düşündü Shallan. *Kıvrılıp bükülerek ateşin sıcaklığını yukarı taşıyan, eski ışığını hatırlayan ve uzun zaman önce sönmüş bir alevin ruhu gibi canlı...*

Peçe normalde bu şiirsel saçmalıkları küçümserdi ama bazen dünyayı Shallan'ın gözünden görebiliyordu. Ve o zaman dünya daha güzel bir yer hâline geliyordu. Bir ağaç topluluğunun arasından geçtiler ve Adolin bir yükseltiye çıkmasına yardım etmek için uzanıp elini tuttu. Hürelinin onun tenine dokunmasıyla içinde bir kıvılcım çaktı.

Onun dokunuşu asla sönmeyen bir ateş. Parlak ve canlı ve tek duman gözlerinin içinde...

Yükselti boyunca yürürlerken Shallan aşağıda diğerlerinin eşyaları topladığı kampı görebiliyordu. Sandığının etrafında dolanan biri var mıydı?

Bunu düşünmek az kalsın Shallan'ın yine kaçıp gizlenmesine sebep olacaktı. Öte yandan Peçe'nin bir fikri vardı. Aleti şüphe çekmeyecek şekilde korunmasız bırakmaları, sonra da kullanan kişiyi yakalamaları gerekiyordu. Mavnada tıkılı olmak yerine burada kervanda, casusa gayet cazip bir fırsat yaratabilirlerdi. Sarhoş olmuş gibi yapabilirdi mesela. Tıpkı casusun aleti kullandığını keşfettiği son seferden önceki gece olduğu gibi.

"Seni gördüm Shallan," dedi Adolin yükseltide yan yana dururlarken tekrar elini tutup. "Az önce. Bundan eminim."

Peçe gözlerini kaçırdı. Kendini bir yere izinsiz girmiş gibi hissediyordu.

Adolin onun elini sıktı. "Hâlâ sen olduğunu biliyorum Shallan. Hepsinin sen olduğunu. Ama endişeleniyorum. Hepimiz endişeliyiz. Peçe senin benden saklanman gerekiyormuş gibi hissettiğini söyledi. Ama buna gerek yok. Ne yapmış olursan ol seni bırakmam."

"Shallan zayıf," diye fısıldadı Shallan. "Peçe'nin onu korumasına ihtiyacı var."

"Shallan ağabeylerini kurtaramayacak kadar zayıf mıydı?" diye sordu Adolin. "Ailesini kendi babasına karşı koruyamayacak kadar?"

Shallan gözlerini yumdu.

Adolin onu kendine çekti. "En doğru sözleri bilmiyorum Shallan. Ben sadece burada olduğumu ve elimden geleni yaptığımı bilmeni istiyorum." Ardından yükseltide ilerlemeye devam etti.

"Nereye gidiyoruz? Bu rastgele bir yürüyüş değil, değil mi?"

"Ua'pam bu kervan yolunu daha önce yürümüş," diye karşılık verdi Adolin. "Buradan manzaranın muhteşem olduğunu söyledi."

Peçe gözlerini kıstı, ama yani Adolin'den gerçekten şüphe etmeyecekti herhâlde. Kendini yeniden tüm dikkatini casus sorununa vermeye zorladı ama fırtınalar adına, Adolin haklıydı. Buradan manzara nefes kesiciydi. Boncuklardan oluşan sonsuz denizdeki milyonlarca farklı küreden güneş ışığı yansıyordu. Boncuklar ışığı yakalıyor ve bir anlığına deniz alev almış gibi görünüyordu.

Eli eskiz defterine uzanmak için çantasının sapında seğirdi ama kendini tuttu ve defteri çıkarmadı. Bunun yerine Adolin'le yükseltinin sonuna, obsidyenin sivrildiği yere kadar yürüdü. Burada obsidyenin üstünü narin bir bitki kaplamıştı. Çiçekleri mantara benziyordu ama bunlar içeriden gelen, erimiş kaya gibi kıpkırmızı bir ışıkla parlıyorlardı.

Bunları çizmeliyim...

Derken tepelerinde o garip Shadesmar bulutları dalgalanmaya başladı. Yukarıda bir şey, kül rengi kabuğu ve uzun boynuyla inanılmaz bir yaratık ortaya çıktığında Shallan şaşaladı. Bu şey, bir uçurumşeytanının yılankavi görüntüsü andıran bir kocakabuğa benziyor ama yedi devasa böcek kanadı çiftiyle bir şekilde uçuyordu. Peşinden, bir toz tabakasından fırlamış gibi görünen bulutlar takip ediyordu. Diğerleri ise buluttan oluşmuş bir sakal gibi çenesinden aşağı sarkıyordu.

Yaratık tepelerinden uçarak geçerken Shallan ona baktı ve kanatlarıyla bacaklarında ışıklar çaktığını gördü. Bu ışıklar derisinin veya kabuğunun altında, bir takımyıldızdaki noktalar gibi yaratığın eklemlerini ve dış hatlarını çizercesine parlıyordu.

"Ash'in sonsuz boyalı fırçası adına..." dedi Shallan. "Adolin, bu bir yıldızspreni. Bu bir *yıldızspreni*!"

Adolin bu görkemli spreni gülümseyerek izliyordu.

"Saraylar adına!" dedi Shallan eskiz defterini çıkarmaya çalışırken. "Bunu çizmeliyim. Tut şunu." Çantayı Adolin'e verip defteriyle kömür kalemini çıkardı. Bir Hatırasını alabilmişti. Aslında bir sürü Hatırasını almıştı ama bu anı, bu zarafeti, bu görkemi yakalamak istiyordu.

"Biliyordun," dedi defteri daha düzgün tutmak için otururken.

"Ua'pam söyledi," dedi Adolin. "Ortaya çıktıkları belli bazı yerler varmış. Diğer yerlerden bakıldığında görülmüyorlar. Bu yer... biraz acayip."

"Biraz mı? Adolin, hayatım, ben biraz acayibim. Bu yer dibine kadar acayip."

"Muhteşem, değil mi?"

Shallan, yaratık yukarıda bulutların başka bir tarafına yerleşirken kâğıda birkaç geniş çizgi çizdi. Bu arada çantasından birkaç renkli yaratımspreni çıktı. Orada mı saklanıyordu bunlar?

Fırtınalar adına... Yıldızspreninin tüm detaylarını görebilirmiş gibi gelse de yaratık çok uzaktaydı. Bir buluta yaslandığında başını öne uzatıp sanki doğrudan Shallan'ın gözlerinin içine baktı. Ardından kafasını arkaya atıp boynunu ortaya çıkardı ve öyle kaldı.

"Hay fırtınalar!" dedi Shallan. "Poz veriyor. Kendini beğenmiş spren canavarına bak. Hey, bana şu küçük kömür kalemini uzatsana. Biraz daha detay çalışmalıyım."

Adolin kalemi uzattı, ardından yere onun yanına oturdu. "Seni çizerken görmek güzel."

"Bunun bana ne yapacağını biliyordun," dedi Shallan. "Beni özellikle buraya getirdin ki çizmek zorunda kalayım. Ben de tam demin senin bir dâhi olduğunu düşünüyorum."

"Ben sadece seni mutlu görmek istedim," dedi Adolin. "Son birkaç haftadır çok ciddiydin."

Shallan içgüdüsel olarak görüntüyü içine çekip kâğıda aktarıyordu. Tamamen mekanikleşmiş bir süreç değilse de çizmek zihnini özgür kılıyordu.

Neredeyse hiç çaba harcamadan karşısında bulduğu bu mucize Shallan'ın neredeyse utanmasına sebep oldu. "Üzgünüm," dedi. "Ben sadece... zor şeylerle uğraşıyorum."

Adolin başını salladı ve başka bir şey söylemedi. O harika bir adamdı.

"Peçe son zamanlarda senin hakkında fikrini değiştiriyor," dedi Shallan. "Parlayan zaten baştan beri senden hep hoşlanıyordu."

"Harika," dedi Adolin. "Ben yine de senin... birkaç haftadır tuhaf davranmandan endişeliyim. Kendinde değil gibiydin."

"Peçe benim bir parçam Adolin. Parlayan da öyle. Bir denge kurduk."

"Bunun doğru kelime olduğundan emin misin?"

Shallan bunu tartışmak istemiyordu. Son zamanlarda daha fazla Peçe olmuştu çünkü Peçe'nin yapması gereken daha fazla şey vardı. Urithiru'da daha uzun süreler boyunca Shallan veya Parlayan oluyordu.

Her koşulda, biraz boş vermek... iyiydi. Belki bu gece son şarabı da açmalı ve midelerini biraz 'rahatlatmalıydı'. Adolin'in sürekli volta

atıp durmasına bakılırsa onun kollarında bir gece geçirmek onun için de hoş bir değişiklik olurdu.

"Beni izliyor gibi geliyor," dedi Adolin bakışlarını heybetli yıldızsprenine çevirerek.

"Çünkü izliyor," dedi Shallan. "Sprenler izlendiklerini anlarlar. Âlimlerin son çalışmaları, sprenlerin doğrudan bireysel algıya bağlı olarak değiştiklerini gösteriyor. Yani mesela sen farklı bir odada bir spreni düşündüğünde bile sana karşılık verir."

"İşte bu acayip," dedi Adolin.

"Aynı zamanda normal," dedi Shallan.

"Senin gibi mi?" dedi Adolin.

Shallan onu baktığında yüzünde bir gülümseme yakaladı, derken o da kendini gülümserken buldu. "Sanırım herkes gibi. Hepimiz tuhaf bir şekilde normaliz. Veya normal bir şekilde tuhaf."

"Babam değil."

"Ah, özellikle baban. Sence bir insanın bir örs ile olağanüstü sert bir fırtına bulutundan doğmuş gibi görünmesi normal mi?"

"Yani... benimle ilgili ne diyorsun?"

"Sen annene çekmişsin belli ki." Shallan cesur bir son darbeyle çizimi bitirdi. Üzerine vernik sıktı ve onu bir kenara bırakıp hemen yenisine geçti. Bu tek çizimlik bir şey değildi.

Fakat kömür kalemi kâğıda dokunduğunda kendini gökyüzüne bakan bir Adolin çizerken buldu.

"Nasıl seni bulacak kadar şanslı olabildim Adolin Kholin? Birinin seni yıllar önce kapmış olması gerekirdi."

Adolin güldü. "Denediler. Her seferinde gayet muhteşem bir şekilde her şeyi mahvetmeyi başardım."

"*Senin* ilk aşkın seni öldürmeyi denemedi en azından."

"Yanlış hatırlamıyorsam seni öldürmekten kaçınmak istemiş ama beceremeyişti. Reçelle ilgili bir şeydi."

"Hım..." dedi Shallan. "Tayından gına geldi. Şu anda Thaylen ekmeği üzerinde biraz reçeli zehirli bile olsa yerdim muhtemelen."

"İlk aşkım beni öldürmeye çalışmadı," dedi Adolin, "ama ilişkimiz sırasında utançtan ölebilirdim."

Shallan gözlerini kocaman açıp öne doğru eğildi. "Oooo..."

Adolin ona baktı ve kızardı. "Fırtınalar adına. Bunu söylememem gerekirdi."

"Artık duramazsın," dedi Shallan ayağıyla onun yan tarafını dürtüp. "Devam et. Anlat."

"Anlatmamayı tercih ederim."

"O zor biraz." Shallan onu tekrar dürttü. "Böyle devam edebilirim. Ben fırtına kapası bir Parlayan Şövalye'yim. İnsanları rahatsız etmek konusunda *efsanevi* bir ünüm var. Bu yolda son mücevhere kadar tüm mücevherleri kullanmam gerekse bile ben..."

"Ah," dedi Adolin. "Bak, öyle güzel bir hikâye bile değil. İdani diye bir kız vardı. Khal kardeşlerin kuzeni. On dört yaşında bir kıza göre bayağı... gelişmişti. Benden biraz büyüktü ve nasıl desem, dünyayı benden daha iyi çözmüştü."

Shallan başını yana kırdı. "Nasıl?"

"Ee, kılıçları ne kadar sevdiğini söyleyip duruyordu. Ve benim muhteşem bir kılıcım olması gerektiğini... Ve benim *kılıcımı* çekmemi ne kadar istediğini... Ve..."

"Ve?"

"Ben de ona bir kılıç aldım," dedi Adolin omuz silkerek. "Hediye olarak."

"Ah, Adolin."

"On dört yaşındaydım!" dedi Adolin. "On dört yaşında hangi çocuk bu imayı anlar ki? Gerçekten kılıç istiyor sandım."

"Bir kız kılıçla ne yapar ki? Gerçek bir kılıçla diyorum. Bu konuşma bir anda başka yerlere sapabiliyor..."

"Bilmiyorum!" dedi Adolin. "Kılıcı havalı falan buluyor herhâlde diye düşündüm. Yani kim bulmaz ki?" Adolin, Shallan'ın onu dürtüp durduğu yan tarafını ovuşturdu. "Çok da havalı bir kılıçtı bu arada. Sunmaker döneminde açıkgözlerin şerefini korumak için kullandığı klasik bir antik ulius. Üzerinde Velinar/Gulastis düellosundan minik bir çizik bile vardı."

"Bir de zavallı İdani'ye bunları uzun uzun anlattın diye tahmin ediyorum."

"Bir saat falan," diye itiraf etti Adolin. "En sonunda sıkılıp uyuyakaldı. Kılıcı almadı bile." Shallan'a bir göz atıp gülümsedi. "Ama ben kılıcı sakladım. Hâlâ bende."

"Ne olduğunu çözdün mü? Kızın neden bahsettiğini?"

"Bir süre sonra," dedi Adolin. "Ama o zamana kadar... işler değişmişti."

Shallan çizime ara verip başını yana eğdi.

"Onu arkadaşlarıyla konuşurken duydum. Renarin'le dalga geçiyordu," dedi Adolin. "Çok... çirkin şeyler söyledi. Bu içimde bir şeyleri değiştirdi. Muhteşem güzeldi Shallan. O zamanlar, o küçük

aklımla onun yeryüzüne ayak basmış en ilahi şey olduğunu düşünüyordum.

"Sonra onun o şeyleri söylediğini duyunca... O ana kadar bir insanın aynı anda hem güzel hem çirkin olabileceğini fark etmemiştim sanırım. Genç bir çocukken güzel insanların gerçekten iyi olmasını istiyorsun. Aptalca ama başka türlü görmekte zorlanıyorsun. Bunu görmemi sağladığı için sanırım ona borçluyum."

"Bu pek çok kişinin hiçbir zaman öğrenmediği bir ders Adolin."

"Sanırım öyle. Ama o kadar basit değil aslında. Şehre yeni taşınmıştı ve kendine bir yer edinmek için çırpınıyordu. Yani Renarin'le dalga geçmesi ayıptı, evet, ama kabul görmek için çabaladığı içindi. Şimdi düşündüğümde, onun içinde öyle kötü bir kız olmadığını görüyorum. Diğer çocuklar Renarin'e karşı kötüydü ve o da aynı şeyi yaparak onlarla bağ kurmaya çalışıyordu."

"Bu bir bahane değil."

"Sen de onun tuhaf olduğunu düşünürdün," dedi Adolin.

"Belki," dedi Shallan. Bu ne yazık ki doğruydu. "Ama yola geldim ve asla onun hakkında dedikodu yapmadım. Bana onun tuhaf olmakla birlikte iyi bir şekilde tuhaf olduğunu göstermen yetti. Tuhaflık üzerine uzmanlaşmış biri olarak bunu anlamakta üstüme yok." Adolin çizimine dönüp gözlere yoğunlaştı. Adolin'in gözlerinde çok şey gizliydi.

"İdani'nin söylediklerine bahane bulmuyorum," dedi Adolin. "Ben sadece, bunu yapmak için kendince sebepleri olduğunu anlamanın önemli olduğunu düşünüyorum. Hepimiz olmamız gerektiği gibi biri olamayabiliyoruz ve bu konuda kendimizce sebeplerimiz oluyor."

Shallan, kalemi defterin üzerinde, öylece durakladı. Demek buydu. Bunu söylemeye çalışıyordu. "Babanın olmanı beklediği kişi olmak zorunda değilsin Adolin."

"Olduğu kişiden memnun olan hiç kimse hayatta bir şey elde edememiştir Shallan," dedi Adolin. "Önemli şeyleri olabileceğimiz kişiye ulaşmaya çalışırken başarırız."

"Bu senin de istediğin şey olduğu sürece sorun yok. Ama başka birinin olman gerektiğini düşündüğü kişi hâline gelmeye çalışma."

Adolin uzandı ve sert kayanın üzerinde yatmayı bile bir şekilde rahat bir şey gibi göstererek gökyüzüne baktı. Mükemmel bir şekilde dağınık, yer yer siyah serpiştirilmiş sarı saçları, kusursuz üniforması... Ve o yüz... Ne dağınık ne taralı, sadece... oydu!

"Çok da uzun zaman olmadı," dedi Adolin. "Kısa süre öncesine

kadar tek istediğim herkesin tekrar babama saygı duymasıydı. Yaşlandığını, aklını yitirmeye başladığını düşünüyorduk. Herkesin onu benim gözümle görmesini istiyordum. Bunu nerede yitirdim Shallan? Yani onunla gurur duyuyorum. Sadece saygı duyulmayı değil aynı zamanda sevilmeyi de hak eden birine dönüşüyor.

"Fakat, fırtınalar adına, şu sıralar onun etrafında olmaya tahammül edemiyorum. Tam da olmasını istediğim gibi birine dönüştü ve bu bizi bir şekilde ayrı düşürdü."

"Yaptığını öğrendiğin şey yüzünden değil mi? Iıı... annene?"

"Kısmen öyle," diye itiraf etti Adolin. "Bu çok canımı yakıyor. Babamı seviyorum ama onu henüz affedebilmiş değilim. Sanırım zamanla, bir gün affedeceğim. Ama aramızı geren sadece bu değil. Benim ondan iyi olduğuma dair şu saçma sapan inancı.

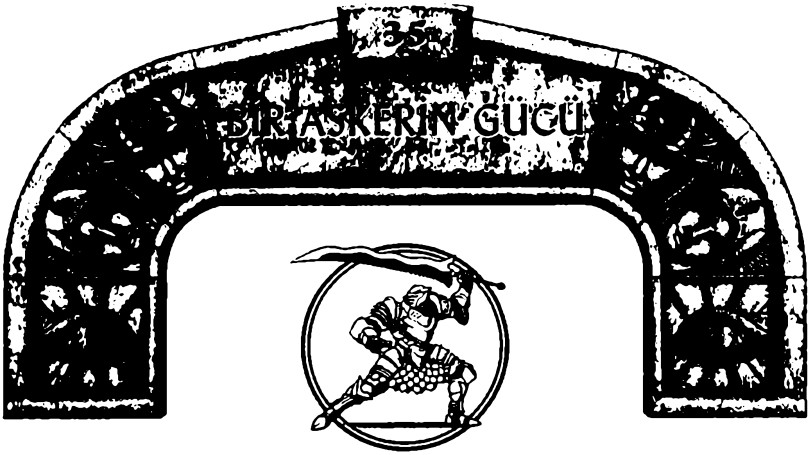
"Babama göre ben annemden saf ve temiz bir yadigârım. Bütün iyi yanlarını annesinden almış ve kendisinin hoyrat yanlarını almamış soylu bir minik heykelcik. Benim ben olmamı ve hatta kendisi gibi olmamı istemiyor. Bu dünyaya onun asla olamayacağı kadar iyi biri olarak gelen, o mükemmel hayali oğlu olmamı istiyor."

"Bu da senin bir insan olmanı engelliyor," dedi Shallan başını sallayarak. "Bu senin seçimler veya hatalar yapma imkânını elinden alıyor. Çünkü sen mükemmelsin. Mükemmel doğdun. Dolayısıyla kendin bir şey de kazanamazsın."

Adolin uzanıp elini onun dizine koydu ve gözlerinin içine baktı. Gözleri dolu doluydu. Çünkü Shallan anlamıştı. Fırtınalar adına, Shallan gerçekten anlamıştı. Elini Adolin'in elinin üstüne koydu, sonra onu kendine çekti. Adolin yaklaştığında onun nefesini boynunda hissetti. Shallan onu öptü ve öperken bir anlığına bakışları gökyüzüne takıldı. O görkemli spren bulutun içinde yok olmaya yüz tutmuştu. Shallan'ın ilgisi artık başka birinin üstünde diye kendini ihmal edilmiş hissetmişti belki.

Eh, sprenin hatası değildi.

Spren onunla rekabet edemezdi.

Zihinlerimizde gücün kendisine, onu kontrol eden Unsur'dan ayrı muamele edilmesi gerektiğini söylüyorsunuz.

Adolin dönüş yolunu, Shallan'a ulaşabildiğini bilmenin rahatlığıyla yürüdü. Böylece yıldızsprenini görüp döndüklerinde, Ua'pam'a başparmağını kaldırarak işaret verdi. Mükemmel bir öneriydi ve baş başa biraz vakit geçirmek tam da ihtiyaç duydukları şeydi.

Shallan ona sevgiyle sarılıp kolunu hafifçe sıktıktan sonra eşyalarını toplamaya gitti. Shallan'ın son zamanlarda gergin olmasının aslında anlaşılabilir olduğunu düşündü Adolin. Ekiplerine bir casus sızmıştı. Bu soruna Adolin yeterince kafa yormamış olabilirdi.

Gerçi bu Shallan'ın uzmanlık alanıydı. İllüzyonlar, yalanlar, sanat ve kurgu. Adolin'in uzmanlık alanının da güya siyaset olması gerekiyordu. Taht sırasında ikinci olarak yetiştirilmiş, minik Gav'ın doğumundan sonra üçüncü sıraya inmişti. Ama taht ona önerildiğinde reddetmiş olsa da yabancı bir ülkede sefirlik görevi için yeterli olmalıydı.

Şereflerine hitap et, diye düşündü Arshqqam'ın tavsiyesini hatırlayarak.

Gallant'ı buldu ve onu seyislerden devralıp eşyalarını kendi yükledi: kınları içinde kılıçlar, diğer silahların durduğu kutu ve diğer tarafa da kıyafet sandığı. Ardından Gallant'ın mavi gözlerine baktı. Adolin'e sık sık o gözlerin derinliklerinde bir tür ışık görüyormuş gibi gelirdi.

"Siyaset ve ilişkiler gibi şeyler için endişelenmek zorunda olmamak hoş olsa gerek," dedi Adolin onu okşarken.

At burnundan nefes verdiğinde Adolin bunu soğuk bir ilgisizliğe yordu. Eh, belki de atların hayatını karmaşıklaştıran, bir insanın asla anlayamayacağı şeyler vardı.

Felt'in karısı Malli, Maya'yı getirdi. Adolin kendisi yürüyüşteyken kâtipten Maya'ya göz kulak olmasını rica etmişti. Maya'ya Ryshadium'u işaret etti. "Binelim mi?"

Maya'dan herhangi bir tepki almak zordu ama Adolin yine de sormayı tercih ediyordu. Aslına bakılırsa bu kez ona Maya sanki başını sallamış gibi geldi. Böylece bunu onay olarak kabul edip Maya'nın atın üzerine çıkmasına yardımcı oldu. İlk birkaç seferinde onu ata bindirmek bayağı zor bir iş olmuştu. Kutuların üzerine çıkıp Maya'yı tuhaf bir pozisyonda eyere itmesi gerekmişti. Şimdiyse Maya ne yapacağını biliyordu ve eyere çıkması için elinden destek alması yetiyordu.

Kasları andıran gergin ve kalın kordonlardan oluşan Maya göründüğünden ağırdı. Yine de –başlangıçta bile– onu ata bindirmek bu çabaya değmişti. Sonrasında uysal bir şekilde atın sırtında oturup onları izlemesi seyahati kolaylaştırıyordu. Ayrıca Gallant'ın korumasında olması Adolin'e kendini iyi hissettiriyordu. Rysthadium onu anlıyordu. Savaş meydanında bir parçasını yitirmiş bir askere özel bir özen gösterirdiniz.

Böylece yola çıktılar. Adolin kervana liderlik ediyordu, gerçi Godeke'yle spreni keşif için önden gitmişlerdi. Ağırbaşlı Hudutaşar'ın hiç Fırtınaışığı kalmamıştı; kalan tüm Fırtınaışığı'nı önceki gece, eve dönüş yolu için yiyecek yapmakta kullanmışlardı. Yine de Godeke, Parlayan eğitiminin bir parçası olarak gözcülük yapmakta tecrübeliydi.

Adolin yürüyüşün ilk kısmını, şerefsprenlerine ne tür bir yaklaşım göstermesi gerektiğine dair nihai bir strateji belirlemeye çalışarak geçirdi. Diğerleri haklıydı; öne sürdüğü fikirlerin işe yaraması zayıf ihtimaldi. Bu yüzden yine mektupları sunarak başlayacaktı. Yine de acaba yedek bir plan geliştirebilir miydi?

Aklına bir şey gelmedi ve günü yarıladıklarında, Shallan'la birlikteyken kazandığı tüm o özgüveni ve huzuru kaybetmişti. Kervanın arkasını tutan Felt yanına geldiğinde ona patlamamak için kendini zor tuttu. Bu yabancı keşif eri o ana dek seyahatte faydalı olmuştu. Felt bir zamanlar olduğu kadar dinç ve çevik olmayabilirdi ama yabancı topraklarda seyahat ederken gereken altıncı hisse sahipmiş gibi görünüyordu.

"Berrakbey," dedi adam. Başına geniş bir eski şapka takmıştı. Bu şapkayı Bashin emekli olduğunda ondan almıştı ve şimdi ondan bir

yadigâr olarak takıyordu. Kıyafet kurallarına uymamakla birlikte, Felt gibi bir adamda bu görmezden geleceğiniz türden bir şeydi. "Şu insanlar az önce güneye saptılar. Bizi takip etmeyi bırakmış gibiler."

"Gerçekten mi?" diye sordu Adolin. "Bunca yol gelip şimdi mi vazgeçtiler?"

"Evet. Bana da tuhaf geldi ve nedenini de tam olarak bilmiyorum."

Adolin kervana seslendi ve bir şeyler yemek için mola verdiler. Merit dinlenmesi için Gallant'ın yükünü indirmeye geldi ve Adolin de Felt'in peşinden kervanın arkasına yürüdü. Burada küçük bir obsidyen kayaya tırmandılar. Kırılgan cam bitkiler ayaklarının altında çatlayıp ufalanırken yaşamsprenleri kaçıştı. Kayanın üstünden dürbünle Tukarileri görebileceklerdi.

Tuhaf insan grubu, Adolin'in loş Shadesmar arazisinde onları güçlükle seçebileceği kadar uzaklaşmıştı. Gerçekten de güneye gidiyorlardı.

"Bunca yol boyunca bizi takip edip şimdi niye vazgeçtiler ki?" diye söylendi Adolin.

"Belki *bizi* takip etmiyorlardı. Belki zaten bu yöne gideceklerdi. Bu aslında hep belli bir mesafede kalmaya ve arayı kapatmamaya dikkat etmelerini de açıklar."

Mantıklıydı. Aslında ilk karşılaşmalarında insanlar ona bu kadar garip davranmamış olsaydı Adolin muhtemelen baştan beri böyle düşünüyor olurdu. Sonuçta Notum'un aynı yolu takip etmesini garip bulmamıştı. Bu insanlardan niye bu kadar endişelenmişti?

Onlarda bir tuhaflık var, diye düşündü Adolin. *Hemen ardımızdan gelmeleri, bizi gözlemeleri...*

Adolin tekrar dürbünle bakıp onları inceledi. Gerçi bu mesafeden, meşale taşıyan gölgeler dışında pek bir detay göremiyordu. "Eh, uzaklaşıyor gibi görünüyorlar," dedi dürbünü Felt'e geri uzatırken. "Her ihtimale karşı biz yemek yerken de izlemeye devam et bakalım."

Adolin kervanın önüne yürüyordu ki daha yolu yarılamadan bir anda gerçeği anladı.

Peçe içinde haberleşme küpü olan sandığın kapağını kapatıp kilitledi. Casusun küpü her seferinde farklı bir pozisyonda geri koyacağına güvenemezdi, bu yüzden uzun zaman önce Tyn'den öğrendiği bir hile kullanmaya ve küpe belli belirsiz pudra serpmeye başlamıştı.

Görebildiği kadarıyla yolun bu kısmında küpe dokunan olmamıştı. Küpü, casusa cesaret verecek şekilde yalnız bırakıp yem olarak kullanmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Peçe bunu kafasında evirip çevirirken İshnah'nın yanına yürüdü ve ondan bir kâse lapa aldı. Kendini o iğrenç Ruhdökümü şeyi yemeye hazırladı. Aslında yemek saatlerinde Parlayan'ı kontrolü almaya zorlamalıydı. Askerler savaş meydanında iğrenç kumanyalara alışıklardı değil mi? Parlayan bu pis şeyi yemekten şeref duyardı. Bu şeyler karakteri sağlamlaştırırdı ve...

Adolin koşarak yanından geçti.

Parlayan kâseyi bırakıp ayağa fırladı. Savaşa giden bir adamın koşuşuydu bu. Adolin'in peşinden giderken bir yandan da içgüdüsel olarak Parekılıcını çağırmayı denedi... Ama tabii işe yaramadı. Shadesmar'da işe yaramazdı.

Adolin, Felt'in hâlâ kervanın arkasını gözlemeye devam ettiği kayanın üzerine çıktı. Parlayan da tırmanmaya başladı ve az sonra Adolin'in askerlerinden ikisi de ona katılmıştı. Parlayanların ve ajanların geri kalanı, her zaman fazlasıyla atak ve heyecanlı olan Taşmuhafaza Zu da dâhil, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle durup arkaya bakmakla yetindiler.

Parlayan kayanın tepesine ulaştığında Adolin'in gergin ve alarma geçmiş bir şekilde dürbünle baktığını gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu Parlayan.

"*Bizi* takip etmiyorlardı," dedi Adolin. "Kampa göz kulak olmaları için birkaç spren bırak, geri kalanlar peşimden gelsin. Savaşa hazır olun."

Adolin bunu söyledikten sonra kayadan atladı. Çizmeleri aşağıda taşa sertçe çarptı. Fırtınalar adına, Parezırhı içinde olmadığını biliyordu, değil mi? Adolin, bir eli kını içinde belinde asılı kılıçta, uzaktaki Tukari kervanına doğru koşmaya başladı.

Parlayan şaşkınlıkla bakakaldı. Adolin onca yolu yaya mı gidecekti...

Ardında taşlardan gök gürültüsünü andıran bir ses yükseldi. Parlayan olduğu yerde sıçradı; yakınlarda bir tür heyelan falan mı oluyor diye bakındı. Derken bunun, yanından dört nala geçen Gallant'ın toynaklarının obsidyen üzerinde çıkardığı ses olduğunu fark etti. Maya panikle iki eliyle birden onun yelesini kavramıştı. Fakat Adolin'in eşyaları yüklü değildi galiba.

Gallant yanına geldiğinde Adolin neredeyse hiç yavaşlamadan dizginleri kavradı ve koşarken tuhaf bir sıçrayışla, Parlayan'ın beyni-

nin bir yanının mümkün olduğuna inanmayı reddettiği bir manevrayla, eyerde Maya'nın arkasına yerleşti.

"Pas tutası," dedi Felt dürbünü indirirken. "Hayvan nereden anladı? Yüceprens Adolin'in ona ıslık çaldığını duyan oldu mu?"

Askerler kafalarını iki yana salladı.

"Gidelim!" dedi Parlayan. "Atları getirin ve peşinden binici gönderin. Desen eşyalarımıza göz kulak olur. Herkes gitmeye hazır olsun!"

Etkileyici olduğunu düşündüğü kadar kısa bir süre içinde Parlayan herkesi harekete geçirmişti. Üç atlı asker Adolin'in peşinden gittiyse de Ryshadium'un yanında çok yavaştılar. Onun kadar iri bir hayvanın bu kadar hızlı olmaması gerekirdi.

Parlayan, Godeke'yle Zu'nun yanında koşar adım ilerliyordu ve az sonra Çotuk'la bazı sprenleri geride bırakmışlardı. Fakat her ne kadar Parlayan son on iki aydır Adolin'le yaptığı antrenmanlar sayesinde ham olmasa da böyle koşular yapmamıştı.

Fırtınaışığı kullanmaya alışmıştı. Fırtınaışığı'yla hiç yorulmadan son hızında koşabilirdi. Godeke ayaklarının altındaki taş âdeta buzmuş gibi üzerinde hareket ederek önlerine geçebilirdi. Ama geriye hiç Fırtınaışığı kalmamıştı, dolayısıyla ellerinden geldiğince hızla takip ettiler. Adolin ne demişti? Şu tuhaf insanların onların kervanını takip etmediğini söylemişti. Peki kimi takip ediyorlardı?

Bir anda taşlar yerine oturdu. İnsanlar diplerinden ayrılmamış, hep gözlerinin önünde olmuş, sanki onlara yetişmek istiyorlarmış gibi görünüp hiç buna yeltenmemişlerdi. Sonra bugün aniden yön değiştirmiş, güneye sapmışlardı.

Notum'la aynı yöne!

Gallant'ın boynuna sarılmış olan Maya'nın arkasında yol almak Adolin için en rahat pozisyon sayılmazdı. Neyse ki Ryshadium'un onun yönlendirmesine pek ihtiyacı yoktu.

Adolin öne eğildi, dizginleri kavrayıp kendini Gallant'ın obsidyen zemini döven toynaklarının ritmine bıraktı. Tukariler muhtemelen Notum'un devriye ekibi liman şehrinden ayrılır ayrılmaz onlara saldırmayı planlamışlardı ama Adolin'in kervanı aynı yöne gidince ertelemişlerdi. Adolin'in ekibinin Notum'u savunmasından endişelenmiş olmalılardı.

Böylece yakından takip etmiş, saldırmaya cesaret edememişlerdi. Ta ki Notum nihayet güneye sapıp Adolin batıya doğru ilerlemeye devam edene dek.

İnsanların kervanına yaklaşırlarken Gallant ter içinde kalmıştı. Tukariler birkaç kişiyi eşyalarla birlikte geride bırakmış, meşaleler taşıyan kalabalık bir grubu ise Notum'un peşinden göndermişlerdi. Adolin eşyalara göz kulak olanlarla oyalanmadı. Bir eli Maya'nın belinde öne doğru eğildi ve yanılmış olmayı, tüm bunları boşuna yapıyor olmayı umdu.

Yaklaştıkça Adolin'in endişesi artıyordu. Meşalelerin güçlü ışığı. Bağıran gölgeler.

"Oraya ulaştığımızda çatışmanın dışında dur," dedi Adolin ata.

Gallant kişneyerek itiraz etti.

"Beni oradan çıkarmana ihtiyacım olacak," dedi Adolin. "Bunu yapmak için nefesini toplamalısın."

Ryshadiumlar iri gövdelerinden beklenmeyecek hızlarıyla sıradan savaş atlarından üstündüler. Fakat böyle uzun mesafe koşularına uygun değillerdi.

Ve Adolin de böyle büyük bir grupla tek başına dövüşmeye uygun değildi. Diğerleri hâlâ çok uzaktaydı. Peki Adolin'in planı neydi? Eğer Notum'un başı gerçekten beladaysa, Adolin Parezırhı olmadan on küsur kişiyle baş edemezdi.

Biraz daha yaklaştı ve desenli kalın Tukari kıyafetleri içinde, meşaleler ve ucu kıvrık palalar taşıyan adamları seçebildi. Sıradan kesici silahlardı. Sadece iki tanesinin kalkanı vardı ve hiçbirinin zırhı yoktu ama aklında tutması gerekecek birkaç da mızrak gördü.

Ortalarına aldıkları bir şeyin etrafını sarmış, geniş bir çember oluşturmuşlardı. Adolin dişlerini sıktı ve daha yakından bakabilmek için dizleriyle Gallant'ı dürterek yönlendirdi. Sprenler, Shadesmar'da öldürülüp öldürülemeyecekleri konusunda... ağızları sıkıydı. Fakat Adolin onların silah taşıdığını görmüştü ve bir önceki seyahatinde Notum'un denizcileri sprenlerin yaralanabileceğini ve acı duyacağını itiraf etmişlerdi.

Onları 'öldürmek', zihinlerini kaybettirecek kadar çok acı çektirmek ve bir tür ölügöze dönüşmelerine yol açmak demekti.

Fırtınababa! Adolin yeterince görecek kadar yaklaşmıştı ve korkularında haklıydı. Grubun ortasında, halatlarla bağlanmış parlak bir figür dertop olmuş yatıyordu. Bir düzine Tukari ellerindeki mızrakları ve kılıçları art arda ona saplıyorlardı. Notum'un beraberindeki üç Ulaşkan da yan yana bağlanmıştı. Belki de sırada onlara işkence yapmak vardı.

Neyse ki saldırganların okları ve yayları yoktu, böylece Gallant onları olaysız geçebildi. Aslında Adolin, duruşlarına ve disiplinsizlik-

lerine bakınca onların bir askerî birlikten ziyade bir çete olduğuna giderek daha fazla emin oluyordu. Fakat bir şerefsprenine niye saldırıyorlardı ki? Ondan da önce Shadesmar'a nasıl girebilmişlerdi?

Adolin yeterince uzaklaştıklarında dizginleri çekti. Tukarilerden bazılarının peşine takılacağını ummuştu ama meşaleler, mızraklar ve kılıçlar taşıyan en aşağı yirmi adam birbirlerine yakın kalmayı tercih etti. Adolin'e şöyle bir bakıp Notum'a eziyet etmeye geri döndüler.

Fırtınalar adına. Böyle bir şeye bir spren ne kadar dayanabilirdi?

Adolin yardım geliyor mu diye baktı ve uzakta at sırtında yaklaşan birkaç kişi gördü. Ama onlar yaklaşana kadar geçecek olan birkaç dakika çok değerliydi. Görevini riske atıp Notum'u tek başına kurtarmaya mı çalışacaktı?

Neyi riske atıyorsun ki, diye düşündü. *Burada ne yaptığını bile bilmiyorsun. Diğerleri de pekâlâ onlara mektupları verebilir.*

Sen bir üniforma ve kılıçtan başka bir şey değilsin, Adolin. Kullan onları.

Uzaklaşması için Gallant'a dokundu. "İşler yolunda gitmezse Maya'yı diğerlerinin yanına götür," dedi ata. "Ben şu adamları oyalayacağım."

Gallant yine kişnedi. Dalinar'la birlikte dövüşün ortasına dalmaya alışıktı.

"Hayır," dedi Adolin. "Yaralanırsın."

Maya, Adolin'in omzunu kavradı. Yol boyunca Gallant'ın yelesine sımsıkı tutunmuştu ve Adolin onun dehşetini hissedebiliyordu. Belki de bu kadar hızlı gitmekten korkmuştu. Adolin onun gergin elini omzunda hissederek o kazınmış gözlere baktı.

"Eğer şu adamları uzaklaştırabilirsem Maya," dedi, "Notum'un yanına gidip onu serbest bırakabilir misin? Eyer kınlarındaki kılıçlardan birini kullanabilirsin."

Maya'nın cevabı yarı inler gibi bir alçak sesli bir homurtu oldu ve omzundaki eli daha da sıkılaştı.

"Sorun yok," dedi Adolin onun elini omzundan çekerken. "Senin hatan değil. Burada kal. Güvende kal."

Adolin derin bir nefes aldı ve Gallant'ın omzundaki kılıftan çift elli kılıcını çekti. Kılıçları, kalkanı ve miğferiyle birlikte kamptaki silah kutusunda kalmıştı. Yani bu ayaktakımına karşı en iyi seçeneği bu geniş menzilli kılıçtı.

Büyük kılıcı kaldırdı. Parekılıcından daha ince ama çoğu kadar uzun ve daha ağırdı. Adolin'in tanıdığı pek çok kılıç ustası bunları Pa-

rekılıcından aşağı görürdü ama duruşların ve manevraların çoğunu bununla da yapabilirdiniz, ayrıca çift elli kılıçlarda Adolin'in hep çok hoşuna giden bir *sağlamlık* hissi vardı.

Siyah obsidyen zeminde ilerlerken bağırdı. "Hey!" dedi iki eliyle birden kavradığı kılıcı öne doğru uzatıp. "Hey!"

Bu onların dikkatini çekti. Karanlık gölgeler, yumuşak beyaz-mavi bir yığın olarak görünen Notum'dan uzaklaştı.

Evet, işte böyle, diye düşündü Adolin. *Zaman kazan.* Yirmi adamı birden alt etmesi gerekmiyordu, tek yapması gereken askerleri yetişip şartları eşitleyene dek dayanmaktı.

Tukariler savaş eğitimi almamış olsalar da Adolin oldukça dezavantajlı durumdaydı. Genç bir oğlanken kafası Paredarların tek başına tüm bir bölüğü yendiği hikâyelerle doluydu ve dövüşmeye başladıklarında iki veya üç rakibi kolayca yenebileceğini varsaymıştı. Ama kılıç eğitimi başlayınca bu düşüncesi hızla bir kenara bırakılmıştı. Evet, iyi eğitimli bir adam birkaç kişiye karşı durabilirdi ama bu hiçbir zaman tercih edilir bir durum değildi. Etrafının sarılması çok kolaydı, başka biriyle meşgulken arkadan bir darbe alması çok kolaydı...

Karşınızdaki düşman ne yaptığını hiç bilmiyorsa başka tabii. Korkuyorlarsa başka. Avantajlarını kullanmalarına engel olabilirseniz başka. Burada kimseden daha iyi dövüştüğü için kazanamayacaktı.

Rakipleri kaybederse kazanabilirdi.

"Hey, durun da konuşalım!" dedi Adolin. "Elinizde bir şerefspreni var. Onun için ne kadar istiyorsunuz?"

Daha önce kampta yanlarına gittiklerinde olduğu gibi yine Tukari dilinde karşılık verdiler ve aniden düşmanca bir tavır takındılar. Yüzlerindeki karanlık ifadeyi daha da karartan sakalları ve uzun saçlarıyla, silahlarını öne uzatarak Adolin'e doğru ilerlemeye başladılar. Adolin savaş meydanının dışında devasa lurgları andıran beklentisprenleri gördü. Hatta uzakta bir acıspreninin uluduğunu duydu.

"Bire bir dövüşü kabul etmezsiniz herhâlde," dedi Adolin. "Dostça birkaç düello yapsak, ne dersiniz? Size karşı insaflı olacağım, söz."

Yaklaştılar ve yaklaştılar; şimdi aralarında sadece birkaç metre kalmıştı. Mızraklı bir adam diğerlerinin biraz önündeydi. Mızraklar en tehlikelisiydi. Palalı olanlara Adolin uzaktan ulaşabilme avantajına sahipti.

"Sanırım kabul etmiyorsunuz," dedi Adolin iç geçirerek.

Ardından iki eliyle kavradığı çift elli kılıçla öne atıldı. İlk adamın mızrağını bir hamleyle yana itti ve hemen ardından güçlü bir darbeyle adamın kafasını kesti.

Bunu yapmak zannedildiğinden çok daha zordu. En keskin kılıçlar bile bir kasa veya omurgaya takılabilirdi. Önemli olan kılıcı doğru açıyla savurmak ve tek hamlede işi bitirmekti.

Adolin fışkıran kanları yok sayarak Alevduruşuna geçti. Hızlı. Acımasız. Diğer Tukariler ona doğru atıldığında Adolin yana çekildi ve aralarında kalmadı. Adolin'in çevik hareketleri, çevresini sarmaya çalışan adamları gafil avlamıştı.

Eğitim ve antrenman neyse ki Adolin'in yanındaydı. Mümkün olduğunca çok adamı önünde tutacak şekilde nasıl sürekli hareket hâlinde olacağını biliyordu. Bu eğitimden mahrum adamlar toplu hâlde hareket ediyor, bu da Adolin'in onların etrafından dolanmasına ve onları sırtından uzak tutmasına olanak veriyordu. Adolin kılıcıyla saldırmaktan ziyade savunma amaçlı geniş yaylar çizdiğinde de geriye kaçıyorlardı.

Adolin yine kenara kaydığında bazıları diğer tarafa, arkalarında yüksek sesle talimat veren askerden tarafa baktı. Bunun bedeli onlar için ağır oldu. Adolin çetenin kanat kısmına saldırdı; kılıcını bir adamın böğrüne saplayıp çekti ve ters tarafa savurarak diğerinin boğazını kesti. Sonra öne atılarak bir başkasının da karnını deşti. Yine mızraklı adamlardan biriydi; bu dövüşteki öncelikli hedefi.

Adamlar bağrışıp panikle kaçıştılar. Kılıcı sapladığı adam sendelerken acıyla haykırdı. Savaşa alışık olanlar bile çift elli kılıcın darbelerinin yarattığı yaralardan ürkerdi. Adolin, kaçacak kadar hızlı hareket edemeyen son bir Tukari'yi daha yakalamayı başardı ve adamın koluna bir darbe indirdi.

Tukari acıyla ulurken silahını düşürdü ve Adolin kılıcını çekerken adama bir de tekme savurdu. Kılıç bir kemiğe takılmıştı. Adolin zorlayarak kılıcı çekince kan fışkırdı. Ardından kılıcı savurarak kendi etrafında döndü ve diğerlerinin korkuyla geri çekilmesine sebep oldu. Bu Adolin'in sevdiği, bir düellonun güzel ve zarif dansı değildi. Bu, kasaplıktı. Neyse ki bu alanda önünde bazı iyi örnekleri olmuştu.

Adolin'in en iyi müttefikleri hız ve gözdağıydı. Tam da umduğu gibi, hızlı ve korkunç bir hamlesiyle birkaç kişiyi birden kaybeden adamlar düzgün bir tepki veremedi. Sayısal avantajlarını kullanıp üzerine yüklenmek yerine geri çekildiler. Adolin bir sonraki adama –düşmanını diğerlerinin ona doğrudan saldıramayacağı şekilde kendisi ile diğerleri arasında izole ederek– saldırdığında şok, öfke ve korkuyla bağrıştılar. Adolin birbirini takip eden hızlı hamlelerle adamın kalkanını kenara itti, ardından köprücükkemiğinden aşağı doğru kesti.

Temiz bir hamle değildi ama Adolin'in üniformasındaki ve yüzündeki kanlar ona korkutucu bir görüntü veriyor olmalıydı çünkü Tukariler kendi dillerinde bağrışarak daha da geri çekildiler. Şimdi ne yazık ki en kötü kısım geliyordu. Adolin onları korkutmaya devam etmek için en yakındaki adama hamle yaptıysa da adam karşılık vermedi ve etrafını sarmak için harekete geçtiler.

Açık alanda yalnızsanız etrafınızın sarılmasını engellemek başlı başına bir meseleydi. Adolin tüm dikkatini geri geri gidip kılıcını savurarak düşmanlarını uzak tutmaya vermek zorundaydı. Bu arada bir boşluk yakalamaya çalışacak ve arkasına birinin geçmemesi için sürekli tetikte olacaktı. Yorulmadığı müddetçe bunu yapabilirdi ama tabii nihayetinde onu yoracaklardı ve yavaşlayacaktı.

Adolin enerjisini idareli kullanmak için başka bir taktik denedi ve Taşduruşuna geçip savunma pozisyonu aldı. Onun etrafını sararken tıslayan bir gökyılanından korkar gibi ondan korktukları sürece bu duruş diğerlerinin yetişmesi için ona zaman kazandırırdı.

Bu ayrıca onun Notum'a yaklaşmasına da fırsat sağlamıştı. Notum hâlâ inliyor, onlarca yarasından mavi-beyaz bir duman çıkıyordu. Ne yazık ki çok sıkı bağlanmıştı ve serbest kalabilse bile Adolin bu durumdayken güvenli bir mesafeye kaçabileceğinden şüpheliydi.

Oyalamaya devam et, diye düşündü ama düşman yine yaklaşmaya başlamıştı. Onları ilk başta çabuk ve etkili bir şekilde korkutmuştu ama hâlâ on dört kişiye karşı tek başınaydı ve onun çaresizliğini fark etmiş görünüyorlardı. Sürekli hareket edip Adolin'i hepsini aynı anda gözlemeye zorlayarak çemberi daraltmaya başladılar.

Geriye kalkanlı tek bir adam kalmıştı ve diğerlerine talimatlar yağdırıyordu. İkisi soldan, ikisi sağdan, dört adam üzerine koştu. Liderleri olan adamın biraz dövüş tecrübesi olsa gerekti çünkü Adolin'in lehine bir karmaşa yaratacak şekilde hepsini aynı anda göndermemişti. Adolin bu adamlarla meşgulken diğerlerini de üzerine salmak daha iyiydi.

Adolin alçak sesle bir küfür savurup hızla ilk çifte atıldı; tek ümidi bunları haklayıp hemen arkasındaki diğer ikisine dönmekti. Ne yazık ki öndeki ikisi dövüşmek yerine kılıçlarını kaldırıp savunmaya geçti. Böylece Adolin arkasına dönüp kılıcını diğer ikisine savurmak zorunda kaldı. Ardından yine dönüp önündeki ikilinin yaklaşmasını engellemeye çalıştı.

Bir hamleyi savuşturmayı başardı ama Adolin etrafının sarılmasını engellemeye çalışırken liderleri diğerlerini de üzerine yolladı. Fırtınalar adına. İsabet almamak için kenara sıçramak zorunda kaldı ve ko-

şarak gelen iki kişiyi kestiğinde ortaya çıkan kargaşa tam da korktuğu şeydi. Adolin isabet almamak için çabalarken etrafını sarmışlardı bile.

O karışıklıkta, kılıçlı iki adamın arasında kaldı. O kadar yaklaşmışlardı ki dönüşünü tamamladığında kılıcını bir eliyle ortasından tutmak zorunda kaldı. Bu adamlardan birinin boğazına isabetli bir hamle indirmesini sağladıysa da arkası açık kalmıştı. Taşın üzerinde çizmelerin sesini duydu ve zamanında dönmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Adamın dengesiz bir şekilde tuttuğu mızrak Adolin'in sağ tarafına, midesinin yanına saplandı.

Adolin acıyla inledi ama kılıcını savurup mızraklı adama indirmeyi başardı. Hay Cehennem. Korktuğu olmuş, o diğerleriyle meşgulken göremediği bir mızrak darbesi yemişti. Üniforması bu kez kendi kanıyla lekelendi. Bu, sonun başlangıcıydı. Düelloda olduğu gibi onu ustalık göstererek yenmeleri gerekmiyordu. Birkaç isabetli hamleden sonra kan kaybından yığılıp kalmasını beklemeleri yeterdi.

Ama biraz daha dayanabilirsem...

Bir acıspreninin uluması uzakta yankılandı. Adolin haykırıp kılıcını savurarak en yakındaki birkaç adamı korkutarak uzaklaştırdı. Fakat liderleri dört yeni kılıçlı adam daha gönderdi. Eğer hepsinin mızrakları olsaydı işleri çok daha kolay olurdu ama kısa kılıçlar Adolin'e sınırlı da olsa bir avantaj sağlıyordu; onları uzak tutabilmek için kılıcını vahşice savurdu. Saldıranlardan biri sendeleyince Adolin bacağına bir darbe indirip onu yere devirebilmesiyle gurur duydu.

Yaralanan arkadaşlarının haykırışı diğerlerini bir anlığına korkuttuysa da liderleri yerlerine dönmelerini emretti. Belki Adolin o adamı, şu sarı üzerine mavi desenli palto giymiş olanı haklayabilirse...

Denedi ama liderlerini korumak için iki adam anında araya girdi. Yine taşta ayak sesleri duyunca arkasına dönüp bir darbeyi engelledi, sonra yine döndü. Her taraftaydılar; diğerleri garip bir tempoyla yaklaşıyor, beklenmedik hareketler yapıyorlardı. Adolin yorulmaya başlamıştı ve onları bir tarafta tutmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Dahası bu adamlar eğitimsizlerdi ve bu da tehlikeli olabilirdi. Eğitimsiz askerler bu tür taktiklerin iki tarafı birden öldürebileceğinin farkında olmadıklarından çok daha saldırgan olurlardı. Adolin değil hepsiyle birden dövüşmek, hepsini gözleyemiyordu bile. Bir hamleden daha kurtulmak için geriye sıçrarken sonunun geldiğini hissetti ve arkada birine çarptı. Bu kadar mı yaklaşmışlardı? Vücuduna bir kılıç saplanmasını bekledi...

Bunun yerine alçak sesli bir hırıltı duydu.

Adolin hayretle omzunun üzerinden baktığında, çarptığı kişinin onunla sırt sırta vermiş olduğunu gördü. Maya kısa kılıcını kınından çıkarmış ama öne uzattığı elinde sopa gibi dümdüz tutuyordu. Pek etkili bir duruş sayılmazdı. Ayrıca düşman yaklaştığında kılıcı savurmak yerine hırlamakla yetindi.

"Gelmemeliydin," dedi Adolin, yarasından akan sıcak kan bacağına doğru süzülürken. Kanı durdurmak için yaranın üzerine bastırmaya cesaret edemedi çünkü kandan kayganlaşan eliyle dövüşemezdi. "Ama teşekkürler."

Maya karşılık olarak hırladı. Gallant da emrine itaatsizlik ederek soldan yaklaştı ama mızraklı adamlardan ikisi onu fark edip uzaklaştırmak için üzerine yöneldi. Geri kalan Tukariler, Adolin'le Maya'nın etrafını sarmış, yırtıcı hayvanlar gibi etraflarında dönüyorlardı. Maya'nın gelişi onları endişelendirmiş görünüyordu ama Adolin bu tereddüdün ne kadar süreceğini bilemedi. Maya'nın bir tehdit olmadığını anlamaları çok sürmezdi.

Eğer...

"Maya!" dedi Adolin kollarını başının üzerine kaldırıp kılıcı farklı bir şekilde tutarak. Tıpkı Zahel'in sabah katasında yapmasını öğrettiği gibi.

Maya ona baktı ve Adolin onun kazınmış gözlerindeki ifadeyi okuyamasa da sprenin duruşu değişti. Anlamış görünüyordu. Burada her sabah birlikte bu katayı yapmışlardı, dahası Maya'nın kılıcına dönüştüğü zamanlarda Adolin bunu onunla sayısız kez yapmıştı.

Şükürler olsun ki Maya aynı pozisyonu almıştı. Şimdi kılıcı düzgün bir şekilde kavramıştı ve güçlü bir duruşu vardı.

"Başla," dedi Adolin. Kataya başladı ve Maya da aynısını yaptı. Bu hareketler sonuçta gerçek bir dövüş için değildi ama ışıldayan kılıçların savrulması falan çok etkileyici görünüyordu.

Tukarilerin lideri at üstünde yaklaşan Adolin'in askerlerine doğru bir bakış attı, ardından bağırarak bir talimat verdi. Adamları yine Adolin'e yaklaşmaya başladıysa da Maya onları dehşete düşürüyor gibiydi. Kim düşmezdi ki? Savaşan bir ölügöz de neydi? Kişneyerek gelen Gallant da dikkatlerini dağıtmıştı.

En önemlisi, Adolin'in en büyük dezavantajı ortadan kalkmıştı. Artık arkasını kollaması gerekmiyordu. Yaralı da olsa yan tarafından süzülen kanlara rağmen özgüveninin tazelendiğini hissetti. Üç adam üzerine atılırken Adolin sapasağlam durdu. Hayır. Onu itip kakmalarına izin verecek değildi.

Saf tutmak üzere eğitilmiş bir askerin gücünü asla hafife alma.

Çift elli kılıcını onlara doğru savurarak adamlara kükredi ve onları saldıramayacakları bir mesafede durmak zorunda bıraktı. Evet, kalabalık bir kişinin üzerine yüklenebilirdi ve kılıç becerisi onları sonsuza dek uzak tutamazdı fakat eğitim bir silahı savurmayı öğrenmekten daha fazlasıydı. Özgüvenle ilgiliydi.

Pes etmeyi reddeden bir adamın gücünü asla hafife alma.

İlk adam kılıçla Adolin'in üzerine geldi ama silahına iyi bakmamıştı. El koruyucusu düşmüştü ve Adolin onun kabzayı kavrayan parmaklarını kesiverdi. Aptalca bir hataydı; iyi bir kılıç ustası size önce ellerinizi kollamanızı öğretirdi. Adam haykırırken diğer ikisi geldi ve Adolin bu kez çift elli kılıcı öne uzatıp tüm vücuduyla hamle yaptı ve belli ki gafil avlanan adamlardan birini bir boy mesafeden midesinden şişledi. Ardından kılıcını geri çekti, öne doğru bir adım atıp döndü, tüm ağırlığını ve momentumu hamlesine verip ikinci adama saldırdı. Ve bir kelle daha uçtu.

Yan tarafındaki hareketlenme iki kişinin daha yaklaştığına işaret ti ama Adolin tekrar pozisyon alıp sırtını Maya'ya verdiğinde adamlar... geri kaçtılar. Arkadaşları gözlerinin önünde yerlerde ölürken bu adamlara bu kadarı yetmişti. Korkudan titreyerek ve bağırarak, kanlar içindeki parmaksız elini tutarak kaçan arkadaşlarına katıldılar.

Diğerleri dört bir yana dağılırken Tukari lideri yanında tek bir muhafızla geldi. Adolin, muhafızla karşı karşıya kaldığında tek bir geri adım atmadan hamlesini savuşturdu.

Geri çekilmemeye kararlı olmanın değerini asla küçümseme.

Adolin sendeleyen muhafızı omzuyla kenara itti, ardından bir hamlede neredeyse liderin de kafasını kesiyordu ama adam tam zamanında geri çekilip omzuna bir darbe aldı sadece. Yeri döven toynakların sesi Adolin'in askerleri yaklaşıyormuş gibi bir izlenim yarattıysa da aslında bu sadece Gallant'tı, zekice gürültü çıkarıyordu ve yüksek sesle de kişnedi.

Hepsi bir araya gelince, bu kadarı adamlar için çok fazla olmuştu. Adolin kazanmadı.

Ama Tukariler kaybetti. Eşyalarını bıraktıkları yere, geride bıraktıkları arkadaşlarının yanına koşuyorlardı. Liderleri de az sonra onlara katıldı.

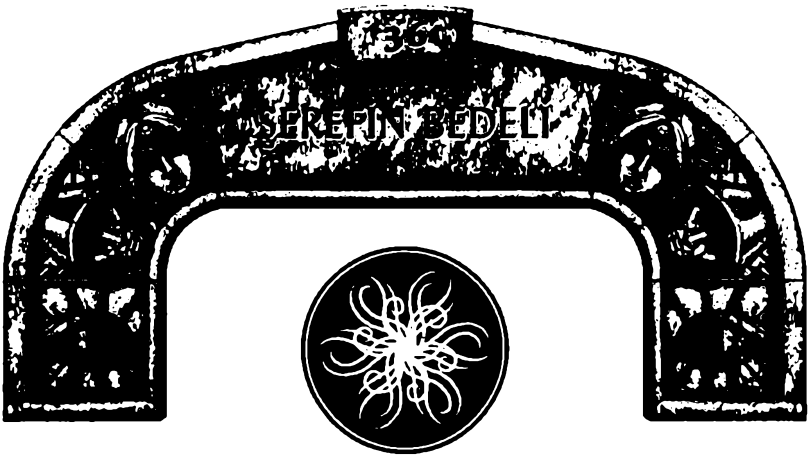
Birkaç dakika sonra Felt'le diğerleri geldiğinde kanlar içindeki Adolin'i, sersemlemiş ama hâlâ hayatta olan Notum'un başında, etrafları az önce ezici sayı üstünlüğüne sahip olan cesetlerle çevrili hâlde buldular.

Parlayan sprenleri arasında örgütlenme, rütbe ve hiyerarşi bakımından insanlara en çok benzeyen şeref sprenlerinin medeniyeti gibi görünüyor. Ayrıca Hiyanet'te en büyük kayba uğrayan, hâlâ eski nüfuslarının ancak küçük bir kısmına ulaşabilmiş olanlar da onlar. Boncuk denizlerinin dibinde sayısız ölügöz dolanıyor.

Vücutları aslında yumuşak bir şekilde parlayan ışıktan ibaret ama buna rağmen saçları, tenleri ve kıyafetleri en az insanlarınki kadar somut bir his veriyor.

Gayet gerçek çelik kılıçlar taşıyorlar.

Fiziksel Alem'de genellikle Shadesmar'da olduklarının küçük bir versiyonu gibi aynı mavi-beyaz ışıktan oluşuyorlar; gerçi istedikleri şekle girebiliyorlar ve istedikleri anda da bunu değiştirebiliyorlar. Genellikle şeref sprenlerini taklit ediyor ve gözle görünmeyen hava akımları üzerinde parlak ışık kurdeleleri şeklinde beliriyorlar.

Bunu yapmayı içsel olarak zor buluyorum; her ne kadar ne Harap ne de Muhafaza olsam da, onlardan oluşuyorum.

"Bunu anlayamıyorum," dedi Notum dümdüz karşıya bakarak. Gözlerini kırpmadı. "Bunu kesinlikle anlayamıyorum."

Parlayan bu dünyadaki pek çok sprende benzer bir tuhaflık fark etmişti; dikkatleri dağıldığında veya şaşırıp bunaldıklarında gözlerini kırpmayı unutuyorlardı. Parlayan sprenin ayaklarının dibinde toplanan, resmen kucağına tırmanmaya çalışan şoksprenlerini kovaladı. Burada tüm sprenlerin maddi bir varlığının olması çok tuhaftı. Bazen resmen bir silahla falan kovalanmaları gerekiyordu.

Adolin'in askerleri biraz ileride toplanıp gözlerini dürbünlere dayamışlardı ve düşman kervanını gözlüyorlardı. Neyse ki kervan uzaklaşıyordu. Shallan'ın ajanları cesetlerin ceplerini dikkatle karıştırarak kimliklerine dair bir ipucu arıyordu. Parlayan, Vathah'nın kesesine birkaç küre attığını gördü ve tam ona bağıracaktı ki Peçe onu dilini tutmaya ikna etti. Başka ne yapacaklardı ki? Parayı bırakacaklar mıydı?

Küreler beklendiği üzere sönüktü. Burada Fırtınaışığı yoktu. Her ne kadar Godeke Adolin'in yarasını incelemiş ve olumlu konuşmuş olsa da Parlayan onun iyileştiğini görmeyi tercih ederdi. Her yara iltihap kapabilirdi ama özellikle de bu karın yaraları riskliydi.

Ayrıca Parlayan, Notum'un da biraz Fırtınaışığı'na ihtiyacı oldu-

ğundan şüpheleniyordu. Yaraları artık 'kanamıyor' olsa da parıltısı belirgin derecede azalmış ve parlak mavi-beyaz rengi donuk bir kahverengi-beyaza dönmüştü.

Sersemlemiş gibi konuşuyordu. "Neden... Neden yaptılar bunu? İnsanlar asla... sprenlere saldırmaz. Bunun ne anlamı, nasıl bir yararı, ne amacı var? Bu şerefsizlik!"

Ona eşlik eden Ulaşkanları da çözmüşlerdi. Parlayan'ın deneyimlerine göre bu bronz renkli sprenler genelde konuşmazdı. Basit üniformalar içindeki ikisi kadın, biri erkek üç Ulaşkan da tepki vermiyordu. Onlar da en az Notum kadar şaşırmış görünüyordu.

"Sizi Payidar Fazilet'e götürmemiz gerekiyor," dedi Adolin. Az ileride bir kayanın üzerinde oturmuştu ve Godeke de yarasını sarmakla meşguldü.

"Hayır," dedi Notum. "Hayır, ben sürgün edildim."

"Yaralısın ve biz sizin yanınızdan ayrıldığımız anda o insanların geri dönmeyeceğini garanti edemeyiz," dedi Adolin. "İstediğin kadar sürülmüş ol, bizimle geliyorsun."

Notum'un bakışları Adolin'den Parlayan'a kaydı, ardından önüne baktı. "Şerefiniz sizi yüceltiyor Prens Adolin, ama benim aranızda bulunmamın size zarar vereceğini anlamak zorundasınız. Ben, geçmişte size müsamaha gösterdiğim için sürgün edildim. Gerçek sebep ne olursa olsun, sizinle gelirsem aramızda gizli bir anlaşma yapmışız gibi görünecek."

"Buna o zaman bakarız," dedi Adolin. Godeke sargıyı sıkılaştırdığında acıyla irkildi. "Kelek biliyor ya, muhtemelen bir şey fark etmeyecek. Her koşulda bizi geri çevirecekler zaten."

"Keşke doğru olmasaydı ama öyle," dedi Notum.

Parlayan, ajanlarının yanına gitti. İshnah alçak sesle, yerde oturmuş ganimetlerini karıştıran Beryl'e bir şeyler söylüyordu. Beryl cesetleri ilk gördüğünde birkaç kez kusmuştu ve esmer teninden pek anlaşılmıyorsa da hâlâ bu manzara yüzünden rengi biraz soluktu.

"Yüzüklerin içini, kolyelerin arkasını kontrol et," diyordu İshnah ona. "Bazen isim falan yazar."

Beryl başını salladı. Bakışları, kafası kesilmiş Tukari adamın boynuna örttükleri kanlı beze kayıp duruyordu. Elini dudaklarına götürüp kafasını diğer tarafa çevirdi.

Tamam, diye kabul etti Shallan. *Eğer Hayaletkan oysa, kesinlikle inanılmaz bir oyuncu. Peçe'yle aynı fikirdeyim. Vardığımız sonucu gözden geçirmemiz gerekiyor.*

Adolin ayağa kaldı. "Hadi artık yola koyulalım," dedi diğerlerine. "Geri kalan Tukarilerle aramızda daha fazla mesafe olsun istiyorum."

Notum'u atlardan birine bindirmek biraz zaman aldı. Bu arada Godeke tuhaf bir şekilde cesetler arasında dolaşıp yüzlerini inceledi.

"Godeke?" diye sordu Shallan.

"Burada çürümeye bırakılacaklar," dedi Godeke yavaşça. "Diğerleri onlar için geri dönmeyecek."

"Notum'u öldürmeye çalıştılar," dedi Adolin. "Ve beni."

"Bunun farkındayım," dedi Godeke. "Ama hikâyelerini bilmiyoruz. Sadece emirlere uyan askerler olabilirler. Kafaları karışmış, şerefsprenlerini düşmanları sanıyor olabilirler. Bizim tahmin bile edemeyeceğimiz ve onlar için geçerli bir sebepleri olabilir. Onları hatırlamak istiyorum. Başka kimse hatırlamazsa diye."

Hudutaşarlar. Shallan başını iki yana salladı, ardından Adolin'in yarasını bir de kendisi kontrol etti. Kanlı yan kısmına dokundu. "Bu mahvettiğin kaçıncı üniforma?"

"Soğuk ve tuzlu suya batırmak kan lekesini çıkarabilir," dedi Adolin. "Ayrıca dikiş setim de yanımda. İddiaya varım, biraz çabayla insan içine çıkılacak hâle getirebilirim."

"Yine de," dedi Shallan, yarasına dokunmamaya dikkat ederek başını onun göğsüne dayayıp, "dikkatli olman gerekiyor. Kendimizi iyileştirecek Fırtınaışığımız kalmadı."

"Yani... tıpkı hayatımın büyük bölümünde olduğu gibi mi?" dedi Adolin. Elini Shallan'ın sırtına koydu. "Belki biraz kendimi kaptırmış olabilirim Shallan. Ama *yapabileceğim* bir şey bulmak iyi geldi. Başarılı bir şekilde yapabileceğim, demek istiyorum. Şu sıralar faydalı olduğum bir şey bulmam pek sık olmuyor."

"Adolin..." Shallan geri çekilip onun yüzünü inceledi. Adolin gülümsüyordu ama ses tonu şaka yapıyor gibi değildi.

"Üzgünüm," dedi Adolin. "Kendime acıyormuşum gibi oldu değil mi? Yorgunum sadece. Hadi gel, cidden artık gitmemiz gerekiyor."

Bu konuşma burada bitmemişti, Shallan sonra bunun üzerine gidecekti ama şimdilik Adolin'in söylediğini yapmak muhtemelen daha doğru olacaktı. Cesetleri öylece bıraktılar ve açık obsidyen araziden kamplarına doğru yürümeye başladılar. Yarı yolda Desen hariç Muğlaklar ve spreniyle birlikte ağır ağır ilerleyen Çotuk'la karşılaştılar.

Arshqqam onlara şöyle bir baktı, ardından başını salladı ve dönüp diğer tarafa yürümeye koyuldu. Neyse ki Notum şimdiden biraz daha iyi görünmeye başlamıştı.

"Ölügözünüz..." dedi Notum, Adolin'in yanına gelerek. "Onu o şekilde dövüşmesi için nasıl eğitebildiniz?"

Shallan, Adolin'in Ryshadium'u üzerindeki Maya'ya doğru bir bakış attı. Kendi gözleriyle görmemiş ama duymuştu. Ölü spren bir kılıç çekmiş ve Adolin'in yanında dövüşmüştü.

"Onu eğitmedim Notum," dedi Adolin. "Bana yardım etmeyi kendi seçti."

"Ölügözler seçim yapmaz," dedi Notum. "Bunu yapacak düşünme yetisinden mahrumlar. Bunu şahsen biliyorum. Benim babam da bir ölügöz. Şu anda kalede bakılıyor."

"Bildiklerini yeniden gözden geçir Notum," dedi Adolin. "Belki Parlayanların dönmeye başlaması bir şeyleri değiştirmiştir veya bazı ölügözler diğerlerinden farklı tepki veriyordur."

"Bu... Ama bu hiç mantıklı değil..." dedi Notum. Yine de tartışmayı devam ettirmedi.

Kampa ulaştıklarında Desen onlara mutlu mutlu el salladı. Shallan bunu görünce gülümsedi. Her ne olursa olsun Desen'in her zamanki biraz tuhaf ama teşvik edici tavrını sürdüreceğine güvenebilirdi.

Adolin onlara dinlenmeleri için zaman vermedi. Atlara su verilmesini ve kampın toplanmasını emretti ki bir an evvel Payidar Fazilet'e doğru yola çıkabilsinler. Adolin talimatlarını sıralarken Parlayan yine Shallan'dan kontrolü aldı ve bunun gayet akıllıca bir karar olduğu sonucuna varması çok sürmedi. Adolin'in parlak kılıç gösterisine rağmen küçük grupları korunmasızdı. Fırtınaışığı olmadan Parlayanların çoğu pek de savaşçı sayılmazdı. Adolin yaralıydı ve Notum zar zor ayakta duruyordu. Eğer Tukariler toplanıp yeniden saldırmaya karar verirse... Eh, en iyisi bu ihtimali ortadan kaldırmak ve zor da olsa gün bitmeden şerefsprenlerinin kalesine ulaşmaya çalışmaktı.

Peçe, Vathah'yla İshnah'nın cesetlerde bulduklarını bir kontrol etti. Alacaklarını çabucak almışlardı ve pek bir şey bulamamışlardı. Üzerinde İshnah'nın Tukari kabile yazısı olduğunu söylediği desenler olan birkaç kumaş bileklik...

Ardından Parlayan, Desen'le konuştu ama yokluklarında sıra dışı bir şey olmamıştı. Nihayet tüm eşyaları atlara yüklendiğinde kontrolü yine Shallan aldı ve sırf alışkanlıktan Mraize'in haberleşme küpünü kontrol etmeye gitti. Kilidi açıp kapağı kaldırdı ve çabucak içine bir göz attı. Herhangi bir şeyin olması hiç...

Pudra bozulmuştu.

Yaşadığı şoku bastırıp bir Hatıra aldı, ardından sandığı kapatıp kilitledi. Ezbere hareketlerle askerlerden birinin sandığı ata yüklemesine izin verdi. Ardından afallamış bir şekilde öylece durdu. Parmaklar pudraya dokunmuştu; Shallan çok net bir şekilde gözünde canlandırabiliyordu. Yine aynı pozisyonda yerine geri konmuştu ama Peçe'nin pudra numarası gerçeği gösteriyordu.

Ama nasıl... Az önce kontrol etmişti. Bütün herkesin Adolin'in peşinden gitmesinden hemen önce. Kampı izlemesi için de...

Desen'i bırakmışlardı.

"Mmm..." dedi Desen ve Shallan onun hemen arkasında durduğunu fark edince olduğu yerde sıçradı. "İnsanlarla olaylı bir gün! Hayatlarınız her zaman çok heyecanlı. Mmm..."

"Desen," dedi Peçe, "biz yokken burada sıra dışı bir şey olmadığından emin misin?"

"Evet, çok eminim. Ha ha. Siz heyecan yaşadınız ama ben sıkıldım. İroni budur. Ha ha."

Peçe, bu... bu mümkün olamaz, diye düşündü Shallan. *Bunca insan dururken Desen'den şüphelenemeyiz. Bu... Ben... Yapamam.*

Öte yandan Mraize'in kulağına giden sırrı Beryl'e verdiğinde Desen yanlarında değil miydi? Ayrıca ona küpün yönüyle ilgili durumdan da bahsetmişti, o nedenle casus bu sefer küpü doğru şekilde geri koymuştu.

Parlayan ikna olmamıştı. Ve... bu çok saçma olurdu, değil mi? Desen'in Hayaletkanlar için casusluk yapması? Desen yalanları severdi ama onun böyle bir kandırmacayı kıvırabileceğine şüpheliydi. Peçe'yi kandırabilecek bir yalanı kıvırabileceğinden şüpheliydi en azından.

Shallan kontrolü aldı ve yürümeye başladıklarında bu fikri kafasından kovmaya çalıştı. Fakat olanlar kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Peçe ve hatta Parlayan bile merak etmeye başlamıştı. Desen'in fırsatı olmuştu. Haberleşme küpünden haberdardı ve sarhoş olduğu gece de küpe o göz kulak oluyordu.

Shallan'ın babası Hayaletkanlardandı; Shallan'ın gençliğinden beri ailesinin onlarla ilişkisi olmuştu. Belki çocukluğunda, unuttuğu o karanlık günlerde? Bu komplo o kadar geriye gidiyor olabilir miydi?

Desen'le ilişkisinin ta o zamanlara uzandığı muhakkaktı. Annesini öldürmek için onu Kılıç olarak kullanmıştı. Shallan o anıların çoğunu bastırmıştı ama bu su götürmez bir gerçekti. Desen'le Shallan yaklaşık on yıl önce bağ kurmaya başlamışlardı.

Desen bunca zamandır onlarla çalışıyor olabilir miydi? Onlara

hakkında bilgi vererek, savaş kamplarına ilk geldiğinde Shallan'ı onlarla temas kurmaya yönlendirerek.

Bunun ima ettiği şeyler onu iliklerine dek sarsmaya yetti. Eğer kendi spreni casussa... Neye güvenebilirdi?

Hatta devam edebilir miydi? Bu keşif, Vathah veya İshnah'nın casus olduğunu öğrenmekten çok çok daha kötüydü. Bu... onu sarsıyor, dizlerini titretiyordu.

Shallan, diye düşündü Parlayan. *Güçlü ol. Henüz tüm gerçekleri bilmiyoruz.*

Hayır. Hayır, güçlü olamazdı. Böyle bir şey karşısında güçlü olamazdı.

Derinlere kaçıp büzüldü ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Desen'de, Desen'in onunla kurduğu ilişkide baştan beri bir tuhaflık vardı. Geçmişte olanları gizlemesinde... Hafızasındaki boşluklar bir yana... geçmişinin kronolojisinde de sorun vardı. Hep olmuştu.

Güçlü ol Shallan, diye düşündü Peçe.

Kontrolü sen al, diye düşündü Shallan. *Sen bununla yüzleşebilirsin. Senin var olma sebebin bu.*

Sen devam etmeye çalış, diye düşündü Peçe kontrolü almayı reddederek. *Yürümeye devam et yeter. Bunu yapabilirsin.*

Böylece Shallan isteme istemeye kontrolde kaldı. İki saat sonra Adolin kısa bir mola verdiğinde de kendini zorlayıp sandıktaki haberleşme küpünün çabucak bir çizimini yaptı. Aldığı Hatıra mükemmeldi ve detaylar yalan söylemezdi. Pudrada parmak izleri vardı. Pudra tabakası çok ince, neredeyse görünmezdi. Fakat Işıkörü kabiliyeti onun böyle ayrıntıları ezberlemesini mümkün kılıyordu.

Shallan ortadaki sorunu yok saymak için elinden geleni yapıp bunun yerine giderek daha kayalık ve engebeli hâle gelen manzaraya odaklandı. Burada cam ağaçlar sanki erimiş sıvı gibi çok güzeldi ve kırılan dalgaları andıran kıvrımlar yapıyorlardı. Evet, onlara bak. Bu güzelliğe.

Boncuk okyanusundan fırlayan çıplak obsidyen çıkıntı üzerinde, Payidar Fazilet olması gereken büyük kaleyi görünce gerçekten heyecanlandı. Düzgün mavi taşlardan yapılmış yüksek duvarlarıyla kutu şeklindeki büyük kale, kuzeye bakan doğal koya hâkim konumuyla savunma için mükemmeldi. Kaleye ulaşmak için bir köprüden geçmeniz gerekiyordu hatta. Belli ki şerefsprenleri tahkimatı ciddiye alıyordu.

Shallan bunu çizmek istedi. Kendini yaptığı resimde kaybedebilir,

böylece diğer gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmazdı. Fakat sonra Desen yanında yürümeye başladı ve Shallan yine ağlayarak geri çekildi.

Nihayet Peçe kontrolü aldı. Shallan'ın iyiliği için.

"Neredeyse geldik!" dedi Desen. Desenleri coşkuyla dönüp duruyordu.

Peçe'nin kanıta ihtiyacı vardı, bu yüzden kelimelerini özenle seçti. "Shallan'la ilk zamanlarınızı düşünüyordum da... Hayaletkanların Shallan'ı çocukluğunda izliyor olması gayet mümkün görünüyor. Eğer bunun kanıtlarını bulabilirsek bu bize onları nasıl alt edeceğimiz konusunda yardımcı olabilir."

"Mmm. Bu mantıklı olabilir sanırım!" dedi Desen. "Gerçi pek bir şey hatırlamıyorum."

"Bir keresinde Shallan'la bahçede yalnızdınız," diye uydurdu Peçe. "Onun anılarını görebiliyorum. Shallan, Balat'ın, şimdi düşününce, maske takmış olabilecek biriyle konuştuğunu gördü. Sence Balat casus olabilir mi?"

"Ah!" dedi Desen. "Ağabeyin mi? Hayaletkanlarla çalışabilir mi? Mmm... Bu senin için çok acı verici olur! Ama mantıklı olabilir. Mraize her zaman ağabeylerin hakkında, onların nerede olduğu hakkında çok şey biliyor gibiydi."

"Shallan'ın çocukluğundaki o günü hatırlıyor musun?" diye zorladı Peçe. "O günle ilgili herhangi bir şey?"

"Bahçede, Balat'ın maskeli biriyle buluşması..." dedi Desen.

"Önemli bir andı," dedi Peçe. "Sen de oradaydın. Senin Shallan'la birlikte olduğunu hatırlayabiliyorum."

"Iı... Evet!" dedi Desen. "Şimdi hatırlıyorum. Ha ha. Evet, öyle bir şey olmuştu. Balat ve gizemli biri. Anılarımı canlandırdın Peçe! O zaman birlikteydik. Evet, belki de casus Balat'tır. Vay. Ne kadar ayıp."

Derinlerde Shallan yine ağlıyordu. Fakat Peçe... Peçe böyle anlarda bir asker gibi dimdik kalmak için yaratılmıştı. O güçlü mide bulantısını yok saydı. Desen ona yalan söylüyordu.

Desen yalan söylüyordu.

Peçe artık hiçbir şeye güvenemezdi. Hiç kimsenin *güvenilir* olduğunu düşünemezdi. Çok dikkatli olmalı, tedbirlerini iki katına çıkarmalı ve Shallan'ı güvende tutmalıydı.

"Peçe?" dedi Desen. "Sen iyi misin? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sadece düşünüyorum," dedi Peçe. "Hiç bizi izleyen tuhaf bir spren gördün mü?"

"Bahsettiğin yozlaşmış şansprenini mi?" diye sordu Desen. "Hayır, görmedim. Mmm."

Peçe ileride, soluk mavi-beyaz renkte küçük bir grup binici gördü. Şerefsprenleri onların yaklaştığını görmüş ve karşılamak için küçük bir birlik göndermişlerdi.

Adolin kervanı durdurdu ve atından binip askerlere atlara su vermelerini ve herkesin yerleşmesine yardım etmelerini söyledi. Ardından üzerinde hâlâ kanlı üniformasıyla, yan tarafı bandajlı bir hâlde öne yürüdü.

Peçe onun peşinden gitmeye yeltendi. "Gözlerini ya da artık sahip olduğun şey her neyse onu dört aç," dedi yanında yürüyen Desen'e. "Bunlar tehlikeli zamanlar Desen. Daima tetikte olmalıyız. Oyuna gelmek istemiyorsak çok dikkatli olmalıyız..."

"Evet, çok doğru."

Shallan ufacık oldu, sesi soluğu kesildi. *Problem değil*, diye düşündü Peçe. *Bunu ben halledeceğim. Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağım. Söz.*

Adolin, yanında Shallan'la kervanın önünde durdu. Adolin'in aldığı ağrı kesici işe yaramıştı ve sadece karnında hafif bir acı hissediyordu. Ayrıca yolculuğun son kısmını at sırtında yapmayı kabul etmek ona dinlenme fırsatı vermiş, ilacın yarattığı sersemlemeyle baş etmesini sağlamıştı.

Hâlâ uykuya ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. İltihap kapmadığı sürece bu yara onu yatağa düşürmezdi. Fakat haftalarca dövüşecek durumda da olmayacaktı.

Yine de dışarıya karşı güçlü bir tavır takındı. Notum'u çoktan gördüklerinden emin olsa da onu geride tuttu. Yaklaşan üç şerefspreni daha önce Notum'un bindiği, at olmayan zarif hayvanlara biniyorlardı. Notum'unki saldırıya uğradığında panikleyip kaçmıştı ve sonrasında bulamamışlardı.

Üzerlerinde Adolin'in daha önce görmediği tarzda, etekleri neredeyse dizlere kadar inen ve yüksek yakalı, şık üniformalar vardı. Kafalarına taç takmışlardı ve bellerinde uzun, ince, çok güzel kılıçlar taşıyorlardı. Kendi bedenlerinden yapılmamış tek şey bu kılıçlardı. Ceketleri, taçları, gömlekleri... Geri kalan her şey şerefsprenlerinin gövdelerinin parçasıydı.

Üçü arasında yakası en yüksek olan öndeki kadındı. Saçlarını, sır-

tına inen küçük bir kuyruk dışında sımsıkı tepede toplamıştı. Üniformalar gibi bu saç stili de Adolin'e yabancıydı.

Onlara beş adım kala, at olmayan hayvanını durdurdu. "İnsanlar," dedi, "gözcülerimiz tarafından fark edildiniz. Tahmin ettiğimiz üzere sen Adolin Kholin misin?"

"İstihbaratınız doğru," dedi Adolin. Eli kını içindeki kılıcının üzerindeydi. "Babam Bağdökümcü'nün emriyle ülkenizi ziyaret etmeye ve onun adına sizlere bir mesaj iletmeye geldim. Yanımda hepsi de yükselen Dinmezfırtına'ya karşı birlikte mücadele etmiş dört farklı tarikattan Parlayan Şövalyeler getirdim. İnsanlarla sprenlerin eskisi gibi bağlanmaya ihtiyaçları olduğunun kanıtı olarak."

"Payidar Fazilet hangi soydan olursa olsun ziyaretçi veya temsilci kabul etmiyor," dedi kadın keskin bir tonda, her kelimeyi sert bir emir gibi vurgulayarak. "Gitmelisiniz. Katillerle ve hainlerle bağ kurmakla ilgilenmiyoruz."

Adolin ona verilen mektupları çıkarıp öne doğru uzattı. Soğuk terler dökerek ve ümitle bekledi. Şerefsprenlerinden biri hayvanıyla öne çıkıp mektupları aldı.

Şerefspreni diğer ikisinin yanına dönerken Adolin biraz rahatlamıştı. "O mektuplar durumumuzu açıklıyor," dedi Adolin. "Babam yeni bir bağ..."

Şerefspreninin mektupları ikiye yırtmasıyla sözü yarım kaldı. "Sizden gelecek bir sözleşmeyi kabul etmiyoruz," dedi kadın.

"Sözleşme değil," dedi Adolin. Yarasına saplanan ağrıyı yok sayarak öne çıktı. "Alt tarafı mektup. Okuyun en azından!"

"Onları okursak, bizi ikna edebilecek bir argümanınız olabileceğini kabul etmiş oluruz," dedi kadın diğer şerefspreni mektupları daha küçük parçalara bölmeye devam ederken. "Bu ülkeden çıkın ve hain Notum'u da yanınızda götürün. Sizlerle suç ortaklığının sandığımızdan daha derin olduğunu bildiğimizi ona iletin. Sürgün cezası kalıcı hâle getirildi."

Adolin dişlerini gıcırdattı. "Saldırıya uğradı," dedi. "Son anda yetişmesek az kalsın öldürülüyordu. Dünya değişiyor. Kendinizi kalenizde kilitlemeniz değişimi durdurmaz ama nihayet bir şey yapmanız gerektiğini anladığınızda sizi tamamen müttefiksiz bırakabilir!"

Şerefspreni kılıcını kınından çıkarıp ona doğrulttu. "Burası bizim âlemimiz. Bizim egemenliğimizde. O yüzden size emredildiği gibi hemen burayı terk edeceksiniz. İnsanlar buna hiçbir zaman saygı duymadı, sprenlerin bir şeye sahip olabileceklerini hiçbir zaman kabul etmediler. Bizi kendi malınız olarak görüyorsunuz."

"Ben asla..."

"Burayı terk edin," dedi kadın. "Teklifinizi reddediyoruz. Bağlanmayı reddediyoruz."

Adolin derin bir nefes aldı. İleri sürebileceği her bir argüman, yağmur suyuna hasret bitkiler gibi büzüşüp ölüyordu. Ta ki geriye çok tehlikeli tek bir ihtimal kalıncaya dek. Adolin'in bırak diğerlerine teklif etmeyi, üzerinde kafa yormaya bile cesaret edemediği o son plan.

Ağzını açtığında, Sadeas'a saldırmasıyla sonuçlanan aynı pervasız tavırlarla –ama bir yandan da aynı içgüdüsel haklılık hissiyle– konuştu. "Beni yanlış anladınız!" dedi şerefsprenlerine. "Ben size Parlayanlara bağ kurmanızı önermeye gelmedim."

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sordu kadın.

"Ben yargılanmaya geldim," dedi Adolin, "Bize katiller, hainler diyorsunuz. Bu suçlamaları reddediyorum ve bunu kanıtlamaya yemin ediyorum. Beni Kholin evinin ve Urithiru'nun yeni hükümetinin bir temsilcisi olarak kabul edin. Alethkar'ın yüceprensi ve Bağdökümcü'nün oğluyum. Size ihanet ettiğini söylediğiniz o insanların yerinde ben duracağım. Onların yaptıklarından dolayı bizi reddetmek mi istiyorsunuz? O zaman benim bu muameleyi hak ettiğimi yargı önünde kanıtlayın."

Şerefsprenlerinin liderleri bir süre sessiz kaldı, ardından yana eğilip beraberindekilere bir şeyler fısıldadı. Hepsi eşit derecede afallamış görünüyordu. Arkada Shallan, Adolin'in sağlam tarafında koluna girdi. Yüzü endişeliydi.

Adolin sağlam duruyordu. Kendinden emin olduğundan değil ama öfkeli olduğundan. Ona hain mi demek istiyorlardı? Maya'ya yapılanlardan onu sorumlu tutmak mı istiyorlardı? Eh, sonuçta bunlar şerefspreniydi. Şereflerini resmen savunma şansı yakaladıklarında bu fırsata direnebileceklerine şüpheliydi.

"Mahkemeye çıkmak mı istiyorsun?" dedi şerefspreni sonunda. "Ataların adına?"

"Kendi adıma mahkemeye çıkacağım. Beni bu şekilde geri çevirerek haysiyetime, şerefime hakaret ediyorsunuz. Beni tanımadığınız hâlde beni buna layık bulmadığınızı söylüyorsunuz."

"İnsanları tanıyoruz," dedi içlerinden bir tanesi.

"Ben bu iddiaya itiraz ediyorum. Şeref birini cezalandırmadan önce onun kendini savunmasına izin vermeyi gerektirir. Hani adil yargılama? Hani savunma hakkı? Sizin şerefiniz nerede kaldı?"

İşte bu onlarda bir tepki yaratmayı başardı. Üçü birbirlerine baktılar.

"Siz şerefsprenisiniz, değil mi?" dedi Adolin. "Adalete mi inanıyorsunuz? Eşitliğe mi inanıyorsunuz? Bakalım geçmişte yapılanlar için beni suçlarken bu ideallere sadık kalabilecek misiniz? Bana kendimi savunma fırsatı verin. Ve benim, Adolin Kholin'in, geri çevrilmeyi hak ettiğimi kanıtlayın."

Nihayet liderleri eyerde sırtını dikleştirdi. "Pekâlâ. Birinin yargılanma talebini geri çeviremeyiz. Bizimle gel. Fakat Payidar Fazilet'e bir kez girdin mi artık buradan çıkma ihtimalinizin çok zayıf olduğunu da bil."

"Anlıyoruz," dedi Adolin ve dönüp ekibine hareket emri verdi.

"Hayır," dedi şerefspreni. "Sadece sen."

"Kervanım çok uzaktan geldi," dedi Adolin. "Ve temsilcileri..."

"Yanında iki kişi getirebilirsin," dedi şerefspreni. "Bir de şu ölügözü. Sen onun cesediyle bağlandın değil mi insan? Sen şu yeni Parlayanlardan değil misin? Yoksa sprenini çoktan öldürdün mü?"

"Ben Parlayan değilim," dedi Adolin. "Ama evet, Maya benim Kılıç'ım."

"O zaman ona kötü muamele etmediğinden emin olmalıyız," dedi şerefspreni. "Biz bütün ölügözlere bakarız. Onu ve iki kişiyi daha getir. Çabuk karar ver."

Adolin dişlerini sıktı. "İzin verin bir müzakere edelim."

Diğerlerinin yanına dönerlerken Shallan onu kolundan yakaladı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Binlerce yıl önce bir avuç insanın yaptıkları için mahkemeye çıkamazsın."

"Eğer beni o kapılardan içeri sokacaksa çıkarım," dedi Adolin. "Başka seçeneğimiz var mı?"

"Evet," dedi Shallan. "Geri dönebiliriz."

Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek babamın karşısına nasıl çıkarım?

Herkes etraflarında toplandı. Adolin onlara olanları anlatırken Çotuk'un spreni de ona tercüme etti.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Zu kafasını iki yana sallayarak. Altın rengi saçları ışıl ışıl parladı. "Ayrılmamız fikri hiç hoşuma gitmedi."

"Bu görevin ilk aşaması şerefsprenlerini benimle konuşmaya ikna etmek," dedi Adolin. "Eğer bizi buradan geri çevirirlerse işimiz biter. Ama şu kapılardan içeri girebilirsem belki onlarla bir diyalog başlatabilirim."

"Sizi dinlemeyecekler Berrakbey," dedi Godeke. "Tutuklayacaklar."

"Eğer bu beni içeri almalarını sağlayacaksa pek umurumda değil. Babama ne yaptığımı haber vermesi için küçük bir grubu geri yollayalım. Diğerleri birkaç gün burada kamp yapıp Notum'la ilgilensin ve benden talimat beklesin. Geri dönmeye mecbur kalıncaya dek daha birkaç hafta yetecek erzakımız var. Ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

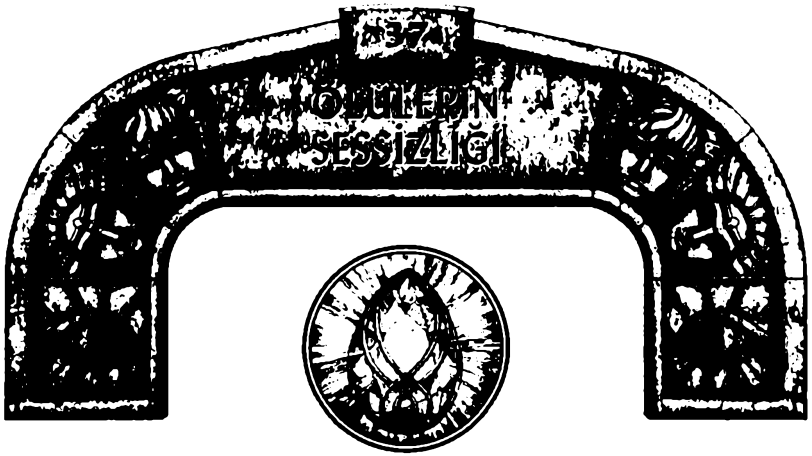
Birkaç kişiden daha itirazlar yükseldi. Shallan –daha doğrusu şu anda göründüğü kadarıyla Peçe– Adolin'in diğerlerini ikna etmek için söylediklerini yarım kulak dinledi. Adolin'in yanına onu ve sprenini alacağını biliyordu. En doğalı bu gibi görünüyordu.

Kısa bir süre sonra Adolin, üzerinde Maya'yla Gallant'ı yönlendirerek, yanında Peçe, Desen ve atların üzerinde kıyafet sandıklarıyla şerefsprenlerine doğru yürüyordu. Sprenler döndü ve kaleye giden yolda önlerine düştüler. Surların kapısında nöbet tutan birkaç başka sprenle bir şeyler konuştular.

Ardından kapılar açıldı. Adolin yanında Peçe, Desen ve Maya'yla içeri girdi. Bir grup mavi-beyaz silüet anında üzerine atılıp bileklerini kelepçelerken yarasından yükselen acıyla inledi. Kapılar artlarında gürültüyle kapandı.

Varsın böyle olsundu. Babasına eli boş dönmeyecekti. Ona verilen görevi yarım bırakmayacaktı.

Bedeli ne olursa olsun.

Her durumda önerdiğinizi yapmayı deneyeceğim. Fakat Unsur'dan daha çok korkuyormuş gibi görünüyorsunuz. Bunun kavrayışınızdaki bir kusur olduğu konusunda sizi uyarıyorum.

Uzakalemi kırdıktan haftalar sonra Navani hâlâ onunla iletişim kuran sprenin doğasını keşfetme konusunda bir ilerleme kaydetmemişti. Uzakalem için uyguladıkları üçgenleme tekniği onları kulenin dördüncü katında, manastırın yakınlarında karanlık bir yere yönlendirmişti. Ölçümler tam yeri söyleyecek kadar kesin değildi ve aramalardan da bir sonuç çıkmamıştı.

Öte yandan Navani'yi meşgul eden bir sürü başka şey vardı. Tek bir büyük şehirden oluşuyor bile olsa bir krallığı yönetmek yorucu bir işti.

Tüccarların, açıkgözlerin, ardentlerin ve ondan ilgi bekleyen binlerce başka kişinin taleplerinden nadiren başını kaldırabiliyordu. Öyle bir vakti olduğunda da kulenin bodrum katına gidip âlimlerinin çalışmalarına bir göz atıyordu. Bugün sadece bir saat vakti vardı ama bunu sonuna dek değerlendirmek niyetindeydi.

İçeri girdiği anda Falilar'ın genç akrabası Tomor elinde acayip bir aletle yanına koşup yolunu kesti. "Berrakhanım," dedi çabucak eğilip onu selamlarken. "Geldiniz! Bakın, nihayet oldu."

Tomor deri bir eldiveni andıran aleti havaya kaldırdı. *Asansör fabrialı üzerinde çalışıyordu,* diye hatırladı Navani. *Ona bu aleti derin ku-*

yudaki ağırlıklara bağlamasını söylemiştim. Ağırlıkları yukarı çekmekte fırtınaların gücünü kullanıp sonra bir fabrialla onları harekete geçirerek asansörü çalıştırma fikri onu hâlâ çok heyecanlandırıyordu.

Bu asansör fabrialı daha büyük, daha önemli bir aletin sadece küçük bir parçasıydı. Navani, Tomor'dan fabrialı alırken tereddüt etti. "Bir... eldiven mi yaptın?"

"Evet, tıpkı istediğiniz gibi," dedi Tomor.

"Ben eldiven yapmanı istemedim," dedi Navani. "Ben daha şık ve taşınabilir bir alet yapmanı istedim."

"Bir... eldiven gibi mi?" dedi Tomor.

"Bunu bir asansöre monte edeceğiz Ardent Tomor," dedi Navani. "Bunun nasıl olup da asansörün işlevine katkıda bulunacağını anlayamadım."

"Ama bununla asansöre ihtiyacınız olmayacak ki!" diye açıkladı Tomor coşkuyla. "Bakın, şimdi şunu elinize geçirin."

Navani aleti eline giyip bileğine kadar çekerken Tomor hevesle başını salladı, ardından kayışları Navani'nin dirseğine kadar bağladı. Sert deriden yapılmış zırh eldiveni gibi bir aletti. Mücevherler yan tarafında bir bölmeye saklanmış, başka bir deri parçasıyla örtülmüş metal kafese takılmıştı.

"Bakın şimdi, bakın!" dedi Tomor. "İşaret parmağınızın hemen yanındaki şu kadranla farklı fabrialları çiftleyebiliyorsunuz. Onu da başparmağınızla hareket ettirebiliyorsunuz. Böylece tek elle kullanabiliyorsunuz. Elinizi yumruk yaparak ağırlığın yükselmesini yavaşlatabiliyorsunuz. Avucunuzu açtığınızda maksimum hıza çıkıyor. Yumruğunuzu sıktığınızda duruyor!"

"Maksimum hız..." Navani onun söylediklerini yavaş yavaş idrak ediyordu. Tomor insanların kulenin merkezindeki boşluğu ellerinden yukarıya çekilerek çıkmalarını bekliyordu. Navani'nin istediği şeyin aşırı hayalperest bir uygulamasıydı, ayrıca da *korkunç* bir tasarımdı.

"Tomor," dedi Navani, bunu ona hevesini kırmadan açıklamanın bir yolunu arayarak. "Sence bu biraz tehlikeli olmaz mı? Asansör yapmamız gerekiyor."

"Ama onun yapan fabriallarımız var zaten!" dedi Tomor. "Bunun Berrakbey Dalinar'a sağlayacağı kolaylığı bir düşünsenize. Bu eldiveni takarak, hiç asansör beklemesine gerek kalmadan, kuleyi boydan boya kat edebilir. Diyelim ki kulenin dışındasınız ve merkezî boşluğa kadar yürüyüp asansör beklemek istemiyorsunuz... Sorun değil. Hop! En yukarıdasınız."

Navani, Dalinar'ın bu aleti kullanıp 'hop' ettikten sonra gökyüzünde öylece debelenip durduğunu gözünde canlandırdığında gülümsemeden edemedi. Kocası eğer isteseydi Rüzgârkoşuculardan birine kendini yukarı uçurturdu ama hiçbir zaman böyle bir talebi olmamıştı. Kulağa daha pratik gibi gelse de herkes gibi basitçe bir asansöre binmek yerine böyle bir ayarlama yapmakla uğraşmaya, birilerine zahmet vermeye değmezdi.

"Bu çok yaratıcı bir tasarım Tomor," dedi Navani. "Genç zihinlerin esnekliğini bazen çok özlüyorum. Bizim yaşımızdakilerin asla fark etmeyeceği farklı yolları keşfe götürüyor insanı. Çok iyi bir iş çıkarmışsınız."

Tomor ışıl ışıl gülümsedi. Şimdi Navani bir de ona gerçekten istediği şeyi yaptırabilirse...

"Bir deneyin!" dedi Tomor.

Denemek mi? *Ah, eyvah.* Tomor'un ışıl ışıl yüzüne baktı ve bugün çalışan âlimlerin şefi Kristir'in arkalarından geçerken yüzündeki gülümsemeyi elindeki bir tomar kâğıdın ardına saklamaya çalıştığı gözünden kaçmadı. Diğer âlimler mantıksprenleri arasında meşgulmüş gibi yapıyorlardı ama Navani onların da bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Kendin test etmişsindir herhâlde," dedi Navani, Tomor'a.

"Evet!" dedi Tomor. "Günlerdir deniyorum."

Eh, muhtemelen güvenliydi en azından. Navani ona nazikçe gülümsedikten sonra kontrol düğmelerini inceledi. Evet... Demek bu fabrialda, her biri uzaktaki bir ağırlığa bağlanmış, birbirinden bağımsız birkaç yakut vardı. Eldiveni gitmek istediğin yöne çeviriyordun. Tabii çoğunlukla yukarı gitmek istenecek olsa da alet aslında yatay harekete de uygundu. Sonra yakutlardan birini çiftliyor ve başka bir düğmeyle ağırlığı çözüyordunuz. Böylece eldiven, düşen ağırlığın sağladığı kuvveti kullanarak sizi ileri itiyordu.

Navani derin bir nefes alıp elini havaya uzattı.

"Önce yumruğunuzu sıktığınızdan emin olun!" dedi Tomor.

Navani söyleneni yaptı, ardından aleti çiftledi. Eldiven yerine kilitlendi. Navani uzaktaki ağırlıklardan birini serbest bıraktı, ardından dikkatlice yumruğunu gevşetti ve ağırlık yavaşça aşağı doğru hareket etti.

Ve Navani de yukarı yükseldi. Kolundan biraz rahatsız edici şekilde çekilerek yerden birkaç metre yükseldi. Tomor sevinçle tezahürat yaptı ve seyreden kâtipler de alkışladı.

Navani yumruğunu sıkarak yükselmeyi durdurdu. Yerden bir buçuk metre yukarıda, yumruğu neredeyse tavana değerek, koluyla havada asılı öylece kaldı.

"Gördünüz mü?" dedi Tomor. "Gördünüz mü?"

"Ve... Peki aşağı nasıl ineceğim Tomor?" diye sordu Navani.

"Iıı..." Tomor koşup duvarında yanında duran yüksek tabureyi getirdi. "Ben bunu kullanıyordum..."

Tabureyi getirip altına koydu ve böylece –şükürler olsun ki– Navani aleti kapattı. Birkaç santim aşağıdaki tabureye kendini bıraktığında yeni bir alkış koptu. Şimdi onunla eğleniyorlardı.

Öte yandan Tomor hâlâ içtendi. Bu alet bir şekilde işe yarayabilirdi. Mesela biri çoktan havalanmış olan bir uçan gemiyi yakalamak istediğinde.

"Bunu sevdim," dedi Tomor'a. "Omzu biraz zorluyor gerçi. Belki eldiven yerine kemer gibi bir şey olsa daha iyiydi."

"Kemer..." Tomor gözlerini kocaman açtı. "Bir uçuş kemeri."

"Ee, havaya kaldıran bir kemer," dedi Navani aletin kayışlarını sökerken. "Fabriallarımızın hâlâ sadece tek bir yöne gitmek gibi bir sorunu var."

"Evet, ama ya iki kemer olursa," dedi Tomor. "Yukarı çıkabilir, sonra yukarıda yatay hareket edebilirsiniz."

"Yükler kuyunun dibine ulaşıncaya kadar," dedi Navani. "Tabii seni hareket hâlinde tutmak için *Dördüncü Köprü*'de yaptığımız gibi onlarca kişinin denetiminde bir chul sürüsü kullanmazsak."

"Hım," dedi Tomor. "Çözülmesi gereken bir sürü sorun var..."

"Bir de hızlanma ve yavaşlama mekanizmasını değiştirmeni öneriyorum," dedi Navani, kemer fikriyle Tomor'un dikkati iyice dağılmadan önce. "Bir şaşkınlık yaşadığında yumruğunu açmak daha doğal bir hareket sanırım, o yüzden bence aleti bunun durdurması lazım. Avuç kısmına basınç vanalarını açmak için kullanılanlara benzer bir de çubuk ekle. Onu sıktığında hız kazansın."

"Evet, evet..." Tomor oturup çizmeye başlamıştı bile. "Şimdilik eldiven olarak bırakıp yeniden yapacağım... Belki parmaktaki kadrana kazara basması da fazla kolay olabilir. Belki daha hassas bir kontrol mekanizması için tek elle yönlendirmekten vazgeçeriz..."

Navani onu bırakıp Kristir'in yanına yürüdü. Kadının boyu az olabilirdi ama kişilik bakımından herhangi bir eksiği yoktu ve kızarmış yanaklarıyla gülümsüyordu. Navani ona doğru eğilip fısıldadı. "Çok eğlendin, değil mi?"

"Gerçekten deneyecek misiniz diye bahse girdik Berrakhanım," diye fısıldadı Kristir. "Yedi berrakmarka kazandım." Sırıttı. "Baştan beri yapması gerektiği gibi asansör tasarımına geri dönmesini sağlamamı ister misiniz?"

"Hayır," dedi Navani. "Bu yönde ilerlemesi için teşvik et. Sonuçta ortaya ne çıkaracağını görmek istiyorum."

"Anlaşıldı. Gerçi bize büyük sorun çıkaran şu yükseklik ve yatay hareket problemini çözebilseydiniz büyük yardımı olurdu."

"Bunun için benimkinden daha parlak bir zekâ gerekiyor Kristir," dedi Navani. "En iyi matematikçilerimiz bunun üzerinde çalışsın. Ama Rushu hariç. Onun kulenin korunması üzerinde..."

Odanın dışından bir bağırtı geldi. Navani dönüp kapıya doğru yürüdüyse de genç bir asker elini uzatıp onu durdurdu. Ardından diğer muhafızlara el edip onları dışarıyı kontrol etmeye gönderdi. "Özür dilerim Berrakhanım," dedi asker. "Ama size bir şey olmasına izin verirsem Karadiken benim kürelerimi söktürür."

"Aslında ben ne olduğunu bildiğimden eminim Teğmen," dedi Navani. Yine de kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. Odada arkasında toplanan âlimler kendi aralarında endişeyle fısıldaşıyordu. Navani koridora baktığında, Kalami'nin araştırmasında görevlendirdiği birkaç askerin, etrafı korkusprenleriyle çırpınan birini zapt etmeye çalıştığını gördü ve bunun yanlış alarm olmamasını umdu.

"Ne oluyor?" diye sordu teğmen, muhafızlardan biri koşarak geri geldiğinde.

"Emin değilim," dedi muhafız. "Adamlar, Berrakhanım Navani'nin emrinde olduklarını söylüyorlar."

"Özür dilerim Berrakhanım," dedi teğmen geri çekilerek. Teğmen, Navani'nin önünden çekildiyse de Navani koridora çıkarken muhafızlar her ihtimale karşı ona yakın duruyorlardı.

Yakaladıkları adam, ten rengi fazla koyu olmayan sıska bir Alethi'ydi. Dehşetle büyümüş gözleriyle etrafı kolaçan ediyor ama konuşmuyordu.

Navani, koridorun karşısında kitaplarını tuttuğu ve sessizce bir şeyler okumak istediği zamanlarda kullandığı odadaki iş istasyonunu yem olarak kullanmıştı. Kapının hemen yakınında olduğundan ulaşılması kolay olan iş istasyonunu geçtiğimiz hafta boyunca güya korumasız bırakmıştı.

İş istasyonunu gizlice gözleyen askerlerden biri olan Chananar öne çıktı ve içindeki tutsak sprenle belli belirsiz aydınlanan küçük ya-

rım yakutu Navani'ye doğru uzattı. Uzakalem fabrialı. Kuledeki hayalet spren yemi yutmuştu. İlk uzakalemi kaybettiğini duymuş ve yenisini göndermeye karar vermişti.

Navani yakutu askerin elinden alıp adama yaklaştı. Adam hâlâ dehşetle etrafına bakıyordu ama çırpınmayı bırakmıştı. "Bunu sana kim verdi?" diye sordu Navani yakutu ona doğru kaldırarak. "Kim sana bunu benim eşyalarımın arasına koymanı söyledi?"

Adam ona bakmakla yetindi. Bir şey söylemedi.

"Diğerini de sen mi koymuştun?" diye sordu Navani. "Seyahat küremdekini? Konuş! Başın büyük belada ama iş birliği yaparsan sana karşı daha hoşgörülü olurum."

Adam titriyordu ama yine bir şey demedi. Navani'nin parmaklarının arasındaki yakut parlamaya başlayarak hayalet sprenin onunla konuşmak istediğini haber verdi. Bu çağrı sırf dikkat dağıtmak için gelmiş de olabilirdi ama her koşulda Navani bu kez cevap verdiğinde yanında bir Işıkören olsun istiyordu. Çünkü Işıkörenler, diğerlerine görünmez olduklarında bile Shadesmar'daki sprenleri görme yeteneğine sahiplerdi.

"Getirin onu," dedi Navani askerlere. "Doğru dürüst bir sorgulama için kabul salonuma gidiyoruz. İsabi, lütfen Kalami'ye yazıp benimle orada buluşmasını söyler misin?"

Şaşkın âlimlerin oluşturduğu giderek büyüyen grubun arasındaki genç koruma hemen harekete geçti. Navani askerlere adamı götürmelerini işaret etti ve tam kendisi de peşlerinden gidecekti ki diğer askerlerden biri yanına geldi.

"Berrakhanım," diye fısıldadı asker. "Ben bu adamı hatırlıyorum sanırım. Parlayanlarla birlikteydi."

"Silahtar mı?" diye sordu Navani şaşkınlıkla.

"Daha çok hizmetkâr Berrakhanım. Ben geçen ay Rüzgârkoşucu seçmelerine katıldığımda yemek hazırlarlarken onlara yardım ediyordu."

Hım, bu ilk mücevheri Navani'nin seyahat küresine nasıl sakladığını açıklardı. Rüzgârkoşucular sık sık küreyle pratik yapıyor, antrenmanlarında onu havada tutmaya çalışıyorlardı. Hayalet spren konusunda yanılmış mıydı? Şerefspreni miydi acaba? Onların büyük bölümünün şu anki Parlayan Şövalyelerle düşmanca bir ilişkisi vardı. Navani yanıp sönen mücevheri eldiveninin bilek kesesine kaldırdı. *Sen biraz bekleyebilirsin*, diye düşündü. *Artık bu konuşmanın kontrolü bende.*

Ne yazık ki tam gidecekken İsabi'nin onun uzakalemlerinden birinden bir mesaj aldığını ve gergin göründüğünü fark etti. Kızın yanına masaya gidip kendini kötü habere hazırladı. Bu kez ne olmuştu? Thaylenliler yine vergilerden mi şikâyet ediyordu?

Uzandı, İsabi'nin omzunun üzerinden okurken "patlama" ve "öldü" kelimelerini gördü ve bunun beklediği en son şey olduğunu fark ettiğinde dikkat kesildi.

Dinmezfırtına, yücefırtınalar gibi gelmedi.

Şeref'in fırtınası, öfke ve şiddetli rüzgârla dolu bir fırtına duvarıyla mor bir kasırga olarak gelirdi. Bu ani bir haykırış, bir savaş çığlığı, anlık bir coşkuydu.

Garaz'ın fırtınası yavaş, kaçışı olmayan bir kreşendoyla geldi. Bulutlar birbirini içinde kaynayıp gün ışığını boğana dek genişledi. Ormanları yok eden tek bir kıvılcımın büyümesi gibiydi. Dinmezfırtına uzayan bir tutku hâliydi; bir olay değil deneyimdi.

Venli hangisini tercih ettiğini bilemiyordu. Yücefırtına vahşiydi ama bir şekilde güvenilirdi. Binici'nin Venli'nin halkına verdiği kadim sözü tutuyor, onlara güvenli formlar bahşederek nesillerdir dinleyicileri sakınıyordu. Sadakatleri değişmiş olabilirdi ama bu Venli'nin halkının ruhlarını, kadim şarkılarda içlerinde doğdukları söylenen fırtınadan koparamazdı.

Öte yandan Venli, kırmızı şimşekleri ve inatçı enerjisiyle Dinmezfırtınanın gelişinden heyecan duymadan edemiyordu. Halkına yaptıkları yüzünden ve şu anda bile zihnini ayartabildiği için Garaz'dan nefret ediyordu. Yokışığı, uyandırdığı duygular, gökyüzünde yanan kırmızı ateşin yere uzanan ışıklarının güzelliği...

Öfkeli tanrının o çarpık gözleri altında Venli hızlı bir koşuda diğerlerine katıldı. Birkaç haftalık yolculuğun sonu gelmiş, yiyecek stokları tükenmişti. Bu son günü ormanda gizlenip Dinmezfırtına'yı bekleyerek geçirmişlerdi. Fırtınayla birlikte dağ manzarası kâbusa dönüyordu.

Beş yüz kişilik birlik son tepeyi tırmanmaya başladı.

Şimşek.

Boğumlu ağaçların uzun, korkunç gölgeleri.

Şimşek.

Önlerindeki tepenin kırık taşları ve çakılları. Alev kırmızısı ışıkla yıkanan taşlar.

Şimşek.

Yanında koşan canlı desenlerle bezeli tenler ve ürkütücü kabuklar.

Her bir şimşek çakması zaman içinde donmuş bir anı yakalıyordu. Venli grubun ön kısmına koştu ve diğerleri kadar atletik olmasa da vurucu güçle birlikte zirveye ulaştı.

Burada onları, normal bir dağda mümkün olamayacak kadar dik bir uçurum karşıladı. Kulenin çok ama çok aşağısındaydılar. Bu açıdan şehri göremiyordu bile. Şehir belki şu siyah bulutların üzerindeydi. Eğer öyleyse... Hay fırtınalar. O ana kadar, böylesine yukarıya inşa edilmiş ve yaşamaya elverişli bir yeri tam olarak idrak edebilmiş değildi.

Derinlerden biri, ayakları kayalara batarak Venli'yle Raboniel'in yanına geldi. Kadın sanki kemikleri katı değilmiş gibi doğaüstü bir zarafetle hareket ediyordu. Bu, Raboniel'in hücum için doğru bir nokta bulması için bu sabah önden gönderdiği keşif eriydi.

"Gelin," dedi kadın, Komuta'da.

Venli onu takip edip Raboniel, Rothan, üç Derin ve tanımadığı bir askerden oluşan gruba katıldı. Raboniel, Venli'ye itiraz etmedi ve diğerleri de zaten onun varlığını umursuyor görünmüyordu. Dağın yanından dolaşarak çürüyen bir tahıl yığınıyla kırık tahta kasaların yanından geçtiler. İnsanlar bu yolu mu kullanmıştı?

Hayır, diye fark etti Venli bir an sonra. *Bunlar yukarıdan düşmüş olmalı. Yeminkapıları'ndan şehre gelen yiyecekler olabilir.*

"Burası," dedi Derin. Bir Fırtınaışığı küresi çıkarıp işaret ettiği kayaları aydınlattı. Ardından elini sanki sıvıymış gibi taşa daldırdı. Aslında... Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Derin elini taşa soktuğunda herhangi bir şey yer değiştirmiyor, daha ziyade taş sanki teninde eriyor gibi oluyordu.

"Kadim korumalar yerinde değil," dedi keşif eri kadın. "Aşağıdaki tünelin duvarlarındaki ralkalestin döküldüğünü hissedebiliyorum. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirler?"

"Bu yeni Parlayanlar bir şey bilmiyor," dedi başka bir Derin, İhtiras'ta. "Dilekler Hanımı Raboniel, şimdi saldırmak için ısrar etmekte haklıydınız. Dokuzlar sizinle aynı bilgeliği paylaşmıyor. Onlar çok ürkekler."

Venli, Kaynaşık'ın Raboniel'in unvanını kullanması detayını kaçırmadı. Hepsinin benzer resmî isimleri vardı ve Kaynaşık'ın Raboniel'inkini İhtiras Ritmi'nde kullanması bir saygı göstergesiydi.

"Dokuzlar bu dünyada edindiğimiz yeri kaybetmemeye özen gösteriyor," dedi Raboniel. "Bu fırsat için binlerce yıldır bekliyoruz. Aceleci davranıp kendi ayağımıza dolanmamızı istemezler."

Fakat Raboniel bunu Tatmin'de söylemişti. Sözleri her ne kadar hürmetkâr da olsa tonunun ritmi açıktı. Bu iltifatı duyduğuna memnundu ve aynı fikirdeydi.

Yanlarındaki diğer Kaynaşık, İtaat'te mırıldandı. Bu Venli'nin onların türünde neredeyse hiç duymadığı bir tondu.

"Kardeş uyuyor," dedi keşif eri. "Tıpkı Geceyarısı Anası'nın hissettiği gibi. Belki Kardeş gerçekten ölmüştür. Kalıcı olarak düşünemeyen bir yaratığa dönüşmüştür."

"Hayır," dedi bir başkası. "Kardeş yaşıyor."

Venli şaşırdı. Az önce karanlıkta asker zannettiği adam başka bir şeydi. Dalgalanan desenleri derisinin üstünde kayıp değişen eril bir Kaynaşık. Bu, mavset-im işaretiydi. Maskelerden Olanlar. İllüzyonist Maskeliler görüntülerini değiştirme kabiliyetine sahiplerdi.

"Formum bozuluyor," diye devam etti Maskeli. "Ralkalest duvardan düşmüş olabilir ama o sadece fiziksel bir engel. Kulenin ruhani korumaları en azından kısmen aktif ve aylar önce belirlediğimiz üzere Urithiru yakınlarındayken mavset-im görüntülerimizin çoğunu kullanamıyoruz."

"Bunu zaten bekliyorduk," dedi Raboniel. "Ve devam etmek için senin maskene ihtiyacımız yok. Derinler tünellerden geçebildiği sürece planımız hâlâ uygulanabilir. Hadi gidin. Güneybatı açıklığında buluşuruz."

Derinler cübbelerini çıkarıp çıplak tenlerini ve kabuk kaplı mahrem yerlerini ortaya serdiler. Ardından karanlık bir okyanusa girer gibi boyunlarına dek kayanın içine girdiler. Derken gözlerini kapattılar ve taşın altında gözden kayboldular.

"Ne kadar körmüşüm," dedi Lirin Kaladin'e. Kaladin'in savaş şoku yaşayan hastalarını, onlara kulenin ahırlarını gösterme sözüyle Hesina devralmıştı o gün. Kaladin bunun bir insanın ruh sağlığına nasıl iyi gelebileceğini hiç anlamasa da Hesina hayvanlarla ilgilenmenin onlara iyi geleceğinde ısrarlıydı. Dahası hastaların bir kısmı da bu fikri bayağı hevesle karşılamışlardı.

"Kör mü?" diye sordu Kaladin.

"Geçen hafta kendime akıl sağlığı üzerine yedi kitap okuttum,"

dedi Lirin. "Bunlarda ne kadar az şey yazdığını hiç fark etmemişim. Genelde aynı birkaç kaynaktan, aynı alıntılar tekrarlanıp duruyor. Bu kadar az şey bilerek bu kadar uzun zaman geçirdiğimize, hiçbir şeyi kayıt altına almadığımıza inanamıyorum."

"Bu o kadar tuhaf değil," dedi Kaladin. Küçük kardeşinin yıkması için bloklardan kule yapıyordu. "Bazı büyük şehirlerde bile hekimlere hâlâ şüpheyle bakılıyor. Nüfusun yarısı zihinsel hastalıklara, fırtınada dışarıda kalmanın veya ölümspreninin dokunuşu falan gibi saçmalıkların sebep olduğunu sanıyor."

Lirin elini kucağındaki çizelgelerin üstüne koydu. Oroden blokların arasında dalıp kuleye tekmeler savururken kahkahalarla güldü.

"Tüm hayatımı yardım etmeye adadım," dedi Lirin alçak sesle. "Ve akıl hastalarına yardım etmenin en iyi yolunun onları ardentlere yollamak olduğunu sanıyordum. Hay fırtınalar, bunu birkaç kez yaptım. Lakin'in oğlunu hatırlıyor musun? Onların bu konuda uzman olduğuna inanıyordum..."

"Kimse bir şey bilmiyor," dedi Kaladin. "Çünkü bilmek istemiyorlar. Benim gibi insanlar onları korkutuyor."

"Kendini onların arasına dâhil etme evlat," dedi Lirin, gözlüklerini düzeltip rünle yazılmış bir tıbbi çizelgeyi yukarı kaldırırken. Babasının rünleri bu kadar iyi okuduğunu Kaladin bilmiyordu. Lirin bunları fırtınabekçileri gibi kullanıyordu.

"Niye dâhil etmeyeyim?" diye sordu Kaladin tekrar blokları dizmeye koyulurken.

"Sen öyle değilsin..." Lirin çizelgeyi indirdi.

"Deli mi değilim?" diye sordu Kaladin. "Sorun da bu, değil mi? Onları bizim ağabeylerimiz, kardeşlerimiz, çocuklarımız olarak görmüyoruz. Bu bize kendimizi çaresiz hissettiriyor. Bir insanın zihnini, kırık bir parmağı onardığımız gibi onaramayacağımızdan bu bizi korkutuyor."

"Bu yüzden de onları uzaklara yollayarak elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı sanıyoruz," dedi Lirin. "Ya da kendimize onların *gerçekten* acı çekmediğini söylüyoruz. Çünkü yaralarını göremiyoruz. Haklısın. Bana karşı çıktığın için teşekkürler." Lirin başka bir sayfaya uzanıp üzerine birtakım rünler karaladı. Bunlar harf değil resimdi; yani gerçek bir yazı değildi.

Hay fırtınalar. Bu yanlıştı. Hekimler teşhisleri tek başlarına okuyamıyordu. Diğer herkes rahat bir nefes alabilsin diye ardentler hasta üstüne hasta almaya zorlanmıştı. Pek çok kişi bir hekime görünme-

nin normal olmadığına inanıyordu. Yaradan iyileşmelerini isterse onları iyileştirirdi. Hudutaşarlar da ironik bir şekilde bu inanışı pekiştiriyordu.

"Bizim bir tıp devrimine ihtiyacımız var," dedi Kaladin yeni bir kaleye başlarken. Oroden kulenin tamamlanmasını beklerken sabırsızlıkla olduğu yerde hoplayıp zıplıyordu. "Her şeyi değiştirmemiz lazım."

"Değişiklik zordur evlat," dedi Lirin. "Bizim gibi küçük insanlar genelde sesini duyuramaz..." Derken sustu, muhtemelen bu bahanenin artık geçerli olmadığını fark etmişti. Emekli bile olsa oğlu dünyadaki en güçlü adamlardan biriyken bunu söyleyemezdi.

Kaladin bir şeyleri değiştirebilirdi. Hekimlere herhangi bir toplumsal geleneğe karşı koyuyorlarmış gibi hissetmeden okumayı öğrenmeleri için bir tür dinî konum verilmesini sağlayabilirdi. Herkes Dalinar'ın okumasında sorun olmadığını söylüyordu çünkü ne de olsa o bir Bağdökümcü'ydü.

Kaladin, insanların savaş şoku veya melankoli yaşayanlar hakkındaki düşüncelerini değiştirebilirdi. Lirin'in tıp kitaplarında önerilen ilaçlar arasında yatıştırıcı dışında herhangi bir ilaç yoktu. Fakat diğer seçenekleri belirlemek için ne doğru dürüst bir test ne de araştırma yapılmıştı. Burada çok şey vardı. Yapılacak çok şey. Ve Kaladin bir yandan bunu düşünüp bir yandan blokları dizerken ettiği yemini başka bir gözle görmeye başladığını fark etti. Akıl hastanesi diye kullanılan manastırı düşündüğünde tüyler ürpertici bir gerçekle irkildi.

Sonum orası olabilirdi, diye düşündü Kaladin. Yanlış da olsa bir şeyler denemeye çalışacak kadar onları umursayan ardentlerle çevrili hastalardan biri de o olabilirdi. Eğer savaşa gitmemiş olsa kendini o karanlık ve korkunç odalardan birinde bulması ihtimali vardı.

Boğuk bir gümbürtüyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Dışarıda gök mü gürlüyordu? Ayağa kalkıp camdan dışarı baktı. Karanlık bulutlar ufku kaplamıştı. Dinmezfırtına. Doğru, bugün olacağını duymuştu. Burada yukarıdayken fırtınayı unutmak kolaydı.

Oroden koşup blokları yıktı. Kaladin gülümsedi, derken kliniğin dış kapısının açılıp kapandığını duydu. Bir saniye sonra Teft odaya girmişti. "Kal odasında değilmiş, dediklerine göre günlerdir de gelmemiş."

"Nasıl?" dedi Kaladin. "En son ne zaman görmüşler?"

"Üç gün önce."

Üç gün mü?

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordu Lirin.

"Bir arkadaşımızdan," dedi Teft. "Adı Dabbid."

"Konuşmayan mı?" diye sordu Lirin. "Savaş şoku yaşayan?"

"Tedavi ettiğim adamlarla tanışmak belki ona iyi gelebilir diye düşünmüştüm," dedi Kaladin.

"Belki böylesine ağır şok yaşayan birini yalnız bırakmamalıydınız," dedi Lirin.

"Kendini gayet iyi idare ediyor," dedi Kaladin. "Sakat değil. Konuşmuyor sadece." Gerçi... bu biraz durumu hafife almak olabilirdi.

"Rlain'e bir soralım," dedi Teft. "Dabbid bazen tarlalarda ona yardım ediyordu."

Kaladin, Rlain'in orduyla gitmek yerine kulede kalmayı seçtiğini duyduğunda sevinmişti. Rlain tarlalarda yaptığı işin, savaşta Rüzgârkoşuculara içmeleri için su falan taşımaktan çok daha faydalı olduğunu düşünüyordu ve Kaladin bunun için onu suçlayamazdı. Arkadaşlarınla birlikte olmak, onların uçuşunu izlemek ve kendin aynı şeyi yapamamak... Bu, Kaladin'in son günlerde yaşadıklarından bile daha kötü olmalıydı.

Onunla daha fazla ilgilenmeliydim, diye düşündü Kaladin. *Daha iyi bir arkadaş olmalıydım.* Rlain'in ne yaşadığını ancak anlayabiliyordu.

Ayağa kalktı ve yine alnını ovuşturmakta olan Teft'e başını salladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kaladin.

"İyiyim," dedi Teft.

"Nöbet mi?" diye tahmin yürüttü Kaladin.

Teft omuz silkti. "Şu baş ağrılarından birkaç aydır kurtulduğumu düşünüyordum. Ama geri döndü galiba."

Venli insan askerin kafasını taş duvara çarptı ve kemik âdeta tahta bir kabuğun kırılması gibi, mide bulandırıcı bir sesle kırıldı. Fırtınaformlardan birinin kırmızı şimşeğinin anlık ışığında askerin gözlerinin kaydığını gördü. Fakat asker ona yüklenmeye, bıçağıyla kabuğunu zorlamaya devam edince Panik Ritmi'nde kafasını yere çarptı.

Bu kez asker hareketsiz kaldı. Venli hızlı hızlı soluyarak adamın tepesinde diz çöktü, derken aniden nefes alamaz oldu. Yutkunup ellerini çekti. Bir an duyabildiği tek ses kendi ritmi oldu.

Ölen adam yerde seğirdi. Venli askerin onun kafasının yan tarafında açtığı kesiği hissetmiyordu bile. İçinde Tını, Kayıplar Ritmi'nde titreşti.

Ben istemedim... diye düşündü Venli. *Ben...*

Sesler aniden geri döndü. Venli afallayarak etrafına bakındı. O anın telaşıyla tüm dikkatini kendi savaşına vermişti. Şimdi mağaranın ağzında devam eden şiddetli mücadeleler üzerine çullandı. İrkilip tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştı.

"Uzakalem!" diye bağırdı biri Komuta Ritmi'nde. "Kullanmalarına sakın izin vermeyin!"

Raboniel birden bu çılgın çarpışmaların ortasından atıldı. Diğer herkes uzuvlar ve gölgelerden ibaretken Raboniel bir şekilde arkasındaki Dinmezfırtınanın kızıl ışığıyla halelenmişti. Dosdoğru bir mızrağın üzerine koştu ve mızrak ona saplanmasına rağmen bir anda toza dönüştü.

Askerden yana kaçarak sakınıp mağaranın yan tarafındaki bir insan kadına yöneldi. Kadın elinde parlayan bir yakutla bir şey arıyordu. Raboniel'in ucu sivri, dar ve kısa kılıcı kadının çenesini yardı. Raboniel kısa kılıcı çekip çıkardı, ardından bıçağını çekmiş olan askere döndü. Ona doğru üfledi ve dudaklarının arasından siyah bir şey çıktı. Askerin yüzünü kavrayarak geriye doğru sendelemesine sebep olan bir şey.

Raboniel uzakalemi ölü kadının elinden aldı ve kılıcını rahat hareketlerle bir mendile sildi. Sonra yere diz çökmüş Venli'yi gördü. "İlk öldürmen mi, çocuk?" diye sordu Alay'da.

"Ee... evet Kadim Kişi."

"Senin türün Harap Ovalar'da uzun yıllardır insanlarla savaşıyor sanıyordum."

"Ben âlimdim Kadim Kişi. Savaşa gitmedim."

"Seni yere indirmelerine izin verme," dedi Raboniel. "Bir Soylu olarak, sefirformda bile olsan insanlardan güçlüsün. Bunu kullan. Ve Ado adına, bir bıçak taşı!"

"Ben... Peki, Kadim Kişi. Onun üzerime geldiğini görmedim. Yani... Sandım ki..."

Dinleyicilerle hep yaptığı gibi bir köşede durabileceğini sanmıştı. O kadar kayıp verdikleri Narak'taki savaşta bile ona doğrudan savaşması emredilmemişti. İçine yerleşen sprene teslim olup aklını yitirmediğini, çünkü güçlü olduğunu söylemişti kendine. Oysa gerçekte daha o zaman bile bencil ve hırslıydı.

Tını rahatlatıcı bir şekilde titreşti ama Venli bunu kabul edemedi. İnsanlara en ufak bir sevgi beslemiyordu; insanlar onun halkından binlercesini katletmişti. Fakat pek çok dinleyiciyi ölüme Venli'nin kendisi yollamıştı.

Kimseyi öldürmek istemiyordu. Artık. Titreyerek ayağa kalktı. Dışarıda Dinmezfırtına gürler ve mağaranın ağzından kırmızı ışıklar yağarken son birkaç insan asker de öldürüldü. Venli ölülere sırtını döndü ama sonra bundan utandı. Bu göreve gelirken ne bekliyordu ki? Burada ne başarmayı ummuştu? Bir yandan üslerini *işgal ederken* Parlayanlarla temas mı kuracaktı? Bir katliam sırasında kendine müttefik mi arayacaktı?

Hayır. Hiçbiri. Tek yapmaya çalıştığı fırtınada kuru kalmaktı. Derinlerden oluşan keşif grubu nihayet ruh gibi zeminden yükselip kayadan çıkarlarken Raboniel bir Fırtınaışığı küresi çıkardı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Raboniel. "Girişteki muhafızları temizlediğinizi söylemiştiniz."

"Temizlemiştik," dedi keşif erlerinden biri Izdırap'ta. "Bunlar kontrole gelen devriyeler olmalı. Çok geç oluncaya dek onları taşın üzerinde duymadık."

"Yukarıda olduklarını sanıyorduk," dedi bir başkası. "Üzgünüz."

"Üzüntü anlamsız," dedi Raboniel. "Ve pek çok ölünün son yaptığı yanlış bir şey sanmak olmuştur. Bu bizim tek şansımız. Bir daha böyle bir şansımız olmayacak. Yolun geri kalanının açık olduğundan emin olun."

Yine Izdırap'ta mırıldandılar, ardından mağaranın taş zeminde eridiler. Askerler sıraya girdi ve Raboniel kim takip ediyor diye ardına bakmadan içeri adım attı.

Fırtınanın kükreyişlerini arkalarında bırakarak yukarı tırmanmaya başladılar. Yüksek vadideki girişte bulunan mağaralardan, yani neredeyse yarı yoldan başlamalarına rağmen kuleye ulaşmaları daha saatler sürecekti. Başka bir hata veya gözden kaçmış başka insan devriyeler olmamasını, ölülerin sessizliğinin fark edilmemesini ümit ederek geçecek gergin saatler.

Venli sessizce, hangisinin daha kötü olduğuna karar veremeyerek yürüdü: arkasında bir insan olduğunu fark ettiği anda hissettiği o ilkel korku mu yoksa adamın gözlerinden ışığın sönmesini izlerken hissettiği o asla unutamayacağı his mi?

Benim hissettiğim şeyi hissetmediniz. Benim bildiğimi bilmiyorsunuz. Bu şansı reddettiniz ve bu bilgelikti, diye düşünüyorum ben.

Navani yanında âlimleri ve bütün bir asker sürüsüyle patlama yerine ulaştı. İlk uzakalem raporunu okuduğunda düşündüğünden daha az hasar vardı: Sadece iki ölü ve tüm kulede tamamen zarar gören tek bir oda.

Yine de çok endişe vericiydi. Ölen Nem'le Talnah lens yapımcısı, astronom ve mücevher uzmanıydılar. Patlamada zarar gören oda da onların ortak laboratuvarıydı. Binlerce broam değerinde donanım yok olmuştu. Ve paha biçilemez bir küre.

Szeth'in küresi. Gavilar'ın tüm o tuhaf küreleri arasında en önemli gördüğü Yokışıklı küre. Navani yıkık dökük odanın önündeki koridorda, duman kokusu ve patlama sesini duyar duymaz yardıma koşan temizlikçi kadının hıçkırıkları arasında dururken içine bir ağırlık çöktü.

Bu iki kadından o küre üzerinde çalışmalarını istemekle buna bir şekilde o sebep olmuştu. Şimdi muhtemelen hem küreyi kaybetmişti hem de iki uzman âlimini. Hay fırtınalar. Bu nasıl olmuştu?

Muhafızlar, Navani'nin içeri girmesine izin vermeden önce bir âlimin başka olası tehlike var mı diye odayı bir kontrol etmesini istedi. Navani belki onlara yolundan çekilmelerini emredebilirdi ama sonuçta adamlar onu güvende tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Böylece Rushu'nun önden girmesine izin verdi. Tamamen yerle bir olmuş odada tehlikeli bir şey kalmış olabilece-

ğinden şüpheliydi. Gerçi daha önce hiç patlayan bir fabrial veya küre diye bir şey de duymamıştı.

Rushu kısa bir süre sonra geri geldi ve ona başıyla girebileceğini işaret etti. Navani odaya girip enkazı incelerken ayaklarının altında kırık camlar ezildi. Tüten tahta parçaları, masadan geriye kalanlardı. Kanlı çarşafların altında cesetler vardı. İki çarşafın altında değil, beş çarşafın altında. İki ceset için, beş çarşaf. Hay fırtınalar.

Navani büyük cam parçalarından sakınmaya dikkat ederek yavaşça ilerledi. Duman çok baskındı. Medeni insanlar ışık için küre kullanıyordu ve şu sıralar şömineler nadiren yakılıyordu. Duman tehlikeli bir kokuydu.

Odada kurtarılabilecek bir şey vardıysa bile Navani göremedi. Elbette o tuhaf küreden hiç iz yoktu.

Rushu, Navani'nin yanına geldi. "Benim... bu hafta Talnah'yla akşam yemeği randevum vardı..." diye fısıldadı. "Biz... okunan hava değerleri hakkında konuşacaktık..."

Navani kendini katılaştırdı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum Rushu," dedi. "Bu odadaki her şeyi listele. Askerlerin bir cam parçasını bile hareket ettirmesine izin verme. Cesetleri çıkarın, onlara usulünce muamele edilsin ama onun dışında odaya dokunulmasın. Sonra sen odayı milim milim tara. Her bir kâğıt parçasını sakla. Her bir kırık lens veya deney tüpü parçasını."

"Öyle diyorsanız Berrakhanım," dedi Rushu. "Ama... sormamda sakınca yoksa... niye? Ne bulmayı umuyorsunuz?"

"Böyle bir patlamaya yol açan bir fabrial kazası daha önce hiç duymuş muydun?" diye sordu Navani.

Rushu dudaklarını büzüp bir an düşündü. "Hayır."

"Üzerinde çalışıyor olabilecekleri şey hakkında bir şeyler biliyorum. Sana sonra onları anlatırım. Şimdi, bu alanı güvenceye al. Ve Rushu, lütfen dikkatinin dağılmasına izin verme."

Ardent, örtülü cesetlere doğru tekrar bir bakış attı. "Bu kez bunun sorun olacağına şüpheliyim Berrakhanım."

Navani başını salladı ve odadan çıkıp yakaladıkları şu adamı, yakutu getiren dilsiz adamı tuttukları yere doğru yürüdü. Aynca adamın kimliğini tespit edebilecekler mi diye birkaç Parlayan çağırmaları için adamlarını gönderdi. Bu patlama ile şu gizemli uzakalem mesajları arasında bir ilişki olup olmadığını bilmiyordu ama son zamanlarda kulede bir terslik olduğu aşikârdı. Ve Navani cevap aramaktan yorulmuştu.

Huzur Ritmi'ne bakılırsa ikinci saati de geride bıraktıklarında, tırmanış yüzünden Venli'nin bacakları ağrımaya, nefesi sıkışmaya başlamıştı. Bir Parlayan olarak kendini güçlendirmek için Fırtınaışığı kullanabilirdi. Fakat bu çok tehlikeli olurdu.

Soylu formunun ona verdiği güçle yetinmek zorundaydı. Sıradan bir şarkıcıdan daha iyi durumda olduğu kesindi. Fakat fırtınaformunda olan birliğin geri kalanı ondan çok daha güçlüydü ve Raboniel sert bir tempo tutturmuştu.

Giderek her saniye bir işkenceye dönmeye başladı ve Venli sadece bir sonraki adımına odaklandı. Yine de Raboniel zorlamaya devam etti. Mola yok. Dinlenmek yok. İleri ve yukarı.

Tını içinde rahatlatıcı bir ritimle tınlayarak yardımcı oluyordu. Venli bunu kullanarak hareket etmeye, ağırlaşan adımlarından birini diğerinin önüne atmaya devam etti. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda nihayet tünelin ilerisinde ışık göründü. Venli bunun içinde ateşlediği umudu bastırmaya çalıştı. Son yirmi seferdir bu ışığın, insanlara yollarını bulmalarında yardımcı olmak için kavşaklara yerleştirilmiş küre fenerlerden geldiği ortaya çıkmıştı.

Raboniel durmalarını emretti. Venli derin derin ama elinden geldiğince sessiz nefesler alarak tünelin yan tarafına yaslandı. Duvar... Bu duvar, aşağıdakilerden daha düzdü. Bu işlenmiş taştı. Ve ilerideki ışığın altında gölgeler hareket ediyordu.

Gelmişlerdi. Nihayet. Tünel, Urithiru şehrinin altından geliyor ve bodrum katına çıkıyordu. Venli gözlerini kısarak ışık kaynağına baktı; kenarlarından ışık sızan büyük bir ahşap kapıydı. Ve... yerde öbekler vardı. Derinler tarafından sessizce öldürülmüş muhafızlar.

Kapının etrafından gelen dışında tek ışık, Venli'nin etrafındaki kor kırmızı gözlerden geliyordu. Bir kişinin ruhuyla Yoksprenin kaynaştığının emaresi. Venli'nin kendi gözleri de parlıyor, onun için yalan söylüyorlardı. Onun da Yokspreni vardı; Tını'nın tutsağıydı.

Yakınlardaki gözlerden bazıları yere çöktü, derken Derinlerin tamamen taşa girmesiyle ortadan kayboldu. Geri kalanlar rahatsız edici bir sessizlik içinde bekliyordu. İşgalin başarısızlığa uğramasının en mümkün olduğu an bu andı. Derinler sürpriz baskınlarda iyi iş çıkarıyordu ama Venli'nin katıldığı planlama toplantılarından öğrendiği kadarıyla doğrudan bir savaşta Parlayanları alt edecek güç ve beceriden yoksunlardı. Dolayısıyla eğer Parlayanlar kulenin kristal kalbini savunmak için toplanabilirlerse saldırıyı püskürtebilirlerdi.

Venli, zorlu tırmanış yüzünden yanaklarından ve çenesinden süzülen terlerle gergin bir şekilde bekledi.

Önlerindeki kapı gıcırdadı. Ardından açıldı.

Bir Derin keşif eri önlerinde duruyordu. Raboniel harekete geçtiğinde Venli de ilerledi ve bodrum kata girdiklerinde birliğin önünde bir yerdeydi.

Korkunç bir manzaraydı. Yerde yatanların birkaçı askerdi ama büyük bölümü insan âlimlerdi; elbiseleri içinde kadınlar veya cübbeleri içinde rahipler. Birkaçı hâlâ yaşıyor, taşın içinden uzanan kollar tarafından yerde tutuluyorlardı. Ölenlerin çoğu duvarlardan uzak olanlardı ve göründüğü kadarıyla Derinler onları tavandan üzerlerine atlayarak haklamışlardı. Tüm bunlar tek bir insan bile çığlık atmaya fırsat bulamadan olup bitmişti.

Venli, ağzını ve boynunu kavrayan kollarla zemine yapıştırılmayı hayal edince ürperdi. Yaşayan insanlar korkudan büyümüş gözlerle mücadele ediyordu. Onları tutan bu hayalet ellerden bazılarının bıçağı andıran uzun kabuk tırnakları vardı. Teker teker tutsaklarının boğazlarını yarıyorlardı.

Venli gözlerini kaçırdı. Midesi bulanıyordu. Raboniel'in peşinden odanın ortasına yürürken kanların üzerine basmak zorunda kaldı. Ve işte kristal sütun orada duruyordu. Binlerce farklı mücevherden yapılmış geniş sütun. Çıktıkları tünel dışında bu yuvarlak salondan tek çıkış, duvarlarında ve tavanında freskler bulunan iyi aydınlatılmış, büyükçe bir koridora açılıyordu.

"Umarım huzurlu bir uykudasındır Kardeş," dedi Raboniel bir elini görkemli sütunun üzerine koyarak. "Uyanmayacaksın. En azından kendin olarak değil."

Siyah üzerine mor rengiyle, Yokışığı Raboniel'in kolu boyunca yayıldı. Raboniel işini yapmak için zamana ihtiyacı olacağını söylemişti. Sütunu bozmak ve bu kez kulenin savunma sistemini Kaynaşıklar yerine Parlayanların güçlerini bastıracak şekilde yeniden çalıştırmak için.

Lütfen, diye düşündü Venli Kayıplar Ritmi'nde. *Lütfen daha fazla kimse ölmeden bitsin.*

"Bu yerin bu kadar boş olmasına inanamıyorum," dedi Teft şarap evine girdiklerinde.

"Müşterilerinin çoğu askerdi sanırım," dedi Kaladin, Adolin'in köşedeki bölmesine doğru eliyle bir hareket yaparak. Buraya Adolin ve Shallan olmadan gelmek tuhaftı. Aslına bakılırsa yanında o ikisi olmadan herhangi bir yere gitmek tuhaf geliyordu.

Kaladin en son ne zaman Adolin onu zorlamadan eğlenmeye çıktığını hatırlamaya çalıştı. Skar'ın düğünü müydü? Evet, ayrılmalarından hemen önce Lyn onu zorla götürmüştü. En son o zaman Köprü Dört'le dışarıda eğlenmişti.

Atalarımın kanı adına, diye düşündü bölmeye yürürken. *Onlardan gerçekten uzaklaşıyordum. Herkesten uzaklaşıyordum*. Buna izin vermeyen Adolin dışında. Kaladin'in Lyn'le çıkmasının ardında kısmen Adolin'le Syl'in ona karşı birlik olmaları vardı. Fırtına kapası herif. Fırtına kapası spren. İkisine de şükürler olsun. İlişkileri her ne kadar yürümese de Kaladin şimdi bu ilişkinin ikisini de olgunlaştırdığını görebiliyordu.

Teft içki almaya gitti. İkisi için de turuncu. Kaladin bölmeye yerleşirken Shallan'ın masanın üzerine bıçakla kazıyarak yaptığı çizimleri fark etti. Bir tanesi, aşırı büyük çizmelerle Kaladin'i pek de hoş göstermeyen bir resimdi.

Teft geri geldiğinde Kaladin kupasından büyük bir yudum aldı.

Teft ona baktı. "Kırmızı alsam ne olacak ki?"

"Bu gece mi? Bir şey olmaz. Ama bir dahakine alırsın."

"Sonra da biraz mor alırım," dedi Teft. "Sonra berrak bir şey. Sonra da..." İçini çekti, ardından turuncudan bir yudum aldı. "Bu hiç adil değil, biliyorsun değil mi?"

Kaladin kupasını kaldırdı. Teft kendi kupasını onunkine tokuşturdu.

"Adaletsizliğe," dedi Kaladin.

"Fırtına kapası doğru," dedi Teft ve etkileyici bir şekilde tüm kupayı tek seferde kafasına dikti.

Az sonra Syl içeri daldı. Bar kalabalık değildi ama yine de insanlar vardı. Koltuklara yayılmış, alkolün etkisiyle yüksek sesle şikâyet ediyor, kaba kahkahalar atıyorlardı.

Syl'in ardından içeri Rlain girdiğinde sesler kesildi. Kaladin bunun böylesine aşikâr olması karşısında irkildi. Kule halkı Rlain'i tanıyordu. Rlain neredeyse Kaladin kadar meşhurdu. Ama... Eh, Kaladin onun hakkında ne dediklerini duymuştu. Dalinar'ın bir şekilde ehlileştirdiği 'vahşi'.

Pek çok kişi Rlain'e kilit altına alınması gereken karanlık bir tehdit gibi davranıyordu. Diğerleri, güya daha merhametli olanlar, Rlain'den asil bir savaşçı, kayıp insanların mistik temsilcisi olarak bahsederdi. Her iki grupta da sorun aynıydı. Onu kendi tuhaf ideallerinde olması gerektiği gibi görüyorlardı sadece. Bir düşman, bir ilginçlik veya bir sembol olarak. Gerçekte olduğu kişi olarak değil.

Rlain şarap evinin aniden sessizliğe gömüldüğünü fark etmemiş görünse de Kaladin bunun sadece görünüşte olduğunu biliyordu.

Dinleyici daima fark ederdi. Yine de Rlain salonu yüzünde hazır bir gülümsemeyle kat etti. İnsanları rahatlatmak için onların yanındayken takındığı yüz ifadelerini genelde abartırdı.

"Teft," dedi Rlain otururken. Kaladin'e baktı. "Komutanım."

"Artık sadece Kaladin," diye karşılık verdi Kaladin, Syl uçarak gelip omzuna yerleşirken.

"Artık orduda olmayabilirsiniz," dedi Rlain. Kelimeleri hafiften tempolu bir şekilde söylüyordu. "Ama hâlâ Köprü Dört'ün komutanısınız."

"Tüm o süre boyunca ne düşünüyordun Rlain?" diye sordu Teft. "Kendi türüne karşı köprüleri taşırken?"

"Başta pek düşünmedim," dedi Rlain, yanlarından geçen bir garsonun dikkatini çekmeye çalışarak. Kız onu fark edince olduğu yerde sıçradı, ardından diğer tarafa koşturup daha tecrübeli bir garsonu kolundan çekiştirdi. Rlain içini çekip tekrar Teft'e döndü. "Cehennem'deydim. Hepiniz gibi. Aklımda casusluk yapmak falan yoktu, tek düşünebildiğim hayatta kalmaktı. Ya da Eshonai'ye nasıl mesaj iletebileceğimi düşünüyordum. Eshonai bizim generalimizdi."

Rlain'in tavrı, ses tonu değişti, kelimeleri söyleyişindeki tempo yavaşladı. "İlk ölüm tehlikesi yaşadığımda," dedi, "okçuların o mesafeden kim olduğumu görmediklerini fark ettim. Desenlerimi göremezlerdi. İnsanlar eğer bu turlarda parshmen kullanmaya başlarsa ne yaparız diye tartışılmıştı ve onları da tıpkı insanlar gibi vurmak zorunda olduğumuza karar vermiştik. Ben de oradaydım ve arkadaşlarıma bakıyor, beni öldürmek için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum..."

"Ne korkunç," dedi Syl ve Teft'le Rlain'in ona bakmasına sebep oldu. Belli ki onu görebilmelerine karar vermişti. "Bu çok korkunç."

"Bu, savaş," dedi Rlain.

"Bahanesi bu mu?" diye sordu Syl.

"Açıklaması," dedi Teft.

"Çok fazla şeyi açıklamakta kullanılıyor," dedi Syl kollarını göğsünde kavuşturup her zamankinden biraz daha fazla büyüyerek. "Savaş işte diyorsunuz. Bu sanki güneş ve fırtınalar gibi kaçınılmaz bir şeymiş gibi davranıyorsunuz. Ama öyle değil. Birbirinizi öldürmek zorunda değilsiniz."

Kaladin, Teft ve Rlain'le göz göze geldi. Rlain yaslı bir tempoda mırıldanıyordu. Syl haksız değildi. Pek çok kişi bunda hemfikir olabilirdi. Ne yazık ki kanlı detaylara gömülünce o kadar basit olmuyordu.

Kaladin babasıyla da hep aynı sorunu yaşıyordu. Lirin, sistemi sürdürmeden savaşmanın mümkün olmadığını, bunun da eninde so-

nunda sıradan insanların sistemin sürmesini reddetmiş olmandan daha çok acı çekmelerine yol açacağını söylüyordu. Kaladin'e göre bu mantıkta bir hata vardı ama bunu Lirin'e açıklamayı başaramıyordu. Dolayısıyla bunu umut ve şerefin vücut bulmuş hâli olan tanrısal bir zerreye açıklayabileceğinden de şüpheliydi.

Kaladin sadece değiştirebileceği kadarını değiştirmek için elinden geleni yapıyordu. Kendinden başlayarak. "Rlain," dedi, "ölen dinleyicilerin bedenlerine saygısızlık ederek onlardan zırh yaptığımız için senden hiç özür dilemedim galiba."

"Evet," dedi Rlain. "Hiç dilediğinizi sanmıyorum komutanım."

"Şimdi özür diliyorum. Sana verdiğimiz acı için özür dilerim. Yapabileceğimiz başka bir şey var mıydı bilmem ama..."

"Bu hassasiyetin bana çok şey ifade ediyor Kal," dedi Rlain. "Gerçekten." Bir süre öyle sessizce oturdular.

"Evet..." dedi Teft sonunda. "Dabbid."

"Onu en son dün gördüm," dedi Rlain. "Tarlalara uğradı ama pek bir iş yapmadı. Biraz dolandı, ben bir iş rica ettiğimde onu yaptı. Sonra ortadan kayboldu."

"Bugün onu bulamadın mı?" diye sordu Teft.

"Bulamadım ama kule çok büyük bir yer." Rlain arkasını dönüp Kaladin'in göremediği bir şeye baktı. "Kaybolmak için kötü bir gün gerçi..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Teft kaşlarını çatarak.

"Dinmezfırtına." dedi Rlain. "Doğru. Siz ritimleri duyamıyorsunuz. Geçişini hissedemiyorsunuz."

Kaladin bunu yine unutmuştu. Hay fırtınalar, kulede olmak bir bakıma kör olmak gibiydi. Hep sahip olduğun bir duyunu yitiriyordun. Bu durumda kaybolan duyu; gökyüzüne bakıp fırtına olup olmadığını anlama becerisiydi.

Teft homurdandı ve nihayet Rlain'e kırmızı sipariş etmek için garsonlardan birini masaya getirmeyi başardı.

"Dabbid için ne kadar endişelenmeliyiz?" diye sordu Rlain.

"Bilmiyorum," dedi Kaladin. "Lopen her zaman onu kolluyordu. Ben aslında Dabbid'in, Teft'le ikimizin başlattığı projeye katılmasını istiyorum. Onun gibi –bizim gibi– insanlara yardım etmek için bir proje başlattık."

"Sizce bu onu konuşturabilir mi?" diye sordu Rlain.

"Hiçbir şey olmasa bile diğer insanları dinlemek ona yardımcı olabilir diye düşünüyorum."

"Beni yanlış anlamayın komutanım ama..." dedi Rlain, "Size yardımı oldu mu?"

"Eh, bunu bilmiyorum..." Kaladin başını eğip masaya baktı. Olmuş muydu? Noril'le konuşmak ona yardım etmiş miydi?

"Katılmaktan kaçınıyor," dedi Teft.

"Kaçınmıyorum," dedi Kaladin hemen. "Meşguldüm."

Teft ona düz bir bakış attı. Fırtına kapası çavuşlar. Bunlar daima söylemediğin şeyleri duyarlardı.

"Önce projeyi oluşturup işler hâle getirmem gerekiyor," dedi Kaladin. "Karanlık odalara tıkılmış herkesi bulmam ve onlara yardım sağlamam lazım. Ancak ondan sonra dinlenebilirim."

"Pardon ama efendim," dedi Rlain, "buna en az onlar kadar sizin de ihtiyacınız yok mu? Belki katılmanız sizin için rahatlatıcı olur."

Kaladin başını çevirdi ve omzunda oturan Syl'in de en az Teft kadar ısrarcı bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü. Kendine Köprü Dört üniforması bile yapmıştı... Ve Kaladin yanılıyor muydu yoksa gerçekten vücudunun geri kalanından daha mı maviydi? Aralarındaki bağ derinleştikçe ve Syl bu âleme ne kadar güçlü girerse şekillerindeki çeşitlilik, detaylar ve renkler de o kadar gelişiyordu.

Belki de haklılardı. Belki savaş şoku yaşayanların toplantılarına Kaladin de katılmalıydı. Kaladin onlardan zaman ve kaynak çalmaya hakkı olduğundan emin değildi sadece. Sonuçta onun hâlâ bir ailesi vardı. Destek alıyordu. Karanlık bir odaya kilitlenmemişti. Diğerlerinin ona ihtiyacı varken o nasıl kendi için endişelenebilirdi?

Arkadaşlarının geri adım atmayacağını görebiliyordu. Üçü birlikte üzerine geliyorlardı. "Tamam," dedi Kaladin sonunda. "Bir sonraki toplantıya katılırım. Katılmayı düşünüyordum zaten."

Kaladin yardım almaktan kaçınıyormuş gibi geliyordu onlara. Oysa Dalinar istediğinde geri çekilmişti. Hekim olarak çalışmaya başlamıştı. Ve bunun çok yardımı olduğunu itiraf etmeliydi. Ailesiyle olmak, anne babasıyla konuşmak, istendiğini ve ona ihtiyaç duyulduğunu hissetmek... Bunların daha da çok yardımı olmuştu.

Ama en çok da bu proje... Kendi gibi olanları bulmak, onların acısına deva olmak... En çok da bunun yardımı olmuştu. *Zayıflıktan önce güç.* İlk yeminin bu kısmını ancak şimdi anlamaya başlamıştı. Kendi içinde bir zayıflık keşfetmişti ama bu utanç duyulacak bir şey değildi. Bu zayıflık yüzünden birilerine başka hiç kimsenin yardım edemeyeceği şekilde yardım edebilirdi.

Kaladin kabul ettiği zaman Syl omzunda biraz daha güçlü parladı

ve bunu fark edince Kaladin'in içini bir sıcaklık kapladı. İçindeki karanlık yok olmamıştı elbette. Kâbuslar görmeye devam ediyordu. Ve geçen gün bir asker ona mızrağını verdiğinde, mızrak... Eh, mızrak onu panikletmişti. Bu tepki ona, Köprü Dört'le uçurumlarda antrenman yaparken nasıl mızrak tutmayı reddettiğini hatırlatmıştı.

Hastalığı çok daha öncesine uzanıyordu. Hiç tedavi olmamıştı. Tek yaptığı, stresi, acıyı, problemleri içine yığmaya devam etmekti.

Eğer her şey yolunda giderse belki bir daha bir mızrak tutmak zorunda kalmazdı. Ve belki bununla barışırdı. Rlain'e gülümsedi. "Yardımı oldu," dedi. "Bence... Bence hayatımda ilk kez kendimi toparlıyor olabilirim."

Venli kulenin direnişinin kırıldığı o anı görebildi. Raboniel, elleri sütunun üzerinde Yokışığı ile parlayarak duruyordu. Sütun karşılık olarak kendi ışığıyla parlamaya başladı; belli belirsiz yeşil-maviye çalan canlı bir beyaz. Sütundaki mücevherleri bastıran bir ışık. Kule direniyordu.

Koridorda bir alarm yankılandı. İşgal fark edilmişti. Raboniel kıpırdamadıysa da yüz fırtınaform koridora çıkarken Venli cesetleri çiğnememeye dikkat ederek duvarın yanına çekildi.

Bağıran insanlar, metalin metale vurma sesi, çatırtı sesleri. Parlayanların gelip Soylular ile Derinleri, karanlık bir gecede çakan bir şimşek gibi biçmesi an meselesiydi. Raboniel ise serinkanlı bir şekilde, Venli'nin bilmediği bir ritim mırıldanarak hâlâ çalışmaya devam ediyordu.

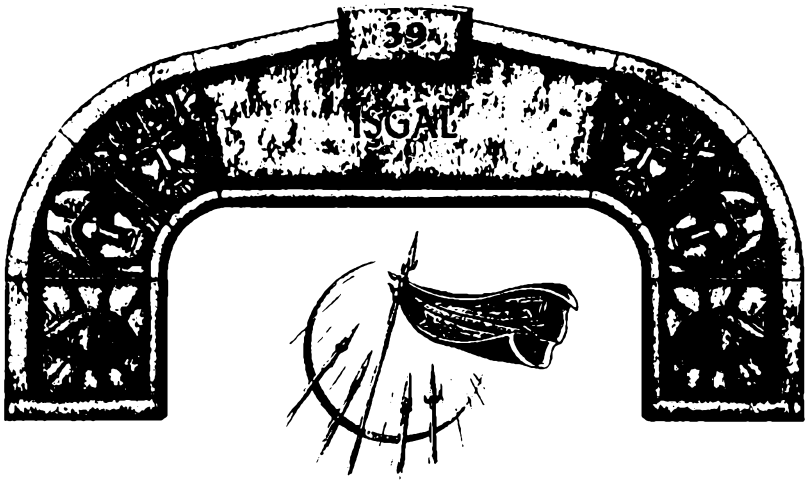
Sonra nihayet oldu: Yokışığı Raboniel'den çıkıp sütuna girdi. Görkemli yapının küçük bir kısmına sızıp sütuna gömülü bir grup mücevherin arasına yayıldı.

Raboniel sendeleyerek geri kaykıldığında Venli koşup onu tutmayı ve yere devrilmesini engellemeyi başardı. Raboniel'in gözlerinin feri sönmüş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Venli, Dehşetler Ritmi'ne tutularak onu sıkıca kavradı.

Koridordan hâlâ çığlıklar geliyordu.

"Oldu mu?" diye sordu Venli alçak sesle.

Raboniel başını salladı, ardından doğruldu ve mağaralara giden tünelde toplanmış geri kalan şarkıcılarla konuştu. "Kule tamamen yozlaşmış değil ama ilk hedefime ulaşmış bulunuyorum. Kulenin savunması etkin hâle getirildi ve bizim lehimize çevrildi. Parlayanlar savaşamayacak. Gidin. Gidip shanan-im'lere sinyal verin. Şehri ele geçirin."

Öte yandan, her ne kadar bir ölümlü gibi düşünmeseniz de onlarla akrabasınız. Garaz'ın Paresi'nin gücü, onun ardındaki zihinden daha tehlikeli. Özellikle de her tür Kuşam, kontrol edilmediğinde kendine ait bir benlik kazanıyor gibi göründüğü için.

Teft'in vücudu sanki bir anda kendinden geçmiş gibi gevşedi; kafası masaya çarptı ve yana düşen kolu boş kupasına çarpıp kupayı yere düşürdü.

Kaladin anlık bir kilitlenme yaşadı. Karanlık bir güç onu boğmaya çalışıyormuşçasına zihninde bir baskı hissi. Yutkundu, sonra dişlerini sıktı. Şimdi olmazdı. Hain zihninin şimdi onu alt etmesine izin vermeyecekti. Arkadaşı zor durumdaydı.

Kaladin melankoliyi bir yana itti ve bir saniye sonra Teft'in yanındaydı. Yakasını gevşetti, parmaklarını şahdamarına bastırdı. *Nabzı iyi*, diye düşündü Kaladin. *Hissedebildiğim kadarıyla ritim bozukluğu yok ve vücutta bariz bir yaranın işareti yok.* Teft'in gözkapaklarından birini kaldırdı. *Büyümüş gözbebekleri. Titreme, körlük.*

"Hay fırtınalar!" dedi Rlain bölmeden çıkıp ayağa kalkarken. Yakın masalardaki insanlar da şaşkınlıkla ayağa fırladı, sonra etraflarında kırılan üçgenlere benzeyen şoksprenleriyle, ne olduğunu görmek için toplanmaya başladılar.

"Kaladin." diye seslendi Rlain. "Onun nesi var?"

Kaladin yine aynı şeyi hissetti: o karanlık ve kasvetli baskı hissi.

Normalden daha dış kaynaklı gibi geldiyse de Kaladin şu son birkaç ayda savaş şokunun çok farklı şekiller alabildiğini öğrenmişti. Onunla yüzleşebileceği bir noktaya yaklaşıyordu. Ama sonra. Şimdi değil.

"İnsanların daha geride durmasını sağla," dedi Kaladin Rlain'e. Sesi soğukkanlıydı. Soğukkanlı olduğundan değil ama babasının verdiği eğitim yüzünden. Soğukkanlı bir hekim güven telkin ederdi. "Biraz hava alalım. Nefes alıp veriyor ve nabzı iyi."

"İyileşecek mi?" Rlain insanların geri çekilmesi için ellerini kaldırdı. Konuşması ağır bir Parshendi aksanına kaymıştı ve bu da sanki şarkı söylüyor gibi güçlü bir ritim demekti.

Kaladin, Teft'in elini kaldırıp epileptik hareket işareti var mı diye baktı. "Nöbet geçiriyor olabilir," dedi Kaladin, Teft'in ağzının içini yoklarken. "Bazı ateşyosunu bağımlılarında bırakma aşamasında olabiliyor."

"O şeyi aylardır ağzına sürmedi."

Dediğine göre, diye düşündü Kaladin. Teft daha önce yalan söylemişti. Ama yalan söylediği belli olurdu ve genelde sonunda Kaladin'e itiraf ederdi. *Çenesini sıkmıyor. Dili için bir tehlike yok.* Yine de kusması ihtimaline karşı en iyisi yan yatırmaktı. Ve Teft titriyordu; kol kasları belli belirsiz kasılıyordu.

"Sonradan ortaya çıkan bir etki olabilir," dedi Kaladin. "Bazı bağımlılar bunu yıllarca çekerler." Gerçi nöbet geçirmezlerdi. "Eğer o değilse, o zaman..."

"O zaman ne?" diye sordu Rlain, şarap evinin sahibi ne olduğunu görmek için kalabalığı yararken.

"Felç," dedi Kaladin bir karar vararak. Eğilip Teft'in gevşek vücudunu omzuna attı ve homurdanarak ayağa kalktı. "Burada yapabileceğim fazla bir şey yok ama klinikte pıhtılaşma önleyici ilaçlar olacaktı. Eğer felç geçiriyorsa onların faydası olur."

Rlain, Teft'in kollarını tutmak için öbür tarafa geçti. "Hudutaşarlara mı gitsek acaba? Klinikleri hemen pazarın orada."

Kaladin kendini aptal gibi hissetti. Elbette. Bu çok daha iyi bir seçenekti. Başını salladı.

"Taşımana yardım edeyim," dedi Rlain.

"Onu Çivileyebilirim," dedi Kaladin, Fırtınaışığı'na uzanırken. Işık tuhaf bir şekilde bir an direndi, ancak ondan sonra cebindeki kürelerden içine aktı. Kaladin güçle canlandı. Damarlarında Fırtınaışığı köpürüyor, onu kullanmaya teşvik ediyordu. Harekete geçmeye. Koşmaya.

"Yolu açayım," dedi Rlain. Kalabalığın arasına dalarak Kaladin'in geçmesi için yol açtı.

Kaladin, Teft biraz hafiflesin diye onu yukarı Çivilemek için içine Işık gönderdi.

Ama işe yaramadı.

"Evet, onu tanıyorum," dedi Kırmızı.

Navani, uzun boylu Işıkören'i devam etmeye teşvik edercesine başını salladı. Kırmızı, işçi koyugöz kıyafetleri giyiyordu: kahverengi pantolon, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gömlek ve parlak pantolon askıları. Thaylen denizci modası Urithiru'ya da gelmeye başlıyordu.

Navani soruşturmayı beşinci katta, patlayan laboratuvarın yakınında yürütüyordu. Yakaladıkları adamın yanında birkaç muhafızla birlikte yandaki küçük odaya konmasını emretmişti.

Çağırdığı Parlayanlar arasından ilk gelen Kırmızı olmuştu. "İsmi Dabbid," diye devam etti Kırmızı, küçük odadaki adama bir göz atarak. "Konuşmuyor. Kafasının pek yerinde olduğunu da sanmıyorum. Yani, affedersiniz ama çoğu Rüzgârkoşucunun kafası yerinde değil. Stormblessed'e tapan bir kült falan gibi davranıyorlar. Affedersiniz Berrakhanım ama bunu yapıyorlar. Fakat bu adam daha bir tuhaf. Sanırım en eskilerden, Köprü Dört'tekilerden biri. Gaz size daha doğrusunu anlatabilir. Onları eskiden tanıyor."

"Spren görüyor musun?" diye sordu Navani.

Kırmızı'nın gözleri kaydı ve uzak bir yere bakıyormuş gibi göründü. Işıkörenlere katılmadan önce koyugöz olduğu hâlde şimdi gözleri açık mora çalıyordu. Tarikatının diğer üyeleri gibi o da Shadesmar'ı görebiliyordu.

"Sanmıyorum," dedi sonunda.

"Bu pek tatminkâr bir cevap değil Parlayan."

"Bu kule bazı şeyleri zorlaştırıyor," dedi Kırmızı. "Shadesmar'da bu yer Nomon'un arkası gibi ışıldıyor. Bu da görmeyi zorlaştırıyor. Fakat bir şerefsprenini görebileceğimden eminim. Diğer Parlayan sprenlerini de aynı şekilde."

Navani sorgu odasına bir göz attı. Rüzgârkoşucu –ya da işte her neyse– ayaklarında zincirler ve başında Navani'nin iki askeriyle küçük bir masada oturuyordu. Navani'ye baktığında gözlerinde yine daha önceki o çılgın ifade vardı. Elleri serbestti, bu yüzden ellerini

Navani'ye doğru kaldırabildi. Askerlerden biri onu durdurmak için uzandıysa da adamın bileklerini birbirine vurmasını engelleyecek kadar hızlı davranamadı.

Rüzgârkoşucu selamı. Askerler onu tutmaya çalışırken adam aynı hareketi defalarca tekrarladı.

"Onu bırakın," dedi Navani odaya girerken.

Askerler geri çekildi ve genç adam çılgın gibi bileklerini birbirine vurmaya devam etti. Ardından duvarı işaret etti. Ne? Adam gerçekten mi dilsizdi?

Daha ısrarlı bir şekilde duvarı göstermeye devam etti. Navani dönüp baktı. Hayır, duvarı değil, duvardaki fenerin içindeki odayı aydınlatan küreyi işaret ediyordu. Sonra yine telaşlı bir şekilde yazı yazıyormuş gibi yaptı.

Sanırım sprenle temas kurmamı istiyor, diye düşündü Navani.

Adamı Navani'ye yeni bir yakut getirirken yakalamışlardı. Navani yakutu eldiveninden çıkarınca adam iyice heyecanlanıp taşı işaret etti.

"Kalami?" diye seslendi Navani diğer odaya.

Kâtip kapıdan başını uzattığında Navani yakutu ona verdi. Kadın mücevheri alıp uzakalemi kurmak için geri gitti.

"Kırmızı senin konuşmadığını söyledi," dedi Navani adama.

Adam önüne baktı. Ardından kafasını iki yana salladı.

"Belki bunu tekrar bir düşünürsün," dedi Navani. "Başının büyük belada olduğunun farkında mısın? Seninle konuşan bir sprendi, değil mi?"

Adam kafasını daha bir eğdi. Sonra kafasını sallayarak onayladı.

"Peki onun Yaradılmamışlardan biri olabileceğinin farkında mısın?" dedi Navani. "Bir Yokspreni. Düşman."

Adam sertçe başını kaldırdı. Ardından kafasını iki yana salladı.

"Berrakhanım!" diye bağırdı Kalami diğer odadan. "Berrakhanım, bunu görmeniz lazım!"

Navani kaşlarını çatarak sorgu odasının dışındaki, Kalami ile himayesindeki birkaç kişinin uzakalemi kurdukları daha geniş odaya çıktı. Uzakalem kendi kendine bir şeyler yazarken Navani yazılanlara göz gezdirdi.

Aptal insan. Saldırı altındayız. Düşman kuleye girdi bile. Acele et! Ne söylersem harfiyen yapmak zorundasın yoksa hepimiz mahvoluruz.

Uzakalem durduğunda Navani kalemi aldı ve yakutu çevirip cevap yazdı.

Kimsin sen, diye sordu Navani.

Ben Kardeş'im, diye yazdı kalem hızlı hızlı. *Ben bu kulenin spreniyim. Düşman... Onlar... Bana bir şey yapıyorlar. Kötü bir şey. Kristal sütunu...*

Kapının yanında duran Işıkören Kırmızı bir anda yere yığıldı.

Güçlerinin çalışmaması öyle beklenmedikti ki Kaladin sendeledi. Teft'in vücudunun hafifleyeceği beklentisiyle çoktan bir adım atmıştı. Beklediği olmayınca dengesini kaybetti.

Odaklanıp tekrar denedi. Yine bir şey olmadı.

Hay fırtınalar, diye düşündü Kaladin. Onda çok ciddi bir sorun vardı. En son böyle bir şey olduğunda yeminlerini bozmasına ve Syl'i öldürmesine ramak kalmıştı.

"Syl?" diye seslendi gözleriyle odayı tarayarak. Syl az önce bar tezgâhının orada bir yerde uçmuyor muydu? "Syl!"

Yanıt gelmedi.

"Phendorana?" diye bu kez Teft'in şerefsprenine seslendi Kaladin. "Kendini bana göstermenin tam zamanı!"

Bir şey olmadı. Şarap evi sessizliğe gömülmüştü, müşteriler Fırtınaışığı'yla tüten Kaladin'i izliyorlardı.

"Kal?" diye seslendi Rlain kapının oradan.

Kaladin, Teft'i omuzlarında yukarı alıp Rlain'in peşinden gitti. Fırtınaışığı pek fazladan güç vermiyordu ama baskı altında gerilen kaslarını onararak bacaklarının titremesini engelliyordu. Böylece Çivileme olmadan da Teft'i taşırken koşabildi. Arkadaşının vücudunu, sıhhiyecilerin taşıdığı gibi güvenli bir şekilde tutuyordu. Bunu savaş meydanlarında öğrenmişti.

"Bir terslik var," dedi Kaladin, Rlain'e, kapıya ulaştıklarında. "Teft'e olan dışında bir şey."

"Biliyorum," dedi Rlain. "Başta fark etmedim ama ritimler de çıldırmış gibi. Uzaktan belli belirsiz yeni ritimler duyuyorum. Ve onlardan hoşlanmadım. Dinmezfırtına sırasında duyduğum ritimleri andırıyorlar."

"Dışarıda hâlâ Dinmezfırtına devam ediyor mu?"

"Az önce bitti," dedi Rlain.

Pazarın merkezindeki Hudutaşar kliniğine giden en kestirme yolu kullandılar. Fakat ne yazık ki burada biriken kalabalık, Kaladin'le Rlain'in ilerlemesini yavaşlattı.

Nihayet, insanların dönüp onlara bakmalarına sebep olan "Berrakbey Stormblessed" seslenişleri arasında kalabalığı yararak öne geçebildiler. Fakat bu kargaşanın ortasında dehşet verici başka bir şeyle karşılaştılar. İki Hudutaşar yerde yatıyor ve Parlayan olmayan sıradan bir hemşire insanlara geri çekilmeleri için bağırıyordu.

Kaladin, Teft'i Rlain'le bırakıp baygın Parlayanlardan birinin yanına gitti ve uzaktan aşina olduğu, kısa boylu, boyalı saçlı Hudutaşar kadının başında diz çöktü. "Ne oldu?" diye sordu, Kaladin'i hemen tanıdığı belli olan hemşireye.

"İkisi de aniden yere düştüler Berrakbey! Lorain kafasını vurdu galiba, baksanıza kanıyor. Bayılmalarına uykusuyu sızıntısının sebep olması ihtimaline karşılık hemen kliniği boşalttım."

"İyi düşünmüşsün," dedi Kaladin. Hudutaşarlar, Teft'ten daha derin bir baygınlık yaşıyor gibilerdi. Gözleri titreşmiyordu. Kas spazmı yoktu.

"Hiç böyle bir şey görmüş müydünüz?" diye sordu hemşire.

"Arkadaşıma da az önce benzer bir şey oldu. O da bir Parlayan."

"Size olmadı mı?"

Ben her zaman kurtuluyorum, diye düşündü Kaladin; uzun zaman öncesinden yankılanan acı bir düşünceydi. *Acı çekmeye devam edebileyim diye.*

Bu düşünceleri bir kenara itti. "Aklıma gelen en iyi fikir babama gitmek. Kendisi tanıdığım en tecrübeli hekim. Şok durumunda yapacağın tedaviyi yap ve kafadaki şu yarayı sar. Bir şey bulursam sana haber yollarım."

Hemşire başını salladı ve Kaladin onu bırakıp Rlain'in Teft'i kalabalığın arasından geçirmesine yardım etti.

"Niye onu yine Çivilemiyorsun?" dedi Rlain.

"Yapamıyorum. Çivilemelerim çalışmıyor."

"Nasıl? Teft üzerinde mi sadece?" diye sordu Rlain. "Yoksa hiç mi çalışmıyor?"

Hay fırtınalar, bunu kontrol etmemesi aptalcaydı. Kaladin, Teft'in bacaklarını bırakıp cebinden küre kesesini çıkardı ve diz çöküp yeri ışıkla doldurmayı denedi.

İşe yaramadı. Kaşlarını çatıp bu defa başka bir Çivileme denedi. Bir şeyleri cisimlere yapıştırmayı, tutunumu sağlayan Çivilemeyi. Yerçekimsel olan değil de Tam Çivileme. Lopen'in insanları duvarlara yapıştırmak için kullanmaya bayıldığı Çivileme.

Tam Çivileme çalıştı. Çizmesini taşa değdirdiğinde, çizmesi taşa

yapıştı. Ve sonra Işığı bir sorun yaşamadan geri aldı. Yani... Tutunum işe yarıyordu ama Çekim çalışmıyordu.

"Ne oluyor hiç anlamadım," dedi Kaladin, Rlain'e.

"Bir tesadüf olamaz," dedi Rlain. "Sen bazı güçlerini kaybediyorsun. Üç Parlayan bayılıyor. İnsanlar toplu hâlde felç geçirmezler, değil mi?"

"Hayır," dedi Kaladin, Teft'i aralarında taşıyarak koşmaya başladıklarında. "Dahası var Rlain. Zihnime baskı yapan bir şey hissediyorum. Kendi rahatsızlığım sandım... Ama eğer sen de tuhaf bir şey duyduğunu söylüyorsan..."

Bunun anlamı neydi? Bu... Hearthstone'daki Kaynaşık'ın onun üzerinde kullandığı fabrial gibi bir şey olabilir miydi? Pek çok bakımdan ürkütücü bir şekilde benzer geliyordu.

Ana merdivene yöneldiler. Merdivenler geniş ve yüksekti, üstelik ilk on katı çıkıyordu. Asansörleri kullanmaktan daha hızlı olurdu. Fakat tam basamaklara yaklaşmışlardı ki yakındaki tünellerden birinde bir çığlık yankılandı.

Kaladin'le Rlain tam kavşakta durdular. Burada küre fenerleri tünel boyunca sıralanmıştı ve duvar katmanları spiraller çizerek, tünelin aşağısına bakıldığında sanki bir vidanın yivlerinin içine doğru bakıyormuş gibi bir his veriyordu.

"Ben kontrol ederim," dedi Rlain. "Sen Teft'le devam et."

Kaladin Fırtınaışığı harcamamak için sessizce başını salladı. Rlain koşarak uzaklaşırken o da Teft'le birlikte basamaklara yöneldi. Kaladin'in yanından geçtiği insanlar bir sorunun varlığından haberdar görünmüyordu; merakla Kaladin'le yüküne bakıyorlardı sadece. Bazıları ona selam verdi, bazıları eğildi, ama bu koridorlarda Parlayanlara rastlamak sıra dışı bir şey olmadığından çoğu önünden çekilmekle yetindi.

Ana merdivenin ilk katını yarılamıştı ki Rlain koşarak gelip onu yakaladı. İnsanlar ondan kaçınıyor, hatta bazıları onu gördüğünde bazı batıl hareketler yapıyorlardı.

"Fırtınalara şükür ki artık siz insanların yanında savaşformuna bürünebiliyorum," dedi Kaladin'e uzanırken. Koştuğu için nefesi hızlanmıştı ama yorulmuş görünmüyordu. "Bu koşuyu kıtformda yapmak zorunda kalsam nefret ederdim. Biri koridorda baygın bir Taşmuhafaza bulmuş. Bir şey özel olarak Parlayanlara saldırıyor. Yaradılmamışlardan biri mi?"

"Hearthstone'da bulduğum fabrialı andırıyor," dedi Kaladin. "Ama

tabii Parlayanları bayılttığına bakılırsa ondan çok daha güçlü ve geniş kapsamlı olmalı. Benim karşılaştığım bir tür prototipti herhâlde."

"Ne yapacağız?"

"Dalinar'ın kâtipleriyle temas kurmamızı sağlayan uzakalemim annemde, yani klinik hâlâ en iyi seçeneğimiz gibi duruyor."

Diğer katlan çabucak tırmandılar, gerçi altınca kata ulaşana kadar Rlain tozdan fıskiyeleri andıran üç farklı yorgunlukspreni çekmişti. Kaladin'e devam etmesini işaret etti. Sonra klinikte onu bulacaktı.

Kaladin, omzunda Teft'le içine yeniden Fırtınaışığı çekip iki kat gayretle atılarak koridoru geçti. Kliniğin önünde bekleyen insanları yardı ki bu da başka bir tuhaflıktı, sonuçta mesai saatleri dışındaydılar. Nihayet kapıyı itip içeri girdi.

Kürelerle aydınlanan bekleme odası endişeli insanlarla doluydu. Kaladin'in annesi onu gördüğünde geçmesi için önünü boşalttı hemen.

"Lirin!" diye seslendi. "Bir tane daha."

Kaladin koridoru koşarak geçip ilk odaya girdi. Muayene masasında Aladar üniformalı bir Parlayan yatıyordu. Kaladin kadını tanıdı. Başka bir Taşmuhafaza.

Lirin kadının gözbebeklerini kontrol ediyordu; başını kaldırıp baktı. "Ani bilinç kaybı mı?" diye sordu.

"Önce felç sandım," dedi Kaladin, Teft'i dikkatle sırtından indirip yere yatırırken. Hızlı bir kontrol ona arkadaşının hâlâ nefes aldığını ve nabzının hâlâ düzgün olduğunu gösterdi. Fakat yüzü sanki bir rüya görüyormuş gibi seğiriyordu.

"Başkalarıyla da karşılaştık," dedi Kaladin. "Farklı tarikatlardan Parlayanlar. Hepsi de baygındı."

"Bunun iki silahtarı da diğer odada," dedi Lirin başıyla Taşmuhafaza'yı işaret ederek. "Arkadaşlarıyla ailesi onu aceleyle buraya getirdiler. Yaralı birini kıpırdatmamayı insanlara nasıl öğreteceğiz, bilmiyorum. Neyse ki bu boyun yaralanmasına benzemiyor."

"Sadece Parlayanları etkiliyor," dedi Kaladin.

"Ama seni etkilememiş?"

"Bana da bir şey oluyor," dedi Kaladin. Fırtınaışığı tükenirken üzerine ani bir yorgunluk çökmüştü. "Güçlerim sınırlandı ve..."

Bir şeyin onu çekiştirdiğini hissedince sustu. Yeni ama aynı zamanda tanıdık bir histi.

Syl, diye düşündü ayağa fırlayarak. Ter içinde kalmıştı. "Syl!" diye bağırdı.

"Evlat, bir hekim daima sakin olmalı, özellikle..."

"Bir kereliğine ders vermeyi kes baba!" diye bağırdı Kaladin. "*Syl!*"

... *buradayım*... Syl'in sesini hissetti. Bu hisse yoğunlaşmaya çalıştı ve bir şeyin yine ruhunu çekiştirdiğini hissetti. Bu sanki... sanki biri zihnini, çukurdan çıkmaya çalışan birinin yardım için uzanan kola tutunması gibi kullanıyordu âdeta.

Syl bir anda küçük bir kadın şeklinde önünde belirip sıkılı dişlerinin arasından hafifçe inledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kaladin.

"Bilmiyorum! Şarap evindeydim ve sonra... Teft! Onun neyi var?"

"Bilmiyoruz," dedi Kaladin. "Phendorana'yı görüyor musun?"

"Hayır. Ortalıkta yok. Zihnim dumanlı gibi. Uykulu olmak böyle bir şey mi? Sanırım uykuluyum." Yüzünü buruşturdu. "Hiç sevmedim."

Rlain nefes nefese geldi. Kaladin'in annesi de hemen arkasındaydı. Rlain'in yanından başını uzatıp baktığında kadının yüzü endişeliydi.

"Kal," dedi Rlain. "Koridorda insanlar bağırarak uyarıyorlardı. Kulede Kaynaşıklar var. Yeni bir baskın."

"Niye uzakalemle haber gelmedi?" diye sordu Kaladin.

"Uzakalemler çalışmıyor," dedi annesi. "Parlayanları getirdiklerinde Berrakhanım Navani'ye yazıp haber vermeyi denedik. Kalemi çalıştırıyorsun ama hiçbir şey olmuyor. Öylece düşüyor."

Kaladin buz kesti. Rlain'i iterek yanından geçti ve koridoru aşıp ailesinin oturma odasına girdi. Burada bir pencere vardı. Güneş batmıştı ama solgun güneş ışınları hâlâ gökyüzünü aydınlatıyordu, böylece uzun kıyafetleri artlarında dalgalanan ve Yokışığı ile dolu yüzlerce uçan gölgenin kuleye doğru alçaldığını görebildi.

"Yanılıyorsun Rlain," dedi Kaladin. "Bu bir baskın değil. Bu bir işgal."

Birkaç kadın nefes almaya devam eden ama yerde baygın yatan Kırmızı'nın etrafında toplandılar. Navani Işıkören'le ilgilenmeyi diğerlerine bıraktı. O bunun yerine hayalet sprenin yazdığı satırları yeniden okudu.

Kardeş. Üçüncü Bağdökümcü spreni. Demek ölmemişti, hatta uyumuyordu bile. Peki niye bir yıldan uzun zamandır hiçbir şey söylememişti? Niye herkesin onun öldüğünü düşünmesine sebep olmuştu?

Navani kâğıdın üzerine düşen kalemi aldı. Fakat mücevheri çevirmesi işe yaramadı; fabrial çalışmadı.

Düşman, diye yazmıştı Kardeş. *Bana bir şey yapıyorlar...*

Navani genelde kâtiplerinin himayesindeki biri tarafından korunan uzakalem çantasına seğirtti. Yan yana yerleştirilmiş her bir kalem deri kılıflar içindeydi ve derideki aralıktan yakut görülebiliyordu. Bunlar Navani'nin en önemli on uzakalemiydi.

Hiçbiri yanıp sönmüyordu. Hatta yerinden çıkarıp yakutlarını çevirdiği iki tanesi hiçbir tepki vermedi. Hepsi en az masanın üstündeki uzakalem kadar ölüydü. Navani yerde yatan Kırmızı'ya doğru baktı. Subay kızı olan Kalami biraz tıp eğitimi almıştı; şu anda onun gözlerini kontrol ediyordu. Kızlardan birini de çoktan Hudutaşarlardan birini getirmeye yollamıştı.

Saldırı. İletişim kurmak için uzakalem de yok. Hay fırtınalar, tam bir kargaşa olacaktı.

Navani ayağa kalktı. Eğer kargaşa olacaksa o zaman birinin bununla savaşması lazımdı. "Askerler, size ihtiyacım var! Uzakalemler çalışmıyor. Aranızda en hızlı haberci hanginiz?"

Kâtipler ağzı açık onu izlerken diğer odadaki adamı bekleyen askerlerin üçü birden salona geldi. Aralarında bakıştılar ve sonra askerlerden biri elini kaldırdı. "Sanırım en hızlı benim Berrakhanım."

"Pekâlâ," dedi Navani. Masaya koşup bir kâğıt aldı. "Hemen birinci kata koş. Asansörleri kullanma, merdivenlerden in. Ve ikinci bölümdeki keşif ofisine git. Orayı biliyorsun değil mi, Ovalar'ın haritasının çıkarılması üzerinde çalıştığımız yer. Güzel. Söyle onlara, tüm habercileri harekete geçirsinler.

"Her birini ellerinde bu mesajın bir kopyasıyla kulenin yedi garnizonuna yollasınlar. Geri kalan tüm haberciler ve ofisteki tüm kâtipler de ikinci kattaki harita odasında benimle buluşsun. Şu anda aklıma gelen en büyük ve güvenli yer orası."

"Iı, emredersiniz Berrakhanım."

"Hızlı hareket etmeleri konusunda onları uyar!" dedi Navani. "Tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıya olduğumuzu düşünmek için geçerli sebeplerim var." Kâğıda, yedi garnizon için önceden belirlenmiş planlardan birini uygulamaya koymaları yönünde bir talimat karaladı. Ardından altına o an geçerli olan yetki parolasını girdi. Kâğıdı yırtıp askere uzattı ve asker de notu aldığı gibi koştu.

Sonra Navani aynı şeyleri tekrar yazdı ve ikinci en hızlı askere başka bir yol kullanarak aynı yere gitmesini söyledi. O da gittikten sonra

üçüncü askeri Rüzgârkoşuculara yolladı. Kulede dört şövalye ve silahtarlarıyla birlikte yirmi kadar Rüzgârkoşucu kalmıştı.

"Fakat Berrakhanım," dedi muhafız, uzattığı notu alırken, "siz korumasız kalacaksınız."

"Ben başımın çaresine bakarım," dedi Navani. "Koş!"

Asker tereddüt etti. Dalinar ona Navani'yi yalnız bıraktı diye mi yoksa onun emrine itaat etmedi diye mi daha çok kızar, karar vermeye çalışıyordu belki. Nihayet o da gitti.

Hay fırtınalar, diye düşündü Navani, tekrar Kırmızı'dan tarafa bakıp. *Ya Kırmızı'ya yaptıkları şeyi diğer Parlayanlara da yapabiliyorlarsa? Niye onu seçmişlerdi?* İçine doğan kötü bir hisle midesi çalkalandı. Ya Kırmızı'nın başına gelen şey özellikle onu hedef almış değilse de uzakalemlere olan her neyse, onun bir yan etkisiyse?

"Eşyaları toplayın," dedi kâtiplere. "Harita odasına taşınıyoruz."

"Kırmızı..." diye başladı Kalami.

"Onu burada bırakmak zorundayız. Nereye gittiğimizi söyleyen bir not bırak."

Navani küçük odaya girdi. Yakaladıkları adam Dabbid sandalyeden düşmüş, yerde yatıyordu. Hareket ettiğinde bacaklarındaki zincirler şıngırdadı.

"Kulenin spreni seninle konuştu," dedi Navani ona. "Bana uzakalem mücevheri getirmeni sağladı. Ne yapacağını nereden bildin?"

Adam yattığı yerden ona bakmakla yetindi.

"Beni dinle," dedi Navani her ihtimale karşı belli bir mesafede durarak. Aynı zamanda da sakin, ikna edici bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Sana kızgın değilim. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Fakat korkunç bir şeyler oluyor ve uzakalemler çalışmıyor. Senin sprenle nasıl temas kurduğunu bilmek zorundayım."

Adam gözleri büyümüş hâlde ona bakmaya devam etti. Hay fırtınalar, Navani onun söylenenleri anlayabildiğinden bile emin değildi. Adamda bir sorun olduğu muhakkaktı.

Adam hareket edince yine zincirler şangırdadı ve Navani gayriihtiyari olduğu yerde sıçradı. Oysa ona doğru bir hamle yapmamıştı. Dabbid ayağa kalktı ve sonra duvara dokunmak için uzandı. Elini katman çizgileriyle kaplı taşın üzerine koydu. Ve... ve bir kristal damarı mı vardı?

Navani biraz yaklaştı. Evet, katmanların arasından incecik bir lal damar geçiyordu. Navani buna benzer damarları daha önce de fark etmişti. Bazı odalarda, dalgalı katman desenleri arasında kayboluyor,

bazılarındaysa göze çarpacak şekilde daha koyu renkte yerden tavana dek uzanıyorlardı.

"Kulenin spreni seninle lal taşından damarlar aracılığıyla mı konuştu?"

Mahkûm başını salladı.

"Teşekkürler," dedi Navani.

Adam bileklerini birbirine vurdu. *Köprü Dört.*

Navani ona zincirlerinin anahtarını fırlattı. "İkinci kattaki harita odasına gidiyoruz. Hızlı hareket etmek zorundayız. İstersen sen de gel."

Navani sonra diğerlerinin yanına döndü. Harita odasında da bir lal damarı vardı. Oraya gittiğinde onu nasıl kullanabileceğine bir bakacaktı.

Kaladin cerrah bıçaklarına baktı.

Syl, Parekılıcına dönüşemiyordu. Kaladin'in güçlerinde bir sorun vardı ve Fırtınaışığı'nın onu yine iyileştirip iyileştirmeyeceğinden bile emin değildi. Fakat durup bıçaklara bakmasına sebep olan bu değildi.

Yan yana dizilmiş altı küçük çelik parçası. Cerrah neşteri, asker bıçağından çok farklı bir şeydi. Cerrah bıçağı mümkün olduğunca az zarar vermeyi amaçlardı. Hassas bir tezatlıktı. Tıpkı Kaladin gibi.

Bir tanesine dokunmak için uzandı ve korktuğu gibi eli titremedi. Küre ışığında alev almış gibi parlayan bıçak soğuktu. Kaladin'in bir parçası onun öfkeli olmasını beklediyse de alet ne için kullanılacağını umursamıyordu. İyileştirmek için yapılmıştı ama aynı başarıyla öldürebilirdi de. Tıpkı Kaladin'in kendisi gibi.

Ameliyat odasının dışında insanlar kıvranan korkusprenleri arasında bağrışıyordu. Kaynaşıklar bu katın balkonlarına inmeye başlamıştı ve Urithiru koridorlarında dehşet çığlıkları yankılanıyordu. Kaladin, Rlain'i saklanması için kliniğin oturma odası tarafına göndermişti; Kaynaşıkların Alethi üniforması içinde bir dinleyiciye ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

Kaladin geç kalmıştı. O da saklanmalıydı. Beklemeliydi. Babası öyle yapmasını istemişti.

Fakat bunun yerine bıçağı kavradı ve çığlıkların geldiği tarafa döndü. Ona ihtiyaç vardı. Ölümden önce yaşam. Kaladin'in işi buydu.

Yine de kapıya yürürken kendini korkunç bir yük altında ezilirken buldu. Ayaklarında zincirler varmış, giysileri kurşundan yapılmış gibiydi. Kapıya ulaştığında soğuk terler içinde nefes nefeseydi.

O ana dek her şey ne güzeldi.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Niye birazcık dinlenemiyordu ki?

Hayır. Dışarı çıkmak ve savaşmak zorundaydı. O, Kaladin Stormblessed'di. İnsanlar ona bel bağlıyordu. Ona ihtiyaçları vardı. Kısa bir mola vermişti. Ama şimdi... Şimdi tekrar...

Ya senin yardım etmeni beklerlerken yine donup kaldığın için biri ölürse, Ya Tien gibi ölürlerse? Ya Elhokar öldüğünde olduğu gibi donup kalırsa? Ya...

Ya...

"Kaladin?"

Syl'in sesiyle kendine geldi. Kendini elinde bıçakla, muayenehane kapısının yanında sırtını duvara vermiş, titrerken buldu.

"Kaladin?" dedi Syl yine. Syl zeminden ona doğru yürüdü. "Söylediğini yapıp Kraliçe Navani'yi uyarmaya gittim. Fakat bir sebepten dolayı senden çok uzaklaşamadım. Yine de bazı ulaklarla karşılaştım ve kraliçenin talimatlarını götürdüklerini söylediler. Yani Navani'nin işgalden haberi var gibi."

Kaladin başını salladı.

"Kaladin, her yerdeler," dedi Syl. "Ulağın dediğine göre büyük bir birlik mağaralardan gelip sütun odasını ele geçirmiş. Yeminkapıları da ellerinde. Daha asker getiriyorlar ve... Kaladin, senin neyin var?"

"Soğuk terleme," diye mırıldandı Kaladin. "Duygusal kopma. Travmatik anıların hafızaya hücum etmesine eşlik eden bir hissizlik." Balkonda biri çığlık attığında Kaladin sıçrayıp bıçağını sağa sola savurdu. "Şiddetli kaygı hâli..."

Koridordan gelen ayak sesleri Kaladin'in bıçağı terli eliyle daha sıkı kavramasına sebep oldu. Fakat bir Kaynaşık değildi. Işık vermesi için kan kırmızı bir küre taşıyan babasıydı. Kaladin'i görünce durdu, ardından dostça bir gülümseme ve abartılı bir sakinlikle ona doğru yürüdü. Hay fırtınalar. Babası bu yüzü takındıysa durum gerçekten kötüydü.

"Bıçağı bırak oğlum," dedi Lirin yavaşça. "Sorun değil. Sana ihtiyaç yok."

"Ben iyiyim baba," dedi Kaladin. "Sadece... bu kadar çabuk yeni bir savaşa hazır değildim. Hepsi bu."

"Bıçağı bırak ve bir plan yapalım."

"Direnmem gerekiyor."

"Neye direneceksin?" dedi Lirin. "Laral, annen ve ben insanları

odalarına soktuk. İşgalci parshmenler öldürmüyorlar. Bir yerlerden mızrak bulan aptal Jam dışında kimse zarar görmedi."

"Kraliçe teslim oldu mu?" diye sordu Kaladin.

Lirin cevap vermedi ama gözleri hâlâ bıçaktaydı.

"Hayır," dedi Syl. "Talimatlarını gönderiyor en azından. Ama Kaladin... çok uzun süre savaşamazlar. Düşmanın yanında Kaynaşıklar ve Soylular var. Ve neredeyse tüm Paredarlar cephede. Kuledeki tüm Dalgabağlayanlar bayıldı."

Kaladin babasının koluna tutundu. "Biri hariç," dedi ve kendini yukarı çekip ayağa kalktı.

"Kal!" dedi Lirin. Soğukkanlı hekim yüzünün ardında öfkesini gizleyemiyordu. "Aptallık etme. Kahramanlık etmenin lüzumu yok."

"Kahramanlık etmiyorum," dedi Kaladin. "Ben buyum. Neysem oyum."

"Yani öylece gidip savaşacak mısın?" diye sordu Lirin. "Terlemen var, ellerin titriyor, ayakta zor duruyorsun."

Kaladin dişlerini sıkıp koridora çıkmak için kliniğin ön kapısına yürüdü. Syl omzuna kondu ama durması için ısrar etmedi.

"Jam'in mızrağı olduğunu söyledin," dedi Kaladin. "Mızrağa ne olduğunu biliyor musun?"

"Hay fırtınalar oğlum, beni dinle," dedi Lirin, onu arkasından tutarak. "Burada savaşacağın bir savaş yok. Kule düştü. Dışarı çıkarsan sahip olduğun tüm avantajı kaybedersin. Hay fırtınalar, bunu yaparsan sadece kendini öldürtmekle kalmayacaksın. Hepimizi öldürteceksin."

Kaladin olduğu yerde kaldı.

"Bu doğru," dedi babası. "Onlara saldıran Parlayan'ın ailesine ne yaparlar sence? Ölmeden önce büyük ihtimalle birkaçını öldürürsün. Fırtınababa şahit, iyisin. Ama sonra gelip beni asarlar. Bana bunun olmasını istiyor musun? Annene? Küçük kardeşine?

"Fırtına kapsın seni," diye fısıldadı Kaladin. Lirin'in kendi hayatını umursadığı yoktu; o kadar bencil biri değildi. Fakat o bir hekimdi ve bıçağı saplayacağı can alıcı noktaları çok iyi biliyordu.

Urithiru'nun derinlerinden bağrışlar geldi. Şarkıcıların ritimli sesleri. Kaynaşıklar altıncı kata inmişti ama diğerleri de aşağıyı doldurmuştu.

Kelek'in nefesi adına... Dalinar tüm güçlerini Emul'daki savaşa götürmüştü. Kulede yedi garnizon kalmıştı ama hepsi de izindeki adamlarla personel olarak sayıca yetersizdi. En fazla beş bin asker vardı. Kuleye bir saldırıyı Parlayanların engelleyebileceğini düşünmüşlerdi.

Kaladin duvara yaslandı. "Biz... Dalinar ve Jasnah'yla temasa geçmenin bir yolunu bulmalıyız. Uzakalemler hâlâ çalışmıyor mu?"

"Hiçbiri çalışmıyor," dedi Lirin. "Hiçbir fabrial çalışmıyor."

"Yeminkapılarını nasıl kullanıyorlar?" diye sordu Kaladin yere çökerken.

"Semadeşenlerdir belki," dedi Syl. "Ama... bilmiyorum Kaladin. Seninle bağımızda ciddi bir sorun var. Sadece bir kat aşağı uçtuğumda bile zihnimin zayıfladığını hissediyorum. Unutkanlaşıyorum. Normalde böyle bir şey olmadan kilometrelerce uzağa gidebilirdim."

"Bir plan yapabiliriz," dedi Lirin. "Karadiken'le temas kurmanın bir yolunu düşünebiliriz. Savaşmaktan başka yollar da var evlat."

"Olabilir," dedi Kaladin. Babasının gözlerinin içine baktı. "Ama oraya gitmemem için her şeyi söylerdin, değil mi?"

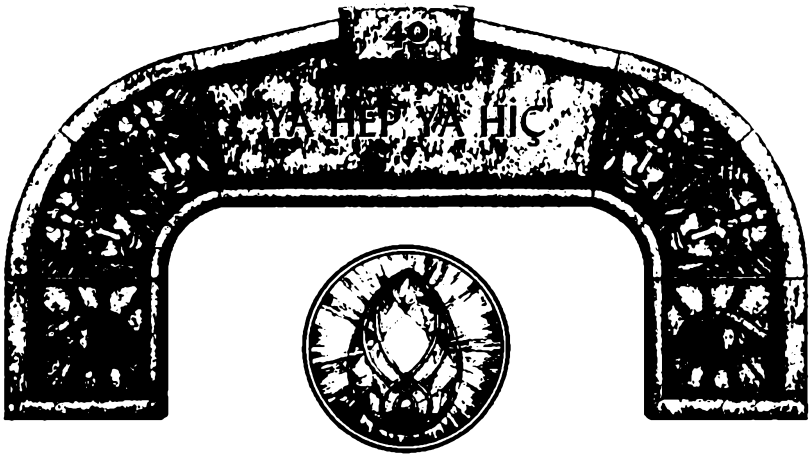
Lirin de onun gözlerinin içine baktı ve bir şey demedi.

Gerçekten savaşacak durumda değilim, diye düşündü Kaladin. *Ve... ve eğer Yeminkapıları onların elindeyse...*

Lirin bıçağı yavaşça Kaladin'in elinden aldı. Kaladin izin verdi. Sonra babası kalkmasına yardım etti ve onu arka odaya götürdü. Burada kasabadan bir kız, sessiz durması için Oroden'i oyuncaklarla meşgul ediyordu. Biraz sonra Kaladin'in annesi de geldi. Topuzu dağılmıştı ve eteğinde kan vardı. Kendi kanı değildi. Muhtemelen Jam'in kanıydı.

Annesi gidip Lirin'e sarıldığında Kaladin yerde oturup onları izledi. Urithiru savaşmaya devam edebilirdi ama Kaladin, şehrin savaşı çoktan kaybettiğini biliyordu.

Tıpkı Kaladin gibi.

İçgüdülerim Garaz'ın güçlerinin iyi kontrol edilmediğini söylüyor. Unsur, gücün iradesine uyum sağlayacaktır. Ve eğer bu kadar uzun zaman sonra Garaz hâlâ yok etme peşindeyse bu güç yüzündendir.

Navani harita odasına ulaştığında oda çoktan hareketlenmişti. Haberciler işlerini yapmıştı ve koridorlarda oluşturulan kontrol noktalarında, kafalarının üzerinde beklentisprenleriyle muhafızlar vardı. Askerler onu görünce bariz bir rahatlamayla el salladılar.

Harita odası çok sayıda elmas küreyle aydınlanıyordu. Mavi Kholin üniformalı az sayıda subay, görevlilerle birlikte odadaydı. Şu anda kuledeki tek ve en genç yüceprens Roion onları masanın etrafına toplamıştı. Masanın üzerine, kenarlarında ağırlıklarla alt katların haritaları yayılmıştı.

Çoğu yüzbaşı, diye düşündü Navani, kumanda ekibinin omuzlarındaki düğümleri okurken. *Bir taburbeyi.* İzinde olduğu için kulede kalan adamlar. Odada ayrıca kadın ve erkek haberciler dolaşıyordu.

"Komutan Lyon'dan haber aldık mı?" diye sordu Navani içeri girerken. "Kule Muhafızlarının başı burada olsa iyi olurdu."

"Bilinci yerinde değil Berrakhanım," dedi adamlardan biri. "Geçen ay bir spren tarafından seçilmişti..."

"Fırtınalar adına," dedi Navani. Masaya yaklaştığında adamlar kenara çekilip ona yer açtı. "Doğru o zaman. Kuledeki tüm Parlayanlar mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla öyle Berrakhanım," dedi adamlardan biri.

"Her katta düşman birlikleri var Berrakhanım," dedi en yaşlıları olan taburbeyi. "Çoğunlukla Fırtınaformunda Soylular. Zeminden geliyorlar. Fakat Gökseller de üst balkonlara indi ve aşağılara yayıldılar."

"Hay Cehennem," diye mırıldandı Navani. Düşman kütüphane odalarını ele geçirmişti o zaman. Ve sütunu. Kardeş, acaba sütunda mıydı?

Navani yine taburbeyine döndü. Adam hafiften kelleşmeye başlamıştı; saçları kısacık kesilmişti. Zayıf ama yaşına göre kalın boyunluydu. Güçlü ve etkileyici bakışları vardı. Ve...

Navani tekrar baktı. Koyugöz müydü? Dalinar terfileri bundan böyle göz rengine değil liyakate göre verme konusundaki sözünü tutmuştu ama buna rağmen pek fazla koyugözlü subay yoktu. Tuhaf bir şekilde, kimi bazı kibirli açıkgözler gibi bazı koyugözler de bu değişimin doğal olmadığını düşünüyordu.

"Adın ne Taburbeyi?" diye sordu Navani.

"Teofil," dedi adam. "Dokuzuncu Kholin Tümeni, piyade sınıfı. Güney Alethkar hattından yeni geldik. Adamlarımı burada merdiven boşluğuna yerleştirdim." Haritada yerini işaret etti. "Fakat... Berrakhanım, bize göre avantajlı durumdalar ve kulede pek fazla birliğimiz yok. Biz harekete geçene kadar ilk katın yarısını tutmuşlardı bile."

"Kaynaşıklarla savaşamayız," dedi başka bir adam. Çok genç ve gergindi. Altıncı katın haritasını işaret ederken eli titriyordu. "Bizi hem yukarıdan hem aşağından kapana kıstırdılar. Onları durdurmanın bir yolu yok. Kesildiklerinde iyileşiyorlar ve yukarıdan saldırabiliyorlar. Parlayanlar olmadan yenilgiye mahkûmuz. Hiçbir şekilde..."

"Biraz sakin ol," dedi Navani. "Berrakbey Teofil aslında..." Navani durdu. Adam koyugözdü, berrakbey değildi. Açıkgöz olmayan taburbeylerine ne deniyordu? "Iıı, Taburbeyi Teofil haklı. Merdiven boşluklarını tutmalıyız. Böyle sıkışık bir yerde *shanay-im*'in uçabilmesi fazla bir şey fark ettirmez. Doğru barikatlarla, iyileşebilmeleri bile o kadar önemli olmaz. İkinci kattan beşe kadar elimizde tutmaya çalışacağız."

"Berrakhanım," dedi başka bir adam. "Deneyebiliriz... Ama onlarca merdiven boşluğu var ve barikat kurmak için yeterli malzememiz yok."

"O zaman ufaktan başlayalım," dedi Navani. "Tüm birlikleri bu kata çekin. İkinci ve üçüncü katı tutmaya çalışacağız."

"Peki ya dışarı uçup bu katın pencerelerinden gelirlerse?" diye sordu şu gergin genç adam.

"Burada sağlam bir barikat kuracağız," dedi Navani. "Fırtınalar adına. Ruhdökümcüler..."

"Çalışmıyorlar. Diğer fabriallar gibi."

Hay Cehennem. "Garnizon depoları bizde mi?" diye sordu Navani ümitle.

"Adamları yolladım bile," dedi Teofil, üçüncü katın haritasını işaret ederek. "Ambarlar şurada ve şurada."

"Onlarla haftalarca idare edebiliriz," dedi Navani. "Bu da kocamın orduyla dönmesi için yeterince zaman demek."

Subaylar birbirine baktı. Kâtipleri kapının önünde toplanmış, sessizce dikiliyorlardı. Şaşkın kalabalığı yararak buraya gelmek için onca koşturmacadan sonra bu sessizlik çok sinir bozucuydu. Navani tüm kule üzerine yıkılıyormuş gibi hissetti.

"Berrakhanım," dedi Teofil. "Doğrudan dışarı platoya saldırdılar. Yeminkapıları ellerinde ve diğer hiçbir fabrial çalışmadığı hâlde onları bir şekilde çalıştırıyorlar. Çok yakında kuleyi şarkıcılar basacak. Ama bundan bağımsız olarak bence barikat kurmak akıllıca bir strateji değil.

"Evet, onları yavaşlatmak için merdiven boşluklarını tuttum ama yanlarında fırtınaformlar var ve taşın içinde ilerleyebilen Kaynaşıklar olduğuna dair de raporlar aldım. Önlerine yığdığımız her şeyi yıkacaklardır. Direnmemizi istiyorsanız sonuna kadar direniriz ama durumu tam olarak anladığınızdan emin olmak istiyorum. Belki başka bir plan yapmak istersiniz."

Saraylar adına! Navani ellerini masaya bastırıp kafasını toplamaya çalıştı. *Her şeye sen karar vermek zorunda değilsin,* diye düşündü. *Sen general değilsin.*

"Bir önerisi olan?" diye sordu.

"Teslim olmak hiç hoş değil," dedi Teofil, "ama en iyi seçeneğimiz bu olabilir. Askerlerim çok cesurdur ve her birine kefilim ama Soylularla Kaynaşıklara karşı uzun süre direnemezler. Parlayanları iyileştirmenin bir yolu geliyor mu aklınıza?"

Navani haritalara göz gezdirdi. "Parlayanlara her ne yaptılarsa bunun kristal sütundaki lal taşlarıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Eğer orayı geri alabilirsek belki bunu tersine çevirebiliriz. Yapabileceğimizi garanti edemem ama en iyi tahminim ve muhtemelen de tek ümidimiz bu."

"Bu birinci katın bir bölümünü geri almak demek," dedi Teofil. "Bunun için bodrum kata inen merdivenleri zorlamalıyız..."

Bu fikir üzerine subaylar rahatsızca kıpırdanıp mırıldadı. Teofil, Navani'ye bakıp başını salladı. Her bakımdan üstün bir düşmana karşı ümitsiz bir savaşa girmekten yana değildi. Fakat eğer Navani çok riskli de olsa bir başarı ihtimali var diyorsa, o zaman başkaydı.

"Kanlı olacak," dedi bir asker. "Düşman Dalgabağlayanların bulunduğu noktaya saldırmak zorundayız."

"Ve eğer başarısız olursak şu an elimizde olan yerleri de büyük oranda kaybetmiş olacağız," dedi başka bir adam. "Bu tam olarak ya hep ya hiç anlamına gelecek bir hamle olur. Ya zemin katı ele geçiririz veya... bu iş biter."

Navani yeniden haritalara baktı. Bunu etraflıca düşünmeliydi. Gerçi düşünerek geçen her dakikada durumları biraz daha zorlaşıyordu.

Teofil haklı, diye karar verdi Navani. *Güçleri olan bir düşmana karşı böyle korunaksız bir kulede uzun süre dayanamayız.* Merkez odaları tutmaya çalışmak işe yaramazdı. Düşmanın yıldırımları Navani'nin adamlarını toplu hâlde öldürür, safları dağıtır ve birlikleri dehşete düşürürdü.

Navani, kuledeki herkes kendini şu korkmuş yüzbaşı gibi hissetmeye başlamadan önce saldırmak zorundaydı. Düşmanın momentumu, üstesinden gelinemeyecek kadar büyümeden önce.

Tek bir umut vardı. Hemen harekete geçmek.

"Yapın," diye emretti. "Sahip olduğumuz her şeyi bodrum kattaki sütunu geri almak için seferber edin."

Bir kez daha odaya bir sessizlik çöktü. Ardından Teofil haykırdı: "Kraliçeyi duydunuz! Shuanor, Gavri, üst katlardaki adamlarınızı getirin! Geri çekilmeyi gizlemek için arada sırada onları taciz eden bir birlik bırakın sadece. Radathavian, buna sen kumanda et. Size saldırırlarsa o Göksellerin kanını akıtarak yavaşça geri çekilin. Kaynaşıklar iyileşiyor olabilir ama yine de canları yanıyor.

"Geri kalanlar, adamlarınızı ana merdivenin dibinde toplayın. Orada toplanıp sonra hamlemizi yapacağız. Bodrum merdivenine giden bir yol açacağız ve savaşarak ilerleyip kraliçe için yolu açacağız. Atalarımızın kanı adına!"

Herkes hareketlendi, subaylar emirlerini iletmek için habercilere seslendi. Gecikmeli tepkileri Navani'nin dikkatinden kaçmamıştı. Ancak Teofil'den duyduklarında harekete geçmişlerdi. Aynı askerler barış zamanında onun taleplerini yerine getirmek için birbirini çiğnerlerdi ama sıra savaşa gelince...

Navani, ona doğru eğilip alçak sesle konuşan Teofil'e baktı. "Ku-

surlarına bakmayın Berrakhanım," diyordu Teofil. "Bir kadından emir almaktan hoşlanmıyor olmaları muhtemelen. Erkek işi meselesi."

"Peki ya sen?" diye sordu Navani.

"Bence Karadiken insanoğlunun elinden çıkmış tüm askerî metinleri ezberlemiştir," dedi Teofil. "Ve generallik yapması için büyük ihtimalle bu metinleri ona okumuş kişiden çok daha kötüsünü de bulabilirdik. Özellikle de mantığın sesini dinlemeyi kabul ediyorsa. Emrinde bulunduğum bazı yücebeyler için bu kadarını söyleyemem."

"Teşekkürler," dedi Navani.

"En çok ihtiyacımız olan, karar verecek biriydi," dedi Teofil. "Siz gelmeden önce benim söylediğimi yapma konusunda hepsi tereddütlüydü. Fırtına kapası aptallar. Verilen Fırtınaışığı'na layık olan hemen herkes ön cephede bir yerlerde Berrakhanım."

Teofil, habercilere emirleri aktaran diğerlerine bir bakış attı. Ardından daha da alçak bir sesle devam etti. "Aralarında bazı sağlam birliklerimiz var ama çoğu Roion'un adamları. Bildiğim kadarıyla kulede Parlayan olmayan tek bir Paredar var. Tshadr diye bir Thaylenli.

"Odası dördüncü katta. Bir haberci yolladım ama siz gelmeden biraz önce döndü. Gökseller doğrudan ona saldırmış Berrakhanım. Yaşadığı yeri kesin olarak biliyorlarmış anlaşılan. Zırhı şimdi düşmanın elinde. Yaradan, ruhunu ebedi savaş meydanına kabul etsin."

Navani nefesini verdi. Düşmana Paredarı nerede bulacaklarını Taravangian söylemiş olmalıydı.

"Alabileceğimiz bir Pare daha olabilir," dedi Teofil üçüncü katın haritasını işaret ederek. "Siyah bir Kılıç. Yanına yaklaşan insanlarla konuşan..."

"O hücredeki suikastçı bir Işıkörü," diye fısıldadı Navani. "Gerçek adamı gizlice kocamla birlikte yolladık ve adam Kılıcı da yanında götürdü."

"Hay Cehennem," diye homurdandı Teofil.

"Şansımız nedir Taburbeyi?" diye sordu Navani. "Senin değerlendirmene göre gerçek şansımız ne kadar?"

"Berrakhanım," dedi Teofil, "Soyluların üzerine sıradan birlikleri göndermeyi denedim. İyi olmuyor ve burada daha da kötü olacak. Normalde kapalı alanlar savunma savaşında lehimize olur. Fakat koridorlarda ancak küçük gruplar arasında çatışmalarla sınırlıyız. Ve eğer onların küçük grupları şimşek fırlatabiliyorsa..."

"Ben de aynı sonuca vardım," dedi Navani. "Sence verdiğim emir aptalca mı?"

Teofil yavaşça kafasını iki yana salladı. "Berrakhanım, eğer gidişatı değiştirme ihtimali varsa bence bu fırsatı kullanmalıyız. Kuleyi kaybediyoruz ve... eh, bu savaş için felaket olur. Eğer Parlayanları uyandırma ihtimali varsa elimdeki herkesi riske ederim."

"Bu saldırıyı deneyelim o zaman," dedi Navani. "Fakat işe yaramazsa... Birlikleri geri çektiğimiz üst katlarda düşmanın insanlara nasıl muamele ettiğini öğrenmek istiyorum. Habercilerden biri bunu benim için öğrenebilir mi dersin?"

Teofil başını salladı ve Navani onun yüzünde anlayan bir ifade belirdiğini gördü. Kaynaşıklar genelde yok etmekten çok sadece işgal ederdi. İşin aslı, ele geçirdikleri şehirlerdeki insanlara, yüceprensler arasındaki çatışmalarda başka bir Alethi'nin davranacağından daha bile iyi davranıyorlardı.

Navani her ne kadar bunu düşünmekten nefret etse de teslim olmak da bir seçenekti. Düşmanın bu saldırıyı bir katliama dönüştürme niyetinde olmadığını bildiği sürece.

Kaynaşıklar daha önce de böyle bir şey denemişti ama o sadece Alethilerin güçlenmesini yavaşlatma ve Şerefkılıcı'nı çalma amacı taşıyan bir baskındı. Navani'nin bugünkü saldırıya dair daha kötü hisleri vardı. Kardeş'i ve kulenin savunmasını nasıl bozacaklarını biliyor gibi görünüyorlardı.

"Kulenin fabriallarıyla bir şey deneyeceğim," dedi Navani. "Belki bize yardımı olabilir. Komutayı al ve planımızı uygulamaya koy. Ama önemli konularda bir karar vermeden önce bana danış lütfen. Bir kadından emir almaya hâlâ itirazın yoksa."

"Berrakhanım," dedi Teofil, "terfi etmeden önce yıllar boyunca, bıyıkları yeni terlemeye başladığı hâlde Harap Ovalar'da isim yapmaya karar vermiş genç teğmenlerden emir aldım. Bundan şeref duyacağımı söylediğim zaman bana inanın."

Teofil ona bir selam verdi, ardından dönüp yeni emirler verdi. O sırada Navani, Köprü Dört ekibinden Dabbid'in odaya girdiğini gördü. İnsanlar ona şöyle bir bakmakla yetindiler sadece. Adamın gözleri yerde yürüyüşü, yanından biri geçerken sinmesi falan hizmetkârları andırıyordu veya... eh, bir zamanlar parshmenlerin olduğu gibiydi; bir şekilde görünmezdi.

Navani'nin denemek üzere olduğu şey işe yaramazsa Dabbid'in burada olması iyiydi. Navani duvardaki kristal damara yürüdü. Bu odada damar daha belirgindi; kırmızı bir lal çizgisi, katmanın doğal desenini yararak duvarı ikiye bölüyordu. Navani elini onun üzerine koydu.

"Duyabildiğini biliyorum Kardeş," dedi Navani yavaşça. "Dabbid bana duyabildiğini söyledi. Fakat bunu zaten anladım. O yakutları nereye koyacağını biliyordun, ilk yakutu kaybettiğimi biliyordun. Bunca zamandır bizi dinliyordun, değil mi? Casusluk yapıyordun? Kuledeki fabrial âlimlerinin başında benim olduğumu başka nasıl bilecektin?"

Navani konuşmasını bitirdiğinde bir şey fark etti. Kristal çizgi boyunca ilerleyen yıldızspreni gibi küçük bir ışık çakması. Kendini zorladı ve ışık tenine dokunduğunda parmaklarını çekmedi.

Seni duyabiliyorum, dedi bir ses kafasının içinde. Fısıltı gibi alçak bir sesti. Navani bu sesin bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu anlayamadı. İkisinin arasında bir tondaydı sanki. *Gerçi gördüğümü sandığın her şeyi görmüyorum. Her neyse, Dabbid'in bundan bahsetmemesi gerekiyordu.*

"Bahsettiğine memnun olmalısın," diye fısıldadı Navani. "Sana yardım etmek istiyorum."

Sen köle tacirisin, dedi Kardeş.

"Yine de bir Kaynaşıktan iyiyim, değil mi?"

Kardeş buna hemen cevap vermedi. *Emin değilim,* dedi sonra. *Senin türünden kaçınıyordum. Benim öldüğümü sanman gerekiyordu. Herkesin benim öldüğümü sanması gerekiyordu.*

"Ölmediğin için mutluyum. Kulenin ruhu olduğunu söylemiştin. Kulenin fonksiyonlarını düzeltebilir misin?"

Hayır, dedi ses. *Gerçekten uyuyordum. Ta ki... Bir Bağdökümcü... bir Bağdökümcü hissettim. Fakat kule işlevsel değil ve bende onu yeniden başlatacak Işık yok.*

"Bu doğruysa, o zaman Parlayanlara yaptıkları şeyi nasıl oldu?"

Ben... Beni yozlaştırdılar. Küçük bir parçamı. Kendi Işıklarını kullanarak benim çalıştıramadığım savunmaları çalıştırdılar.

"Peki yaptıkları şeyin kristal sütundaki lal taşlarının dizilimiyle bir ilgisi var mı?"

Çok şey biliyorsun, dedi Kardeş. *Bu, beni rahatsız ediyor. Daha önce mümkün olmayan şeyler biliyor ve yapıyorsun.*

"O zaman da mümkündü, sadece bilinmiyordu," dedi Navani. "Bilim böyle bir şey."

Yaptığın şey tehlikeli ve kötü, dedi Kardeş. Eski Parlayanlar yeminlerini bozdular çünkü çok fazla güce sahip olduklarından endişe ediyorlardı. Ama sen onların kat kat ilerisine geçtin.

"Senin sözünü dinlemeye hazırım," dedi Navani. "Değişmeye ha-

zırım. Ama eğer Kaynaşıklar kuleyi ele geçirir ve onu yozlaştırırlarsa..."

Acı... Acıların Hanımı burada, dedi Kardeş. Sesi daha da yumuşadı. Korkmuş muydu? Çocuk sesi gibi, diye karar verdi Navani.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi Navani.

Kötü. Korkunç. Beni onun kadar... korkutan sadece birkaç Kaynaşık vardır. Beni değiştirmeye çalışıyor. Şu ana kadar sadece küçük bir parçamı değiştirip Dalgabağlamayı, Kaynaşıklar yerine Parlayanları etkileyecek şekilde ters çevirdi. Ama daha fazlasını yapmak istiyor. Çok daha fazlasını.

"Sütunu düzeltmek dışında Parlayanları kurtarmamızın başka bir yolu var mı?"

Hayır, dedi Kardeş. *Sütuna gelin, o zaman etkiyi ters çevirebiliriz. Öbür türlü... Hayır. Çok Kuşamlı olanlar o kadar güçlü bir şekilde etkilenmemiş olabilirler. Yaradılmamış mesela bazen benim engelimi aşabilir. Üst İdeallerde olan Parlayanlar hâlâ güçlerine erişebiliyor olabilirler. Şeref'in Gerçek Dalgası, Bağlama ve Yeminlerin Dalgası hâlâ çalışıyor olabilir.*

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Navani. "Sütunu yeniden ele geçirmek için bir saldırı hazırlığındayız. Yapabileceğim başka bir şey var mı? Bana bir şeyi söylüyordun sanki ama sözünü bitirememiştin."

Acıların Hanımı geri geliyor, dedi Kardeş. *Galiba... Galiba beni değiştirecek. Zihnim değişebilir. Artık önemsemeyebilirim.*

"Şimdi önemsiyor musun?" diye sordu Navani panikle.

Evet. Ses iyice küçülmüştü.

"Bana ne yapacağımı söyle."

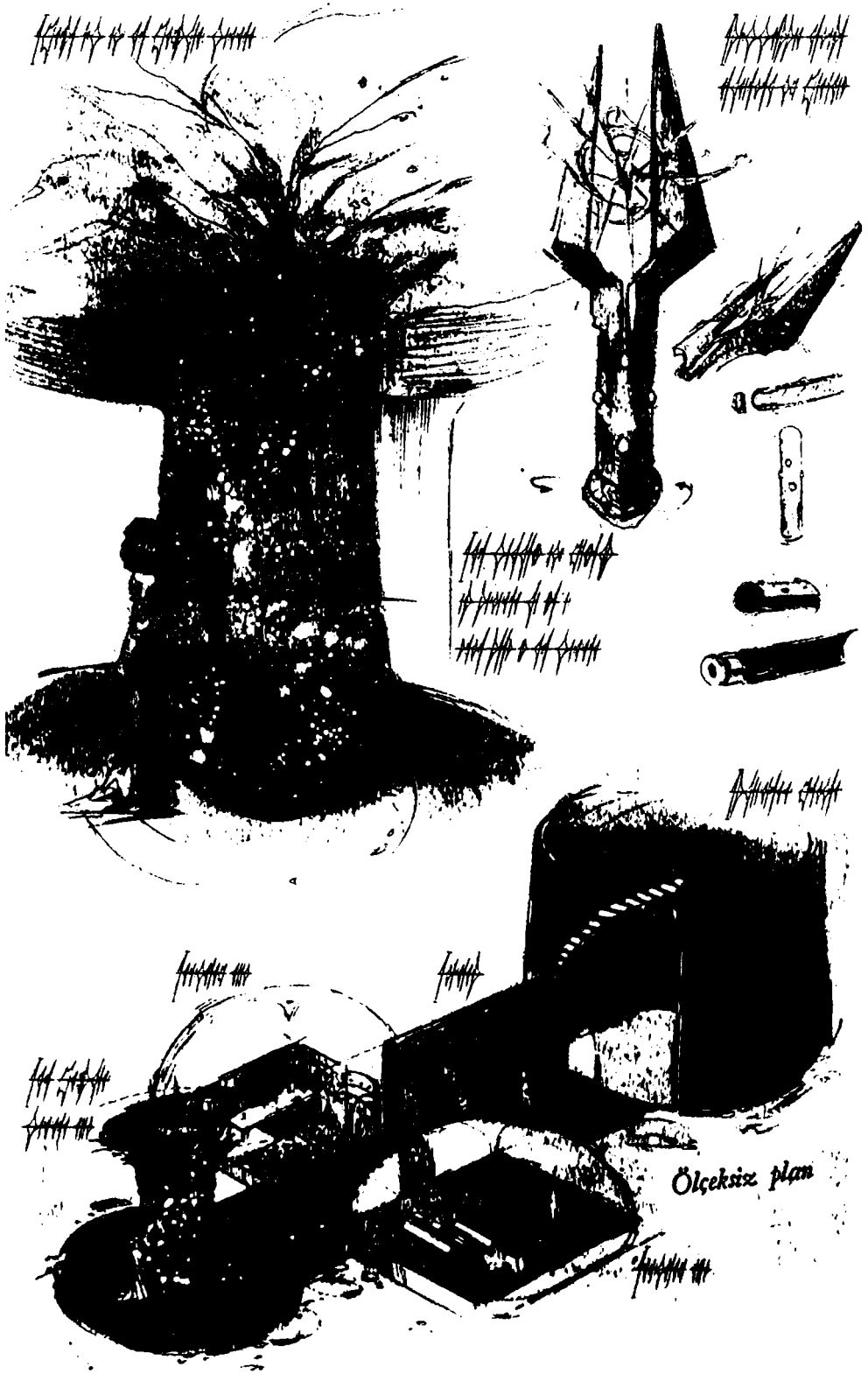
Çok uzun zaman önce, insanları koridorlarımdan kovmamdan önce, son Bağdökümcüm benim için bir şey yaptı. Beni insanların içinde gördüğüm tehlikelerden koruyacak bir şey. Bunun benim tekrar güven duymama yardımcı olabileceğini düşünüyordu. İşe yaramadı. Fakat Kaynaşıkların beni daha fazla yozlaştırmasını engelleyebilir.

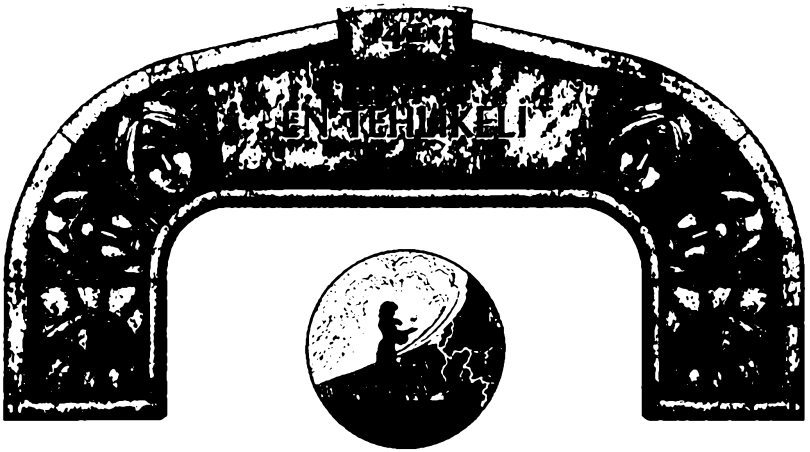
"Lütfen," dedi Navani. "Yardım etmeme izin ver. *Lütfen.*"

Sana güven olmaz.

"Güvenilir olduğumu sana göstermeme izin ver."

Ben... Fırtınaışığı'na ihtiyacın olacak Navani Kholin. Bir sürü Fırtınaışığı'na...

Ölçeksiz plan

Elbette bunun küçük bir itiraz olduğunu kabul ediyorum. Başka bir şeyden çok kelime hatası sayılır.

Biri ona saldırmadıkça Venli'nin savaşması gerekmiyordu. Bir yanı yukarı gitmek ve diğer Göksellerle birlikte şimdiye dek gelmiş olması gereken Leshwi'yi bulmak istiyordu. Ama hayır, bu çok aptalcaydı. Leshwi'nin yanında olmak tüm bunlara bir anlam vermesine yardımcı olacak bile olsa. Leshwi her şeyi diğer Kaynaşıklardan çok daha net görüyor gibiydi.

Her koşulda, birlikleri kule şehrin ilk katlarına çıkan merdivenleri tırmanırken Venli zeminde Raboniel'in yanında kaldı. Dilekler Hanımı işgal konusunda çok da endişeli görünmüyordu. Zemindeki geniş koridorda dolaşarak buradaki freskleri inceledi. Venli de ona verilen talimata uyarak kadının yanından ayrılmadı ve buraya neden getirildiğini de bu arada anlamış oldu. Raboniel elinin altında bir hizmetkâr istiyordu.

"Bu, sana insan tarzı bir dekorasyon gibi geliyor mu Son Dinleyici?" diye sordu Raboniel. Parmak uçları, bu bölümü Terbiye'yi bir ağaç şeklinde tasvir eden büyük freske değecek şekilde ellerini öne uzatmış, İhtiras'ta konuşuyordu.

"Ben... Ben insanları bu konuda bir şey söyleyecek kadar iyi tanımıyorum Kadim Kişi."

Sütun odasından çıkan koridorun diğer ucundaki merdiven boşluğunda sesler yankılandı. Haykırışlar. Dehşet çığlıkları. Birbirine çar-

pan silahların sesleri. Şimdiye kadar *shanay-im* havadan gelip en korkunç ve güçlü Kaynaşıklardan bazılarını altıncı kata indirmiş olmalıydı.

"Bana çok bariz görünüyor," dedi Raboniel. "İnsanlar asla etraflarındaki şeyleri sonuna kadar kullanmıyor. Hep fazlasıyla kendi iradelerini dayatıyorlar. Hayvan kabukları ve taşların renkleri gayet ayrıntılı freskler yaratmak için büyük bir çeşitlilik sunsa da insanlar doğal malzemeleri görmezden geliyor. Bunun yerine her bir kareyi boyayıp sonra duvara yapıştırmışlar.

"Aynı sanatı yapan eski şarkıcılardan biri olsa kabuk parçalarını bir renk yelpazesi oluşturmak için minik parçalara bölerdi. Ellerindeki parçaların doğal olarak onlara nasıl bir fresk sunduğunu sorarlardı kendilerine. Fresklerinde boya kullanmazlardı ve onların eseri bundan bin yıl daha uzun yaşardı. Bak, şurada renklerin nasıl solduğunu görüyor musun?"

Dev gibi bir silüet koridorun merdivenin olduğu taraftaki ucunu kararttı. Açık renk taşların üzerinde kırmızı ve siyah bir leke gibi görünüyordu Avcı. Öne doğru ilerlediğinde Venli kendini titrerken buldu. Kesinlikle tüm ordudaki en tehlikeli Kaynaşık buydu.

"O Rüzgârkoşucuyu bulup öldürmek için izin veriyorsun, değil mi?" dedi Avcı, Raboniel'e.

"Sadece onu," dedi Raboniel. "Tabii buradaysa. Onun yeteneklerine sahip birinin diğerleriyle birlikte Azir'e gitmiş olma ihtimali yüksek."

"Burada değilse de kuleyi kurtarmayı denemek için dönecektir," dedi Avcı. "Onun doğasında var." Döndü ve taşın ötesini görürmüş gibi yukarı baktı. "Esir aldığımız Parlayanlar çok tehlikeliler. Bağlarının ne kadar yeni olduğu düşünüldüğünde, beklediğimizin çok ötesinde becerilere sahipler. Her birinin tek tek kafasını kesmeliyiz."

"Hayır," dedi Raboniel. "Onlara ihtiyacım var. Diğerlerine ne emir verdiysem senin için de geçerli: Sadece direnenleri öldüreceksiniz. Baygın Parlayanları da toplayıp bana getirin. Benim emrim altındayken kendini... dizginleyeceksin."

Avcı, güçlü ve yüksek bir sesle İhtiras'ta mırıldandı. "Siz, bir zamanlar insanlığın kökünü kurutmak için bizim türümüzü pervasızca tehlikeye attığı için sürgüne gönderilen Dilekler Hanımı, kendimi dizginlememi mi istiyorsunuz?"

Raboniel gülümsedi ve hafifçe, Venli'nin daha önce hiç duymadığı başka bir ritimde mırıldandı. Bu ritim yeniydi. İnanılmaz bir şeydi.

Karanlık, tehlikeli, yırtıcı ve güzel. Yıkımı anlatıyordu ama bu sessiz ve ölümcül bir yıkımdı.

Garaz bu kadına kendine ait özel ritimler bahşetmişti.

Hayır, diye düşündü Venli. *En tehlikelileri Avcı değil.*

"Tek bir muharebe umurumda değil," dedi Raboniel. "Biz bu savaşı bitireceğiz, Avcı. Sonsuza kadar. Bu sonu gelmez döngüde çok ama çok uzun zaman harcadık. Bu döngüyü kıracağım ve bu kuleyle işimi bitirdiğimde artık *asla* geri dönüş olmayacak. Sen de buna yardım edeceksin ve bunu baygın Parlayanları toplamaya başlayarak yapacaksın."

"Onu bulursam öldürebilirim ama?" diye tekrar sordu Avcı. "Dokuzlar'ın bana koyduğu yasağı kaldırıyor musun?"

"Evet," dedi Raboniel. "Ödülünün peşine düşebilir ve geleneğini sürdürebilirsin Avcı. Bu emrin sorumluluğunu ben üstleniyorum."

Avcı, Yıkım'da mırıldandı ve tüm azametiyle yürüdü gitti.

"Eğer Stormblessed kuledeyse onu bulduğunda aciz durumda olacak Avcı!" diye seslendi Venli arkasından. "Sana karşı koyamayan bir düşmanı mı öldüreceksin?"

"Gelenek, şereften daha önemlidir seni aptal," diye karşılık verdi Avcı, Horgörü'de. "Beni öldürenleri öldürmeliyim. Beni öldürenleri *her zaman* öldürdüm."

Ardında cansız bir kabuk bırakarak kırmızı bir ışık kurdelesine dönüştü ve üst katlara uçmak için merdiven boşluğuna atıldı.

Tını, Venli'nin göğsünde kararsız bir şekilde tınlıyordu. Evet... haklıydı. Avcı'da kesinlikle bir delilik vardı. Diğer Kaynaşıklarda bu o kadar belirgin değildi. Sırıtıp konuşmayı reddeden, gözleri boş bakan diğerlerinde. Yine de oradaydı. Belki de Avcı o kadar uzun zamandır yaşıyordu ki yarattığı gelenek, mantığını ele geçirmişti. Yaşamaktan ziyade varlığını sürdüren bir spren gibiydi.

Tını buna titreşti. Kendisinin yaşamaktan çok varlığını sürdürdüğünü düşünmüyordu ve Venli özür dilemek zorunda kaldı. Yine de tüm Kaynaşıkların Avcı gibi olduğundan endişe ediyordu. Belki deli değillerdi, belki bunu tarif etmek için bu yanlış bir kelimeydi ve delilere saygısızlıktı. Kaynaşıklar daha ziyade, belli bir şekilde düşünerek çok uzun süre yaşadıklarından kendi fikirlerini doğanın kanunları olarak kabul edecek noktaya ulaşmış kişilerdi.

Venli de bir zamanlar öyleydi.

"Çok çarpıcı," dedi Raboniel, Dalgınlık'ta; yine fresklere bakarak. "İnsanlar gördükleri her şeye el koyuyorlar. Fakat böyle sımsıkı tuta-

rak, en çok istedikleri şeyin parçalanmasına sebep olduklarını anlamıyorlar. Gerçekten Şeref'in çocukları."

Raboniel freske arkasını dönüp koridorun aşağısına, koridorların kesiştiği noktaya yürüdü. Buradaki kapılar diğer tarafa açılıyor; masaların, kitap raflarının, kâğıt tomarlarının olduğu odalara gidiyordu. Venli, Raboniel'in peşinden bunlardan birine girdi, ardından Raboniel'in elini şöyle bir sallamasını anında güçleri sayesinde yorumlayarak odanın yan tarafından bir kupa şarap getirmeye gitti.

Venli buna yaparken, birkaç Soylu fırtınaformun gözetiminde duvar dibinde yerde oturan âlimlerle keşişlerin yanından geçti. Zavallı insanların etrafı korkusprenleriyle doluydu. Venli kendine hiçbir insana *tamamen* güvenilemeyeceğini hatırlatmak zorunda kaldı. Onların formları yoktu. Bir insan rahip cübbesi giyebilir ama gizlice savaşçı olarak eğitilmiş olabilirdi. İnsanları böylesine ikiyüzlü yapan şeylerden biri buydu. Ayrıca ritim mırıldanmıyorlardı; onun yerine taklit etmesi kolay yüz ifadeleri takınıyorlardı. Görevlerini, amaçlarını gösteren formları yoktu; yalanları öyle gerektirdiğinde kolayca değiştirebilecekleri kıyafetleri vardı sadece.

Tını titreşti.

Hayır, elbette ben farklıyım, diye düşündü Venli. Bazen yanlış ritimlerde mırıldanarak yalan söylüyor olsa bile. Ve gerçekte takip ettiği spreni ifade etmeyen formlar giyse de.

Tını tatminle titreşti.

Bunu olduğundan daha fazla zorlaştırma, diye düşündü Venli, hızla Raboniel'in yanına dönerken. *İnsanlara yardım etmek için burada değilim. Ben kendi türüme bile güç bela yardım edebiliyorum.*

Venli, metal ve mücevherlerden oluşan bir mekanizmayı inceleyen Raboniel'e şarabı uzattı. Bu insan fabrialını Derinlerden biri getirmişti.

"Bununla ne yapacağız?" diye sordu Derin, İhtiras'ta. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. İnsanlar nasıl oluyor da bizim hiç bilmediğimiz şeyler keşfedebiliyor?"

"Hep zekilerdi," dedi Raboniel Horgörü'de. "Bu sefer onları fazla uzun süre kendi hâllerine bıraktık belli ki. Git ve şu âlimleri sorgula. Buradaki çalışmaların başında kim var, bilmek istiyorum."

Kaynaşık yukarı doğru bir bakış attı.

"Fetih kolayca tamamlanacak," dedi Raboniel, Kurum'da. "Şimdiye kadar *shanay-im* Vyre'ı kullanarak Yeminkapılarını çalıştırıp birliklerimizi getirmeye başlamıştır. Onlar çalışırken biz de işimize bakalım."

"Evet Dilekler Hanımı," dedi Derin ve uzaklaştı.

Raboniel kupayı Venli'nin elinden bakmadan aldı. Fabrialı elinde evirip çevirirken alçak sesle mırıldandı. İtaat'te mi mırıldanmıştı?

Etkilendi, diye fark etti Venli. *Parlayanlarla birlikte âlimlerin büyük bölümünü de hayatta tutuyor. Bu kuleden bir şey istiyor.*

"Fetih umurunuzda değil," diye tahmin yürüttü Venli, İhtiras'ta. "Savaşmak için veya insanlara hükmetmek için burada değilsiniz. Bu şeyler yüzünden buradasın. İnsanların yarattığı fabriallar yüzünden."

Raboniel, Komuta'da mırıldandı. "Evet, Leshwi daima en iyileri seçiyor, değil mi?" Fabrialı kaldırıp ışığa tuttu. "İnsanlar bu kadar zorba olmakla ne kazandılar biliyor musun? Hazır olmadan ele geçirmeye çalışarak? Evet, işleri yıkılıyor. Evet, ülkeleri parçalanıyor. Evet, sonunda kendilerini çatışmaların, savaşların içinde buluyor ve birbirlerini öldürüyorlar.

"Ama sabit hızla koşanları geride bırakan sürat koşucuları da onlar. Bu esnada harikalar yaratıyorlar. Cesaretlerini ayıplayamayız. Hayal güçlerini. Kaynaşıkların bir problemi olduğunu fark ettin muhakkak. Biz eski, bildik yollarla düşünüyoruz. Bir şey yaratmıyoruz çünkü ihtiyacımız olanları çoktan yarattığımızı kabul ediyoruz. Ölümsüzüz ve bu yüzden hiçbir şey bizi şaşırtamaz diye düşünüyoruz. Bu da bizi kanaatkâr yapıyor."

Venli kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü fark ederek Utanç'ta mırıldandı.

"Bu savaşın hiç bitmemesinin sebebi bu," dedi Raboniel. "Onlar yarattıkları şeyleri kalıcı kılamıyor veya yararlarına kullanamıyorlar ama biz de yeni bir şey ortaya koyacak kadar esneklik gösteremiyoruz. Eğer gerçek bir son istiyorsak bunun için iş birliği gerekiyor."

"Alethilerin, İrialiler gibi iş birliği yapacaklarını sanmam," dedi Venli.

"Yönlendirilebilirler," dedi Raboniel. Venli'ye baktı, ardından gülümseyip yine o yeni ritimde mırıldandı. Ona özgü o tehlikeli ritimde. "Sana insanlarla ilgili bir şeyi garanti edebilirim Son Dinleyici: Onlara bir kılıç verirsen kendilerine saplamanın mutlaka bir yolunu bulacaklardır.

Urithiru'nun giriş katına girdiğinde Navani'nin burnuna yanmış et kokusu hücum etti. Sivillerin büyük bölümünün üst katlara kaçmayı başarmış olduğunu ümit etmişti ama şimdi karşısındaki manzaranın

Cehennem'den aşağı kalır yanı yoktu. Ana merdivenin önündeki büyük fuaye orada burada cesetler dışında boştu. Yanmış cesetler. İnsan cesetleri.

Yoğun, keskin koku Navani'nin öğürmek istemesine sebep oldu.

Yakınlardaki koridorlarda kırmızı ışıklar çakıyor ve taşlarda gök gürültüleri yankılanıyordu. Yüksek, keskin, doğaya aykırı bir sesti. Milyonlarca ton taşın altında, bir uçtan bir uca gitmenin on dakika sürdüğü bu koridorlarda gök gürültüsü duymamamınız gerekirdi.

Gürlemelerin arasında Navani uzaktan inlemeler ve haykırışlar duyduğuna emindi. Krallığı savaş alanına dönmüştü. Ona ulaşan haberci raporlarına göre parçalanmış asker mangaları, çok hızlı hareket eden ve üzerlerine çöken düşmana karşı çaresizce direnmeye çalışıyordu. Şarkıcıların stratejik önemi olan yerleri tuttuklarını düşünüyorlardı ama gelen bilgiler, düşmanın planlarına dair derli toplu bir fikir oluşturamayacakları kadar bölük pörçüktü.

Fırtınalar adına... Uzakalemlere nasıl da bağımlı hâle gelmişlerdi. Düşmanın hareketlerini bilmiyor olmak kendi eski çağlara dönmüş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Navani fuayede ilerledi ve âlimler, ardentler ve mühendislerden oluşan arkasındaki grubu onu takip etmeye zorladı. Fakat adamları merdivenin geniş basamaklarında öylece durdular. Navani dönüp ardına bir göz attığında onların dehşetle yerdeki yanmış cesetlere baktığını gördü.

Doğru. Beraberindekilerden ancak birkaçı daha önce gerçek bir savaş meydanı görmüştü. Savaş kamplarında çalışmış, köprüler ve uçan platformlar tasarlamışlardı ama cenaze törenlerinin steril ortamı dışında ceset görmüş insanlar değillerdi.

Navani kendisinin de böyle olduğunu hatırladı. Gavilar'dan önce. Gavilar, Alethkar'ı birleştirmenin bu ülkelerde yaşayan herkes için müthiş bir lütuf olacağını söyleyip dururdu. O etraftayken, bunun bedeli olarak dökülen kana bahane bulmak hep daha kolay olmuştu.

Fakat ne hissediyor olurlarsa olsunlar devam etmek zorundaydılar. Taburbeyi Teofil'e hücum gücünü toplaması ve sahanlığı temizlemek için ilk saldırıları düzenlemesi için bir saat vermişlerdi. Bu arada Navani de bulabildiği kadar Fırtınaışığı toplamıştı. Beraberindekiler ellerindeki büyük çantalarda küreler ve mücevherler taşıyorlardı.

Bu bekleyiş sırasında Navani iki kadını yanına çağırtmıştı. Onlar da şimdi grubun arasında duruyorlardı. Navani'nin derslerini dinlemek için kuleyi ziyaret eden Kraliçe Fen'in maiyetinden Thaylenli iki âlim. Talimatı üzerine, kendi rızalarıyla gelmişlerdi; muhtemelen Na-

vani'nin onları korumak için yanına çağırdığını düşünmüşlerdi. Şu anda gözlerindeki panik, bu düşüncelerini sorgulamaya başladıklarını gösteriyordu.

Koridorlardan birinin başında bir asker nöbet tutuyordu. Navani, ekibini şimdilik geride bırakıp o tarafa seğirtti ve eskiden ara sıra buluşma yeri olarak kullandıkları büyük salona girdi. Burada beş yüz kadar asker köşelerde ve yan koridorlarda toplanmıştı. Tamamen gözlerden uzak değillerse de amaçlarına uygun bir şekilde dikkat çekmeyecek şekilde konumlanmışlardı. Aralarındaki okçular dışında en ilgi çekici şey, tekerlekler üzerindeki iki büyük metal sütundu.

Teofil onu görünce yanına geldi. "Berrakhanım," dedi. "Merdivenlerin orada beklerseniz çok daha rahat edeceğim."

"İtirazını anlıyorum," dedi Navani. "Nasıl görünüyor?"

"Eski askerlerimizin en iyilerini topladım," dedi Teofil. "Çok kanlı geçecek ama bence bir şansımız var. Düşman, giriş katı Soyluların tutacağına güveniyor. Adamlarıma düşmanın güçlerinin çok korkutucu olmakla birlikte onları kullananların ancak bir yıllık tecrübesi olduğunu hatırlatıyorum sürekli."

Şu ana dek insanların avantajı tecrübeleri olmuştu. Köle hayatlarından yeni uyanan parshmenler, savaşın bilediği birliklere denk değildi. Fakat düşman birlikleri savaş tecrübesi kazanmaya başladıkça insanların bu avantajı yavaş yavaş azalıyordu.

Nefes nefese bir haberci, Navani'nin tam karşısındaki koridordan –zemine inen merdivenlere giden koridordan– çıkıp salona daldı. Adam, Teofil'e başını sallayıp kenara geçti ve ellerini dizine koyup nefeslendi.

Teofil, Navani'ye geri çekilmesini işaret etti. Navani koridorun ağzına kadar gitmekle yetindi, daha geriye gitmeyecekti. Bunun üzerine Teofil hiç istifini bozmadan yanına gelip ona biraz mum uzatarak kulaklarını gösterdi. Ardından yeniden bir grup askerin yanında pozisyon alıp kılıcını çekti.

Kontrollü geri çekilme zaten zordu ama burada yapmaya çalıştıkları şey, yani sahte bir bozgunla düşmanı pusuya düşürmek, daha da zorlu bir işti. Düşmanı yemlemek için kaçtığınızı düşünmelerini sağlamalıydınız ve bu da onlara sırtınızı dönmeniz demekti. Az sonra insan askerler koşarak odaya girmeye başladığında gözlerindeki panik Navani'ye hiç de sahte görünmedi. Muhtemelen de değildi. Moralin gerçekten çökmesi ile numarasının arasında ince bir çizgi vardı.

Salona dönen askerler giderek sel gibi arttı. Peşlerinde ışık çak-

maları ve gök gürültüleriyle kaçan adamlar Navani'nin sonunda telaşla kulaklarına mum tıkamasına sebep oldu. Ve kaçan askerlerin en yavaşlarını, bu sahte bozguna düşmanı canları pahasına ikna eden ve parlak bir şimşek çakmasıyla ölen askerleri bir anlığına üzüntüyle yad etti.

Askerleri kovalayan Soylular az sonra odaya girmişti. Sivri kabukları ve parlayan kırmızı gözleriyle korkunç görünüşlü şarkıcılar. Teofil, Navani'nin saldırı emri vermek için bekleyeceğinden daha uzun süre bekledi; önce salona mümkün olduğunca çok Soylu gelsin istiyordu. Bu gecikme, salona ilk giren düşmanların durmasına ve elektrik enerjisiyle cızırdayan kollarını havaya kaldırmalarına fırsat verdi.

Şarkıcılar, bekleyen askerlere çakan ışıklar gönderirken Navani kendini en kötüsüne hazırladı. Fakat çakan ışıklar, salona büyük bir dikkatle yerleştirilmiş olan ve açık havada yüksek ağaçların yapacağı gibi yıldırımı çeken metal sütunlara çarptılar.

Navani ışıktan kamaşmış gözlerini kırpıştırırken zorlukla görebilse de Teofil kırmızı bir kumaş parçasını havaya kaldırarak emri verdi. Okçular yaylarını bıraktılar ve Soylular birbiri ardına ok yağmurlarıyla yaralandı. Soyluların, Kaynaşıklar gibi kendini iyileştirme gücü yoktu.

"Yıldırım çubuklarını alın!" diye bağırdı Teofil. Navani onun sesini boğuk bir mırıltı gibi duydu. "Kıpırdayın! Yerdeki kanlardan uzak durun. Zemine iniyoruz!"

Böylece bir anda bozgun tersine dönmüştü; şimdi insan birlikleri koridorda geri kalan Soyluları kovalıyordu. Teofil gitmeden önce Navani'ye bir selam verdi. İmkânsız bir görev üstlenmişti: Soylularla Kaynaşıkların saldırısı altındaki uzun merdivenleri zorlayacaklardı. Eğer Teofil sütuna ulaşır ama Navani gidemezse, Parlayan güçlerini baskılayan lal dizilimini kınp tahrip edecekti. Kardeş bunun Parlayanların gücünü geri getirmeye yeteceğini söylemişti.

Bu esnada Navani'nin görevi Kardeş'in arıza-önleme düzenini devreye sokmaktı. Navani aceleyle kâtiplerinin yanına dönerken onların cesetlerin üzerinden atlaya atlaya ilerlemekte fazla isteksiz davranmamasını umdu.

Kaladin kucağında battaniyelerle bir odaya girdi. İçerideki genç anne-baba ve iki küçük çocuktan oluşan aileyi tanımıyordu. Hearthstone'dan kaçan mültecilerden olmalılardı.

Genç aile bu penceresiz küçük odayı yuvaya dönüştürmek için

elinden geleni yapmıştı. İki duvar Herdaz kum resimleriyle kaplıydı ve zemine büyük ve detaylı bir rün boyanmıştı.

Kaladin içeri girdiğinde korkuyla sinmelerinden nefret etti. Çocuklar ağladı. *İnsanların seni gördüğünde irkilmesini istemiyorsan*, diye düşündü, *daha az eşkıya gibi, daha çok hekim gibi davran o zaman.* Babasının kibarlığına, zayıf olmamakla birlikte iddiasız ve nadiren tehditkâr tavrına hiçbir zaman sahip olmamıştı.

"Üzgünüm," dedi Kaladin kapıyı ardından kaparken. "Biliyorum, babamı bekliyordunuz. Battaniye mi istemiştiniz?"

"Evet," dedi kadın kalkıp battaniyeleri elinden alarak. "Teşekkürler. Bugün biraz soğuk."

"Öyle," dedi Kaladin. "Kulede bir sorun var, o yüzden ısıtma fabrialları çalışmıyor."

Adam Herdazca bir şeyler söyledi. Kaladin'in omzunda oturan Syl kulağına tercümesini fısıldadı ama kadın da zaten hemen ardından söylenenleri çevirdi.

"Koridorlardaki o düşmanlar," dedi kadın. "Onlar... kalacak mı?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Kaladin. "Şimdilik en iyisi odanızda kalmanız. Alın, size biraz suyla tayın da getirdim. Ruhdökümü ne yazık ki. Yarın iş oraya gelirse lazımlıkları almak için de birini göndereceğiz."

Yiyecekle suyu çıkardıktan sonra çantayı yeniden omzuna atıp koridora çıktı. Babasıyla buluşmadan önce gitmesi gereken üç oda daha vardı. "Saat kaç?" diye sordu Syl'e.

"Geç," dedi Syl. "Şafak sökmesine birkaç saat var."

Kaladin en azından bir saattir battaniye ve su dağıtmakla meşguldü. En aşağıda savaşın devam ettiğini, Navani'nin direndiğini biliyordu. Fakat düşman bu katı hızlıca sağlama almış, artlarında muhafızlar bırakarak aşağıya, Alethi direnişçilerini bastırmaya gitmişti.

Bu yüzden kule henüz tamamen düşmemiş olsa da Kaladin'in katı sessizdi. Syl dönüp havada yükseldi ve şekilsiz bir buluta dönüştü. "Bir şeyler görüp duruyorum Kaladin. Yol yol kırmızı izler. Koridorları turlayan Yoksprenleri galiba."

"İnsanlara görünmez olduklarında da onları görebiliyorsun, değil mi?"

Syl başını salladı. "Ama onlar da beni görebiliyor. Bilinçsel yanım."

Kaladin daha fazlasını sormak istedi. Mesela neden Kaya onu her zaman görebiliyordu? Kaya bir şekilde yarı spren miydi? Lift bu ko-

nuda konuşmasa da o da bunu yapabiliyor gibiydi. Bu durumda o da yarı Boynuzyiyenli miydi? Diğer Hudutaşarların böyle bir yeteneği yoktu.

Fakat dilinin ucundaki kelimeler soruya dönüşmedi. Dikkati dağıldı ve işin aslı çok yorgundu. Listesindeki diğer odaya yürürken düşüncelerin kafasından uçup gitmesine izin verdi. Bunlar onu görünce muhtemelen daha fazla korkacaktı çünkü...

"Kaladin," diye tısladı Syl.

Kaladin anında durup baktı ve fırtınaformunda bir Soylu'nun bir elinde küre fener, belinde kılıçla koridorda ona doğru geldiğini gördü. "Hey sen," dedi adam ritimle; ama onun dışında aksanı yoktu. "Niye odandan çıktın?"

"Ben hekimim," dedi Kaladin. "Kaynaşıklardan biri insanları kontrol edebileceğimi söyledi. Su ve yemek götürüyorum."

Şarkıcı onu baştan aşağı süzdü, ardından eliyle çantayı açmasını ve içindekileri göstermesini işaret etti. Kaladin söyleneni yaptı ve bir Parlayan'a ait değilmiş, sıradan bir rüzgârspreniymiş gibi uçuşan Syl'den tarafa bakmamaya özen gösterdi.

Şarkıcı tayınları kontrol etti, ardından Kaladin'i inceledi.

Kollarıma, göğsüme bakıyor, diye düşündü Kaladin. *Bir hekimin niye bir savaşçı gibi kaslı bir vücuda sahip olduğunu merak ediyor.* Neyse ki uzun saçları damgalarını örtüyordu.

"Odana geri dön," dedi adam.

"İnsanlar korkacak," dedi Kaladin. "Paniğe kapılmış insanlarla uğraşmanız gerekebilir. Kargaşa askerlerimize engel olabilir."

"Peki korktukları zamanlarda, köyündeki parshmenleri ne sıklıkla ziyaret ediyordun?" diye sordu şarkıcı. "Zorla karanlık odalara sokulup üstlerine kilit vurulduğunda ve orada unutulduklarında? Onlar için hiç endişelendiğin olmuş muydu hekim?"

Kaladin cevabını yuttu. Bu, adamın cevap beklediği türden bir çıkışma değildi. Kaladin önüne baktı.

Şarkıcı karşılığında bir adım öne çıkıp Kaladin'e vurmak için elini kaldırdı. Kaladin içgüdüsel olarak elini kaldırıp şarkıcının bileğini havada yakaladı. Adamın sırtı kabuklu eline dokunduğunda içinde minik bir kıvılcım hissetti.

Şarkıcı sırıttı. "Hekimim diyorsun ha?"

"Hiç sıhhiyeci diye bir şey duymadın mı?" dedi Kaladin. "Savaşta kendimi idare edebilmek için eğitim aldım. Ama bu kasabadan kime sorarsan sor, hekimin oğlu olduğumu doğrulayacaktır."

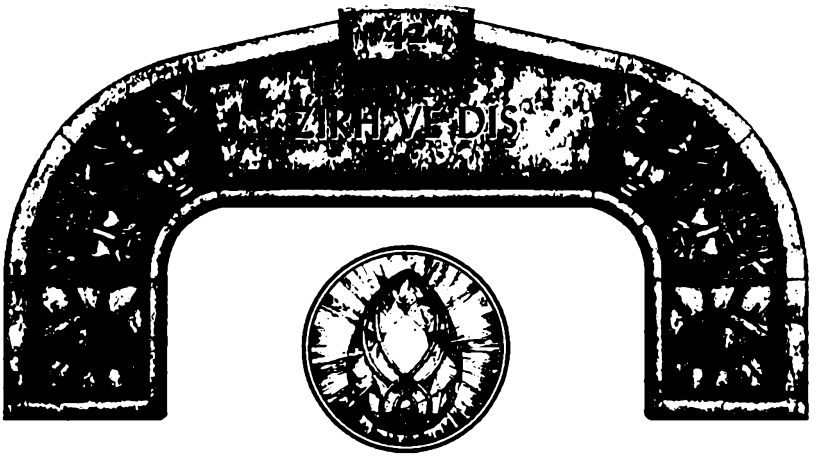
Şarkıcı Kaladin'in elini sertçe iterek onun dengesini bozmaya çalıştıysa da Kaladin'in duruşu sağlamdı. Kaladin adamın kırmızı gözlerine baktı ve gözlerinde bir gülümseme gördü. Gözleri arzuluydu. Adam kavga istiyordu. Böyle tehlikeli ve cesaret isteyen bir seferde, koridorlarda devriye gezmek gibi sıkıcı bir işe gönderildiğine canı sıkılmıştı muhtemelen. Biraz heyecan yaşamak için bir bahane bulmak kadar onu mutlu edecek hiçbir şey yoktu o anda.

Kaladin'in adamın bileğindeki parmakları sıkılaştı. Kalp atışları hızlandı ve kendini belindeki Fırtınaışığı'na uzanırken buldu. Bir nefes al, içine çek, bu saçmalığa bir son ver. Düşmanlar kuleyi işgal ederken ve o battaniye mi dağıtıyordu?

O kırmızı gözlere bakmaya devam etti. Kendi kalbinin gümbürtüsünü duyuyordu. Ama sonra kendini zorlayarak gözlerini kaçırdı ve şarkıcının onu duvara itmesine, ardından bir çelmeyle onu yere düşürmesine izin verdi. Adam, Kaladin'in tepesinde dikilirken Kaladin gözlerini yerden ayırmadı. Bunu yapmayı köleyken öğrenmişti.

Adam alaycı bir şekilde güldü ve başka tek kelime etmeden Kaladin'i öylece bırakıp yürüdü gitti. Kaladin kendini genelde savaştan önce hissettiği gibi hissetti; gergin ve tetikte. Yorgunluğu geçmişti. Harekete geçmek istiyordu.

Bunun yerine Hearthstone'luların ihtiyaçlarını karşılamak için yoluna devam etti.

Aslında en çok korkmamız gereken Unsur'un kurnazlığı ile gücün Niyet'inin bileşimi olur.

Navani ve ürkek maiyeti az sonra cesetlerin yayıldığı geniş koridordan çıkmış ve duvarlarda karanlık fenerlerin asılı olduğu bir dizi başka koridorlara girmişlerdi. Kırık mandallar hırsızların içerdeki küreleri almak için levye kullandıklarını gösteriyordu. Bazı insanları kişisel servet edinmenin yaratıcı yollarını denemekten vazgeçirmeye yetecek kadar korkunç bir kâbus, kanlı bir savaş yoktu.

Çığlıklar ve gümbürtüler giderek uzaklaştı. Navani kendini rüzgârların içinde kalan şanssız yolcuların yücefırtınaların ortasında olduğunu anlattıkları efsanevi içkalbe giriyormuş gibi hissetti. Açıklanamayan bir sebeple tüm rüzgârların dindiği ve her şeyin kıpırtısız olduğu o an.

Navani nihayet Kardeş'in gitmesini söylediği yere ulaşmıştı. Kıvrılıp bükülen koridorlar arasında özel olarak bu kavşağı tarif etmişti. İlk katın tamamen kullanılmayan hiçbir yeri olmamakla birlikte burası trafiğin en az olduğu bölgeydi. Burada koridorlar sinir bozucu şekilde labirent gibiydi ve küçük odaları sadece depo olarak kullanıyorlardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu fırtınabekçisi Elthebar. Navani bu uzun boylu adamın yanlarında olmasından özellikle memnun sayılmazdı; sivri sakalı ve gizemli cübbesiyle adam çok aptal görünüyordu. Fakat o da harita odasındaydı ve herkesin aklına ihtiyacının olduğu bir durumda onu gelmekten alıkoymak doğru görünmemişti.

"Etrafı araştırın," dedi Navani diğerlerine. "Duvarlarda bir lal damarı bulabiliyor musunuz, bakın. Küçük ve katmanların renklerinin birbirine karıştığı yerlerde gizli bir tane olabilir."

Herkes Navani'nin söylediğini yapmak için işe koyuldu. Dilsiz köprücü Dabbid duvar yerine zemini araştırmaya girişmişti. Elini üstüne örttüğü, bu yüzden neredeyse hiç ışık vermeyen küresiyle çalışıyordu.

"Kürelerinizle fenerlerinizin üzerini örtün," dedi Navani diğerlerine. Bu emir, şaşkınlıkla dehşet arasında çeşitli yüz ifadelerine sebep olduysa da Navani kalkanını kendi fenerinin üzerine örterek başı çekti.

Diğerleri de birbiri ardına emre uyduklarında oda karanlığa gömüldü. Uzak bir koridordan belli aralıklarla kırmızı ışık çakmaları gelse de eşlik eden bir gök gürültüsü sesi duyulmuyordu. Birkaç kişinin avucunun içine sakladığı küreler damarlarını ve kemiklerini aydınlatarak ellerinin yumuşak bir şekilde parlamasına sebep oldu.

"İşte," dedi Navani, duvarlardan birinin hemen dibinde yerde belli belirsiz bir parıltı fark ederek. Hepsi toplanıp gizli bir kristal damarının içinde parlayan lali incelediler.

"Nedir bu?" diye sordu İsabi. "Ne tür bir spren?"

Işık damarın içinde zemin boyunca, ardından koridora doğru ilerlemeye başladı. Navani soruları es geçip şimdi bir duvara tırmanmaya başlayan kıvılcımı takip etti. Kıvılcım, bir odaya doğru kıvrılan katmanlar boyunca ilerleyip taşın etrafından dolanarak kapı ile çerçevesi arasındaki boşluktan içeri süzüldü.

Neyse ki anahtarlar Venan'daydı. Odaya girdiklerinde, rulo yapılmış halıların üzerinden atlayarak geçip kıvılcımı arkada buldular. Navani ona dokunduğunda duvarda minik bir kabartıyla karşılaştı.

Bir mücevher, diye düşündü. *Kristal çizgisine iliştirilmiş. Ama o kadar derine gömülmüş ki görmek zor.* Topaza benziyordu. O kulenin maketini buldukları odada da duvara gömülmüş benzer bir mücevher yok muydu?

Topazı doldur, dedi Kardeş'in sesi zihninde. *Bunu Parlayanlar olmadan da yapabilirsin. Seni böyle olağanüstü şeyler yaparken gördüm.*

"Küçük topazlara ihtiyacım var," dedi Navani âlimlerine. "Üç kivden büyük olmasınlar."

Ekip harekete geçti. Deneylerde kullanmak için her boydan mücevheri ellerinin altında tutuyorlardı ve çok geçmeden içlerinden biri doldurulmuş topazlarla dolu küçük bir kutu bulup çıkardı. Navani ona

ve diğer birkaç kişiye mücevherleri cımbızla alıp duvardaki topaza değdirmeleri talimatını verdi.

Doldurulmuş bir mücevherin dokunduğu doldurulmamış mücevher, aynı türden olmaları ve boş olanın çok daha büyük olması şartıyla, dolu mücevherin Fırtınaışığı'nın bir kısmını alabiliyordu. Bu, biraz basınç farkı gibi işliyordu. Büyük boş bir kap, küçük dolu kaplardan Fırtınaışığı alıyordu.

Yavaş bir süreçti; özellikle de doldurmak istediğiniz mücevher büyüklük diferansiyelini sınırlayacak kadar küçükse. Navani Thaylenli âlimler Ulvlk ile Vrandl'ın yanına gitti. Bu ikisi çok gizli bir loncanın artifabrianlarıydı.

"Yaradan'ın izniyle şunu bir zamanında çalıştırabilsek," dedi Navani arkalarında bir gök gürültüsü yankılanırken.

"Demek bizi bu yüzden getirdiniz," dedi Vrandl. Geleneksel Thaylen elbiseleri yerine havah giymeyi tercih eden kısa boylu bir kadındı. Kaşlarını bukle bukle yapmıştı. "Kule işgal edildi, adamlarınız ölüyor ve siz bunu bizden ticari sırları öğrenmek için bir fırsat olarak mı görüyorsunuz?"

"Dünyanın sonu geliyor," diye karşılık verdi Navani, "ve en büyük avantajımız, birliklerimizi saniyeler içinde Roshar'ın bir ucundan diğer ucuna göndermemize imkân veren bu kule, tehdit altında. Ticari sır saklamanın zamanı mı gerçekten Berrakhanım?"

İki kadın cevap vermedi.

"Yanmasını izlemeyi mi tercih edersiniz?" dedi Navani. Kendini yorgun ve huysuz hissediyordu. "Bildiklerinizi paylaşmak yerine Urithiru'nun düşmesine izin mi vereceksiniz gerçekten? Yeminkapılarını tamamen kaybedersek savaşın sonu gelir. Vatanınızın sonu gelir."

Yine sessiz kaldılar.

"Peki," dedi Navani. "Umarım öldüğünüzde, vatanınızın en kötüsüne mahkûm olduğunu, ailelerinizin tutsak alındığını, kraliçenizin idam edildiğini bilerek öldüğünüzde, o ticari avantajınızı sonuna dek koruduğunuz için kendinizle gurur duyarsınız."

Navani ön tarafa, âlimlerinin duvardaki mücevhere az az Fırtınaışığı doldurduğu yere yürüdü. Genelde bir fabrialın çalışması için belli bir yüzdeye kadar dolu olması gerekirdi. Fakat bu taş Fırtınaışığı aldıkça dolması yavaşlıyordu.

Navani arkasında taşın üzerinde yankılanan ayak sesleri duydu ve döndüğünde Thaylenli âlimlerden daha genç olan Ulvlk'le karşılaştı. "Ses kullanıyoruz," diye fısıldadı kadın. "Eğer mücevherin belli bir fre-

kansta titreşmesi sağlanabilirse aktarım yapılan mücevherin büyüklüğü ne olursa olsun ondan Fırtınaışığı çekebiliyor."

"Frekans..." diye mırıldandı Navani. "Bunu nasıl keşfettiniz?"

"Asırlardır kuşaktan kuşağa aktarılan geleneksel yöntemler," diye fısıldadı Ulvlk.

"Titreşim yaratacağız..." dedi Navani. "Üzerine delik mi açıyorsunuz? Hayır... Bunun için çoktan Fırtınaışığı'yla doldurulmuş olması lazım. Ses çatalı?"

"Evet," dedi Ulvlk. "Diyapazonu dolu mücevhere dokundurup onu titreştiriyoruz, sonra boş olana doğru bir Fırtınaışığı akışı sağlayabiliyoruz. Sonrasında sıvı gibi akıyor zaten."

"Bunun için şimdi yanında alet var mı?" diye sordu Navani.

"Ben..."

"Elbette var," dedi Navani. "Habercileri sizi almaya yolladığımda sizi kuleden çıkartacağımı düşündünüz. Odada değerli neyiniz varsa yanınıza aldınız."

Thaylenli genç kadın elini cebine sokup metal bir ses çatalı çıkardı.

"Loncadan atılacaksın!" dedi Vrandl arkalarından, ayaklarının dibinde birikmiş öfkesprenleriyle. "Bu bir hile!"

"Hile falan yok," diye genç kadını yatıştırdı Navani. "Aslında, Kaynaşıkların insanlardan Fırtınaışığı emmekte kullandığı silahlar sayesinde büyük bir ilerleme kaydetmek üzereydik zaten. Senin şu anda tek yaptığın, kuleyi işgalcilerden kurtarmak oldu muhtemelen."

Navani ses çatalına vurup sonra onu dolu mücevherlere dokundurarak bu yeni yöntemi denedi. Gerçekten de çatalı taştan uzaklaştırıp duvardaki mücevhere doğru götürdüğünde, çatalın peşinde Fırtınaışığı'ndan ince bir yol oluştu. Işık tıpkı Parlayanlar onu içine çektiğinde yaptığı gibi davranıyordu.

İşe yaradı ve duvardaki mücevher saniyeler içinde dolmuştu. Kardeş bundan sonra ne olacağını açıklamıştı aslında, buna rağmen doldurulmuş fabrial bir anda tüm duvarın sarsılmasına sebep olduğunda Navani olduğu yerde sıçradı.

Duvarın merkezi ayrıldı; eskiden muhtemelen sadece bir Parlayan'ın çalıştırabildiği bir fabrialla kilitlenmiş kapı açığa çıktı. Çabucak fenerlerinin ve kürelerinin üzerini açıp kapının ardındaki, ortasında bir kaide olan küçük yuvarlak odaya baktılar. Kaidenin üzerine doldurulmamış büyük bir safir yerleştirilmişti.

"Acele edin," dedi Navani, "işe koyulalım."

Kaladin çantasını omzuna atıp çok korkmuş başka bir ailenin odasından çıktı. Bu aile de diğerleri gibi ondan haber, bilgi ve söz istemişti. Her şey yoluna girecek miydi? Diğer Parlayanlar da onun gibi ayağa kalkacak mıydı? Bağdökümcü ne zaman dönecekti?

Keşke Kaladin cevapları bilseydi. Kendini kör gibi hissediyordu. Önemli her şeyin merkezinde olmaya alışmıştı. Önemli insanların sadece planlarını değil endişelerini ve korkularını da paylaştığı biri olmaya...

Koridorda uçan Syl'i takip etti. Saat geç olmuştu ve taşlardan gelen sarsıntılara, gümbürtülere rağmen Kaladin hissettiği bitkinlikle mücadele etmek zorunda kaldı. Alt katlardan gelen uzak patlamalar öyle güçlüydü ki muhtemelen Soylularla Kaynaşıkların işi olmalıydı. Kulede bir yerlerde insanlar savaşıyordu. Fakat burada, altıncı katta insanlar sinmişti. Burası bin kadar korkmuş insanın sessizliğine gömülmüştü.

Yorgunlukla savaşarak bir kavşağa ulaştı. Artık kliniğe dönüp babasıyla buluşması gerekiyordu ama Syl başka bir yöne doğru uçuyor ve belli ki takip etmesini istiyordu. Bir Yokspreninin onu fark etmesi ihtimaline karşılık Kaladin'den mümkün mertebe uzak durmasına karar vermişlerdi.

Kaladin onun peşinden sola sapıp kendi odasının yakınındaki, avluyu andıran büyük balkona çıkan kapıdan geçti. Balkonların çoğu ortak alan olarak kullanılsa da bu gece burası uç kısımda duran bir gölge dışında boştu. Üniformasının kapatmadığı yerlerden fırlayan kabuğuyla Rlain karanlıkta bile açıkça seçiliyordu.

"Hey," dedi Kaladin ona doğru yürürken. Syl korkuluğun üzerine kondu; yumuşak bir şekilde parlıyordu. Kaladin'e gecenin karanlığına, son ayın altında yeşil bir ışıltıyla yıkanan dağlarla bulutların sonsuz manzarasına bakmak ürkütücü geldi.

"Yeni birlikler," dedi Rlain başıyla aşağıdaki platoyu işaret ederek. Aşağıda yeni bir şarkıcı birliği kulenin ön kapısına doğru yürüyordu. "İnsan orduları gibi uygun adım yürüyorlar. Dinleyici savaşçiftleri gibi değil."

"Klinikte saklanacaksın diye konuşmuştuk."

"Bu bir işgal Kal," dedi Rlain sesinde kederli bir ritimle. "Urithiru'yu bu gece veya yakın bir zamanda geri alamayacağız. Peki bu durumda ben ne olacağım?"

"Sen onlardan biri değilsin."

"Sizden biri miyim?"

"Daima Köprü Dört'ün bir üyesi olacaksın."

"Kastettiğim bu değildi." Rlain ona döndüğünde kabuğuyla teni

yeşil ay ışığı altında parladı. "İnsanların arasında saklanmaya çalışırsam felakete davetiye çıkarmış olurum. Hadi bir şekilde gözlerden uzak kalmayı başardım diyelim, yine de eninde sonunda biri beni Kaynaşıklara ihbar edecektir. Birileri benim düşman casusu olduğumu düşünecektir ve sonra... O zaman neden en başta ortaya çıkıp işgali desteklemediğimi açıklamam çok zor olur."

Kaladin buna itiraz etmek istedi. Ama fırtınalar adına, benzer bir şeyin kendi başına gelmesinden de endişeleniyordu. Biri çıkıp onun Parlayan olduğunu, hekimin oğlunun Rüzgârkoşucu Kaladin Stormblessed olduğunu söylerse... O zaman ne olacağını kim bilirdi?

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Syl korkuluğun üzerinden.

"Onlara gideceğim," dedi Rlain. "Dinleyici değilmişim de kaçmayı başaramamış ve ne yapacağını bilemeyen sıradan bir parshmen gibi davranırım. İşe yarayabilir. Ya öyle yaparım ya da belki onlardan biriymiş gibi aralarında saklanabilirim. Ordularındaki bir sürü adamdan herhangi biri gibi."

"Ya seni Dinmezfırtına'ya çıkarırlarsa?" diye sordu Kaladin. "Soylu formu almanı veya daha kötüsü, ya bir Kaynaşık için ruhunu vermeni isterlerse?"

"O zaman kaçmanın bir yolunu bulmam gerekir, değil mi?" dedi Rlain. "Bunu biliyordum Kal. Bir gün bununla yüzleşmem gerekeceğini hep biliyordum. İstesem burada bir evim olurdu. Bunu biliyordum ve bana bir yer verdiğiniz için hepinize daima minnettar olacağım.

"Öte yandan insan imparatorluklarının halkıma neler yaptığını da unutamam. Burada kendimi hiçbir zaman tamamen rahat hissetmeyeceğim. Dinmezfırtına'dan sağ çıkan başka dinleyiciler de var mı diye merak ederken olmaz. Bu felaketi durdurmak için yapabileceğim başka bir şey var mı diye merak ederken olmaz."

Kaladin içi paramparça olmasına rağmen derin bir nefes aldı. "Bir veda daha o zaman."

"Umarım geçici bir süreliğine," dedi Rlain. Ardından beceriksizce kollarını uzattı ve Kaladin'e sarıldı. Rlain insan âdetlerine bayılmazdı ama Kaladin bu hareket karşısında mutlu oldu.

"Teşekkürler," dedi Rlain geri çekilirken. "Bu kararımda bana güvendiğin için."

"Aylar önce istediğinin bu olduğunu söylemiştin," dedi Kaladin. "Ben de dinleyeceğime söz vermiştim."

"Güvenilmek ve dikkate alınmak," dedi Rlain.

"Yeminlerimi tutuyorum Rlain. Özellikle de dostlarıma ettiklerimi."

"Onlara katılmayacağım Kal. Ben casusum. Eğitimim bunun içindi; halkımın elinden geldiği kadarıyla. İçerden yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Döndüğünde Garaz'ın ilk öldürdüğü halkın insanlar değil dinleyiciler olduğunu unutma."

"Köprü Dört," dedi Kaladin.

"Ölümden önce hayat," diye karşılık verdi Rlain. Ardından kulenin iç kısmına doğru yürüdü.

Syl korkuluğun üzerinde oturmaya devam etti. Kaladin taşa yaslanıp Syl'in neşeli bir şey söylemesini bekledi. Diğerleri onu güldürerek teselli etmeye çalıştığında bu ona hep saçma, hep çok gereksiz gelirdi. Ama Syl yaptığında... Eh, Syl onun derin sulardan çıkmasına yardım ediyordu.

"Hepsi bir bir gidecek, değil mi?" diye fısıldadı Syl bunun yerine. "Moash, Kaya, şimdi Rlain... Her biri. Hepsi gidecek. Veya... Veya daha kötüsü..." Kaladin'e baktığında hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Hepsi gidecek ve sonra hiçlik olacak."

"Syl," dedi Kaladin. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Ama doğru," dedi Syl. "Değil mi?"

"Ben seni bırakmayacağım."

"Eninde sonunda bırakmayacak mısın?" dedi Syl yavaşça. "Eski şövalyem... O da gitmek istemedi... Onun suçu değildi. Ama ölümlüydü işte. Herkes ölür. Benim dışımda."

"Syl?" dedi Kaladin. "Sorun ne? Kuleye yaptıkları şey mi seni etkiliyor?"

Syl yeşil bulutlara bakarak bir süre sessiz kaldı. "Evet, elbette," dedi sonra. "Kusura bakma. İhtiyacın olan şey bu değil, değil mi? Neşeli olabilirim. Mutlu olabilirim. Bak?" Syl havaya fırladı ve bir ışık huzmesine dönüşüp Kaladin'in kafasının etrafında dolaştı.

"Ben öyle demek istemedim, ben..." dedi Kaladin.

"Bu kadar evhamlı olmasana," diye sözünü kesti Syl. "Bugünlerde şaka kaldıramıyor musun? Hadi. Kliniğe dönmemiz lazım."

Syl uçup gitti ve Kaladin kafası karışmış ve endişeli ama her şeyden önce yorgun bir şekilde onu takip etti.

Navani adamlarının küçük odanın ortasındaki mücevheri doldurmasını izledi. Thaylenli âlimlerden ikinci bir ses çatalı ödünç alarak hızlarını ikiye katlamışlardı.

Bu kadar basit bir aleti... Rushu'yla birlikte, Thaylenli artifabrianların

kullandığı yöntem hakkında saatlerce teoriler üretmişlerdi. Gizli Parlayanlardan ışık doldurmaya benzer bilimsel prensiplerine sahip su ozmosunu taklit eden karmaşık makinelere kadar bir sürü tahmin yürütmüşlerdi. Sonuçta kullandıkları yöntem çok, çok daha basit bir şey çıkmıştı.

Genelde böyle olmaz mıydı? Dönüp geriye bakınca bilim hep kolay görünürdü. Eskiler, mücevherin içine bir spren hapsedebileceklerini nasıl düşünememişlerdi? Bölünen mücevherin çiftlenebileceğini nasıl keşfedememişlerdi? Kafesi biraz alüminyum ekleyerek inanılmaz şeyler yapabilirdiniz. Bu bilgiyle insanlar bugün Navani'nin âlimlerinin yaptığı uçan gemileri dört bin yıl önce yapabilirlerdi.

Doğru, ilerlemeye yol açan yüzlerce minik sıçrama göründükleri kadar sezgisel değildi. Yine de Navani merak etmeden edemedi. Gelecek nesillere gayet basit görünecek bundan sonraki birkaç sıçramayı şimdiden biliyor olsaydı ne gibi harika şeyler yaratabilirdi? Her gün, orada burada parça parça duran ve bir araya getirilmeyi bekleyen hangi muhteşem yaratımların yanından geçip gidiyordu?

Daha fazla gök gürlemesi duyuldu. Navani devam eden gürlemelerin Teofil ve adamları için iyiye işaret olduğunu umdu. Daha hız ak, diye diledi Fırtınaışığı'ndan. Ne yazık ki bu mücevherde bir tuhaflık vardı. Yeni Thaylen yöntemi gerçekten de Fırtınaışığı'nı daha hızlı aktarıyordu ama sanki tuhaf fabrial çok fazla emiyormuş gibi görünüyordu. Getirdikleri kürelerin çoğunu boşaltmışlardı, buna rağmen safir güçbela parlıyordu. Sanki Işığı sadece mücevhere değil, mücevherler ve kristal damarlardan oluşan bütün bir ağa dolduruyorlardı.

Bu gerçekten bir fabrial mıydı? Navani, etrafında metal bir tel dolanıyor olsa da bu kafes yapısına aşina değildi. Ve niye yan tarafta kendi yuvasında duran ve tellerle mücevhere bağlanmış, yumruğu büyüklüğünde cam bir küresi vardı ki?

Âlimleri çalışmaya devam edip birbiri ardına mücevherleri boşaltırken Navani hürelinin tersiyle duvardaki lal damara dokundu.

Acele etmelisin, dedi Kardeş zihninde.

"Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz," diye fısıldadı Navani. "Askerlerim hâlâ hayatta mı?"

Onları göremiyorum, dedi Kardeş. Bir şekilde görüşüm sınırlı ve eskiden böyle olmadığı için kafam karışıyor. Ama sanırım gönderdiğin askerler bayağı yakınlar. Kulenin kristal kalbinin yakınından gelen çığlıkları duyabiliyorum.

Navani, yanında yakabileceği bir ründuası olmadığından Yaradan'ın fısıldadığı duayı duymasını umarak gözlerini yumdu.

Çabuk ol, dedi Kardeş. Çabuk.

Navani mücevherlerin oluşturduğu yığına doğru baktı. Neyse ki Thaylen yöntemi Fırtınaışığı'nı farklı türden kutuptaşları arasında hareket ettirebiliyordu. "Deniyoruz. Sprenlerin neden farklı türden mücevherleri tercih ettiklerini biliyor musun?"

Çünkü onlar da farklılar, dedi Kardeş. İnsanlar neden bazı yiyecekleri diğerlerine tercih ediyor?

"Ama farklı renklere boyanmış olsa da aynı tada sahip yiyecekler bizim için genelde eşit düzeyde kabul edilebilir oluyor." Navani başıyla küçük zümrüt yığınını işaret etti. "Mücevherlerin çoğuysa en azından yapı olarak birbiriyle aynı. Hatta aynı temel kimyasal bileşime sahip olabileceklerini düşünüyoruz."

Sprenler için renk tat gibi, dedi Kardeş. *Bir şeyin ruhunun bir parçası.*

İlginç.

Daha hızlı olmalısınız, diye tekrarladı Kardeş. *Acıların Hanımı, Dönüşüm Dalgasına ve çok tehlikeli bilgilere sahip. Tüm kalbimi –sütunu– Yokışığı kullanarak doğru sırayla dolduracak. Bunu yaparak beni yozlaştıracak ve beni... beni bir Yaradılmamışa dönüştürecek...*

"Peki burada yaptığımız şey seni koruyacak mı?" diye fısıldadı Navani.

Evet. Bir engel oluşturup herhangi birinin, insanların, Yaradılmamışların veya şarkıcıların bana ulaşmasını engelleyecek.

"Teofil'i de engelleyecek bu o zaman," dedi Navani. "Parlayanları bloke eden yapıyı kırmasını engelleyecek."

Teofil'in zaten şansı yok, dedi Kardeş. *Acele etmelisiniz. Navani, Yeminkapısı'nı yine çalıştırdılar. Yeni düşman birlikleri geldi.*

"Kapıları nasıl çalıştırıyorlar? Semadeşenleri var ama onlar da Parlayanlar gibi işlevsiz durumda olmalı, değil mi?"

Yanlarında Şerefkılıcı olan bir insan getirdiler.

Moash. Katil. Navani öfkesinin yükseldiğini hissetti. Yapabileceği pek bir şey yoktu ne yazık ki.

Acele edin. Lütfen. Acele... Kardeş tereddüt eder gibi oldu. *Dur. Bir şey oldu. Acıların Hanımı durdu.*

Venli, insan askerlerin hücumunun son bölümüne tanıklık etti. Basamakların dibinde duruyordu. Bu merdiven biraz tuhaftı. Bodrumdan giriş kata kadar olan merdiven boşluğu sütun şeklinde geniş bir

açıklıktı. Basamaklar bu silindirin dış duvarının etrafından dolanıyorlardı. Öyle dar ve yamuk yumuktular ki ortalarındaki çukurda asılı duruyormuş gibi görünüyorlardı.

Böylesine dik ve dengesiz basamaklardan aşağı hücum etmek, Kaynaşıklarla ve Soylularla burada savaşmak tam bir çılgınlıktı. Yine de insanlar bu büyük cesaret isteyen işe girişti. Kalkanlarını birbirine kilitlemişlerdi ve Venli'nin ablasının daima hayran kaldığı bir uyumla birlikte hareket ediyorlardı. Dinleyiciler savaşçiftleri olarak Roshar ritimleriyle birbirleriyle uyum içinde dövüşürdü, insanlar ise uzun saatler boyu birlikte aldıkları eğitim sayesinde kendilerine göre bir tür sembiyotik ilişki kuruyorlardı.

Kalkanlardan oluşan duvar, onları saflan zorlayarak mızraklarını saplamaya çalışan Göksellerden koruyordu... Gerçi iç mekânda yeterli manevra alanları yoktu. Saldırıya geçmeden önce boşluktan aşağıya, fırtınaformundaki Soyluların üzerine varillerle su dökmüşlerdi. Islandıklarında –Venli'ye hep çok ironik gelen bir şekilde– Soyluların güçleri zayıflıyordu.

Baskın öyle güçlüydü ki Venli, Raboniel'i çağırmaya gitti. Kaynaşık sütun üzerinde yaptığı çalışmayı kesip dışarı çıktığında insanların ne kadar yaklaşmış olduğunu görüp hayrete düştü.

"Çabuk olun," diye bağırdı Raboniel yanındaki fırtınaformlara. "Basamakları çıkın! Askerlerin üzerine hücum edin."

Fırtınaformlar emre uydularsa da suyla ıslandıklarından güçleri askerlere denk değildi. İnsanlar mızraklarını saplayıp onları öldürüyor veya merdivenlerin kenarından aşağı atıyor, geri püskürtüyor, düşen arkadaşlarının üzerinden atlayarak kavisli duvar boyunca ilerleyerek üç kişiden oluşan ilk hattı korumaya devam ediyorlardı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Raboniel. İnsanlar, kabuklu dev bir yaratık gibi savaşıyordu. Zırh ve dişten ibaret acımasız bir uçurumşeytanı gibi.

Raboniel geri kalan Derinlere savaşa katılmaları için işaret etti eliyle. Fakat bu bile işe yaramadı. Başlangıçta ellerini duvarın içinden uzatıp insanları iterek veya yanlardan uzanıp ayak bileklerini yakalayarak birkaç kez safları bozdular. Fakat askerler hemen uyum gösterdi. Duvara yakın olanları kılıçlarını çekip Derinlere karşılık vermeye başladı. Venli'nin yanına ölü insanlar ve dengesini kaybeden Soyluların yanında birkaç kopuk kol da düşmeye başladı.

Giderek öfkelenen Raboniel'in yanında dikilirken Venli insanların başarabileceğini düşündü. Sayıları yüzlerceden elliye düştüğü hâl-

de kısa saçlı yaşlı askerin liderliğinde inatla ilerlemeye devam ettiler. Venli kendini içten içe onları desteklerken buldu. Tını, Umut Ritmi'nde tınlıyordu. Genel olarak insanları pek sevmezdi ama böyle azimli bir direniş karşısında etkilenmemek imkânsızdı.

Venli'nin halkının, insanlarla savaştıkları yıllarda sayıca giderek azalmasının, neredeyse yok olacak noktaya gelmesinin sebebi işte buydu. Sebep, insanların Parelere erişiminin olması veya inanılmaz kaynakları değildi sadece. Tek tek herhangi bir dinleyiciden zayıf oldukları hâlde böyle birlikte hareket edebilmeleriydi. Formları yoktu ama bu eksikliği eğitimle, neredeyse sprene dönüşene dek bireysellikten fedakârlık ederek gideriyorlardı. Tek bir şeyde, başka bir hedefe yönelemeyecek kadar iyi hâle gelerek.

Yerden sadece yirmi ayak yüksekteki son dönemeci de aldıklarında Raboniel Derinlere bağırmaya başladı. Derken kırmızı bir ışın yukarıdan aşağıya uçtu. Avcı gelmişti.

Avcı insanların tam ortasında maddeleşip sivri kabuklarla kaplı kollarını savurdu. İnsanlar bu yeni düşmana göre konum almaya çalışırken saflar bozuldu ama bu arada Avcı tabii çoktan yine ışına dönüşüp gitmişti. Geriye ondan bir kabuk kalmıştı. İnsanlar kılıçlarını ona saplarken Avcı diğer taraftaki askerlerin arasında belirdi.

Böylece bir anda savaşın gidişatı değişti.

Gökseller kalkanların oluşturduğu duvarın arasında buldukları boşluklardan tek tek insanları deşmeye başladı. Derinler de bu karmaşadan yararlanıp askerleri kılıç taşıdıkları kollardan yakalıyor veya çelme takarak düşürüyordu. Yaşlı savaşçının liderlik ettiği küçük bir insan grubu öne atılıp geri kalan yolu aşmaya çalıştıysa da Venli'nin yanındaki Soylular havluyla kurulanmıştı ve aynı anda fırlattıkları yıldırımla adamların tam önündeki basamaklarda geniş bir yarık açtılar.

İnsan lider ve yanındaki adamlar yağan molozla birlikte düşüp öldüler. Geri kalanlar panikle kaçmaya çalıştı. Savaş hızla sona erdi.

Raboniel ritmini Rahatlama'ya çevirerek fresklerle süslü koridordan sütuna doğru yürüdü. Nihai katliamı seyretmek istemeyen Venli de dönüp onunla gitti. Düşen vücutların –taşa çarpan zırhların– sesi onu yol boyunca takip etti.

Bitti, diye fısıldadı Kardeş, Navani'ye. *Adamların kaybetti.*

"Emin misin?" diye sordu Navani. "Ne görüyorsun?"

Eskiden tüm kuleyi gözleyebilirdim. Şimdi... Sadece bazı parçalar görüyorum. Altıncı katın küçük bir bölümü. Dördüncü katta içinde kafes olan bir oda. Acıların Hanımı'nın yakın çevresi. Geliyor. Şimdi beni öldürecek.

Navani'nin âlimlerinin üzerinde çalıştığı büyük mücevher nihayet Fırtınaışığı'yla parlamaya başladı. Işık mücevherin içinde çılgın gibi dolanıp dans ediyordu. Sonra birden parıltı soluklaştı ve yok oldu.

Navani tam paniğe kapılıyordu ki Kardeş zihninde konuştu. *İşe yaradı. Melishi... Senden nefret ediyordum... Ama şimdi sana şükrediyorum. İşe yaradı. Şimdilik güvendeyim.*

Navani rahat bir nefes aldı.

Eğer doldurduğun mücevhere ulaşırlarsa, dedi Kardeş, *beni onun üzerinden yozlaştırabilirler. O mücevheri yok etmelisin.*

"Bu, kalkanı kıracak mı?" diye sordu Navani.

Hayır. Kalkanı zayıflatacak ama her koşulda diğer seçenekten iyi. Bu yeri savunamazsınız. Merdivendeki askerlerin yenildi.

Navani nefes verdi. İlk fırsatta ölen askerler için bir dua yakacaktı. Ama eğer Teofil öldüyse... O zaman kule ele geçirilmişti. Navani'nin artık önünde tek bir yol vardı, o da teslim olmaktı. Kalkanın Dalinar gelene veya kendisi Parlayanları uyandırmanın bir yolunu bulana kadar dayanacağını ümit etmekten başka seçeneği yoktu.

Eğer bu arada öldürülmezse... Kaynaşıklar genelde rastgele öldürmezlerdi ama üst rütbeli açıkgözleri idam ettiklerine dair raporlar vardı. Bu karar birlikleri yöneten Kaynaşık'a ve insanların ne kadar direndiğine bağlıydı.

"Safiri kırın," dedi Navani âlimlerine. "Kafes ve cam küre de dâhil tüm fabrialı parçalayın. Kulenin haritalarını yakmaları için harita odasına ve belge kasasına birkaç kişi yollayın. Geri kalanlar benimle gelsin. Öldürülmeden önce resmen teslim olmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Raboniel büyük bir hevesle tekrar sütuna yaklaştı. Kaynaşık uzanıp sütuna gömülmüş belli bir mücevher dizisine dokunarak Yokışığı doldurmaya başladığında Venli onun hemen yanında duruyordu.

Fakat Kaynaşık başladığı gibi durdu; tereddüt etti. "Burada acayip bir şey oluyor. Sistemde Fırtınaışığı var. Bunun mümkün olmaması gerekiyordu. Kardeş Fırtınaışığı üretemez."

"Parlayanların ve fabriallarının hep kullandığı şeyin Fırtınaışığı olduğunu sanıyordum," dedi Venli.

"Kule farklı." Raboniel, Venli'ye baktığında kafasının karıştığını gördü ve çoğu Kaynaşık'ın yapacağının aksine açıkladı. "Kardeş ya da kule, Urithiru, Şeref ile Terbiye'nin, Garaz'la savaşması için yaratılmış çocukları. Bu yer Kardeş'in annesiyle babasının özünden oluşan Işık'ıyla işliyor. Fırtınaışığı tek başına kulenin çekirdek sistemlerini çalıştıramamalıydı. Kardeş için Fırtınaışığı tamamlanmamış, eksik bir şey. Birkaç dişi eksik bir anahtar gibi."

"Ve siz de Yokışığıyla... dişi olmayan bir anahtar mı kullanıyorsunuz?" diye sordu Venli.

"Ben hiç anahtar kullanmıyorum. Kilidi kırıyorum." Raboniel ellerini sütunun üzerine koyup başka bir mücevheri doldurmaya girişti. "Kardeş tamamen hissiz ve bizim burada olduğumuzdan habersiz. Bu kadarını saptayabiliyorum ve onu yozlaştırıp bize hizmet etmesi için uyandırabilirim. Tam da umduğum gibi. Fakat bir de Fırtınaışığı var. Çok büyük miktarda. Bunu hissedebiliyorum. Belki...Belki pompaları ya da asansörleri çalıştırmak için kullandıkları güçtür bu. Kardeş'in gerçek parçaları değil, sonradan eklenen, yapıya iliştirilen sistemler. Bunlar belki Fırtınaışığı alıyordur..."

Raboniel durdu ve İhtiras'ta mırıldanarak geri çekildi. Bu ritim şaşkınlığa veya bir soruya işaret ediyordu. Derken sütundan mavi bir ışık dalgası yayılmaya başladı. Raboniel geri kaçarken Venli de ona katıldı ve birlikte koridora çıktılar. Mavi ışık orada durdu ve katılaşarak yolu kapattı.

Raboniel öne çıkıp elini onun üzerine koydu. "Katı," dedi. "Ve tonuna bakılırsa Fırtınaışığı'ndan güç alıyor..."

Venli onun öfkelenmesini bekledi. Bu kalkan her neyse belli ki Dilekler Hanımı'nın yaptığı şeye engel teşkil ediyordu. Fakat Kaynaşık büyülenmiş görünüyordu.

"Olağanüstü. Gerçekten olağanüstü," dedi Raboniel kalkanı bıçağıyla dürterek. Cama dokunulduğunda çıkana benzer bir tıkırtı geldi. "Bu, inanılmaz."

"Bu bizim planlarımızı bozacak mı?" diye sordu Venli.

"Kesinlikle."

"Ve bu sizi... rahatsız etmiyor mu?"

"Elbette hayır. Bunu kırmak çok *ilginç* olacak. Haklıydım. Tüm cevaplar, savaşı sona erdirmenin yolu burada olmalı."

Kırmızı bir yıldırım parıltısı koridorun zemini boyunca ilerledi. Venli bunu daha önce görmüştü: Yüzey boyunca ilerleyen, yıldırımı andıran bir spren. Derken spren küçük bir insan şekline büründü. Şarkıcı

değil, görünmeyen bir rüzgârda dalgalanan saçları ve tuhaf gözleriyle bir insan şeklindeydi.

Ulim. Venli'nin yıllar önce karşılaştığı ilk Yokspreni. "Dilekler Hanımı," dedi Ulim abartılı bir reverans yaparak. "Kulenin kraliçesinin, Karadiken'in karısının yerini belirledik."

"Demek öyle," dedi Raboniel. "Nerede saklanıyordu?"

"Derinlerden biri, Membaların Çağırıcısı, onu tuhaf bir fabrialın yanında buldu ama fabrial ne yazık ki yok edilmiş. Çağıncı hemen bir birlik toplayıp Kraliçe Karadiken'i yakaladı ve o da sorun çıkarmadan teslim oldu. Şimdi de saldırının lideriyle görüşmek istiyor. Onu hemen öldürteyim mi?"

"İsraf yapma Ulim," dedi Raboniel. "Karadiken'in karısından bize çok faydalı bir piyon olur. Seni daha akıllı sanırdım."

"Normalde yeni bir oyuncak çok hoşuma giderdi," dedi Ulim. "Ama bu kadın tehlikeli ve kurnaz. Raporlara göre geçen ay Alethkar'a saldıran uçan makineyi yaratan oymuş."

"O zaman onu kesinlikle öldürmüyoruz," dedi Raboniel.

"Kule halkı onu bir sembol olarak görebilir..." dedi Ulim. Sonra küçük spren kafasını yana yatırıp kapının önünü kapatan kalkana baktı. "Bu ne?"

"Onu yeni mi fark ettin?" diye sordu Venli.

Ulim ona bir bakış attı, ardından kafasını çevirip onu görmüyormuş gibi yaptı. Bunca yıl sonra şimdi Venli için ne düşünüyordu acaba? Ona onca söz vermişti. Venli'nin onun nasıl bir yalancı olduğunu bilerek yaşaması onu hiç utandırıyor muydu?

"Bir bilmece," diye cevap verdi Raboniel. "Gel. Kulenin kraliçesiyle tanışalım."

Navani, etrafında şarkıcı askerlerle, elleri önünde bağlı bir şekilde dikilirken kendine hâkim oldu. Yorgunluktan olduğu yere yığılası olsa da kafasını dik tuttu. Keşke bugün eldivenli basit bir iş elbisesi yerine resmî bir havah giymiş olsaydı ama bunun için artık yapabileceği bir şey yoktu. Ne giyerse giysin, kraliçe kraliçeydi. Hapse girmeyi mi yoksa ölümünü mü beklediğini bilmiyordu, yine de sakin yüz ifadesini korudu.

Doğal olarak onu hemen diğerlerinden ayırmışlar ve fabrialların olduğu kol kılıfını almışlardı. Âlimlerinin güvende olması için keşke Yaradan'a bir dua yakabilseydi. Teslim olmasının tek sebebi onları

ve kuledeki diğer insanları korumaktı. Bu konuda Kaynaşıklar akıllıca davranmışlardı. Teslim olan insanlara katliam yapmadıklarını defalarca göstermişlerdi. Dolayısıyla bir çıkış yolunuz olduğunu biliyordunuz. Tek yapmanız gereken boyun eğmekti.

Bu aslında Navani'yle Gavilar'ın da uzun yıllar önce halklarına öğrettiği bir dersti. Birleşik Alethkar'a katılan şehirler zenginleşirdi. Tabii işin içinde Gavilar ve Dalinar olunca bu derse kendiliğinden çok net bir açıklama eklenmiş oluyordu. Teslim olmazsanız Karadiken gelirdi.

Aklından bunlar geçerken, onu basamaklardan indiren düşman askerlerine hiddetlenmek zordu. Kendisinin de başkalarına isteyerek yaptığı bir şey için nasıl öfkelenebilirdi? Gavilar'ın mantığındaki müthiş kusur buydu. Eğer Alethkar'daki hâkimiyetleri güçlerine dayanıyorsa, daha güçlü biri geldiğinde ne olacaktı? Bu sistemin kaçınılmaz sonucu, hâkimiyet için sürekli bir mücadele, daima bir savaş olmasıydı.

Navani kendini meselelere tepeden bakan bu felsefi düşüncelerle oyalamayı başardı, ta ki ilk cesetleri gördüğü ana dek. Merdiven dönemecinde duvarın dibine yığılmış Roion üniformaları adamlar. Kristal sütuna ulaşmaya çalışırken katledilen fazla genç yüzler.

Onun ölüme yolladığı adamlar. Navani kendini tuttu; ilerlemek için onların kanlarını çiğnemek zorundaydı. Vorin öğretileri kumarı lanetlerdi ve Navani bu tür şans oyunlarından uzak durmakla gururlanırdı. Fakat bugün hayatlarla kumar oynamıştı, değil mi?

Her yer kana bulanmıştı. Basamaklardan kan damlıyordu, zemin kaygandı. Döne döne inmeye devam ederken adamlardan biri Navani'yi kaymaması için kolunun altından tuttu. Dövüşün hararetlendiği bir noktada kırılmış ahşap korkulukların yanından geçtiler.

En aşağıda Kholin üniformalıların da aralarında olduğu başka bir ceset yığınıyla karşılaştı. Zavallı Teofil ve adamları. Göksellerin, son birkaç cesedin bulunduğu yerde Navani'yi basamaklardaki bir boşluğun üzerinde uçurmak zorunda kalmasına bakılırsa Teofil'le adamlarının başarmasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

Teşekkürler Teofil, diye düşündü Navani. *Hepinize teşekkürler.* Kulenin eğer bir şansı olacaksa bu adamlar ona zaman kazandırdığı için olacaktı. Sütuna ulaşamamış olsalar da muazzam bir şey yapmışlardı. Navani onların bu fedakârlığını hiç unutmayacaktı.

Basamakların dibinden fresklerin olduğu koridora doğru yönlendirildi. Yürümeye devam ederken Navani ortaya koydukları mücadeleyle gurur duydu. Sadece Teofil'le askerleri değil, bütün kule olarak.

Evet, Kaynaşıkların tüm Urithiru'yu fethetmesi yarım günden kısa sürmüştü ama Navani'nin Parlayanlarının ve Parelerinin olmadığı düşünülürse bu kadar bile dayanmaları olağanüstüydü.

Özellikle de koridorun sonunda sütun odasına girişi engelleyen parlak mavi ışığı gördüğünde çabalarına değdiğini hissetti. Kendini tam bir kraliçe gibi hissetmesi gereken anların tam da bu unvanın ondan alınmasından saniyeler önce olması ne tuhaftı.

Askerler onu iki kütüphane odasından büyük olana soktu. Burada uzun boylu bir kadın Kaynaşık, üzerinde hafif bir zırhla durmuş, kâğıt yığınlarından birini gözden geçiriyordu. Navani'nin en değerli mühendislik ve tasarım sırları. Kadının tuhaf bir saç stili vardı. Neredeyse tüm kafasını kaplayan kabuğun arasından sorguç gibi kalınca bir tutam turuncu şarkıcı saçı çıkıyordu. Muhafızların tavırlarından, onu sunuşlarından Navani onun lider olduğunu anladı.

Kaynaşık, Navani'ye şöyle bir bakıp okumaya devam etti.

"Teslim olma koşullarını konuşmaya hazırım," dedi Navani sonunda.

Bir Soylu çevik bir şekilde öne çıkıp kadının yanında durdu. "Dilekler Hanımı Raboniel'e doğrudan hitap edemez..."

Kaynaşık bir şey söyleyince Soylu susup dinledi. Söylenen her neyse bunu beklemiyor olmalıydı çünkü tekrar konuştuğunda sesinin ritmi belirgin bir şekilde değişmişti.

"Hanımım diyor ki, 'O bana bir kraliçe olarak geldi. Her ne kadar huzurumdan ayrılırken unvanı olmayacaksa da şu anda unvanına yakışır şekilde dilediğinde konuşabilir' diyor."

"O zaman teslim olduğumuzu bildiriyorum," dedi Navani. "Askerlerime, bir anlaşmaya vardığımızın kanıtı olarak belirlenen sembolle yaklaşıldığı takdirde silahlarını bırakmaları talimatı verildi."

"Parlayanlarınızı talep ediyorum," dedi Kaynaşık –Raboniel– tercüman aracılığıyla. "Bir bildiri yayınlayacaksınız. Bir Parlayan saklayanlar ağır bir şekilde cezalandırılacak. Tüm kuleyi arayıp onları kendi denetimimize alacağız. Askerleriniz ve memurlarınız silahsızlandırılacak ama hayatları bağışlanacak.

"Halkınız bizim hâkimiyetimiz altında kulede yaşamaya devam edebilir. Siz de dâhil tüm açıkgözler, koyugözler ile eşit statüde olacak. Hepiniz insansınız; ne daha az ne daha fazla. Bir şarkıcının arzusu anında yerine getirilecek ve hiçbir insan silah taşıyamayacak. Onun dışında işlerine devam etmelerine itirazım yok. Hatta ticaretle de uğraşabilirler. Bu, Alethkar'da çoğu insana tanınmayan bir ayrıcalık."

"Parlayan Şövalyelerin idam edilmeleri için teslim edemem," dedi Navani.

"O zaman hepsini baygınken öldürürüz," dedi Kaynaşık. "Onlarla işimiz bittiğinde de size daha az insaflı teslim şartları sunarız. Diğer taraftan şimdi bir uzlaşma sağlayabiliriz ve belki de Parlayanlarınız yaşar. Fikrimi değiştirmeyeceğime söz veremem ama şu anda onları idam etmek gibi niyetim yok. Onların uygun bir şekilde kontrol altında olduğundan emin olmak istiyoruz sadece."

"Bilinçleri yerinde değil. Daha ne kadar kontrol altında olabilirler ki?"

Raboniel cevap vermedi. Önündeki kâğıtları karıştırdı.

"Bu koşulları kabul ediyorum," dedi Navani. "Kule sizindir. Adamlarınız üzerinde siyah bir çember olan beyaz bayrakla askerlerime gittikleri takdirde askerler teslim olacaklar."

Birkaç Soylu haberi iletmek için koşarak uzaklaşırken Navani onların rüzgâr gibi gitmesi için dua etti. "Âlimlerime ne yaptınız? Bodrum katta görevli askerlerimize?"

"Bazıları öldü," dedi Raboniel tercümanı aracılığıyla. "Ama çok değil."

Navani gözlerini yumdu. Bazıları mı? Hangi arkadaşları bu baskında öldürülmüştü? Bir süre direnmekle aptalca bir çılgınlık mı yapmıştı?

Hayır. Eğer bu bize koruma kalkanını çalıştırmak için zaman kazandırdıysa hayır. Navani, Kardeş ve kule hakkında çok az bilgi sahibiydi ama şimdi bir şansları olduğunu biliyordu en azından. Sadece düşmanla çalışarak, itaatkâr ve onların denetimi altındaymış gibi yaparak Parlayanları iyileştirmek için bir fırsat yakalayabilirdi.

"Bunları sen mi çizdin?" diye sordu Raboniel tercüman aracılığıyla, sayfaları çevirirken. Bunlar gerçekten de Navani'nin çizimleriydi. Uçuşun mekaniğini artık daha iyi anladıklarından, daha kullanışlı olabilecek bazı hava gemisi tasarımları. Onun mührüyle imzalanmışlardı.

"Evet," dedi Navani.

Kaynaşık okumaya devam etti. Sonra aksanlı ama anlaşılır bir şekilde Alethçe konuştu. "Bu çağın insan kraliçelerinin mühendis olması sık rastlanan bir şey mi?"

Yanındaki Soylu şaşırmıştı, belli ki Dilekler Hanımı'nın Alethçe konuşabildiğini bilmiyordu. Ya da belki böylesine yüce bir kişinin bir insanla konuştuğunu duyduğuna şaşırmıştı.

"Benim sıra dışı hobilerim var," dedi Navani.

Raboniel bir kâğıdı katladı ve nihayet Navani'nin gözlerinin içine baktı. "Bunlar olağanüstü. Seni işe almak isterim."

"İş mi?" diye sordu Navani şaşalayarak.

"Artık kraliçe değilsin ama yetenekli bir mühendis olduğun ortada. Kuledeki âlimlerin sana çok saygı duyduğunu işittim. Bu yüzden seni benim için fabrial projelerinde çalışmak üzere tutmak istiyorum. Benim çalışanım olmanın, su taşımaktan veya çamaşır yıkamaktan daha cazip bir iş olacağını garanti ederim."

Bu nasıl bir oyun şimdi, diye düşündü Navani. Kaynaşık, Navani'nin düşman için fabrial tasarlayacağını bekliyor olamazdı.

"Su taşımak veya çamaşır yıkamak gayet iyi işler," dedi Navani. "Hayatımda her ikisini de yapmışlığım var. Ayrıca her ikisi de korkarım ki kaçınılmaz bir şekilde halkımı öldürmek veya zapt etmekte kullanılacak sırları düşmana vermemi gerektirmiyor."

"Doğru," dedi Raboniel. "Kibirli değilsin. Bunu saygı duyuyorum. Ama teklifimi reddetmeden önce bir düşün. Eğer bana yakın olursan projelerimi, ne yaptığımı daha kolay takip edersin. Bir kurtarma operasyonu düzenlemesi ümidiyle kocana bilgi sızdırmak için de daha fazla şansın olur. Ben Fırtınaışığı ve Yokışığı hakkında senin bilmediğin çok şey biliyorum. Dikkatle izlersen muhtemelen benden bir sürü şey öğrenirsin."

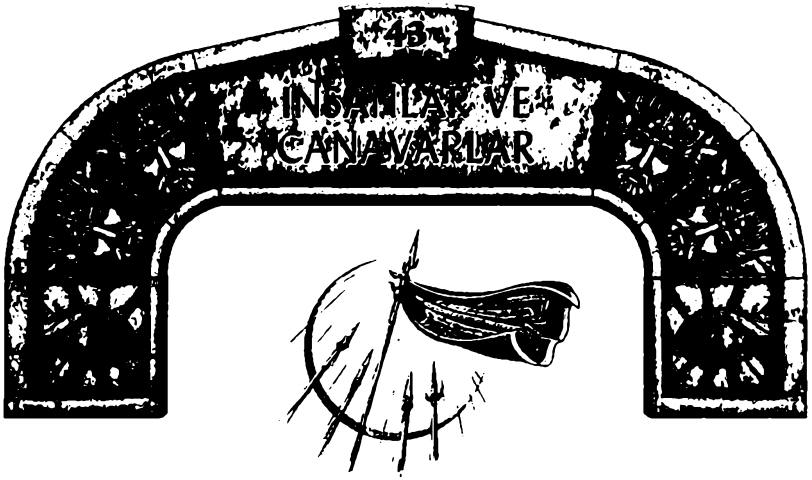
Raboniel'in yozlaşmış ruhunun solgun ışığıyla parlayan kırmızı gözlerini incelerken Navani'nin ağzı kurudu. Fırtınalar adına. Kaynaşık tüm bunları büyük bir soğukkanlılıkla söylemişti. Bu kadim yaratık binlerce yıl yaşındaydı. Kafasında kim bilir ne sırlar...

Dikkatli ol, diye düşündü Navani. *Eğer binlerce yıl yaşındaysa insanları manipüle etmekte de binlerce yıllık tecrübesi var demektir.*

"Bu teklifi düşüneceğim," dedi Navani.

"Artık unvanımı görmezden gelebilecek bir rütben olmadığına göre bana 'Kadim Kişi' veya 'Dilekler Hanımı' diye hitap et," dedi Raboniel. "Seni âlimlerinin yanına yollayacağım. Bu konuyu aranızda tartışın. Sonra bana kararını bildirirsin."

Askerler Navani'yi uzaklaştırırdı. Ve işte böylece Navani bir taht daha kaybetmiş oldu.

Her koşulda, benim diyarıma geldiğinizde lütfen haberim olsun. Gizlilik içinde hareket etmeniz gerektiğini düşünmeniz üzücü.

Kraliçenin teslim olduğu haberi kesinleştiğinde kliniğin pencerelerinden içeri güneş ışığı dolmaya başlamıştı. Kaladin'le ailesi tüm geceyi hastaları görerek geçirmişti. Yirmi saattir, tam bir gündür uyumuyorlardı.

Kaladin'in yanındaki yorgunlukspreni bile kendi etrafında yavaşça, uyuşuk bir şekilde dönerken yorgun görünüyordu. Haberci kadın uykulu gözleri, dağılmış üniformasıyla klinikteki masaya oturdu ve Kaladin'in babasının getirdiği bir kupa soğuk çayı kabul etti.

"Kraliçe, Parlayanları iyileştirmek için son bir hücum denedi," dedi kadın. "İçeriğini tam olarak bilmiyorum ama katılan askerlerin hepsi öldü. Ben altıncı kattaki bölgeler arasında mesaj götürüp getiriyordum. Ama sorunuzun cevabı, evet, Kraliçe Navani ile Kaynaşık ordusunun liderini birlikte gördüm. Navani bana teslim olduğumuzu bizzat söyledi. Artık şarkıcı hâkimiyetinde yaşayacağız ve direnmeyeceğiz."

"Hay fırtınarüzgârları," diye fısıldadı Kaladin. "Uzakalemler olmadığında kendimi böyle kör gibi hissedeceğimin hiç farkında değildim." Herhangi bir haberin altıncı kata ulaşması saatler sürüyordu.

"Yani yine onların hâkimiyetinde yaşamaya geri mi döndük?" dedi Kaladin'in annesi masada oturduğu yerden.

"O kadar kötü değil," dedi Lirin. "Yücebeylerin hoşuna gitmeyecek ama geri kalanımız için fazla bir şey fark etmiyor."

"Fabriallar çalışmıyor," dedi Hesina. "Odalarımızı ısıtamıyoruz. Yemekleri hiç söylemiyorum bile. Su pompaları durdu. Kule kısa sürede yaşanmaz hâle gelecek."

"Kaynaşıklar kendi güçlerini kullanıyor," diye karşılık verdi Lirin. "Belki fabrialları Yokışığı ile doldurursak çalışırlar."

"Affedersiniz Berrakbey," dedi haberci, "ama bu pek çok bakımdan yanlış geliyor."

Kaladin yiyecek bir şey bulmak için dolabı karıştırmakla meşgul olduğundan Lirin'in 'Berrakbey' diye hitap edilmeye ne tepki verdiğini göremedi. Tahmin edebiliyordu gerçi. Lirin'in sadece Kaladin'in evinde olduğu, gözlerinin değişmediği düşünülürse bu aslında çok tuhaftı. Bugünlerde rütbeler de birbirine girmişti.

"Kaladin, oğlum," dedi Hesina, "niye gidip biraz uzanmıyorsun?"

"Niye?" dedi Kaladin dolaptan bazlama çıkarıp kaç parça olduğunu sayarken.

"Kafese tıkılmış bir hayvan gibi dolanıp duruyorsun," dedi annesi.

"Hiç de değil."

"Oğlum..." dedi kadın sakin ama sinir bozucu bir şekilde mantıklı bir sesle.

Kaladin bazlamayı bıraktı ve alnında biriken soğuk terleri hissetti. Sonra derin bir nefes alıp onlara bakmak için döndü. Babası duvara yaslanmıştı, annesi ise haberci kadınla masada oturuyordu. Kadının aslında genç görünmesine rağmen erken ağarmış saçları vardı ve kemerine bir çift beyaz eldiven sokuşturmuştu. Ek olarak habercilik yapan bir Alethi başhizmetkârdı.

"Hepiniz ne kadar rahat konuşuyorsunuz," dedi Kaladin ellerini havaya kaldırarak. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misiniz? Kuleyi kontrol ediyorlar. Yeminkapılarını kontrol ediyorlar. Buraya kadar. Savaş sona erdi."

"Parlayanların büyük bölümü hâlâ Berrakbey Dalinar'ın yanındalar," dedi haberci Alili. "Ve ordularımız dünyanın dört bir yanındalar."

"Ve şimdi hepsi mahsur kaldılar!" dedi Kaladin. "Yeminkapıları olmadan farklı cephelerde savaşamayız. Hem ya düşman burada yaptığı şeyi yine yaparsa? Ya tüm cephelerde Parlayanların güçlerini bloke ederlerse?"

Haberci kadın sustu. Kaladin, Rüzgârkoşucular ve Hudutaşarların olmadığı bir savaşın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Son zaman-

larda savaş meydanları mızrakçı olduğu günlerdeki savaş meydanlarına pek de benzemiyordu zaten. Büyük gruplara karşı büyük gruplar hâlinde manevralar artık daha az yapılıyordu. Bunlar yukarıdan saldırıya veya başka tür Kaynaşıkların saldırısına çok açıktı.

Askerler artık arazi ele geçirmek ve düşmanı kovmak için ani saldırılar yapmak dışında günlerini korunaklı kamplarda geçiriyorlardı. Savaşlar, hızlı sonuç veren çarpışmalar yerine aylarca sürüyordu. Kimse böyle bir savaşta nasıl dövüşeceğini bilmiyordu, yani en azından onların tarafında kimse bilmiyordu.

"Yıldırımın düşmesini beklemeye devam ediyorum," dedi Kaladin alnını silerek. "Dün şimşek çaktı. Işığın çaktığını gördük ve kendimizi gelecek gümbürtüye hazırlamamız gerekiyor."

"Berrakbey," dedi Alili, "affedersiniz ama siz belki diğer Parlayanlara yardım edebilirsiniz? Yaptığınız şeyi yaparsanız?"

"Ne yapmışım ben?"

"Ben de onu soruyorum," dedi kadın. "Tekrar özür dilerim ama Berrakbey Stormblessed... Tüm kulede ayakta kalan tek Parlayan sizsiniz. Düşman her ne yaptıysa diğer hepsi bilincini kaybetti. Her biri. Siz hariç."

Kaladin yan odada masanın üzerinde yatan Teft'i düşündü. Ona kaşıkla çorba vermişlerdi ve Teft aralarda mırıldanıp kıpırdanarak çorbayı içmişti.

Kaladin'in üzerine uzun gecenin ağırlığı çöktü. Gerçekten dinlenmesi gerekiyordu. Hatta bunu saatler önce yapmalıydı muhtemelen fakat savaş şokundan muzdarip olan hastaları için endişeliydi. Tüm bunlar olmadan önce onları dördüncü kata, savaşta kollarını veya bacaklarını kaybetmiş olan ve şimdi diğer askerlerin alet edevatının bakımıyla ilgilenen adamların arasına yerleştirmişti.

Kaladin'in hastaları burada gerçek bir ilerleme kaydediyorlardı. Şimdi aniden, kâbuslarına kaynaklık eden savaşın dehşetiyle bir kez daha karşı karşıya kalmanın onları nasıl etkilediğini hayal edebiliyordu. Akılları başlarından gitmiş olmalıydı.

Yalnız da değiller, diye düşündü Kaladin yine eliyle alnını silerken.

Haberci kadın kalkıp gerindi, ardından onları eğilerek selamladı ve diğerlerine de haber vermek üzere gitmeye davrandı. Kadın daha kapıya ulaşmamıştı ki Syl kapının altından hızla içeri dalıp havada birkaç daire çizdikten sonra tekrar çıktı.

"Düşman askeri," diye fısıldadı Kaladin, annesiyle babasına, "bu tarafa geliyor."

Gerçekten de haberci kapıdan çıkarken Soylu formuna bürünmüş bir şarkıcı içeriye bakıp Kaladin'le ailesini kontrol etti. Şarkıcı kapıda fazla oyalanmadan dönüp gitti. Sayıları henüz her odayı tek tek kontrol altında tutacak kadar fazla değildi. Fakat kuleye daha fazla şarkıcı geldikçe Kaladin artık ailesiyle bu sabahki gibi açık açık konuşabileceklerinden şüpheliydi.

"Biraz uyumalıyız," dedi Lirin, Kaladin'e.

"Diğer kasabalılar..." diye başladı Kaladin.

"Laral'la birlikte biz onları dolaşırız," dedi Hesina ayağa kalkarken. "Ben sabah biraz uyudum."

"Ama..."

"Evlat," dedi Lirin. "Eğer Parlayanlar komadaysa bu demektir ki Hudutaşarlar yok, yani Filizlenme yok. İkimizin biraz uyuması lazım çünkü önümüzdeki birkaç gün çok meşgul olacağız. Bir kule dolusu korkmuş insan var ve kraliçenin emirlerine rağmen muhtemelen bela çıkaran fevri asker sayısı öyle pek az olmayacaktır. Hepsinin de dinlenmiş iki hekime ihtiyaçları olacak."

Hesina sevecen bir şekilde hüreliyle kocasının yanağına dokundu, ardından bir öpücük kondurdu. Kaladin'in yine alnını sildiğini görünce de cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. Sonra habercinin onlardan önce uğradığı, dolayısıyla son durumu onlardan önce öğrenmiş olan Laral'ın odasına gitti.

Kaladin de istemeye istemeye babasını takip etti ve uzun koridor boyunca hasta odalarını geçerek oturma odalarına yürüdüler.

"Ya ben de o fevri askerlerden biriysem?" diye sordu Kaladin. "Ya ben de bununla yaşayamazsam?"

Lirin koridorun ortasında durdu. "Bunu çoktan konuştuk sanıyordum evlat."

"Düşmanın evimi ele geçirdiği gerçeğini görmezden gelebileceğimi mi sanıyorsun?" dedi Kaladin. "Beni aniden iyi, itaatkâr bir köleye dönüştürebileceğini mi sanıyorsun. Tıpkı..."

"Benim gibi mi?" diye sordu Lirin içini çekerek. Gözleri yukarıya, Kaladin'in alnında, uzun saçlarının ardına gizlenen damgalara kaydı. "Bunca yıl boyunca kaçıp durmak yerine efendilerine kendini kanıtlasaydın ne olurdu hiç düşündün mü evlat? Onlara öldürmek yerine iyileştirebileceğini gösterseydin? Yumrukların yerine becerilerini kullansaydın dünyayı ne çok acıdan kurtaracağını hiç düşündün mü?"

"Bana iyi bir köle olmamı ve benden isteneni yapmamı söylüyorsun."

"Sana düşünmeni söylüyorum!" diye tersledi babası. "Sana dünyayı değiştirmek istiyorsan sorunun bir parçası olmayı bırakmanı söylüyorum!" Lirin gözle görülür bir çabayla, yumruklarını sıkıp derin nefesler alarak kendini yatıştırdı. "Oğlum, onca yıl savaşların sana ne yaptığını bir düşün. Bunun seni ne hâle getirdiğini düşün."

Kaladin vereceği cevaba güvenemeyerek bakışlarını kaçırdı.

"Şimdi de," dedi Lirin, "şu son birkaç haftayı düşün. Bir kere olsun yardım etmenin sana kendini ne kadar iyi hissettirdiğini."

"Yardım etmenin farklı yolları var."

"Peki ya kâbuslar?" diye sordu Lirin. "Ya döktüğün soğuk terler? Zihninin uyuştuğu anlar? Bunlar benim yardım anlayışımın sonucunda mı oluyor yoksa seninkinin mi? Evlat, bizim görevimiz yaralananları bulmak ve onlara bakmak. Bunu düşman işgali altındayken bile yapabiliriz."

Kaladin babasının ne söylediğini anlıyordu bir bakıma. "Söylediklerin burada mantıklı geliyor," dedi kafasını işaret ederek. "Ama burada..." Göğsüne vurdu.

"Senin sorunun hep bu oldu zaten evlat. Kalbinin, aklını yönetmesine izin vermek."

"Kafama bazen güven olmuyor," dedi Kaladin. "Bunun için beni suçlayabilir misin? Ayrıca hekim olmamızın asıl sebebi kalbimiz değil mi? Umursuyor olmamız."

"Hem kalbimize hem aklımıza ihtiyacımız var," dedi Lirin. "Kalp bize bir amaç verir ama akıl bize yol gösterir, yöntemi belirler. Sağlam bir planın olmadan tutkunun bir anlamı yoktur. Bir şey istemek onun olmasını sağlamaz.

"Dalinar Kholin'e hizmet ederken büyük işler başardığını kabul ediyorum. Kabul etmek zorundayım. Fakat Parlayanlar kendilerinden geçmiş ve kralın hekimlerinin büyük bölümü savaş meydanındayken bu kulenin insanları ile ölümsprenleri arasında biz duruyoruz. Bazen doğru düşünemediğini kabul ediyorsun. O zaman bana güven. Benim fikirlerime güven."

Kaladin yüzünü buruşturduysa da başını salladı. Düşüncelerine güvenemeyeceği defalarca kanıtlanmıştı. Dahası, ne yapacağını düşünmüştü ki? Navani teslim olmuşken işgalcilerle tek başına mı mücadele edecekti?

Yatmaya gitmeden önce hasta odalarında baygın yatanları tekrar bir kontrol ettiler. Taşmuhafaza buz gibiydi ve Teft'ten daha tepkisizdi, gerçi Lirin ona birkaç kaşık çorba içirmeyi başardı. Kaladin kadının gözlerini, nabzını, ateşini kontrol etti. Ardından Teft'e yöneldi. Sakal-

lı Rüzgârkoşucu gözleri kapalı bir hâlde kıpırdandı ve Kaladin kaşığı ağzına götürdüğünde daha bir istekle yedi. Elleri kıpır kıpırdı ve her ne kadar Kaladin ne dediğini anlayamasa da ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu.

O da benimle aynı yemini etmiş bir Rüzgârkoşucu, diye düşündü Kaladin. *Diğerleri bilincini kaybetmişken ben ayaktayım. Ve Teft de uyanmaya yakın.* Arada bir bağlantı var mıydı?

Düşman bunu gerçekleştirmek için ne gibi bir fabrial kullandıysa, Rüzgârkoşucular üzerinde o kadar etkili olmayabilirdi. Kaladin'in diğer Parlayanları da görüp karşılaştırması gerekiyordu. Kulede iki düzine Rüzgârkoşucu vardı. Bir hekim olması onları dolaşıp kontrol etmesine olanak sağlardı.

Fırtınalar adına. Babası haklıydı. Kaladin geride durarak, savaşarak elde edeceğinden çok daha fazlasını başarabilirdi.

Az sonra Syl uçarak odaya girdi. Lirin de onu gördüğüne göre demek kendini ona görünür yapmıştı.

"Syl," dedi Kaladin, "Teft'in sprenini görebiliyor musun diye tekrar kontrol eder misin? Uyanmaya yakın görünüyor, dolayısıyla belki spreni görünür olabilir."

"Vakit yok," dedi Syl, belinde kılıçla gözcü üniforması içinde genç bir kadın şekline bürünürken. Havada, görünmez bir platformun üzerinde durdu. "Geliyorlar."

"Bizi kontrol etmeye başka bir Soylu mu geliyor?" dedi Kaladin.

"Daha kötüsü," dedi Syl. "Farklı bir Soylu liderliğinde bir grup asker her odayı kontrol ederek buraya doğru ilerliyor. Bir şey arıyorlar."

"Veya birini," dedi Kaladin. "Stormblessed'in uyanık olduğunu duydular."

"Hemen kendince bir sonuç çıkarma evlat," dedi Lirin. "Eğer özellikle seni arıyor olsalardı doğrudan buraya gelirlerdi. Ben gidip ne olduğuna bir bakayım. Eğer seni arıyorlarsa pencereden kaçarsın ve ne yapacağımıza daha sonra karar veririz."

Kaladin, yatak odalarına ve Oroden'in beşiğinde uyuduğu minik dolaba açılan kapıların olduğu oturma odasına geçti ama yatak odasına gitmedi. Koridorun kapısını açık bıraktı ve babası kliniğin kapısını açtığında uzaktan gelen sesleri duyabildi. Fakat ne dediklerini anlayamıyordu ne yazık ki. Syl'e başıyla işaret etti ve Syl söylenenlere kulak vermek için askerlere yaklaşma riskini göze aldı.

Syl daha dönemeden sesler yaklaştı. Kaladin konuşmasının ritminden Soylu'yu ayırt edebildi.

"... hekim olmanız bizi ilgilendirmez koyugöz," diyordu asker. "Elimde kraliçenin mühürlü emri var ve burada yazan talimatlar habercinin söylediklerini hükümsüz kılar. Tüm Parlayanlar gözaltına alınacak."

"Bunlar benim hastalarım," dedi Lirin. "Onlar bana emanet edildiler. Lütfen. Size bir tehlike teşkil etmiyorlar."

"Kraliçeniz bu koşulları kabul etti," diye karşılık verdi Soylu. "Bir şikâyetin varsa ona söylersin."

Kaladin kapıdan koridora bir göz attı. Başlarında bir Soylu ile beş sıradan savaşformunda şarkıcı... Hasta odalarına doğru yürürlerken iri cüsseleriyle taş koridorda hareket etmekte zorlanıyor gibi görünüyorlardı. Demek özel olarak Kaladin'in peşinde değillerdi. Baygın Parlayanları arıyorlardı.

Soylu yanındakilere ilk muayenehaneyi işaret etti. Az sonra iki adam aralarında Taşmuhafaza'yı taşıyarak odadan çıktı. Koridor boyunca çıkışa doğru yürürken Lirin'i kenara ittiler.

Syl, Kaladin'in yanına geri uçtu; birlikte odaya girerlerken telaşlıydı. "Senden haberleri yok gibi görünüyor. Hekimin gözetiminde birkaç baygın Parlayan var diye biliyorlar sadece."

Kaladin başını salladıysa da gerilmişti.

"Ben onlara sizden daha iyi bakabilirim," diyordu Lirin. "Onları bu şekilde hareket ettirmek sağlıkları için tehlikeli hatta ölümcül olabilir."

"Bize ne ki?" dedi Soylu eğleniyormuş gibi bir ton ve ritimle. Askerlerinden ikisi Taşmuhafaza'nın silahtarlarını ikinci muayenehaneden sürükleyerek çıkardı. "Bana kalsa onları kuleden aşağı fırlatıp kendimizi büyük bir problemden kurtarmalıyız. Ama Kaynaşıklar onları toplamamızı istedi. Bunları kendileri öldürmenin keyfini çıkaracaklar tahminen."

Sallıyor, diye düşündü Kaladin. *Kaynaşıklar sırf öldürmek için Parlayanları esir alma zahmetine girmezler.* Girerler miydi?

Hem fark eder miydi?

Teft'i alacaklardı.

Soylu ilk muayenehaneye girerken Kaladin'in babası arkasından gidip yine itiraz etti. Kaladin bir eli duvarda, diğeri kapıda, derin nefesler alarak durdu.

Arkasındaki pencereden esen rüzgâr, ışık çizgileri şeklinde iki rüzgârspreni taşıyarak onu yaladı geçti.

Bir şey yapmaması için yüz tane sebep vardı. Babasının söyledikleri. Perişan hâldeki ruhu. Herhangi bir karar vermek için muhteme-

len çok yorgun olması. Kraliçenin çatışmayı sona erdirmenin en iyisi olduğuna karar vermiş olması gerçeği.

Olduğu yerde kalması için bir sürü sebep vardı. Harekete geçmesi için tek bir sebep.

Teft'i alacaklar.

Kaladin kapıyı ardına dek açıp koridora çıkarken bir yamacın zirvesinde dengede duran kayanın kaçınılmaz akıbetini hissetti. Öne. Devrilmeye. Başlıyordu.

"Kaladin..." dedi Syl gelip omzuna konarken.

"Kaçabileceğimizi sanmamız ne güzel bir hayaldi, değil mi Syl?" dedi Kaladin. "Sonunda huzur bulabileceğimizi sanmamız."

"Harika bir rüyaydı," diye fısıldadı Syl.

"Hazır mısın?" diye sordu Kaladin.

Syl başını salladı ve Kaladin muayenehanenin kapısına yürüdü. Odada iki düşman askeri kalmıştı: bir savaşformu ve fırtınaformundaki Soylu. Soylu, sıradan askerin Teft'i omzuna atmasına yardım ediyordu.

Lirin, Kaladin'i gördü ve gözleri büyürken panikle kafasını iki yana salladı.

"Şimdi onu geri bırakacaksınız," dedi Kaladin, şarkıcılara. "Ve sessizce çekip gideceksiniz. Onu çok istiyorlarsa, almaya bir Kaynaşık göndersinler."

İki şarkıcı bir an dondu kaldı. Soylu gözleriyle Kaladin'i bir tarttı. "Yatağına dön evlat," dedi sonra. "Bugün sabrımı zorlamak istemezsin."

Lirin öne atılıp Kaladin'i iterek odadan çıkarmaya çalıştı. Kaladin bir anda yana çekilerek babasını koridora ve öyle umuyordu ki tehlikeden uzağa yollamış oldu. Ardından yine eşiğe geri döndü.

"Neden gidip destek getirmiyorsunuz?" dedi Kaladin, iki şarkıcıya. Talepte bulunmaktan ziyade yalvarır gibiydi. "Beni uğraştırmayın."

Soylu yanındaki askere Teft'i muayene masasına geri yatırmasını işaret etti ve Kaladin bir an onun gerçekten de söyleneni yapacağını zannetti. Derken Soylu belindeki baltayı kılıfından çıkardı.

"Hayır!" dedi Lirin arkadan. "Bunu yapmayın!"

Karşılık olarak Kaladin içine Fırtınaışığı çekti. Vücudu içerden fırtınayla aydınlandı ve teninde parlak duman demetleri dolaşmaya başladı.

Bu iki şarkıcıyı duraksattı, derken savaşformundaki asker eliyle işaret etti. "Bu o, Berrakbey! Avcı'nın aradığı. Tarife aynen uyuyor."

Soylu sırıttı. "Beni çok zengin edeceksin insan." Göğsünde koyu kırmızı bir yıldırım çaktı. Savaşformundaki şarkıcı geri kaçarken tezgâha çarpıp ameliyat aletlerinin birbirine çarpıp çınlamasına sebep oldu.

Lirin, Kaladin'i arkadan kavradı.

Kaladin sarp yamacın tepesinde sessizce, dengede durmaya devam etti.

Soylu baltasını savurarak öne atıldı.

Ve Kaladin yamacın ucundan adımını boşluğa attı.

Babasının tutuşundan kurtuldu ve onu tek eliyle geriye iterken diğer eliyle Soylu daha baltayı indiremeden onu kolundan kavradı. Kendini bir fırtınaformuna dokunmanın yaratacağı enerji patlamasına hazırlamıştı; bunlarla daha önce de savaşmıştı. Yine de onu bir an gafil avlandı ve Soylu'nun onu yüzünden kavrayarak elinin sırtındaki sivri kabukla yanağını yırtmasına engel olamadı.

Fırtınaışığı bunu iyileştirirdi. Kaladin baltayı tutmaya devam ederken yüzüne başka bir darbe almamak için diğer elini kaldırdı. İkisi kısa bir an mücadele ettilerse de Kaladin denge noktasını biraz ileri taşıyarak avantaj sağlamayı ve dönüp omzuyla Soylu'ya yüklenmeyi başardı.

Fırtınalar adına, bu canını yakmıştı. Bu kabuğun şakası yoktu. Yine de rakibinin bir anlığına dengesini bozabilmişti. Böylece Kaladin dövüşün kontrolünü ele aldı, düşmanını çevirip yaratığın elini muayene masasının kenarına vurdu. Çıkan ses havada yankılandı ve elin üzerindeki kabuk çatladı.

Soylu acıyla inledi ve baltayı düşürdü. Fakat sonra hızla döndü ve yan tarafını Kaladin'in göğsüne geçirip onu tezgâha yapıştırdı. Kaladin'in babası bağırıyor, savaşformu ise yardım etmek yerine karşı duvarın dibinde dikilmeye devam ediyordu. Bir Parlayan'a saldırmak gibi bir hevesi yoktu.

Fırtınaışığı olmadan Kaladin fırtınaformun sürekli enerji şoklarına dayanamazdı. O anda düşmanın onu fazla geriye itmesine izin vermeden direnebiliyordu. Soylu yine bir yumruk atmayı deneyince Kaladin bacağını rakibinin ayağına dolayıp her ikisinin yere düşmesine sebep oldu.

Kaladin bir homurtuyla yere çarptı ve bu pozisyonda rakibinin boğazını sıkmaya devam ederek onu bayıltmayı denedi. Dövüş eğer kan dökülmeden biterse babası onu belki affederdi.

Ne yazık ki Kaladin'in pek güreş deneyimi yoktu. Kolayca yere mıhlanmayacak kadarını biliyordu ama Soylu ondan güçlüydü ve ka-

buğu hiç beklemediği yerlere batıyor, tutuşunu engelliyordu. Soylu gücünü ve ağırlığını kullanarak Kaladin'i çevirip altına aldı ve çatlamamış olan sağlam eliyle yüzünü yumruklamaya başladı.

Kaladin can havliyle tezgâhtaki kürelerden içine Fırtınaışığı çekti. Yumruğunu kaldırıp daha önce çatlattığı elin arkasına indirdi. Soylu irkildiğinde Kaladin onu tekmeleyerek üzerinden atıp serbest kalabildi. Gerçi bunu yaptığında bu daracık alanda ikisi de tezgâhlara çarptılar.

Kaladin düşmana yukarıdan saldırabilmek için bir an evvel ayağa kalkmaya çabalarken Soylu kırmızı bir ışıkla parlamaya başlamıştı. Kaladin'in kollarındaki tüyler diken diken oldu ve bir ışık çakması ile buna eşlik eden sağır edici gök gürültüsü odayı doldurmadan önceki kısacık anda kendini yana atıp sinmeyi başardı.

Kaladin kör ve sağır olmuş bir hâlde, burnuna dolan o keskin yıldırım kokusuyla yere çarptı. Bu tuhaf ve belirgin kokuyu Kaladin yağmurla özdeşleştirmişti. Yıldırım ona doğrudan çarpmamıştı herhâlde, fırtınaformlar şimşeklerini isabet ettirmekte pek iyi değillerdi; yine de Fırtınaışığı'nın kulaklarının ve görüşünü düzeltmesi bir an sürdü.

Bu arada bir gölge üzerine eğilip elindeki baltayı savurdu. Kaladin tam zamanında yana kaçtı. Balta gürültüyle yere çarptı.

Üzgünüm baba, diye düşündü Kaladin çizmesindeki neştere uzanırken. Balta yeniden indiğinde Kaladin Fırtınaışığı'nın yetmesini ümit ederek onun sol omzuna isabet etmesine izin verdi ve Soylu'nun dizinin yan tarafından, tam kabuk parçalarının arasından neşteri sokuverdi.

Soylu haykırarak sendeledi. Kaladin'in omzu Cehennem gibi yanıyordu ama acıyı bir kenara itip ayağa fırladı. Fırtınaışığı azalırken düşmanının üzerine atılıp yine yere devirdi ama bu kez düşerken çok daha dikkatliydi Kaladin ve Soylu'nun üzerine düştü. Düşüşün momentumuyla neşteri boyun kabuğunun hemen üzerinden yaratığın boğazına sapladı.

Bu bıçak savaş için yapılmamıştı ama iyice keskinleştirilmişti. Kaladin bıçağı çevirip şahdamarını kesti ve sonra ayağa kalktı.

Ter içinde, nefes nefese, patlama yüzünden hâlâ kulakları zonklayarak tezgâha yaslandı. Soylu yerde debeleniyordu ve turuncu kanlar... Kaladin başını çevirdi. Bazı manzaralar bir hekim için bile mide bulandırıcıydı.

Bir asker için bile, diye kendini düzeltti Kaladin. *Sen hekim değilsin.*

Odanın diğer tarafında duvarın yanına sinmiş şarkıcıya baktı. Şok içinde izlemekle yetinmiş, hiç karışmamıştı.

"Fazla savaşa katılmadın demek?" diye sordu Kaladin boğuk bir sesle.

Şarkıcı olduğu yerde sıçradı, gözleri kocaman açıldı. Savaşformundaydı, bu yüzden göz korkutucu görünüyordu ama yüz ifadesi bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Dövüşün vahşiliğinden dehşete düşen, şu anda burası dışında başka herhangi bir yerde olmak isteyen bir adamın hikâyesini.

Fırtınalar adına... Şarkıcıların da savaş şoku yaşayabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Git," dedi Kaladin, derken ölmekte olan Soylu'nun bacağını duvara çarpmasıyla çıkan sesle irkildi. Kan kaybından ölüm arkadaşlarınızda çok çabuk oluyor, düşmanlarınızda yeterince çabuk olmuyor gibi gelirdi hep.

Şarkıcı dehşetle ona bakmaya devam edince Kaladin onun da yıldırım yüzünden sağır olduğunu anladı. Bu yüzden kapıyı işaret edip ağzını oynattı: "Git!"

Şarkıcı, fırtınaformun ıslak turuncu kanında ayak izlerini bırakarak odadan çıktı. Kaladin, üzerinde hâlâ birkaç kürenin parladığı karşı tezgâha tutunarak kendini yukarı çekti. Bu kürelerden Işık çekip diğer yaralarını da iyileştirdi. Üzerinde bir kese daha taşımalıydı. Bunun olacağı belliydi.

Kapıya doğru baktığında babasını ittiği yerde, ilerideki pencereden gelen sabah ışığı üzerine düşmüş hâlde buldu.

"İyi misin?" diye sordu Kaladin. "Patlamada zarar gördün mü?"

Lirin ayağa kalktı, bakışları Kaladin'i geçip odaya, ölmekte olan Soylu'ya kaydı. Diğer odada Oroden ağlamaya başlamıştı. Derken Lirin yaşadığı şoku atlattı ve şarkıcıya yardım etmek için hızla odaya daldı.

Babam iyi, diye düşündü Kaladin. Fırtınaformların yıldırımlarının çıkardığı gök gürültüleri –en azından tek bir fırtınaform tarafından yapılmış olanlar– gerçek bir yıldırım kadar kötü olmuyordu. Kaladin'in babası gibi korunaklı bir yerdeyseniz kalıcı duyma kaybı yaşamıyordunuz.

Kaladin büyük bir yorgunlukla, tezgâhın üzerinde, elleri kucağında oturmakta olan Syl'e baktı. Syl gözlerini yummuş, kafasını şimdi Lirin'in fışkıran kanları durdurmaya çalıştığı Soylu'dan diğer tarafa çevirmişti. Kaladin bu savaşta onlarca, belki yüzlerce kişi öldürmüştü

ama asıl olarak Kaynaşıklara odaklanmıştı. Kendine onlarla savaşmanın daha anlamlı olduğunu söylüyordu ama işin aslı sıradan askerleri öldürmekten nefret etmesiydi. Bu sıradan askerlerin onun karşısında pek bir şansları yoktu.

Öte yandan, öldürdüğü her Kaynaşık aslında daha kötü bir anlam taşımaktaydı. O Kaynaşık'a yeni bir hayat vermek için bir sivil feda edilecekti. Yani Kaladin'in öldürdüğü her bir Kaynaşık, bir ev kadınının veya bir zanaatkârın hayatına mal oluyordu.

Teft'in yanına gittiğinde Kaladin'in parlayan vücudu masada baygın yatan adamı aydınlattı. Askerlerin aldığı Taşmuhafaza için de endişeliydi; onu da bir şekilde kurtarabilir miydi?

Saçmalama Kaladin. Teft'i güç bela kurtardın. Hatta daha kurtarmış da sayılmazsın. Yeni sorunlar yaratmadan önce elindekilerle ilgilen.

Az ilerideki Lirin vazgeçti ve şarkıcının yanında diz çöktüğü yerde başını eğip öylece kaldı. Şarkıcı çırpınmayı kesmişti nihayet.

"Saklanmamız gerekecek," dedi Kaladin babasına. "Ben gidip annemi getireyim." Sonra kanlı kıyafetlerine bir göz attı. "Ya da belki de bunu sen yapmalısın."

"Bu ne cüret!" diye fısıldadı Lirin boğuk bir sesle.

Kaladin şaşaladı, tereddüt etti.

"Hangi cüretle burada birini öldürürsün!" diye bağırdı Lirin, ayaklarının dibinde öfkesprenleriyle Kaladin'e dönerek. "Benim mabedimde. İnsanları iyileştirdiğimiz bir yerde. Senin sorunun ne?"

"Teft'i alacaklardı," dedi Kaladin. "Öldüreceklerdi."

"Bunu bilmiyorsun!" dedi Lirin. Kanlı ellerine baktı. "Sen... Sen..." Derin bir nefes aldı. "Kaynaşıklar büyük olasılıkla Parlayanları aynı yerde toplamak ve uyanıp uyanmadıklarını gözlemek istiyorlar."

"Sen de bilmiyorsun!" dedi Kaladin. "Onu almalarına izin vermezdim. O, benim arkadaşım."

"Sebep bu mu yoksa bahane mi arıyordun?" Lirin'in pantolonuna sildiği elleri titriyordu. Tekrar Kaladin'e baktığında onda bir şeyler kırılmış gibiydi, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Fırtınalar adına, çok yorgun görünüyordu.

"Göklerdeki Elçiler adına..." diye fısıldadı Lirin. "Oğlumu gerçekten öldürdüler, değil mi? Sana ne yaptılar?"

Kaladin'in geri kalan azıcık Fırtınaışığı da tükenmişti. Hay Cehennem, öyle yorgundu ki. "Sana söylemeye çalıştım. Senin oğlun yıllar önce öldü."

Lirin kanla ıslanmış yere baktı. "Git. Artık senin peşine düşecekler."

"Sizin de benimle saklanmanız gerekiyor," dedi Kaladin. "Sizin..."

"Biz seninle hiçbir yere gelmiyoruz," diye sözünü kesti Lirin.

"Altıncı aptalı oynama baba," dedi Kaladin. "Bu olanlardan sonra sizi ele geçirmelerine izin veremezsin."

"Verebilirim ve vereceğim!" diye bağırdı Lirin ayağa kalkarak. "Çünkü ben yaptıklarımın sorumluluğunu alırım. Ben insanları korumak için kalmam gereken sınırlar içinde kalarak çalışırım. Ben kimseye zarar vermemek için yemin ettim." Midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ah, yüce Yaradan. Evimde cinayet işledin."

"Bu cinayet değildi," dedi Kaladin.

Lirin karşılık vermedi.

"Cinayet değildi."

Lirin yere çöktü. "Sadece... git," dedi. Sesi şimdi yine yumuşamıştı. Bu sesteki keder ve hayal kırıklığı, önceki öfkeden çok daha kötüydü. "Ben... bizi bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağım. O şarkıcı benim seni durdurmaya çalıştığımı gördü. Savaşmayan bir hekime zarar vermezler. Ama seni öldüreceklerdir."

Kaladin tereddüt etti. Onları burada bırakabilir miydi gerçekten?

"Fırtınalar adına..." diye fısıldadı Lirin. "Fırtınalar adına, oğlum bir canavara dönüşmüş..."

Kaladin kendini tutmaya çalıştı, ardından arka odaya gidip orada tuttuğu yedek küre kesesini aldı. Tekrar muayene odasına döndüğünde kanı görmezden gelmeye çalıştıysa da başaramadı. Teft'i inleyerek kaldırıp sırtına aldı.

"Ben de yemin ettim baba," dedi Kaladin. "Olmamı istediğin adam olmadığım için üzgünüm. Ama bir canavar olsaydım diğer askeri de sağ bırakmazdım."

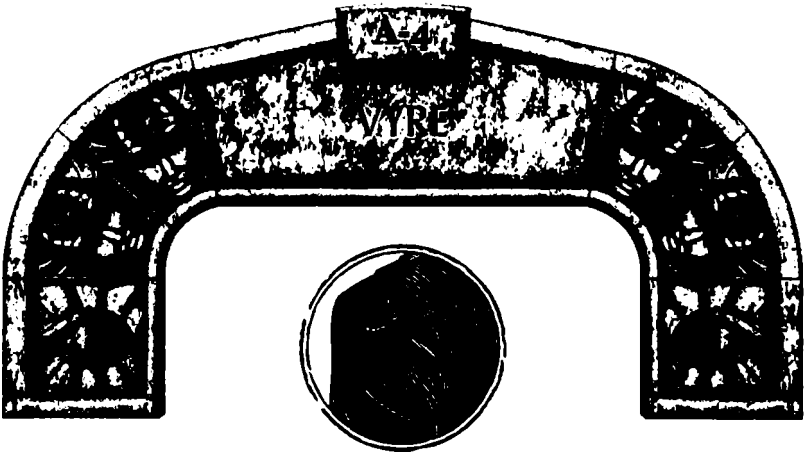
Klinikten çıkıp altıncı katın yerleşim olmayan merkezine doğru koşarken arkasında şarkıcı dilinde çığlıklar yükselmeye başlamıştı bile.

İKİNCİ KISMIN SONU

ARA SÖZ

VYRE • LİFT • TARAVANGİAN

Vyre zincirli değildi.

Bir zamanlar olduğu adam, Moash, tüm ömrünü zincirlerle geçirmiş ve farkında bile olmamıştı. Ah, açıkgözlerin onun üzerinde kullandığı bağları fark etmişti. Zorbalıklarını hem doğrudan hem dolaylı olarak tecrübe etmişti. En çok da zindanlarına attıkları, sevdiği insanların ölümlerinde acı çekmişti.

Fakat gerçek zincirleri fark etmemişti. Ruhuna taktıkları, çok daha fazlası olabilecekken onu ölümlülükle sınırlayan zincirleri.

Vyre kolunu havaya kaldırarak Parekılıcını başının üzerinden fırlattı. Kılıç üzerinde oynaşan güneş ışığıyla taşocağı boyunca uçtu ve büyük bir kayaya çınlayarak çarpıp ondan bir parça kopardıktan sonra nihayet kayada saplı hâlde hareketsiz kaldı.

"Ben... ne yaptığını hâlâ anlamıyorum Vyre," dedi Khen, Şaşkınlık'ta. Savaşformu ona yakışıyordu. Hep yakışmıştı. "Bu silah fırlatılmaya uygun değil."

Kholinar'ın dışında, metrelerce krem kazarak mermere ulaştıkları taşocağında birlikte çalışıyorlardı. Her zamanki gibi şarkıcılardan oluşan küçük ekibi onunla gelmiş ve tıpkı onun gibi sessizce çalışmaya başlamıştı. Birkaç saniye önce Vyre de Kılıcıyla taş kesiyordu.

Şimdiyse düşünceleri kendi içine dönmüştü. Zincirlere, bağlara, görünmeyen zindanlara. Elinin bir hareketiyle ilerideki Parekılıcı sise dönüşüp kayboldu. Yeniden çağırması on kalp atışı sürdü sadece.

"Prens Adolin'in kendi Kılıcını fırlattığını gördüm," dedi Vyre. "Üç ay önce, Jah Keved'in kuzeyinde, savaş meydanında. O bir Parlayan değil ama Kılıcı ona sanki öyleymiş gibi karşılık veriyor."

"Belki şanslı bir atıştı."

Vyre, Kılıcını tekrar fırlattı. Kılıç hedefe çarpıp yere düştü. Vyre gözlerini kısıp onu yine sise dönüştürdü.

"Hayır," dedi Vyre. "Bu manevrayı yapmasını sağlayacak şekilde dengeyi değiştirebiliyor olmalı. Üstelik Kılıç ona, savaşın o gergin ortamında bile on kalp atışından daha kısa sürede geri döndü."

Vyre silahın yeniden elinde belirmesini bekledi. Bu kadim bir silah, yüce Şerefkılıçlarından biriydi. Fakat diğerleri kadar iyi değildi. Şekil değiştiremiyor ve çok daha fazla Fırtınaışığı tüketiyor, hatta hızlı kullanıldığında çoğu zaman kıyafetlerinin ince bir buz tabakasıyla kaplanmasına sebep oluyordu.

Vyre, Kılıcının ikinci derece olması yüzünden öfke hissetmiyordu. Ya da utanç. Bu duyguların yokluğu onun durumu daha açıklıkla değerlendirmesini sağlıyor, merakını ve kararlılığını besliyordu. Zincirli olmamak işte böyle bir şeydi. Tutsak olmamak.

Bir daha asla suçluluk hissetmemek.

Taşocağı boyunca yürüdü. Etrafını, kremciklerin dans eden ayaklarının sesi gibi taşa vuran metalden yükselen binlerce ses sarmıştı. Bulutlu gökyüzü ve rüzgâr tenini serinletirken kendine çalışmak için yeni bir köşe seçti. Başka bir değerli mermer blokunu ortaya çıkarmak için duvarı kesmeye başladı.

"Vyre," dedi Khen, Karar'da. İlginç. İstediği ve onu bu kadar korkutan ne olabilirdi ki? "Ben... Ben gidiyorum."

"Peki," dedi Vyre çalışmaya devam ederek.

"Sen... kızmadın mı?"

"Ben kızamam," dedi Vyre dürüstçe. "Hayal kırıklığı da hissedemem."

Beraber geçirdikleri bunca aya rağmen hâlâ anlamamış olmalıydı ki, Vyre'ın söylediği şeye rağmen onu üzmüş olmaktan endişe ederek açıklamaya girişti Khen. "Bu hücumlara katılmak ve savaşmak istemiyorum artık Vyre. Kendimi hayata uyanır uyanmaz öldürmeye başlamışım gibi hissediyorum. Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Gerçekten yaşamanın. Kendi zihnimle, kendi Tutkularımla."

"Peki," dedi Vyre.

Khen, Uzlaşma'da mırıldandı.

"Sen zincirlisin Khen," diye açıkladı Vyre. "Olumsuz duygularını ona vermedin. Güvensizliklerini. Korkularını. Acını. Ben de uzun yıllar senin gibiydim." Vyre döndü ve gözlerini kısarak batıya baktı. Ona doğru. "Sonra zincirleri çıkardım ve gerçekte ne olduğumu gördüm."

Khen mırıldandı... Neydi bu? Merak mıydı? Evet, Vyre'a öyle geldi.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu Vyre.

"Yüklerinden kurtulduğunu söylüyorsun Vyre," dedi Khen. "Artık umursamadığını. Ama hâlâ onun peşindesin. O Rüzgârkoşucunun."

Kaladin'den bahsedildiğinde Moash o eski acı verici duyguları hisseder gibi olduysa da Garaz çabucak onları emip uzaklaştırdı. "Kaladin bir arkadaş," dedi Moash. "Onun da özgürlüğü keşfetmesi benim için önemli. Hadi yoluna git Khen. Eğer gelecekte bir gün zincirlerinden kurtulursan gelip beni bulursun. Sen iyi bir savaşçısın ve bir gün seninle tekrar omuz omuza dövüşürüm."

Vyre sağ omzuna bir kaya alıp taş ocağının dışına yürüdü. Diğerleri oldukları yerde kalıp çalışmaya devam ettiler.

Vyre kayaları taşımayı seviyordu. Zaman geçirmek için en iyisi böyle basit işlerdi. Bu ona kervanlara eşlik ettiği, yürüyerek geçen günleri hatırlatıyordu. Fakat bu ondan iyiydi çünkü vücudunu yoruyor ama kendi durumunu düşünmesine olanak veriyordu. Yeni durumunu.

Omzuna yerleştirdiği büyük taşla Kholinar'a giden yolu tırmanmaya başladı. Mermer ağırdı ama Fırtınaışığı'na veya doğaüstü bir yardıma ihtiyaç duyacağı kadar ağır değildi. Öyle olsa bir anlamı kalmazdı. Böyle bir süre hâlinden memnun bir şekilde yürüdü ve Kaladin'i düşündü.

Zavallı Kaladin. Eski dostu için de özgürlük mümkündü. Hatta iki özgürlük. Fakat Kaladin'in Vyre'ın kabul ettiği özgürlüğü kabul edeceği şüpheliydi, bu yüzden ona diğerini öneriyordu. Yokluğun o tatlı huzurunu.

Khen, Vyre'a bunu sormakta haklıydı. Bir zamanlar onun için önemli olan birçok şey önemini kaybetmişken Kaladin niye hâlâ önemliydi, niye hâlâ ilgisini çekiyordu? Kısa bir anlığına bile olsa nasıl oluyordu da Kaladin her seferinde o eski duyguların uyanmasına sebep oluyordu?

Onu tutan son bir zincir daha olduğunu kabul etti Vyre. Dostunun zinciri. *Haklı olan ben olmalıyım*, diye düşündü Vyre. *Ve o haksız olmalı*. Kaladin, Vyre'ın haklı olduğunu kabul etmeliydi. O kabul edene kadar...

O kabul edene kadar bu son zincir kalacaktı.

Vyre nihayet Kholinar'a ulaşıp kapıdan girdi. Şehir yeni durumuna tamamen ve iyi bir şekilde uyum sağlamıştı. Şarkıcıların haklı üs-

tünlüğüyle halklar birbirine karışmıştı. İnsanların öğrenmesi gereken davranışlar için model olmuşlardı. Bir anlaşmazlık olduğunda şarkıcılar insanları birbirine karşı adil olmaya zorluyordu. Sonuçta eve gelip de bir karmaşayla karşılaştığında "çocukları" cezalandırmak anneyle babanın göreviydi. İnsan soyuna kendi kendilerini yönetmeleri için binlerce yıl verilmişti ama beceremediler.

İnsanlar Vyre'a baktı. Üstünde üniforması yoktu ve dirseklerine kadar inen kolları omzundaki Köprü Dört dövmesini kapatıyordu. Dikkat çekici bir yanı yoktu. Ama dikkat çekiyordu. Çünkü onu tanıyorlardı, onun hakkında fısıldaşıyorlardı. Vyre. Susturan Adam.

Taş taşıyan adam.

Vyre az sonra Renkler Bölgesi'nin yanındaki binaya ulaştı. Burada işçiler Derinlerden bazıları için özel konutlar inşa ediyordu. Her Kaynaşık türünün kendine göre özellikleri vardı. Derinler, çıplak ayaklarıyla doğal taş zemine dokunabilmek için döşeme tahtası olmayan evlerden hoşlanıyorlardı. Katı olduğu sürece başka malzemelerin içinde de hareket edebiliyorlardı ama ayaklarının altında Roshar'a dek uzanan işlenmemiş taşın verdiği hissi seviyorlardı. Bu yüzden Vyre'ın mermerleri duvarlarda kullanılacaktı.

Vyre'dan bu işe yardım etmesi istenmemişti. Eğer olumsuz duyguların onun üzerinde hâkimiyeti olsaydı, bu ilgisizlikleri muhtemelen çok canını sıkardı. Şehirde ağır bir iş varken ona söylememek bir çocuktan şeker saklamak gibi bir şeydi. Neyse ki birkaç gün önce bir şekilde haberi olmuştu da kendi taşlarını kesip taşımaya başlamıştı.

Vyre getirdiği mermer blokunu perdahlama yapılan taşçı istasyonunda yere indirdi. Ardından diğer taş ocağından gelen, ağzına kadar dolu arabanın boşaltılmasına yardım etti.

Bir seferde bir taş. Kaldır, taşı, bırak. Harika bir işti. Zor ve yorucu. Harcadığı çabayla öyle kendinden geçmişti ki tüm chul arabaları boşalıp da ellerindeki tozu silkelediğinde kendini tamamen yapayalnız bulunca şaşırdı. Taşçılarla diğer işçiler ne zaman gitmişti? Daha gün ortası bile değildi.

"Herkes nerede?" diye sordu chul seyisine. Adam hayvanlarını ahıra geri götürmek için acele ediyordu.

"Bu gece Dinmezfırtına var Berrakbey. Kutlama için yarım gün izinliyiz."

"Ben berrakbey değilim," dedi Vyre gökyüzüne bakarak. Şimdi hatırlamıştı ama fırtına daha saatlerce başlamazdı. Gerçi tam şu anda muhtemelen Urithiru'ya yaklaşıyordu. Ordular saldırıya hazırlanıyor-

du. Eh, ona bu savaştan uzak durması söylenmişti. Bu yüzden tekrar chul seyisine döndü. "Daha ne kadar taşa ihtiyacın var?"

"Şeey, ıı, Berrak... Iı, Lord Susturucu. Efendim. Iı... Evet, şu andakinin yaklaşık iki katına daha ihtiyacımız var. İkinci taş ocağında bir yığın var ama onları chullarımız ve arabalarımızla taşı..."

"Bütün eğlenceyi chullara bırakamayız," dedi Vyre dönüp şehir surlarına doğru yürürken.

Fakat daha surlara ulaşmadan kendini bir görüde buldu. Altın rengi ışıklarla yıkanan geniş bir arazide belirdi. Garaz oradaydı, yüzlerce metre uzunluğunda bir tahtta oturuyordu. Devasa bir Kaynaşık kisvesinde, bir kralın olması gerektiği gibi heybetli.

Vyre yaklaşıp diz çöktü. "Artık beni fırtına olmadan da alabiliyor musunuz efendim?"

BAĞIMIZ GİDEREK GÜÇLENİYOR, dedi Garaz. SENİ YANIMA GETİRMEK YA DA SANA BİR ŞEY GÖSTERMEK İÇİN AYLARDIR FIRTINAYA İHTİYACIM YOK VYRE. BUNU SIRF ÂDETTEN YAPIYORUM.

Mantıklıydı. Vyre talimatlarını bekledi.

GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDE SENİN FIRTINALARDA SERBESTÇE YÜRÜDÜĞÜNÜ FARK ETTİM VYRE, dedi Garaz, gök gürültüsünü andıran bir sesle. EN KÖTÜ DUYGULARINI BANA VERDİN AMA KENDİNİ KORUMA İÇGÜDÜN DEVAM EDİYOR OLMALI. BENİM GAZABIMDAN DUYDUĞUN KORKU. NİYE YILDIRIMLARDAN KORKMUYORSUN?

"Beni çarpmazsınız," dedi Vyre.

BUNU NEREDEN BİLİYORSUN?

"Yerine getirmem gereken görevi henüz tamamlamadım," dedi Vyre. "Kanıtlamam gereken bir hakikat var hâlâ."

İLGİNÇ, dedi Garaz. HEDİYEME ÇOK FARKLI BİR ŞEKİLDE TEPKİ VERİYORSUN. DAHA ÖNCE YARATMADIĞIM BİR ŞEYE DÖNÜŞÜYORSUN VYRE.

"Bazı insanlar benim sizin tezahürünüze dönüştüğümü söylüyor," dedi Vyre. "Beni kontrol edip benim aracılığımla hareket ettiğinizi söylüyorlar."

Garaz güldü. SANKİ BİR ÖLÜMLÜYE BÖYLE BİR GÜÇ BAHŞEDERMİŞİM GİBİ. HAYIR VYRE, SEN SADECE KENDİNSİN. ÇOK İLGİNÇ.

"Zincirlerim yok."

YİNE DE SÜREKLİ KALADİN'İ DÜŞÜNÜYORSUN.

"Genelde zincirlerim yok."

Garaz öne doğru eğildiğinde kabuklu bedeninde bir yıldırım dolaştı. SANA URİTHİRU'DA İHTİYACIM VAR. YEMİNKAPILARINI ÇA-

LIŞTIRAMIYORUZ, BU YÜZDEN KARA KUVVETLERİNİ GÖNDERİRKEN SANA İHTİYACIM VAR. KILICIN HÂLÂ ÇALIŞIYORDUR DİYE DÜŞÜNÜYORUM.

"Hemen gidiyorum," dedi Vyre. "Fakat beni orada istemediğinizi sanıyordum."

ARKADAŞININ SENİN ÜZERİNDEKİ ETKİSİNDEN ENDİŞELİYİM. ŞU RÜZGÂRKOŞUCUNUN.

"Endişelenmenize hiç gerek yok. O duygular artık size ait."

ASLINA BAKARSAN... Garaz biraz daha öne eğildi. ARKADAŞIN BENİM İÇİN BÜYÜK BİR SORUN. BEKLEDİĞİMDEN DAHA BÜYÜK BİR PROBLEM. VE PROBLEM OLMAYA DEVAM EDECEĞİNİ SEZİYORUM.

Bu, sürpriz olmazdı. Kaladin pek çokları için bir problemdi.

SAVAŞI BIRAKTI, BUNU YAPABİLECEĞİNİ HİÇ DÜŞÜNMÜYORDUM, dedi Garaz. TUHAF BİR ŞEKİLDE ONU GELECEKTE ÇOK DAHA TEHLİKELİ YAPACAK BİR KARAR. TABİİ HEMEN HAREKETE GEÇMEZSEK. FAKAT ONU DOĞRUDAN HEDEF ALAMAM. KENDİNİ, KENDİ İRADESİYLE ELLERİME TESLİM ETMEDİĞİ SÜRECE.

"Kaladin öldürülemez," dedi Vyre. Güneşin sıcak olduğunu ve sonsuza dek Roshar'ın etrafında döneceğini bildiği kesinlikle biliyordu bunu.

SENİN TARAFINDAN BİLE Mİ?

"Özellikle benim tarafımdan."

BUNUN DOĞRU OLDUĞUNU SANMIYORUM VYRE, AMA NEDEN BÖYLE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ ANLIYORUM. TUTKULARINI KENDİ İÇİMDE HİSSEDİYORUM. SENİ ANLIYORUM.

Vyre diz çökmeye devam etti.

SANA SAHİP OLDUĞUM GİBİ ONA DA OLACAĞIM, dedi Garaz.

Ama Vyre onun bundan önce öldüğünü görecekti. Bir lütuf olurdu.

ONA ZARAR VERMENİN BİR YOLU AKLINA GELİYOR MU, diye sordu Garaz. ONU BANA GETİRECEK BİR ŞEY.

"Onu yalnız bırakın. Arkadaşlarını alın."

YAKINDA YAPAYALNIZ KALACAK.

"Sonra onu korkutun. Dehşete düşürün. Direncini kırın."

NASIL?

Vyre sonsuza uzanan altın rengi taşlardan başını kaldırıp ona baktı. "Beni buraya nasıl getiriyorsunuz?"

BURASI BİR MEKÂN DEĞİL. ÂLEMLERDE BİR BOZULMA. BİR GÖRÜ.

"Bana herhangi bir şey gösterebilir misiniz?"

EVET.

"Ona gösterebilir misiniz?"

ONUNLA BÖYLE BİR BAĞLANTIM YOK. Garaz alçak sesle bir ritim mırıldanarak bunu bir düşündü. BİR YOLU VAR. ONUN RUHUNDA BAZI BOŞLUKLAR VAR. BİRİ ORADAN İÇERİ SIZABİLİR. ONU TANIYAN, ONUNLA BAĞI OLAN BİRİ. ONUN HİSSETTİKLERİNİ HİSSEDEN BİRİ.

"Ben yaparım."

OLABİLİR. ONU UFAK UFAK ETKİLEYEBİLİRSİN. BELKİ HER GECE, UYUKLADIĞI SIRADA... SENİ HÂLÂ DÜŞÜNÜYOR, FAZLASI DA VAR. GEÇMİŞİNİZ, PAYLAŞTIĞINIZ HAYALLER SAYESİNDE ARANIZDA KURULMUŞ BİR BAĞ VAR. BU TÜR BAĞLAR DAİMA MANİPÜLE EDİLEBİLİR.

BU YETERLİ OLUR MU? ONA BAZI GÖRÜNTÜLER GÖSTERİRSEK İRADESİ KIRILIR MI?

"Bir başlangıç olur. Onu zorlayabilir, uçurumun kenarına sürükleyebilirim."

PEKİ SONRA?

"Sonra atlamasının bir yolunu buluruz," dedi Moash alçak sesle.

Terbiyesprenleri, insan gözünün göremeyeceği kadar ince dokunmuş bir kumaş gibi iç içe geçerek belli belirsiz desenler oluşturan canlı sarmaşıklardan oluşuyor gibi görünüyor.

Shadesmar'da genelde tüccarlık yapar, normalde birbirine düşman olan neredeyse tüm spren gruplarıyla ilişki kurarlar.

Elleri, gözleri ve dişleri, berrak ama ışık yansımalarıyla dolu mükemmel kristallerden oluşuyor. Elleri et gibi esnek ve hareketli ama dişleri kemik gibi sert görünüyordu.

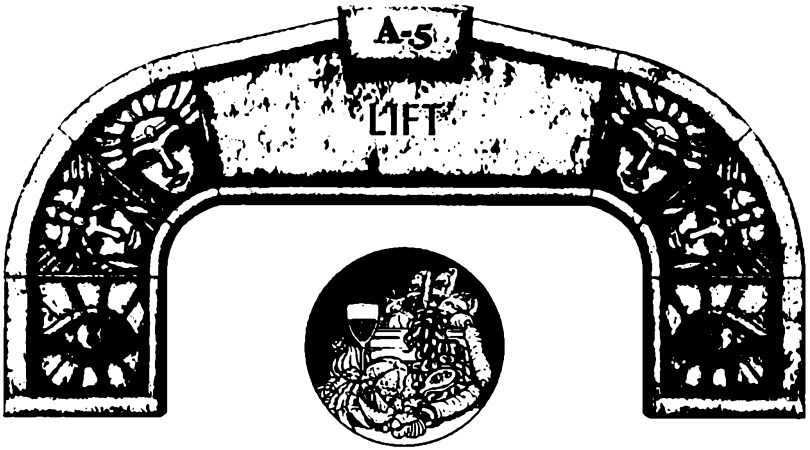

Fiziksel Âlem'de yerde ilerlerken yayılan, kıvrılan ve saniyeler içinde parçalanıp toza dönüşen sarmaşık ve kristal bir nehri andırırlar.

Bazen de Bilinçsel Âlem'de sahip olduklarına benzer insansı bir yüz takınırlar.

Bir eli tavana asılı halatta, tehlikeli bir şekilde sallanırken diğer eliyle sepete uzandı Lift ve yiyecek çalmanın artık ona eskiden olduğu kadar heyecan vermediğini kabul etmek zorunda kaldı.

Öyleymiş gibi yapmaya devam ediyordu çünkü hayatı değişsin istemiyordu. Değişiklikten nefret ederdi. İnsanların yiyeceğini çalmak onun olayıydı. Bunu yıllardır yapıyordu ve aç kalası yüzlerindeki ifadeyi görmek hoşuna gidiyordu. Kafalarını çevirir ve tekrar dönüp baktıklarında chouta dürümleri gitmiş olurdu. Veya yemeklerinin üzerindeki kapağı kaldırır ve tabağı boş bulurlardı. Bunu olağanüstü bir panik ve şaşkınlık anı takip ederdi.

Fakat sonra gülümser ve Lift'i görmek için etraflarına bakınırlardı. Onu görmezlerdi tabii. Saklanmakta çok başarılıydı. Fakat onun arar ve etkilenmiş görünürlerdi.

Biri sizden çaldığında, yemeğin tadını kaçırdığında etkilenmemeniz gerekirdi.

Ve şimdi de bu vardı. Biraz daha uzandı, parmaklan sepeti yaladı...

İşte. Sapı yakaladı.

Sapı dişleri arasına sıkıştırıp halatta yukarı tırmandı, ardından Urithiru'nun tavanıyla duvarlarını kaplayan gizli tüneller labirentinde gözden kayboldu. Yukarıda Wyndle kendi üzerine dolanmış ve kendine sarmaşıklarla kristalden bir yüz yapmış, onu bekliyordu.

"Ah!" dedi Wyndle. "Dolu bir sepet! Bu sefer size ne bırakmış bakalım!"

"Kimsenin bana bir şey bıraktığı yok," dedi Lift. "Onu bileğimin haksızlığıyla çaldım. Hem şişşt. Biri duyacak."

"Beni duyamazlar hanımım. Ben..."

"Ben seni duyabiliyorum. O yüzden şimdi sus mızmızspreni." Lift tünelde süründü. Dışarıda o anda bir Dinmezfırtına devam ediyordu ve yuvasında güvende olmak istiyordu. Diğer Parlayanların her nasılsa farkında olmadıkları ürkütücü bir şeyler oluyordu. Ve kulede her şey normal görünse de Lift her şeyin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Gerçi her seferinde böyle hissederdi. O yüzden bugün sepeti önünde iterken dar tünelde sürünmeye devam etti. Bir sonraki kavşak fazlasıyla dardı ama Fırtınaışığı kullanarak geçebilirdi.

İki köşeden ve bir süre sürünmeden sonra ışık vermesi için bir küre bıraktığı küçük kavşağa girdiler. Burada tünelin tavanı sırtını taş duvara yaslayarak ödülünü incelemesine fırsat verecek kadar yüksekti.

Wyndle taş boyunca ilerleyen bir sarmaşık biçimini almış, tavandan geliyordu. Lift sepeti karıştırırken Wyndle hemen tepesinde yine bir yüz takındı. Bazlama... Biraz köri... Şekerli fasulye ezmesi... Üzerine Boynuzyiyenlerin 'sevgi' sembolü olan şirin bir yüz çizilmiş küçük bir kavanoz reçel.

Lift yukarıya, tavandan sarkan sarmaşık yüze baktı. "Tamam," diyerek kabul etti. "Bunu belki benim için bırakmış olabilir."

"Belki mi?"

"Aç kalası aptal Boynuzyiyenli oğlan," diye homurdandı Lift, bazlamanın üzerine reçel sürerken. "Babası bir şeyleri ben alabileyim diye kazara dışarıda bırakmış gibi yapmayı biliyordu."

Ağzına biraz daha ekmek attı. Hay Cehennem. Çok güzeldi. Bu da durumu daha utanç verici yapıyordu.

"Ben bir sorun göremiyorum hanımım," dedi Wyndle.

"Çünkü sen bir sersemsprenisin," dedi Lift, geri kalan bazlamayı ağzına tıkıştırırken. "Im ığlını mmyn," dedi sonra.

"Ben de eğlenmeyi seviyorum!" dedi Wyndle. "Geçen ay bazı insan çocukların yardımıyla sandalyelerden dünyanın en güzel sanatsal dizilimini yaptım. Diğer terbiyesprenleri onu muhteşem buldu. Özellikle de tabureleri çok övdüler."

Lift arkasına yaslanıp içini çekti. Şöyle iyi bir tabure şakası bile yapamayacak kadar canı sıkkındı. Gerçekten öfkeli değildi. Gerçekten kızgın değildi. Sadece... öeeeehti. Had safhada öeeeeh.

Fırtınalar adına. Bugün gömleğinin altına giydiği peştamal kaşındırıyordu. "Hadi," dedi sepetle küreyi alıp. Ardından kulenin derinlerine doğru ilerlemeye devam etti.

"Bu, gerçekten çok mu kötü?" dedi Wyndle peşinden gelirken. "Hediye sizden hoşlanıyor. Bu yüzden sizin için bir şeyler bırakıyor."

"Ben hoşlanılacak biri değilim," dedi Lift. "Ben bir gölgeyim. Gizemli bir şekilde oradan oraya giden, asla görünmeyen, tehlikeli ve bilinmez bir gölgeyim. Korkulan bir gölgeyim."

"Bir... gölge."

"Evet, aç kalası bir gölge, tamam mı?" Bir sonraki tünelde yine büzüşmesi gerekecekti. Aptal, aptal, aptal. "Bu kule kocaman bir ceset gibi ve ben de onun damarlarında dolaşan kan gibiyim."

"Bir cesedin damarlarında niye kan dolaşsın?"

"Tamam. Ölü değil. Uyuyor ve biz onun fırtına kapası kanıyız. Tamam mı?"

"Benim düşünceme göre," dedi Wyndle. "Bu hava menfezleri daha çok bağırsaklara benziyor. O yüzden bu benzetmeye göre siz daha ziyade... ıı... şeey, dışkı oluyorsunuz sanırım."

"Wyndle?" dedi Lift kendini ileri iterken.

"Evet hanımım?"

"Benim benzetmelerimi düzeltmeyi kessen mi?"

"Peki, tamam."

"Fırtına kapası budalaspreni," diye mırıldandı Lift nihayet daha geniş bir hava menfezine ulaştığında. Bu kuleyi seviyordu. Saklanacak ve keşfedilecek bir sürü yeri vardı. Yukarıdaki bu taş havalandırma tünellerinde nadiren bir vizon veya başka bir leşçille karşılaştığı olurdu ama buralar en temelde onun sayılırdı. Yetişkinler buralarda dolaşmak için çok iri ve çocuklar da çok korkaktı. Ayrıca düzgün bir şekilde beslendiğinde Lift parlayabiliyor ve süperliği sayesinde dar yerlerden geçebiliyordu.

Bir yıl önce bu kadar çok dar yer yoktu.

Aptal, aptal, aptal.

Nihayet, dört uzun havalandırma kuyusunun kesiştiği büyükçe bir açıklıktaki yuvasına ulaştılar. Buraya battaniye, yiyecek ve bazı hazineler yığmıştı. Dalinar'ın onun çalmasına izin vermediğine kesinlikle emin olduğu bir bıçağı. Bazı ilginç kabuklar. Wyndle'ın tuhaf bulduğu bir flüt.

Yuvasının orada ne zaman istese su alabileceği kadar yakın ama aynı zamanda rahatça konuşabileceği kadar insanlara uzak bir kuyu vardı. Daha önceki yuvasından insanların konuşmalarını dinleyebiliyordu ama insanlar da onu duyabiliyordu.

Onların seslerin yankılandığından bahsettiğini duymuştu. Ona 'kulenin ruhu' diyorlardı. Bu başta hoştu ama sonra o sanki fırtına ka-

pası Gecegözcüsü'ymüş gibi ona bir şeyler bırakmaya başladılar. Lift kendini suçlu hissetmeye başlamıştı. Fazla bir şeyi olmayan insanlardan böyle şeyler alamazdınız. Harbiçokbüyükşerefsiz olmamanın ilk kuralı buydu.

Sepetteki 'çalıntı' yiyeceklerden biraz daha yedi, ardından iç çekip ayağa kalktı. Yan duvara gidip sırtını taşa yasladı. "Hadi," dedi. "Yap da görelim."

Wyndle duvarda yukarı çıktı. Hep olduğu gibi arkasında sarmaşıklardan bir iz bırakıyordu. Bunlar bir süre sonra ufalanıp yok olacaklardı ama kısa süreliğine bir şeyleri işaretlemekte kullanılabilirdi. Kafasının üzerinde duvarda ilerledi ve Lift de dönüp tebeşirle daha kalıcı bir çizgi çekti.

"Geçen seferden bu yana neredeyse tam iki santim," dedi Lift.

"Üzgünüm hanımım."

Lift'in omuzları çöktü, battaniyelerin arasına kıvrılıp ağlamak istiyordu. "Yemeyi bırakacağım," dedi. "Böylece daha fazla büyümem."

"Yemeyi mi bırakacaksınız?" dedi Wyndle. "Siz mi?"

Fırtına kapası spren. Lift gömleğini yukarı çekip kaşındıran peştamalı daha sıkı sardı, sonra yine gömleğini indirdi. Ardından uzandı ve geçen yıl boyunca uzamasını gösteren duvardaki işaretlere baktı.

"Hanımım," dedi Wyndle yılanbalığı gibi kıvrılıp yanı başında sarmaşıktan bir kafa oluşturarak. Wyndle yüz yaratmakta giderek ustalaşıyordu ve minik bıyıklar gibi görünen sarmaşıklardan yaptığı bu yüz en sevdiklerinden biriydi. "Gecegözcüsü'nden tam olarak ne istediğinizi bana söylemenin vakti gelmedi mi sizce?"

"Fark etmez," dedi Lift. "Hepsi yalandı. Lütuf. Sözler. Yalan, yalan, yalan."

"Gecegözcüsü'nü gördüm," dedi Wyndle. "O... geri kalanlarımızla aynı şekilde düşünmüyor. Terbiye onu insanlardan ayrı, Bağlantısız yaratmış. Gecegözcüsü'nün ölümlü algısı onu diğer sprenleri etkileyeceği gibi etkilemiyor. Anne, kızının doğal olarak büyüyüp bir kişilik geliştirmesini istemişti.

"Bu da Gecegözcüsü'nü benim gibi bir sprenden daha az... ee, insan yapıyor. Yine de onun yalan söyleyebileceğini sanmıyorum. Bu, onun yapabileceği bir şey değil bence."

"Yalan söyleyen o değil," dedi Lift gözlerini kapatarak. Fırtınalar adına. Peştamalı çok sıkı sarmıştı. Zor nefes alıyordu. "Diğeri. Çalı gibi yapraklı elbise giyen, çalı çırpıdan saçlı, teni koyu kahverengi taş renginde olan."

"Demek Terbiye'nin kendisini gördünüz. Dalinar ve siz... Anne bizim sandığımızdan daha çok şey yapıyor ama gizlilik perdesi altında. Dikkatleri başka tarafa yönlendirmek, kendine özellikle çağırdığı kişilerin daha az dikkat çekmesini sağlamak için Eski Büyü'nün hikâyelerini kullanıyor..."

Lift omuz silkti.

"Bunun doğru olduğundan kuşkulanmıştım. Sizin... durumunuz özel. Bilinçsel Âlemi görmek, göz ucuyla bile olsa, bir insan için olağandışı bir özellik! Ve yiyeceği Işık'a çevirmek. Yani... Eğer Anne'nin parmağı varsa... belki kullandığınız Fırtınaışığı bile değildir. Hımm... Ne kadar özel olduğunuzun farkında mısınız?"

"Ben özel olmak istemiyorum."

"Bunu da az önce kendini gayet dramatik bir şekilde gölgeye benzeten kız söylüyor."

"Ben sadece ondan istediğim şeyi istiyorum."

"O da?" diye sordu Wyndle.

"Artık bir önemi yok."

"Bence var."

"Değişmemek istedim," diye fısıldadı Lift gözlerini açıp. "Diğer her şey ters giderken ben aynı kalmak istiyorum, dedim. Ben, ben olarak kalmak istiyorum. Başka birine dönüşmek istemiyorum."

"Tam olarak bu kelimeleri mi kullandınız?" diye sordu Wyndle.

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"Hımm..." dedi Wyndle sarmaşıklarının içine gömülerek. "Bence çok muğlak."

"Hiç de değildi. Ona söyledim. Büyümememi sağlamasını söyledim."

"Ama bunu söylememişsiniz hanımım. Ve cüretimi bağışlayın ama, sizinle bu kadar zaman geçirdikten sonra söyleyebilirim: Anlaşılması kolay biri değilsiniz."

"Değişmemek istedim! O zaman niye değişiyorum?"

"Siz hâlâ sizsiniz. Birazcık daha büyüksünüz sadece."

Lift yine gözlerini sımsıkı yumdu.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Lift. Bana bunun sizi niye bu kadar rahatsız ettiğini söyler misiniz? Herkes büyür. Herkes değişir."

"Ama ben... Ben, onun küçük kızıyım."

"Kimin küçük kızı?" diye sordu Wyndle nazikçe. "Annenizin mi?"

Lift başını salladı. Aptal. Bu, kulağa çok aptalca geliyordu ve o aptalın tekiydi. Annesi ölmüştü. Bu kadardı.

Niye doğru kelimeleri söylememişti? Niye Terbiye onu anlamamıştı? Terbiye'nin bir tür aç kalası tanrı olması gerekmiyor muydu? Küçük bir kız gelip ondan bir şey istediyse ve tanrı da onu yanlış anladıysa bu onun hatasıydı...

Hem Lift olduğu kişiyi seviyordu. Olmuş olduğu kişiyi. Büyüdüğünde aynı olmayacaktı.

Karanlık tünellerde sürünmek? Evet. Kaynaşıklarla savaşmak? Eh, niye olmasın.

Fakat kendi vücudunun değişip başka birine dönüşmesini hissetmek ve bunu durduramamak?

Her bir insan bu dehşet verici şeyle yaşıyor ve hepsi de bunu görmezden geliyordu. Kendi bedenleri değişiyor, uzuyor, kanamaya başlıyor ve tamamen yanlış bir şeye dönüşüyordu. Niye kimse bundan bahsetmiyordu? Kimse bundan korkmuyor muydu? Onların aklı neredeydi?

Bir şeyler en son doğru geldiğinde onunla birlikteydim, diye düşündü Lift. *Hastalanmasından önceydi. Ve ben onun küçük kızıydım.*

Şimdi beni görseydi tanımazdı.

Onunla alay eden yüzleri andıran birkaç tuhaf spren belirdi yanında. Wyndle sarmaşıklarını ona doladı. Kucaklar gibi şefkatliydi. Diğer Parlayanlar sprenlerinin dokunuşunu zar zor hissedebilirken, Lift Wyndle'ı katı bir şey gibi hissedebiliyordu. Sıcak değildi. Ama... omzuna koyduğu sarmaşık eli rahatlatıcıydı. Bir kereliğine olsun Wyndle aptalca bir şey söyleyip her şeyi mahvetmedi.

Derken Wyndle bir şey duymuş gibi aniden dikildi.

Lift gözlerini sildi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Wyndle. "Bir şey oldu. Kulede. Hissediyorum... Bir battaniye gibi üzerime karanlık örtülüyor. Kulenin kıpırdandığını hissettim sanki."

"Kulenin spreninin ölü olduğunu söylemiştin."

"Ölü sprenler kıpırdayabilir Lift," dedi Wyndle. "Bir terslik var. Çok ciddi bir terslik var."

Lift bir parça bazlama koparıp ağzına tıktı. Ardından peşinde Wyndle'la birlikte tünellerde ilerlemeye başladılar. Dar bir yere geldiklerinde geçmek için Fırtınaışığı kullanmayı denediyse de işe yaramadı. Kaşlarını çatıp bir daha denedi, sonra kendini Işık'sız geçmeye zorladı.

Ne oluyordu be?

Kuledeki boş odalardan birine ulaştı. Tavandaki açıklıktan kendi-

ni aşağı bıraktı ve pencereye gitti. Akşam çöküyordu ve Dinmezfırtına geçmişti. Baktığı yerden kulede bir terslik görünmüyordu; dağlarda sıradan bir gündü.

"Güçlerimde bir sorun var," diye fısıldadı Lift, Wyndle pencere pervasının tepesinden kendini aşağı sarkıtırken. "Süper olamıyorum."

"Aşağı bakın."

Harap Ovalar'a giden Yeminkapısı platformunda insanlar toplanmıştı. Aralarından bazıları yere düşmüş gibiydi. Mavi üniformalılar.

"Rüzgârkoşucular," dedi Lift gözlerini kısarak. "Onlarda bir sorun var. Belki Yeminkapılarını bozmuşlardır."

"Olabilir."

Lift kulaklarını dikerek karlı manzarayı inceledi. Dinle. Uykusuz ona böyle demişti: *Daima dinle.*

Lift çığlıklar duydu. Ama insan çığlıkları değildi.

"Şurada," diye işaret etti. "O ne?"

Parlak kırmızı bir şey havada daireler çizerek uçuyor, daha hızlı ve daha tehlikeli yeşil bir şey tarafından takip ediliyordu. İkisi havada çarpıştı ve kırmızı olandan aşağıya tüyler düştü.

Tavuklar. Uçan tavuklar. Kırmızı olanın av, yeşilin avcı olduğunu anlaması için âlim olması gerekmiyordu. Kırmızı olan kuleye doğru kanat çırptıysa da güç bela havada duruyordu.

"Hadi," dedi Lift pencereden sarkarak. "Tutunacak bir şeye ihtiyacım var."

"Ah hanımım!" dedi Wyndle, kulenin dışına süzülürken. Öne arkaya hareket ederek kuleye tutunan sarmaşıklardan bir merdiven yaptı ve Lift merdivene tırmandı. "Bunun için çok yüksekteyiz. Ya düşersem?"

"Sen fırtına kapası bir sprensin. Sana bir şey olmaz."

"Bunu bilemeyiz," dedi Wyndle. "Yüzlerce metre düşebilirim."

"Ödlekspreni."

"İlla bana bir isim takacaksak sağduyuspreni diyelim," dedi Wyndle ama yukarı doğru merdiveni örmeye devam etti.

Kırmızı tavuk havada son bir saldırıyı daha zorlukla atlattıktan sonra yukarıdaki bir balkona doğru uçup görüş alanlarından çıktı. Yeşil olan havada daireler çizerken Lift ona daha iyi bakabildi. Sivri pençeler, bıçak gibi keskin bir gaga. Lift her zaman tavukların aptal bir görüntüsü olduğunu düşünürdü ama bu farklıydı.

Nihayet üstteki balkona ulaştığında kırmızı olanı yerde buldu. Kanadından kanlar akarak doğrulmaya çalışıyordu. Parlak kırmızı vü-

cudu ve kafasıyla Lift'in düşündüğünden daha büyüktü, en az otuz santim vardı. Kanatları maviydi, uçlara doğru alev almış gibi kırmızı oluyordu. Tavuk onu gördüğünde zayıf bir şekilde öttü.

Lift balkonun ucuna oturup arkasına baktığında yeşil olanın geldiğini gördü. "Wyndle, sana ihtiyacım var," dedi Lift onun bir silaha dönüşmesi için elini yana uzatarak. Wyndle kılıca dönüşmeyecekti. Lift kılıçlardan nefret ederdi. Şu korkunç tavuğa savuracağı bir sopa yeterdi.

Bir şey olmadı.

"Yapamıyorum hanımım," diye bağırdı Wyndle. "Neden olduğunu bilemiyorum. Kuledeki terslikle ilgili bir şey."

Pekâlâ. Silaha ihtiyacı yoktu zaten. Yeşil tavuk pençeleri önde, ona doğru dalışa geçti. Lift'in kenara çekilmesini bekliyor gibiydi. Bu yüzden çekilmedi. Doğrudan suratına darbe yedi ve pençeleriyle onu tırmalamaya çalışan tavuğu yakaladı.

Sonra da ısırdı. Tam kanadından.

Tavuğun haykırışı acıdan ziyade şaşkınlıktan gibiydi ama yine de elinden kurtuldu ve Lift'in ona kötü bir oyun oynadığını düşünüyormuş gibi bir çığlıkla kanat çırparak uzaklaştı.

Lift ağzındaki tüyleri tükürürken Fırtınaışığı yüzündeki yaraları iyileştirdi. Eh, en azından güçlerinin bu kısmı çalışıyordu. Aşağı atladı ve kırmızı tüylü yaralı tavuğun yanına gitti. Tavuk onu kolundan hafifçe ısırdı ve Lift ona kötü bir bakış attı.

"Şikâyet edecek durumda değilsin," dedi Lift, sonra da onu iyileştirmeyi denedi. Işık'ını hayvanın vücuduna yolladı ama Işık direndi. İyileştirme gücü de çalışmıyordu. Hay Cehennem.

Tavuk sakinleşmişti. Lift onu aldı ve genç bir açıkgöz adamın seslerin kaynağını görmek için balkona doğru yürüdüğü arkadaki odaya girdi.

"Kusura bakma," dedi Lift. "Önemli Parlayan işleri." Adam hayretle geri çekildiğinde Lift onun masasından bir lima meyvesi kaptığı gibi koridora çıktı.

Şimdi... Beşinci kattayız...

Kattaki havalandırma deliklerinden birini buldu ve koltuğunun altında mızırdanan tavukla, Wyndle'ın yaptığı merdiveni tırmandı. Menfezin içinde birkaç köşeyi döndükten sonra tavuğu yere bıraktı ve elini tekrar onun üzerine bastırdı.

Sonra daha sertçe bastırdı. Bugün daha önce süperliğini kullanmaya çalıştığında bir şey olmamıştı. Fakat tavuğu iyileştirmeye ça-

lıştığında farklı bir şey hissetmişti. Bir direnç. Bu yüzden şimdi yavaşça homurdanarak daha sertçe bastırdı ve... işe yaradı. Fırtınaışığı onun içinden çıktı ve tavuğun kanadı iyileşti. Güçleri tavuğun yolunmuş tüylerinin tekrar çıkmasını sağlamadı ama bir an sonra tavuk yana yuvarlanıp tüysüz derisini nazikçe gagaladı. Ardından nihayet başını kaldırıp Lift'e baktı ve şaşkın şakın öttü.

"Bir bakıma benim işim bu," dedi Lift omuz silkerek. "Bir de dinlemem gerekiyor. Fakat tavukları nasıl dinleyebileceğimi biliyorsam Cehennem'e gideyim."

Tavuk yine öttü. Lift *süperliğini* harekete geçirmeye çalıştı ama bu kez güçleri sadece direnmedi. Hiç yok gibilerdi. Tekrar deniyordu ki tuhaf bir şey duydu. İnsanlar mı bağırıyordu?

"Wyndle?" diye seslendi.

Wyndle sarmaşık şeklinde ilerledi. İnsanlar bazen onun ardında bıraktığı ufalanan sarmaşık izlerini görebilse de kendisi görünmezdi.

Tavuk tünelde uzaklaşmaya başladı. Komik bir yürüyüşü vardı; sanki ayaklarını kullanmak zorunda bırakıldığı için kızgınmış gibi yürüyordu.

Lift hızla atılıp tavuğun önünü kesti. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Tavuk ısrarcı bir şekilde öttü, ardından yanından geçti.

"En azından Wyndle'ın dönmesini beklesen," dedi Lift tekrar önünü kesip. Tavuk bu kez daha tehditkâr bir şekilde öttüyse de az sonra Wyndle dönmüştü.

"Parlayanlar bilincini kaybediyor!" dedi Wyndle. "Ah, hanımım. Durum çok kötü görünüyor."

Tavuk umursamaz bir şekilde bir kez daha yanından geçip yürümeye başladı. Lift'le Wyndle da onu takip etti. Sprenin endişesi giderek arttı; özellikle de tavuk bir koridora girip zemine bakarak sıkkın bir şekilde öttükten sonra.

Tavuk üzgün bir şekilde Lift'e baktı.

"Aşağıya inmen gerekiyor," dedi Lift. "Ama nasıl yapacağını bilmiyor musun? Neyi takip ediyorsun?"

Tavuk öttü.

"Hanımım," dedi Wyndle. "Tavuklar akıllı değildir. Eğer arada sırada sizi kremciklerle konuşurken görmemiş olsam sizin de zekânızı sorgulardım."

"Onların ne zaman birilerine rapor vereceği belli olmaz," diye mırıldandı Lift. Ardından uzanıp tavuğu kucağına aldı. Hayvan tüyleri

olmadan uçmakta zorlanıyor gibi görünüyordu, dolayısıyla tavuğun vücut dilinden çıkardıkları kadarıyla Lift merdivenleri kullanarak katları inerlerken hayvanı kucağında taşıdı. Tavuk kafasını uzatıp havaya dikiyor, tek gözüyle yere bakıyordu ve devam ediyorlardı. İkinci kata ulaştıklarında kafasını dümdüz ileri uzatıp ısrarla koridora doğru baktı ve öttü.

Arkalarındaki koridorlardan bir gümbürtü geldi. Lift dönüp baktı ve Wyndle sızlandı.

"Gök gürültüsü bu," dedi Lift. "Kulede fırtınaformlar var."

"Ah hanımım!" diye inledi Wyndle. "Bir şey yapmalıyız. Saklanmak gibi mesela. Veya kaçmak ve sonra saklanmak gibi."

Lift bunun yerine tavuğun bakışlarını takip etti. Onun dinlemesi gerekiyordu. Bu Lift'in fırtına kapası yemini falan gibi bir şeydi. Bir yan koridora doğru ilerlediğinde tavuk daha yüksek sesle öttü.

"Hanımım?" dedi Wyndle. "Biz niye..."

Koridorda karşılarına bir ceset çıkınca aniden sustu.

Cübbeli yaşlı bir Alethi'nin cesediydi bu. Adam göğsünden aldığı bir bıçak yarası nedeniyle ölmüştü ve gözleri açık bir şekilde yerde yatıyordu. Dudaklarında kan vardı.

Tavuk öfkeli bir bağırtı koparark Lift'in elinden kurtulup adama atıldı. Ardından belki de Lift'in hayatı boyunca gördüğü en yürek burkan şey oldu ve gagasını cesede sürterek alçak sesle öttü. Ölü adamın kolunun kıvrımına toplanıp kafasını yan tarafına sürtüp bu kez daha endişeli bir şekilde öttü.

"Üzgünüm," dedi Lift yere diz çökerken. "Onun burada olduğunu nasıl bildin?"

Tavuk yine öttü.

"Onu hissedebiliyorsun, değil mi?" diye sordu Lift. "Daha doğrusu... nerede olduğunu hissettin. Sen sıradan bir tavuk değilsin. Sen Yokelçi tavuğu musun?"

"Bu kelimeyi kullanmakta niye ısrar ediyorsunuz?" dedi Wyndle. "Daha isabetsiz bir kelime olamaz."

"Ya bi sus Yokelçi," diye mırıldandı Lift ona. Uzandı ve artık neredeyse kelimeleri andıran üzgün sesler çıkarmaya başlayan tavuğu dikkatle kucağına aldı. Aslına bakılırsa ürkütücü bir şekilde konuşmayı andırıyordu.

"Kim bu adam?" diye sordu Lift. "Wyndle, sen bu adamı tanıyor musun?"

"Onu daha önce gördüm sanırım. Alt düzey bir Alethi memur. Ger-

çi gözleri şimdi farklı. İlginç. Parmaklarına bakın. Koyu renk tenin üzerinde açık renk halkalar. Yüzükleri varmış."

Evet... Düşününce Lift de onu hatırlar gibi olmuştu. Kuledeki yaşlı adamlardan biriydi. Bir zamanlar sarayda önemli bir memurken emekli olmuştu. Lift onunla konuşmuştu çünkü kimse yaşlılarla konuşmuyordu. Yaşlılar kokuyordu.

"Soyulmuş," dedi Lift. Kholinler burayı güvenli bir yere dönüştürmeye çalışsa da kulede hâlâ ıssız yerlerde böyle cinayetler işleniyordu. "Seni hatırlayacağım. Söz veriyorum. Ben..."

Yakınlarda karanlıkta bir hareket oldu. Bir sürtünme sesi... Şey gibiydi. Yere sürten tüyler gibi. Lift dikkat kesilip ayağa kalktı; ışık vermesi için küreyi öne doğru tuttu. Ses koridorun aşağısından, ışığın ulaşmadığı yerden geliyordu.

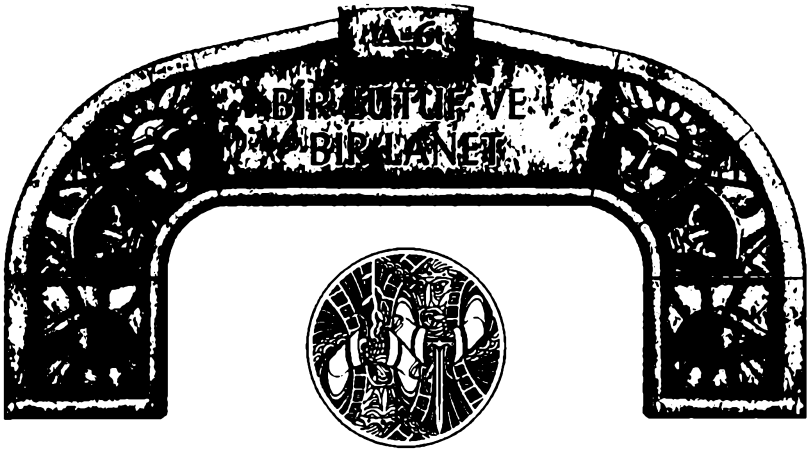
Karanlığın içinde bir şey belirdi. Uzun boylu, yaralı yüzlü bir adam. Üzerinde Alethi üniforması vardı ama Lift onu daha önce hiç görmediğine yemin edebilirdi. Böyle tehlikeli bir adamı hatırlardı. Işığa adım attığında o gözler karanlığın bir parçası gibi görünüyordu.

Omzunda da daha önceki o yeşil tavuk vardı. Tavuk keskin pençelerini, adamın üniformasına iliştirilmiş bir deri parçasına geçirmişti.

"Küçük Parlayan," dedi adam. "İtiraf ediyorum, hep seni avlamak için bir bahanem olsun istemiştim."

Lift kırmızı tavuğu sımsıkı kavradığı gibi koşmaya başladı.

Adam sanki hayatının en büyük hediyesini almış gibi arkasında bir kahkaha attı.

Taravangian'ın yalnızlığı o gün çok acı vericiydi. Son zamanlarda olağanlaştığı üzere o gün de pek zeki değildi.

Zeki Taravangian yanında birinin olmasından nefret ederdi. Zeki Taravangian, diğer insanların yanında olmanın maksadını unuturdu. Zeki Taravangian korkutucuydu ama bugün memnuniyetle kendinin o hâli olurdu. Hissizliği seve seve kabul ederdi.

Fırtınavagonunda, elleri kucağında, etrafı dönüp duran kahverengi yorgunluksprenleriyle çevrili hâlde, tek başına oturuyordu. Dinmezfırtına sona yaklaşıyordu. Şimdi adamlarına ittifaka ihanet etmeleri emrini verecekti. Ve eğer tahmininde haklıysa bu aynı zamanda Garaz'ın Urithiru'ya bir saldırı başlatması anlamına geliyordu.

Taravangian daha emri vermemişti. Garaz gelip teyit edeceğini söylemişti ve henüz gelmemişti. Belki... Belki bugün Taravangian'ın hizmetlerine ihtiyaç duyulmazdı. Belki planlar değişirdi.

Zayıf, kırılgan bir adamın zayıf, kırılgan ümitleri.

Bugün zeki olmayı öyle isterdi ki. En son ne zaman akıllı olmuştu? Dâhi değil; bir gün tekrar o şekilde hissetmekten ümidini kesmişti. En son ne zaman zeki olmuştu? En son... Fırtınalar adına, bir yıldan daha uzun zaman önceydi. Dalinar'ı nasıl alt edeceğini planladığı zamandı.

O plan başarısız olmuştu. Dalinar direncinin kırılmasına izin vermemişti. Zeki Taravangian'ın tüm kapasitesine rağmen yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı.

Zeki Taravangian, Garaz'ı onunla anlaşma yapmaya zorlayan bir plan yaptı, diye düşündü. *Bu da yeter.*

Ve yine de... Ve yine de tereddüt etti. Zeki Taravangian bir kez başarısız olmuştu. Ayrıca o öyle tek başına zeki yapılmıyordu. Ona bir lütuf ve bir lanet verilmişti. Bir tarafta zekâ. Diğer tarafta merhamet. Zeki olduğunda şefkati lanet olarak görüyordu. Ama gerçekten öyle miydi? Yoksa asıl lanet, ikisine aynı anda sahip olamaması mıydı?

Vagonda ayağa kalktı ve bir anlığına, şu sıralar her ayağa kalktığında yaşadığı baş dönmesiyle mücadele etti. Böyle zamanlarda görüşünün kenarları kararıyordu; ölümsprenleri onu almak için hazır bekliyormuş gibi. Bunun belki kalbinden kaynaklanıyor olabileceğini düşündüyse de hekim çağırtmadı. O anda yaralı askerlere yardım ediyor olabilecek birini meşgul etmemek daha iyiydi.

Kısa nefesler vererek Dinmezfırtına'nın dışarıdan gelen hafif gümbürtüsünü dinledi. Gök gürültüleri diniyordu. Son yaklaşmıştı.

Ayaklarını sürüyerek sandığına yürüdü. Burada kendini yere diz çökmeye zorladı. Fırtınalar adına, diz çökmek ne zaman bu kadar acılı olmuştu? Tokmakla havan gibi kemikleri birbirine sürtündü.

Acısprenlerini görmezden gelmeye çalışarak, titreyen parmaklarıyla kilidin şifresini girip kapağı açtı. Önce sandığın üstteki astarını kaldırıp gizli bölmedeki gizli mandalı çevirdi. Bu, başka biri sandığına dokunursa gizli bölmedeki belgelerin üzerine dökülecek olan minik mürekkep şişesini devre dışı bıraktı.

Ancak ondan sonra eliyle yoklayarak kâğıtları buldu ve nazikçe tutup çıkardı. Bunu bir yıl önce, son zekâ gününde yaratmıştı. Diyagram'dan çıkarılıp yeniden düzenlenmiş ve yanlarına notlar eklenmiş birkaç sayfa. Kitabın kendine ait kopyasını yakmıştı ama kitaptan alınmış bu birkaç sayfayı saklıyordu.

Yorgun bir şekilde koltuğuna emekleyip güçlükle oturdu. Hırıltılı soluklarla Diyagram'dan çıkardığı bu eski sayfalarını önüne yaydı ve ardından elini sallayıp yorgunluksprenlerini kovalamaya çalıştı.

Bu küçük bölümü yarattığında, Diyagram'ı yarattığı yedi yıl önceki o gün olduğu kadar zeki değildi. O gün tanrı olmuştu. Bu bölümü yarattığı bir yıl önce ise o tanrının elçisi olmuş gibi düşünüyordu kendini.

Peki şimdi neydi? Bir rahip? Alçakgönüllü bir mürit? Bir aptal? Dini, sıfatlarla düşünmek bir tür ihanet gibi geldi. Tüm bunlar tanrıların değil, insanların işiydi sonuçta.

Hayır. Seni bir tanrı böyle yaptı.

Sayfaları kaldırdı ve okuma gözlükleri olmadığından gözlerini kısarak okumaya başladı. Sıkışık el yazısı, Diyagram'dan orijinal kesitlerle birleştirerek birtakım talimatlar sıralıyordu. Büyük bölümü, sırları

ifşa ederek Dalinar'ı konumundan etme planının detaylarından oluşuyordu. Zavallı adamı dize getirmek ve ittifakı ona karşı döndürmek için tasarlanmış bir plan. Bu komplo sonuçta Karadiken'i ateşlediğiyle kalmış ve Taravangian'a karşı kuşkularını arttırmıştı. O zamana dek arkadaşlardı.

Taravangian bu sayfayı parmakları arasında çevirerek zeki olduğunda dönüştüğü bu tuhaf yaratığı anlamaya çalıştı. Empatinin ağırlığından kurtulmuş, olayların özüne inebilen bir varlık. Fakat aynı zamanda çabalarının bağlamını göremeyen bir varlık. Bir yandan rahatça çocukların öldürülmesi için emir veren ama bir yandan da bir halkın varlığını sürdürmesi için çalışan biri.

Zeki Taravangian nasılı biliyordu ama nedeni bilmiyordu.

Aptal Taravangian bağlantılar kuramıyor, bazı şeyleri çabucak hatırlamıyor, kafasından hesap yapamıyordu. Büyük saygı duyduğu bir adamı yıldırmayı, şöhretini lekelemeyi ve yok etmeyi planlayan bu belge, aptal Taravangian için acı vericiydi. Okumayı bitirdiğinde ağlıyordu ve yorgunluksprenlerinin yerini beyaz taçyapraklarıyla utançsprenleri almıştı.

Tüm bunlar bir avuç insanı kurtarmak için mi, diye düşündü. İnsanlığın geri kalanını satarak Kharbranth'ı korumuştu. Garaz'ın asla alt edilemeyeceğinden emindi. Dolayısıyla küçük bir nüfusu kurtarmak yapılacak en mantıklı şeydi.

Şimdiyse bu ona çok zavallıca görünüyordu. Kendini çok akıllı, çok kurnaz sanan zeki Taravangian'ın elinden gelenin en iyisi bu muydu?

Bunlar tehlikeli düşüncelerdi. Ve anlamsız. Aynı itirazı yapan Mrall'ı azarlayan o değil miydi? Yapabileceklerine odaklanmak zorundaydılar. Zeki Taravangian bunu anlıyordu ve bunu başarmıştı.

Aptal Taravangian ise hayal kırıklığına uğrattığı tüm o insanlar için ağladı. Garaz dünyadan insan soyunu silip süpürdüğünde ölecek olan tüm o insanlar için.

Taravangian tekrar notlarına baktı ve o gün yeni bir şey gördü. Biri hakkında kısa bir yorum. *Diyagram neden Renarin Kholin'i göremiyor*, diye soruyordu notlarda. *Niye o görünmez?*

Zeki Taravangian bu soruyu çabucak geçivermişti. Çözemediğin böyle minik bir şey üzerinde niye vakit kaybedesin ki? Aptal Taravangian ise durdu ve Garaz'ın onu ziyaret ettiği son seferi anımsadı. Garaz, Taravangian'a bir şey göstermişti ve Renarin... Renarin Kholin görülemeyen, karanlık geleceklerin bir halkasıydı.

Vagon Taravangian'ın etrafında aydınlanmaya başladı. Taravangian sessizce küfrederek kâğıtları topladı çabucak ve cübbesinin cebine sakladı. Bir an sonra fırtınavagonu kayboldu, duvarları altın rengi parlak bir ışık altında yok oldu. Zemin değişti ve Taravangian kendini som altından gibi görünen bir yerde koltuğunda otururken buldu.

Önünde, elinde bir asayla altı metre boyunda bir insan duruyordu. Shin hatlarına sahipti ve bıyığıyla sakalı İrialiler gibi altın rengindeydi. Garaz'ın kırmızı ve altın rengi cübbesi de geçen sefere göre daha şatafatlıydı ve belinde bir kılıç vardı.

Bu karşısındakini afallatıp hayranlık uyandırmak için hazırlanmış bir görüntüydü ve Taravangian'ın da nefesi kesildi. Öyle görkemliydi ki. Zorlanarak koltuktan kalkıp yine ağrıyan dizlerinin üzerine çökerek başını eğdiyse de gözlerini bu muhteşem görüntüden çekip alamadı.

"Bu hâlini tercih ederim Taravangian," dedi Garaz güçlü sesiyle. "Böyleyken hızlı düşünemiyor olabilirsin ama daha hızlı anlıyorsun."

"Efendim," dedi Taravangian. "Vakit geldi mi?"

"Evet," dedi Garaz. "Emri göndereceksin."

"Emredersiniz."

"İtaat edecekler mi Taravangian? Onlardan müttefiklerin aleyhine dönmelerini isteyeceksin. Düşmanla birlik olmalarını isteyeceksin."

"Onların düşmanı Alethiler efendim," dedi Taravangian. "Vedenler yüzyıllardır komşularından nefret ediyor. Ayrıca sizin bizzat atadığınız yeni liderleri güce aç biri. Sizin onları ödüllendireceğinize inanıyorlar."

Böyle bir söz almamışlardı. Tanrılar bir şeye mecbur tutulabilirdi ama bu ancak yeminle mümkündü. O aptal adamlar diğerlerinden ayrı tutulup ödüllendirileceklerini sanıyorlardı ama Taravangian onların ülkelerinin en kötüsüne mahkûm olduğunu biliyordu. O ülkedeki her bir insan nihayetinde ölecekti.

Ama adamlar onları bekleyen kaderden habersizdi ve Taravangian onların kendilerine söyleneni yapıp eski müttefiklerine saldıracaklarından emindi. Bir yıldır onları buna hazırlıyor, Garaz'ın emrine riayet edecek doğru insanları doğru yerlere terfi ettiriyor, emrindeki herkese yeri geldiğinde bu savaşın aslında Alethkar'la Azir'in meselesi olduğunu, Jah Keved'i bağlamadığını, düşmanın onların peşinde olmadığını ima ediyordu.

Başını kaldırdığında tanrının yüzünde meraklı bir ifadeyle onu incelediğini gördü. "Ölümden korkmuyor musun Taravangian?" diye sordu Garaz. "Ölüme mahkûm olduğunu bilıyorsun."

"Ben..." Taravangian ürperdi. Bunu düşünmemeye çalışıyordu. Özellikle de aptal olduğu zamanlarda. Çünkü evet, ölümden korkuyordu. Çok korkuyordu. Ölümden sonra bir şey olmadığını umuyordu. Hiçlik, boşluk...

Çünkü eğer ölümden sonra onu bir şey bekliyorsa hoş bir şey olmayacaktı.

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Senin bu hâlin çok da dürüst," dedi Garaz. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Taravangian'ın etrafında yürüdü. "Bunu tercih ediyorum, evet. Bir dürüstlük abidesi gibi."

"Onların canını bağışlayamaz mısınız?" diye sordu Taravangian, gözlerinde yaşlarla. "Jah Keved ve İriali halklarını. Size kendi rızasıyla gelen insanları. Niye onların hayatlarını ziyan edesiniz ki?"

"Ah, onları ziyan etmeyeceğim Taravangian," dedi Garaz. "Hayatlarını tam da bekledikleri şekilde harcayacaklar. Savaş, zafer, kan... Onlara tam da istedikleri şeyleri veriyorum. Bunu bilmiyorlar ama güç talep ederken bana kendi ölümleri için dua etmiş oldular. Sadece sen barış istedin benden."

Taravangian'a baktı. "Kharbranth yaklaşan fırtınanın ortasındaki sakin nokta olacak. Diğerlerine kafanı takma. Doğdukları andan itibaren onlara vadedilen bir savaşta mücadele edecekler ve bu onları tüketip yok edecek olsa da bundan zevk alacaklar. Bunu garanti edeceğim. Bu zaferde her ne kadar kralları olması gereken kişi onlara liderlik etmiyor olsa da..."

Tanrı susup düşüncelere daldığında Taravangian bir şey fark etti: Garaz'dan bir ışık sızıyordu. Işık içeriden gelip tenini şeffaflaştırarak nabız gibi attı. Bir şekilde... hastalıklı bir yanı vardı. Nitekim Garaz durdu ve devam etmeden önce konsantre olup ışığın geri çekilmesini sağladı.

Ben pek çok bakımdan başarısızlığa uğradım ama senin de başarısızlıkların oldu, diye düşündü Taravangian. 'Kralları olması gereken kişi'den kastı Dalinar'dı. Garaz uzun yıllar boyunca, şu anda Roshar'ı yerle bir etmekte olan savaştan bile daha büyük bir savaş planlamıştı. Gökler için garip bir savaş.

Ve bu savaş için Dalinar'ı istemiş ama onu ikna etmekte başarısız olmuştu. Garaz, Roshar'ı ele geçirdikten sonra tüm insanlığı birliklerinin en önünde kullanmayı planlıyordu hâlâ. Onları köleleştirip hayatlarını ellerinden alarak gökler için savaşını besleyecekti. Daha değerli askerler olarak gördüğü şarkıcıları korumak için onların kanını harcayacaktı.

Tüm bunların düşüncesi bile Taravangian'ı dehşete düşürdü. Bu onun hayal ettiği hızlı ve çabuk bir yok oluştan çok daha kötüydü. Bu sonu gelmez bir kölelik, kan ve ölüm kâbusuydu. Yine de bir düşünce içini rahatlattı. Zeki Taravangian'ın fazla duygusal bulup bir kenara atacağı bir düşünce.

Dalinar'ın dönmesini bekliyordun, diye düşündü Taravangian. *Senin şampiyonunun o olmasını istiyordun. Bunda başarısız oldun. Yani sonuç olarak sen de benden daha zeki değilsin. Ve geleceği görebildiğine dair onca böbürlenmene rağmen aslında her şeyi bilmiyorsun.*

Taravangian bir keresinde tanrının planlarını görmüştü. Bunu... bunu tekrar yapabilir miydi?

Hayır. Bunun için bir oyun çevirmeye cesaret edemezdi. Bugün zeki değildi. O sadece... sıradan bir insandı.

Fakat... insanlık için kim daha iyi mücadele edebilirdi? Anlık bir cesaret patlamasıyla Taravangian cebine uzandı ve üzerinde çalıştığı Diyagram sayfalarını çıkardı. Ondan güç almaya çalışırcasına göğsüne yakın tuttu.

Garaz yemi yutmuştu. Yanına geldi ve kâğıtlan Taravangian'ın parmakları arasından çekip aldı.

"Bu ne?" diye sordu Garaz. "Ah... Diyagram'ından bir bölüm mü? Görüyorum ki yeniden düzenlemişsin. Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Taravangian boğuk bir sesle. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Kabul etmen iyi," dedi Garaz. Ardından kâğıtları yukarı kaldırdı ve göz açıp kapayıncaya dek paramparça etmişti bile. "Bu bir hiç. Sen bir hiçsin."

Taravangian bir çığlık atıp havada uçuşan parçalardan birini yakaladı.

Garaz elini salladı. Ve Taravangian ikinci bir kez tanrının planlarına bir göz atma fırsatı yakaladı. Görünmez bir camın üzerinde asılı duran yüz binlerce yazı tabakası. Garaz'ın ona bir yıl önce, planlannın nasıl kapsamlı ve eksiksiz olduğunu kanıtlayıp Taravangian'ı etkilemek için gösterdiği şeydi bu. Ve bunu ödüllü bir at gibi sergileyip böbürlenmesi için Taravangian onu kışkırtmıştı.

Fırtınalar adına... Garaz oyuna getirilebilmişti. Aptal Taravangian tarafından.

Taravangian daha önce görmüş olduğu o siyah kısmı bulmaya

çalışarak gözleriyle taradı. Evet, işte oradaydı; yazıların bozulduğu, planların Renarin Kholin tarafından altüst edildiği bölüm.

Bunun olası sonuçları o anda Taravangian'a muazzam görünüyordu. Garaz, Renarin'in geleceğini göremiyordu. Kimse göremiyordu.

Karanlık boşluk genişlemişti. Taravangian, Garaz'ın öfkesini çekmemek için hemen başını çevirdi. Fakat başını çevirmeden hemen önce, karanlık boşluk tarafından yarısı yutulmuş bir şey görebildi.

Kendi ismiydi. Neden? Bu ne anlama geliyordu?

Renarin'e yakınım, diye fark etti Taravangian. *Çocuğa yakın olan herkesin geleceği puslu görünüyor. Garaz'ın Dalinar konusunda yanılmasının sebebi de buydu belki.*

Taravangian'ın içi umutla doldu.

Garaz şu anda Taravangian'ın geleceğini göremiyordu.

Taravangian başını eğip dudağını ısırdı ve gözlerinin kenarındaki yaşların hayranlık veya korku gözyaşları zannedilmesini umarak gözlerini sımsıkı kapattı.

"Göz kamaştırıcı, değil mi?" diye sordu Garaz. "Niye sana yapabildiklerimize dair küçük bir ipucu verdiğini merak ediyorum. Aslında bir bakıma, konuşabildiğim yegâne kişisin. Sınırlı bir şekilde de olsa, taşıdığım yükü anlayan tek kişi."

Bugün buraya gelip bana emir verdikten sonra gidebilirdin, diye düşündü Taravangian. *Ama konuşuyorsun. Yalnızsın. Böbürlenmek istiyorsun. Sen... insansın.*

"Seni özleyeceğim," dedi Garaz. "Bana Kharbranth halkını sağ bırakma sözü verdirdiğine memnunum. Bana seni hatırlatacaklar."

Eğer Garaz yalnızlık hissedebiliyorsa, eğer böbürlenmek isteyebiliyorsa, eğer oyuna gelebiliyorsa... o zaman korkabilirdi de.

Taravangian o gün aptal olabilirdi ama aptal olduğunda duyguları anlıyordu.

Garaz'ın inanılmaz bir gücü vardı; ona şüphe yoktu. Gücüyle o bir tanrıydı. Ama ya zihinsel olarak? Zihinsel olarak bir insandı. Garaz neden korkardı? Korkuları olmalıydı, değil mi? Taravangian gözlerini açtı ve bir kez daha tabakalar dolusu yazıyı taradı. Büyük bölümü okuyamadığı bir dilde yazılmıştı ama Garaz isimlerde rün kullanıyordu.

Taravangian sıkışık yazılarda bir düğüm aradı. Korku uyandıran, bir dehayı korkutacak harfler görmek için baktı. Onları karanlık boşluğun yakınında bir düğümde buldu, okuyamadığı hâlde anladı. Eğri

büğrü harflerle yazılmış kelimelerin arasında daire içine alınmış bir isim kısmen karanlık boşluk tarafından yutulmuştu. Basit, dehşet verici bir isim.

Szeth. Beyazlı Suikastçı.

Taravangian ürpererek başını çevirdi. Garaz yine atıp tutuyordu ama Taravangian onun ne söylediğini kaçırmıştı.

Szeth.

Kılıç.

Garaz o kılıçtan korkuyordu.

Fakat... Szeth, Urithiru'daydı. Neden ismi, Renarin'i temsil eden leke tarafından yutulmuştu? Mantıklı değildi. Taravangian bir şeyleri yanlış anlamış olabilir miydi?

Apaçık cevabı görmesi acı verecek kadar uzun sürdü. Szeth burada, orduda, Dalinar'ın yanındaydı. Bu da Renarin'in yanında demekti. Dalinar gizlice Szeth'i buraya getirmiş olmalıydı.

"Bunu ne kadar uzun süredir planladığımı hayal bile edemezsin," diyordu Garaz. Fakat içinden yine ışık sızmaya, teni yine ince bir kâğıt gibi görünmeye başlamıştı. Şu anda... hayır, zayıf görünmüyordu. Fırtınalar çıkarabilen, ülkeleri yerle bir eden bir varlık asla zayıf olmazdı. Ama zaafı vardı.

Garaz, şampiyonunun Dalinar olmasına çok fazla yatırım yapmıştı. Şimdi her şey karman çormandı. Tanrı istediği kadar planlarıyla böbürlensin, Taravangian kendi tecrübesinden biliyordu ki plan üstüne plan yapabilirdin ama bir tek adamın tercihleri senin isteğine uygun olmazsa, bunun bir kıymeti yoktu. Binlerce yanlış plan, bir tane yanlış plandan daha yararlı değildi.

"O kadar acı çekme Taravangian," dedi Garaz. "Dalinar seni hemen öldürmez. Önce anlamaya çalışacaktır; böyle biri oldu. Zavallı aptal. Eski Karadiken olsa seni anında öldürürdü ama bu zayıf hâli kendini tutamaz. İdam emrini vermeden önce seninle konuşmak isteyecek."

Sen de aynı şeyi yapıyorsun, diye düşündü Taravangian. Kafasında tehlikeli bir plan belirmeye başlamıştı. *Beni öldürmen gerekirdi.*

"Öyle olsun," dedi Taravangian dışından. "Nasılsa ben amacıma ulaştım."

"Evet, ulaştın," dedi Garaz. "Ulaştın. Git oğlum. Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getir ve sevdiklerini kurtar."

Altın rengi ışık solarken Taravangian kendini fırtınavagonunun zemininde buldu. Avucunu açtığında, Diyagram'ın o küçük parçası hâlâ

elindeydi. Ama diğer parçalar gitmişti. Görü sona erdiğinde yok olmuşlardı. Bu şaşırtıcıydı çünkü görü sırasında onun gerçekten başka bir yerde olduğunu gösteriyordu. Kâğıtları oraya götürmüş ve geri döndüğünde geriye sadece bu küçük parça kalmıştı.

Uzunca bir süre bu küçük kâğıt parçasına baktıktan sonra kendini zorlayarak koltuğuna geçti. Bir an durup kendini toparladıktan sonra çantasına uzandı. Çantadan uzakalem tahtasını çıkardı, ayarladı ve kalemi yerleştirdi. Nihayet cevap geldiğinde, tek bir kelime yazdı.

Başlayın.

Önce ihaneti sonuna kadar götürmesi gerekiyordu elbette. Sözleşmede üzerine düşeni yapmalı, Kharbranth'ı korumalıydı. Bu tüm diğer komplolardan ve planlardan önce geliyordu. Ve sonrasında uygulamaya koyacağı her plan da ya Garaz'ın onun yaptığını bilmeyeceği şekilde veya Kharbranth'ın korumasını kaldırmak için bahane edemeyeceği şekilde yapılmak zorundaydı.

Dalinar'ın askerlerinin gelip vagonun kapısını kırması ve silahlarını ona doğrultarak içeri doluşması on beş dakikadan daha kısa sürdü. Evet, ihanetini bekliyorlardı. Şimdi Veden ordularının büyük bir avantaj kazanmaması için haftalarca çabalamaları gerekecekti ve Dalinar burada Taravangian'ın askerleriyle savaşmakla meşgul olacaktı.

Askerler uzakalemini aldığında ve yanlarındaki kâtip yazdığı o tek kelimeyi okuduğunda Taravangian inledi.

Ona zarar vermediler. Garaz büyük olasılıkla haklıydı. İdamına kadar daha birkaç haftası vardı Taravangian'ın. Onu bağlayıp ağzını tıkarlarken Taravangian daha az canının yandığını, kendini daha az yorgun hissettiğini fark etti. Acı vericiydi, evet, ama biraz acı çekebilirdi. Çünkü artık çok güçlü bir şey biliyordu. Diyagram kadar tehlikeli, sinsi bir sır.

Taravangian pes etmemeye karar vermişti.

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

SAYI	Mücevher	Öz	Vücut Odağı	Ruhdökümsel Özellikleri	Birincil / İkincil İlahi Öznitelikleri
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Öz'le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş hâlini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan'ın Çifte Göz'ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki göz bebeği olan bir göz. Bu, ayrıca Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler'den birisiyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler'in yanı sıra, Parlayan Şövalyeler'in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama'nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü'nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten Yokbağlama'dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü onların

içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Şimdilik "Vücut Odağı" kavramının, bu Kuşam ve onun tezahürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalga, Roshar'da klasik elementler olarak kabul edilen Öz'leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen Dalgalar, daha doğru olarak Elçiler'e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler'e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası
Çekim: Yerçekimi Dalgası
Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası
Aşınım: Sürtünme Dalgası
Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme
Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası
Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası
Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası
Bağınım: Güçlü Aksonal Bağlantı Dalgası
Gerilim: Yumuşak Aksonal Bağlantı Dalgası

FABRİALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artifabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından "spren" olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRİALLARI

Arttırıcılar: Bu fabriallar bir şeyleri arttırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınaışığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de arttırıcılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taşa takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabileceleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çeviriciler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine zıt tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayriresmî olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yok-

sa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçının garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatıydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayriresmî olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyor.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyor. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hâle getirmesini de sağlayabilir. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dörtte birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilir.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyor. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken

diğeri cisimleri birbirlerine bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onları adlandırdığı şekliyle Dalga) olan tutunum kuvveti ile ilgili. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınaışığıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırır. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşırı derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanır. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılır.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınaışığı gerektireni. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir çekim yaratır.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyor. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezegenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zor. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınaışığı miktarı çok daha yüksek.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyon taktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Sel'de bulunan versiyonlarının aksine bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. İllüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil yaratmayı arzu ettiği şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.

RUHDÖKÜM

Ruhsal doğasını değiştirmek suretiyle maddenin bir türünün doğrudan başka bir türüne dönüştürüldüğü Ruhdöküm sanatı Roshar'ın ekonomisi için hayati önem taşır. Roshar'da bu Ruhdökümcü olarak bilinen cihazların kullanımı ile gerçekleştirilir ve (çoğunluğu taşları et veya tahıla dönüştürmeye odaklıymış gibi görünen) bu cihazlar hareket hâlindeki ordulara ikmal malzemesi sağlamak ya da yerel yiyecek kaynaklarını çoğaltmak için kullanılır. Bu yücefırtına yağmurları sayesinde temiz su sıkıntısının nadiren yaşandığı Roshar'daki krallıkların ordularını başka yerlerde hayal bile edilemeyecek şekillerde savaşa sürebilmelerini sağlamaktadır.

Ancak Ruhdöküm hakkında benim en çok ilgimi çeken şey, onun sayesinde dünya ve Kuşam hakkında çıkarabileceğimiz sonuçlar. Örneğin, belirli sonuçları elde etmek için belirli mücevherler gerekir; ancak eğer tahıl üretmek istiyorsanız, Ruhdökümcünüz hem o dönüşüme uyumlu olmalı, hem de üzerine takılı bir zümrüt (ve mutlaka zümrüt) olmalı. Bu da mücevherlerin nadirliğini değil yaratabilecekleri ürünlerin göreceli değerlerini temel alan bir ekonomi yaratıyor. Dahası, bu mücevher türlerinin birkaç tanesinin eser miktarlardaki yabancı maddeler dışında kimyasal yapıları tamamen aynı olduklarına göre en önemli olan şey asıl aksonal karakterleri değil, renkleri. Eminim ki rengin bu önemini ilgi çekici bulacaksınız, özellikle de diğer Kuşam formlarıyla olan ilişkisi nedeniyle.

Bu ilişki, bilimsel açıdan fazla değerli olmayan, ancak Ruhdöküm hakkındaki yerel görüşlerle çok yakından bağlantılı olan yukarıda eklediğim tablonun türetilmesinde hayati önem taşıyor. Bir zümrüt yiyecek yaratmak için kullanılabilir ve bu sayede geleneksel olarak benzer bir Öz ile ilişkilendirilir. Gerçekten Roshar'da başka yerlerde geleneksel olan şekilde dört ya da on altı değil, on tane element olduğuna inanılır.

İlginç bir şekilde, bu mücevherler bir Parlayan Şövalyeler tarikatı olan Ruhdökümcülerin orijinal yetenekleriyle ilişkiliymiş gibi görünmektedir, ama canlı bir Parlayan tarafından Kuşamın kullanılması için mutlaka gerekliymiş gibi görünmüyorlar. Buradaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, gerçi değerli bir şeylere işaret ediyor.

Cihaz olan Ruhdökümcüler, Ruhdöküm (ya da Dönüşüm) Dalgasının yeteneklerini taklit etmek için yaratılmış. Bu da bir zamanlar sadece bir Kuşam Sanatını kullanabilme becerisi olan çok az sayıda-

ki kişi tarafından kullanılabilen becerilerin, mekanizmalar sayesinde taklit edilmesinin bir diğer örneği. Roshar'daki Şerefkılıçları gerçekten de bunun ilk örneği olabilirler, binlerce yıl önceden kalmalar. Ben bunun Scadrial'da hâlihazırda yapılmakta olan keşifler ile Allomansi ve Ferusimya'nın metalaştırılması konusuyla da ilişkisi olduğuna inanıyorum.

TAŞDÖKÜM

Roshar'da Kuşam'ın kullanımı ve bunun Dalgabağlama olarak bilinen ilginç tezahürleri üzerine daha fazla çalışma fırsatı yakaladıkça Niyet ve Bağlantı doğası üzerinde daha fazla düşünme fırsatı buldum.

Taşmuhafaza ve Azimören tarikatları tarafından uygulanan ve Taşdöküm olarak bilinen güç bunun mükemmel bir örneği. Bu yetenek, Kohezyon Dalgası'nı yönlendirir ve pek çok yönden de mikrokinezi olarak bilinen akson manipülasyonunun kuzeni sayılır çünkü her ikisi de tek tek aksonları birbirine bağlayan güçleri yönlendirme kabiliyeti sağlar. Neyse ki araştırmalarım Taşdökümün çok daha az... tahrip edici olduğunu, Yolen'de yapılan hataları engellemek için Şeref tarafından belirlenmiş kurallarla sınırlı olduğunu gösteriyor.

Her koşulda, deneyimli bir Taşmuhafaza veya Azimören, aksonlar arasındaki bağları zayıflatarak taşa sanki kilmiş gibi şekil verebiliyor. (Aslında bana söylendiğine göre bu başka materyallerle de yapılabiliyor ama taş en kolay ve en yaygın uygulama.) Bu, basit bir kimyasal süreç değil. Normalde aksonları uyarmak için ısı kullanılması beklenirdi ama o şekilde olmuyor. Aslına bakılırsa burada kullanıcının Niyet'i önem taşıyor.

Taş, Taşmuhafaza'nın arzusunu hissediyor ve uygulamayı yapan kişi taşı fiziksel kuvvet kadar bu arzuyla şekillendirebiliyor. Roshar'daki sprenler ve akıllı varlıklar arasındaki etkileşimleri okuyana kadar Kuşam'ın kullanıcının bilinçli Niyet'ine nasıl karşılık verdiğini yeterince anladığımı düşünmüyorum. Burada öğrenilecek, keşfedilecek daha pek çok şey var.

En iyi ajanımı Taşmuhafazaların arasına gönderdim. Onun araştırması çok aydınlatıcı oldu. Taşdöküm ile ilgili olarak Niyet'in doğasını anlamanın üç yolu olduğunu öne sürüyor.

İsteklilik: Taş, Kohezyon'a tutulmuş bir Dalgabağlayan'ın komutlarına uymaya bir bütün olarak istekli görünüyor. Bu çok ilginç çünkü taş aslında Ruhdökümü uygulamalarında kullanılması en zor materyallerden biri. Hatta canlı varlıkların duygusal, zihinsel, ruhsal durumuna bağlı olmakla birlikte taşla çalışmak genelde canlı varlıklarla çalışmaktan bile zor.

Peki taş, neden bir Taşmuhafaza veya Azimören için değişmeye böylesine hevesli? Taşın onların arzularına karşılık vermesini, onlarla iş birliği yapmasını ve sonuçtan memnun olmasını sağlayan ne? Tıpkı hevesli seyirciler gibi taş da Dalgabağlayan'ın ona kılavuzluk etmesine izin veriyor.

Bağlantı: Taş, Dalgabağlayan'ın Niyet'ini ve hatta geçmişini sezebiliyor. Taşın çok uzun zaman öncesinden olaylar, duygular ve düşünceler göstermek için nesiller önceki Bağlantılara uzandığına dair elimde güvenilir raporlar var. Taş çok önce ölmüş Taşmuhafazaların şeklini alıyor. Uzun zaman önce unutulmuş olayların görüntüsünü yaratıyor. Başlangıçta mikrokinezinin daha aşağı bir formu olarak küçümsediğim şey aslında daha odağa yönelik ve bazı yönlerden çok daha olağanüstü. Taşdökümünde, burada bulmayı hiç beklemediğim bir kehanet faktörü var.

Komut: Taşdökümcü taşı gerçek anlamda kontrol etmek için sürekli zihinsel veya sözel olarak bir Komut vermek zorunda. Bu süreç pek çok bakımdan kozmerdeki diğer gizli irfanlara benziyor ve tek başına bir olağanüstülüğü yok. Fakat Ur Dağları'ndan aldığım heyecan verici haberlere göre, şu anki kraliçeleri anti-Kuşam yaratımlarına da Komut verebiliyormuş. Teorisi uzun zaman önce kurulmuş olsa da bu benim bunun gerçekten mümkün olduğuna ve sadece Niyet yoluyla yaratılabildiğine dair ilk gerçek kanıtım olacak.

Foil, okyanusun derinliklerinde yaşadığı yerde, benim teorilerimi onunkiler aleyhine destekleyen bu bilgiden haberdar olabilir diye düşünüyorum. Hep söylediği gibi eğer amacı eterleri kontrol etmekse bu konuda beni dinlemesi iyi olur.